

Giới thiệu Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê

Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê xoay quanh về kiếp trước nàng bị người bán đứng nên phải bỏ mạng. Truyền bắt đầu thú vị khi được trùng sinh, mở mắt ra lần nữa nàng lột xác, lại trở thành Nhị tiểu thư trong phủ Uy Viễn Tướng Quân. Người người đều biết Nhị tiểu thư ở phủ Tướng Quân để bắt nạt nhưng không ai biết linh hồn bên trong đã sớm thay đổi không còn là nàng Giả heo ăn thịt hổ, đùa giỡn nam nhân cặn bã, ác chảnh cặn bã nữa, đưng ngả mỳ nam....Người kính nàng một thước, nàng kính người một trượng. Người cố hại nàng, nàng đương nhiên trả đủ. Kiếp trước những người thiếu nợ nàng, kiếp này nàng thế nhất định phải đòi lại. Kiếp này, nàng không nghĩ sẽ yêu bất cứ ai cho đến khi gặp được cái tướng công yêu nghiệt lòng dạ độc ác nhưng đối với nàng lại vô cùng dung túng kia....Chết tiết, lòng thế nhưng lại hăm sâu vào ! Mời bạn đọc theo dõi truyện ngôn tình sắc của tác giả Sương Nhiễm Tuyết Y.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Bóng đêm ngày càng dày đặc. Trong phòng, ngọn đèn dầu nhấp nháy.

'Choang' một tiếng, chén xúr rơi xuống đất bị chia năm xẻ bảy.

"Trong súp có mị dược. Dực, ngươi muốn làm gì??"- Mạch Sương toàn thân tê liệt, vô lực ngã xuống cạnh bàn, trợn to mắt đẹp, nghi hoặc khó hiểu nhìn qua người đang đứng đối diện -- Hách Liên Dực.

Khi uống vào miệng, nàng đã cảm thấy có chút không đúng.

"Thái tử ái mộ Tiểu thư đã lâu nhưng Tiểu thư lại đối với Thái tử lạnh lùng như băng, Vương gia thông cảm với lòng say mê của Thái tử cho nên dự định muốn kết hợp cho Tiểu thư và Thái tử."- Một hồng y nữ tử đứng sau lưng Hách Liên Dực mềm mại đáng yêu nói.

Nàng vẫn như cũ mặc trang phục nha hoàn nhưng lại không còn có một hơi thở thanh thuần động lòng người như trước kia nữa. Trên mặt cũng không thấy biểu cảm khúm núm, nhát gan.

Giờ phút này nàng ta tựa như đã thay đổi hoàn toàn, một chút cũng không giống cái nha đầu sạch sẽ, đơn thuần mà Mạch Sương biết. Toàn thân lộ ra một cỗ hơi thở yêu mị, nhất là cái nốt ruồi dưới khóe mắt phải kia, làm cho nàng tăng thêm vài phần mị hoặc phong tình.

Xem ra đây mới là bộ mặt thật sự của nàng đi. Hay cho một người giỏi đem mình ngụy trang thành lương thiện đơn thuần.

"Văn Thi Dung, ngươi có ý gì??"- Mạch Sương giận dữ hỏi, Văn Thi Dung là nha hoàn đã đi theo nàng hơn hai năm. Ngày thường, hai người chưa từng phân biệt chủ tớ, đối với nhau như tí muội tình thâm.

Nhưng mà bây giờ, nhìn thấy Văn Thi Dung cười nói tự nhiên ở bên cạnh Hách Liên Dực thì đã biết, Văn Thi Dung đã phản bội nàng. Có lẽ hai người này đã sớm lên kế hoạch ở sau lưng, tìm cách tống nàng lên giường của Thái tử. Nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng lại một trận sôi trào.

"Nghĩa là qua đêm nay thôi, Tiểu thư ngươi sẽ được trở thành nữ nhân của Thái tử."- Văn Thi Dung quynh rũ cười một tiếng nhưng giọng nói lại ngậy thò như trước.

Mạch Sương như rớt vào hầm băng, sắc mặt trắng bệch.

"Văn Thi Dung, ta tự nhận là đối đãi với ngươi không tệ, vậy thì tại sao ngươi lại muốn phản bội ta??"- Nàng đau lòng nói.

"Tiểu thư, ngươi oan uổng cho nô tì, nô tì đây là muốn tốt cho ngươi. Qua tối nay, ngươi tuy không thể làm Vinh vương phi nữa, nhưng mà có thể trở thành Thái tử phi tương lai nha."- Văn Thi Dung che miệng cười duyên.

Mạch Sương chợt cảm thấy tiếng cười kia châm chọc và ồn ào vô cùng, hận không thể tung một chưởng đánh bay Văn Thi Dung.

"Hách Liên Dực, lời nàng nói là sự thật sao??"- Nàng nhìn hắc y nam tử tuần mĩ phi phạm, đáy lòng vẫn còn sót lại một tia chờ mong, vẫn hi vọng hắn sẽ nói lời Văn Thi Dung là giả.

Hách Liên Dực ngược mắt, con ngươi đen lãnh khốc nhìn thẳng vào dung nhan tuyệt mĩ của Mạch Sương, lạnh lẽo tuyệt tình mở miệng: "Ừ"

Một chữ vô cùng đơn giản, triệt để đem tâm nàng vùi xuống địa ngục.

Mạch Sương lòng dạ ác độc, ngoan tuyệt nổi lên. Tuy cơ thể đau đến khó thở nhưng trên mặt lại cố gắng giữ tỉnh táo, trong đôi mắt lộ ra kiên cường, khổ sở cười một tiếng: "Thì ra hôm nay ngươi hẹn ta cùng đi Tướng Quốc Tự dâng hương chính là vì đã đem tất cả tính toán kĩ lưỡng để đem vị hôn thê

của mình đẩy lên giường của huynh trưởng."

Hôm nay, Hách Liên Dực hẹn nàng cùng nhau đến Tướng Quốc Tự. Trên đường dâng hương, Văn Thi Dung ở sau lưng đột nhiên mất tích. Đến lúc tìm được Văn Thi Dung thì sắc trời cũng đã tối.

Tướng Quốc Tự nằm ở trên đỉnh núi cao nên ban đêm thường không có phương tiện đi xuống bên dưới. Hách Liên Dực đề nghị mọi người ngủ lại một đêm, sớm tinh mơ ngày mai sẽ khởi hành trở về. Mạch Surong nhìn sắc trời, suy nghĩ một chút cuối cùng cũng đáp ứng đề nghị của hắn.

Tướng Quốc Tự là quốc tự ở Nam Hạ quốc. Hương khói cường thịnh, khách hành hương lui tới đa số đều là quan lại quyền quý. Trong chùa còn chuẩn bị cả phòng khách để cung cấp cho các khách hành hương ngủ lại qua đêm.

Hôm nay vừa đúng là ngày cúng phật, khách tới dâng hương càng nhiều, trong đó có cả Thái tử. Người ngủ lại cũng rất nhiều, phòng khách chật ních.

Hách Liên Dực cùng người chủ trì Tướng Quốc Tự có vài phần giao tình. Hắn nói do lo lắng sẽ làm ầm ĩ đến Mạch Surong nên đi hỏi chủ trì còn có nơi nào có thể ngủ lại hay không. Nể mặt mũi Hách Liên Dực, người chủ trì đặc biệt an bài Mạch Surong ở một biệt viện gần đó.

Viện tương đối vắng vẻ, cách phòng khách khá xa nên rất thanh tịnh, lại có phong cảnh tuyệt đẹp.

Vào bữa tối, nàng ăn món chay trong chùa cùng Hách Liên Dực. Trước đây không lâu, lúc đại ca đang đóng quân ở biên cương, nàng cũng từng đến Tướng Quốc Tự cầu phúc cho hắn nên có ở lại dùng qua cơm trưa, đã sớm uống qua canh ở đây và cảm thấy nó hết sức nhạt nhẽo. Bởi vậy, nàng không thích uống.

Lúc này nàng không định uống một hớp canh kia nhưng lại cảm động khi thấy hắn thân phận là Vinh vương tôn quý nhưng lại vì nàng mà tự mình bưng bát canh đến. Ánh mắt lại thâm tình, có chút hi vọng, nàng không đành lòng từ chối ý tốt của hắn nên đành cầm lấy chén canh trên tay hắn uống.

Nước canh vừa vào miệng đã thấy có gì đó không đúng, muốn nhổ ra nhưng đã muộn.

Bây giờ nàng đã hiểu, Văn Thi Dung mất tích không phải là chuyện ngẫu nhiên, làm vậy chỉ là vì kéo dài thời gian để nàng ngủ lại Tướng Quốc Tự.

"Hoàng huynh hâm mộ người đã nhiều năm, người đi theo hắn, hắn sẽ không để người chịu ủy khuất."- Lời nói của Hách Liên Dực như cây đao từ từ khoét vào tâm nàng cho đến khi phá nó thành mảnh nhỏ. Nàng đau đớn cực điểm, phần nộ cực điểm cũng cảm thấy mình bị sỉ nhục đến cực điểm.

"Chó má !"- Mạch Surong giận dữ, nhìn không được phun ra một câu thô tục, hoàn toàn không phù hợp với thân phận Vinh vương phi tương lai của nàng.

"Hách Liên Dực, ta chính là vị hôn thê của người. Là Vinh vương phi tương lai. Loại lời nói này người cũng có thể thốt ra miệng."

Hách Liên Dực sắc mặt u trầm, không lên tiếng trả lời.

Thái tử đương triều tuy được Thánh sủng vô cùng nhưng lại không có học thức, không luyện võ, hoang dâm vô độ, gả cho hắn còn đáng sợ hơn cả nhảy vào hố lửa. Cho dù nàng không có hôn ước với Hách Liên Dực cũng sẽ nhất quyết không chịu gả cho Thái tử.

"Mạch Surong, người cho rằng mình còn có thể trở thành Vinh vương phi ? Hừ, đừng có nằm mơ, chỉ cần qua đêm nay thôi, người vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội trở thành Vinh vương phi."- Văn Thi Dung khinh miệt nói.

"Câm miệng !"- Lời nói của Văn Thi Dung làm nàng tức giận vô cùng, không suy nghĩ, nàng cầm lên chén uống trà dùng sức đập mạnh vào đầu Văn Thi Dung. Văn Thi Dung né không kịp, cái trán bị nện trúng, máu nhanh chóng tuôn ra.

Mặt Văn Thi Dung biến sắc, muốn xông lên đánh Mạch Surong nhưng lại nhìn thấy ánh mắt Hách Liên Dực bén nhọn bắn tới. Ngấm lại một chút thì mới miễn cưỡng dừng bước. Mạch Surong kia là người dành để hiến tặng cho Thái tử, nếu nàng động thủ đã thương Mạch Surong, nàng có thể có kết cục xấu.

"Biến, người biến cho ta...."- Mạch Surong một khắc cũng không muốn thấy Văn Thi Dung, chỉ muốn nàng ta lập tức biến mất trước mặt mình. Nhưng hét to giữa chừng nàng chợt cảm thấy có gì đó không đúng, nàng vậy mà nói không ra tiếng. Thì ra trong súp không những bỏ mì được không màu không vị mà còn trộn thêm ách được.

*Ách được: được cầm

Tốt, tốt, tốt, rất đủ ngoạn độc, đủ tuyệt tình !

"Ồ, người nói không ra tiếng có đúng không ??"- Văn Thi Dung lấy tay che lại cái trán bị thương, cười dữ tợn một tiếng.

"Đừng tưởng rằng thân phận người tôn quý thì sẽ không có người nào dám hãm hại người. Nói cho người biết, qua tối nay thôi, toàn bộ dân chúng Nam Hạ quốc sẽ biết muội muội mà Định quốc hầu Mạch Chiêu Nam yêu thương nhất, tương lai là Vinh vương phi nhưng lại không biết liêm sỉ, trèo lên giường của Thái tử."

Mạch Surong lần nữa tức giận đến cả người run rẩy, mắt đẹp đau thương tuyệt vọng nhìn Hách Liên Dực thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên.

"Ngươi..... thật sự..... là tuyệt tình đến như vậy sao ??"- Cổ hòng nàng đau rất đến cực điểm, giọng nói bị phá hủy khàn khàn khó nghe.

"Bản vương đối với ngươi chính là tuyệt tình như vậy. Nhưng ngươi cũng không nên trách bản vương, muốn trách thì trách ngươi là nữ nhân mà Thái tử thích."- Hân lạnh như băng nói.

Mạch Suong tuyệt vọng cười một tiếng.

"Vậy ngươi.... có từng.... thích...."- Rốt cuộc chữ 'ta' cuối cùng, nàng nói cũng không nên lời.

Tin đồn Vinh vương Hách Liên Dục văn thao võ lược, khí thế hiên ngang, là phu quân trong mơ của nhiều nữ tử trong Hạ Thành.

Lần đầu gặp mặt, thấy hân tuấn mỹ phi phàm, nói năng đúng mực, nàng liền mờ lòng với hân. Lúc hân hướng Hoàng thượng xin chỉ tứ hôn cho hai người, nàng đã cho là hân thích nàng, trong lòng thầm hạnh phúc, cho rằng rốt cuộc nàng cũng tìm thấy được phu quân kiếp này của mình.

Nhưng bây giờ đây, nhìn tới khuôn mặt Hách Liên Dục tuấn mỹ mà lạnh nhạt, nàng biết hân chưa từng thích nàng. Thời khắc đó, tâm như tro tàn. Nhưng nàng vẫn muốn nghe, muốn nghe chính miệng hân nói hân không thích nàng để lòng mình đau triệt để, không được sinh ra ảo tưởng lần nữa.

"Chưa từng."- Hân nhàn nhạt trả lời.

Hân giống như không muốn phải tiếp tục nhìn ánh mắt đau thương quật cường của nàng, dứt khoát kéo Văn Thi Dung ra ngoài, tiện tay khóa cửa lại.

Nàng trở mặt nhìn bóng dáng hân biến mất tại cửa, cười lạnh một tiếng. Hách Liên Dục, hôm nay ngươi khiến ta khốn khổ, ngày khác ta nhất định sẽ trả lại đủ hết.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1 : Vứt Bỏ Tính Mạng

Trong mơ hồ, nàng nghe được một trận bước chân 'rầm rập' từ xa đến gần.

'Rầm' một tiếng. Là âm thanh cửa bị người phá ra.

Gió thổi qua gò má, một trận rừng mình đánh tới làm Mạch Suong bừng tỉnh.

Bên tai truyền đến tiếng ngáy, nàng vô ý thức quay đầu lại, trước mặt nàng hé ra một khuôn mặt được phóng đại tràn đầy dữ tợn, mép miệng hân vẫn còn lưu lại nước miếng.

Nàng phát hiện nàng và Thái tử hai người quần áo không chỉnh tề nằm cùng một chỗ. Kinh hãi kêu lên một tiếng nhưng bắt đầu dĩ lại không phát ra được tiếng nào. Bối rối đứng lên, hai tay chỉnh lại quần áo, co lại ở một góc, hai mắt mờ mịt nhìn đám người vừa xông vào trong phòng.

Trong đám người này, người cầm đầu đứng phía trước hiển nhiên là Hách Liên Dục. Còn có rất nhiều Phu nhân, Tiểu thư nhà quan gia đêm qua ngủ lại phòng khách, có cả thầy tu của Tướng Quân Tự. Bọn họ ngây ngốc trừng mắt, khó tin nhìn chuyện động trời của hoàng gia đáng ghê pha trước mặt.

Chuyện sao có thể thành như vậy ?? Nàng sao có thể cùng Thái tử quần áo không chỉnh tề nằm một chỗ ?? Hắc y nhân đánh choáng nàng tối hôm qua sao lại đưa nàng đến đây ?? Không lẽ người nọ đúng là người do Hách Liên Dục phái tới ??

"Hoang đường ! Hoang đường ! Quả thật là hoang đường !"- Giọng của một lão già râu ria hoa râm nói, ông ta từ sau lưng Hách Liên Dục đi ra trước mặt hân, đứng đầu. Người này là thúc thúc của đương kim Hoàng Thượng, đức cao trọng vọng, Hoàng Thượng đối với ông ta hết sức kính trọng.

Nghe lão Hoàng thúc lên tiếng, tất cả mọi người đều phục hồi lại tinh thần.

"Ra ngoài, toàn bộ đều ra ngoài !"- Lão Hoàng thúc mở miệng, trừ Hách Liên Dục này giờ không cử động ra, tất cả những người còn lại đều lui ra ngoài.

"Súc sinh ! Toàn bộ mặt mũi Nam Hạ quốc đều bị ngươi làm mất hết. Còn không mau đứng lên !"- Tiếng lão Hoàng thúc lớn như sấm.

Mà sau khi phát sinh ra động tĩnh lớn như vậy, Thái tử vẫn còn ngủ như con heo chết. Lão Hoàng thúc tức mà không biết nói sao, trực tiếp đi đến nhấc chân lên chào hỏi lên người Thái tử.

"Quá... Thái Hoàng thúc.... ngươi sao lại ở đây ??"- Lão Hoàng thúc được Hoàng Thượng kính trọng, tính hơi nóng nảy, Thái tử có chút sợ ông ta. Hiện tại vừa thức dậy đã thấy khuôn mặt lão Hoàng thúc tràn đầy tức giận, hân sợ đến mức phải nhấc cái mông đứng lên, mở ra đôi mắt buồn ngủ mông lung.

Tối qua hắn bị Mạch Surong đánh một quyền vào mắt phải, bây giờ bị sưng đỏ lên còn chưa có biến mất. Đầu hắn lệch qua một bên, quần áo không chỉnh tề, hoàn toàn không có một chút bộ dáng của một Hoàng Đế tương lai !

Lão Hoàng thúc nhìn bộ dáng chán chường lười biếng của hắn, đôi mắt tràn ngập thất vọng: "Đồ hỗn trướng, ngươi còn mặt mũi để lên tiếng, nhìn một chút ngươi đã làm ra cái chuyện tốt gì ??"

"Hoàng huynh, ngươi rốt cuộc đã làm gì Surong nhi ?"- Hách Liên Dực bộ dáng ần ần về mặt, bước lên một bước, lòng vô cùng đau đớn khiến trách hỏi.

Nghe được lời khiển trách của Hách Liên Dực, Thái tử đột nhiên nhảy dựng lên: "Tứ hoàng đệ. Rõ ràng là ngươi..."

Hách Liên Dực thấy Thái tử định nói ra sự thật, vội vàng lên tiếng cắt đứt: "Ngươi sao có thể làm vậy với Surong nhi ? Surong nhi chính là đệ muội tương lai của huynh !"

Mạch Surong lẳng lẳng co rúm ở một bên, ôm chặt quần áo, hai mắt mờ mịt, khi nghe được lời nói của Hách Liên Dực nàng như phục hồi lại tinh thần. Mắt lạnh nhìn khuôn mặt đau lòng của Hách Liên Dực, trong lòng thầm khịt mũi coi thường.

"Ta biết Hoàng huynh hâm mộ Surong nhi đã lâu nhưng Hoàng huynh rõ ràng đã biết Phụ hoàng sớm đã ra thánh chỉ tứ hôn cho ta và nàng. Thế nhưng hôm nay lại làm vậy với Surong nhi. Chẳng lẽ Hoàng huynh không đem Phụ hoàng để vào mắt sao ?"- Hách Liên Dực xúc động phần nộ nói.

Nhìn vào như hắn chỉ vô tình chất vấn nhưng thật ra là đang cố chụp cái mũ miệt thị vương quyền lên đầu Thái tử.

"Hách Liên Dực, ngươi nói hươu nói vượn !"- Thái tử cũng nổi giận, rõ ràng là Hách Liên Dực muốn đem Mạch Surong đưa cho hắn nhưng bây giờ nghe ý tứ trong lời nói của hắn thì rõ ràng không phải là như vậy. Chuyện này hắn sao có thể không phiền lòng. Nhưng hắn còn chưa nắm được Mạch Surong thì đã bị nàng đánh đến choáng, sau đó liền thở to ngủ luôn. Lúc tỉnh lại thì bị người ta nói là làm bản Mạch Surong, chuyện này hắn sao có thể không lo lắng.

"Ngươi nói ta nói hươu nói vượn ? Sự thật bày ra trước mắt rành rành, ngươi đừng có ngại biện !"- Hách Liên Dực kích động nói, ánh mắt tức giận còn có vô tội cùng ủy khuất.

Hắn không để cho Thái tử có cơ hội mở miệng đã làm một bộ dáng đau lòng nói: "Hoàng huynh cho rằng dùng biện pháp chiếm thân thể của nàng thì sẽ chiếm được nàng sao? Không, ngươi nằm mơ, ngươi vĩnh viễn cũng không có khả năng có được nàng."

"Surong nhi yêu ta, ta cũng yêu Surong nhi. Ta không thể mất đi Surong nhi. Cho dù Surong nhi bị biến thành cái dạng gì thì ta mãi mãi cũng sẽ không buông nàng ra."

Ý của câu này là tình yêu giữa hắn và Mạch Surong rất sâu đậm, Mạch Surong không thể nào phản bội hắn, tất cả đều là do Thái tử bức bách nàng.

Mạch Surong nghe lời nói của Hách Liên Dực như đang đem tâm tình mình ra tỏ lộ, nhìn sự đau lòng trên mặt hắn và Lão hoàng thúc ở một bên đang không ngừng thờ dài. Nàng trong nháy mắt đã sáng tỏ.

Hách Liên Dực sắp xếp tổng nàng lên giường Thái tử ở Tướng Quân Tự thì ra là muốn hãm hại Thái tử.

Thái tử cường bức Vinh vương phi tương lai trong sương phòng Tướng Quốc Tự là một chuyện đem pha động trời, đánh mất hết mặt mũi hoàng gia.

Hách Liên Dực nhất định biết Lão hoàng thúc sẽ ngủ lại ở Tướng Quốc Tự nên cố ý để ông ta thấy được bộ mặt hèn hạ của Thái tử. Nếu như Lão hoàng thúc đức cao trọng vọng này trước mặt Hoàng Thượng trình lên việc làm của Thái tử, đến lúc đó Thái tử sợ rằng chống không nổi.

Còn lý do Hách Liên Dực muốn thiết kế hãm hại Thái tử, nàng suy nghĩ một chút liền đoán được, hắn làm như vậy đơn giản là muốn ngôi vị Hoàng Đế.

Vì ngôi vị Hoàng Đế, Hách Liên Dực, ngươi đúng là không từ một thủ đoạn nào !

"Hách Liên Dực, ngươi là tiểu nhân hèn hạ, rõ ràng là ngươi nói muốn đem Mạch Surong dâng lên cho bản Thái tử, còn bảo bản Thái tử đến đây tìm nàng...."

"Đồ hỗn trướng, đúng là hoang đường đến cực điểm !"- Lão Hoàng thúc phần nộ cắt đứt lời Thái tử.

"Có gan làm ra loại chuyện xấu hổ này thì sao không có can đảm thừa nhận ?? Còn muốn đem nước bẩn hắt lên đầu Dực nhi ?? Hừ, bản vương cực kỳ thất vọng về ngươi !"

"Thái Hoàng thúc, lời bản Thái tử nói đều là thật !"

"Ngươi câm miệng !"- Lão Hoàng thúc chỉ tin vào sự tình mình nhìn thấy trước mắt, không cho Thái tử có cơ hội nói rõ.

Trong mắt Hách Liên Dực lóe ra một tia đắc ý.

"Surong nhi, ngươi chịu ủy khuất rồi. Sau này cho dù có phải liều mạng ta cũng sẽ không để người khác làm tổn thương ngươi lần nữa."- Hách Liên Dực

về mặt thâm tình, đi tới bên người Mạch Surong.

Bây giờ Mạch Surong thật muốn vỗ bàn trầm trồ khen ngợi, điên cuồng cười to. Hách Liên Dực, người thật sự đúng là cái con hát kĩ thuật hạng nhất, vừa hát vừa đánh trống, người làm mọi thứ đều rất tốt.

Thật đáng tiếc, nàng bây giờ *thế đơn lực bạc, không có cách nào vạch trần vở kịch của hắn. Nhưng mà quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Nàng hôm nay phải khuất nhục nhưng ngày khác chắc chắn sẽ nhất nhất đòi lại.

*thế đơn lực bạc: không có thế lực hậu thuẫn đằng sau, chỉ có một mình.

"Surong nhi!"- Hách Liên Dực đến gần nàng, định đem tay ôm nàng vào lòng nhưng nàng lại độ nhiên đẩy tay của hắn ra, đứng lên, không quan tâm ngó ngang đến hoàn cảnh mà lao ra ngoài.

Sau khi biết rõ lí do vì sao hắn lại tàn nhẫn đối với nàng như vậy xong, thì một khắc nàng cũng không muốn ở lại chỗ này xem hắn biến đổi sắc mặt điên kịch nữa. Nếu tiếp tục ở lại, nàng lo lắng mình chịu không nổi sẽ bị điên mất.

Nàng lao ra cửa, sử dụng tất cả khí lực chạy về phía trước, rất nhanh đã cách Hách Liên Dực khá xa.

Nàng chạy rất mệt mỏi, hai chân mềm nhũn, quỳ gối dưới đất.

Ánh nắng ban sớm sáng rõ mà ảm áp nhưng trong lòng nàng lại rét lạnh đến cực điểm.

Đột nhiên có một bóng ngân quang chợt lóe qua. Nàng cảnh giác ngẩn đầu, theo bản năng muốn đứng dậy. Nhưng còn không chờ nàng đứng dậy, một hồng y nữ tử như ảo ảnh xuất hiện, tiến lên, đá một cước vào đầu gối Mạch Surong. Sau đó, đem một thanh chủy thủ đứt khoát đâm vào ngực nàng.

Thủ pháp ngoan tuyệt, gọn gàng.

Mạch Surong ngẩn đầu, kinh hãi nhìn người vừa tới. Nàng chưa bao giờ biết có người võ công cao thâm và lòng ngoan quyết đến thế, khiến cho nàng một tia đánh trả cũng không có.

Khuôn mặt hồng y nữ tử kiều diễm, dưới khóe mắt phải có một nốt ruồi yêu mị. Không sai, người tới chính là Văn Thi Dung.

"Vì sao??"- Mạch Surong vẫn như cũ nói không ra lời, chỉ có đôi môi mấp máy ra hình dáng câu từ.

Dao găm xuyên thấu qua lòng nàng, nàng biết, mình chống đỡ không được bao lâu nữa rồi. Nhưng nàng vẫn không hiểu, nàng luôn đối đãi với Văn Thi Dung như tí muội, vậy thì rốt cuộc là vì cái gì mà nàng ta lại đột nhiên phản bội nàng ?? Thậm chí không tiếc ra tay độc ác để giết nàng.

"Là lệnh của Hách Liên Dực sao??"- Thấy Văn Thi Dung nhìn nàng nhưng không trả lời, vẫn chưa từ bỏ ý định, nàng lại hỏi một vấn đề khác.

"Rất muốn biết vì sao ta giết người phải không??"- Văn Thi Dung ánh mắt quyền rũ nhú lại, cúi người hỏi.

Mạch Surong gật đầu.

Văn Thi Dung cười đến thần bí khó lường, đứng thẳng.

"Chuyện này ngươi nên đi hỏi Diêm vương đi! "- Nhìn Mạch Surong bây giờ chỉ là nỏ thần hết đà, nàng ta cũng không làm gì nhiều mà chỉ bỏ lại một câu rồi rời đi.

Con người Mạch Surong từ từ tan rã, trước mặt tối sầm, sau đó đã lọt vào bóng tối vô tận....

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 2 : Một Khi Trùng Sinh

Đầu xuân còn se lạnh. Sáng sớm ánh mặt trời tuy sáng rõ nhưng chỉ cần một cơn gió thổi qua thì vẫn khiến cho người ta cảm thấy có chút lạnh.

Mạch Surong cảm thấy chỗ lồng ngực như bị vật gì đó đè lên, rất đau. Đau đớn truyền khắp tứ chi bách hại khiến cho nàng khó có thể thở được, không muốn nhúc nhích.

"Giả chết sao ?? Diệp Thanh Linh, người tình cho ta."- Một giọng nói bén nhọn khinh bỉ đâm vào tai nàng.

Diệp Thanh Linh. Đây không phải là tên của Nhị tiểu thư phủ Uy Viễn Tướng Quân sao ??

Trên người đột nhiên bị người đập thêm mấy cước, đau đến khiến nàng không nhận được phải nhũu mảy, ngực rất khó chịu, mí mắt nặng như chứa vàng, không có cách nào mở ra.

"Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư sẽ không chết thật đi ??"- Hương Lan nom nớp lo sợ nói.

Đại tiểu thư dừng động tác đá người dưới đất, đưa tay thăm dò hơi thở Diệp Thanh Linh không nhúc nhích nằm trên mặt đất. Không phát hiện ra hơi thở, nàng đột nhiên lui về phía sau hai bước, hoảng hồn. Đúng lúc này, bên tai truyền đến một giọng nói hờ dỗi.

"Thanh Ngọc, đây là có chuyện gì ??"

Cách đó không xa, có một phụ nhân tướng mạo xinh đẹp được một đám nha hoàn vây quanh. Búi tóc cao vắn, châu ngọc găm đầy đầu, mùi phấn quý khí, mặt mày hếch lên ẩn chứa một cỗ bén nhọn, một thân hoa phục làm nổi bật lên dáng người tôn quý không thể với tới.

"Phu nhân !" - Hương Lan hướng Phu nhân Tướng Quân -- Lâm thị hành lễ.

"Ngươi lại làm cái gì nha đầu Thanh Linh kia vậy ??"

Lâm thị mắt liếc qua Diệp Thanh Linh một thân ướt nhẹp đang nằm bất động cạnh bờ ao, trong lòng đã hiểu ra được vài phần: "Là ngươi đem Thanh Linh đây xuống nước ??"

"Không phải"- Thanh Ngọc vội lắc đầu. Ánh mắt hỗn loạn.

"Là chính nàng tự nhảy xuống !" - Nàng mới không chịu thừa nhận mình có ý đẩy.

"Không phải là ngươi đẩy thì nàng đang yên đang lành lại nhảy xuống nước làm cái gì ??"- Lâm thị nghi ngờ nói.

"Nương, có lẽ ngươi không biết. Lúc trước, nha đầu kia không biết diên khùng cái gì đột nhiên chạy đến trước phủ Thừa Tướng 'nháo hôn', bị Thừa Tướng chán ghét nên cả ngày luôn buồn chán không vui. Lúc này, nàng nghĩ quân trong lòng muốn nhảy xuống nước cũng không có gì là kì lạ."

Chuyện Diệp Thanh Linh ái mộ Thừa Tướng đương triều của Nam Hạ quốc -- Tần Liễm, mọi người đều biết. Sau khi nàng gặp qua dung nhan tuấn mĩ như trích tiên của Tần tướng, không lâu sau liền bỏ chạy đến trước cửa phủ Thừa Tướng, chặn đường Tần tướng vừa hạ triều trở về nói muốn gả cho hắn, bị Tần tướng dịu dàng cự tuyệt.

Tần tướng nói không muốn cưới, Diệp Thanh Linh cười nói không quan tâm, nhưng khó có thể ngờ được một lát sau nàng lại nói ra một câu kinh người khác, nàng nói nàng muốn cưới Tần tướng làm 'Phu nhân'. Kết quả bị người phủ Tướng Quân gọi cho một thân đầy máu chó. Chuyện này từng được lan truyền sôi sục khắp kinh thành.

Trước kia Diệp Thanh Linh rất ít khi đi ra ngoài phủ nên bên ngoài không có ai biết mặt nàng. Bởi vậy khi mọi người biết chuyện của nàng, ai cũng cười nhạo tướng mạo nàng bình thường, tài năng nông cạn mà lại dám mơ ước đến Tần tướng tuấn mĩ như trích tiên, tuổi trẻ đầy triển vọng. Đúng là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga.

Sau vụ đó, Diệp Thanh Linh cũng không được gặp Tần tướng. Nàng yêu mà không được đáp lại, muốn gặp mà không thể, buồn rầu tích tụ trong lòng, cả ngày luôn rầu rĩ không vui. Bây giờ nếu nói nàng tương tư đến điên cuồng, nhảy xuống nước tìm chết cũng sẽ không có người hoài nghi.

"Đại tiểu thư, tay Nhị tiểu thư hình như vừa giật giật." - Hương Lan hô lên.

Diệp Thanh Ngọc bước nhanh đến bên cạnh Diệp Thanh Linh, ngồi xổm xuống, lấy tay đẩy đẩy Diệp Thanh Linh: "Diệp Thanh Linh, mau tỉnh lại. Ngươi đừng có giả bộ chết để dọa mọi người."

Giọng nói nàng có chút run. Dù sao thì cũng do mình đẩy người ta xuống nước, nàng chưa từng giết người, nếu Diệp Thanh Linh thật sự bị chết đuối, trong lòng nàng nói không sợ hãi là dối trá.

Mạch Sương cảm thấy chỗ lồng ngực có gì đó dồn lên trên chuẩn bị thoát khỏi miệng ra ngoài. 'Phốc' một cái, nàng đột nhiên phun ra một miệng nước. Hô hấp liền thông thuận, toàn thân thoải mái không ít.

"Diệp Thanh Linh, ngươi là đồ dê tiện. Lòng đã muốn chết như vậy thì vĩnh viễn đừng bao giờ tỉnh lại." - Toàn bộ nước Diệp Thanh Linh phun ra đều đáp xuống trên mặt Diệp Thanh Ngọc.

Giọng nói bén nhọn, chói tai thiếu chút nữa đã đâm rách màng nhĩ Mạch Sương. Nàng mạnh mẽ mở mắt ra khiến Diệp Thanh Linh bị bất ngờ, sợ đến nhảy dựng lên.

Cặp mắt kia đen nhánh trong suốt, sáng bức người, như chứa gió xuân. Diệp Thanh Ngọc chợt cảm thấy hai tròng mắt kia có chút xa lạ, nàng nhìn chăm chăm cặp mắt kia, đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Mạch Sương chậm rãi ngồi dậy, nhìn nữ tử vừa nói chuyện kia.

Đó là một nữ tử có ngũ quan tinh xảo, mang mạng che mặt màu đỏ, đầu búi kiểu sơ phi tiên, trâm ngọc cùng trâm cài vàng găm nghiền vào tóc. Nhưng

khi lớp phấn dày trên mặt nàng trôi đi hết, làm lộ ra một vết màu đỏ phía bên phải gương mặt, khuôn mặt trở nên dữ tợn như quỷ nước.

Nàng gọi mình là Diệp Thanh Linh, đây là có chuyện gì ?? Nàng rõ ràng bị Văn Thi Dung dùng dao găm đâm xuyên qua ngực, căn bản không có khả năng sống sót nhưng bây giờ nàng đây là thật sự còn sống a.

Rốt cuộc là sao ?? Chẳng lẽ nàng mượn xác hoàn hồn, trùng sinh ở trên người Diệp Thanh Linh ?

Dùng tay sờ chỗ ngực lúc trước bị dao găm đâm xuyên qua nhưng lại không cảm thấy một chút đau đớn.

Thì ra nàng thật sự mượn xác hoàn hồn, nàng thật sự trùng sinh !

"Đại tiểu thư, mặt của người..."- Hương Lan nhát gan mở miệng, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

"Mặt của ta bị sao vậy ??"- Diệp Thanh Ngọc nhưn mày, đi đến bờ ao, cúi xuống nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong nước.

Trên mặt nữ tử dính phần nước lẫn lộn, cái trán vẫn còn bọt nước chảy xuống.

Diệp Thanh Ngọc nhìn bộ dáng chật vật của chính mình trong nước, tức đến mặt xám ngắt, hai mắt bốc lửa, đó là kết quả nàng trang điểm suốt hai canh giờ mới xong !

Xoay người, nghiêng rặng nghiêng lợi với Diệp Thanh Linh, căm hận nói: "Diệp Thanh Linh, ngươi đi chết đi !"

Nhắc bàn tay lên, không chút lưu tình dùng sức tát xuống trên mặt Diệp Thanh Linh.

Đau rát trên mặt khiến Diệp Thanh Linh từ trong khiếp sợ khi biết mình được trùng sinh lấy lại tinh thần, một tia hàn quang xẹt qua mắt.

Diệp Thanh Ngọc tát một cái còn chưa hết giận, tay kia lại giơ cao, tiếp tục dùng sức tát mặt Diệp Thanh Linh.

Trước khi bàn tay rơi xuống trên mặt, Mạch Surong thăm vận nội lực đồng thời cũng thăm ngạc nhiên, nàng phát hiện nội lực của thân thể này có tu vi rất tốt.

Nàng ra tay, chuẩn xác bắt lấy bàn tay Diệp Thanh Ngọc đang chuẩn bị đánh xuống, bẻ sang một hướng, tiếng xương vang lên, là âm thanh cổ tay bị trật khớp. Lại cầm bẻ sang hướng khác, chỉnh lại cổ tay bị trật khớp. Suốt quá trình này, cổ tay cuối cùng cũng hoàn hảo không tổn hao gì nhưng lại khiến Diệp Thanh Ngọc đau đến nhe răng nhếch miệng, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng toát ra.

Lâm thị quan sát thấy có gì đó bất thường, lập tức lên tiếng ngăn hai người lại: "Hai người các ngươi đừng làm rộn, còn ra cái thể thống gì ?? Thanh Linh, còn không mau buông Thanh Ngọc ra."

Thanh Linh nhìn về phía mỹ phụ được nha hoàn vây quanh kia, suy đoán nàng là Lâm thị vừa đến lúc này. Khóe miệng cong lên đầy trào phúng. Lâm thị, người rốt cuộc cũng chịu không nổi mở miệng. Vừa rồi trong lúc Diệp Thanh Ngọc ra tay, nàng ta còn làm một bộ dáng xem cuộc vui, bây giờ thấy Diệp Thanh Ngọc bị chế trụ liền vội như lửa đốt. Nguyên chủ của thân thể này thật ra không phải là nữ nhi ruột của Lâm thị, bị Diệp Thanh Ngọc khi dễ tựa hồ cũng là chuyện đương nhiên.

Chỉ là, Mạch Surong nàng cũng không phải loại người thiện lương gì, càng sẽ không nhân từ bỏ qua cho người khi dễ mình. Nếu nàng đã trùng sinh trên người Diệp Thanh Linh, thì nàng chính là Diệp Thanh Linh. Mặc kệ vì sao trước đây Diệp Thanh Linh lại để người ta khi dễ, nhưng về sau, nàng quyết sẽ không để cho người dễ dàng bắt nạt nàng.

Sau này người kính nàng một thước thì nàng sẽ kính lại người một trượng. Còn người muốn hủy hoại nàng, nàng nhất định sẽ đòi lại đủ.

"Tiền nhân chết tiết, tha ta ra !" - Diệp Thanh Ngọc đau đến khuôn mặt vặn vẹo, oán hận nhìn Mạch Surong, không, là Diệp Thanh Linh.

Thanh Linh quý dĩ cười một tiếng, buông người ra, cũng được, như người muốn. Nàng đột nhiên thu tay lại.

Bởi vì nàng bất ngờ buông tay ra, Diệp Thanh Ngọc không còn chỗ tựa, lão đảo lui về phía sau vài bước, lắc lư hai cái, hoa hoa lệ lệ lọt vào trong hồ nước.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 3 : Nha Đầu Kia Thật Sự Đáng Đánh Đòn !

Ở đây, tất cả người chứng kiến một màn Diệp Thanh Ngọc rơi xuống nước đều sửng sốt, vẻ mặt không thể tin. Ngày thường, Nhị tiểu thư này bị Đại tiểu thư nể nang cũng không dám trả lời, đánh lại càng không. Nhưng hôm nay, Nhị tiểu thư như thay đổi thành người khác, còn dám phản kháng lại Đại tiểu thư.

Lâm thị thấy Diệp Thanh Ngọc bỏ nhào xuống nước liền vọt tới, sốt ruột gân cổ quát đám nha hoàn đang ngu ngơ: "Nguyên một đám các người đứng đây đều là người chết sao ?? Không thấy Đại tiểu thư bị rơi xuống nước há ?! Còn không nhanh xuống nước cứu người !!"

Đám nha hoàn lấy lại tinh thần, những người biết bơi đều nhảy xuống nước cứu người.

"Diệp Thanh Linh, Thanh Ngọc nếu xảy ra chuyện gì, bốn phu nhân chắc chắn sẽ không tha cho người !" - Lâm thị hung hăng nói.

Trong lòng, Thanh Linh khinh thường hừ lạnh. Chỉ có phép châu quang đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn ?? Xem nàng là rau cải trắng có thể tùy ý cắt sao ?? Trên mặt lại mở to một đôi mắt vô tội, nói: "Mẫu thân, lúc này là do người bảo ta buông tay nàng ra nha !"

Giọng nói có chút ủy khuất.

"Người!" - Lâm thị nghẹn họng, nói không ra lời. Lúc này, Diệp Thanh Ngọc đã được vớt lên, Lâm thị không quan tâm đang cùng Diệp Thanh Linh lí luận, trực tiếp đi đến chỗ Thanh Ngọc

"Thanh Ngọc, người có sao không ??" - Lâm thị lo lắng hỏi.

"Nương, ta không sao !" - Diệp Thanh Ngọc được nha hoàn của nàng đỡ đứng lên.

"Diệp Thanh Linh, người là tiểu tiện nhân ác độc. Người dám hại chết ta, thật sự là đáng đánh đòn !" - Toàn thân Diệp Thanh Ngọc ướt đầm, khuôn mặt vằn vẹo dữ tợn. Lần này, nhìn nàng ta cực kì giống quý tử mang mùi phân âm khí. Nàng đứng đứng nổi giận sải bước về phía Thanh Linh nhưng lại bị Lâm thị kịp thời chặn lại.

"Nương, người thả ta ra. Để ta dạy dỗ thật tốt xú nha đầu kia." - Diệp Thanh Ngọc đẩy giữa, hoàn toàn là một bộ dáng của người đàn bà chanh chua.

"Thanh Ngọc, đủ rồi !" - Giọng nói Thanh Ngọc uy nghiêm giận dữ, tự tay bắt lấy Diệp Thanh Ngọc.

"Hương Mai, người đỡ Nhị tiểu thư trở về Thanh Lạc viện."

Nghe Lâm thị phân phó, Hương Mai không dám sơ sẩy, đỡ Thanh Linh trở về Thanh Lạc viện.

Còn Diệp Thanh Ngọc tức giận trở về Ngọc Nguyệt viện của mình.

"Nương, chính nàng đẩy ta xuống nước. Người sao lại ngăn cản ta dạy dỗ nàng. Rốt cuộc, ta có thật là nữ nhi người sinh ra hay không ??" - Trở lại phòng ngủ. Lúc này, chỉ còn hai người. Diệp Thanh Ngọc tức giận bất bình nói.

"Đủ rồi. Người đừng tưởng rằng ta không biết nha đầu Thanh Linh kia vì sao mà rơi xuống nước." - Lâm thị lạnh lùng nghiêm nghị nhìn Diệp Thanh Ngọc một cái, khiến Diệp Thanh Ngọc nhin không được co rúm lại một tí.

"Một năm trước, Ô quốc tấn công biên cảnh phía đông bắc của Nam Hạ quốc. Phụ thân người nắm giữ ấn soái xuất chinh đi dẹp giặc, liên tục đại thắng, bức Ô quốc đầu hàng. Hiện nay, phụ thân người sắp đắc thắng trở về Hạ Thành. Người tạm thời không được gây chuyện cho ta."

"Nương, sao ta cảm thấy là người đang giúp nha đầu kia nói chuyện vậy ?? Ta có phải là nữ nhi của người không ??" - Diệp Thanh Ngọc lã chã chực khóc nói.

Lâm thị thấy Diệp Thanh Ngọc ủy khuất, lòng mềm nhũn. Lúc mở miệng nói chuyện, giọng nói nhẹ nhàng không ít: "Nương đã chết của nha đầu kia dù gì cũng là Công chúa của Đông Lăng quốc. Nàng dù không được phụ thân người yêu thương nhưng thân phận kia vẫn còn đó. Nói không chừng, sau này, nàng đối với tương lai chúng ta có tác dụng lớn. Nương biết rõ người nhìn không vừa nha đầu kia. Người muốn ra tay với nàng cũng không phải là không thể. Nhưng mà..... người phải biết hành động nhanh chóng và cẩn thận đến mức thần không biết quỷ không hay. Đừng làm dơ tay mình. Người nếu làm còn không được chuyện này thì tốt nhất hãy thu liễm lại cho ta. Như ngày hôm nay, bộ dáng lỗ mãng đó của người, ta không muốn phải thấy lần nữa."

"Còn nữa. Ở trong mắt phụ thân người, người vẫn là cái nữ nhi cao quý, nhu thuận, hiểu lễ nghĩa, có hiểu biết. Ta không hy vọng người sẽ làm ra chuyện gì khiến hấn phải thất vọng."

Diệp Thanh Ngọc rũ mắt xuống, trong mắt hiện lên vẻ thâm tàn: "Nương, ta đã hiểu."

Chỉ cần nương không ngăn cản, một khi có cơ hội, nàng nhất định sẽ khiến cho xú nha đầu kia chết rất thê thảm.

"Tiểu thư, người cuối cùng cũng trở lại !" - Hương Thảo vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng nhìn Thanh Linh. Lại phát hiện, Thanh Linh một thân chật vật được Hương Mai dìu trở về. Trong giây lát, khuôn mặt ngạc nhiên mừng rỡ hóa thành lo lắng.

"Hương Thảo, người đỡ Nhị tiểu thư vào phòng đi. Ta còn phải đi hầu hạ Phu nhân." - Hương Mai ngao ngễ nói.

Tướng Quân không có ở đây, hết thảy mọi chuyện trong phủ đều do Lâm thị làm chủ. Hương Mai đi theo bên người Lâm thị, tự nhiên thân phận sẽ cao hơn Hương Thảo không ít. Bởi vậy khi nói chuyện, sắc mặt cũng là một bộ ngạo mạn.

Hương Thảo vừa đỡ Thanh Linh vừa căng thẳng hỏi: "Tiểu thư, người đi đâu mà quay lại một thân ướt nhẹp thế này ?? Có cảm thấy có chỗ nào không thoải mái hay không ?? Nó tỳ ra ngoài tìm người nhưng lại không thấy, nó tì lo lắng muốn chết."

"Ta không sao, người về phòng trước đi."- Thanh Linh thần nhiên nói, thần sắc thoát nhìn có chút mệt mỏi.

Bước vào Thanh Lạc viện, Thanh Linh lập tức choáng váng. Trong viện này không chỉ nhỏ mà còn cực kì đơn sơ, lại nằm ở một góc vắng vẻ nhất trong phủ Tướng Quân.

Đẩy ra cửa phòng ngủ. Bên trong có bàn ghế cổ xưa, giường thì lung lay sắp đổ, vật trang sức ít đến đáng thương.

Thanh Linh hít sâu một hơi, không thể tin nhìn qua mọi thứ trước mặt. Đây thật là khuê phòng của thiên kim phủ Tướng quân ?? Chỗ này đem so sánh cùng nơi ở của hạ nhân thì không có gì khác nhau.

Sau khi rửa mặt một phen, Thanh Linh đứng ở trước gương đánh giá mình một chút. Thì ra bên ngoài đồn đãi dung mạo Diệp Thanh Linh bình thường là không thể tin được. Thực tế, vóc người của cô thân thể này ngược lại còn rất là đẹp mắt.

Nữ tử trong gương, một đôi mắt thanh tú không nhiễm chút bụi bặm, như sự kết tinh của trời đất. Khuôn mặt xinh đẹp, mi như hàm đại, làn da như mỡ đông. Vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, thoát nhìn cũng coi như là uyển chuyển nhưng cùng tư thái kiêu trước của nàng vẫn còn thua xa một đoạn.

Nhìn một chút xiêm y trên người, nàng nhũn mảy, kiểu dáng này là của vài năm trước, chất liệu bình thường. Giá trị của một thân xiêm y này đoán chừng còn không bằng một đoạn ống tay áo của Diệp Thanh Ngọc.

"Tiểu thư, người bị rơi xuống nước, mau uống nhanh chén canh gừng này để xua tan hàn khí đi."- Hương Thảo bưng canh gừng đi đến, khuôn mặt nàng trái xoan có chút dài, da thịt tuyết trắng, hai mắt sạch sẽ không chứa tâm cơ.

Nàng từ nhỏ đã hầu hạ Diệp Thanh Linh, Thanh Linh từ trong miệng nàng biết được không ít chuyện có liên quan đến phủ Uy Viễn Tướng Quân.

Phụ thân Diệp Thiên Minh có ba nhi tử và hai nữ nhi, Đại tỷ và Tam đệ do Lâm thị sở sinh, còn nàng và Nhị ca do cùng một nương sinh ra.

Nương của Thanh Linh là Công chúa của Đông Lăng quốc, là Phu nhân trước của Tướng Quân cho nên Thanh Linh cũng là đích nữ của phủ này.

Công chúa là tỷ tỷ ruột thịt của vương Đông Lăng, tỷ đệ hai người tình cảm rất tốt. Lúc tỷ tỷ xuất giá, Đông Lăng vương đặc biệt ban cho nàng quốc hiệu và đồng thời cũng tuyên bố Đông Lăng quốc mãi mãi sẽ là thế lực sau lưng của Công chúa.

Trong người Thanh Linh có chảy dòng máu của Công chúa Đông Lăng, đáng ra thân phận phải vô cùng tôn quý, nhưng mà lúc nàng sinh ra, từ đường Diệp gia đột nhiên sụp đổ khiến người người trong phủ hoảng hốt. Phụ thân đặc biệt mời người đến đoán mệnh của Thanh Linh, người này tính ra nàng mang mệnh sát.

Thầy tướng số nói nếu muốn áp chế sát khí trên người nàng thì phải để nàng tự sinh tự diệt.

Vì vậy, Diệp Thanh Linh liền bị đưa tới Thanh Lạc viện.

Đông Lăng Công chúa đau lòng nữ nhi của mình, không đành lòng nhìn nàng phải lớn lên một cách khổ cực nên lệnh cho Hương Thảo đến hầu hạ Thanh Linh.

Phụ thân rất ít khi đến nhìn nàng nhưng vẫn còn có nương và Nhị ca thường xuyên đến thăm.

Nhưng hình như sát khí của nàng quá mạnh, năm nàng bảy tuổi, nương thì bệnh chết, Nhị ca cũng bắt đầu bệnh nặng. Khiến phụ thân không khỏi cho rằng nương và Nhị ca đều là do thường xuyên đến thăm nàng nên mới bị sát khí trên người nàng khắc đến một người chết một người bệnh. Phụ thân hẳn càng thêm tin tưởng trên người nàng có mệnh sát.

Nàng thờ dài, nương chết, phụ thân không đau, còn mang mệnh khác, khó trách nàng có thân phận tôn quý là đích nữ Tướng Quân nhưng nơi ở lại như thế này.

Thanh Linh bị rơi xuống nước, tuy đã uống qua chén canh gừng nhưng ban đêm nàng vẫn bị cảm. Sáng thứ hai, lúc nàng đứng lên, đầu đột nhiên chìm vào hôn mê, toàn thân nóng lên.

Hương Thảo nói đi nấu thuốc cho nàng nhưng đã qua nửa ngày, còn chưa thấy nàng ta trở lại. Thanh Linh trong lòng có chút lo lắng, định ra ngoài tìm một chút nhưng còn chưa ra khỏi cửa đã thấy Hương Thảo mặt mũi bầm dập được một thị vệ dìu trở về, khắp khiêng đi vào trong viện.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 4 : Nàng Có Thật Sự Tự Sát ??

Thanh Linh tiến lên đỡ Hương Thảo trở về phòng nằm xuống mới hỏi: "Hương Thảo, đã xảy ra chuyện gì ?? Là ai đánh người ??"

Người đánh Hương Thảo ra tay không nhẹ, nhất là chỗ mặt, đã bị sưng lên như đầu heo, răng cửa cũng bị mất luôn hai cái, tóc rối tung, thậm chí còn bị mất đi nhiều năm tóc.

"Nô tỳ không cẩn thận làm ngã nô tỳ nấu được của Đại tiểu thư. Đại tiểu thư biết được nên sai người đánh nô tỳ thành như vậy. May mắn Trương Quý có lòng tốt, chờ người của Đại tiểu thư đi rồi liền đỡ nô tỳ trở về."- Khi Hương Thảo được Thanh Linh đỡ trở về thì Trương Quý nói có việc đã lui xuống trước.

"Diệp Thanh Ngọc, nàng ta thật khinh người quá đáng."- Đấy lòng Thanh Linh bùng lên một đoàn lửa giận, xoay người lao ra ngoài định tìm Diệp Thanh Ngọc tính sổ nhưng lúc đi tới cửa lại ảm đạm dừng chân lại.

Nàng không được phụ thân sủng ái, địa vị trong phủ quá thấp huống chi bây giờ phụ thân lại không có trong phủ. Ở trước mặt Diệp Thanh Ngọc, nàng không quyền không thể, muốn lấy cái gì đi tìm người ta tính sổ ??

"Tiểu thư, người làm sao vậy ?"- Hương Thảo thấy Thanh Linh xoay người rồi đi có chút khó hiểu.

Thanh Linh quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Hương Thảo nói: "Hương Thảo, người hãy yên tâm. Ta nhất định sẽ không để cho người hôm nay bị đánh một cách vô ích như vậy đâu !"

Giọng nói như hứa hẹn.

Hương Thảo nghe vậy lại vội vàng nói: "Tiểu thư, người ngàn vạn lần đừng vì nô tỳ mà làm ra chuyện gì ngu ngốc !"

"Người yên tâm, ta tự có chừng mực. Tóm lại, sau này ta sẽ không để cho người khác vô duyên vô cớ bắt nạt chúng ta !" - Ánh mắt kiên định, thần sắc kiên cường động lòng người

Hương Thảo cảm thấy Tiểu thư như đã biến thành người khác. Trước kia, Tiểu thư dù bị Đại tiểu thư khi dễ cỡ nào cũng đều bấm bụng bấm dạ cam chịu, sẽ không phản nộ giống như bây giờ, còn nghĩ sẽ hỏi tội cho bọn họ.

Thanh Linh lục tung cả phòng, trang sức trong phòng thật thiếu thốn. Chỉ có hai cái gương cổ xưa.

Hương Thảo bị thương không nhẹ, cần bạc để bốc thuốc.

Thật không biết nguyên chủ của thân thể này lúc trước làm sao có thể trải qua cuộc sống thường ngày. Lâm thị *vắt cổ chày ra nước như vậy, mỗi tháng chỉ cấp cho nàng có hai lượng bạc, đoán chừng ngay cả hộp phấn nước của Diệp Thanh Ngọc cũng không mua nổi. Đừng nói chi đến tiền dư cuối tháng.

*vắt cổ chày ra nước: bức người quá đáng.

Thanh Linh lục soát xung quanh, tìm kiếm cả buổi cũng chỉ thấy mấy viên bạc vụn và một cuốn luyện nội công tâm pháp cũ rách tên Phá Nguyệt Tâm Kinh. Phá Nguyệt Tâm Kinh là nội công tâm pháp thượng thừa của hoàng thất Đông Lăng. Nhưng cần nắm trong tay viên dược bí mật của Đông Lăng quốc thì mới có thể luyện. Cho nên dù có được cuốn tâm pháp mà không có viên dược cũng sẽ vô dụng.

Nàng thấy tu vi nội lực của chính mình cũng không thấp. Đoán chừng là do Đông Lăng Công chúa giúp cho nguyên chủ thân thể này tập luyện vòng cơ bản của Phá Nguyệt Kinh Tâm.

Thanh Linh bị cảm nên phát sốt, thuốc còn chưa uống. Nàng choáng váng đi tìm tiệm thuốc bốc thuốc trên ngã tư đường. Lúc đi ngang qua Định quốc Hầu phủ, chân đột nhiên dừng lại, xoay người ngẩn đầu nhìn lên, toàn thân nàng cứng đờ, sắc mặt trắng bệch.

Cửa lớn Định quốc Hầu phủ đóng chặt, trên cửa có dán giấy niêm phong. Bảng hiệu 'Định quốc Hầu phủ' lấp lánh ánh vàng vốn được treo ở trên cửa nay cũng không thấy bóng dáng.

Định quốc Hầu phủ vì sao bị dán giấy niêm phong ?? Chẳng lẽ đại ca đã xảy ra chuyện gì ??

Lòng Thanh Linh bất an nín lấy một người đi đường hỏi: "Định quốc Hầu phủ đã xảy ra chuyện gì ?? Vì sao cửa lớn lại dán giấy niêm phong ??"

Người đi đường bị kéo lại nhìn về mặt hung thần tỏa sát khí của Thanh Linh, run rẩy sợ hãi nói cho nàng biết Định quốc Hầu phủ gần đây có chuyện.

Hơn hai tháng trước, muội muội Mạch Suong của Định quốc Hầu Mạch Chiêu Nam bị Thái tử cường bức trong sường phòng Tướng Quốc Tử, Mạch Suong vì cảm thấy quá nhục nhã nên nhảy xuống núi tự sát.

Lúc Mạch Chiêu Nam kế vị chức Định quốc Hầu vẫn còn quá trẻ nên nhận được hoàng lệnh đến biên cương trấn thủ vài năm để rèn luyện.

Mạch Chiêu Suong đang trấn thủ ở biên cương nhận được tin tức thân muội muội chịu nhục mà tự sát nên tự ý trở về Hạ Thành. Phạm vào pháp lệnh Nam Hạ quốc. Tướng sĩ ở biên cương chưa được Hoàng Thượng phê chuẩn lại giả thánh chỉ tự ý trở về.

Mạch Chiêu Nam tự tiện bỏ nhiệm vụ, vừa vào Hạ Thành lập tức bị Hoàng Thượng hạ chỉ nhốt vào đại lao. Mạch Chiêu Nam không phục nên vượt ngục, kết quả là còn chưa chạy ra khỏi đã bị chết dưới mưa tên.

"Không ! Người gạt ta. Người chắc chắn là đang gạt ta !" - Thanh Linh như bị điên thét lên, không phải nàng mới chết có vài ngày sao, sao đột nhiên lại biến thành hơn hai tháng ?? Không, hẳn chắc chắn là đang gạt nàng.

Người đi đường sợ hãi tránh xa Thanh Linh.

"Tin hay không tùy người." - Vừa nói xong, hắn bỏ chạy nhanh như một làn khói.

Thanh Linh đương nhiên là không tin nên níu thêm vài người đi đường lại hỏi nữa, nhưng kết quả bọn họ đều nói như người kia.

Nước mắt chảy điên cuồng, lồng ngực như bị ai hung hăng bóp nát, phá thành nhiều mảnh nhỏ. Nàng đau đến sắc mặt trắng bệch, lồng ngực chết. Ánh mắt đau thương, mờ mịt, tỉnh mạch, hoang vu.

Sau khi phụ mẫu qua đời, nàng chỉ còn lại Đại ca là người thân duy nhất. Từ nhỏ, Đại ca đã rất yêu thương, sủng ái nàng, không bao giờ để cho nàng chịu một chút ủy khuất nào. Bây giờ, Đại ca lại không còn ở trên đời này nữa. Một người yêu thương nàng thật lòng cũng không có.

Mà kẻ khiến huynh muội bọn họ liên tiếp chết thảm như vậy, chính là Hách Liên Dực ! Nếu không phải Hách Liên Dực lợi dụng nàng để hãm hại Thái tử, nàng sẽ không bị Văn Thi Dung đâm chết, Đại ca cũng sẽ không tự ý trở về Hạ Thành, mọi chuyện về sau đều sẽ không xảy ra.

Trước cửa Định quốc Hầu phủ, một thiếu nữ ngã ngồi dưới đất không tiếng động rơi lệ. Sắc mặt trắng như tờ giấy, yếu ớt và bất lực.

Người đi đường ngang qua rồi rít dừng chân lại, ân cần hỏi thăm thiếu nữ đã xảy ra chuyện gì. Nhưng thiếu nữ tựa như không nghe thấy, cũng không cử động, yên lặng như một pho tượng.

"Người phía trước mau tránh ra !" - Một nam tử áo đen ông tay áo tung bay, giục ngựa đến khiến đám người rối loạn.

Một đám người nghe vậy, bước chân di chuyển nhường ra một con đường. Từ trong đám người, ngựa phi qua mang theo một trận bụi đất tung bay.

Lúc này, mọi người phát hiện ra thiếu nữ ngã ngồi dưới đất vốn đang yên tĩnh như tượng điêu khắc đột nhiên nhảy lên như xác chết vùng dậy, sau đó như điên cuồng lao ra khỏi đám người.

Thanh Linh nhận ra giọng nói của Hách Liên Dực, hắc y khoan thai cao quý, thân hình cao ngất nhưng trong mắt nàng đều hóa thành bản thù hờn.

Nàng điên cuồng đuổi theo Hách Liên Dực, trong mắt chỉ còn lại bóng dáng kẻ khiến nàng thống hận kia. Đụng vào hàng chục người qua lại cũng không quan tâm, người đi đường phát hiện ra người đụng mình nhưng bắt lại không được, tức giận mắng chửi người đó cũng không nghe thấy. Trong lúc nhất thời, cả con đường huyền ảo đến gà bay chó sủa.

Cái gì mà Mạch Sương không chịu nổi nhục nhã mà tự sát, chó má, nàng rõ ràng là bị Văn Thi Dung giết chết nhưng tên đầu xỏ hại nàng lại chính là Hách Liên Dực. Nếu như nàng không chết, Đại ca cũng sẽ không trở về Hạ Thành, càng sẽ không bị loạn tên bắn chết. Tất cả đều là tại Hách Liên Dực.

Giờ phút này, Thanh Linh tràn ngập phần nộ, mất đi tỉnh táo. Trong đầu chỉ duy nhất có một ý niệm, đó chính là giết Hách Liên Dực. Báo thù rửa hận.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 5 : Đụng Trúng Mỹ Nam Yêu Nghiệt

"Này, người không muốn sống nữa sao ??" - Một giọng nói giống như vịt đực kéo dài ra.

Thanh Linh cả người nóng rần lên, nàng còn chưa uống thuốc. Mới chạy không bao lâu, bước chân đã bắt đầu lảo đảo, đầu cực kỳ nhức, ánh mắt dần dần mờ hồ. Loạng choạng chạy vào khúc quanh thì đụng phải một chiếc xe ngựa, trước mắt đột nhiên tối sầm, nàng liền ngã đi.

Chiếc xe trước mặt dừng hai con bạch mã để kéo, to lớn mà hoa lệ, màn xe có vài sợi bạc tua xoắn quán quýt dây dưa, trên mũ xe còn có một viên dạ minh châu to bằng quả trứng. Mặc dù đẹp để quý giá nhưng lại không cho cảm giác tức giận phản cảm, ngược lại còn khiến người khác nhận định nhân vật trong xe là một người phi phàm.

Phu xe A Thát nhìn thấy một màn đụng xe ngất xỉu của Thanh Linh, đang không biết phải xử lý thế nào thì một tiếng nói ôn nhuận thanh nhã từ trong xe truyền ra: "A Thát, sao không đi tiếp ?"

Giọng nói nhàn nhã mà lười biếng, âm sắc tuyệt mỹ như giai điệu du dương của thần tiên.

"Công tử, có người đứng vào xe ngựa, đã hôn mê."

"Ồ, là ai ??"- Giọng điệu nhàn nhạt như không thèm đếm xỉa tới.

A Thắt định thần lại nhìn người té xỉu trên mặt đất, nói: "Là Nhị tiểu thư của phủ Uy Viễn Tướng Quân."

Người trong xe trầm ngâm.

"Hách Liên Dực."- Thanh Linh vốn đã ngất đang nằm dưới đất đột nhiên kêu lên tên của một người, giọng nói yếu ớt nhưng vẫn bị người trên xe nghe thấy.

Màn xe bị một bàn tay thon dài xinh đẹp, trắng nõn vén lên, trong phút chốc, thiên địa thất sắc.

Trong xe, một nam tử vận bạch y đang chống tay, lười biếng nghiêng người dựa trên chấn lòng màu trắng. Tóc đen như mực so với nữ tử còn dài hơn rũ xuống chấn lòng, tán ra thành một đóa hắc liên. Mặt căng mịn như bạch ngọc, không chút tí vết, như nơi tập hợp hết tất cả tinh hoa tuyệt mỹ của trời đất. Cực kì thanh khiết, cực kì xinh đẹp, cực kì chói sáng, cũng cực kì thanh nhã. Tựa như thiên tiên cũng tựa như ma quỷ. Trên tà áo thanh quý thêu hoa văn tao lịch màu tím nhạt, vạt áo tuyết trắng trải rộng trên thảm lông. Khoan thai như mẫu đơn nhưng không mất đi thoát tục hay nhiễm chút bụi bặm nhân thế. Lông lẫy như yêu ma dưới ánh trăng nhưng không mất đi tình lệ của hoa lan.

Dung mạo trời sinh, chiếm hết phong lưu.

Phong thái lay chuyển cả nhân thế, hào hoa phong nhã che lấp vạn vật.

Chỉ cần một ánh mắt lười biếng cũng đủ làm kinh tâm đoạt hồn người, khuynh đảo chúng sinh.

Người đi ngang qua đường nhìn thấy dung mạo nam tử tuyệt mỹ như tranh vẽ như vậy, mặt tràn đầy kinh diễm, bước chân cũng ngừng lại, đứng yên tại chỗ.

A Thắt bị mọi người nhìn chăm chăm, có chút không vui, kéo ra giọng nói như vẹt dực nói: "Nhìn cái gì mà nhìn ? Chưa bao giờ thấy qua thiếu niên tuấn mỹ, xinh đẹp như hoa sao. Các người nhìn nữa liền thu tiền."

(Chú thích: anh này đang tưởng dân chúng nhìn mình.)

"Cất"- Mọi người khinh bỉ.

"Hách Liên Dực."- Thanh Linh vô ý thức lẩm bẩm.

Bạch y nam tử quan sát Thanh Linh, đột nhiên, khoe môi mang theo nhiều ý tứ hàm xúc thoáng cong lên, con ngươi thâm thúy sâu không thấy đáy cực nhanh lóe qua một tia tìm tòi nghiên cứu.

Một đạo bạch quang từ trong xe bay ra, mọi người còn chưa kịp nhìn rõ là cái gì thì Thanh Linh đang nằm dưới mặt đất đã biến mất không thấy đâu. Lại ngẩng đầu lên lần nữa, màn xe đã rũ xuống.

"A Thắt, đi thôi !" - Một giọng nói làm say lòng người thần nhiên bay ra.

Bạch y nam tử thu hồi lại bạch gấm đang quấn ngang hông Thanh Linh, đem nâng đỡ xuống kĩ càng.

Sắc mặt Thanh Linh trắng bệch đến dọa người, lông mày thon dài nhú chặt, một tay dùng sức che ngực, bộ dáng hết sức thống khổ.

"Hách Liên Dực, người thật độc ác !" - Trong xe ngựa yên tĩnh rộng rãi hoa lệ khiến giọng nói nàng đặc biệt rõ ràng, mang theo tràn trề hận ý cùng phẫn nộ.

"Ngươi hận Hách Liên Dực."- Bạch y nam tử khẳng định nói.

Mạch Sương là vị hôn thê duy nhất của Hách Liên Dực nhưng đã chết, thái tử bị phế, tiếp theo đến Mạch Chiêu Nam gặp chuyện không may. Sau khi Định quốc Hầu phủ bị hủy diệt, Hách Liên Dực bắt đầu công khai lôi kéo phủ Tướng Quân. Bên ngoài, Hách Liên Dực trước hết đem chú ý đánh vào hai vị song thân ngàn vàng bên trong phủ. Thời gian gần đây, hắn rất chịu khó chạy ngược chạy xuôi vào Tướng phủ. Nhưng mà, không biết vì sao lại trêu chọc trúng vị Diệp Nhị tiểu thư này, khiến nàng oán hận.

"Ca, không cần đi ! Ca ca !" - Giọng nói nàng thê lương, có thể so sánh với tiếng oán than của chim đỗ uyên.

Hắn nhìn chân mày nàng vì bất an mà nhú chặt, tay thuận tiện rót ly trà, động tác tiêu sái, lưu loát như mây bay nước chảy, ưu nhã đẹp như tranh vẽ. Dùng ngón tay trở thấm ướt chút nước trà, chuyển tới hàng lông mày đang nhú chặt của nàng nhẹ nắn dần ra. Lông ngón tay truyền đến nhiệt độ nóng hổi khiến hắn có chút nhú mày. Nha đầu này thế nhưng sốt nghiêm trọng như thế.

Cảm giác mát mát thấm vào giữa lông mày giúp sắc mặt thống khổ của Thanh Linh giảm đi không ít. Mơ hồ mở mắt ra, trong sương mù nàng thấy một nam tử, bộ dáng nam tử kia giống như của đại ca, nàng vui mừng, lập tức ngồi dậy: "Ca ca, thì ra người không chết, ta cũng biết là ca ca sẽ không bỏ lại ta mà."

Bạch y nam tử kinh ngạc, các công tử của Diệp phủ đều còn sống, vậy sao Diệp Thanh Linh lại nói rằng ca ca của nàng đã chết ??

Đầu nóng ran khiến Diệp Thanh Linh hồ đồ nhất thời kích động, nhào về phía nam tử.

Bỗng xe ngựa đột nhiên lắc lư mạnh mẽ, Thanh Linh lại vọt tới sức không hề nhỏ, mà bạch y nam tử lại không đề phòng. Hậu quả là sau khi đánh rơi ly trà, hắn tiếp tục bị nàng đụng ngã trên thảm lông.

Bị cánh môi mềm mại, ấm áp xẹt qua gò má, trong nháy mắt, toàn thân bạch y nam tử cứng lại. Mùi hương đặc biệt chỉ thuộc về nữ nhân bỗng bành lượn lơ bên mũi hắn. Hô hấp có chút loạn, tâm vốn bình tĩnh không gọn sóng lại sinh ra rung động. Cánh tay ngọc của nàng vòng qua bên hông, thân thể mềm mại của nữ tử dán chặt ở trên người hắn, cực kì vừa khít, giống như trời sinh đã là như thế. Nàng vận vạt hai cái, hắn liền cảm thấy một cỗ cảm giác tê dại chảy khắp toàn thân, thật kinh ngạc là hắn lại không chán ghét loại cảm giác này.

"Công tử, bên trong không sao chứ ??"- Lúc này xe ngựa không may đi trúng một hố lớn nên lắc lư mạnh một tí, A Thất nghe được bên trong có động tĩnh, một tay ổn định xe ngựa, cúi người xuống, một tay vén rèm lên. Đúng lúc chứng kiến một màn công tử nhà mình bị nữ thân áp dưới thân. Khiếp sợ trừng to mắt, một lát sau cười lớn ra tiếng.

"Haha, Công tử cáo già quyền rũ mê người của chúng ta cũng có lúc bị nữ nhân đè dưới thân. Haha, lúc tuổi già khó giữ được trinh tiết nha, haha"

Ách, tuổi già khó giữ được trinh tiết ? Hình như bộ dáng của mỹ nam bạch y cùng lắm cũng chỉ mới hai mươi....

Bạch y nam tử không một chút xấu hổ, phong dung bình tĩnh kéo Thanh Linh từ trên người ra, nhưng Thanh Linh vừa bị kéo ra rất nhanh lại quần lên người nam tử. Bạch y nam tử bất đắc dĩ cười một tiếng, trực tiếp ôm nàng ngồi dậy.

"A, ta có thể một ngụm khí nói ra ba cái thành ngữ. Công tử, ta lại có tiến bộ. Có thể ban thưởng cho A Thất hay không ??"

A Thất ngủ gật không biết thành ngữ của chính mình vừa rồi có ý nghĩa gì, chỉ biết nhận được ánh mắt như cười mà không cười của Công tử nhà mình. Phát hiện ra có gì đó nguy hiểm, dự cảm đột nhiên chuyển xấu: "Hắc hắc, ta chỉ giỡn thôi !"

Nói xong liền vội vàng đề màn xe xuống.

"Muốn thưởng phải không ?? Tốt, vậy ngươi đem những lời 'A Thất cáo già quyền rũ mê người về già khó giữ được trinh tiết' này sao chép một ngàn lần cũng tốt lắm "- Giọng nói nhu hòa thông dong, tựa như gió xuân thổi ba phát qua cảnh liễu.

A Thất lạnh lùng mình, về mặt đau khổ khóc thét: "Công tử, có thể không chép không ??"

Hắn ghét nhất là viết chữ.

"Người quá ồn, lại chép thêm một ngàn lần nữa."- Người trong xe thản nhiên nói.

Lại thêm một ngàn lần. A Thất bị hù dọa lập tức cầm miệng.

Bạch y nam tử kéo người trong ngực ra. Thấy quần áo bị ướt một mảng lớn, hắn chán ghét nhíu mày.

Gò má Thanh Linh vẫn còn dính nước mắt, ngẩng đầu, trong sương mù phát hiện gương mặt này không phải của Đại ca mà là..... Hách Liên Dục.

Thì ra là Hách Liên Dục !

Khuôn mặt nhỏ diễm đạm đáng yêu đột nhiên biến thành ngoan lệ. Trong lòng phần nộ không ngừng kêu gào, tay không chút lưu tình dùng lực quăng vào mặt bạch y nam tử một cái tát.

Da thịt tuyết trắng của nam tử lập tức hiện ra dấu năm ngón tay rõ rệt.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 6 : Ai Cấn Nàng ?

"Diệp Thanh Linh !" Bạch y nam tử nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn ngồi ở vị trí cao, thân phận tôn quý, chưa từng bị người nào tát qua. Nữ nhân này thật đáng chết.

Người không dễ dàng tức giận trước mặt người khác như hần bây giờ khuôn mặt lại thâm trầm, phần nộ. Hần cầm chặt cái tay Thanh Linh vừa tát hần, móng tay đâm thật sâu vào da thịt.

Cổ tay bị người nắm đau, nàng cố gắng dùng sức thoát ra, nhưng càng dùng sức, người nắm cổ tay nàng lực đạo càng mạnh. Mạnh đến mức sắp bóp đứt luôn cổ tay nàng.

"Tên khốn kiếp, buông ra !" Nàng cúi đầu dùng tay gỡ tay hần ra.

Vô duyên vô cớ bị tát một bịch tay, bây giờ còn bị mắng thành khốn kiếp. Sắc mặt bạch y nam từ quả thật khó coi đến cực điểm.

"A..." Trong nháy mắt, cổ tay đột nhiên truyền đến xúc cảm ấm áp cùng một chút đau đớn. Bạch y nam từ phát hiện, nha đầu kia sau khi cạy không ra tay của hần liền dùng miệng cắn.

Con mắt hần âm trầm, lóe qua u quang. Dùng tay kia bóp cổ nàng, nàng bị khó thở, ngoan ngoãn thả lỏng miệng đang cắn ở cổ tay hần ra.

"Diệp Thanh Linh, nhìn cho rõ ta là ai !" Bạch y nam từ lạnh lùng nói nhưng chưa tới một phút, hần lại bị chọc tức đến xém học máu, bởi vì.... nàng thể nhưng lại tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

Hừ, ngất đi thật đúng lúc !

Nhìn chăm chăm dấu răng rõ nét trên cổ tay, khuôn mặt tuyệt mỹ từ trước đến nay không hề lộ ra hi nộ, nhưng giờ phút này đầy mây đen bao phủ, mạnh liệt tức giận. Nhìn chăm chăm khuôn mặt căng mịn, điểm đậm đáng yêu vẫn còn dính nước mắt kia. Ánh mắt lại tiếp tục dời xuống cái cổ thon dài trắng nõn dưới khuôn mặt nhỏ nhắn. Trong con ngươi đen sâu không thấy đáy lộ ra một cổ hơi thở nguy hiểm.

Hần liền cúi đầu mở miệng, hung hăng cắn lên cổ nàng, da thịt non mịn, trơn mượt. Giống như đang thưởng thức một món mỹ vị, người nào đó không chút khách khí nhắm nháp, cho đến khi có mùi máu tươi tràn lan trong khoang miệng mới thỏa mãn njar ra.

"Nữ nhân, đây là ngươi tự tìm." Cầm lấy khăn lụa lau đi máu bên khóe miệng sau đó ném qua một bên.

Nhìn dấu răng trên cổ Thanh Linh rỉ ra máu, sắc mặt nam tử có chút hòa hoãn, rất nhanh hần đã khôi phục lại bộ dáng nước chảy mây trôi trong dĩ vãng.

"Đến y quán gần nhất !" Giọng nói nhàn nhạt phân phó A Thất.

"Công tử, người khó chịu chỗ nào sao ??" A Thất lo lắng vén rèm xe lên, rất nhanh hần liền phát hiện Công tử có điểm bất thường.

"Công tử, mặt người sao lại có dấu năm ngón tay vậy ?? Khuôn mặt đã trắng như phấn, bây giờ lại thêm màu sắc cái dấu tay, quả nhiên chính là mặt phấn má đào nha."

Khóe môi bạch y nam từ cười nhẹ nhưng đáy mắt lại không chứa một chút ý cười nào. Quanh thân hơi thở lạnh lẽo, khiến cho người ta có loại cảm giác bị áp bách.

A Thất đáy lòng kêu rên: Xong rồi, Công tử cười thành như vậy, trong lòng nhất định là đang cực kỳ tức giận.

"Công tử, thật ra ta cũng không thích phấn má đào!" Bạch y nam từ cười nhẹ xinh đẹp, A Thất không dám nhìn nữa, vội vàng đề rèm xuống.

Bạch y nam từ ngăn cản hàng động đề rèm xe xuống của A Thất, lệnh cho A Thất đem người sau lưng (Thanh Linh) đến y quán, sau khi trở về chép hai ngàn lần. (Thành ngữ quy tắc chung.)

Lúc Thanh Linh tỉnh dậy, phát hiện mình nằm ở một nơi xa lạ, mơ hồ còn nghĩ được một cỗ mùi thuốc.

Trên cổ có chút đau nhói, nàng cầm gương đồng ở trên bàn lên soi mới nhìn thấy một dấu răng nhàn nhạt ở cần cổ.

Mặt trong nháy mắt đỏ lên, là tên đặng đồ tử nào cắn cổ nàng ??

Chỉ nhớ là nàng dựa vào một chiếc xe ngựa, sau đó thấy một bạch y nam tử, khuôn mặt có chút mơ hồ. Rồi tiếp theo xảy ra chuyện gì nữa thì nàng cũng không nhớ, không có ấn tượng.

Cửa phòng bị người mở ra, bước vào là một nữ tử trẻ tuổi mắt ngọc mây ngài, trên tay bưng theo chén dược, mi cong dập dòn như cánh bướm, trên mặt lại mang theo ưu thương, một thân quần áo thanh đạm nổi bật khí chất thanh lệ thoát tục.

Thanh Linh nhìn rõ người đến, khó tin khẽ kêu lên: "Hoán Hoán".

Hoán Hoán vốn tên là Hoán Y, là nữ tử mà đại ca thích và đồng thời cũng là bằng hữu tốt ở kiếp trước của nàng.

Hoán Y ngăn ra, đột nhiên ngừng đầu. Trên đời này, người có thể kêu Hoán Y nàng như vậy, ngoại trừ Mạch Chiêu Nam ra thì chính là Mạch Suong. Nhưng, hai huynh muội bọn họ đều đã chết thảm. Vậy thì nữ tử trước mắt này là ai ?? Chẳng lẽ là Mạch Suong ?? Nàng biết rõ, Mạch Suong ngoài y thuật tinh xảo ra, còn có thuật dịch dung cũng học rất khá. Rất có khả năng người tự sát sau núi Tướng Quốc Tự hôm đó không phải là Mạch Suong,

mà là một người khác. Nghĩ như thế, vậy là Mạch Surong có thể sống, nàng chưa chết.

"Surong nhì, là nguoi sao ??" Hoán Y dè dặt hỏi thăm

Thanh Linh cười nhẹ: "Hoán Hoán, bánh hoa quế đậu đỏ của nguoi cần phải thêm đậu đỏ nhiều hơn một chút."

Hoán Y nghe vậy vui mừng đến phát khóc, người này là Mạch Surong không thể nghi ngờ, chỉ có Mạch Surong mới nói bánh hoa quế nàng làm cần thêm nhiều đậu đỏ.

Thanh Linh ở chỗ Hoán Y ngày người hơn hai canh giờ, biết được mình bị sốt nên hôn mê, sau đó có một người thiếu niên công nàng đến y quán, để lại rất nhiều bạc rồi mới rời đi. Rất khéo, y quán này lại là do Hoán Y mở. Hoán Y biết rõ nàng học thuật dịch dung nên bây giờ đang chắc chắn mặt nàng là hóa trang. Thanh Linh không giải thích nhiều cũng liền chấp nhận.

Lúc Thanh Linh rời khỏi y quán của Hoán Y lấy đi không ít được, còn mượn chút ít tiền bạc chỗ nàng. Sau khi vừa vào tới bên trong phủ, nàng liền vọt vào phòng thuốc đem được đi nấu cho Hương Thảo.

Phòng thuốc bên trong phủ là nơi dùng để nấu được. Lúc này bên trong không có người nào, Thanh Linh trực tiếp đem được bỏ vào bình thuốc, thêm nước, bắt đầu nhóm lửa.

Kiếp trước, nàng tuy là thiên kim Đại tiểu thư nhưng cũng từng trà trộn vào quân doanh của Đại ca làm quân y, loại chuyện nấu thuốc này cũng thường làm. Bởi vậy bây giờ sắc được nấu thuốc cũng thuận buồm xuôi gió.

Thanh Linh nhìn bên trong gian phòng, ngoài ngọn lửa bập bùng và nàng ra, lại thêm một người nữa tiến vào.

"Nhị tiểu thư" Hương Lan thấy Thanh Linh cũng ở trong phòng thuốc, mặt có chút kinh ngạc, khẩu khí cứng ngắc hô lên nhưng tuyệt nhiên không có hành lễ. Bất quá, Thanh Linh nàng cũng không quá để ý đến các loại nghi thức xã giao này.

Hương Lan tiến lên xếp được ra rõ ràng. Động tác nhanh nhẹn đã chuẩn bị xong tám cái bình thuốc.

"Hương Lan, được này nấu cho Đại tiểu thư sao ??" Hương Lan là người trong viện Diệp Thanh Ngọc, Thanh Linh phân tích mấy phân thuốc kia, đó đều là những được liệu trân quý để dưỡng nhan, nên theo bản năng suy đoán ra đó là nấu cho Diệp Thanh Ngọc.

"Không sai, đây là Thiên Tiên thang nấu cho Đại tiểu thư." Hương Lan ngạo mạn trả lời.

Thiên Tiên thang ?? Là loại thang lần trước lúc Hương Thảo đi nấu thuốc cho nàng không cẩn thận làm đổ đi. Bởi vì cái Thiên Tiên thang này mà Hương Thảo bị Diệp Thanh Ngọc sai người độc ác đánh cho một trận. Nhớ đến đây, trong mắt Thanh Linh lóe qua một tia lạnh.

"Nhị tiểu thư, nguoi nhường ta chỗ nấu thuốc kia một chút" Khẩu khí như hết sức đương nhiên.

Trước tiên, tám loại được trong Thiên Tiên thang phải được nấu riêng trong tám hộp, cuối cùng mới đem tám hộp thang đó hầm thành một chén. Mà trong phòng được chỉ có tám lò nhỏ đun thuốc, Thanh Linh đang dùng một cái, bảy cái lò còn lại tất nhiên không đủ dùng.

Thanh Linh trong lòng không vui nhưng khẩu khí vẫn thân nhiên nói: "Thuốc của ta nấu sắp xong rồi, nguoi đợi thêm chút nữa là được."

Nước thuốc đã bắt đầu sôi trào, hơi nước nhẹ bay lên dưới cằm nàng. Khiến nàng như xuất hiện phía sau màn mây mù, tựa như tiên tựa như tinh linh.

"Không được ! Nếu chờ thêm chút nữa sẽ qua canh giờ Đại tiểu thư dùng thang. Đại tiểu thư nổi giận, nô tỳ gánh không nổi." Hương Lan nói xong, trực tiếp đưa tay lấy ra bình thuốc đang sôi trào trên lò.

"Làm càn" Thanh Linh đột nhiên nghiêm nghị quát lên dọa Hương Lan sợ bắn người lên, thiếu chút nữa đã làm đổ bình thuốc cầm trên tay.

"Ồ trước mặt bản Tiểu thư khi nào tới phiên nguoi khoa tay múa chân ?? Mau đem thuốc của ta để lại chỗ cũ." Nguyên chủ cỗ thân thể này nhất định là bị mẹ con Lâm thị áp chế quá nhiều, nên ngay cả mấy thứ nha đầu bên người các nàng cũng không đem đường đường là Diệp Nhị tiểu thư để vào mắt. Quá khư là thứ đã qua, Diệp Nhị tiểu thư của hiện tại quyết sẽ không để cho người khác khi dễ nữa.

Thanh Linh nhìn chằm chằm Hương Lan, khóe môi khẽ nhếch, ánh mắt mênh mông.

Giết gà dọa khỉ, quyết định sẽ bắt đầu từ nguoi.

Tuy Hương Lan bị khí thế bén nhọn chưa bao giờ xuất hiện của nàng dọa sợ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh. Nhị tiểu thư ở trong phủ không có địa vị gì, nàng có gì phải sợ ?? Nàng cố tình như không nghe lời Thanh Linh nói, tiếp tục đem bình thuốc để ra chỗ khác, không đặt lại vị trí cũ.

Thanh Linh cười lạnh một tiếng, không nói hai lời, trực tiếp tiến lên tát Hương Lan một bạt tay.

"Nhị tiểu thư nguoi lại dám đánh ta ? ta chính là người trong viện Đại tiểu thư." Hương Lan giận dữ nói, giơ tay lên muốn đánh trả nhưng đáng tiếc lại bị Thanh Linh bắt được cổ tay.

"Bản Tiểu thư đúng là đang đánh người." Nói xong lại tán thêm một cái, hai bên mặt Hương Lan bị đánh đến đau rất, cơ thể bắt đầu co rúm lại, nước mắt lưng tròng chảy xuống, khóc lớn thành tiếng. Nhìn cực kì thảm. Nàng chưa bao giờ thấy qua Nhị tiểu thư hung dữ như thế.

"Đại tiểu thư chẳng lẽ không có dạy người trong phủ ai là chủ tử, ai là nô tỳ sao ?? Xem ra là Đại tiểu thư đã quên dạy, nếu không người sẽ không ở trước mặt bản Tiểu thư làm càn. Hôm nay ta sẽ thay Đại tỳ dạy cho người biết chủ là ai, tớ là ai. Ngira sau này từ phủ Tướng Quân truyền ra ác nô thám độc dám gièm pha chủ tử."

'Chát' một tiếng, lại một tát roi xuống.

Cửa lớn phòng được có người lén lút thò một cái đầu vào thăm dò, rất nhanh liền biến mất. Thanh Linh nhếch môi cười, nếu nàng nhớ không lầm, người ở ngoài cửa vừa rồi chính là nha hoàn bên cạnh Diệp Thanh Ngọc. Người nọ thấy nàng đánh Hương Lan, lúc này chắc chắn đang tìm Diệp Thanh Ngọc báo tin.

Quả nhiên, người nọ đi không bao lâu, Diệp Thanh Ngọc trang dung xinh đẹp đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 7 : Người Đàn Bà Chanh Chua Thô Tục

"Diệp Thanh Linh, người dựa vào cái gì đánh người của ta ?" Diệp Thanh Ngọc chỉ tay về phía Diệp Thanh Linh tức giận quát.

Hương Lan vừa nhìn thấy cứu tinh đến, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, liền nhào tới bên cạnh Diệp Thanh Ngọc khóc sụt sùi.

"Đại tỳ, ta chịu khó nấu được nhưng Hương Lan chỉ là một cái nô tỳ nhỏ lại dám lấy đi được của ta. Dù nói thế nào thì ta cũng là thiên kim của phủ Tướng Quân, cho dù bị bi ối dưỡng, nhưng vẫn không thể thay đổi được sự thật ta là nữ nhi của phụ thân cùng Đông Lăng Công chúa. Dù ta không được phụ thân sủng ái nhưng vẫn là Nhị tiểu thư trong phủ, cũng là một vị chủ tử. Đại tỳ người nói một chút, trong phủ Tướng Quân khi nào thì cho phép một kẻ nô tỳ giẫm lên đầu chủ tử ??" Thanh Linh cười nhẹ nói.

"Nô tỳ chính là nô tỳ, sao có thể giẫm lên đầu chủ tử. Tien tỳ này không ngờ lại không hiểu chuyện như vậy, nên mọi người dạy dỗ nàng là phải." Diệp Thanh Ngọc mở miệng nói, tức giận trên mặt bị dáng tươi cười thay thế. Mặt thay đổi rất nhanh, chỉ là bề ngoài cười nhưng trong lòng không cười.

Hương Lan đứng một bên bị sự thay đổi Diệp Thanh Ngọc dọa sợ. Trong dĩ vãng, nếu gặp tình huống này, Đại tiểu thư không phải sẽ tiến lên ném hai cái bạt tay vào mặt Nhị tiểu thư sao ??

"Hương Lan, mau đem được của Nhị tiểu thư để lại chỗ cũ, đồng thời cũng đem được đó nấu thật tốt. Sau đó cầu xin Nhị tiểu thư tha thứ."

Hương Lan sững sờ nhìn Đại tiểu thư, chợt thấy Đại tiểu thư dùng mắt ra hiệu, động tác tay vuốt vuốt tóc ở trước ngực đã có ý ám chỉ nàng. Trong nháy mắt Hương Lan đã hiểu, Đại tiểu thư quả nhiên vẫn là Đại tiểu thư. Mới vừa rồi Đại tiểu thư tỏ ra yếu thế hơn, chẳng qua là muốn Nhị tiểu thư giảm bớt đề phòng trong lòng.

"Nói như thế nào thì Nhị tiểu thư cũng là thiên kim phủ Tướng Quân, loại việc nấu thuốc này vẫn nên để Hương Lan làm là tốt nhất." Diệp Thanh Ngọc dịu dàng cười nhẹ nói, bộ dáng hết sức thân thiết.

Trong lòng Thanh Linh khinh thường hừ nhẹ, gọi Hương Lan nấu thuốc cho nàng thì Hương Thảo còn có thể sống đến ngày mai sao?? Nàng vẫn chưa có quên ánh mắt hung ác hận không thể lập tức giết nàng của Diệp Thanh Ngọc hôm qua từ dưới nước đi lên đâu. Cho nên bây giờ thấy Diệp Thanh Ngọc bỗng dưng thay đổi thành người dễ nói chuyện như vậy, nàng càng không tin trong chuyện này không có mờ ám.

Hương Lan đi đến sau lưng Thanh Linh, cầm lấy bình thuốc vừa rồi. Nước bên trong còn rất nóng, nóng đến mức hơi nước vẫn còn hùng hực bay lên trên. Hương Lan bưng lên, nhẹ nhàng mở nắp ra, chuẩn bị gọi nó vào sau lưng Thanh Linh.

Toàn bộ thuốc nóng này nếu đều gọi hết lên người Thanh Linh, ít nhất cũng bị lột da.

Trong mắt Thanh Linh xẹt qua một tia sáng quý dị, vui vẻ trên mặt ngày càng sâu.

Hương Lan đem miệng nồi nhắm ngay Thanh Linh, nhưng còn chưa kịp gọi xuống, Thanh Linh đột nhiên xoay người, bắn một đồng tiền về phía bình thuốc trong tay Hương Hoa, động tác nhanh như chớp, không ai phát hiện được.

Đúng như dự tính của Thanh Linh, bình thuốc trong tay Hương Lan vỡ tan tành, đồng tiền trợn lẫn trong thuốc, không một người nhìn thấy. Thoáng chốc, nước thuốc nóng hồi toàn bộ đều đổ xuống trên người Hương Lan. Nàng bị phỏng, theo bản năng dậm chân. Vô ý trượt chân, liền đập trúng mảnh vỡ của nồi thuốc, đau đến khóc thét.

Diệp Thanh Ngọc tức giận như sắp nổ tung, thâm mắng Hương Lan ngu xuẩn, tươi cười trên mặt cứng đờ, sau đó trầm giọng phân phó: "Người đến,

đem Hương Lan đưa đi."

"Chao ôi, được của ta, thật đáng tiếc." Thanh Linh ngồi xổm người xuống, một bộ đáng tiếc hận cầm lên một nắm thảo dược. Ngắm đem miếng đồng tiền kia thu hồi lại.

"Hương Đậu, đem Thiên Tiên thang của bốn Tiểu thư nấu lại, sau đó thay Nhị tiểu thư nấu phần dược khác." Diệp Thanh Ngọc phân phó xong, cùng Thanh Linh nói thêm vài câu khách sáo liền rời đi.

Hương Đậu là muội muội của Hương Lan, khuôn mặt hai tỷ muội lớn lên có chút giống nhau.

Thanh Linh đương nhiên sẽ không an tâm để Hương Đậu tự tại nấu thuốc giúp nàng. Hương Đậu cũng là một nha đầu không an phận, nàng còn muốn nhân lúc Hương Linh không để ý bỏ thêm đồ vào, nhưng Thanh Linh từ đầu đến cuối đều cảnh giác nhìn nàng chăm chăm, khiến nàng ta không thực hiện được mưu đồ.

Thanh Linh bung dược ra cửa, nhếch môi, muốn thêm đồ vào trong thuốc của bốn cô nương, người không có cửa đầu. Người muốn nấu Thiên Tiên thang phải không ?? Hắc hắc, lúc này bốn cô nương liền khiến Thiên Tiên thang của người hãm thành Địa Ngục thang.

Đêm nay, trong sân của Thanh Lạc viện vốn yên tĩnh lại bị tiếng thét chói tai, mắng chửi của người nào đó làm náo nhiệt hẳn lên.

"Diệp Thanh Linh, ngươi là tiểu nhân bỉ ổi, mau rút ra đây cho ta."

Người còn chưa đi đến cửa sân, tiếng chửi bậy của người đàn bà chanh chua ngược lại đã truyền đi khắp cái tiểu viện cũ rách này. Thanh Linh không thể không từ ô chần ảm áp dễ chịu đứng lên, mặc quần áo chỉnh tề mới đi ra cửa phòng ngáp một cái. Hừ, quấy nhiễu giấc mơ đẹp của người ta, thật đáng ghét nha !

"Nhị tiểu thư, Đại tiểu thư làm sao vậy ??" Hương Thảo mặt mũi vẫn bầm dập như cũ hỏi.

Còn chưa nghe thấy Thanh Linh trả lời đã nghe 'Àm' một tiếng. Cửa nhỏ cũ rách vốn đã lung lay sắp đổ, bởi vì một cước của Diệp Thanh Ngọc mà bị đá văng. Chỉ thấy Diệp Thanh Ngọc mang khăn che đi mặt, hung ác như lệ quỷ xông tới.

"Đem tiểu tiện nhân bỉ ổi kia hung hăng đánh chết cho ta"

Thị nữ Diệp Thanh Ngọc mang đến nghe được phân phó của nàng, lập tức tiến lên muốn đánh Diệp Thanh Linh.

Thanh Linh mặt không sợ hãi, ngược lại nhẹ nhàng cười một tiếng, tia laser trong mắt to linh động di chuyển: "Đại tỷ, có chuyện gì từ từ nói, tại sao lại vừa vào đã muốn động thủ ?"

"Là ngươi hạ độc dược vào Thiên Tiên thang của ta, ngươi chính là tiểu tiện nhân ác độc. Hôm nay, ta nhất định phải dạy dỗ ngươi thật tốt."

Nàng đứng là hạ độc dược trong canh nhưng trên mặt không có thừa nhận, ngược lại tỏ ra bộ dáng khó hiểu cùng ủy khuất: "Đại tỷ, ngươi oan uổng cho ta. Ta thật sự không có làm !"

Diệp Thanh Ngọc mặt che lụa trắng, xem ra là độc đã phát a.

"Lười cùng ngươi nói nhảm, tất cả đều tiến lên đánh nàng cho ta." Diệp Thanh Ngọc lạnh giọng phân phó đám nha hoàn bên người.

"Dừng tay" Một giọng nói có chút khàn khàn truyền đến, mọi người rồi rít nhìn về phương hướng phát ra âm thanh.

Bọn nha hoàn tiến lên định đánh Thanh Linh thấy rõ người đến, liền do dự.

Từ cửa tiến vào là một nam tử nho nhã trẻ tuổi, theo phía sau hắn là hai gã sai vặt.

Nam tử trời sinh cực đẹp, nhưng lại gầy yếu, khuôn mặt trắng bạch có bệnh, khoác áo choàng viền lông tơ bên ngoài. Hắn dừng chân, tóc tung bay, áo choàng phấp phới. Thoải mái phong lưu, phóng phát như từ cõi ảo mộng mà đến.

Lúc hắn nhìn Thanh Linh, ánh mắt lại cực kì ôn nhu. Khí tức trên thân hắn yên tĩnh, làm cho người cảm thấy rất thoải mái.

"Nhị ca, chuyện của chúng ta ngươi không nên xen vào" Diệp Thanh Ngọc lạnh lùng nói, lại hướng thị nữ giận dữ quát: "Các ngươi đứng ngay ra đó làm gì. Còn không mau động thủ !"

"Khụ khụ..... Đều lui xuống cho ta..... khụ khụ" Nhị công tử cũng nổi giận, lớn tiếng ho khan, giọng nói không chỉ lớn mà còn mang theo một uy thế bức người.

Thanh Linh âm thầm quan sát nam tử kia, thì ra đây là Nhị công tử Diệp Đàm của phủ Tướng Quân, ca ca cùng một nương với nàng. Nhìn sắc mặt của hắn đã biết, hắn xác thật như tin đồn bên ngoài, bệnh không nhẹ.

Bọn thị nữ người nhìn ta, ta nhìn người, vẫn còn đang do dự, Nhị Công tử là thân tử của Công chúa Đông Lăng quá cố, là con trai trưởng danh chính ngôn thuận của phủ Tướng Quân, so với Đại Công tử, thân phận Nhị Công tử tôn quý hơn nhiều. Không chừng một ngày kia khi Nhị công tử hết bệnh,

lại thành chủ nhân của Tướng phủ, cho nên hiện tại đắc tội với hấn thật không tốt.

Nhìn bọn thị nữ không chịu động thủ, Diệp Thanh Ngọc tức giận: "Các người không dám ra tay, ta đây tự mình động thủ."

"Khụ khụ.... Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Không nên động thủ, trước tiên nói rõ ràng một chút." Diệp Đàm ngăn trước người Diệp Thanh Ngọc.

"Không thể nào, người tránh ra cho ta!" Diệp Thanh Ngọc đẩy Diệp Đàm đang ngăn trở ở trước mặt ra.

Diệp Đàm rất dễ dàng bị nàng đẩy ngã, ngoài ý muốn té trên mặt đất, toàn thân run rẩy, lớn tiếng ho khan, đồng thời miệng còn học ra ngụm máu, máu nhiễm cả trên bạch y, màu đỏ thẫm nhìn thấy mà ghê mình.

Diệp Thanh Ngọc thấy Diệp Đàm té trên mặt đất, tức giận nhanh chóng hóa thành sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 8 : Nghẹn Tức Giận Đến Nội Thương

Diệp Đàm phát bệnh, gã sai vặt sau lưng hấn thấy tình huống không ổn, rất nhanh đã chạy đi tìm đại phu.

Thanh Linh cùng một tên sai vặt khác đỡ Diệp Đàm dậy, nàng nhân cơ hội lên chẩn mạch, ngạc nhiên phát hiện hấn thật sự không phải bệnh nặng, mà là trúng cổ độc, về phần là cổ độc gì, trong nhất thời Thanh Linh cũng không nhận ra. Cổ trùng trong cơ thể hấn, đại phu bình thường chẩn không ra, lúc phát tác cũng khiến họ tìm không ra tên chứng bệnh. Khó trách Diệp Đàm đã bị bệnh lâu như vậy cũng không thấy khá lên, thì ra là bị người cố ý hạ cổ độc.

Thanh Linh nhìn ra, đã trễ thế này, Diệp Đàm còn kéo thân thể bệnh nguy kịch đến sân nhỏ của nàng, nhất định là hấn nghe được tin tức Diệp Thanh Ngọc đến tìm nàng gây phiền toái, mới bất chấp thân thể của mình đến đây, chính là vì muốn che chở cho muội muội cùng nương sinh này. Nhìn hấn bảo vệ mình, tự dưng có một dòng nước ấm chảy qua trong lòng. Thật ra, dù Diệp Thanh Ngọc mang người đến cũng không thể làm gì nàng. Nhưng nàng vẫn thấy cảm kích Diệp Đàm đã đứng ra bảo vệ mình.

Nhìn hấn, nàng không khỏi nhớ đến Đại ca kiếp trước, Đại ca cũng đối với nàng tìm mọi cách sủng ái.

Trong lòng âm thầm quyết định, nàng nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp cứu người ca ca này.

"Là Nhị ca bệnh phát nên học máu, không liên quan gì tới ta." Diệp Thanh Ngọc máu lạnh nói, xoay người rời đi, đi được hai bước lại quay đầu hung dữ trừng mắt Thanh Linh: "Diệp Thanh Linh, xem như số người gặp may."

Hôm nào lại tìm tiểu tiện nhân kia tính sổ, nàng thật sự sợ bộ dáng Diệp Đàm run rẩy học máu, không đành lòng nhìn lại, mau rời đi thì tốt hơn.

"Đợi chút" Lúc này Diệp Đàm đã ngừng run rẩy, suy yếu gọi lại Diệp Thanh Ngọc: "Người trước tiên phải nói chuyện rõ ràng"

"Nhị ca, người hô hấp không thông, trước tiên đừng nên nói chuyện" Thanh Linh khuyên nhủ.

Diệp Đàm suy yếu cười với nàng một tiếng: "Nhị ca không sao"

Diệp Thanh Ngọc không để ý tới Diệp Đàm, đi thẳng, nhưng Diệp Thanh Ngọc còn chưa bước ra khỏi cửa, Lâm thị vừa vặn đi vào sân nhỏ. Lâm thị vẫn như cũ đầu đầy châu ngọc, một thân hoa phục, cao quý không thể với tới.

Thanh Linh chỉ quét mắt nhìn Lâm thị một cái, ánh mắt lại tiếp tục đặt trên người Diệp Đàm.

Đêm nay, sân nhỏ của nàng thật đúng là náo nhiệt.

Lâm thị cũng nhận được tin tức Diệp Thanh Ngọc dẫn người đến chỗ Thanh Linh, nàng lo lắng Thanh Ngọc sẽ nháo ra chuyện lớn gì, để lại hậu quả không tốt, mới chạy đến nhìn một chút. Vừa vào cửa đã thấy tình huống thân thể của Diệp Đàm, liền sai người đưa hấn trở lại viện mình. Không ngờ hấn sống chết không chịu đi, nhất định muốn biết lí do Diệp Thanh Ngọc đến đây nháo. Diệp Đàm như đoán chắc Lâm thị là người sĩ diện, lấy thân uy hiếp Lâm thị, nếu Diệp Thanh Ngọc hôm nay không nói rõ lí do vì sao đến đây nháo, hấn sẽ một đầu đâm vào tường chết.

Lâm thị không muốn ngày mai phủ Tướng Quân truyền ra lời đồn đãi kể mẩu bực từ con trai ốm yếu, bất đắc dĩ, đành phải cho đại phu chạy tới chỗ Diệp Đàm thi châm, giảm bớt đau nhức bệnh của hấn, cũng bảo Diệp Thanh Ngọc đem sự tình một lần kể ra hết.

"Các người đều muốn ta nói ra hết. Tốt! Ta nói" Lúc này Diệp Thanh Ngọc đột nhiên gạt xuống mạng che mặt của mình.

Sau khi mọi người ở đây thấy rõ gương mặt nàng, nháy mắt hít vào một hơi lạnh.

Chỉ thấy cái miệng nhỏ nhắn ướt át thường ngày của Diệp Thanh Ngọc biến thành miệng lập xường vừa đỏ vừa xưng. Xung quanh môi còn nổi lên chẳng chít vết ó vàng rậm rạp. Nhìn rất đáng sợ! Gió nhẹ thổi qua, trên người mơ hồ còn ngửi được một cỗ mùi thúi nhàn nhạt. Nữ tử vừa nhìn đã khiến người ta gấp ác mộng trước mặt này thật sự là vị Đại tỷ trong thường ngày xinh đẹp, không nhiễm khói lửa nhân gian sao?? Thanh Linh có chút nghi ngờ.

Lâm thị nhìn thấy khuôn mặt của nữ nhi cũng bị dọa sợ hết hồn, sau đó rất nhanh cầm mạng che mặt đeo lại cho Diệp Thanh Ngọc. Trong lòng không khỏi bức bối Diệp Thanh Ngọc lỗ mãng, thế nhưng lại tháo mạng che mặt xuống trước mặt nhiều người như vậy, vạn nhất chuyện Đại tiểu thư phủ Tướng Quân bị hủy dung truyền ra ngoài thì làm sao, đến lúc đó ai còn dám lấy nàng??

Diệp Thanh Ngọc vừa khóc sụt sùi vừa thuận tiện thêm dầu thêm mỡ vào. Sau khi nghe xong, Lâm thị mở miệng khiển trách Thanh Linh: "Thanh Linh, ngươi còn nhỏ tuổi, lòng dạ sao đã độc ác như vậy, thế nhưng lại bỏ thuốc vào súp của Thanh Ngọc. Mưu hại thân tỷ của mình..."

"Mẫu thân, ngài nói lời này cần phải có bằng chứng rõ ràng. Tội danh hạ độc mưu hại thân tỷ ta đảm đương không nổi" Thanh Linh lạnh lùng cắt đứt lời Lâm thị.

"Bên trong phòng thuốc chỉ có ngươi và Hương Đậu, Hương Đậu nàng khôn có can đảm hại ta, trừ ngươi ra, còn ai vào đây dám hạ độc ta" Diệp Thanh Ngọc thờ phỉ phỉ nói. Lúc nấu Thiên Tiên thang kia, nhất định là tiểu iện nhân Diệp Thanh Linh kia hạ độc, đem miệng nàng biến thành hình dạng xấu xí như vậy. Nàng lặng lẽ thỉnh nhiều đại phu đến xem cũng đều vô dụng.

"Đại tỷ, vẫn là câu nói kia, mọi việc đều phải có bằng chứng rõ ràng, ngươi chỉ hoài nghi ta, chẳng lẽ Hương Đậu thì không đáng hoài nghi sao??" Là ta hạ độc vào Thiên Tiên thang thì như thế nào, ta chính là muốn độc ngươi.

"Linh Nhi nói có lý, khụ khụ, muốn nói chuyện gì cũng cần có bằng chứng rõ ràng" Mặt Diệp Đàm dưới ngọn đèn vàng càng trắng bệch như, trắng đến khiến lòng người tan vỡ, vì bảo vệ muội muội, hấn gắt gao cố gắng chống đỡ đứng đây, cố chấp đến làm đau lòng người.

"Đại tỷ không có bằng chứng đã định loạn tội ta, truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ bị người ngoài chê cười Đại tỷ cố tình gây sự, ra đòn hiểm với muội muội. Chuyện này đối với danh tiếng Đại tỷ cũng không được tốt lắm đi??" Thanh Linh ung dung nói.

Hai mẹ con Lâm thị tức giận đến xám mặt, ghen đến nội thương, Diệp Thanh Ngọc bắt đắc dĩ tìm không ra chứng cứ xác thật Thanh Linh hạ độc.

"Người đến, đem chỗ Nhị tiểu thư toàn bộ lục soát cho ta" Diệp Thanh Ngọc không còn cách nào khác, chỉ có thể lục soát chỗ Thanh Linh còn có thể tìm ra một ít độc dược sót lại hay không.

"Đợi chút"

"Như thế nào, ngươi sợ sao?? Sợ ta tìm thấy độc dược trong phòng ngươi??" Thấy Diệp Thanh Linh lên tiếng ngăn cản, trong lòng Diệp Thanh Ngọc càng xác định chỗ Thanh Linh có giấu độc dược. Nàng như bắt được trúng điểm chết của Thanh Linh, có chút đắc ý.

"Đừng, ta thật sợ! Sợ người của Đại tỷ thừa cơ hội bỏ độc dược vào phòng ta, sau đó lại gọi cái gì là chứng cứ" Thanh Linh nói sợ nhưng trên mặt vẫn là biểu cảm lạnh nhạt.

"Ngươi..." Diệp Thanh Ngọc tức giận đến ghen.

Cuối cùng, Lâm thị phải phái người của mình đi lục soát gian phòng của Thanh Linh và Hương Đậu.

Chỗ Thanh Linh không tìm ra cái gì khả nghi, ngược lại, trong phòng Hương Đậu lại tìm thấy được một bao bột thuốc đáng nghi.

Thanh Linh đã sớm đoán được Diệp Thanh Ngọc sau khi bị hủy dung chắc chắn sẽ đến tính toán trên đầu nàng. Cho nên nàng trước đã đem một bao độc dược giấu vào phòng Hương Đậu, không nghĩ đến bây giờ đã phát huy công dụng.

Diệp Thanh Ngọc hồ nghi đem bột thuốc rót vào trong miệng Hương Đậu, không bao lâu, miệng Hương Đậu cũng xưng thành lập xường.

"Đại tiểu thư tha mạng, không phải là ta, thật không phải là ta, ta không có lí do hại ngài a....." Hương Đậu than thở khóc lóc, khổ sở quỳ gối trước mặt Diệp Thanh Ngọc cầu xin tha thứ.

Diệp Thanh Ngọc không hề bị lay động, hung hăng đá một cước lên người Hương Đậu: "Tiện tỷ, chứng cứ đã bày ra trước mặt còn dám ngụy biện. Đáng chết!" Nói xong, dưới chân điên cuồng đá Hương Đậu, đem tức giận vì bị hủy dung toàn bộ xả lên người Hương Đậu.

Thanh Linh nhìn Diệp Thanh Ngọc đánh Hương Đậu đến đầu rơi máu chảy, trong lòng có chút gọn sóng. Nếu không phải Hương Đậu ở trước mặt nàng có ý đồ hạ độc, nàng cũng sẽ không vu oan hãm hại nàng ta.

Nàng, cho đến bây giờ đều không phải là một người tốt.

Sự tình đã có kết quả. Diệp Thanh Ngọc, Lâm thị, Nhị ca lần lượt rời đi.

Trước khi đi, Lâm thị nhìn thoáng qua Thanh Linh, mang chút ý tứ sâu xa, khiến cho Thanh Linh khó hiểu cảm thấy một chút bất an.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 9 : Nữ Nhân Này Là Thổ Phỉ Sao??

Trên đường phố hời hả, tiếng rao hàng liên tục vang lên.

Ngày mai là hội Hoa Đăng mỗi năm một lần ở Nam Hạ quốc, không ít thương nhân rồi rít bày ra các loại hoa đăng kiểu dáng xinh đẹp, màu sắc đa dạng hấp dẫn khách hàng. Thừa dịp này để thu một khoản lợi nhuận lớn.

Thanh Linh một bộ y phục tơ trắng, không đánh phấn, băng cơ ngọc phụ, đôi đồng tử ngập nước ngấm các hộ nhà tràn đầy hoa hòe xung quanh, môi không son mà hồng, khoe môi duy trì thanh thiên vui vẻ.

Nhưng Hoa đăng Lâm Lang cũng không hấp dẫn được Thanh Linh khiến nàng dừng bước. Sau khi nàng đi qua một phố hoa đăng liền rẽ vào y quán cứu tế của Hoán Y.

"Hoán Hoán, người làm bánh hoa quế đậu đỏ ăn ngày càng ngon" Trong hậu đường y quán, Thanh Linh ngồi trên ghế, miệng nhai ngoàm ngoàm miếng điểm tâm to khiến hai bên quai hàm phình ra.

Hoán Y lắc đầu cười một tiếng: "Người nha, vẫn giống như trước đây, luôn đem tất cả nhét đầy vào miệng, không sợ nghẹn sao, cũng không có ai đoạt đồ ăn với người a"

"Ta cũng không có cách nào khác, ai bảo người làm đồ ăn ngon như vậy" Thanh Linh nhai đầy miệng nên nói năng không rõ.

"Tiểu thư" Thành linh nghe được một giọng nói quen thuộc, nghiêng đầu nhìn về phía cửa.

Một hắc y nữ tử đứng ở cửa, nữ tử chỉ dùng một một dây vải màu đen buộc tóc lại, gọn gàng, mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng, dáng người cao gầy, lúc hành tẩu mang theo một cỗ hơi thở lạnh lẽo.

"Vô Ảnh" Thanh Linh kinh ngạc thốt lên, nàng không ngờ sẽ gặp được Vô Ảnh ở đây. Mà lúc gặp Hoán Y, Hoán Y cũng không nói cho nàng biết Vô Ảnh đang ở đây.

Nàng không biết, lần trước Hoán Y gặp lại được nàng, nhất thời vui mừng, nên quên nói cho nàng biết Vô Ảnh có khi sẽ ghé y quán.

Kiếp trước, Vô Ảnh là ám vệ của Mạch Sương, sau ngày gặp chuyện không may, Vô Ảnh cũng mất tích.

Thanh Linh từ trong miệng Vô Ảnh biết được, buổi tối trước ngày xảy ra chuyện, Vô Ảnh bị Văn Thi Dung đánh trọng thương, sau đó bị giam lại. Chờ lúc Vô Ảnh nàng trốn ra được, tin tức Mạch Sương tự sát đã truyền khắp Hạ Thành.

Trong thời gian ngắn, khi Vô Ảnh trốn ra được không biết phải đi đâu, nên trước hết ở lại chỗ Hoán Y, dự định dưỡng tốt thương thể mới âm thầm điều tra Văn Thi Dung. Nhưng lúc thương thể nàng tốt lên một chút, lại phát hiện Văn Thi Dung giống như hơi nước biến mất trên nhân gian, tra thể nào cũng tìm không ra người. Mấy ngày qua, Vô Ảnh đến đây cũng biết được tin tức Mạch Sương không chết.

"Vô công Văn Thi Dung thật sự là sâu không lường được" Vô công Vô Ảnh cũng được coi như thuộc hàng thượng đẳng, vậy mà Văn Thi Dung vẫn có thể đánh trọng thương nàng, Thanh Linh thật sự tò mò Văn Thi Dung rốt cuộc là người phương nào.

"Tiểu thư, Vô Ảnh còn âm thầm điều tra ra được một chút chuyện từ miệng những người làm cũ ở Hầu gia. Họ nói trước lúc Hầu gia trở về Hạ Thành, Hầu gia rõ ràng nhận được mật chỉ của Hoàng Thượng gọi trở về"

Thanh Linh nhíu mày, trầm tư một lát: "Nhưng mọi người bên ngoài đều đồn rằng Đại ca không có chiếu chỉ mà lớn mật trở về. Nếu như Đại ca thật sự nhận được mật chỉ trở về Hạ Thành, như vậy thánh chỉ hẳn nhận được đó chắc chắn là giả. Vô Ảnh, người đi điều tra xem Hầu gia có thật sự nhận được mật chỉ hay không."

"Vâng."

Ban đêm, sao trên trời rực rỡ, gió đêm nhẹ nhẹ lướt qua ngọn cỏ. Ánh sao phản chiếu xuống mặt hồ, sáng đến chói mắt.

Lúc Thanh Linh từ y quán đi ra, sắc trời đã tối, đi ngang qua bên hồ, bên hồ rất yên tĩnh, không có người nào qua lại.

Đang trầm nghĩ bốn phía yên tĩnh thì phát hiện ra bốn năm hắc y nhân tay cầm lợi kiếm, vây quanh một tử y nam tử vóc người cao to.

Tướng mạo tử y nam tử tuấn mỹ, tà áo lay động trong gió đêm, khuôn mặt tuyết mỹ lạnh nhạt trầm tĩnh như nước, tóc đen dài bóng loáng bồng bềnh tự do ở giữa không trung. Hắn đứng ở đó, phảng phất như tiên nhân từ trên tuyết son đi xuống, lộ ra hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng mà xa cách.

Thanh Linh núp dưới một tán cây rậm rạp, âm thầm quan sát động tĩnh phía trước.

"Thiên Hương công tử, ta hỏi ngươi lần cuối, ngươi có đồng ý luyện hương cho chủ nhân ta hay không?" Hình như là tên hắc y nhân đầu lĩnh mở miệng hỏi.

"Không đồng ý" Thiên Hương công tử quyết đoán cự tuyệt, giọng nói hần trong trẻo lạnh lùng.

"Ngươi..... thật sự là rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt, vậy thì đừng trách huynh đệ chúng ta không khách khí, các huynh đệ, lên"

Thì ra từ y nam tử lớn lên vô cùng xinh đẹp kia là đại sư luyện hương tiếng tăm lừng lẫy ở Nam Hạ quốc, lâu chủ Thiên Hương lâu -- Thiên Hương công tử. Tin đồn, mọi loại hương nhang trên cõi trần này, Thiên Hương công tử đều luyện được. Hương nhang từ hần luyện ra, số lượng rất ít, giá cả lại cao kinh người.

Cho đến nay, Thiên Hương công tử của Thiên Hương lâu chính là một nhân vật thần bí, người được gặp qua hình dáng hần vô cùng ít. Thanh Linh không ngờ dưới tình huống này nàng lại gặp được Thiên Hương công tử.

Thiên Hương công tử cùng năm hắc y nhân tương chiến, từ cách hắc y nhân ra tay, có thể nhận biết được bọn họ đều là cao thủ hàng nhất đẳng, tung chiêu vô cùng tàn nhẫn, không chút lưu tình. Thiên Hương công tử càng đánh càng cố hết sức, hiển nhiên không phải là đối thủ của năm người kia. Thanh Linh trong bóng tối suy nghĩ, có nên ra giúp Thiên Hương công tử một chút để đổi lấy một cái ân tình hay không.

Không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, người ta đã đánh ngã năm hắc y võ công cao cường. Lòng nàng rơi lộp bộp một tí, đây là cái tình hình gì??

Gió thổi qua mang theo một mùi hương nhàn nhạt, nặng nề ngửi, trực giác liền cảm thấy không thích hợp, mùi hương này làm người choáng váng. Nàng vội vàng lấy một chai dược từ trong lồng ngực ra, đổ một viên thuốc nuốt xuống. Đây là dược giải bách độc do nàng trong y quán Hoán Y chế ra.

Thiên Hương công tử hạ dược năm hắc y nhân, hướng về phía ngược lại chỗ Thanh Linh rời đi, nhưng mà, hần đi còn chưa được mấy bước, đột nhiên ngã nhào trên mặt đất.

Nàng đi ra bước nhanh đến bên cạnh Thiên Hương công tử, phát hiện bắp chân hần trúng ám khí.

"Ngươi là ai?" Giọng nói hết sức trong trẻo nhưng lạnh lùng, âm sắc lại hết sức dễ nghe, trông mắt đen như nhuộm mực của hần tràn trề cảnh giác.

"Ta gọi là Diệp Thanh Linh, ngươi bị thương, ta giúp ngươi xem qua một chút" Nàng không cần nói nhiều lời nhằm nhĩ linh tinh, trực tiếp cúi người xuống kiểm tra nơi hần bị thương. Phát hiện ám khí có độc, nàng nhanh chóng dùng ngón châm đâm vào vài huyệt đạo trên người Thiên Hương công tử, để tránh độc khuếch tán trong cơ thể hần.

"Ám khí có độc, ngươi trước tiên đem cái này nuốt xuống" Một viên thuốc màu xanh biếc nằm lẳng lẳng trong lòng bàn tay trắng nõn của nữ tử. Thiên Hương công tử rừ mắt xuống, không hề cử động.

"Như thế nào, sợ ta đưa độc dược cho ngươi ăn sao?" Nàng cười nhẹ nói, hai mắt trong suốt linh động, hào quang rạng rỡ.

Thiên Hương công tử không nói hai lời, cầm lấy viên dược trong tay nàng trực tiếp nuốt vào. Trúng ám khí có độc, hiện tại hần rất yếu ớt, bất cứ ai cũng có thể ra tay giết hần, hần không sợ thứ nàng đưa là độc dược, bởi đó là điều thừa.

Nàng đem ám khí trên đùi hần rút ra, máu đen lập tức tuôn ra như nước, một lát sau, máu nơi đó cũng chuyển thành màu đỏ. Nhìn máu ở miệng vết thương đã trở nên bình thường, nàng thu lại ngón châm đâm trên người hần, tiếp tục băng bó. Nếu để máu chảy quá nhiều, chân hần sẽ không ổn.

Thanh Linh vừa định nhắc vạt áo mình lên xé, đột nhiên nhớ tới bây giờ nàng nghèo còn hơn cầu, nếu xé rách nó, lấy tiền đâu mua quần áo khác?? Ánh mắt quét qua Thiên Hương công tử, hai trông mắt linh động bỗng lóe qua tia giảo hoạt.

"Cô nương xin tự trọng" Thiên Hương công tử thấy nàng muốn gỡ tròng, còn lấy hết áo của hần. Hành vi không khác gì thổ phỉ, hần không vui cau mày lại, khuôn mặt trắng nõn nổi lên một tia đỏ ửng khả nghi, may mắn đang lúc ban đêm nên nhìn không rõ.

Oan uổng a, nàng thề, nàng không có dự định ăn đậu hủ của mỹ nam, nàng thật sự chỉ muốn lấy y phục của mỹ nam xé xuống một mảnh làm vải băng bó, nhưng không ngờ y phục của hần xé sao cũng không đứt.

Cuối cùng Thanh Linh như thổ phỉ, lột xuống chiếc tất của người ta, trực tiếp đem tất băng bó cho người ta.

Khóe miệng Thiên Hương công tử hung hăng kéo, một đầu hắc tuyến. Hần mặc quần áo cùng giày lập tức đứng lên, lão đảo xoay đi như chạy trốn. Hần không chắc chắn nếu tiếp tục ở lại thêm lát nữa, nữ tử không biết xấu hổ trước mặt này có thể lấy quần hần xuống luôn hay không.

Kiếp trước, Thanh Linh thường nữ giả nam trang trà trộn trong quân doanh Đại ca làm một quân y, trà trộn vào đám nam nhân ở quân doanh đã lâu, khiến khí chất thiên kim cao quý Hầu phủ của nàng toàn bộ mất sạch sẽ.

"Này, ta dù gì cũng đã cứu ngươi một mạng, ngay cả một câu cảm ơn cũng không có, chẳng lẽ đại sư luyện hương tiếng tăm lừng lẫy ngươi là cái tiểu nhân có ân không trả sao?"

Giọng nói nàng không lớn không nhỏ, chỉ vừa vắn truyền tới trong tai Thiên Hương công tử, thân hình hần dừng lại, sau đó ném cái gì đó qua Thanh Linh:

"Có việc cần giúp đỡ, có thể cầm vật này đến Thiên Hương lâu tìm ta."

Thanh Linh nhìn túi thơm được may tinh xảo trong tay, khoe miệng cong lên thật sâu, mặt mày rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 10 : Gặp Nhau

Bên hồ cách đó không xa, công tử Khuyết Ngọc một thân hồng y, tuấn mỹ trẻ tuổi, nghiêng đầu nghi ngờ nói với bạch y nam tử bên cạnh: "Diệp Nhị tiểu thư phủ Tướng quân khi nào thì biết y thuật??" Hắn thấy thủ pháp Thanh Linh dùng ngân châm đâm vào huyết vị rất thành thạo, trong lòng không khỏi nổi lên vài tia hiếu kỳ.

Dung mạo bạch y nam tử lộng lẫy động lòng người, phong thái trác tuyệt, tà áo trắng thanh quý thêu lên các hoa văn phiền phức màu tím lịch sự mà tao nhã. Hắn đứng bên cạnh Khuyết Ngọc, tình nhược như xử nữ, toàn thân toát lên khí chất bất phàm. Mắt phượng hẹp dài lúc nhìn về phía Thanh Linh, ánh mắt mang theo ý tứ sâu xa: "Có lẽ nàng đã không phải là nàng!" Giọng nói tựa như tuyết hòa tan với nước rơi vào khay ngọc, êm tai dễ nghe.

"Có ý gì, cái gì gọi là nàng không phải là nàng??" Khuyết Ngọc đầu đầy sương mù. "A Thất, người biết Công tử nhà người đang nói gì không??" Hắn hỏi A Thất đứng sau bạch y nam tử.

A Thất gãi gãi sau gáy, nói: "Ý là...., Ai nha, ta cũng không biết dùng thành ngữ gì để hình dung a"

"...." Khuyết Ngọc cười ngất, hắn cũng hoàn toàn không còn bộ dáng cao ngạo thường ngày.

Vào hoàng hôn, những rặng mây phía chân trời đỏ rực như lửa đốt, mặt trời mang theo ánh chiều hoa mỹ dần dần say ngủ đỏ xuống đỉnh núi.

"Tiểu thư, phần thưởng cuộc tranh tài 'Thăng thiên chiết nguyệt' năm nay phong phú hơn năm ngoái rất nhiều" Hương Thảo trừ mặt vẫn còn vài vết máu ứ đọng ra thì những vết thương trên người đều đã rất tốt.

"Ừ" Thanh Linh đang dùng bữa tối, không yên lòng đáp một tiếng. Phần thưởng cuộc tranh tài hằng năm này cũng lắm cũng chỉ có chút ít đồ trang sức đeo tay của nữ tử, Thanh Linh đối với mấy món đồ kia không có hứng thú, hơn nữa trên đường người còn đông nghìn nghịt, ngay cả đi trên đường cái cũng muốn đưa tay hung hăng đánh người mở đường, nàng mới không muốn đến gần nơi náo nhiệt kia.

"Tiểu thư, trong phần thưởng năm nay còn có một bức họa từ tay Tàn tướng nha. Đêm nay Tiểu thư có muốn đến đó nhìn một chút không?? Nói không chừng còn có cơ hội mua lại được bức họa kia từ tay khỏi giả." Hương Thảo chớp mắt, trong mắt long lanh, tràn ngập khát vọng muốn đi nhìn nơi náo nhiệt bên ngoài.

Buổi tối ngày Hoa Đăng hằng năm, trên đường cực kì náo nhiệt. Ngày thường, vừa vào đêm, nữ tử trẻ tuổi không nên bước chân ra khỏi cửa. Nhưng vào buổi tối ngày này lại khác, nữ tử sẽ ăn mặc trang điểm thật xinh đẹp đi xem hội. Đã có nữ tử dung mạo xinh đẹp thì tất phải có nam tử tuấn mỹ. Hoa đăng xinh đẹp treo đầy đường, dưới đường thì có mỹ nữ và tuấn nam trẻ tuổi. Hương Thảo nghĩ đến cảnh tượng kia, trên mặt hết sức hưng phấn.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Thanh Linh lại không có hứng thú: "Đêm nay không muốn ra ngoài."

Hương Thảo kinh ngạc nhìn nàng, một hồi lâu, lần nữa mở miệng: "Trong phần thưởng đêm nay thật sự có một bức họa từ tay Tàn tướng nha"

Thanh Linh vẫn không phản ứng, Hương Thảo liền buồn bực, không phải Tiểu thư rất thích Tàn tướng sao?? Sao nghe đến thứ có liên quan đến Tàn tướng, lại một chút hứng thú cũng không có.

"Chao ôi, không biết đêm nay ai sẽ đoạt được phần thưởng, lấy năm trăm lượng hoàng kim...."

"Cái gì mà năm trăm lượng hoàng kim??" Vừa nghe đến tiền, hai mắt Thanh Linh lập tức tỏa sáng.

"Phần thưởng cuộc tranh tài năm nay ngoài một bức họa từ tay Tàn tướng ra, còn có năm trăm lượng hoàng kim cùng một gốc cây Băng Ngọc Liên có tiền cũng không mua được."

Thanh Liên vừa nghe nói, đột nhiên đỏ xuống bát đĩa: "Hương Thảo người đi chuẩn bị một chút, đợi tí nữa chúng ta sẽ ra ngoài."

Hương Thảo "...." Không phải đã nói sẽ không ra cửa sao.....

... ..

Một chiếc xe ngựa hoa lệ dừng trước phủ Tướng quân, một lát sau, từ cửa chính phủ Tướng quân xuất hiện dáng người thướt tha của Diệp Thanh Ngọc.

Sau đó, một nam tử như quan ngọc từ trên xe ngựa cũng bước ra, hấn dùng dây bạc cố định tóc, vóc người thon dài, hoa phục màu đen, khí chất cao quý phi phàm.

Diệp Thanh Ngọc vừa nhìn thấy hấn, đôi mắt như ngậm nước xuân, dưới lớp lụa trắng không khỏi nổi lên hai vệt đỏ ửng.

Nàng bây giờ mặc tơ vàng thêu hoa lan khói của Sa Vực La, tơ mỏng trắng trong suốt, tay áo hồng phấn thêu la sa. Bước nhẹ nhàng, làn váy phấp phới, phảng phất như tiên tử lung linh trong màn sương mù. Một đầu tóc đen vấn lên lộng lẫy, mỗi khe tóc găm vào bốn cây trâm vàng, làm nổi bật búi tóc bằng một viên trân châu to, ánh sáng viên trân châu ở giữa búi tóc lóe lên, thoáng nhìn rất xinh đẹp.

Trên trán trơn bóng vẽ một đoá hoa lan hồng phấn, đoạt mắt người, trên mặt che lụa trắng, vừa che kín cái miệng lập xường vừa làm tăng thêm vài phần sắc thái thần bí cho nàng.

Đề có một thân xinh đẹp mang theo khí chất thiên tiên này, nàng đã tốn rất nhiều thời gian, tất cả là để nam tử trước mắt này nhìn mình một lần.

"Vương gia, thật ngại, đã để cho người chờ lâu rồi!" Giọng nói dịu dàng ôn nhu uyển chuyển.

Vừa lúc này, Thanh Linh mang theo Hương Thảo đi ra cửa chính, nghe được giọng nói này, da gà trên người đều rơi đầy đất.

"Bản Vương cũng vừa mới đến không lâu."

Thân hình Thanh Linh đột nhiên cứng còng, ngẩng đầu, nhìn về phía nam tử vừa nói. Quả nhiên, người đó chính là Hách Liên Dực, ngực truyền đến từng trận đâm nhói, đau đến sắp hít thở không thông, mười ngón tay mảnh dẻ trắng bạch nắm lại thành quyền.

"Nhị tiểu thư sao lại nhìn bản Vương như vậy??" Hách Liên Dực mắt mang ý cười, ôn hòa có lễ nói. Ánh mắt Thanh Linh oán hận nhìn chằm chằm hấn khiến hấn cảm thấy có chút quái dị.

Thanh Linh lấy lại tinh thần, cười nhẹ một tiếng, xán lạn như hoa xuân, hận ý trong mắt biến mất không còn sót lại gì: "Thật ngại ngài, Vương gia lớn lên hết sức dễ nhìn, ta vừa nhìn đến liền ngây dại, kính xin Vương gia đừng trách phạt". Mặc dù lúc này nàng rất muốn lột da rút gân Hách Liên Dực, nhưng nàng lại không thể. Bất quá, chỉ cần nàng còn một hơi thở, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hấn. Hiện tại, nàng có lẽ nên học hỏi Hách Liên Dực nhiều một chút, học một chút thể nào gọi là diễn trò.

Diệp Thanh Ngọc một bên tức giận đến thiếu chút nữa đã giậm chân, hơi híp mắt, ánh mắt nhìn về phía Thanh Linh hận không thể đâm ra vài cái lỗ trên người đối phương. Người tiểu tiện nhân kia thích không phải là Tần Liễm sao, vậy tại sao còn nhìn chằm chằm vào Hách Liên Dực?? Mặc kệ dù có ra sao, Hách Liên Dực là của nàng, ai cũng không được phép cướp hấn khỏi tay nàng.

"Vương gia, thời gian không còn sớm, chúng ta đi nhanh thôi!" Diệp Thanh Ngọc ôn nhu nói.

"Ngọc Nhi nói phải!" Hách Liên Dực nhìn Diệp Thanh Ngọc đầy thâm tình khẩn thiết, dung túng mà sủng ái, tựa như ngoài nữ tử trước mặt hấn ra, ai hấn cũng không để vào mắt.

Ánh mắt như vậy đối với Thanh Linh cũng không xa lạ gì, đã từng, ánh mắt ôn nhu thâm tình như vậy chỉ duy nhất thuộc về nàng. Không, nàng sai rồi, ánh mắt kia cơ bản là chưa từng thuộc qua nàng, kia chẳng qua chỉ là một thủ đoạn để Hách Liên Dực bắt được tâm thiếu nữ mà thôi, không hề liên quan gì đến hai chữ tình yêu.

Nhìn Hách Liên Dực ôn nhu ôm Diệp Thanh Ngọc lên xe ngựa rồi đi, trong lòng Thanh Linh chỉ lạnh lùng cười châm biếm.

Thanh Linh kéo Hương Thảo vào một cửa hàng y phục, một lát sau, từ trong cửa hàng xuất hiện một vị Công tử tác phong nhanh nhẹn, theo phía sau hấn là một gã sai vặt. Đúng vậy, hai người này chính là chủ tớ Diệp Thanh Linh cùng Hương Thảo.

Nhưng khuôn mặt hai người lúc này hoàn toàn khác lạ, các nàng đã dịch dung.

Thanh Linh một thân lam y, phong thái xuất trần, khuôn mặt dịch dung thành tuấn tú. Mới vừa bước ra cửa tiệm đã thu hút được nhiều ánh mắt kiều mị xấu hổ của các nữ tử qua đường.

Hai người rất nhanh đã rời khỏi cửa hàng y phục.

Trên lầu hai cửa hàng trà lâu đối diện, một bạch y nam tử tao nhã ngồi gần cửa sổ, sợi tơ trắng như tuyết cố định làn tóc thật dài nhảy múa trong không trung, tà áo trắng thanh quý thêu các họa tiết màu tím nhạt, lịch sự mà tao nhã. Mắt phượng hẹp dài mà xinh đẹp đặt trên người Thanh Linh từ từ thu lại, nụ cười trên khóe miệng càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 11 : Hách Liên Dực Bị Đánh Một Trận

"Tiểu thư, vì sao chúng ta phải ăn mặc như vậy?" Hương Thảo đuổi theo bước chân Thanh Linh, khó hiểu hỏi.

"Bởi vì đêm nay Tiểu thư ta muốn đi tranh đoạt phần thưởng của cuộc tranh tài 'Thăng thiên chiết nguyệt'" Trận tranh tài lớn 'thăng thiên chiết nguyệt' hằng năm chỉ giới hạn cho nam tử tham gia, đêm nay có Diệp Thanh Ngọc ở đây, nên Thanh Linh phải dịch dung thành nam nhân, tránh bị nhìn ra.

Phần thưởng là năm trăm lượng hoàng kim a, Thanh Linh hiện tại nghèo đã sắp bằng cầu, hết sức thiếu tiền, nàng muốn đi đoạt năm trăm lượng hoàng kim kia.

"A, Tiểu thư ngươi thật sự muốn đi sao?? Không phải là đang nói đùa đi."

"Suýt" Thanh Linh dùng ngón giữa áp lên môi Hương Thảo, khẽ nhủ mày: "Hiện tại ta là một Công tử"

"A, đúng vậy, Công tử ngươi thật sự muốn đi đoạt phần thưởng 'Thăng thiên chiết nguyệt' sao??" Hàng năm có rất nhiều người vì đoạt phần thưởng đến ta chết người sống, Hương Thảo không dám tưởng tượng đến tình cảnh Tiểu thư bề ngoài mềm yếu lại đi tranh đoạt phần thưởng với các nam nhân to lớn ngoài kia, chuyện đó nhất định là hết sức thê thảm.

"Còn có thể giả bộ sao??" Sau khi Thanh Linh quăng lại cho Hương Thảo một câu nói, bước chân liền tăng tốc độ đến bãi sân nơi tổ chức ra cuộc tranh tài.

Vào đêm, bầu trời bao la đầy sao, đèn hoa đăng tỏa sáng khắp nơi.

Bốn phía sân 'thăng thiên chiết nguyệt' treo đầy hoa đăng, đủ loại hình dáng màu sắc, rực rỡ muôn màu, khiến người nhìn không hết.

Trận đấu lớn còn chưa bắt đầu, bốn phía nơi so tài đã huyền ảo. Âm thanh hò hét, tiếng chiêng trống, tiếng pháo nổ, khung cảnh náo nhiệt đến cực điểm.

Lúc Thanh Linh kéo được Hương Thảo từ trong đám người vào sân lớn, hai người mờ mịt đã đắm chìm, thờ hồng hộc.

Nhắc đến cũng thấy thật khéo, hai người đứng bên cạnh Thanh Linh vừa vặn chính là Hách Liên Dực và Diệp Thanh Ngọc.

Giữa sân có vô số cây thông dựng thành một cái lồng lớn, lồng rất cao, ở đỉnh lồng còn có một quả banh vải nhiều màu, to lớn như đầu người. Người tham gia phải bò lên lồng lớn, kẻ đoạt được banh vải nhiều màu kia chính là người thắng cuộc, lấy được phần thưởng năm nay.

Bốn phía bên ngoài vì để theo cuộc so tài mà còn dựng cả sương phòng tạm thời.

Trong truyền thuyết, nếu dùng banh vải nhiều màu mình đoạt được đem tặng cho người yêu, sẽ được Nguyệt thần chúc phúc, hai người được Nguyệt thần chúc phúc sẽ hạnh phúc đến bạc đầu giai lão, một đời một kiếp yêu nhau không chia xa.

Nguyệt thần làm chứng, lấy banh vải nhiều màu làm vật đính ước.

Mãi mãi không rời, gần nhau cả đời.

"Vương gia có thể tặng cho Ngọc Nhi banh vải nhiều màu kia không??" Diệp Thanh Ngọc tràn đầy mong đợi nhìn Hách Liên Dực, nàng là đang ám chỉ đến Hách Liên Dực, nàng thích hắn, nguyện ý cùng một chỗ với hắn một đời một kiếp.

Trừ lần đó, miệng lập xường của nàng còn chưa có khối, tuy đã âm thầm thỉnh không ít đại phu, nhưng cũng điều trị không hết. Băng Ngọc Liên không chỉ có công dụng dưỡng nhan, còn có thể giải bách độc. Nếu đêm nay Hách Liên Dực có thể vì nàng đoạt được phần thưởng 'Thăng thiên chiết nguyệt', đem Băng Ngọc Liên tặng cho nàng, miệng lập xường liền có cách chữa lành.

Hách Liên Dực tất nhiên hiểu ý tứ Diệp Thanh Ngọc muốn hắn tặng nàng banh vải, hắn mới không tin cái gì mà thần chúc phúc, bắt quả nhìn nữ nhân trước mặt này muốn, vậy hắn không ngại thỏa mãn nàng một tí. Hắn thâm tình nhìn Diệp Thanh Ngọc, ôn nhu chân thành nói: "Nếu Ngọc Nhi đã muốn, bản Vương nhất định tự mình đoạt được banh vải nhiều màu đưa đến tận tay ngươi"

Diệp Thanh Ngọc vừa nghe, trong lòng ngọt ngào, say trong cảm giác hạnh phúc.

Hách Liên Dực cũng muốn đoạt banh vải nhiều màu, hắc hắc, rất có ý tứ.

Chiêng đồng thanh vừa gõ lên, trận đấu bắt đầu. Một đám người như thoát cương ngựa hoang, vọt mạnh về phía lồng lớn. Tiếng trống rung trời cùng với tiếng pháo nổ ầm ầm, tiếng hò hét trong đám người sóng sau cao hơn sóng trước. Khung cảnh đồ sộ, phi thường náo nhiệt.

Thanh Linh bò dọc lên cây trúc, suốt cuộc tranh tài nàng đều luôn cách sau Hách Liên ba bước lách mình, có hắn ở phía trước mở đường, nàng không phải mất đi nhiều khí lực.

"Hai ngốc tử các ngươi đừng ngăn cản đường của lão tử"

"Dựa vào cái gì, đại ca từ người nếu còn dám tiếp tục kéo lão tử, lão tử cùng người *đồng quy..."

*cùng chết

"Cái anh vợ người, đừng kéo chân ta, sáu tên cậu kia dám lợi dụng vượt mặt ta..."

"...."

Cứ người kéo ta, ta kéo người, tình cảnh tranh đoạt dị thường thảm thiết. Không tới một phút đồng hồ, người liên tục rút xuống đất, đau đến kêu cha gọi mẹ.

Hách Liên Dục phát hiện có một người luôn ở phía sau hắn giữ một khoảng cách không xa, chờ hắn mở đường, định dùng một cước đạp tên đó xuống, nhưng hết lần này đến lần khác, tên đó lại thay đổi khoảng cách xa một chút lút lại gần một chút, đạp sao cũng không trúng. Trong lòng mắng to người nọ hèn hạ.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Hách Liên Dục và Thanh Linh đã đến gần được banh vải nhiều màu. Kẻ địch xung quanh cơ bản đã bị quét sạch, Thanh Linh thấy thời cơ công kích Hách Liên Dục đã đến, đưa tay muốn kéo chân Hách Liên Dục. Không ngờ, người kia phản ứng nhạy bén, tránh thoát được khỏi tay Thanh Linh, còn chân đã tới nàng. May mắn nàng tránh né kịp thời, nhưng cũng dọa nàng mất hồn một chút.

Hách Liên Dục thừa dịp nàng còn chưa lấy lại tinh thần, bò lên trên hai bước, Thanh Linh vội đuổi theo. Lúc ở khoảng cách không xa Hách Liên Dục, Hách Liên Dục lại xoay người xuống đạp cước. Hai chân nàng kẹp chặt một cây gậy trúc, thân thể ngã về phía sau, tóc đen tung bay thành đóa hoa nở rộ, nửa người lơ lửng trong không trung.

Trong nháy mắt Hách Liên Dục thu chân lại, bên hông Thanh Linh dùng lực, hai tay chụp vào chân Hách Liên Dục. Nhưng tay lại không bắt trúng hai chân, lại chộp trúng cái quần. Nàng dùng sức kéo một cái, cái quần đã xuất hiện trên tay, lại ngược mắt nhìn lên trên, người ở trên chỉ còn vền vện một tà trường bào để che lại hai bắp đùi tuyết trắng mà thon dài.

Thanh Linh tròn mắt, nhưng phản ứng lại cực nhanh, còn có chút vô tội nói: "Ta không có cố ý"

Thật sự là không có cố ý tuột quần người a, nhưng nàng cũng không đem quần của người ta trả lại, mà trực tiếp hất tay ném đi, vòng qua Hách Liên Dục bò lên trên.

Cũng may mắn bây giờ là ban đêm, nơi này cũng rất cao, khiến người khác nhìn không rõ bắp đùi hắn.

Hách Liên Dục sắc mặt âm trầm đáng sợ, gân xanh trên trán nổi lên, đồng tử đen như mực rét lạnh đến cực điểm, ánh mắt như rắn độc quần trên người Thanh Linh.

"Người đáng chết!" Hách Liên Dục nghiêng răng nghiêng lợi, một tay nắm thành quyền đánh tới hướng Thanh Linh.

Thanh Linh thấy quả đấm đã đến trước mặt, cổ tay chuyển một cái, một cây ngân châm liền phóng đến hướng Hách Liên Dục đâm tới.

Hách Liên Dục không ngờ Thanh Linh còn có chiêu đó, bản thân hắn cách Thanh Linh không tính là xa, bởi vậy lúc ngân châm bay tới hắn tránh không kịp.

"Tiểu nhân hèn hạ" Hách Liên Dục tức giận, miệng chửi ầm lên.

Hừ, đây thì tính là cái gì, nói về hèn hạ, người mới chính là sư phụ.

Vì đoạt năm trăm lượng hoàng kim, nàng thề phải cướp lấy được phần thưởng đêm nay, cho nên nàng sớm đã chuẩn bị ngân châm giấu ở trong người, ứng xử kịp với bất cứ tình huống nào.

Dược bôi trên ngân châm khiến cho Hách Liên Dục không thể xuất ra lực, chỉ còn vài bước lác người đã chạm được đến banh vải nhiều màu, nhưng Thanh Linh không có tiếp tục tiến lên phía trước, ngược lại tiến một bước lại gần Hách Liên Dục.

"Người muốn làm gì??" Hách Liên Dục thấy Thanh Linh buông lỏng hai tay, bề xương tay lộ rộp, lộ ra hơi thở nguy hiểm, trên mặt mang theo tươi cười giảo hoạt. Chẳng biết tại sao, Hách Liên Dục bỗng cảm nhận được da đầu mình tê dại.

Thanh Linh cười hắc hắc, môi phun ra hai chữ: "Đánh người!"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 12 : Cảm Giác Đánh Người Quá Sảng Khoái

Hai tay Thanh Linh nắm thành quyền, dùng sức hung hăng chào hỏi trên người Hách Liên Dực.

"Người thật to gan, lại dám động thủ đánh ta, ngươi có biết ta là ai không?? Ta chính là Vinh vương đương triều" Hách Liên Dực mắt đen mũi xanh, sợi tóc được lụa bạc cột trước tỉ mỉ cẩn thận sau lại mất trật tự, lò xo không chịu nổi, dây lụa bạc cũng lệch nghiêng một bên, thoát nhìn chặt vật đến tức cười, kia còn có nửa điểm hình tượng là một quý công tử tuổi trẻ sao??

"Đếch cần biết ngươi là ai, coi như ngươi là Thiên vương lão tử, gia gia vẫn như cũ đánh ngươi, không sợ" Dù sao bây giờ nàng cũng đang dịch dung, hấn nhận không ra nàng.

Nàng đã sớm muốn hung hăng đánh hấn một trận, đuổi ra một tay niu chặt vật áo của hấn, nên hấn sẽ không té xuống. Tay kia tăng thêm mấy phần lực, đem quả đấm chào hỏi trên mặt hấn.

"Tiểu tử, ngươi đánh bản Vương, ngươi sẽ hối hận....Ngô...." Hấn còn chưa dứt lời, lại có một quyền vọt theo tiếng gió mà đến.

Nâng tay đánh xuống, một quyền này là thay Mạch Sương nàng đánh, một quyền này là thay Đại ca Mạch Chiêu Nam đánh, còn quyền này, quyền này, quyền này.... là do thấy hấn đáng ghét nên đánh.

Thanh Linh ở trên đánh đến cả người thoải mái, người phía dưới nhìn lên không rõ lắm, vẫn cho là hai người vì đoạt binh vải mới kịch liệt đánh nhau, không ít người còn lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Nàng cũng không sợ hậu quả nếu đánh hấn tàn phế, trong trận đấu lớn 'thăng thiên chiết nguyệt' có quy định riêng trong quá trình tranh đoạt, đã thương người khác trong trận đấu, tất cả đều tính là vô tội, nhưng đánh chết người thì khác. Bất quá nàng cũng không định đánh chết hấn, hấn chết như vậy là quá dễ dàng.

Đánh người đến thoải mái xong, Thanh Linh tung một cước, trực tiếp đem người phía dưới đạp xuống. Cảm giác này thật con mẹ nó sung sướng.

Thanh Linh bò lên trên cọc gỗ lớn, thuận lợi cầm lên binh vải nhiều màu.

"Tiểu tử, bản Vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi." Giọng nói phẫn hận của Hách Liên Dực bên dưới truyền lên, giờ phút này, hấn tức giận đến lồng ngực sắp nổ tung, đây quả thật là vô cùng nhục nhã, chưa bao giờ có ai làm cho hấn chật vật như ngày hôm nay, hấn nhất định sẽ không bỏ qua cho mao tiểu tử không biết ở đâu ra kia.

Rớt xuống trong không trung, hai chân Hách Liên Dực kẹp chặt vật áo. Lúc rơi xuống trên mặt đất, liền có người tiến lên tiếp ứng.

"Huynh đệ, cái quần rơi xuống vừa rồi là của ngươi phải không??" Một đại hán tử phúc hậu thật thà hỏi, cái quần chất liệu thượng đẳng màu đen hấn cầm trong tay chính là của Hách Liên Dực.

Ánh mắt Hách Liên Dực đầy oán độc, gắt gao nhìn chăm chăm cái quần kia, thật vất vả mới cố gắng làm chìm mấy dây gân xanh đầy trên trán đi, bây giờ lại đột nhiên bạo khởi nổi lên. Hướng về phía người nọ gầm thét: "Con mẹ nó, đây mới là quần của ngươi, là quần của cả nhà ngươi."

Diệp Thanh Ngọc không thể tin tức nhìn Hách Liên Dực bị người đá xuống, này, điều này sao có thể, võ công Vinh vương rất cao, sao có thể bị đánh rơi xuống: "Vương gia, ngươi sao rồi??"

Trong đám người huyền ảo, giọng nói của nàng ngoài nàng nghe ra ai cũng không nghe thấy.

Lúc này, Diệp Thanh Ngọc cách Hách Liên Dực không tính là xa, Diệp Thanh Ngọc muốn đi tới, nhưng người xung quanh quá chen lấn, nàng dùng sức đẩy ra người chặn đường. Đẩy ra được một người, trước mắt lại xuất hiện một phụ nữ trung niên rất béo. Nàng lại gắng sức đẩy lần nữa, nhưng người nọ một chút cũng không nhúc nhích.

"Tiểu cô nương đừng có đẩy lão nương nữa." Phụ nữ trung niên kia thô giọng hô lớn, xung quanh đều là người, nàng đã không có chỗ đứng còn bị người đẩy mạnh một cái, rất căm tức.

"Ngươi rút ngay, đừng có mà ngăn cản đường bản Tiểu thư." Diệp Thanh Ngọc nóng lòng đi xem Hách Liên Dực, bị phụ nữ trung niên nói như vậy, nàng không những không ngừng tay còn tiếp tục đẩy.

"Đừng đẩy" Phụ nữ trung niên giận dữ, đẩy trả Diệp Thanh Ngọc. Khí lực người phụ nữ trung niên rất lớn, Diệp Thanh Ngọc cùng năm sáu người phía sau đồng loạt bị đẩy ngã.

Diệp Thanh Linh đứng chỗ cao cao trên cọc gỗ cầm binh vải nhiều màu vuốt vuốt, liếc mắt một cái liền thấy được Diệp Thanh Ngọc phía dưới một thân trang phục xinh đẹp, nàng nhìn không được khinh thường một tí. Nàng nhìn thấy Diệp Thanh Ngọc bị người đẩy ngã xuống đất, trong đôi mắt thanh lệ chợt lóe qua tia giảo hoạt. Đem binh vải nhiều màu ném lên trên, tay phải thâm vận nội lực, đánh mạnh binh vải về phía Diệp Thanh Ngọc.

Mọi người chỉ thấy Thanh Linh ném binh vải nhiều màu, không chút nghi ngờ, còn hoan hô huyt sáo kêu to.

Diệp Thanh Ngọc còn chưa kịp đứng vững, đã bị một vật gì đó đập mạnh vào đầu, cái óc truyền tới đau nhức, hai mắt tối sầm, người liền ngã về phía trước.

Có người đỡ được Diệp Thanh Ngọc, ngoài miệng hô: "Cô nương tỉnh." nhưng ánh mắt lại đặt trên binh vải nhiều màu đang bay.

Binh vải nhiều màu sau khi đập trúng đầu Diệp Thanh Ngọc lại bắn ngược ra ngoài, ở giữa không trung bay vọt đến đúng chỗ Hách Liên Dực.

Lúc này Hách Liên Dực đã đứng lên, nhìn thấy banh vải nhiều màu đang bay tới mình, không chút nghĩ ngợi đưa tay dùng sức vung đi. Tới nay nếu không phải tranh đoạt món đồ chơi của hài tử này, hán sao có thể chịu nhục như vậy. Vì vậy đem toàn bộ tức giận trong đầu đều trút xuống trên trái banh vải nhiều màu kia.

Banh vải nhiều màu xẹt qua một đường cong trên bầu trời đêm, rơi vào một sương phòng tạm dựng ở ngoài đầu trường.

"Chỗ banh vải nhiều màu rơi xuống là sương phòng của Thừa Tướng a." Trong đám người không biết ai hô lên một câu, không bao lâu, toàn bộ người ở đây ai cũng biết banh vải rơi vào sương phòng Thừa tướng Tần Liễm.

Kỳ quái là banh vải nhiều màu rơi vào trong đã lâu như vậy, sao còn không thấy bay ra ngoài. Cuộc thi 'Thăng thiên chiết nguyệt' có một tập tục, người nhận được banh vải nhiều màu nếu không thích đối phương có thể đem trả lại.

Mọi người thầm nghĩ ngờ, chẳng lẽ nơi banh vải nhiều màu rơi vào không phải là sương phòng Thừa Tướng?? Không đúng, bọn họ rõ ràng tận mắt thấy nơi banh vải nhiều màu rơi vào chính là sương phòng của Thừa Tướng. Chẳng lẽ Thừa Tướng dung mạo lộng lẫy khuynh thành cho đến nay vẫn chưa có nữ nhân bên cạnh, nguyên nhân là do hán thích nam nhân sao?? A, ngàn vạn lần không cần a, tâm hồn của một đám thiếu nữ bắt đầu vỡ vụn...

"Công tử mau đem banh vải nhiều màu ném văng ra" A Thát không biết Công tử nhà mình bị làm sao, ôm banh vải nhiều màu trong lòng, thật lâu không hề cử động.

Tần Liễm tĩnh tọa ở ghế trúc, sợi tơ trắng như tuyết vấn tóc rủ xuống trước ngực, trên tà áo thanh quý thêu hoa văn phức tạp màu tím lịch sự mà tao nhã. Nghe A Thát nói, hán ngược mắt, mắt phượng hẹp dài mệnh môn, nở một nụ cười nhẹ mị hoặc chứng sinh. Hán mở miệng nói: "Ném?? Vì sao phải ném??"

"Công tử, mặc dù người lớn lên thiên kiều bá mị nhưng cũng không phải là nữ nhân, sao có thể nhận lấy banh vải nhiều màu từ nam nhân??" A Thát vội vàng nói, hán đột nhiên vỗ đầu một cái, giống như vừa tỉnh ngộ: "Chẳng lẽ Công tử người nam nữ đều xoi?? Người thật sự không sợ *tinh tận nhân vong sao??"

Tần Liễm nhú mày, phong tình mị hoặc: "Là ai nói chỉ có nữ nhân mới có thể nhận banh vải nhiều màu??" Trận đấu lớn chỉ có quy định cho nam tử tham gia, nhưng không có quy định nam tử không được nhận banh vải nhiều màu từ khôi giả.

"Còn nữa, bốn Công tử chỉ thích nữ nhân" Giọng nói dừng một chút, lại tiếp tục bình tĩnh không gợn sóng nói: "Khi trở về, người chép cho ta một ngàn lần thành ngữ quy tắc chung"

A Thát kêu rên: "Ta không cần!"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 13 : Nguyệt Thần Làm Chứng, Yêu Nhau Không Phân Ly

Thanh Linh từ trên cao nhìn chỗ banh vải nhiều màu biến mất ở phía xa. Chỉ thấy tiểu lâu kia dựng bằng gậy trúc, bốn phía treo lụa trắng mờ mờ, tầng tầng lớp lớp. Gió đêm làm tung lên một mặt lụa trắng, lờ mờ có thể nhìn thấy một bạch y nam tử ngồi trên ghế trong nhà trúc.

Khuôn mặt nam tử, nàng nhìn không rõ lắm, chỉ thấy làn tóc đen thật dài cùng sợi tơ trắng như tuyết không kiêng nể gì tung bay trong không trung, mị hoặc mà xinh đẹp. Hán ôm banh vải nhiều màu, không nhúc nhích, tĩnh lặng như nước, hoàn toàn trái ngược với âm thanh huyền ảo xung quanh. Trên người hán có loại hơi thở yên tĩnh, có hương vị của tiên nhân ở ẩn tuyết sơn. Tựa như thiên tiên tựa như yêu ma, tao nhã mị thế.

Nếu không biết thân phận người trong trúc lâu ra sao, nàng cũng sẽ cho rằng hán là trích tiên không cần thận tâm xâm nhập vào nơi thế tục, hoặc là yêu tinh chốn núi tiên. Nhất định sẽ không bao giờ nghĩ tới hán là Thừa Tướng trẻ tuổi khuynh quyền ở Nam Hạ quốc.

Năm mười ba tuổi, hán trúng Trạng Nguyên, vào triều làm quan, trong bốn năm ngắn ngủi đã có thể xóa gọn hết các cuộc tàn sát, giết người khiến nhiều người chỉ có thể lau nước mắt mà nhìn. Hưởng Hoàng Thượng bày mưu dẹp yên chiến loạn phía tây nam, ra kế sách giải quyết vấn đề lũ lụt hàng năm ở Bắc Thành, cực lực dâng lên tấu chương cầu Hoàng Thượng tạm thời hoãn lại chuyện mở rộng thương buôn cùng các quốc gia khác. Trong bốn năm, con đường làm quan của hán dần đi lên, cuối cùng trở thành Thừa Tướng.

Tần tướng tương đối được Thánh sủng, Hoàng Thượng đặc biệt hạ chỉ cho phép hán gặp Thánh Thượng mà không cần hành lễ, đây quả thật là điều vinh hạnh có thể sánh bằng trời cao, trên dưới trong triều không người nào không hâm mộ.

Thanh Linh trong lòng thầm nói, Tần Liễm, người này không hề có gia tộc hay bối cảnh, vậy mà chỉ trong bốn năm ngắn ngủi lại có thể biến thành quyền Tướng đương triều. Thủ đoạn nhất định là phi phạm, tốt nhất là nàng chó đi chọc ghẹo hán.

Tần Liễm sau lớp lụa trắng như cảm nhận được ánh mắt của nàng, cũng xoay đầu lại, nhìn về phía nàng.

Đứng với ánh mắt của hắn, thời gian bất động, ngưng tụ thành vĩnh hằng, hai ánh mắt quan sát lẫn nhau như đã trôi qua ngàn năm vạn năm....

Nguyệt thân làm chứng, vật đính ước là banh vài nhiều màu.

Mãi mãi không rời, gần nhau cả đời.

Thật lâu, nàng như làm chuyện xấu bị người phát hiện, chột dạ quay đầu, thì triển khinh không bay xuống dưới.

"Này, cô nương tỉnh a" Người ôm Diệp Thanh Ngọc cuối cùng cũng đem ánh mắt ngó xuống trên người nàng.

"Ở đây có ai là đại phu không. Cô nương này hôn mê" Hắn hô cả buổi, cũng không có ai là đại phu đứng ra.

Hách Liên Dực muốn đi xem Diệp Thanh Ngọc, nhưng khí lực trên người vẫn chưa khôi phục lại hoàn toàn, người bên cạnh lại nhiều, hắn chen lấn không qua.

"Vị trẻ tuổi kia, ngươi không ngại thì nhéo lên người nàng thử xem" Thanh Linh như có lòng tốt nhắc nhở, nàng xoay người một cái, đã đứng cách Diệp Thanh Ngọc không xa.

"Cô nương, đắc tội" Nam tử trẻ tuổi ôm Diệp Thanh Ngọc quyết định thử làm theo lời Thanh Linh, hắn tháo xuống mạng che mặt của Diệp Thanh Ngọc, đang muốn nhéo vào người, đột nhiên hắn quát to một tiếng: "A, quý a!"

Rút tay ôm lấy Diệp Thanh Ngọc ra, như mãnh thú chen lấn ra khỏi đám người, chạy trốn chết.

Miệng Diệp Thanh Ngọc xung đỏ như lập xướng, dọc theo bên miệng còn có chẳng chịt những vết ố vàng rậm rạp, vô số vết vàng bên môi lan tràn đến nửa gương mặt. Bên trong vết ố kia còn chảy ra nước mũi, đầy đáng sợ và khủng bố. Người xung quanh vừa nhìn liền bị hù dọa muốn chạy trốn, khung cảnh lập tức loạn thành một đoàn.

Thanh Linh ác ý nghĩ, sau khi Hách Liên Dực nhìn thấy gương mặt của Đại tỷ xong, không biết còn có thể làm ra vẻ tràn ngập nhu tình, thâm tình khẩn thiết nói ra lời tâm tình với Đại tỷ hay không.

Lúc này, Diệp Thanh Ngọc ung dung tỉnh lại, nàng dùng tay che lại cái ót đang đau nhức, đưa mắt, phát hiện mọi người đều dùng loại ánh mắt hoảng sợ nhìn nàng.

Nàng cũng cảm thấy có gì đó không bình thường, đưa tay sờ lên mặt, lại phát hiện mạng sa che mặt đã biến mất.

"A....."

Nàng che mặt lại, tựa như phát điên hét lên chói tai. Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy, mạng che mặt nàng sao lại không thấy.

Thời gian qua nửa nén hương, người bên cạnh Diệp Thanh Ngọc điên cuồng hét chói tai cứ như trốn tan hết. Diệp Thanh Ngọc khóc hô bỏ nhào vào lòng Hách Liên Dực, Hách Liên Dực kim lại xúc động muốn đẩy nàng ra, có chút cứng ngắc ôm, an ủi nàng, mắt rũ xuống, che đi xúc cảm tràn đầy chán ghét bên trong.

Thanh Linh theo đám người phía sau Diệp Thanh Ngọc rời đi, phải đi nhận lấy phần thưởng cuộc tranh tài đêm nay, lúc cảm phần thưởng ra cửa nàng gặp được Hương Thảo. Nàng đưa cho Hương Thảo năm trăm lượng hoàng kim và bức họa đến y quán của Hoán Y trước, sau đó tự mình lặng lẽ trở về phủ Tướng Quân, nàng chỉ cảm theo Băng Ngọc Liên.

Nàng cảm giác được có người đang âm thầm nhìn nàng chằm chằm, nàng đắc tội với Hách Liên Dực, đêm nay sợ là không thể yên bình.

Thanh Linh rời nơi tranh tài không bao xa, liền xuất hiện một đám người võ công không yếu đuổi theo sát nàng. Nàng chạy ngược chạy xuôi muốn bỏ lại đám người kia, nhưng vẫn vô dụng, bị dồn vào một ngõ hẻm yên tĩnh, cuối cùng bị đám người kia vây hãm xung quanh.

"Vì sao các người lại đi theo ta?" Nàng lạnh giọng hỏi, cổ tay nhẹ run run, ngón trở và ngón cái trong ống tay áo đã kẹp chặt vài miếng ngân châm tẩm độc.

Nhóm người kia không trả lời, rút ra kiếm trong tay đâm về phía nàng. Thanh Linh lập tức đem một bao được giấu ở trên người tung ra ngoài. Hiệu quả mê được xuất hiện rất nhanh, nhóm người kia tay dần dần vô lực cầm kiếm, không đến nửa thời gian uống cạn chung trà, nhóm người liền ngã trái ngã phải, nằm sấp trên đất.

Thanh Linh vọt tới đầu hẻm, thấy đầu hẻm xuất hiện nhiều người liền lập tức quay đầu chạy về.

"Tiểu tử, bản Vương thấy hắn chạy hướng kia" Người của Hách Liên Dực đột nhiên xuất hiện chặn lại đường trước sau của Thanh Linh.

Hách Liên Dực mất bầm miệng sưng, hắn vừa mở miệng nói chuyện, liền bị tác động đến các miệng vết thương ngoài miệng và trên mặt, hắn đau đến liên tục hít khí lạnh.

"Vương gia, hần là khôì già đoạt phần thưởng??" Diệp Thanh Ngọc đã bịt kín mạng che mặt lần nữa, lả lướt lượn lờ sau lưng Hách Liên Dực đi ra.

"Không sai, đúng là người này" Hách Liên Dực cắn răng nói, bây giờ hần đã đổi một thân quần áo sạch sẽ khác, nếu như có thể xem nhẹ cái mặt sưng bằng đầu heo kia, thoáng nhìn thì hần vẫn giữ được hình tượng quý công tử tuấn lãng.

"Các người muốn làm gì??" Thanh Linh như bị dọa sợ nói, nàng cũng đoán được Hách Liên Dực sẽ tìm nàng tính sổ, nhưng không nghĩ tới sẽ sớm như vậy.

Nhưng đêm nay nàng đã dám đánh Hách Liên Dực một trận, thì đã dự được hần sẽ trả thù. Trong nội tâm âm thầm so đo một tí, trên người nàng bây giờ còn một bao mê dược, ba cây ngân châm, nhưng người Hách Liên Dực mang đến cũng không ít, chuyện chạy trốn tương đối khó khăn, nhưng cũng không hần là không thể.

"Vương gia, gọi người truy tìm Băng Liên Ngọc trên người hần đi" Diệp Thanh Ngọc đem thân thể kề kề bên người Hách Liên Dực làm nũng, Hách Liên Dực nhớ tới khuôn mặt xấu xí đến vô cùng hiếm thấy kia, liền nổi lên một trận lạnh lẽo, hần không dấu vết kéo ra khoảng cách với Diệp Thanh Ngọc.

Hách Liên Dực vừa phân phó người tiến lên, Thanh Linh tựa như bị dọa sợ, run rẩy nói: "Thì ra là Vương gia, tiểu nhân trước đã đắc tội nhiều lần, mong Vương gia bao dung, bỏ qua cho tiểu nhân đi."

"Bớt nghe hần nói nhảm, mau chóng tìm ra Băng Ngọc Liên trên người hần cho ta" Diệp Thanh Ngọc sốt ruột nói, nàng nhất định phải đem Băng Ngọc Liên thu vào tay, nếu không mặt của nàng sẽ không thể cứu vãn được nữa.

"Đợi chút, cần gì phiền toái như vậy, ta giao Băng Ngọc Liên ra là được chứ gì" Thanh Linh như đang nịnh nọt cười nói, nàng chủ động đem cái hộp nhỏ hình chữ nhật đựng Băng Ngọc Liên giao ra.

"Vương gia người xem, Băng Ngọc Liên này có tiền cũng mua không được, vô cùng trân quý, ngài có thể cầm món này rồi bỏ qua cho tiểu nhân hay không??" Diệp Thanh Ngọc muốn Băng Ngọc Liên, vậy nàng liền cho, nhưng chỉ sợ Diệp Thanh Ngọc dùng không nổi.

"Tha cho người?? Haha, đây là trò cười hôm nay bản Vương cảm thấy dễ nghe nhất" Hần âm trầm nói, tiểu tử này làm cho hần nhận được sỉ nhục lớn nhất từ lúc chào đời tới nay, bỏ qua cho hần?? Làm sao có thể?? Thật sự là buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 14 : Cướp Bóc

Diệp Thanh Ngọc chỉ vào mũi Thanh Linh cả giận nói: "Tiểu dân đen điều ngoa, người đem Vương gia đánh thành như vậy, còn vọng tưởng Vương gia sẽ bỏ qua cho người, người quả thật chính là nằm mơ. Dù Vương gia khoan hồng độ lượng bỏ qua cho người, bốn Tiểu thư cũng nhất định không cho qua" Mặt mũi Vinh vương tuấn mỹ mê người như vậy, lại bị tiểu tử này đánh đến không còn nhận ra được hình người.

Nàng thích Vinh vương, tất nhiên sẽ thấy sót hần, bây giờ Vinh vương bị tiểu tử trước mắt này đánh thành như vậy, ý định giết chết hần nàng cũng có.

"Vương gia, trước cho Ngọc Nhi xả giận giúp người được không??" Lúc nàng xoay đầu nói với Hách Liên Dực liền lập tức khôi phục lại bộ dáng tiểu nữ nhi tính tình ôn nhu.

Hách Liên Dực gật đầu, hành động xem như là đồng ý.

Tại lúc này, một tiếng vó ngựa đột ngột vang lên, tiếng động từ xa dần đến gần.

Diệp Thanh Ngọc đem Băng Ngọc Liên đặt vào tay Hách Liên Dực, tiếp theo rút kiếm của một thị vệ gần đó, chia thẳng vào Thanh Linh: "Dân đen, người đánh vào mặt Vương gia, bốn Tiểu thư sẽ dùng thanh kiếm này rạch nát mặt của người."

Muốn phá hủy mặt mũi của nàng, Diệp Thanh Ngọc cũng thật ngoan độc, quả không hổ là Đại tỷ.

Kiểm, từng bước đến gần mặt Thanh Linh, nàng cúi thấp đầu, đùi phải thả lỏng, cầm một viên đá trong tay lên chuẩn bị bắn vào tay cầm kiếm của Diệp Thanh Ngọc, tiện tay đoạt lại kiếm, dùng nàng ta uy hiếp Hách Liên Dực mở đường lui. Nàng tin chắc Diệp Thanh Ngọc vẫn còn hữu dụng với Hách Liên Dực, hần chắc sẽ để ý đến tánh mạng của Diệp Thanh Ngọc.

Lúc mũi kiếm rét lạnh sắp va chạm vào da thịt Thanh Linh, đột nhiên, 'keng' một tiếng, kiếm trong tay Diệp Thanh Ngọc bị một ly trà đánh trúng, rơi xuống đất. Diệp Thanh Ngọc vừa định chửi ầm lên là kẻ nào to gan không có mắt dám đánh rơi kiếm của nàng, khóe mắt lướt qua chiếc xe ngựa có chút quen thuộc, lập tức liền ngưng chặt miệng lại.

"Vinh vương quả thật rất có bản lĩnh!" Giọng nói ẩn chứa châm chọc từ bên trong xe ngựa truyền ra, âm lượng không lớn nhưng lực xuyên thấu rất

mạnh, người ở đây đều có thể nghe rõ ràng tường tận. Giọng nói thanh nhuận dễ nghe, lại khiến cho người khác có loại cảm giác bị áp bách trầm trọng

"Tần tướng là có ý gì?" Hách Liên Dực không vui nhũm mày.

Hiện giờ, Tần Liễm là đối thủ một mất một còn với Hách Liên Dực, trong lòng Thanh Linh mơ hồ có chút hưng phấn. Hách Liên Dực và Tần Liễm từ đầu vốn nước sông không phạm nước giếng, nhưng từ khi Tần Liễm và Tĩnh vương Hách Liên Thành lập ra mối quan hệ tốt, đứng phe đối lập với Hách Liên Dực, hai người từ đó mới thành đối thủ một mất một còn.

Hách Liên Thành từ nhỏ bị lưu lạc ở nhân gian, may mắn được một tiên sinh dạy học đem về nuôi dưỡng, từ nhỏ đã được dạy dỗ huấn luyện rất tốt, tuyệt đối không thua kém với bất kì Hoàng tử lớn lên trong cung nào. Nhiều năm qua, Hoàng thượng liên tục phái người tìm kiếm Hách Liên Thành, cuối cùng hơn một tháng trước cũng tìm thấy hắn, Hoàng thượng rất nhanh đã cho hắn nhận tước vị phong làm Tĩnh vương.

Tĩnh vương vừa trở về đã rất được Thánh sủng, Hoàng thượng đối với hắn là cầu gì cho nấy, không ít đại thần trong triều cũng bắt đầu rời rít chuyển hướng sang phe Tĩnh vương.

Thanh Linh nghe Tĩnh vương rất được Thánh sủng thì thật rất muốn vỗ tay khen hay, Hách Liên Dực tuyệt đối không ngờ tới, thật vất vả đến phế tận tâm tư mới diệt được Thái tử, bây giờ lại xuất hiện thêm một nhân vật Tĩnh vương. Hiện giờ, Tĩnh vương lại được Tần tướng tay nắm trọng quyền ủng hộ, Hách Liên Dực muốn động tới Tĩnh vương, sợ là không dễ.

Trong xe truyền ra trận tiếng cười thanh nhuận: "Vĩnh vương thua Công tử Lâm Mạch trước mặt nhiều người trong cuộc tranh tài 'thăng thiên chiết nguyệt', chẳng lẽ là không phục?!"

Công tử Lâm Mạch là danh phận giả để Thanh Linh tham gia trận đấu đêm nay.

Hách Liên Dực còn chưa kịp trả lời, giọng nói kia lại tiếp: "Cho nên mới đem người bí mật tìm Công tử Lâm Mạch, ý vào nhiều người, ép buộc Công tử Lâm Mạch giao ra Băng Ngọc Liên, một trong những phần thưởng của cuộc thi Vĩnh vương bại trận đêm nay, haha, bản lĩnh lấy quyền thế bức người của Vĩnh vương thật sự là quá cao tay"

Hách Liên Dực nghe được ý tứ châm biếm chê hắn không đủ bản lĩnh trong lời nói của Tần Liễm, thua không dám thừa nhận, còn ý thế hiếp người. Xưa nay, lòng dạ Tần Liễm độc ác, ngoài mặt như người ôn hòa văn nhã, nhưng thật ra trong nội tâm lại lạnh lẽo tàn nhẫn. Hắn không giống như người thích xen vào những chuyện nhỏ nhặt này, chẳng lẽ Tần Liễm gần đây nhân nhả đến mức sắp móc meo??

Trong lòng kim nén tức giận, mặt cười như không cười: "Tần Liễm, bản lĩnh nói hươu nói vượn của ngươi cũng tiến bộ không ít, bản Vương nhất quyết không phải là người thua mà không chung tiền, Băng Ngọc Liên này là do Công tử Lâm Mạch cầu xin bản Vương nhận"

"Nào có, rõ ràng là các ngươi ép buộc tiểu nhân giao ra Băng Ngọc Liên, còn nói nếu không giao ra sẽ lấy tính mạng của tiểu nhân. Theo tiểu nhân thấy, bản lĩnh trọn mắt nói dối của Vương gia cũng khá tốt đấy chứ" Thanh Linh trước mặt mọi người huy đi bậc thang bước xuống của Hách Liên Dực, sắc mặt Hách Liên Dực càng phát ra âm trầm

"Dân đen, ngươi nói hươu nói vượn, xem bản Tiểu thư làm thế nào đập nát miệng của ngươi."

Thanh Linh như bị kinh hãi, sợ sệt nói: "Thừa tướng ngươi nghe một chút, cô nương này vừa nãy cũng hung dữ với tiểu nhân như vậy, tiểu nhân nếu không giao ra Băng Ngọc Liên, chỉ sợ sớm đã bị bọn họ đánh chết"

Diệp Thanh Ngọc đưa tay muốn đánh người, nghe vậy, tay sao cũng không hạ xuống được, ngón tay chỉ Thanh Linh cũng tức giận đến phát run: "Ngươi, ngươi nói hươu nói vượn"

"Đây là sự thật, ta sao có thể nói hươu nói vượn, như vậy đi, Băng Ngọc Liên kia xem như là tiểu nhân đưa cho Vương gia, kính xin Vương gia nể đoá hoa tiểu nhân tặng kia mà hào phóng thả tiểu nhân đi đi" Thanh Linh nghĩ, không động thù mà vẫn có thể rời đi là tốt hơn hết, chỉ sợ Hách Liên Dực sẽ không dễ dàng đồng ý.

"Vương gia hãy thả Lâm công tử rồi đi, xem như là cho ta một cái nhân tình được không?" Tần Liễm nói chuyện giúp nàng, Thanh Linh cảm thấy rất khó tin, dù sao đối với Tần Liễm mà nói, nàng bắt quả chỉ là một người qua đường.

"Hừ, Tần Liễm ngươi có phải quá nhân rồi không có việc gì làm hay không, chạy đến đây trào phúng bản Vương thì thôi, còn xen vào việc của người khác đòi bản Vương thả người, nói cho ngươi biết, không thể nào!!"

"Nhưng bản Tướng muốn đem người đi thì sao?!" Nhìn như đang thương lượng nhưng giọng nói lại khiến người khác cảm thấy bị đè nén.

"Hắn có quan hệ gì với Tần tướng?? Theo bản Vương biết, Tần tướng không phải là loại người rảnh rỗi đến nỗi quản chuyện của người khác."

Tần Liễm ôn tồn tao nhã mở miệng nói: "Thật không dám giấu diếm, đêm nay bản Tướng ra cửa quá gấp gáp, nên cầm nhầm bức họa phần thưởng của cuộc tranh tài, chỉ mới phát hiện ra sự nhầm lẫn này gần đây, bây giờ định mời Lâm Công tử về phủ lấy lại bức họa đó. Bản Tướng cũng đã chuẩn bị xong rượu nhậu ở trong phủ, sẵn sàng bồi tội."

Giọng nói dừng lại, lúc mở miệng lần nữa, cường thế nói: "Cho nên mặc kệ Vương gia có chịu đồng ý hay không, bản Tướng nhất định phải mang người đi"

Vừa dứt lời, trong xe liền bay ra một dải lụa trắng, đem Thanh Linh cuốn vào xe ngựa. Hách Liên Dực muốn ngăn lại, A Thát lại chắn trước mặt hắn.

"Tất cả đều tiến lên cản lại xe ngựa cho ta" Hách Liên Dực tức giận phân phó thủ hạ, cái lí do rách nát này, đầu hắn trừ phi bị thiếu não mới tin Tàn Liễm đem Lâm Mạch đi chỉ vì lấy lại bức tranh, rõ ràng là không để hắn vào mắt, thật đáng giận!!

Người của Hách Liên Dực ngăn cản đường đi của Tàn Liễm, lợi kiếm trong tay đâm thẳng vào xe ngựa.

Lụa trắng trong xe lần nữa bay ra, lần này còn mang theo khí thế bén nhọn dòi núi lấp biển, theo tiếng gió vù vù kẹp lấy những người phía trước quét qua. Những người kia không có lực chống đỡ, miệng phun ra máu tươi, theo quán tính ngã xuống đất.

Nội lực thật thâm hậu! Thanh Linh thâm than, nhưng vẫn có chút buồn bực, Tàn Liễm vì sao không lập tức mang nàng đi, còn cùng Hách Liên Dực nói nhảm nhiều như vậy.

"A Thát, giải quyết người đuổi theo." Tàn Liễm nói.

"Vâng" A Thát nhảy xuống xe ngựa, giao chiến với đám người đuổi theo xe ngựa.

"Tàn Liễm, ngươi khinh người quá đáng!" Hách Liên Dực giận không nhịn được, nhưng lại bất lực không thể làm gì, dù sao chuyện này cũng là hắn không có lý.

Tàn Liễm quyền khuynh triều đình, lại được Thánh sủng, được đặc cách gặp mặt quân vương không cần hành lễ. Cho dù hắn đem chuyện nhỏ này đưa đến tai phụ hoàng, với thái độ lạnh nhạt của phụ hoàng đối với hắn, chuyện này cũng sẽ không giải quyết được gì. Dù hắn có là Vinh vương thì bây giờ cũng không thể làm gì Tàn Liễm.

Đáng giận, một ngày nào đó, hắn nhất định phải gặt gao giẫm nát Tàn Liễm dưới chân.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 15: Yêu Nghiệt Họa Thủy

Đêm khuya, trên đường phố bóng người thưa thớt.

Hai con ngựa trắng kéo một chiếc xe ngựa xa hoa, lúc này nếu có người nhìn thấy, chắc chắn sẽ kinh ngạc vì hai con ngựa trắng kia không có người điều khiển mà vẫn chạy rất nhịp nhàng.

Bạch y nam tử ngồi đối diện Thanh Linh là một nam tử tuấn mỹ khuynh thành, lần đầu tiên nàng nhìn rõ hắn chỉ có thể kết luận: người này so với yêu nghiệt quả thật còn đẹp hơn đến ba lần, mười phần họa thủy a.

Màu da hắn trong suốt như ngọc, trong mắt phượng hẹp dài lưu chuyển hào quang mỹ lệ khiến người khác hồn xiêu phách lạc. Môi mỏng nhấp nhẹ, như cười như không. Hắn ngồi ở đó, trên người toát ra một loại mỹ hoặc rung động lòng người, hơi thở thánh khiết.

Người này lớn lên so với nữ nhân còn muốn xinh đẹp hơn, làm cho Thanh Linh thân là nữ tử cảm thấy mặc cảm sâu sắc, khó trách nguyên chủ thân thể này lại đối với hắn nhất kiến chung tình.

"Nhìn đủ chưa??" Giọng nói Tàn Liễm bình bình không nóng không lạnh.

"Chưa đủ" Nàng mặt dày đáp, ánh mắt vẫn như cũ làm cản phóng trên thân người ta. Dù sao nàng cũng đang dịch dung, không sợ mất mặt.

"Thích không??" Hắn giống như cười mà như không, dùng một ngón tay thon dài trắng nõn chạm nhẹ trên mặt mình, động tác mỹ hoặc chọc người thế mà hắn lại làm rất tự nhiên.

Bị hắn hỏi như vậy, Thanh Linh sửng sốt, một hồi lâu, ngượng ngùng quay đầu đi không trả lời. Ánh mắt lại bắt gặp bánh vải nhiều màu nằm ở một góc trong xe ngựa, lòng nàng rơi lộp bộp một tý, không khỏi đoán rằng Tàn Liễm chẳng lẽ có bệnh ưa thích nam nhân?? Nếu không, hắn sao có thể nhận bánh vải nhiều màu từ nam nhân, còn đối với một nam tử hỏi vấn đề quái dị 'thích không' này.

Thanh Linh dần dần đứng ngồi không yên, có lẽ Tàn Liễm cứu nàng từ trong tay Hách Liên Dực, nói đưa nàng đến Tướng phủ cảm họa là giả, muốn đem nàng nạp vào phủ mới là thật! Trời ạ, không cần a, nàng là nữ tử, không phải là nam nhân a, nên không phải khẩu vị của người này đâu a. Không được, nàng không thể vào Tướng phủ, nếu vào Tướng phủ, Tàn Liễm phát hiện nàng không phải làm nam, còn nhìn thấu thân phận Nhị tiểu thư phủ Ưu Viễn Tướng quân của nàng liền nguy rồi.

"Ôn cứu giúp của Tướng gia, tiểu nhân đã cảm ơn. Tiểu nhân chỉ là một người thô kệch, không biết phong nhã, họa của Tướng gia rơi vào tay tiểu nhân thì thật đáng tiếc lãng phí, cho nên bức họa kia, tiểu nhân sẽ không lấy. Đêm đã khuya, tiểu nhân cũng không đến làm phiền Tướng phủ, cáo từ."

"Lâm Công tử nếu đã phải vội vã rồi đi, bản Tướng tất nhiên sẽ không ngăn cản." Thanh Linh vừa nghe, trong lòng liền vui vẻ, không ngờ người này dễ nói chuyện như vậy. Đáng tiếc, vừa rồi nàng nghe chỉ là nửa câu trước, lúc người này nói tiếp nửa câu sau, nàng hận không thể nhảy dựng lên đánh thật mạnh vào đầu hắn.

"Ngày mai Lâm công tử có rảnh rồi, hãy đến Tướng phủ lấy Băng Ngọc Liên. Bất quá, bản Tướng không chắc chắn ngày mai Lâm công tử đến đây, Băng Ngọc Liên có còn ở đó hay không."

Thanh Linh quay đầu lại, phát hiện Tần Liễm đang ngắm góc cây Băng Ngọc Liên, chết tiệt, mà hình ảnh kia nhìn còn quá đẹp mắt!! Cây kia là Băng Ngọc Liên của nàng. Cây nàng đưa cho Diệp Thanh Ngọc là giả, Băng Ngọc Liên thật nàng luôn giấu vào trong ngực.

"Băng Ngọc Liên của ta sao lại ở trong tay người??" Hắn lấy đi lúc nào?? Hắn có sờ soạng ngực của nàng hay không?? Vừa nghĩ tới khả năng hắn nhân cơ hội sờ soạng ngực của nàng, gò má liền một trận nóng hổi, đáng giận, tên hỗn đản này!

"Tất nhiên là lấy được!" Hắn cười nhẹ, nói như chuyện đương nhiên.

"Trả Băng Ngọc Liên cho ta." Nàng đưa tay đến đoạt lại, nhưng không biết Tần Liễm dùng thủ đoạn gì, hai tay chỉ nhoáng một cái, Băng Ngọc Liên trong tay hắn liền biến mất vào hư không.

"Bản Tướng có hứng thú với Băng Ngọc Liên, nên muốn lấy ra ngắm nhiều một chút, ngắm đủ rồi tất nhiên sẽ trả lại cho Lâm công tử"

Thanh Linh động cổ tay, định đem ngân châm phóng về hướng Tần Liễm, ai ngờ nàng động mãi, mà một cây châm bay ra cũng không có. Nàng rất nhanh đã kịp phản ứng, ngân châm của nàng nhất định đã bị hắn lấy đi. Lòng Thanh Linh một trận lạnh lẽo, Tần Liễm không dấu vết đem toàn thân nàng lục soát một lần, có lẽ hắn đã phát hiện ra nàng là nữ tử. Nàng lại nghĩ không ra, nếu như Tần Liễm đã phát hiện nàng là nữ tử, vậy thì tại sao nhất định phải đưa nàng về Tướng phủ?? Chẳng lẽ là do nàng bó ngực quá chặt nên hắn không phát hiện ra??

Về phần vì sao muốn đưa nàng đến Tướng phủ, hắn cũng nghĩ không thông, chỉ thấy lúc nàng nghe chính mình nói sẽ không ngăn cản nàng rồi đi, nàng tựa như tiểu hồ ly đi ăn trộm thành công vui mừng híp mắt, khiến hắn không nhịn được nổi lên tâm tư trêu chọc một tý. Khi hắn nhắc nhở nàng Băng Ngọc Liên đang ở trong tay hắn, nàng híp lại mắt hồ ly trừng hắn, mắt thấy nàng muốn xù lông, nhưng hết lần này đến lần khác lại không dám phát tác. Hắn cảm thấy bộ dáng này của nàng thật đáng yêu.

Lòng yên tĩnh như hồ nước nhiều năm qua không sóng không gió, đột nhiên bị người quăng vào một cục đá, tạo nên từng vòng gợn sóng, từ đó không được an bình.

"Haha, tiểu nhân đột nhiên cảm thấy có hứng thú với bức họa kia, tiểu nhân đi theo Tướng gia đến Tướng phủ một chuyến cũng được." Nàng cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói, Băng Ngọc Liên dù gì cũng đáng không ít tiền, vì Băng Ngọc Liên nàng sẽ cùng hắn đến Tướng phủ. Huống chi võ công người này cực cao, hắn nếu như không muốn cho nàng đi, nàng trốn cũng không thoát. Nàng phát hiện người này thích tiền lễ hậu binh, mềm không được sẽ trực tiếp mạnh bạo. Lúc mang nàng từ chỗ Hách Liên Dực đi như thế, hiện tại đối với nàng cũng như thế.

Vào Tướng phủ, Tần Liễm cho người an bày một gian phòng khách cho Thanh Linh nghỉ ngơi trước.

Nàng vào đến trong phòng, đập vào mắt là một nơi hết sức xa hoa mà không khiến người cảm thấy tục. Sàn nhà từ ngọc ám dát thành, bàn ghế là gỗ lim thượng hạng, ấm trà cái ly đều làm bằng bạch ngọc thượng đẳng. Hàng chục viên trân châu lớn bằng ngón tay cái xỏ thành cái mảnh dưới ánh sáng viên dạ minh châu phát ra ngân quang, dùng lụa thiên tâm tỉ mỉ phết thành tấm màn tung bay trong gió đêm bên cửa sổ.

Trời ạ, người này rốt cuộc vơ vét bao nhiêu mồ hôi nước mắt của nhân dân mới làm nên một nơi xa hoa như thế này. Còn có, ở đây thật sự là phòng khách sao?? Có người chủ nhân nào sẽ cho khách ở trong ô kim cương sao?? Trong lòng chợt lóe ra một ý niệm, chẳng lẽ hắn muốn xây kim ốc giấu nam nhân??

Thanh Linh căng thẳng bất an, không còn dám nghĩ tới việc lấy lại Băng Ngọc Liên từ tay Tần Liễm.

Tiền tài chuyện nhỏ, chạy trốn chết mới trọng yếu nhất!!

Nhìn bốn góc trong phòng đều được đặt một viên dạ minh châu to như quả trứng tản ra u quang, nàng nhanh tay lấy đi hai viên.

Chạy trốn chết là chuyện lớn, nhưng tiền tài cũng là trọng yếu!!!

Nàng cầm lấy giấy bút trong phòng, vội vã viết vài chữ, nội dung là nàng lấy đi hai viên dạ minh châu kia để cho Băng Ngọc Liên. Hắc hắc. Như vậy cũng không tính là ăn trộm đi.

Ra khỏi cửa phòng, Thanh Linh đi đến phía tường rào Tướng phủ.

Trước tường rào có một khu rừng trúc, Thanh Linh vừa tiến vào một bước, liền có ám tiễn phá không bắn ra, kệp lấy khí thế bén nhọn mà phóng đến. Nàng hút một ngụm khí lạnh, may mà thân thủ nàng nhạy bén, nhanh chóng rút khỏi rừng trúc, khó khăn lắm mới tránh thoát được một kiếp.

Trong rừng trúc có trận pháp, nàng thấy được cửa ra trong đó.

Kiếp trước Đại ca thích vơ vét các loại trận pháp về nghiên cứu, trong thư phòng cất giữ vô số các trận pháp khác nhau. Bị hắn ảnh hưởng, nàng cũng

thích xem trận pháp, những lúc nhàn rỗi thường lôi ra nghiên cứu.

Trận pháp rừng trúc kiếp trước nàng cũng đã từng xem qua, theo trí nhớ kiếp trước phá được trận pháp, bình yên xông qua rừng trúc, phi thân leo tường rời đi.

Một bóng trắng đứng yên dưới hành lang, bạch y trong bóng đêm đặc biệt kỳ ảo mờ mịt.

Đột nhiên, bên cạnh bóng trắng xuất hiện một bóng đen cùng một thể với bóng đêm: "Công tử, có muốn đem người này bắt trở lại hay không?"

"Không cần" Tần Liễm thân nhiên nói.

Biết y thuật, biết dịch dung. Nữ giả nam trang đoạt phần thưởng, đánh Vinh vương một trận, phá được trận rừng trúc. Không biết nha đầu kia tiếp theo còn có thể mang lại cho hắn bao nhiêu kinh hỷ, hắn đột nhiên hết sức mong đợi.

Thanh Linh trở lại phủ Tướng quân cũng đã được mấy ngày, nhưng vẫn chưa nghe tin tức không tốt nào từ Tướng phủ truyền ra, nàng rất yên tâm cảm hai viên dạ minh châu đến tiệm cầm đồ, đổi được không ít tiền bạc.

Buổi trưa lúc trở lại Tướng quân phủ ngẫu nhiên gặp lại Hách Liên Dục. Vết thương trên mặt Hách Liên Dục bị Thanh Linh đánh đã lành. Hắn vừa thấy nàng liền tiến lên lôi kéo làm quen.

Thanh Linh cười lạnh, Hách Liên Dục muốn lôi kéo phủ Tướng quân, nên mấy ngày trước cùng Diệp Thanh Ngọc đi vô cùng gần. Sau khi phát hiện mặt Diệp Thanh Ngọc bị hủy, hắn tám phần là không nhìn được dung mạo bị hủy kia, nên ngược lại đem chủ ý đánh lên đầu nàng.

"Đại tiểu thư, Đại tiểu thư, không xong rồi, nô tỳ nhìn thấy Vinh vương tự mình đưa Nhị tiểu thư hồi phủ, hai người còn vừa nói vừa cười." Hương Lá vội vàng xông vào phòng ngủ Diệp Thanh Ngọc, nàng bây giờ đã là đại nha đầu bên cạnh Đại tiểu thư.

Diệp Thanh Ngọc nghe vậy, hé ra khuôn mặt vốn đã xấu xí dần vặn vẹo, càng thêm như ma quỷ. Bàn tay nàng vung lên một cái, ấm trà cùng vài cái cốc trên bàn toàn bộ đều rơi xuống đất, tiếng vỡ vụn xoang xoảng của ly trà vang khắp phòng.

Hương Diệp đứng ở một bên bị cơn tức giận của Diệp Thanh Ngọc dọa sợ, không dám hó hé ra một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 16: Nói Dối Không Đổ Mặt

Thanh Linh vừa về tới tiểu viện của chính mình, lại phát hiện Diệp Thanh Ngọc đã có mặt ở đó, nàng vừa thấy Thanh Linh tiến vào cửa viện, liền sai người tiến lên bắt lấy Thanh Linh.

"Đại tỷ, ngươi đây là muốn làm gì?" Thanh Linh không có giấy dựa, tùy ý để các nàng bắt lấy, nàng còn không biết mình đã đặc tội gì với Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc tiến lên, nhìn nàng đầy oán độc, lấy ra một cây chủy thủ vỗ vỗ vào mặt nàng: "Diệp Thanh Linh, ngươi là tiểu tiện nhân, lại dám qua mặt ta vụng trộm đi quyến rũ Vinh vương, ngươi không phải chỉ có bộ dáng đẹp mắt một chút thôi sao, hôm nay ta sẽ phá hủy gương mặt của ngươi, xem ngươi lại lấy cái gì đi quyến rũ Vương gia."

Sau khi Hách Liên Dục biết khuôn mặt của nàng bị hủy cũng không còn đến tìm nàng, Diệp Thanh Ngọc đoán rằng hắn nhất định đã bị gương mặt của mình dọa sợ. Lúc nàng nghe được hắn đưa Thanh Linh hồi phủ, hai người còn vừa nói vừa cười, nàng liền ghen tỵ đến nổi điên. Nếu như nàng cũng đem khuôn mặt Diệp Thanh Linh phá hủy, Hách Liên Dục cũng sẽ không nhìn Diệp Thanh Linh thêm một cái, tiểu tiện nhân Diệp Thanh Linh này cũng sẽ không thể cướp đi Hách Liên Dục từ trong tay nàng.

Nàng quyến rũ Hách Liên Dục, đó chính là thiên đại trò cười. Hắn là mặt đường, ta là thạch tín. Hách Liên Dục đối với ngươi là trân bảo, nhưng đối với Diệp Thanh Linh nàng mà nói, Hách Liên Dục còn thua xa cái rơm thúi. Bất quá những lời này, nàng cũng không nói ra khỏi miệng.

Dao găm lạnh buốt dán ở trên mặt, Thanh Linh không có chút vẻ sợ hãi nào, luôn lạnh nhạt, bình tĩnh mở miệng nói: "Đại tỷ ngươi hiểu lắm, hôm nay ta chỉ trùng hợp gặp được Vương gia mà thôi. Sở dĩ Vương gia cùng ta vừa nói vừa cười, đó là bởi vì ta nói cho hắn biết gương mặt Đại tỷ có khả năng được cứu rồi, sau khi hắn nghe được mới cười một chút. Đại tỷ, Vương gia cùng ta nói cười, tất cả đều là vì Đại tỷ a." Nàng nói dối mặt không đỏ tím không đập mạnh. Trên thật tế, Hách Liên Dục ở trước mặt nàng chưa từng nhắc đến Diệp Thanh Ngọc dù là nửa câu.

Diệp Thanh Ngọc bán tín bán nghi, lừa gạt cũng đã biến mất hơn phân nửa, nghiêng đầu suy nghĩ: "Ngươi nói thật sao?? Mặt của ta thật sự được cứu? Sau khi Vương gia biết còn rất vui mừng sao?" Trong mắt nàng bắt đầu có mong đợi.

Không biết miệng kẻ nào bĩ ối, đem tin tức Đại tiểu thư phủ Uy Viễn Tướng quân bị hủy dung truyền ra ngoài, khiến mọi người đều biết dung mạo Diệp

Thanh Ngọc còn kinh khủng hơn quý.

Vốn tưởng rằng Băng Ngọc Liên có thể trị tốt mặt của nàng, nhưng sau khi dùng Băng Ngọc Liên kia xong, mặt không những không thấy tốt lên, mà ngược lại còn chuyển biến ngày càng nghiêm trọng. Đáng ra chỉ có nửa khuôn mặt bị hủy, nhưng bây giờ cả khuôn mặt đều lan đầy vết ngăm vàng, hoàn toàn không còn nhận ra được dạng người. Các đại phu nổi danh ở Hạ Thành đều đã mời đến, nhưng người nào cũng bó tay.

Hiện nay khắp nơi bên ngoài đều đang rì tai nhau tin tức nàng bị hủy dung, khiến nàng không dám bước ra khỏi cửa nửa bước, ngày ngày khó chịu ngấy ngốc bên trong phủ, Hách Liên Dực cũng không hề đến tìm nàng, nàng sắp khó chịu đến nổi điên rồi.

"Tất nhiên là thật!" Người nào đó tiếp tục trấn định nói dối.

"Hương Thảo có biết một vị đồng hương, chuyên trị các tạp chứng ngoài da. Hôm nay ta cùng Hương Thảo đi trên ngã tư đường, đúng lúc gặp được hần, ta có hỏi qua chứng bệnh của Đại tỷ."

"Hần nói như thế nào??" Diệp Thanh Ngọc vội hỏi.

Hương Thảo đứng một bên tràn đầy kinh ngạc nhìn chăm chăm Thanh Linh, ánh mắt mang nghi hoặc, nàng có quen biết người nào đồng hương biết trị bệnh ngoài da sao?? Còn có, Tiểu thư nhà nàng biết nói dối từ khi nào??

"Hần nói, dựa vào y thuật của hần, bệnh trên mặt tỷ tỷ tất nhiên không thành vấn đề, ta vốn muốn mời hần vào trong phủ, nhưng tính tình người này có chút cổ quái, còn ngạo mạn, nhất định đòi bệnh nhân phải tự mình đi mời hần." Thanh Linh nói

"Hần ở đâu??" Diệp Thanh Ngọc lại hỏi.

"Đại tỷ, người nhìn thanh chú ý thủ này" Mắt Thanh Linh liếc về phía dao găm, không trả lời. Ý tứ rất rõ ràng, không lấy ra dao găm đừng mong nàng nói.

Diệp Thanh Ngọc cũng hiểu ý trong lời nàng, do dự một lát, cuối cùng chậm rãi thu hồi lại dao găm. "Mau nói" Giọng nói đã có chút không kiên nhẫn.

"Nghe nói hần đang dừng chân tại tửu lâu Thính Vũ, tên gọi là Bạch Thuật" Thanh Linh tự tiện nói ra tên một tửu lâu mới mở nàng vô tình thấy hôm nay.

"Hừ, hôm nay tạm thời bỏ qua cho người, nếu Bạch Thuật kia trị không hết được mặt của bốn Tiểu thư, gương mặt này của người chắc chắn cũng không được nguyên vẹn." Sau khi Diệp Thanh Ngọc lạnh lùng uy hiếp Thanh Linh, liền dẫn người rời đi.

"Tiểu thư, cái người Bạch Thuật biết y thuật kia ở đâu ra?? Lỡ như Đại tiểu thư biết được người lừa gạt nàng, lúc đó phải làm sao bây giờ." Hương Thảo lo lắng nói.

"Trước mặt người không phải có một người sao??" Thanh Linh nháy mắt mấy cái, giả hoạt nói.

"Người muốn giả trang thành Bạch Thuật??" Hương Thảo ở cùng Thanh Linh nhiều ngày, đã biết y thuật của nàng cũng không tệ.

"Không sai!" Thanh Linh gật đầu "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta trước tiên đến Thính Vũ lâu chuẩn bị một chút đi."

Nghe nói Thính Vũ lâu ở Hạ Thành cũng có chút danh tiếng, hỏi một chút liền có thể tìm ra.

Thanh Linh dịch dung thành một nam tử trung niên đi vào tửu lâu, mướn một gian phòng phía trên.

Thấy chương quý tướng mạo thật thà phúc hậu bên cạnh vừa tính toán vừa thờ dài, Thanh Linh nhin không được hỏi hần vì sao lại thờ dài.

Chương quý nói với Thanh Linh con trai độc nhất của hần bệnh nặng đã lâu, đã tốn không ít bạc nhưng vẫn không thể chữa lành, hiện giờ trong hầu bao đã không còn bao nhiêu bạc. Nên hần đang định đem tửu lâu bán đi, gom góp bạc tiếp tục mời đại phu chữa bệnh cho con trai.

Tửu lâu này là do hai vợ chồng chương quý đánh đổi cả nửa đời người mới mở rộng ra được quy mô lớn như ngày hôm nay, bây giờ nói muốn bán đi, trong lòng mười phần là khó chịu, nhưng vì con trai, không muốn bán cũng phải bán.

Thanh Linh thấy tửu lâu này nằm ở vị trí cũng không tệ, sau khi suy nghĩ một phen, liền dứt khoát quyết định mua lại tửu lâu từ ông chủ. Nàng không biết kinh doanh làm ăn, nên tiếp tục lưu lại hần làm chương quý của tửu lâu, còn nàng an vị làm vị chủ tử phía sau màn.

Chương quý của tửu lâu tên là Lý Phúc, Thanh Linh có lòng tốt xem bệnh giúp con trai hần. Sau khi bắt mạch, Thanh Linh hết sức chắc chắn hứa hẹn với Lý Phúc, nàng nhất định sẽ chữa lành cho con trai hần. Hai vợ chồng Lý Phúc dường như xem nàng như Bồ Tát sống, quý xuống lạy lạy lạy để, hứa hẹn nàng đến phải cuồng quý chạy trốn.

Diệp Thanh Ngọc đầu tiên là phái người đến Thính Vũ lâu hỏi thăm bên trong có người nào tên Bạch Thuật hay không, nghe người báo về quả nhiên có người này thì vội vã ra khỏi cửa.

Thanh Linh đã căn dặn Lý Phúc nếu có người đến tìm Bạch Thuật, đó cũng chính là nàng. Lý Phúc phải nói với người nọ rằng, Bạch Thuật hần đã ra ngoài xem bệnh cho người khác, bốn năm ngày sau mới trở về.

Nàng vốn là loại người thù dai, lúc này Diệp Thanh Ngọc muốn hủy đi mặt của nàng, vậy nàng sẽ kéo dài thêm mấy ngày nữa, cho Diệp Thanh Ngọc

thống khổ vì bị hủy dung thêm mấy ngày.

Lúc Thanh Linh đi ra Thính Vũ lâu, đã khôi phục lại diện mạo như cũ. Nhớ tới trâm ngọc cài tóc của mình đã gãy từ mấy ngày trước, ngoại trừ chiếc trâm ngọc kia, cơ hồ trên người nàng cũng không còn món trang sức nào có thể mang ra ngoài. Bây giờ trong tay vẫn còn một chút tiền, có lẽ nên đi mua một chút.

Nàng mang theo Hương Thảo vào Thiên Thụy Trai.

Thiên Thụy Trai là nơi bán đồ trang sức lớn nhất Hạ Thành, vật trang sức bên trong có rất nhiều kiểu dáng, chất liệu thượng cấp, giá tiền cũng thích hợp, các Tiểu thư nhà quan gia rất thích dùng đồ trang sức ở Thiên Thụy Trai. Kiếp trước Thanh Linh đã từng đến Thiên Thụy Trai, biết rõ tính chất đồ trang sức ở đây xác thật giống như người ngoài đồn đại: tuyệt mỹ!!

Thanh Linh đang chọn trâm ở gian phòng chính Thiên Thụy Trai, đột nhiên, có một cái tay đưa đến trước mặt nàng....

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 17: Bản Vương Không Thiếu Tiền

"Da thịt Linh Nhi trắng như tuyết, đeo lên trâm ngọc Bích Hải Ngọc Đường này nhất định rất xinh đẹp." Nói xong, chủ nhân của giọng nói này trực tiếp đem cây trâm găm vào trong tóc nàng.

Thanh Linh nghiêng đầu, nhìn thấy Hách Liên Dực chẳng biết đã đứng bên cạnh nàng từ lúc nào, sau lưng hắn còn có một gã sai vặt.

Nàng có chút không vui nhíu mày, hắn gọi nàng là Linh Nhi, nàng và hắn rất thân thiết sao?? Gọi như vậy thật buồn nôn.

Bây giờ hắn thấy khuôn mặt Đại tỷ nàng không thể chữa được, nên liền đem chủ ý đánh lên người nàng sao??

Dù nàng không được phụ thê, nhưng chung quy vẫn là huyết mạch của Trưởng công chúa Đông Lăng quốc, vẫn có giá trị lợi dụng.

"Ánh mắt Công tử thật không tệ, cây trâm Bích Hải Ngọc Đường đúng là hết sức thích hợp với vị cô nương này." Chương quý cười nói, còn nhiệt tình cầm lên gương đồng đưa cho Thanh Linh nhìn một chút.

Trong gương đồng, nàng đột nhiên nhìn thấy Lâm thị đứng ngoài cửa Thiên Thụy Trai. Lâm thị còn đang lôi kéo một nữ tử mang mạng che mặt, nàng kia muốn xông vào, lại bị Lâm thị vội vàng lôi đi.

Thanh Linh thầm suy đoán nàng kia hẳn là Diệp Thanh Ngọc, bị Diệp Thanh Ngọc phát hiện nàng cùng một chỗ với Hách Liên Dực, sau khi hỏi phủ, không biết lần này Diệp Thanh Ngọc có mang hắn một cây đại đao tiến vào viện nàng luôn hay không?

"Vương gia sao lại ở đây??" Thanh Linh cười cười hỏi.

"Bản Vương chỉ vô tình đi ngang qua, lúc nhìn thấy Linh Nhi liền tiến vào." Giọng nói hắn dừng lại một chút mới tiếp tục: "Thích cây trâm này sao??"

Thanh Linh còn chưa trả lời, đã nghe thấy một giọng nói thanh thuận khác: "Bản Vương thấy cây trâm kia thật bình thường, kiểu dáng mặc dù trang trọng, nhưng không thích hợp với nữ tử trẻ tuổi như Thanh Linh, kiểu này chỉ thích hợp với những phụ nhân lớn tuổi."

Nghe như một câu nói bình bình đạm đạm, nhưng nếu cẩn thận nghe, sẽ phát hiện trong câu nói mang rõ ý tứ châm biếm Hách Liên Dực con mắt vụng về, mới có thể lựa ngay cây trâm chỉ thích hợp với lão phụ nhân này.

Thanh Linh quay đầu nhìn lại, Tần Liễm một thân bạch y như trích tiên, cầm trong tay một thanh sáo ngọc tinh xảo màu trắng, mùi hương ưu nhã đập bạc thang từ lâu hai đi xuống. Bên môi cười nhẹ tăng thêm vài phần phong thái xinh đẹp, tựa như tiên tựa như yêu ma, người này quả thật mang mùi hương hạ thủy.

Người này gọi nàng là Thanh Linh, nàng và hắn rất thân thuộc sao?? Hai người này sao hôm nay lại thân thiết với nàng như thế, cách gọi thật buồn nôn.

"Tần Vương không biết thì chớ có nói bậy, bản Vương chưa bao giờ nghe qua dùng trâm cài tóc còn phải phân biệt nữ tử trẻ tuổi và lão phụ nhân." Hách Liên Dực tất nhiên nghe ra được ý tứ châm biếm của Tần Liễm, trong lòng tuy không vui, nhưng có Thanh Linh ở đây, hắn không tiện phát tác.

"Vương gia nếu không tin lời bản Vương nói, có thể hỏi chương quý một chút" Tần Liễm chậm rãi đi đến bên cạnh Thanh Linh.

"Chương quý, người nói." Hách Liên Dực nói.

Chương quý do dự một chút mới lên tiếng: "Người mua trâm Bích Hải Ngọc Đường ở tiệm này thường là những phụ nhân lớn tuổi, nữ tử trẻ tuổi tựa hồ

không có ai" Chương quý thấy sắc mặt Hách Liên Dục trong nháy mắt trầm xuống, mới cảm thấy có chút không ổn, nhanh chóng bổ sung thêm: "Bất quá, cô nương này mang bích tâm Chi Hải Ngọc Đường này cũng thật sự rất đẹp mắt."

"Theo bản Tướng, Thanh Linh mang cây trâm ngọc Hoa Lan này sẽ đẹp hơn" Tàn Liễm nói xong, lại đem một cây trâm xuyên qua tóc Thanh Linh.

Trên trâm ngọc Chi Hoa Lan có đính lên một viên lục ngọc ướm át, cây trâm mang kiểu dáng hình hoa lan thanh lịch, Thanh Linh vừa nhìn đã thích cây trâm này.

Hách Liên Dục không cam lòng, lại cầm lấy một cây trâm khác găm qua tóc Thanh Linh: "Theo bản Vương, trâm ngọc Mẫu Đơn này thích hợp với Linh Nhi hơn."

"Bản Tướng lại cảm thấy Thanh Linh hợp với trâm ngọc Thục Dục Thúy này hơn."

"Bản Vương cho rằng trâm ngọc Hoa Đào này thích hợp với Linh Nhi hơn."

"..."

Hai người cứ ngơ ngác một lời ta một tiếng, động tác trên tay không ngừng, một lát sau, khắp đầu Thanh Linh đều bị cắm đầy trâm.

"Các người đủ rồi, những thứ trâm này, một cây ta cũng không thích." Cuối cùng nàng cũng không thể nhịn được nữa, nàng chỉ muốn chọn một cây ngọc trâm bình thường, nhưng hai nam tử trước mắt này lại đem các cây trâm mình chọn cắm đầy lên đầu nàng, như dùng kim đâm vào một cái túi vải, ngay cả Hương Thảo bên cạnh cũng không nhịn được che miệng cười trộm.

Thanh Linh từng mất Hương Thảo, Hương Thảo nghịch ngợm le lưỡi một cái xong mới đến giúp nàng đem trâm trên đầu gỡ xuống.

"Chương quý, bản Tướng xem mấy cây ngọc trâm này còn chưa phải loại tốt nhất, trong tiệm người không phải chỉ có mấy thứ này thôi đi??" Tàn Liễm nói.

Không đợi chương quý trả lời Tàn Liễm, Hách Liên Dục liền nói: "Chương quý, đem tất cả những món trang sức tốt nhất trong quán của người ra đây cho bản Vương."

Chương quý mặt mày hớn hớn đáp ứng: "Trong tiệm đương nhiên còn có các loại trâm ngọc tốt hơn, kính xin các vị theo ta lên lầu hai."

Đến lầu hai, chương quý đem ra mười cây trâm kiểu dáng và chất liệu hoàn toàn khác nhau, có trâm Bạch Ngọc San Hô, có trâm khắc hoa văn bằng vàng, có trâm khảm bảo thạch lấp lánh ánh vàng, trâm hình không tước,...

Chất liệu mỗi cây trâm đều thuộc hàng thượng thừa, tất cả đều là bảo bối của trấn điểm Thiên Thúy Trai.

Thanh Linh nhìn các cây trâm trước mặt rất quyết rũ lòng người, nhưng nàng không có nhiều tiền như vậy a, ngay cả một cây trâm trong đó nàng cũng mua không nổi.

"Tiểu thư, cây trâm nào cũng thật đẹp, Tiểu thư đeo lên nhất định sẽ hết sức đẹp mắt !" Đây là lần đầu tiên Hương Thảo nhìn thấy nhiều cây trâm có tính chất tuyệt hảo như vậy, cực kỳ hưng phấn.

Đẹp mắt thì đẹp mắt, nhưng Tiểu thư nhà người lại không có tiền !

Cũng không biết Hương Thảo có ý hay vô ý thờ dài nói: "Nhưng thật đáng tiếc, số bạc dư lại mỗi tháng của Tiểu thư ngay cả một cây cũng không đủ mua."

"Có làm sao ?? Thanh Linh nếu thích tất cả, bản Tướng liền mua cho người." Tàn Liễm cười nhẹ nói.

Thanh Linh nhẹ nhàng cười với hắn một tiếng: "Cảm ơn, bất quá cũng không nhọc Tàn Tướng tốn bạc..."

"Thanh Linh sao có thể nói vậy ?? Chỉ cần là thứ người muốn, bản Tướng đều có thể cho người !" Trong mắt phượng hẹp dài tựa như chứa cả hồ xuân, ôn nhu động lòng người.

Hách Liên Dục chưa từng thấy qua vẻ mặt Tàn Liễm như vậy bao giờ, trong lòng thâm than không ổn, chẳng lẽ Tàn Liễm thích Diệp Thanh Linh ?? Chuyện đó sao có thể xảy ra, lúc trước Diệp Thanh Linh không để ý xấu hổ chạy tới trước cửa Tướng phủ nói muốn gả cho hắn, lúc đó hắn còn căng thêm ngó tới một cái đầu.

Nghĩ lại, Tàn Liễm nhất định là không muốn mình và phủ Uy Viễn Tướng Quân quá thân thiết, đạt được sự giúp đỡ từ phủ Tướng quân, cho nên muốn ngăn cản. May mắn, ánh mắt Diệp Thanh Linh nhìn Tàn Liễm đã thay đổi, còn mang theo xa cách, không hề si mê như trước kia, Hách Liên Dục hắn vẫn còn cơ hội, hừ, Tàn Liễm muốn cản trở hắn đến gần phủ Tướng quân, nằm mơ !!

"Linh nhi nói không sai, không phiền đến Tàn Tướng phải nhọc công trả bạc. Mấy cây trâm này để bản Vương trả đi, chương quý, đem tám cây trâm Từ Toàn này tất cả đều gói lại." Hách Liên Dục hào sảng nói, hắn phân phó gã sai vặt ở phía sau đi tính tiền.

Ngoài mặt Thanh Linh giả bộ cự tuyệt, nhưng trong lòng tất nhiên ao ước được hung hăng làm thẹn Hách Liên Dục, đúng như Thanh Linh đoán, hắn

không để ý đến lời cự tuyệt của nàng.

Một lát sau, gã sai vặt chạy tới thông báo ngân phiếu mang theo trên người không đủ. Hách Liên Dực đành phải viết một tờ giấy nợ, cho chương quỹ cầm đến Vinh vương phủ lấy bạc.

Hách Liên Dực cầm bút trong tay, lúc nghe chương quỹ báo ra số ngân lượng phải lấy, tay hắn đột nhiên rung lên, cả giận nói: "Chương quỹ ngươi đi ăn cướp sao, bán tám cây trầm lại lấy đến tám vạn hai !"

"Vương gia bớt giận, những cây trầm Tử Toàn kia đều là bảo bối của trấn điểm Thiên Thụy Trai, giá cả thật sự không thể so với các loại trầm khác." Chương quỹ không kiêu ngạo, không xiêm nịnh, thong dong nói.

"Nếu Vinh vương mua không nổi thì thôi, để bản Tướng đến trả tiền trầm này cũng được."

"Ai nói bản Vương mua không nổi ?? Vì Linh Nhi bỏ tiền ra mua vài cây trầm thì có làm sao, bản Vương không thiếu tiền!" Lòng Hách Liên Dực tuy đau nhưng bên ngoài lại làm ra vẻ mặt như không thêm để ý.

Đợi đến khi Thanh Linh và Hách Liên Dực ra khỏi cửa Thiên Thụy Trai, chương quỹ chậm chạp chạy đến bên cạnh Tần Liễm, *chân chó cười nói: "Công tử, nghe theo phân phó của ngài, thuộc hạ đã đem toàn bộ số tiền trầm bán cho Vinh vương đẩy lên, tính gấp ba lần bình thường."

*Nịnh nọt

"Ừ" Tần Liễm thường thức sáo ngọc màu trắng trong tay, nhàn nhạt trả lời.

Nếu như Hách Liên Dực biết được lão bản phía sau màn của Thiên Thụy Trai là Tần Liễm, không biết có tức giận đến hộc máu hay không.

Trở ra Thiên Thụy Trai, đã gần hoàng hôn, vừa đúng là thời điểm dùng bữa tối.

Hách Liên Dực đề nghị với Thanh Linh đến tửu lâu dùng bữa, Thanh Linh còn muốn làm thịt Hách Liên Dực, chưa định dừng lại đâu, liền gật đầu đồng ý, cùng Hách Liên Dực đến Thính Vũ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 18: Người Có Lòng Dạ Hiểm Độc

Thanh Linh và Hách Liên Dực chân trước vừa bước vào tửu lâu, chọn một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống gọi thức ăn, Tần Liễm đã theo đuôi tới.

Hách Liên Dực thấy Tần Liễm xuất hiện, vẻ mặt không vui, thầm oán người này là âm hồn không tiêu tan.

"Hai vị chắc sẽ không cảm thấy phiền nếu ta ngồi cùng có đúng không ??" Tần Liễm vừa vào cửa đã trực tiếp đi thẳng đến bàn Hách Liên Dực và Thanh Linh.

Hai người nhìn Tần Liễm, đồng thời cùng lên tiếng.

Thanh Linh: " Không phiền !"

Hách Liên Dực: "Phiền !"

"Thanh Linh không cảm thấy phiền là tốt rồi." Tần Liễm mặc kệ ánh mắt như bắn ra lưỡi dao của Hách Liên Dực, tru nhả kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Thanh Linh.

Không thể không nhắc đến, miệng Tần Liễm này 'đáng khen' vô cùng, trên bàn vốn chỉ có vài món chiêu bài của tửu lâu, hắn vừa ngồi xuống liền gọi thêm hơn mười món, bày đầy một bàn. Đáng đánh đòn hơn là Tần Liễm hắn chỉ nếm thử mỗi đĩa một miếng, đã để đĩa xuống.

Hách Liên Dực cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, để đĩa xuống 'Rầm' một cái: "Tần Liễm, ngươi đến phá rồi phải không ??"

Các món ăn trên bàn này, mỗi một món đều là thứ mắc tiền nhất ! Bữa cơm này vốn là hắn mời Thanh Linh ăn, Tần Liễm lại hết lần này đến lần khác có ý phá chuyện tốt của hắn, nhiều món ăn như thế này, hắn sao có thể bỏ hết mặt mũi đòi Tần Liễm trả bạc ??

Tiền của hắn a! Thật đau lòng !

Thanh Linh như người không liên quan, yên tĩnh ăn phần cơm của mình, dù sao bữa cơm này nàng cũng không cần phải trả tiền nha, nghe nói trong Thính Vũ lâu có không ít món ăn ngon, nàng lòng dạ hiểm độc còn ước gì hai người này gọi hết tất cả các món ăn ra đây.

"Vương gia, món này không tệ !" Thanh Linh gấp món ăn vào chén Hách Liên Dực, thầm suy nghĩ, chính mình nên trấn an vị 'người hái ra bạc' này một chút, dù gì tiền cơm đều do hắn trả.

Hách Liên Dực thấy Thanh Linh chỉ gấp thức ăn cho hắn, không có gấp cho Tần Liễm, sắc mặt đen kịt cuối cùng cũng chuyển biến tốt một chút.

Ăn xong, sắc trời cũng đã tối, Hách Liên Dực và Tần Liễm đều có ý muốn đưa Thanh Linh về, nàng mở miệng từ chối, nhưng Hách Liên Dực cứ khẳng định nhất định phải đưa nàng về, nàng rút cuộc cũng đồng ý đi cùng hắn.

Mới ra khỏi Thính Lâu không xa, lão quân gia Vinh vương phủ đã bối rối xuất hiện trước mặt Hách Liên Dực.

Thanh Linh vừa thấy người đến, đã nhận ra mặt của hắn có chút không thích hợp. Hắn không phải là lão quân gia, hắn dịch dung. Nàng vốn rất khá ở lĩnh vực dịch dung, cho nên người trước mặt này không thể qua mắt nàng, bất quá, Thanh Linh nàng cũng không có ý định vạch trần hắn.

"Vương gia, không xong rồi !" Lão quân gia vội vàng nói.

"Có chuyện gì ?" Hách Liên Dực nhíu mày, sao những lúc hắn và Diệp Thanh Linh ở cùng một chỗ, đều có người đến quấy rầy thế này ??

"Thư phòng cháy"

"Cái gì ?? Thư phòng cháy, chuyện gì đã xảy ra ??" Hách Liên Dực vừa nghe liền nóng nảy, trong thư phòng có rất nhiều thư tín quan trọng, nếu bị thiêu hủy, sẽ tổn thất rất lớn !

"Lão nô cũng không biết"

Lòng Hách Liên Dực nóng như lửa đốt, lập tức liền muốn bỏ qua nàng, nói vài câu khách khí liền vội vàng rời đi.

Tần Liễm đứng dưới bóng cây bên đường, một bóng đen như quỷ mị lặng lẽ xuất hiện bên cạnh hắn.

"Công tử, theo lệnh của ngài, thuộc hạ đã phái người đem Vinh vương lừa trở về Vương phủ" Thư phòng Hách Liên Dực căn bản không có bị cháy.

Bóng đen nói xong một câu, thấy Tần Liễm phát tay liền lập tức ẩn thân vào trong bóng tối.

Khóe miệng Tần Liễm nhếch lên, mắt phượng hẹp dài mênh mông. Hắn tiêu sái rẽ lung đi đường tắt, rút cuộc tại một góc đường nào đó 'ngẫu nhiên' gặp được Thanh Linh.

Bầu trời đêm bao la, sao trên trời sáng tỏ, không có kị trái dài ánh sáng khắp trên mặt đất, vạn dặm núi sông như bị đắp lên một lớp mạng che mặt tựa như ảo mộng.

Bạch y nam tử đứng ở phía trước cười nhẹ, y phục bị ánh trăng chiếu vào phản lên một tầng ánh sáng màu bạc, thật giống như tiên nhân đi ra từ cổ ngọc. Còn có một mảnh mưa hoa như bị hấp sâu vào ánh mắt ấy, hóa thành lấp lánh mê ly, lộ ra mê hoặc trí mạng.

"Người đang đợi ta ??" PhủTướngquân và phủThừatướngkhông cùng đường, Tần Liễm xuất hiện ở đây, Thanh Linh suy đoán hắn hơn phân nửa là đang đợi nàng.

"Ừ, đến đưa người về !" Hắn nói đến đưa nàng trở về, vậy hắn biết rõ Hách Liên Dực đã đi, thêm vị lão quân gia ở Vinh vương phủ bị người cố ý dịch dung, nàng không thể không hoài nghi Hách Liên Dực rồi đi là do hắn động tay chân.

Tần Liễm ý cười càng sâu, không trả lời, thật ra chính là đã cam chịu.

Thanh Linh thầm oán, thật đúng là một người có lòng dạ hiểm độc.

"Hách Liên Dực không phải là phu quân ngươi" Hai người yên tĩnh song song đi, đến trước cửa phủTướngquân, Tần Liễm đột nhiên mở miệng nói.

Thanh Linh không trả lời hắn, vội vã cùng hắn chào từ biệt liền vào phủ. Trong lòng nàng thầm nói, Hách Liên Dực không phải phu quân ta, người cũng không phải loại người tốt gì. Nàng mới không tin Tần Liễm có lòng tốt nhắc nhở nàng, hơn phân nửa là do hắn không muốn thấy Hách Liên Dực và phủTướngquân gần nhau hơn, thành trở ngại lớn trước mặt Tĩnh vương, cho nên mới đặc biệt nói cho nàng biết Hách Liên Dực không phải phu quân nàng.

"Tiểu thư, Vương gia hôm nay thật hào phóng, vừa ra tay chính là tám vạn hai" Hương Thảo nhìn những cây trâm hoa lệ kia thờ dài nói.

"Hào phóng sao?? Đây là do hắn thiếu ta!" Thanh Linh lạnh lùng nói, Hách Liên Dực nợ nàng không chỉ có tám vạn hai, hiện tại nàng bất quá chỉ mới thu một chút lợi ích mà thôi.

Hương Thảo nghe nàng nói như lọt vào sương mù: "Có ý gì ?"

Thanh Linh không trả lời Hương Thảo, ngẩng đầu nhìn trăng rằm, hai gò má như bạch ngọc lăn xuống hai hàng nước mắt như châu ngọc.

Ban ngày, Diệp Thanh Ngọc biết nàng cùng Hách Liên Dực ở Thiên Thúy Trai, nàng cứ cho tưởng khi về phủ sẽ bị Diệp Thanh Ngọc nháo một trận, nhưng ngoài dự đoán, nàng ta lại không có hành động gì. Không khí yên tĩnh, lòng nhất thời cảm thấy tự tại được một chút.

Một năm trước, Ô quốc tấn công Nam Hạ quốc. Hoàng thượng phái Uy ViễnTướngquân, đồng thời cũng là phụ thân của nàng -- Diệp Thiên Minh đem binh ra chiến trường dẹp giặc, cuối cùng Nam Hạ quốc đại thắng. Diệp Thiên Minh bây giờ cũng đang trên đường khai hoàng trở về.

Ngày kê, Ô quốc đưa thư đầu hàng gửi đến Hạ Thành, Thánh thượng biết được, mặt rồng cực kì vui mừng, luận công ban thưởng Diệp Thiên Minh.

Phụ thân Diệp Thiên Minh của nàng từ quan nhậm phẩm thăng chức thành Hộ quốcTướngquân nhất phẩm. Đại ca Diệp Tự được phong làm Binh bộ thị lang. Còn phần thưởng Tam đệ thu được là một thanh bảo kiếm.

Dinh được chút hào quang của Diệp Thiên Minh, gia nhân trong phủ cũng được ban thưởng. Lâm thị được phong thành Cáo mệnh Phu nhân, Nhị ca được ban thưởng một đồng được liệu trân quý. Tin tức Đại tỷ bị hủy dung không biết sao có thể truyền được vào tai Hoàng thượng, vì vậy Hoàng thượng ban cho nàng ta không ít được liệu dưỡng nhan.

Khi Diệp Thanh Ngọc nhận được sổ được liệu ban thưởng, tức giận đến mức thiếu chút nữa đã ngã tại chỗ. Bây giờ đến ngay cả Hoàng thượng cũng biết nàng bị hủy dung, vậy chẳng phải toàn bộ dân chúng Hạ Thành đều biết hết rồi sao??

Đến phiên ban thưởng cho Thanh Linh mới đúng là hổ cực kì. Hoàng thượng nghe nói Nhị tiểu thư của phủ Hộ quốcTướngquân rất ái mộ Tần Liễm, đến nỗi từng chạy đến trước cửa phủ đòi Tầntướngthú nàng, nhưng đáng tiếc lại bị Tầntướngtừ chối. Hoàng thượng biết vậy liền phát tay thỏa mãn nguyện vọng của Thanh Linh, ban một đạo thánh chỉ tứ hôn cho nàng và hắn.

Cái lý do ban hôn không đáng tin này, Thanh Linh sao có thể ngờ được?? Công công truyền chỉ kia còn vỗ vỗ vai luôn miệng chúc mừng nàng.

Mọi người trong phủTướngquân đều kinh ngạc, sao Hoàng thượng đột nhiên lại muốn gả Thanh Linh cho Tầntướng??

Thanh Linh nhìn thánh chỉ tứ hôn trong tay mà có chút hoang mang, thật lâu sau vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Hương Thảo đứng một bên trầm nghĩ, hôm qua Vinh vương đem tám vạn hai nghìn nột Tiểu thư xem như đồ sông đồ biển rồi a.....

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 19: Nhìn Mỹ Nam Tắm Rửa Đến Chút Nửa Phun Máu Mũi

Nhìn thánh chỉ tứ hôn trong tay, Thanh Linh thầm nghĩ đây là cái loại ban thưởng chó má gì??

Hoàng thượng hần trăm công nghìn việc, sao lại có thời gian rảnh rỗi để ý tới nguyện vọng của nàng?? Không, sai rồi, đây là nguyện vọng của nguyên chủ thân thể, không phải của nàng. Hừ, chỉ sợ không phải đơn giản là tứ hôn như thế đi.

Diệp Thiên Minh nắm trong tay tận ba mươi vạn binh quyền, Hoàng thượng sủng ái Tĩnh vương như vậy, Thanh Linh đoán rằng bên ngoài Hoàng thượng đem nàng gả cho Tần tướng, nhưng thật ra bên trong là muốn lôi kéo Diệp Thiên Minh về phe Tĩnh vương mới đúng.

Hiện giờ trong triều, các hoàng tử tranh giành ngôi vị ngày càng khốc liệt, Tĩnh vương chỉ mới vừa trở về nhận tổ quy tông, gốc rễ vẫn chưa ổn định, rất cần có đại thần tay nắm thực quyền ủng hộ, mà Diệp Thiên Minh tay cầm ba mươi vạn binh quyền thật sự là ứng viên lôi kéo sáng giá nhất.

Diệp Thanh Ngọc dung mạo bị hủy nên không thể trở thành chính phi của bất kỳ hoàng tử nào được, thông qua Diệp Thanh Ngọc để lôi kéo Diệp Thanh Minh cũng không ổn. Vì vậy, Thanh Linh nàng mới bị Hoàng thượng nhìn trúng.

Dân chúng Hạ Thành đều biết Diệp Thanh Linh ái mộ Tần tướng, nên Hoàng thượng tứ hôn cho nàng và hắn, hành động vừa biết thời vừa biết thế, còn có thể lôi kéo Diệp Thiên Minh về phe Tĩnh vương. Cho dù không lôi kéo được Diệp Thiên Minh, thì trên người nàng cũng đang chảy dòng máu của Đông Lăng Công chúa, cứu cứu là Đông Lăng Vương, thân phận tôn quý như vậy vẫn có thể hữu dụng với Tĩnh vương.

Chỉ là, Hoàng thượng hẳn không sợ Tần Liễm sẽ phản bội Tĩnh vương sao ?

Tất cả chỉ là do nàng đoán mò, thực hư thế nào còn chưa biết. Nhưng mà bây giờ nàng không muốn gả cho Tần Liễm.

Nếu nàng gả cho Tần Liễm, thế cục khắp nơi đều sẽ có thay đổi.

Nàng rất thông hận việc ban hôn ước vì quyền thế. Kiếp trước cũng vì quyền thế mà Hách Liên Dực cầu Hoàng thượng tứ hôn nàng cho hắn. Về sau Hách Liên Dực lại vì ngôi vị mà hy sinh nàng, cuối cùng hại huynh đệ nàng chết thảm. Cái chết của Đại ca vẫn luôn là một cái gai đau đớn trong lòng nàng.

Nếu như có thể, nàng muốn giải trừ cuộc hôn ước có quan hệ đến tranh đoạt vị quyền thế này.

Tần Liễm vốn không thích nàng, Hoàng thượng tứ hôn lần này, hắn sẽ hết sức ghen ghét đi ?? Nếu nàng đến tìm Tần Liễm bảo hắn mang nàng cùng tiến cung cầu Hoàng thượng giải trừ hôn ước, có lẽ Hoàng thượng sẽ đồng ý.

Ban đêm, ánh trăng nhu hòa như nước, nhàn nhạt trải ra ngàn dặm vạn dặm

Một bóng người yếu đuối nhỏ nhắn lật mình đột nhập vào tường rào phủ Thừa tướng, xuyên qua trận pháp rừng trúc, nhẹ nhàng linh hoạt nhảy vào hành lang vắng vẻ không người.

Thanh Linh ban đêm lần vào Tướng phủ tìm Tần Liễm, khụ khụ, người kia hình như quá bận rộn, nàng đến phủ tìm hắn đã hai ngày liên tiếp nhưng đều trùng hợp hắn không có bên trong. Ban ngày tìm không thấy người, nàng đành phải đến vào ban đêm

Buổi tối để tránh hiềm nghi, nàng một thân y phục dạ hành lặng lẽ trà trộn vào. Sau khi bắt một nha hoàn tra hỏi Tần Liễm đang ở đâu, liền tung một chưởng đem người ta bỏ choáng, tiếp tục đi về chỗ Tần Liễm

Nàng theo lời khai của nha hoàn, đi vào Thủy các.

Ngoài cửa có người phòng thủ, nàng liền nhảy vào đường cửa sổ.

Vừa tiến vào bên trong liền nhìn thấy một bức họa mỹ nam tắm rửa làm cho người nhìn phải chảy máu mũi. Nàng thẫn thờ mình thiếu thông minh, vì sao lại không hỏi nha hoàn kia Tần Liễm đang làm gì, bây giờ thật sự là hối hận đến ruột gan đều đứt.

Trong phòng, hơi nước trắng xóa bốc lên từ trong ao nước khổng lồ, dưới vàng sáng của viên dạ minh châu nhu hòa như ánh trăng, màn sương mù như ẩn như hiện.

Thân thể Tần Liễm ngâm ở trong nước, da thịt dưới nước trong suốt thông thấu, như châu như ngọc, dưới vàng sáng của viên dạ minh châu hiện ra hào quang hoa mỹ. Dung mạo khuynh thành tuyệt mỹ trong làn hơi nước, tựa như ảo mộng, bên môi mang theo ý cười nhàn nhạt. Ba ngàn tóc đen như mực, bồng bềnh trên mặt nước.

Nàng không dám nhìn nhiều, vô ý thức muốn chạy trốn, nhưng ý người không bằng ý trời, lòng bàn chân bỗng trượt một cái, cái mông liền ngồi trên sàn ngọc ướt nhẹp, chân cũng tụt bị thương, nhất thời muốn đi cũng không đi được.

Thật sự là thất bại !!

"Công tử, bên trong xảy ra chuyện gì sao ??" Người canh gác ở ngoài hô lên, bọn họ nghe được động tĩnh bên trong

Lòng Thanh Linh căng thẳng, ánh mắt khẩn cầu, mặt đỏ tới mang tai thấp giọng nói: "Bảo bọn họ rời đi đi."

Nếu để cho người khác thấy nàng ở đây, biết đâu được người ta sẽ nghĩ nàng chạy đến Tướng phủ nhìn Tần Liễm tắm rửa, nếu truyền ra ngoài, nét mặt già nua của nàng còn biết giấu vào chỗ nào nữa.

"Không có chuyện gì" Tần Liễm nhàn nhạt nói với người bên ngoài "Các người đều lui xuống hết đi"

"Lần này Thanh Linh tới là có chuyện quan trọng sao ??" Hắn cười từ trong nước đi lên, con mắt mênh mông yêu mị bị hơi nước lượn lờ xung quanh, thật giống như yêu tinh đang hóa thành hình người.

"Người đừng tới đây, mặc quần áo vào trước đi" Mặt nàng đỏ đến sắp nhỏ ra máu, đầu cúi xuống thấp hơn.

"Được." Hắn nhẹ giọng trả lời.

Sau đó Thanh Linh liền nghe được một trận nước chảy ào xuống, nàng biết rõ đó là Tần Liễm từ trong nước lên đây.

"Thanh Linh đến tìm bản tướng đến cùng là có chuyện gì ??" Một lát sau, hắn mới lên tiếng.

"Là chuyện Hoàng thượng tứ hôn, ta biết rõ Tần tướng không muốn cưới ta, nên ta có thể cùng Tần tướng vào cung cầu xin Hoàng thượng giải trừ hôn ước, không biết ý của Tần tướng như thế nào ??" Nàng đưa lưng về phía hắn, lời nói cũng có chút gấp gáp, muốn mau nói rõ ràng để rời đi càng sớm càng tốt.

"Hoàng thượng là tự mình hạ xuống Thánh chỉ tứ hôn, chúng ta há có thể nói muốn hủy bỏ là hủy bỏ sao ??" Hắn không đếm xỉa tới nói.

Sau khi Thanh Linh trầm ngâm một tí mới lên tiếng "Ta sẽ nói ta có bệnh không tiện nói ra, không thể gả cho Tần tướng"

"Thanh Linh tự nói mình có bệnh không tiện nói ra, làm vậy chẳng phải là phá hủy thanh danh của người sao ??"

"Ta không để ý" Dù sao danh tiếng của nguyên chủ cổ thân thể này lần trước ở cửa lớn Thừa tướng, cũng đã bị phá hủy khi mở miệng bảo Tần tướng cười nằng nết, lần này lại hủy thêm một chút thì có làm sao.

Hắn trầm ngâm một lát, mở miệng nói "Thanh Linh muốn giải trừ hôn ước đến như vậy ??" Giọng nói còn ẩn giấu chút lãnh khí.

Suy nghĩ một chút, dĩ nhiên muốn, bất quá nằng cũng không dám nói thẳng ra, chỉ nói " Ta đây cũng là vì suy nghĩ cho Tần tướng !"

Tần Liễm trầm mặc không nói, một lát sau, Thanh Linh nhìn không được hỏi "Về chuyện cầu xin Hoàng thượng giải trừ hôn ước, Tần tướng cảm thấy như thế nào ??"

Tần Liễm vẫn im lặng không trả lời.

"Người mặc quần áo tử tế chưa ?" Thanh Linh thử dò xét hỏi, không nhìn nét mặt của hắn, nằng không thể đoán ra ý hắn như thế nào. Nếu hắn đã mặc quần áo tử tế, nằng mới có thể quan sát nét mặt của hắn, từ đó có thể đoán được thái độ của hắn mà nói chuyện.

"Thanh Linh có thể nhìn sang" Hắn ôn nhã nói.

Thanh Linh quay đầu lại, liền nhìn thấy Tần Liễm không một mảnh vải che thân đứng bên hồ tắm, sâu kín nhìn nằng "A..... Người hạ lưu !" Nằng lập tức quay đầu về, kinh hãi kêu ra tiếng.

Trước mắt hiện ra một khối da thịt bóng loáng như bạch ngọc, vóc người thon dài, trên người không có một tác thịt dư thừa.....

Xua đi cảnh tượng khiến nằng chút nữa đã chảy máu mũi trong đầu, mặt nằng hồng như con tôm luộc, tim điên cuồng đập thình thịch.

Có thể nhìn sang, không có nghĩa là hắn đã mặc quần áo, người này mà neho cả buổi, sao lại còn không mặc y phục vào!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: 20: Người Phải Chịu Trách Nhiệm Với Ta

"Người mau mặc quần áo vào" Thanh Linh vừa thẹn vừa cầu nói, trong lòng sớm đã đem người nào đó mắng vô số lần.

"Người là vị hôn thê của bản tướng, thân thể bản tướng người sớm muộn gì cũng sẽ nhìn. Sao phải thẹn thùng như vậy?" Tần Liễm nhướn mày, vừa ung dung thông thả mặc y phục vào vừa chân thành nói.

Thanh Linh nhìn bộ dáng gần như vô hại của hắn, không biết vì sao rất khó có thể nóng giận. Nhưng trong lòng vẫn nhìn không được tự nhắc nhở bản thân, chưa lập gia đình, chưa lập gia đình, nằng còn chưa có thành thân với hắn đâu.

Hắn chậm rãi đi tới, khiến bạch y chấp chôn như cánh sen. Hắn khom lưng ngồi xổm xuống trước mặt nằng, đưa tay cầm chân nằng lên, thân thể nằng co rúm lại, cảnh giác hỏi: "Người muốn làm gì ??"

Nằng cố rút chân ra khỏi bàn tay hắn, bắt đắc dĩ, hắn cảm hết sức có kỷ xảo. Tuy hắn không làm nằng đau nhưng cũng không cho nằng đem chân rút ra.

Hắn dùng sức bẻ chân nằng một cái, nằng đau đến nhe răng nhếch miệng, nhưng sau cơn đau, chân nằng lại rất tốt, không còn đau nữa.

"Chuyện cầu xin Hoàng thượng giải trừ hôn ước, người cảm thấy như thế nào?" Hắn còn chưa trả lời nằng, tối nay đến đây, cái mặt già nua này cũng đã mất hết, nằng tất nhiên sống chết cũng phải lấy được kết quả.

"Theo hiểu biết của bản tướng về Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định sẽ không thể nào giải trừ hôn ước do chính mình tự hạ xuống, nên người hãy bỏ phần tâm tư này đi." Giọng hắn không mặn không nhạt.

"Thân thể bản tướng từ trên xuống dưới đều đã bị Thanh Linh nhìn qua hết. Đã thành như vậy, chẳng lẽ Thanh Linh còn không muốn phụ trách với bản tướng sao ??" Không biết có phải là ảo giác hay không, nằng cảm thấy giọng nói của hắn có chút u oán, mắt phượng nhìn nằng đầy vô tội và ủy khuất.

Hôm nay là cái tình huống gì?? Nằng tìm hắn là vì chuyện tứ hôn, bây giờ hắn chẳng những không đồng ý cùng nằng tiến cung cầu Hoàng thượng giải trừ hôn ước, ngược lại còn muốn nằng chịu trách nhiệm. Đầu óc nằng bắt đầu có chút mông mị, không biết nên trả lời vấn đề của hắn như thế nào, nằng bối rối đáp: "Đêm đã khuya, ta phải đi!"

Nói xong, nằng nhanh nhẹn đứng dậy, rồi đi cứ như đang lẩn trốn.

Một chuyến đến Tướng phủ không đạt được kết quả như mong muốn, xem ra cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Qua hội Hoa Đăng, mấy ngày Thanh Linh trong phủ cũng hết sức yên tĩnh.

Vài ngày sau, Thanh Linh dùng diện mạo của Bạch Thuật để chữa trị khuôn mặt cho Diệp Thanh Ngọc, nhân cơ hội này lừa lấy năm trăm lượng hoàng kim của hai mẹ con Lâm thị, hai mẹ con Lâm thị vốn không muốn, nhưng Thanh Linh lại quăng xuống một câu: cho dù chỉ thiếu một phần tiền ta đây cũng không trị.

Lâm thị có ý đồ muốn bắt Thanh Linh lại, uy hiếp nàng trị mặt cho Diệp Thanh Ngọc. Nhưng sau khi Thanh Linh tung ra một tay võ công khiến các nàng kinh diễm không thôi kia xong, Lâm thị cuối cùng cũng thỏa hiệp, mặt nữ nhi mới là quan trọng nhất, vì vậy nàng nhin đau xuất ra năm trăm lượng hoàng kim trong túi riêng đưa cho Thanh Linh.

Nếu nói nhi tử được đương kim Hoàng thượng thương yêu nhất chính là Tĩnh vương, thì nữ nhi được sủng ái nhất chính là Vô Ưu công chúa.

Vô Ưu công chúa còn chưa gả đi, năm nay lại vừa được Hoàng thượng ban cho một tòa phủ đệ riêng, coi như là quà mừng sinh nhật cho Vô Ưu công chúa.

Vào ngày sinh hằng năm của Vô Ưu công chúa, Hoàng thượng đều cử hành tiệc sinh nhật ngay tại bên trong hoàng cung cho nàng. Lúc đó, Vô Ưu công chúa sẽ phát thiệp mời cho các thiên kim của từng phủ, mời họ đến tham gia yến hội. Năm nay, Vô Ưu công chúa đã có phủ đệ của riêng mình, nơi tổ chức tiệc sinh nhật tất nhiên sẽ từ trong cung đổi thành phủ Công chúa.

Thanh Linh qua miệng Hương Thảo biết được, tiệc sinh nhật những lần trước của Vô Ưu công chúa, chính mình chưa từng được mời tham gia. Nhưng khá ngạc nhiên là tiệc sinh nhật năm nay của nàng ta, nàng vậy mà lại nhận được thiệp mời từ phủ Vô Ưu công chúa.

"Tiểu thư, trước nay Vô Ưu công chúa kia chưa từng một lần mời người đến tham dự tiệc sinh nhật của nàng, năm nay sao đột nhiên lại phát thiệp mời cho người?? Nếu không phải Đại tiểu thư cũng nhận được thiệp mời, nô tỳ còn tưởng rằng cái tên trên thiệp mời phải là Đại tiểu thư, là do người ta viết nhầm thành tên Nhị tiểu thư thôi đó." Hương Thảo khó hiểu hỏi.

Thanh Linh thân nhiên nói: "Chuyện khác thường tất có mờ ám."

Thanh Linh ở kiếp trước cũng có nghe qua, hai người Diệp Thanh Ngọc và Vô Ưu công chúa có quan hệ rất tốt. Chuyện Vô Ưu công chúa bỗng nhiên mời nàng đến tham gia yến hội, Diệp Thanh Ngọc sao có thể thoát khỏi liên quan?? Diệp Thanh Ngọc yên tĩnh nhiều ngày như vậy, phải chăng là muốn đẩy nàng vào tình thế khó xử, dồn nàng vào đường cùng ngay tại thọ yến của Công chúa??

Vào ngày sinh nhật của Vô Ưu công chúa, phủ Công chúa phái tới hai chiếc xe ngựa đến đón hai vị tiểu thư phủ Tướng quân. Công chúa đã tự mình phái người tới đón, lần này Thanh Linh dù muốn không tham gia thọ yến cũng không được.

Sau khi mặt Diệp Thanh Ngọc được Thanh Linh chữa lành, ngày ngày còn uống thêm các loại thuốc bổ dưỡng nhan, thoa lên các loại dược vật dưỡng da. Rất nhanh, mặt của nàng đã khôi phục lại bộ dáng xinh đẹp như dĩ vãng.

"Muội muội ít khi tham gia các yến hội quan trọng như thế này, hôm nay trên buổi thọ yến của Công chúa phải biết kiềm chế một chút, không được làm ra chuyện gì xấu hổ, làm mất đi mặt mũi của phủ Hộ quốc Tướng quân ta." Trước cửa lớn phủ Tướng quân, Diệp Thanh Ngọc ngao mạn lượn lờ trước mặt Thanh Linh mở miệng giảng đạo. Cẩn thận quan sát qua bộ dáng của nàng ta, khuôn mặt diễm lệ vô song, Đại tiểu thư xinh đẹp như thiên tiên của ngày xưa đã trở lại.

Thanh Linh cười nhẹ: "Đa tạ Đại tỷ đã nhắc nhở" Nàng một thân y phục màu xanh nước biển, chỉ dùng hai cây trâm ngọc vén tóc lên, trên mặt chưa có lớp phấn trang điểm nào đã như thi như họa. Trang phục không xa hoa, mang theo một phần tinh khiết của thiên nhiên. Khí chất diễm tĩnh, lịch sự tao nhã, thanh lệ hơn cả thiên tiên.

Hai người một trước một sau đi ra cửa phủ, chờ các nàng ổn định chỗ ngồi xong, xe ngựa liền chạy một mạch về hướng phủ Công chúa.

Bước một bước vào hậu hoa viên của phủ Công chúa, hương thơm hoa cỏ liền chạm vào da thịt, xông vào khoang mũi. Đưa mắt ngắm nhìn xung quanh, chỉ thấy bên trong hậu hoa viên toàn là kỳ hoa dị thảo. Vì là mùa xuân, nên các loài hoa đua nhau nở rộ, ngàn đóa vạn đóa, rực rỡ đến lóa mắt.

Các tiểu thư gắng gượng bày ra biểu cảm sao cho giống tiên nhân, đi đi lại lại thướt tha giữa những khóm hoa, muôn màu muôn vẻ, yêu kiều xinh đẹp như sắc xuân lộng lẫy.

Yến hội chưa bắt đầu, các tiểu thư liền tụ lại thành tốp năm tốp ba, vừa ngắm hoa, vừa trò chuyện, không khí trong khuôn viên khá náo nhiệt.

Diệp Thanh Ngọc đi đằng trước, các tiểu thư nhìn thấy nàng ta phần lớn đều rất kinh ngạc. Vài ngày trước không phải có tin tức nói khuôn mặt Diệp Thanh Ngọc bị hủy sao, nhưng bây giờ các nàng rõ ràng thấy da thịt nàng ta trắng nõn, vô cùng mịn màng, làm gì có dấu hiệu bị hủy dung nào??

Diệp Thanh Ngọc thấy ánh mắt chứng tiểu thư nhìn mình vô cùng kinh ngạc mới có chút hài lòng, nhớ tới vài ngày trước mình còn không dám bước chân ra khỏi phủ lòng liền cảm thấy nghẹn khuất vô cùng. Hôm nay nàng đến tham gia yến hội chủ yếu là để cho mọi người biết Diệp Thanh Ngọc nàng vẫn còn là nữ nhân đứng số một số hai trong Hạ Thành này. Nàng chắc chắn, nếu Vinh vương nhìn dung mạo đã khôi phục lại của nàng, nhất định cũng sẽ hết sức kinh diễm, đến lúc đó ai cũng đừng mơ cướp Vinh vương từ trong tay nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: 21: Tặng Nàng Một Phần Đại Lễ

"Người là Nhị tiểu thư của phủ Hộ quốc Tướng quân sao?" Người hỏi Thanh Linh là một nữ tử mắt ngọc mày ngài, mặt như hoa đào, da thịt nõn nà như mỡ đông. Một thân y phục xanh nhạt dệt lên họa tiết đoá hoa trắng tinh mờ ảo như làn khói, váy dài đính phi thủy màu xanh biếc, bên ngoài khoác một mảnh lụa trắng mỏng có thêu hình hồ điệp bằng tơ vàng. Khóe môi mang theo ý cười nồng đậm, đôi mắt đen bóng sạch sẽ thuần túy, đang tò mò quan sát Thanh Linh.

Thanh Linh nhìn nữ tử diễm lệ rực rỡ trước mặt, trong lòng cảm thấy rất thoải mái, không khỏi sinh ra vài phần thân thiết: "Ta là Diệp Thanh Linh của phủ Hộ quốc Tướng quân, còn người là....?"

Kiếp trước, nàng thường trà trộn vào trong quân doanh của đại ca, không mấy khi có mặt ở Hạ Thành. Mà cho dù có về lại Hạ Thành, các loại yến hội nhàm chán này, nàng cũng rất ít tham gia. Nên hiểu biết về các tiểu thư nhà quan gia ở Hạ Thành này cũng rất ít ỏi.

"Ta là Băng Lãnh của vương phủ Đoan Dương."

"Thì ra là Quận chúa Băng Lãnh." Mẩu thân Băng Lãnh là muội muội ruột của đương kim Hoàng thượng. Nên Băng Lãnh cũng được xem là biểu tỷ của Vô Ưu.

"Những lần yến hội trước đây ta chưa từng thấy người, hôm nay có thể nhìn thấy, khiến ta thật bất ngờ."

"Trước kia ta rất ít khi đi ra ngoài, nên các loại yến hội như thế này cũng rất ít tham gia."

Hai người đứng một bên trò chuyện, người một câu ta một câu, bên kia Diệp Thanh Ngọc cùng Công chúa Vô Ưu cũng vừa nói vừa cười.

"Nàng kia chính là Nhị muội của người? Người sẽ là Phu nhân Thừa tướng tương lai sao?" Công chúa Vô Ưu nhìn Thanh Linh rồi quay sang hỏi Diệp Thanh Ngọc, nàng một thân cung trang hoa lệ màu hồng nhạt mỏng manh, nổi bật lên khí chất cao quý, tư thái nhỏ nhắn xinh xắn, eo nhỏ dịu dàng không bằng một nắm tay.

Nữ tử đang nói chuyện cùng Quận chúa Băng Lãnh khí chất lịch sự tao nhã, khuôn mặt thanh lệ, mỗi một cử chỉ giờ tay nhắc chân đều toát lên vẻ tự nhiên thoải mái. Vô Ưu nhìn nàng sao cũng không giống như người lên không được mặt bàn như Diệp Thanh Ngọc nói.

"Không sai, chính là nàng, người trước kia vô si đi quyến rũ Vinh vương chính là nàng. Công chúa, người nhất định phải vì Thanh Ngọc mà dạy dỗ nàng thật tốt." Diệp Thanh Ngọc lả chả chực khóc nói.

Vô Ưu vỗ vỗ tay nàng ý muốn an ủi, ánh mắt hung hăng trừng bóng lưng của Diệp Thanh Linh, nói: "Yên tâm, người là bằng hữu của bản Công chúa, bản Công chúa nhất định sẽ xả giận thay người."

"Bản Công chúa thấy bộ dáng nàng chỉ là có chút thanh tú, lại không tài không đức, phụ hoàng có phải đã hồ đồ hay không mà lại tứ hôn cho nàng và Liễm ca ca chứ." Vô Ưu tức đến giậm chân, vô cùng bất mãn.

Diệp Thanh Ngọc biết rõ trong lòng Vô Ưu luôn ngưỡng mộ Tàn tướng, nên lợi dụng thời cơ châm dầu vào lửa, khiến cho Vô Ưu càng thêm thống hận Diệp Thanh Linh, nàng tiếp tục mở miệng: "Thanh Ngọc ngược lại cảm thấy tướng mạo nha đầu kia quá tệ, tài đức không có gì tốt, sao xứng với Tàn tướng. Chẳng thể so được với Công chúa, dung mạo và vóc người tựa thiên tiên, lại tinh thông cầm kỳ thư họa, người với Tàn tướng mới chân chính là một đôi do trời đất tạo nên."

"Đó là đương nhiên, ta mới là người xứng đáng nhất để đứng bên cạnh Liễm ca ca." Vô Ưu cúi mặt thẹn thùng thấp giọng nói, một lát sau, bỗng đứng ngẩng đầu, đột nhiên nói: "Hôm nay bản Công chúa sẽ tặng cho nàng một phần đại lễ, người cứ chờ xem kịch vui đi." Trên khuôn mặt xinh đẹp ngây thơ thoáng lộ ra một chút âm ngoan ác ý.

"Thế tử Bưng Dương - Lãnh Ly đến." Người của phủ Công chúa cao giọng thông báo.

Lãnh Ly một thân tử y, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhạt nhẽo, tuấn mĩ như băng tuyết trên đỉnh thần chi, trong lúc lơ đãng lại toát ra khí chất cao quý thanh nhã.

Không ít tiểu thư quên mất phải tự trọng, nhìn chăm chăm vào hắn không chớp mắt, nhưng lại sợ hơi thở lạnh lẽo như muốn cự tuyệt người trong vạn dặm của hắn nên không dám lại gần.

Thanh Linh nhìn Lãnh Ly có chút quen mắt, cẩn thận nghĩ lại, đột nhiên trong đầu lóe qua một bóng dáng quen thuộc, hắn không phải là công tử Thiên

Hương sao?? Không thể tưởng tượng được công tử Thiên Hương, đại sư luyện hương thần bí lại là thế tử Bưng Dương - Lãnh Ly.

Còn một người khác cũng toàn thân tản ra hơi thở xa cách như Lãnh Ly là Công chúa Ngạo Nguyệt, lẳng lặng cô độc ngồi ở một góc, thần sắc buồn bực không vui, ai cũng không dám tiến lên bắt chuyện với nàng.

Sau khi Lãnh Ly đến, Tĩnh vương cũng xuất hiện.

Dung mạo Tĩnh vương như quan ngọc, đôi mắt như thần sao, một thân hoa phục vừa vặn toát lên khí chất cao quý của hắn. Trên môi mang theo ý cười nhàn nhạt cũng đủ làm chói mắt người nhìn, hơi thở quanh thân ấm áp, khác biệt một trời một vực với Lãnh Ly.

"Thừa tướng Tần Liễm đến."

"Vinh vương đến."

Tần Liễm và Hách Liên Dực cũng lần lượt xuất hiện.

"Liễm ca ca, cuối cùng ngươi cũng đã tới." Vô Ưu vừa nhìn thấy Tần Liễm liền giống như một tiểu cô nương hồn nhiên chạy đến, người nàng nhẹ nhàng uyển chuyển như chim yến, một thân y phục hồng phấn tung bay trong không trung, như hồ điệp bay lượn.

Tần Liễm thấy một bóng người hồng phấn chuẩn xác đánh tới, trong mắt phượng xẹt qua một tia chán ghét không dễ dàng phát giác. Hắn không nề mặt, né người tránh khỏi Vô Ưu đang nhào tới.

"Liễm ca ca" Vô Ưu cười ngọt ngào, một bộ dáng thiên chân vô tà, khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên hai rặng mây hồng nhàn nhạt, bên trong đôi mắt tràn ngập ái mộ không ngừng lưu chuyển nhìn nam tử trước mặt. Nàng đưa tay muốn bắt lấy tay Tần Liễm, đột nhiên nhớ đến hắn không thích có nữ tử chạm vào mình, tay vừa giơ đến giữa không trung lại không tình nguyện để xuống.

"Liễm ca ca, ngươi đã đồng ý sẽ thổi một khúc cho ta ở tiệc sinh nhật lần này, ngươi không thể đổi ý nha"

Thanh Linh ở chỗ không xa nhìn thấy Vô Ưu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo hâm mộ nhìn Tần Liễm, trong lòng hừ lạnh, người này thật biết trêu chọc hoa đào.

Tần Liễm thường thức thanh sáo tinh xảo bằng bạch ngọc trong tay, mặt mang theo xa cách mà có lẽ, câu môi cười nhẹ: "Vi thần đã đồng ý thổi một khúc cho Công chúa, tất nhiên sẽ không nuốt lời."

Thanh Linh đang cùng Băng Lãnh và vài tiểu thư thế gia trò chuyện, đột nhiên có người va đập mạnh vào sau lưng nàng. Nàng xoay người lại liền thấy một nha hoàn của phủ Công chúa ngã xuống đất, trong tay còn cầm theo cái mâm.

Đó là một nha hoàn bưng trái cây, lúc đi đường không cẩn thận té ngã đụng phải Thanh Linh, còn hất đổ cả một bàn trái cây. Lúc nàng đứng dậy, Thanh Linh có ngửi được một mùi hương lạ lẫm. Nhưng ngửi qua không phát hiện hương này có độc, nên cũng chẳng để trong lòng.

"Xin tiểu thư bớt giận, nô tỳ không cố ý" Nha hoàn cúi đầu bối rối xin lỗi.

"Không sao" Thanh Linh thần nhiên nói.

Nha hoàn kia thấy Thanh Linh không có ý muốn trách cứ, vội vàng khom lưng nhặt hết trái cây rồi rời đi.

Tiệc sinh nhật của Công chúa Vô Ưu, Hoàng thượng tạm thời có việc nên không tới, bầu không khí trong yến tiệc cũng thoải mái không ít.

Diệp Thanh Ngọc muốn bản thân phải thật tỏa sáng tại tiệc sinh nhật của Công chúa Vô Ưu, lấy thắng lợi đó áp đi những lời gièm pha của sự kiện hủy dung trước đây, cho nên nàng đã chuẩn bị tiết mục múa của mình rất tỉ mỉ, góp vui cho yến hội.

Tiếng đàn hòa cùng tiếng sáo vang lên, Diệp Thanh Ngọc mặc vũ y màu trắng nhảy múa. Dáng người nàng uyển chuyển, động tác chân chuyển động phức tạp, khi thì xoay tròn, khi thì nhảy lên. Tay buộc theo dải lụa bay múa, nhìn thật giống như tiên tử Quảng Hàn.

Dáng múa nàng tinh diệu tuyệt luân, mê hoặc mắt người, làm khuynh đảo tân khách ở đây. Điệu múa đã kết thúc được một hồi, nhưng mọi người vẫn chìm đắm trong dáng múa tuyệt mỹ kia, thật lâu sau đó mới lấy lại được tinh thần.

Sau khi Thanh Linh xem xong, trong lòng thâm cảm thán, tin đồn Diệp Thanh Ngọc có dáng múa khuynh tuyệt, quả không sai.

Diệp Thanh Ngọc rời sân khấu nhưng mắt vẫn vụng trộm liếc về phía Hách Liên Dực, thấy ánh mắt hắn nhìn mình mang theo vẻ say mê, trong lòng không tránh khỏi hồi hộp.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: 22: Chiếm Chút Tiện Nghi

Yến hội hôm nay, phủ Công chúa có mời một gánh hát bên ngoài đến biểu diễn. Tuyệt kĩ của rạp gánh hát này là bọn hán có thể làm cho Tỳ Khuyển đánh đàn.

Tỳ Khuyển là một loài động vật hung tàn như sói như hổ, rất khó bị thuần phục. Người có thể thuần phục được Tỳ Khuyển tìm đã rất khó, huống chi đến chuyện điều khiển Tỳ Khuyển đánh đàn, Thanh Linh cảm thấy đây là chuyện khó có thể tưởng tượng được.

Giữa lúc yến hội, người của rạp gánh hát mới bắt đầu xuất hiện biểu diễn.

Lúc này giữa sân bày ra một cái lồng sắt rất lớn, bên trong giam giữ Tỳ Khuyển to lớn như hổ.

Chỗ Thanh Linh ngồi cách Tỳ Khuyển không xa, nàng có thể thấy Tỳ Khuyển bên trong lồng sắt rất rõ ràng. Toàn thân Tỳ Khuyển trắng như tuyết, lông trên người thật dài. Nó vừa vào đã giống như rất bức bối, ở trong lồng mà không ngừng rầm rú, lâu lâu lại tông mạnh vào các thanh sắt.

Trưởng ban rạp gánh hát phải đi vào trong cho nó ăn, trong miệng còn phát ra tiếng kêu tương tự với Tỳ Khuyển, cố gắng làm cho Tỳ Khuyển tỉnh táo lại.

Diệp Thanh Ngọc bắt an nhìn Tỳ Khuyển đang bức bối trong lồng một cái, lại quay đầu nhìn Công chúa Vô Ưu một cái. Công chúa Vô Ưu cũng đáp trả ánh mắt của Diệp Thanh Ngọc bằng một cái nháy mắt nghịch ngợm, thiên chân hồn nhiên. Diệp Thanh Ngọc thu hồi lại ánh mắt, cầm lên một ly rượu trên bàn, khẽ miệng câu ra một nụ cười quý dĩ, giữa đầu, một hơi uống sạch rượu trong chén.

Trưởng ban rạp gánh hát cố gắng một hồi cũng không thể làm cho Tỳ Khuyển an tĩnh lại, cuối cùng bất đắc dĩ mở miệng nói: "Bẩm Công chúa, thảo dân cũng không biết hôm nay Tỳ Khuyển bị làm sao, làm cách nào cũng không bình tĩnh lại được, cho nên hôm nay Tỳ Khuyển không thể đánh đàn, kính xin Công chúa Vô Ưu không nên trách tội."

Tiếng nói hán vừa dứt, Tỳ Khuyển đột nhiên xông ra lồng sắt, gầm gú một tiếng, lộ ra răng nanh nhiều vô số kể. Bốn chân nó cường tráng, tốc độ chạy trốn cực nhanh, trong chớp mắt đã bỏ nhào đến trên bàn Thanh Linh.

Vài cô nương trẻ tuổi ngồi gần Thanh Linh bị dọa đến hồn phi phách tán, gấp gáp lần quay một vòng né người ra.

Tỳ Khuyển lao ra lồng sắt quá đột ngột, tốc độ chạy trốn lại cực nhanh, nên trong khoảng thời gian ngắn không người nào kịp tiến lên ngăn cản lại. Lúc nó đánh tới, lồng Thanh Linh cũng tránh không được sợ hãi, bị hù dọa đến phải lùi về phía sau. Tỳ Khuyển đánh về phía nàng, nàng cuống quýt cầm lên đệm hưng hăng đánh vào móng vuốt của nó, tay dùng sức đẩy, lát sau nhanh chóng buông tấm đệm ra, lần người sang bên cạnh liền lọt vào bụi hoa. Trong bụi hoa có gai, vô số gai nhọn đâm vào sau lưng nàng. Cảm giác đau rất truyền tới, nàng còn chưa kịp kêu lên, Tỳ Khuyển lại đánh tới lần nữa.

Vì né Tỳ Khuyển, Thanh Linh đành lần thêm một vòng, trên người truyền đến cảm giác đâm nhói nóng cháy, khó chịu như bị ngọn lửa bùng bùng đốt cháy vậy.

"A!" Các Tiểu thư ở đây bị một màn này hù dọa thét chói tai, rồi rít đứng lên né ra, khung cảnh lập tức loạn thành một đoàn.

Chỗ Tần Liễm ngồi cách Công chúa Vô Ưu rất gần, nhưng lại cách chỗ Thanh Linh rất xa. Nhìn một màn Tỳ Khuyển đánh tới Thanh Linh, hán siết chặt sáo ngọc màu trắng trong tay, mắt phượng hẹp dài lạnh thấu xương, không ai thấy rõ động tác của hán như thế nào, chỉ thấy trong một cái chớp mắt, hán đã biến mất.

Lúc Thanh Linh còn chưa tỉnh hồn, Tỳ Khuyển phảng phất như không kiểm chế được mình, điên cuồng đánh về phía nàng.

Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, Tỳ Khuyển cao lớn che đi ánh mặt trời, Thanh Linh vô ý thức đưa tay che mắt lại. Lúc nàng cho rằng chưa tới một phút Tỳ Khuyển sẽ nhào tới cắn, nhưng đột nhiên thân thể lại bị ôm vào một vòng tay ấm áp, người nọ và nàng cùng lăn một vòng, nàng liền được người bảo hộ dưới thân.

Nàng nhìn không tới khuôn mặt người che chở nàng vào trong ngực, nhưng lại nhìn thấy một sợi tơ trắng như tuyết quen thuộc và mùi hương thơm ngát từ thân thể người kia, hương thơm tràn vào mũi, thấm vào ruột gan, như có tác dụng an thần, lòng nàng bởi vì kinh hãi mà hoảng loạn bất an bỗng nhiên được trấn tĩnh trở lại.

Đột nhiên, nàng ngửi được lẫn trong mùi hương này còn có mùi máu tươi, trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng rên rỉ, người nọ vì bị đau mà tay ôm lấy nàng càng thêm dùng sức. Lưng nàng dính sát vào ngực người đó không một khe hở, tay hán để ngang trước ngực nàng, siết sao ép chặt người nàng lên thân thể hán, bàn tay hán còn dán lên khối thịt da trước ngực nàng.

Vừa rồi nàng bị Tỳ Khuyển hù sợ nên nhất thời chưa phát hiện ra vị trí tay hán đè lên. Bây giờ đã phục hồi tinh thần, lại bị tay hán dùng lực một cái, hơi ấm từ lòng bàn tay của người nào đó truyền đến khối thịt da trước ngực, khiến đại não nàng lập tức trống rỗng, lòng vừa mới bình tĩnh lại đã bắt đầu cuồng loạn nhảy lên không kiểm chế được.....

"Liễm ca ca." Tiếng thét hoảng hốt chói tai của Vô Ưu vừa vang lên, Thanh Linh lập tức tỉnh táo lại, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn cũng đỏ bừng một

mảnh vì xấu hổ.

Người này..... ngay cả khi cứu người cũng không quên chiếm chút tiện nghi của người ta, hạ lưu!!

Xúc cảm mềm mại truyền đến lòng bàn tay, thân thể Tần Liễm cứng đờ, hắn không ngờ chỗ đó của nữ tử lại mềm mại đến như vậy, bàn tay bao trọn chỗ đó, bên trong có chút cứng rắn. Tỷ Khuyển đang cắn xuyên qua da thịt hắn, hắn cũng không có cảm giác đau đớn.

Lúc lấy lại tinh thần, Tần Liễm cảm sáo ngọc đâm tới Tỷ Khuyển, ai ngờ lại trúng ngay giữa mắt phải của nó, Tỷ Khuyển đau đớn há miệng nhả ra. Hắn thừa cơ ôm Thanh Linh lăn một vòng rồi ngồi dậy, đem nằng bảo vệ ở sau lưng.

Tỷ Khuyển bị thương, hướng về phía hai người gào thét điên cuồng, lộ ra hàm răng trắng đầy đặc còn dính máu. Nó giương nanh múa vuốt, cả người nhảy lên, nhào về phía hai người.

"Có ai không, người đến, mau đến cứu Liễm ca ca." Bắp chân Tần Liễm bị Tỷ Khuyển cắn bị thương, vậy mà hắn vẫn cùng Tỷ Khuyển hung tàn đánh nhau đến ta sống người chết. Vô Ưu nóng lòng, hoang mang lo sợ đến khóc, không ngừng hô gọi thị vệ đến cứu người.

Hách Liên Dực rút kiếm vượt lên trên đám người đang hỗn loạn, làm một tư thế phòng vệ che chở cho bọn nữ tử trốn sau lưng hắn, hai mắt lạnh lùng nhìn Tỷ Khuyển vừa cắn Tần Liễm bị thương: "Mau, các người mau lui về phía sau, nhân cơ hội này rời đi nhanh lên." Hắn quay đầu lại, về mặt cực kì nghiêm túc nhìn chúng Tiểu thư quát nhẹ.

Lãnh Ly không nói hai lời, cầm kiếm phóng về phía Tỷ Khuyển.

"Tứ hoàng huynh, người mau đi cứu Liễm ca ca." Vô Ưu khóc ròng lôi kéo ống tay áo Hách Liên Dực nói.

Cứu Tần Liễm?? Hắn còn ước gì Tần Liễm bị Tỷ Khuyển cắn chết mới là tốt nhất. Nhưng vì an ủi Vô Ưu, Hách Liên Dực vẫn làm ra chút công phu bên ngoài: "Vô Ưu đừng làm rộn, Hoàng huynh còn phải bảo vệ tốt các Tiểu thư ở đây." Toàn bộ thị vệ đều đã bị Vô Ưu gọi đi đánh Tỷ Khuyển, ở lại bảo vệ chúng Tiểu thư chỉ có hai ba người mà thôi.

Nguy hiểm ập tới, Vinh vương thân phận cao quý lại đem thân mình che chở ở phía trước, hành động này khiến chúng Tiểu thư ở phía sau rất cảm động, ánh mắt nhìn bóng lưng Vinh vương tràn đầy hâm mộ.

"Tứ hoàng huynh không mở to mắt ra sao?" Hách Liên Dực đứng thứ tư trong các Hoàng tử: "Tỷ Khuyển bây giờ chỉ muốn hung hăng cắn Liễm ca ca, nơi chúng ta đứng cách Tỷ Khuyển xa như vậy, nó sao có thể xông đến đây." Vô Ưu giận dữ, không nể chút tình phỉ phỉ quát Hách Liên Dực, nói xong cũng xoay người rời đi.

Sắc mặt Hách Liên Dực có chút khó coi, lo lắng bị người gièm pha, cuối cùng cũng đem kiếm tiến lên xông vào trận địa nhìn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: 23: Nụ Hôn Bất Ngờ

Lúc Hách Liên Dực chạy đến nơi, Tỷ Khuyển đã bị Tần Liễm và Lãnh Ly chế trụ.

Chân Tần Liễm vẫn chảy máu không ngừng, trên tay cũng có nhiều chỗ bị cắn. Công chúa Vô Ưu liền sai người đưa hắn vào trong sảnh, gấp gấp mời ngự y đến chữa trị.

Thanh Linh không bị Tỷ Khuyển cắn trúng, nhưng y phục lại bị gai trong bụi hoa đâm cho tã tã, vài chỗ trên người còn bị đâm đến thương tích đầy mình. Mất dính bùn đất, tóc tai tán loạn, thoạt nhìn chật vật không chịu nổi.

"Diệp Thanh Linh, Phu nhân Thừa tướng tương lai, người thật sự rất tốt." Vô Ưu cắn răng oán hận nói xong liền rời đi. Tần Liễm không thích nữ tử chạm vào hắn, bình thường khi nàng chỉ vô tình đụng phải tay hắn, lông mày hắn sẽ lập tức chau lại thành đoàn. Nhưng hôm nay, hắn lại không để ý đến những thứ này mà cứu Thanh Linh, còn ôm Diệp Thanh Linh chặt như vậy. Vô Ưu nhớ tới một màn kia, trong lòng vô cùng khó chịu và ghen tị với Thanh Linh.

Ánh mắt người khác nhìn Thanh Linh cũng có chút khác thường, lời nói của Vô Ưu khiến Thanh Linh cảm thấy cực kì khó hiểu. Dù gì nàng cũng được xem là khách nhân, còn bị dọa sợ đến như vậy, chủ nhà đã không hỏi thăm đến thì thôi, lại còn nói ra câu nói khó hiểu kia như là đang khiêu khích, nàng đã biết bữa tiệc này sẽ không có gì tốt lành mà.

Hiện tại đa số mọi người đều chạy tới hỏi thăm thương thế của Tần Liễm, mà Thanh Linh chật vật đứng ngay tại chỗ, trừ Hương Thảo ra lại không có một kẻ quan tâm.

Lãnh Ly nhìn bóng lưng thon gầy cô độc của nàng, trong lòng đột nhiên nổi lên một chút cảm giác khó chịu, nhấc chân đi tới, hỏi: "Có bị thương không?"

Giọng nói nguội lạnh, nhưng nàng nghe lại cảm thấy có chút ám áp, lắc lắc đầu, nói: "Ta không có bị thương chỗ nào." Chỉ là trên mặt bị gai nhọn quẹt qua trầy trụa chút thôi, bây giờ đã bắt đầu đau rát. Hương Thảo thấy mặt nàng bị gai quẹt qua làm bị thương, rất là đau lòng, nên đã sớm rời khỏi phủ Công chúa đi mua một ít thuốc chữa trị.

"Trên người của người có mùi Ngân Bước Hương, Tỳ Khuyển vì ngửi thấy được mùi này nên mới nổi điên" Ngân Bước Hương là một loại hương liệu, nhưng cách pha chế lại khá giống với cách tạo huân hương. Lãnh Ly là một đại sư luyện hương, chỉ nhẹ nhàng ngửi một cái đã biết là loại hương gì.

Lãnh Ly vừa dứt lời, lòng Thanh Linh vốn bình tĩnh không gọn sóng đột nhiên mạnh mẽ nhảy lên, lạnh cả người. Nàng thường ngày không dùng huân hương, chợt nhớ đến lúc tiệc chưa bắt đầu có một nha hoàn không cẩn thận đụng trúng nàng, làm đổ cả một mâm trái cây, ngay khi nha hoàn kia đứng dậy nàng ngửi thấy một mùi hương kì lạ, vì không có độc nên nàng cũng không để trong lòng, bây giờ cẩn thận nhớ lại, nha hoàn kia chắc chắn đã lợi dụng lúc đó rắc Ngân Bước Hương lên người nàng.

Tỳ Khuyển hung hăng công kích nàng, nguyên nhân cũng là vì trên người nàng có mùi Ngân Bước Hương. Nha hoàn phủ Công chúa hạ hương lên người nàng, ngoại trừ bị chủ tử sai khiến ra thì còn có thể là ai sai khiến?

Hay cho một Công chúa Vô Ưu! Mới gặp mặt lần đầu, đã tặng nàng một phần 'đại lễ' như vậy, Vô Ưu người điên rồi, người vậy mà lại muốn mạng của ta. Nếu như không phải Tần Liễm cứu nàng kịp thời, bây giờ có lẽ nàng đã bị Tỳ Khuyển cắn chết tươi rồi.

Mặc dù Tần Liễm cứu nàng, nhưng nguyên nhân Vô Ưu tặng nàng phần 'đại lễ' này chỉ sợ không thoát khỏi liên quan đến Tần Liễm. Nàng sớm đã chú ý tới ánh mắt tràn đầy ái mộ của Vô Ưu khi nhìn Tần Liễm, mà nàng lại là vị hôn thê của Tần Liễm, khả năng Vô Ưu vì ghen ghét nên làm khó nàng là rất cao. Bất quá, dù có xuất phát từ nguyên nhân gì, thì Vô Ưu muốn mạng của nàng cũng là sự thật, nàng sẽ không dễ dàng mà bỏ qua cho nàng ta như vậy.

Vô Ưu, món nợ này, ta sớm muộn gì cũng sẽ cùng người tính sổ!

Tần Liễm bị Tỳ Khuyển cắn bị thương, Vô Ưu tức giận đến thiếu chút nữa đã đem toàn bộ người của gánh hát đi xử tử. Lúc sau có Băng Hàn xuất hiện cầu tình mới thôi, Vô Ưu cuối cùng cũng chỉ trục xuất những người trong gánh hát này ra khỏi Hạ Thành, lệnh cho bọn họ vĩnh viễn không được bước vào Hạ Thành một bước.

Bữa tiệc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên khách nhân tản đi rất sớm.

"Ta có một chuyện muốn hỏi Lãnh thế tử, không biết có được không?" Vừa ra khỏi phủ của Công chúa Vô Ưu, Thanh Linh liền theo hỏi Lãnh Ly.

"Chuyện gì?" Khẩu khí lạnh lẽo, nhạt nhẽo rất phù hợp với tính cách lạnh lùng nhưng trong trẻo của hắn.

"Ta từng ngửi qua một loại hương, mùi hương kia thanh nhã thanh u, có thể làm lòng người an bình, tựa như hoa lan, tựa như quế lại tựa như đàn hương, nhưng dường như không phải, không biết Lãnh thế tử có bao giờ thấy qua loại hương này chưa?" Đêm đó gặp chuyện không may, nàng gặp được hắc y nhân thần bí kia, trên người hắn có một loại mùi hương kì lạ, nếu nàng tìm hiểu được loại hương này có lẽ sẽ lấy được chút manh mối gì đó về thân phận của hắc y nhân. Lãnh Ly là đại sư luyện hương, mùi hương thơm như vậy rất có khả năng hắn đã thấy qua."

"Loại hương người diễn tả ta có thể tìm ra được cả trăm loại." Ý tứ là lời nói của nàng quá mơ hồ, hắn cũng không thể nói ra chính xác được đó là loại hương nào.

"Có thể là loại có giá cả trên trời chăng?" Nàng đoán thân phận hắc y nhân thần bí kia chắc sẽ không bình thường, nên giá cả hương trên người hẳn ngày của hắn là loại xa xỉ.

"Cũng như vậy." Lãnh Ly thần nhiên nói, sải bước đi tới xe ngựa của mình.

"Cái gì cũng như vậy?" Nàng nhất thời mê muội, nửa ngày mới hiểu ra ý tứ của hắn là loại giá cả sang quý hắn cũng có thể tìm ra được một đồng, cái gì thế này, nói nhiều một chút sẽ gặp quỷ sao?

"Người có thể giúp ta tìm ra loại hương đó không?" Nàng đuổi theo hỏi.

Lãnh Ly nhú nhú mày, không để ý đến nàng, tiếp tục leo lên xe ngựa.

"Này, dù gì ta cũng là ân nhân cứu mạng của người, chẳng lẽ ngay cả một chút chuyện nhỏ này người cũng không thể giúp ân nhân của người sao?" Nàng đứng dưới xe ngựa, hai tay chống nạnh nói.

"Ngày mai sẽ đưa hương đến Tướng phủ." Hắn vừa dứt lời, như không thể kiên nhẫn được nữa lệnh phu xe giục ngựa nhanh chóng rời đi.

Thanh Linh trở lại phủ Công chúa định lên xe ngựa trở về, nhưng lúc quay lại phủ Công chúa lại không còn chiếc xe ngựa nào, nàng đành phải đi bộ trở về. Quần áo trên người nàng có chút dơ bẩn bẩn thỉu, một đường đi tới phía trước, người trên phố không ngừng ngoái đầu nhìn lại, ai ai cũng chỉ chỉ trỏ trỏ.

Nàng nhìn quần áo trên người mình, đúng thật là không ổn. Lúc nàng đang tìm cửa hàng y phục hai bên đường, bên tai bỗng truyền tới một giọng nói cung kính.

"Phu nhân, Công tử mời người lên xe ngựa, Công tử muốn đưa người trở về phủ Tướng quân." A Thất nắm dây điều khiển hai con ngựa trắng đang kéo

xe ngựa hoa lệ, vừa đi ngang qua vừa gọi nàng.

Phu nhân? Thanh Linh nhú mày, nàng còn chưa có thành thân với Tần Liễm đâu. "Đừng gọi ta là Phu nhân!" Nàng không vui nói.

"Vết thương của Tần tướng có khá lên được chút nào không?" Nàng không có ý định lên xe ngựa, nhưng Tần Liễm là vì nàng mới bị thương, nàng cũng nên hỏi thăm một chút.

"Thanh Linh lên xe ngựa nhìn ta một chút chẳng phải sẽ biết sao?" Giọng nói thanh nhuận của Tần Liễm từ trong xe ngựa vọng ra.

"Khụ khụ, ta còn có chút việc gấp phải đi trước một bước, hôm nào rảnh sẽ đến thăm Tần tướng." Nhớ tới hình ảnh ban đêm hôm đó nàng xâm nhập vào phủ Thừa tướng gặp ngay lúc hắn đang tắm rửa và lúc tay hắn dính sát vào nơi đầy đả trước ngực mình thì mặt lại đỏ mới mang tai, nàng thật rất sợ hãi khi ở cùng hắn, nên muốn mượn cớ để vội vàng chạy đi.

"Bản Tướng bị thương là vì Thanh Linh, nhưng Thanh Linh lại không muốn nhìn bản Tướng dù chỉ một chút. Bản Tướng thật sự cảm thấy rất thương tâm." Khẩu khí hần nhân nhật, nàng thật không nghe ra hắn đang thương tâm ở chỗ nào.

Mỹ nhân nhiều như vậy, lại không một ai thua kém nàng. Còn có, nếu không phải do hắn trêu chọc hoa đào, thì Vô Ưu sao lại ra tay với nàng? Bất quá, những lời này nàng cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Tần Liễm đã nói như thế, nàng có chút do dự leo lên xe ngựa.

"Miệng vết thương còn đau không?" Nàng vừa lên xe vừa hỏi.

"Lại đây ngồi." Hắn không đáp lời nàng, giọng nói ôn nhã gọi nàng đến ngồi gần hắn.

"Ta ngồi ở đây được rồi!" Nàng kéo ra tươi cười nói.

"Nghe lời, lại đây!" Thần sắc hần binh thần, khẩu khí dụ dỗ không chấp nhận cự tuyệt.

Nàng thấy trên đùi hắn bị thương, là vì cứu nàng, không đành lòng từ chối, đi lại gần hắn. Chỉ thấy hắn cầm khăn lụa trên bàn nhỏ lên, thấm chút nước rồi vắt nhẹ, đem khăn ướt lau lau mặt nàng.

Lúc bàn tay hắn chạm đến, nàng vô ý thức muốn lùi về phía sau trốn tránh, hắn lại cố chấp đuổi tay ra chế trụ sau gáy nàng, tay kia cầm khăn lụa nhẹ nhàng lau mặt giúp nàng: "Đừng động!", hơi thở nóng ấm xen lẫn mùi hương thơm ngát phảng phất qua cổ nàng, mang theo cảm giác ngứa ngáy, nàng không khỏi co rúm người lại một chút.

"Đừng cử động!"

Hắn mở miệng, nàng lập tức ngoan ngoãn không động dậy gì nữa, để hắn tùy ý lau mặt nàng. Động tác trên tay hắn hết sức ôn nhu, tựa như gió xuân thảng ba thổi về. Trên người hắn có một cỗ mùi hương thơm ngát, rất dễ chịu. Mặt hắn phóng đại trước mắt nàng, làn da nhẵn nhụi, trắng sáng như bạch ngọc, có khi so với nàng còn tốt hơn. Lông mi dài rậm rạp, khi lên khi xuống, chuyển động lập lờ như hai cánh quạt nhỏ. Mắt phượng hẹp dài tĩnh mịch mị hoặc, như chứa một loại ma lực, khiến người ta vô ý thức mà bị hút sâu vào trong đó.

Hắn cẩn thận tỉ mỉ lau từng chút một đến khi mặt nàng hoàn toàn sạch sẽ, tiếp đó lấy ra một hộp thuốc, dùng tay ôn nhu xoa lên vết thương bị gai hoa đâm trên mặt nàng.

Hồi lâu sau hai người vẫn không lên tiếng, bên trong xe ngựa liền một mảnh tĩnh lặng, nhưng lại tràn đầy hơi thở ấm áp, hòa hợp.

Đầu ngón tay của hắn chạy trên da mặt nàng, xúc cảm lạnh lạnh làm cho nàng cảm thấy rất thoải mái.

"Đau không?" Hắn nhỏ giọng hỏi.

"Không đau." Nàng thành thật đáp.

"Công tử, đã đến phủ Thừa tướng." Giọng A Thất ở phía ngoài truyền vào.

Thanh Linh khách sáo nói lời tạ ơn rồi từ biệt, lại bị Tần Liễm gọi lại.

"Tần tướng còn có việc gì sao?" Nàng quay đầu lại hỏi.

Hắn đột nhiên đưa mặt đến, hạ xuống một nụ hôn nhẹ giữ hai hàng lông mày của nàng.

Thanh Linh sửng sốt, thân thể cũng lập tức dờ ra, trong lòng loạn thành một đoàn, hắn, có ý gì? Vì sao bỗng dừng lại đối tốt với nàng như vậy? Nàng tất nhiên sẽ không tin hắn thật sự thích nàng.

Nàng nhìn ánh mắt nhân nhật của hắn, không biết có tình yêu hay không, chỉ biết nam nhân này nàng nhìn không thấu!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: 24: Đại Tỷ Ngập Nghé

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Lãnh Ly liền phái người của Thiên Hương Lâu đưa tới ba chiếc xe ngựa to chứa hàng trăm loại hương liệu đến phủ Tướng quân, mỗi chiếc xe đều nhét đến căng đầy.

Thanh Linh nhìn ba xe hương liệu to đứng trước mặt, da đầu tê dại. Nhiều loại hương như vậy, tới năm nào tháng nào nàng mới có thể tìm được loại kia? Huống chi trong ba chiếc xe ngựa này chắc gì đã có loại nàng muốn tìm? Dứt khoát đuổi người của Thiên Hương Lâu đem toàn bộ đồng hương liệu kia về.

Mới vừa đuổi người đi khỏi cửa phủ, người bên trong cung lại chạy đến tìm Thanh Linh.

"Nhị tiểu thư, Thiên Ngân Cẩm này là nương nương đặc biệt tặng cho người, coi như là quà mừng Nhị tiểu thư trở thành Phu nhân Thừa tướng tương lai." Tiểu thái giám răng trắng môi hồng, trong lòng ôm một cái hộp thật dài, bên trong chắc hẳn là chứa Thiên Ngân Cẩm.

Người được nhắc tới trong lời tiểu thái giám chính là Vân quý phi, Vân quý phi tiến cung đã nhiều năm nhưng vẫn chưa sinh được nhi tử, đúng lúc nương ruột của Tĩnh vương là Liên phi đã về côi tiên từ nhiều năm trước, Hoàng thượng liền đứng ra làm chủ để Tĩnh vương trở thành nhi tử trên danh nghĩa của Vân quý phi.

Thiên Ngân Cẩm là loại tơ gấm khó gặp, là loại gấm chỉ mỗi Giang Châu mới dệt ra được, ba năm mới bán ra mười bảy cây, cực kì trân quý. Mặc Thiên Ngân Cẩm lên người đông ấm hè mát, tính vải nhẹ nhàng, màu sắc vô cùng bắt mắt.

Vân quý phi chịu đem vải vóc tốt như vậy thưởng cho nàng, nghĩ đến chắc cũng là do mức độ quan hệ giữa Tĩnh vương và Tần Liễm rất tốt.

Diệp Thanh Ngọc đang muốn ra cửa, nhìn thấy người trong cung đến liền thả chậm bước chân, nghe được người đến để tìm Thanh Linh, về mặt khinh thường nhìn đi chỗ khác. Chợt nghe thái giám nhắc tới ba chữ 'Thiên Ngân Cẩm', lỗ tai lập tức dựng thẳng lên, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm Thiên Ngân Cẩm trong lòng tiểu thái giám. Chỉ trong nháy mắt, tâm tư đã xoay chuyển rất nhiều lần.

"Kính xin công công thay mặt Thanh Linh tạ ơn nương nương." Thanh Linh cười dịu dàng nói, đưa tay cầm lấy Thiên Ngân Cẩm từ thái giám: "Công công đi đường vất vả, hay là vào trong uống ly trà rồi hãy đi!"

"Không được, đồ đã đưa đến, nương nương còn có việc sai bảo, chúng ta xin đi trước."

Thanh Linh cũng không tiếp tục kì kèo, cho hẳn mấy lượng bạc, hẳn liền cười ha hả rời đi.

"Thiên Ngân Cẩm này vốn khó cầu, bây giờ muội muội được Vân quý phi tặng một cây, vận khí muội cũng thật là may mắn." Diệp Thanh Ngọc thốt tha đi tới, ngoài cười nhưng lòng không cười nhìn nhìn cây gấm.

"Muốn gì nói đi" Thanh Linh thân nhiên nói, hừ, gọi muội muội thân thiết như vậy, ai biết người lại nghĩ ra cái chủ ý méo mó gì.

"Có thể cho tỷ tỷ nhìn khối Thiên Ngân Cẩm kia một chút không?" Diệp Thanh Ngọc nhìn cái hộp đựng Thiên Ngân Cẩm kia, ánh mắt hưng hực.

Gọi nàng thân thiết như vậy, thì ra là muốn khối Thiên Ngân Cẩm kia a: "Tỷ tỷ muốn nhìn, tất nhiên là có thể." Nói xong, Thanh Linh liền mở hộp ra.

Cây vải nằm trong hộp có chất liệu tuyệt hảo, xúc tua mềm mại nhẹ nhàng tựa như xuân thủy đang lưu động, màu trắng như tuyết hiện ra ngân quang nhàn nhạt. Diệp Thanh Ngọc yêu thích không thôi nhìn Thiên Ngân Cẩm, Diệp Thanh Linh không phải không nhận ra.

"Đẹp quá!" Diệp Thanh Ngọc không khỏi tán thưởng: "Nhưng màu da của muội muội hình như không hợp với Thiên Ngân Cẩm, muội muội mặc y phục Thiên Ngân Cẩm vào chỉ sợ sẽ làm mất đi khí chất cao quý..."

Mất đi khí chất cao quý, đây không phải là nói rằng nàng mặc vào là lãng phí Thiên Ngân Cẩm cao quý sao? Cho dù Diệp Thanh Linh ta có phá nát Thiên Ngân Cẩm, cũng sẽ không đem nó cho người.

Thanh Linh nhanh mồm nhanh miệng cắt đứt lời nói của Diệp Thanh Ngọc, nhanh chóng bác bỏ suy nghĩ muốn lấy Thiên Ngân Cẩm một cách đơn giản của nàng ta từ tay nàng: "Tỷ tỷ, ta lại cảm thấy Thiên Ngân Cẩm rất tốt, ta muốn đem Thiên Ngân Cẩm để may y phục, làm bộ y phục mặc lúc Hoàng thượng tổ chức yến tiệc mừng phụ thân."

Diệp Thiên Minh đánh lui Ô quốc, lập chiến công hiển hách, sau khi trở lại Hạ Thành, Hoàng thượng nhất định sẽ tổ chức yến tiệc Khánh Công cho hắn và các chiến tướng khác, đến lúc đó, thân là nữ nhi của Diệp Thiên Minh, nàng cũng phải tham gia yến hội.

Diệp Thanh Ngọc trong lòng âm thầm bực bội, tiện nha đầu này thật không biết điều chút nào, đã cho mặt mũi như vậy còn không biết xấu hổ cố giành với nàng. Hừ, Diệp Thanh Ngọc nàng đã nhìn trúng thứ gì thì sớm hay muộn thứ đó cũng sẽ về tay nàng thôi. Ở buổi yến tiệc Khánh Công ngày đó,

người được mặc Thiên Ngân Cẩm đến dự còn chưa biết là ai đâu.

"Muội muội đem Thiên Ngân Cẩm về Thanh Lạc viện trước đây." Thanh Linh đóng hộp lại, đưa Thiên Ngân Cẩm cho Hương Thảo cầm lấy, sau đó chủ tớ hai người thông dong đi về phía Thanh Lạc viện.

Thanh Linh trở về Thanh Lạc viện không lâu, liền cầm Thiên Ngân Cẩm lặng lẽ ra khỏi phủ, sau đó rất nhanh đã trở về nhưng lại là tay không mà vào viện.

"Tiểu thư, sao người lại giấu Thiên Ngân Cẩm đi vậy?"

Thanh Linh nhấp một ngụm trà, thản nhiên cười một tiếng: "Tất nhiên là để phòng kẻ nào đó đang ngấp nghé Thiên Ngân Cẩm."

"Người là đang nói Đại tiểu thư sao? Ta cảm thấy cũng không đến mức đó đi, Đại tiểu thư nhiều xiêm y xinh đẹp như vậy, sao còn có thể ngấp nghé Thiên Ngân Cẩm của người?"

"Người không tin sao? Vậy thì cứ chờ xem đi." Thanh Linh nói.

Đêm đó, Thanh Lạc viện lần đầu tiên gặp tắc. Nhưng kẻ tắc kia cũng quá xui xẻo, vừa vào đến cửa viện đã bị bắt ngay. Sau khi bị hai chủ tớ Thanh Linh nhử cho một trận quyền đánh cước đá, kẻ tắc rút cuộc cũng thừa nhận là đến để trộm Thiên Ngân Cẩm, còn về phần là do ai sai sử, kẻ tắc kia dù có bị đánh đến chết cũng quyết không khai ra nửa lời. Nhưng người phải kẻ tắc đến, trong lòng Thanh Linh cũng đã sáng tỏ được nhiều phần.

"Đại tiểu thư, người mà người phải tới đêm qua đã bị Nhị tiểu thư bắt được" Hương Lá vội vàng đem tin tức nghe được ở Thanh Lạc viện báo cho Diệp Thanh Ngọc.

"Thật là vô dụng, chỉ có chút việc con con cũng làm không xong." Diệp Thanh Ngọc đang uống trà, nghe xong tức giận đến thiếu chút nữa đã phun hết trà trong miệng ra: "Nàng ta có khai bốn tiểu thư ra không?"

"Khai cái gì?" Hương Lá còn chưa kịp trả lời, giọng Lâm thị đã truyền từ ngoài cửa vào.

"Mẫu thân, sao người lại tới đây?" Diệp Thanh Ngọc thu lại giận dữ, đi đến bên cạnh Lâm thị, nhu thuận cười.

"Người nha, thật sự là một chút thông minh cũng không có." Lâm thị một bộ dáng chỉ tiếc rên sất không thành thép, gõ hai cái lên đầu Diệp Thanh Ngọc: "Lại dám phái người đến trộm đồ."

"Mẫu thân, người biết? Là kẻ tiểu tắc kia khai ra bốn tiểu thư sao?" Tâm Diệp Thanh Ngọc thoáng căng lên, bị người khác biết mình sai người đi trộm đồ, mặt của nàng còn có thể để ở chỗ nào.

"Tiểu thư, người nọ không có khai ra người." Hương Lá đứng bên cạnh lập tức đáp lời.

"Nếu người đã bị vạch trần, ta còn có thể yên lành mà đứng đây nói chuyện với người sao?? Người đúng là ngày càng không có tiền đồ." Lâm thị càng nói càng tức giận.

"Mẫu thân, ta chỉ muốn có khối Thiên Ngân Cẩm kia thôi, nhưng người nhìn cử chỉ ý tứ của Diệp Thanh Linh kia xem, nàng ta căn bản là không muốn đưa cho ta...."

Lâm thị nghe thế liền tức giận: "Cho nên người sai người đi ăn trộm?"

Diệp Thanh Ngọc sợ Lâm thị giận, vội vàng giải thích: "Mẫu thân, người cũng biết hiện tại trong cung đang truyền ra tin tức gì mà, Hoàng thượng ở yến tiệc Khánh Công tất có ý muốn tuyển phi cho Vinh vương và Tĩnh vương, trong lòng nữ nhi vốn đã có hình bóng của Vinh vương, chỉ muốn tỏ ra hào quang đẹp mắt ở bữa tiệc, xứng đôi với Vinh vương. Cho nên mấy ngày qua, ta đã tập múa rất khổ sở, đến bây giờ cũng đã ổn. Nhưng về phần y phục thích hợp với điệu múa thì vẫn chưa có tìm được, nữ nhi cảm thấy dùng Thiên Ngân Cẩm kia để may vũ y, nhất định sẽ rất hợp với điệu múa của ta. Nếu như ngày đó ta mặc vũ y làm bằng Thiên Ngân Cẩm, chắc chắn có thể khiến toàn trường kinh diễm. Mẫu thân, người có thể giúp ta thu khối Thiên Ngân Cẩm kia về tay không?"

Nghe vậy, Lâm thị rút cuộc cũng không đành lòng trách móc nặng nề nữ nhi nữa, trầm ngâm một lát, nói: "Nha đầu kia hôm nay đã là Phu nhân Thừa tướng tương lai, bây giờ đã không còn như ngày xưa, Thiên Ngân Cẩm trân quý, muốn lấy Thiên Ngân Cẩm từ tay nàng ta đi, chuyện này cần phải bàn bạc kĩ hơn."

Nghe Lâm thị nói như vậy, Diệp Thanh Ngọc đã biết Lâm thị sẽ giúp nàng đoạt lấy Thiên Ngân Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Vận Khí Tốt Đến Đáng Sợ

Ban đêm, một bóng đen mảnh mai bay vào khuê phòng của Thanh Linh. "Tiểu thư." Người vừa đến cung kính nói. "Vô Ảnh, đã có tin tức gì về thuộc hạ của Đại ca chưa?" Trước đây nàng nàng từng lệnh Vô Ảnh đi tìm tin tức của những người theo Đại ca vào Hạ Thành, những người đó về sau đã thành công trốn thoát ra khỏi vòng vây của binh lính. Vô Ảnh đi đã nhiều ngày, bây giờ quay lại hẳn là đã có tin tức. "Tiểu thư, Vô Ảnh có tìm được một người tên gọi là Trương Tứ, hẳn đi theo Hầu gia đã nhiều năm, Tiểu thư có muốn đi gặp hắn không?" Những người theo Mạch Chiêu Nam trở về, lúc Hoàng thượng hạ chỉ bắt người, mục tiêu chính là Mạch Chiêu Nam, những người khác cũng không mấy quan trọng, cho nên vài người đã nắm được cơ hội đào tẩu, và Trương Tứ chính là một trong những người trốn thoát thành công. Thanh Linh mặc vào bộ y phục nam tử, nghe vậy, trả lời: "Gặp. Tất nhiên là muốn gặp, nhưng trước khi đi gặp Trương Tứ, người theo ta làm một chuyện." Không đến nửa thời gian uống cạn ly trà, từ khuê phòng xuất hiện hai nam tử thiếu niên tuấn tú. Y phục màu lam nhạt như nước, mặt mày như vẽ, một cái nhìn đầy mê mẩn cũng làm động lòng người. Thanh Linh hóa thân thành một thiếu niên phóng túng, thừa dịp đêm tối đen lặng lẽ ra khỏi phủ, Vô Ảnh cũng mặc nam trang, theo sát sau lưng nàng. Rời khỏi phủ Tướng quân, đi qua đường phố náo nhiệt, rồi cuộc Thanh Linh rẽ vào nơi cực kì nổi tiếng gió trăng ở Hạ Thành -- Phong Tuyết Lâu. Phong Tuyết Lâu là đệ nhất thanh lâu, đệ nhất sông bạc ở Nam Hạ quốc. Vô Ảnh thân là ám vệ do Mạch Chiêu Nam tự mình huấn luyện, tất nhiên cũng biết Phong Tuyết Lâu còn là trụ sở tình báo đệ nhất thiên hạ. Bước vào Phong Tuyết Lâu, nữ tử đến chào đón các nàng là cô nương Nhật Dung, Dung mạo Nhật Dung như mây như trăng, tư sắc tự nhiên, không giống những nữ tử phong trần tô son trát phấn bình thường khác. Bước đi của nàng rất nhẹ nhàng, vừa nhìn liền biết người này cũng có chút công phu. Nhật Dung chủ yếu phụ trách quản lí các cô nương ở lầu một và lầu hai. "Hai vị công tử lạ mặt vô cùng, là lần đầu tới Phong Tuyết Lâu đúng không?" Nhật Dung cười nhẹ nói. "Nghe người nói Phong Tuyết Lâu chính là sông bạc lớn nhất Nam Hạ quốc, nên hôm nay bọn công tử muốn đến để mở rộng tầm nhìn một phen." Thanh Linh nói rõ mục đích đến. Nhật Dung quét mắt nhìn trên dưới Thanh Linh một cái, mặt mày công tử trẻ tuổi thanh tú, da thịt trong suốt, khí chất thanh nhã xuất trần, không giống như người bước vào sông bạc chờ đốt bạc. Nhưng biết người biết mặt không biết lòng, đưa mắt nhìn một thân y phục xanh nhạt như nước, sợi vải giả cả xa xỉ, nghĩ đến cũng thấy đúng, người có tiền mà, khách nhân vừa yêu cầu lên sông bạc trên lầu ba, nàng cũng nên làm tốt bốn phận dẫn đường thôi. Chủ tớ hai người cùng Nhật Dung lên lầu ba. Bên trong lầu ba, đưa mắt nhìn, chiếu bạc lớn nhất được sắp xếp rất bài bản. Người vây quanh chiếu bạc ai cũng ăn mặc quang vinh chói lọi, vừa nhìn liền biết không phải cũng quý, mỗi lần ra tay đều cực kì phóng khoáng. Thanh Linh và Vô Ảnh chen vào liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người, người vây quanh chiếu bạc rút đưa mắt nhìn qua, thấy thân thể mảnh mai và khuôn mặt trắng nõn của hai người, trong mắt bọn họ mang theo kinh ngạc. Hai người này vừa nhìn liền biết là bọn tiểu tử còn non tóc không có bản lĩnh gì, chắc cũng chỉ đến để xem náo nhiệt. "Tiểu tử, về nhà ôm mẹ từ còn thoải mái hơn ở đây nhiều." Một đại hán bên cạnh thô giọng nói. "Đúng vậy, ở đây cẩn thận thua đến một mảnh y phục cũng không còn, trần truồng về nhà còn phải quỳ lên bàn giặt đồ của nương tử." "Nếu thua sạch toàn bộ tài sản, lão tử nhà hắn còn không đánh chết hắn sao?".... "Một đám người chó ỏi không ra răng ngà, Thanh Linh không tức giận chỉ nhàn nhạt đứng, một chút cũng không giận, bọn họ đều là một đám chó điên sủa loạn thì có gì đáng giận đâu. Nhà cái Nhiễm Thu không hay thấy các mỹ nam tử trẻ tuổi lui tới đây, hẳn là mạnh khay đựng xúc xắc trong tay, động tác chuyển động phức tạp, đột nhiên đem miếng khay úp ngược lên mặt bàn, mọi người bắt đầu ríu rít đặt cược. "Hai vị tiểu công tử đây muốn cược đại hay cược tiểu?" Nhiễm Thu hỏi Thanh Linh và Vô Ảnh. "Cược đại" Vô Ảnh thì thầm bên tai Thanh Linh, Thanh Linh là người đánh cược, nhưng người chỉ điểm lại là Vô Ảnh. Thanh Linh đem năm trăm lượng hoàng kim lấy từ hai nắm từ Lâm thị lần trước ra đổi thành một xấp ngân phiếu, lúc này lấy ra hết để đặt cược. "Là năm ngàn lượng!" Có người trong đám khách đồ xúc xắc la lên. Vừa ra tay chính là năm ngàn lượng, ánh mắt người khác nhìn Thanh Linh giống như đang nhìn một pho tượng thần tài. Ra tay xa xỉ như thế, không biết người này từ đâu tới. Mọi người đều đưa ánh mắt tò mò nhìn các nàng. Nhiễm Thu cũng kinh ngạc một tí: "Công tử, người chắc chắn cược nhiều như vậy sao?" "Ừ." Thanh Linh trả lời không chút do dự. Nhiễm Thu gật đầu, đưa tay giờ khay đang úp lên xúc xắc lên, tìm mọi người đều muốn nhảy lên cổ họ. "Đại, đại, nhất định là đại." "Tiểu, tiểu, tiểu." Khách đồ xúc xắc có chút nóng nảy thấp thòm kêu lên, bầu không khí toàn trường nháy mắt dâng cao lên. Về mặt Nhiễm Thu thân nhiên, bộ dáng như đã có tính trước kĩ càng, nhưng lúc lật lên khay úp lại có chút sững sờ. "Sáu, sáu, sáu, là đại!" Mọi người ò lên, ánh mắt nhìn Thanh Linh cũng chuyển thành sùng bái, Nhiễm Thu nhìn về phía nàng mang theo chút ý tứ. Cược thắng một trận, Thanh Linh lại tiếp tục lấy toàn bộ tiền đặt cược lần tiên thắng được ra đặt, sau đó lại thắng tiếp trận sau. Qua mấy trận như vậy, vận khí của nàng như được thần tài thiên vị, may mắn đến đáng sợ, toàn bộ các lần cược đều thắng! Tiền nàng thắng ngày càng nhiều, mỗi một bàn đều đem tất cả tiền vốn lần lượt ra đặt. Tiền cứ thế đẻ ra tiền, thắng toàn ván, tiền nàng thắng được đã nhiều đến đếm cũng không xuể. Các khách đồ khác thấy Thanh Linh cược ván nào thắng ván đó, cũng nhanh tay đặt cược theo nàng. Biểu cảm trên mặt Thu Nhiễm đã không còn thân nhiên như lúc ban đầu, càng ngày càng căng, động tác trên tay cũng trở nên gấp rút, lòng bàn tay bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh. Nếu cứ tiếp tục như vậy, tất cả tiền sẽ bị tiểu tử trước mặt này thắng hết. Ngay lúc này, một gã sai vặt đi tới, nói gì đó vào tai Nhiễm Thu. Sau khi gã sai vặt kia đi mất, Nhiễm Thu liền đứng lên, cung kính nói với Thanh Linh: "Công tử, công tử nhà ta cho mời người, kính xin công tử hãy đi bước đi theo ta." Thanh Linh cùng Vô Ảnh liếc mắt nhìn nhau, sau đó theo Nhiễm Thu lên lầu bốn. Đến trước một gian phòng trang lệ, Nhiễm Thu liền cúi người đi ra ngoài. "Hai vị đến Phong Tuyết Lâu chắc cũng không phải chỉ vì thắng bạc đâu nhỉ?" Nam tử vừa nói chuyện từ từ đi ra từ sau tấm bình phong hoa mỹ, hẳn mặt mày hồng y như lửa, khuôn mặt yêu dã, khỏe mạnh khỏe hểch lên, phong tình chọc người, trên môi kéo ra một nụ cười, khiến người nhìn phải thất thần một lát. Đằng sau tấm bình phong kia lẽ mà còn có một bóng người. "Các hạ là Lâu chủ của Phong Tuyết Lâu sao?" Mục đích Thanh Linh tới đây đúng là để gặp Lâu chủ Phong Tuyết Lâu. "Tại hạ là Phó lâu chủ Khuyết Ngọc của Phong Tuyết Lâu." Khuyết Ngọc xoay người, tay áo huyền sa thêu lên họa tiết hoa và mây bằng tơ vàng, mỗi lần chuyển động đều chiếu ra kim quang lấp lánh, thoáng nhìn rất đẹp mắt, hẳn tùy ý ngồi lên ghế gỗ liền được chạm trổ tinh xảo. "Tại hạ là Bạch Thuật, đêm nay ta thắng được không ít tiền của Phong Tuyết Lâu, trừ năm trăm ngàn lượng ta lấy từ bên ngoài vào, tiền còn lại không cần lấy về, chỉ hy vọng Phó lâu chủ có thể đưa đến cho ta chút ít tin tức." Thanh Linh không quan co lòng vòng, nói thẳng. "Người muốn có tin tức gì?" Khuyết Ngọc lười nhác hỏi. "Một là danh sách những người ngủ lại Tướng Quốc Tự vào đêm mười bảy tháng một." Đêm đó chính là đêm nàng gặp chuyện, ngoài Hách Liên Dục ra tay hạ độc nàng, hình như còn có người khác nữa, người đó có lẽ vẫn luôn giấu mình trong đám khách hành hương. Nàng có đến tìm danh sách khách hành hương ngủ lại đêm đó, nhưng người của Tướng Quốc Tự lại không cho phép. Nàng vụng trộm lên vào Tướng Quốc Tự mấy lần, nhưng đều tay không mà trở về. "Hai là tung tích cùng thân phận thật sự của nha hoàn Văn Thi Dung bên cạnh Mạch Sương." Văn Thi Dung như bốc hơi khỏi trần gian này vậy, một chút tin tức cũng không có. "Còn chuyện cuối cùng." Nàng lấy một tờ giấy được gấp nếp bên trong ngực ra ngoài, mở ra, bên trong vẽ một loại ngọc bội đỏ như chu sa. Khuyết Ngọc vừa nhìn thấy kiểu ngọc bội được vẽ trên mặt giấy, thần sắc đột nhiên ngưng tụ, xuất hiện một chút khác thường, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường. Trên ngọc bội có khắc hình một đoá hoa không biết tên, giống như tường vi nhưng lại không phải, nhụy hoa tuyết trắng lại tựa tựa như giọt nước mắt: "Ta muốn biết chủ nhân của khối ngọc bội này." Ngọc bội trong bức họa chính là thứ hắc y nhân đeo trên người đêm đó. Khuyết Ngọc bưng lên một ly trà, khẽ nhấp một cái, nói: "Bạch công tử, ba yêu cầu người vừa nói, trừ chuyện đầu tiên ra, còn những chuyện khác, xin thứ lỗi cho tại hạ không thể làm được." Thần sắc Thanh Linh ngưng tụ lại: "Tại sao? Chẳng lẽ công tử Khuyết Ngọc chê bạc quá ít?"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 27: Vị Hôn Thê Của Hắc Thập Thú Vị

Khuyết Ngọc lắc đầu, cười nhẹ nói: "Thật sự không phải do vấn đề tiền tài, mà trước khi Bạch công tử đến đây, đã có người ra giá rất cao với Phong Tuyết Lâu, điều kiện mà người đó đưa ra là Phong Tuyết Lâu không được để lộ bất cứ tin tức gì có liên quan đến Văn Thi Dung." "Người nọ là ai?" Nàng không khỏi nghi hoặc, là ai ra giá cao để Phong Tuyết Lâu không được để lộ tin tức của Văn Thi Dung? Thứ lỗi cho Khuyết Ngọc không thể trả lời. "Thanh Linh cũng biết Phong Tuyết Lâu có quy củ của Phong Tuyết Lâu, Phong Tuyết Lâu đã đồng ý giữ bí mật cho người khác, tất nhiên sẽ không để lộ ra tin tức của Văn Thi Dung." "Vậy còn chuyện thứ ba?" Khi Khuyết Ngọc vừa nhìn thấy ngọc bội trong bức họa, thần sắc rõ ràng lộ ra tia khác thường, nàng không có bỏ qua, vậy Khuyết Ngọc có lẽ cũng biết được chuyện có liên quan đến khối ngọc bội này. Thứ lỗi cho Khuyết Ngọc không thể nói." Khuôn mặt yêu đã nở nụ cười nhìn đáng bị ăn đòn vô cùng. "Nếu Phó lâu chủ đã không thể cho ta hai tin tức trước, vậy ta đành phải lấy đi phần lớn số bạc thắng được kia rồi." Thanh Linh không khách khí nói, bạc thắng được nhiều như thế, mà Khuyết Ngọc chỉ có thể cho nàng một tin tức duy nhất, không lí nào nàng phải để lại nhiều bạc như vậy. Sau khi Khuyết Ngọc đưa Thanh Linh và Vô Ảnh ra ngoài, hắc đi đến sau bình phong nói với bạch y nam tử đang lười biếng ngồi chơi: "Tần Liễm, người nhìn ngọc bội trên bức tranh này một chút, có phải rất quen hay không?" Hắc cầm tờ giấy Thanh Linh bỏ lại, để xuống trước mặt Tần Liễm. Tần Liễm một thân bạch y, thanh nhả như nước, mắt phượng tinh mịch nhìn khối ngọc bội được vẽ trên giấy, như có điều đang suy nghĩ. "Phó lâu chủ, thuộc hạ vô năng, đã bỏ mất người." Giọng nói của thủ hạ Khuyết Ngọc từ ngoài bình phong truyền vào. "Ừ, tự mình đi lãnh phạt đi." Khuyết Ngọc nhàn nhạt nói. "Hai tiểu tử kia thật đúng là không đơn giản, thắng nhiều tiền của Phong Tuyết Lâu như vậy, còn cắt đuôi được cả người ta phải đi theo dõi bọn họ. Kỳ lạ, tiểu tử Bạch Thuật này từ đâu xuất hiện, sao trước kia lại chưa từng nghe qua?" Hắc thân là Phó lâu chủ của Phong Tuyết Lâu, có rất nhiều tai mắt, bên trong Hạ Thành chỉ cần vừa có một chút gió thổi có lay đều không qua được mắt hắc, vậy sao lại chưa bao giờ nghe qua có người đồ xúc hăng nhất tên Bạch Thuật? Thật ra Thanh Linh đồ xúc xác tề vô cùng, những vấn đề đặt cược lúc này đều là do có Vô Ảnh bên cạnh giúp đỡ. "Người đến." Tiếng Khuyết Ngọc vừa dứt, liền có người từ ngoài cửa đi vào. "Nhất định phải đi điều tra rõ xem Bạch Thuật là người nơi nào?" Khuyết Ngọc ra lệnh. "Chậm đã." Tần Liễm gọi lại người nọ đang định lui ra ngoài: "Không cần điều tra về Bạch Thuật." Vốn không có người tên Bạch Thuật, cho dù tra thế nào cũng tra không ra, huống chi hắc cũng đã biết được Bạch Thuật là ai. Dù Thanh Linh đã dịch dung, nhưng nàng vẫn chưa làm giọng nói thay đổi, hắc vừa nghe đã biết Bạch Thuật là nàng. Nhưng hắc không hiểu, nàng sao lại hỏi danh sách những người ngủ lại Tướng Quốc Tự đêm mười bảy tháng một, thân phận Văn Thi Dung cùng khối ngọc bội kia? Rốt cuộc Diệp Thanh Linh bây giờ là ai? Hắc phái người âm thầm điều tra từ đầu tới đuôi Diệp Thanh Linh, nhưng cũng không có thu hoạch gì ngoài dự liệu. Vị hôn thê này của hắc đúng là ngày càng thú vị. Thanh Linh lần qua lộn lại đã mấy vòng nhưng vẫn không ngủ được, trong đầu chỉ nhớ tới bản danh sách khách hành hương ngủ lại Tướng Quốc Tự đêm mười bảy tháng một mà Khuyết Ngọc đưa cho nàng. Trong danh sách, ngoại trừ Hách Liên Dực nàng đã biết rõ, Văn Thi Dung, phế Thái tử cùng với lão Hoàng thúc, còn có cả Tần Liễm, Tĩnh vương và đám người Lãnh Ly. Nàng trái lo phải nghĩ nhưng cũng đoán không được ngoài Hách Liên Dực ra, còn có ai muốn gây bất lợi cho nàng, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng trời tờ mờ sáng nàng mới mơ mơ màng màng ngủ mất. "Tiểu thư, tối qua ngủ không ngon sao?" Vô Ảnh thấy vành mắt đen sẫm của Thanh Linh, không nhịn được lên tiếng hỏi. Thanh Linh dụi mắt, mệt mỏi nói: "Buổi tối mấy ngày qua suy nghĩ nhiều quá, không thể nào chớp mắt nổi, hay chúng ta mau đi tìm Trương Tứ đi." Hiện Trương Tứ đang ở trong một thôn nhỏ hẻo lánh dưới chân núi ngoài thành, chỗ đó mặc dù vắng vẻ, nhưng cảnh sắc lại như tiên cảnh nhân gian, vô cùng mê người. Hoa nở đầy trên đồi núi, chỉ cần một cơn gió thổi qua, cũng đủ làm các cánh hoa nhiều màu bay là tả trong không trung, nhẹ nhàng chạm xuống mặt đất. Con đường quanh co khúc khuỷu tới phủ đầy hoa, trải dài về phía túp lều nhỏ của Trương Tứ. Đi đến cửa lớn, Thanh Linh tiến lên gõ nhẹ một cái lên cánh cửa gỗ đơn sơ. Một lát sau, cửa gỗ được mở ra. Người mở cửa là một nam nhân trẻ tuổi khỏe mạnh, trên má phải hắc có một vết sẹo hình trăng rằm thật dài, thoáng nhìn có chút dữ tợn: "Hai cô nương sao lại đến đây?" Tay hắc nắm chặt chui kiếm, về mặt cảnh giác, nơi này vắng vẻ, người có thể tìm tới nơi này sợ là không đơn giản. Thanh Linh cũng không thêm để ý, cười nói: "Trương Tứ, ta là Mạch Suong." Mặt Trương Tứ băng bó, không nói gì, mặt tràn đầy nghi ngờ. "Trương Tứ, sau lưng người có một vết sẹo dài ba tấc, là do đồ giúp Đại ca ta một kiếm trên chiến trường mà để lại, mặt người cũng bị thương cùng một ngày hôm đó." Trương Tứ nghe được lời này, sắc mặt khảm trương dần dần có chỗ hòa hoãn lại: "Ta còn nhớ rõ sau khi thương thế trên mặt người tốt lên, người còn lo lắng Tô cô nương nhìn thấy vết sẹo trên mặt người sẽ sợ hãi, đặc biệt chạy tới hỏi ta có cách nào xóa vết sẹo đó đi không." "Lúc ấy ta còn nói rõ ràng, dù người có xóa vết sẹo trên mặt hay không, chỉ cần Tô cô nương thật lòng thích người, thì dù mặt người có thật nhiều sẹo đi chăng nữa, lòng nàng cũng sẽ không bao giờ thay đổi." Tay cầm kiếm của Trương Tứ bắt đầu run rẩy, mặt lộ ra thần sắc ngạc nhiên mừng rỡ, chuyện này chỉ có hắc và tiểu thư hai người biết được mà thôi. Mà tiểu thư lại am hiểu dịch dung, khuôn mặt của người trước mặt mặc dù xa lạ, nhưng hắc vẫn có thể chắc chắn rằng người này chính là tiểu thư không thể nghi ngờ. Hắc há mồm, đôi môi kích động đến phát run: "Tiểu thư, người thật sự là tiểu thư sao? Nhưng không phải người đã.... đã chết rồi sao?" "Chuyện này nói ra cũng rất dài dòng, đợi khi nào có cơ hội, ta sẽ kể cẩn thận từng chi tiết cho người nghe." Thanh Linh không muốn nhiều lời, Trương Tứ cũng không dám tiếp tục hỏi nhiều. Thanh Linh hàn huyên cùng Trương Tứ được một lúc, liền nói tới chuyện Hoàng thượng cho đòi Mạch Chiêu Nam trở về Hạ Thành. Theo lời Trương Tứ nói, Mạch Chiêu Nam là do nhận được mật chiếu của Hoàng thượng nên mới trở về Hạ Thành. Nhưng Mạch Chiêu Nam vừa vào cửa thành liền được cho biết mình vốn không được Hoàng thượng cho phép mà lại dám trở về Hạ Thành, đây chính là tội khi quân. Mạch Chiêu Nam nhận thức được mình bị người hạ bẫy, biết chắc đối phương sẽ không cho hắc cơ hội giờ ra mật chiếu giả giải oan, dưới tình thế cấp bách, đã lệnh cho Trương Tứ cầm mật chiếu giả chạy trốn trước. "Bây giờ người đã biết là do ai truyền mật chiếu giả chưa?" Nàng hỏi Trương Tứ. "Không biết." Trương Tứ đáp lại. "Mật chiếu giả bây giờ đang ở đâu?" "Đã để ở chỗ cách mộ chôn quần áo và di vật của Hắc gia không xa, phải đến canh ba buổi trưa mới có thể đến lấy. Tiểu thư, Trương Tứ dẫn người đến đó chờ trước được không?" "Ừ." Thanh Linh gật đầu. Lúc Thanh Linh nhìn thấy mộ chôn quần áo và di vật của Mạch Chiêu Nam, lòng đau như cắt, nước mắt chảy ra điên cuồng. Trong lòng thầm hạ quyết tâm, nàng nhất định phải tìm ra kẻ giết hại chết hai huynh muội bọn họ, sau đó báo thù! Sờ dĩ Trương Tứ nói buổi trưa canh ba mới có thể lấy mật chiếu giả ra, là vì bên cạnh mộ chôn quần áo và di vật của Mạch Chiêu Nam có lập ra một khối đá lớn, ánh sáng mặt trời buổi trưa canh ba chiếu xuống tảng đá lớn đó, tạo ra bóng của phiến đá trải dài trên mặt đất, mà nơi đỉnh của bóng hòn đá đó chính là chỗ chôn mật chiếu giả. Trương Tứ đào cái hộp đựng mật chiếu lên, mở ra. Cái hộp vừa được mở ra, Thanh Linh đột nhiên có dự cảm xấu. "Vèo, vèo, vèo." Vài âm khí phá không bay đến, mang theo khí thể rào rạt bá đạo, hướng thẳng về phía ba người. Phản ứng của Thanh Linh và Vô Ảnh mau lẹ những cũng khó khăn lắm mới tránh thoát được một kiếp, còn Trương Tứ thì không, âm khí bắn trúng vào tim, khiến hắc mất mạng ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: 27: Hoa Đào Và Mỹ Nhân

Sáu hắc y nhân che mặt nhảy ra từ khu rừng rậm rạp, quanh thân tản ra sát khí mãnh liệt, chia ra sáu hướng mà đánh. Bước chân của mỗi người bọn họ như đang đạp gió, giống như báo săn hoang dã vừa nhìn thấy con mồi, toàn lực công kích.

Qua tốc độ của bọn họ, Thanh Linh và Vô Ảnh đều cảm nhận được võ công của sáu người kia tuyệt không phải loại bình thường, bọn họ rút cuộc đã ẩn nấp gần đây được bao lâu rồi, hai người bọn họ thế nhưng lại không phát hiện ra. Cho đến lúc Trương Tứ lấy ra mặt chiếu giả, các nàng mới cảm giác được nguy hiểm đến gần.

Không còn nghi ngờ gì nữa, bọn họ lựa chọn ra tay vào lúc đó chắc chắn là vì muốn lấy mặt chiếu giả.

Gió thổi qua, cánh hoa bị hơi thở khắc nghiệt cuốn cuộn thổi bay tán loạn.

Thanh Linh và Vô Ảnh dựa lưng vào nhau, về mặt đề phòng. Kiểm của Vô Ảnh vượt lên trước người, năm ngón tay Thanh Linh kẹp ngân quang lỏng lách.

Ánh sáng lạnh chợt lóe, sáu hắc y nhân che mặt đã đến gần, lúc đang chuẩn bị động thủ, một hắc y nhân dường như là kẻ đầu lĩnh lại đột nhiên hô ngừng.

Mọi lũ này còn đang đẳng đẳng sát khí bay đến, lúc này lại đột nhiên kêu ngừng. Thanh Linh và Vô Ảnh liếc mắt nhìn nhau, cùng thấy được kinh ngạc trong mắt đối phương.

Hắc y nhân cầm đầu mở miệng: "Đề lại thứ trong tay ngươi, các ngươi có thể đi." Giọng nói khàn khàn thâm trầm, là giọng giả.

"Ta sẽ đề thứ này lại, nếu ngươi nói cho ta biết ai là người muốn đoạt đoạn mặt chiếu này." Thanh Linh nói, trong lòng thâm nghi ngờ, rốt cuộc là ai phái bọn họ đến?

"Không thể trả lời." Đối phương nói.

"Vậy ta cũng không thể đưa nó cho các ngươi."

Hắc y nhân không nói thêm lời nào, gơ tay ra hiệu với các hắc y nhân sau lưng, sáu người bắt đầu ta chiêu.

Tiếng binh khí va chạm vào nhau vang lên trong rừng, âm thanh 'keng, keng' không dứt bên tai, chim trên cành bị dọa giật mình tung cánh bay khắp nơi.

Sáu người hợp lực bao vây công kích, chiêu thức phức tạp, ra tay tàn nhẫn. Ngân châm Thanh Linh mang theo trên người không nhiều lắm, lúc phóng ra cũng không chắc chắn sẽ trúng đối phương. Bọn chúng sử dụng ám khí, tránh né ngân châm Thanh Linh phóng ra cũng không mấy khó khăn.

"Tiểu thư, bọn họ là đến lấy mặt chiếu giả, ngươi mau mang mặt chiếu giả đi trước đi, ta ở phía sau cản đường." Vô Ảnh nói nhỏ bên tai Thanh Linh.

Đối đầu với sáu người, hai người dần dần ở thế hạ phong. Nền lúc Vô Ảnh bảo Thanh Linh mang mặt chiếu giả đi trước, Thanh Linh cũng không hề cự tuyệt. Nếu không chạy đi, mặt chiếu giả sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay bọn chúng.

Mặt chiếu giả có thể chứng minh Đại ca có lí do trở về Hạ Thành, hẳn bị người lừa, mà người gạt hẳn chính là kẻ viết giả mặt chiếu. Cô lấy mặt chiếu giả làm bàn đạp đầu tiên, có lẽ sẽ tìm ra một ít dấu vết của người gạt dây phía sau. Nếu như có cơ hội đưa mặt chiếu giả trình lên trước mặt Hoàng thượng, cầu xin Hoàng thượng tra xét chuyện này, có thể người hãm hại Đại ca sẽ lộ diện.

Người nọ chắc đã nhận thức ra được tầm quan trọng của mặt chiếu, nên mới phái người truy tìm và theo dõi Trương Tứ. Chờ khi Trương Tứ lấy ra mặt chiếu, liền lập tức ra tay giết chết hắn, đoạt lại mặt chiếu giả.

Thủ hạ bên cạnh Đại ca, ai cũng trung thành và tận tâm, cam nguyện vì Đại ca mà mất mạng. Trừ Trương Tứ chôn mặt chiếu giả ra, vẫn còn có vài người trốn thoát, người nọ chắc chắn là không biết rõ mặt chiếu ở chỗ nào, cũng không biết những người kia ở đâu, nên mới không dám ra tay ngay với Trương Tứ.

Thanh Linh hạ xuống quyết tâm phải bảo vệ tốt mặt chiếu, nhưng lại không yên tâm Vô Ảnh, nên xoay sang dặn dò thêm một câu: "Ngươi cẩn thận!" Nói xong, nàng thừa cơ bọn họ đang tạo ra một chỗ hở, phi thân ra khỏi vòng vây của sáu người, Vô Ảnh liều mạng ngăn cản hắc y nhân ở phía sau.

Hai hắc y nhân ở lại đánh với Vô Ảnh, bốn người còn lại đuổi theo Thanh Linh.

Cũng may đây ở trên núi, chỗ ẩn nấp rất nhiều, nhưng nàng cũng không thể giấu thân trong núi quá lâu được. Nàng núp đằng sau một khối đá lớn dưới chân tòa núi nhỏ, chờ hắc y nhân đang đuổi theo đi qua, cảm nhận được hơi thở nguy hiểm cách ngày càng xa, nàng mới đi ra khỏi chỗ trốn, chạy về phía con đường nhỏ không có hắc y nhân.

Vừa mới đi không bao lâu, giữa đường lại nhảy ra một tên hắc y nhân. Thanh Linh thăm mắng vận khí mình quá xui xẻo, hắc y nhân cũng đã ngay bên cạnh, tỉ lệ chạy trốn thành công trở nên tuột dốc không phanh, vì vậy nàng chọn cách ra tay tốc chiến tốc thắng.

Trên tay Thanh Linh, ngoài ngân châm ra không hề có ám khí gì khác, đối phương hết lần này đến lần khác ngăn cản được ngân châm phóng về phía mình. Chỉ qua mấy chiêu, nàng đã rơi vào thế hạ phong.

"Đề mật chiếu giả lại, ta có thể tha ngươi một mạng." Đối phương mở miệng.

Nàng đã rơi xuống thế hạ phong, hẳn cũng biết được chuyện mật chiếu giả, vậy mà còn muốn đề lại cho nàng một mạng, chuyện này ngày càng khiến nàng thấy khó hiểu rồi.

Thanh Linh chậm chạp không trả lời, đối phương ra tay ngay một mạnh mẽ. Lúc đường kiếm mang theo hơi thở nguy hiểm mà lãnh liệt đâm thẳng về ngực nàng, biết mình không thể tránh kịp, tim muốn nhảy vọt lên cổ họng, nàng cho rằng chưa tới một phút nữa bản thân sẽ bỏ mạng, nhưng trước khi chết nàng sẽ không để đối phương được sống tốt, ngón tay kẹp chặt vài miếng ngân châm chuẩn bị phóng ra. Nhưng hắc y nhân đột nhiên chuyển hướng kiếm về phía cánh tay nàng, Thanh Linh kinh ngạc không thôi, tay nhanh chóng phóng ra ngân châm.

Không biết ngân châm đâm trúng hắc y nhân ở đâu, chỉ thấy hắn co quắp hai cái, nhắm mắt ngã xuống đất. Cánh tay Thanh Linh bị thương, nàng trực tiếp tháo khăn che mặt của hắc y nhân ra để băng bó lên miệng vết thương.

Nàng còn chưa kịp hiểu rõ tại sao hắc y nhân lại không ra tay giết mình thì bên tai đã nghe thấy một trận tiếng bước chân thừa thốt đang đến gần. Đưa mắt nhìn sang đã thấy ám khí của đối phương phóng tới, nàng vội vàng tránh né, sau khi né được ám khí, nhất kiếm của hắc y nhân lên, bỏ chạy thực mạng.

Chạy lao đảo ra khỏi thâm sơn, hắc y nhân vẫn đuổi theo ở sau lưng nàng không buông tha, nàng chỉ có thể cắn răng liều mạng chạy về phía trước, cố gắng hết sức tránh né ám khí sau lưng.

Một đường trốn trốn tránh tránh, chạy một đường đầy chật vật, Thanh Linh cũng không biết mình đang chạy tới đâu. Chỉ thấy đằng xa phía trước là một con sông lớn, nước sông dưới ánh chiều tà ánh lên sắc vàng sóng sánh trong veo, hai bên bờ sông nở đầy hoa đào, cánh hoa hồng phấn rơi như mưa lên mặt nước.

Một cây cầu nhỏ bắc ngang qua giữa dòng sông rộng lớn, cách dưới cầu không xa có một con thuyền hoa lớn vừa phải, xa hơn chút còn có thêm mấy nhóm thuyền nhỏ. Nơi này có hoa đào rực rỡ, cảnh sắc tươi đẹp, những người kia chèo thuyền đến đây hẳn là để ngắm cảnh.

Có tiếng địch du dương phát ra từ một chiếc thuyền, ngân điệu thanh thấu như tiếng suối reo vùng núi, âm điệu bình thản chậm rãi, giai điệu lượn lờ, cực kì say lòng người.

Tiếng địch du dương như vậy, nhưng đáng tiếc, bây giờ Thanh Linh lại không có tâm tình gì mà thưởng thức.

Chạy đến gần cầu, nàng mừng rỡ phát hiện ra bóng dáng đang đứng trên chiếc thuyền dưới cầu cách đó không xa có chút quen thuộc, chạy lên cầu để nhìn rõ hơn, nhận ra bóng người cầm sáo ngọc màu trắng kia thì ra là Tần Liễm.

Tần Liễm thổi xong một khúc, đưa sáo ngọc rời khỏi môi, đưa mắt nhìn quang cảnh bên sông ngoài xa. Hắn đứng ở đầu thuyền, tướng mạo thanh dật như tiên, phong thái thanh nhã tuyệt thế. Đứng giữa trận mưa hoa đào hồng phấn, bạch y hắn tung bay, khí chất phong lưu xuất trần, tựa như tiên nhân.

Trời vẫn chưa quên ta mà, trong lòng Thanh Linh không khỏi cảm thán một tiếng, lúc tinh thần đang hưng phấn, ám khí sau lưng lại bay đến, chút nữa thì đã trúng đầu nàng, nàng bị dọa đến hồn đều đã sớm bay mất. Mắt thấy bốn hắc y nhân truy đuổi mãnh liệt ở đằng sau đã đến gần, nàng vừa chạy vừa hô to một tiếng: "Cứu mạng." Sau đó thờ hồn hên nhảy qua tay vịn cầu, dưới chân dùng lực đạp lên một cái, cả người đã ở giữa không trung, phóng tới Tần Liễm đang đứng trên thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: 28: Uyên Ương Nghịch Nước

Hắc y nhân thấy Thanh Linh 'nhảy sông', phóng ám khí về phía Thanh Linh ngày càng dày đặc.

Một dây lụa trắng bay ra từ ống tay áo rộng thùng thình của Tần Liễm, lụa trắng được rót nội lực vào, không ngừng xoay tròn, ngăn cản ám khí sau lưng Thanh Linh, ám khí tuôn xuống nước như mưa.

Lúc Thanh Linh rơi xuống, tư thế dạt ra như một con ếch lớn. Tần Liễm nhìn thấy khóe môi không nhịn được hưng hăng co rút vài cái, hắn vron tay nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại, đỡ nàng đứng sang một bên.

Hắc y nhân ngưng phóng ám khí, từng người lần lượt nhảy xuống sông, lặn sâu xuống dưới nước, từ dưới nước phóng ám khí lên trên thuyền.

Một ám khí phá không bay đến chỗ Tần Liễm, dưới tình thế cấp bách Thanh Linh vốn định đẩy Tần Liễm ra, lại ngoài ý muốn đẩy ngã hắn trên thuyền.

Hoa đào hai bên bờ sông đã nở rộ, cánh hoa hồng phấn hòa theo làn gió bay múa đầy trời, hoa rơi mang theo đầy tình ý. Cánh hoa bay là tả rơi xuống hai bóng dáng đang dính sát vào nhau trên thuyền, xinh đẹp như một bức họa tuyệt diệu, tranh sơn thủy cuốn.

Giữa hai hàng lông mày ôn nhuận như ngọc của Tần Liễm, có một cánh hoa đào chẳng biết rơi xuống từ lúc nào, giúp khuôn mặt tinh xảo như họa của hắn tăng thêm vài phần mị hoặc, tuyệt mỹ câu hồn người.

Thanh Linh nằm trên người hắn, tim đập thình thịch, nhảy cuống loạn không ngừng, tay chân có chút luống cuống.

"Hai vị thân mật ở đây hình như có hơi lộ liễu thì phải? Dù sao cũng có một người đang sống rành rành như ta ở đây." Khuyết Ngọc một thân hồng y, khuôn mặt yêu dã, hắn đi ra từ trong khoang thuyền, nhìn thấy hai bóng người kẻ sát vào nhau liền nhìn không được buông lời trêu chọc.

Tần Liễm tức giận nói: "Người có thể tự móc mắt ra." Như vậy thì không phải nhìn thấy một màn này.

Khuyết Ngọc ngượng ngùng quay đầu, lúc Thanh Linh nhìn thấy Khuyết Ngọc, rất kinh ngạc, lòng nổi lên một chút nghi ngờ, Tần Liễm và Phó lâu chủ Phong Tuyết Lâu có quan hệ như thế nào?

Chưa đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, lời nói Khuyết Ngọc đã truyền đến, trên mặt nàng lập tức hiện lên vẻ xấu hổ. Một tay của nàng lúc trước đã bị hắc y nhân dùng kiếm đâm bị thương, bây giờ muốn đứng dậy cũng chỉ có thể chống người lên bằng tay không bị thương còn lại. Lúc chuẩn bị đứng lên, ám khí của hắc y nhân lại bay đến, Tần Liễm đột nhiên nắm eo nàng lăn sang bên cạnh, tránh thoát ám khí.

Hai người vốn đã đến gần mép thuyền, lại lăn thêm một vòng như thế, cả hai liền hoa lệ lộn lắt rơi xuống nước, văng lên một trận bọt nước lớn.

Vài hắc y nhân lặn xuống, vây quanh hai người trong nước. Vài đường kiếm xé nước đâm tới, Tần Liễm ôm chặt eo Thanh Linh, bơi xuống càng sâu, từ chỗ sâu trong nước thoát ra khỏi vòng vây của hắc y nhân.

Tay Tần Liễm cầm một thanh sáo ngọc màu trắng, bên trong sáo ngọc có giấu cơ quan, sau khi cơ quan được mở ra, bên trong sáo ngọc xuất hiện một lưỡi dao bén nhọn. Hắn ôm nàng bơi tới sau lưng một hắc y nhân, đâm sáo ngọc về phía cái ót người đó rồi nhanh chóng rút ra, động tác mau lẹ ngoan quyết. Chỉ trong chớp mắt, óc hắc y nhân kia tràn ra, máu cũng từ trên đầu phun ra như thác, động tác ghê tởm và tàn nhẫn. Mà sắc mặt Tần Liễm vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng, giống như không hề có chuyện gì xảy ra.

Thanh Linh thấy Tần Liễm ra tay tàn nhẫn như vậy, trong lòng không khỏi có chút e ngại. Người này, lòng dạ thật đúng là độc ác.

Tần Liễm chú ý thấy Thanh Linh sắp không trụ được ở dưới nước, gấp rút ôm nàng nổi lên mặt nước. Một hắc y nhân cũng ngổi lên lấy hô hấp, hắn vừa trôi đầu lên, tay Tần Liễm khẽ nhúc nhích, sáo ngọc tựa như một luồng ánh sáng trắng bay xuyên qua đầu hắc y nhân, máu tuôn ra như suối nhuộm đỏ cả một mặt sông, mắt vừa thấy lòng liền kinh sợ.

A Thấy chạy ra từ khoang thuyền, chứng kiến một màn công tử nhà mình đang vui mình giữa dòng nước nhuộm máu đỏ tươi, kinh ngạc: "Công tử và Diệp cô nương chơi uyên ương nghịch nước có bị thương không?"

Khuyết Ngọc nghe vậy, cười ha ha: "Uyên ương nghịch nước, nghịch cũng thật là hăng hái." Hắn luôn ở trên thuyền nhìn bọn họ chém giết trong nước, không có ý định ra tay giúp Tần Liễm, hắn biết rõ Tần Liễm căn bản không cần hắn phải ra tay hỗ trợ.

Thanh Linh dưới nước giận dữ: "Người mới uyên ương! Cả nhà người đều uyên ương!" Là tên ngu ngốc nào mà thành ngữ đến như vậy.

Tần Liễm như cười mà như không cười: "A Thát, trở về chép một ngàn lần thành ngữ quy tắc chung cho ta."

Mỗ A Thát kêu rên: "Một ngàn lần, không cần mà...."

Hắc y nhân còn lại đều ở dưới nước, Tần Liễm ôm Thanh Linh bơi về gần thuyền, đưa nàng lên thuyền xong, sau đó liền đâm đầu xuống nước đi đối phó với hắc y nhân.

Không tới nửa thời gian uống cạn chung trà, đã có nhiều cỗ thi thể nổi lềnh bềnh trên mặt nước. Máu đỏ thấm lan ra cả mặt sông, mùi máu tanh nồng đậm xông vào mũi, khiến người ta chỉ muốn nôn mửa.

Lúc Tần Liễm rời khỏi mặt nước phi người lên thuyền, toàn thân tuy ướt đầm nhưng lại không chút chật vật, dung mạo tiên nhân vẫn như ngọc, phong nhã xuất trần.

Hắn ôm một hắc y nhân lên thuyền: "Ai phải các người tới?"

Hắc y nhân không nói tiếng nào, từ khoe miệng chảy ra một dòng máu đỏ thẫm, lát sau ngã xuống đất. Lúc ở trong nước, hắn đã biết hôm nay bản thân khó thoát khỏi cái chết, nên khi vừa được Tần Liễm mang ra khỏi mặt nước liền cắn ngay túi chứa độc giấu sẵn trong miệng.

Tần Liễm đá hắc y nhân đã tự sát xuống nước, quay đầu lại nhìn thấy cánh tay Thanh Linh không ngừng tuôn ra máu, lông mày không khỏi nhăn lại: "Sao lại bị thương?"

"Ta...." Nàng vừa định nói không sao, đột nhiên cảm thấy trên người hình như thiếu vật gì đó, sờ sờ, nàng hoảng hốt phát hiện ra mặt chiếu giả giấu trong ngực đã biến mất! Sắc mặt trắng bệch.

"Miệng vết thương đau lắm sao?" Nhìn sắc mặt nàng đột nhiên trắng bệch, Tần Liễm cho rằng là do nàng đau nhức cùng cực nên như vậy.

"Các người có thấy vật gì rớt ra từ người ta không?" Nàng lo lắng hỏi bọn họ, nàng có thể chắc chắn trước khi nhảy xuống nước đồ vẫn còn ở đó, vậy đồ chỉ có thể rớt trên thuyền hoặc trong nước.

"Không có." Tần Liễm nói, hai người khác cũng lắc đầu theo: "Người làm rớt vật gì?"

Thanh Linh không trả lời hẳn, mặc kệ cánh tay vẫn còn tuôn ra máu, nàng trực tiếp đâm đầu xuống nước.

"Thanh Linh, rốt cuộc người đã làm rớt vật gì, chỉ cần nói ra chúng ta sẽ giúp người."

Giọng Tần Liễm từ trên thuyền truyền xuống, bây giờ nàng còn chưa biết Tần Liễm là địch hay là bạn, mặt chiếu giả có liên quan đến người giết dây hại chết Đại ca, trước khi biết Tần Liễm là địch hay bạn, nàng vẫn không nên nói ra chuyện mặt chiếu giả.

Không có, không có, chỗ nào cũng không có. Làm sao bây giờ, mặt chiếu giả rốt cuộc là rơi ở chỗ nào? Nàng ở trong nước tìm thật lâu, lòng càng ngày càng gấp, đều do bản thân, nàng sao có thể vô ý như vậy, ngay cả mặt chiếu rớt lúc nào cũng không biết. Vì mảnh mặt chiếu này, Trương Tứ phải mất mạng, Vô Ảnh sống chết không rõ, mà nàng lại làm mất nó, nàng thật đáng chết.

Tần Liễm cuối cùng cũng không nhìn nổi Thanh Linh bị thương mà còn luôn ngâm mình trong nước. "Ừm! một tiếng, hẳn nhảy vào nước bơi tới bên người nàng, ôm kéo nàng lên thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thành Thân Phải Làm Sao Bây Giờ?

"Để ta tiếp tục tìm." Thanh Linh trong lòng Tần Liễm gầy dựa muốn xuống nước, mỗi nàng không một chút máu, miệng vết thương trên cánh tay vẫn tuôn máu ồ ạt.

Tần Liễm nhìn nữ tử trong lòng bị thương đến mặt đều trắng bệch nhưng vẫn gầy dựa muốn bỏ nhào xuống nước, giữa lòng mảy lộ ra một loại tính chất quật cường. Không biết vì sao, nơi nào đó trong lòng giống như bị người đâm một châm, đau xót, hai tay dùng sức một cái, hung hãn khóa nàng trong ngực, cảm giác đau xót đó mới có thể giảm bớt.

"Diệp Thanh Linh, ta không cho phép người tự chà đạp bản thân mình tệ như vậy." Hắn lạnh lùng nói, bá đạo và cường thế, mặt hiện lên nét nghiêm túc hiếm có, hoàn toàn mất đi bình thân ôn nhã thường ngày.

Eo Thanh Linh bị hắn siết sao bóp chặt, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói nghiêm nghị mà bá đạo của hắn, nàng dần dần tỉnh táo lại. Mặt chiếu giả bị rơi vào trong nước, dù có tìm được, thì chữ viết đã bị nhòe đến không nhận dạng được, cũng không còn tác dụng gì. Aii, thật sự là đáng tiếc. Lại nhớ đến Trương Tứ vì lấy mặt chiếu giả cho nàng mà mất mạng, trong lòng lại cảm thấy khổ sở.

Nữ tử trong ngực rốt cuộc cũng yên tĩnh lại, Tần Liễm nhớ ra khẩu khí vừa rồi của mình có chút nghiêm trọng, cho nên lúc mở miệng nói chuyện lần nữa, giọng nói hẳn phá lệ ôn hòa thông dong: "Thanh Linh chỉ có một người, người làm hư nàng rồi thì lấy ai để bồi thường cho bản tướng đây?" Hắn trên chọc, giọng nói dừng lại một chút, lại nói: "Trên người người có vết thương, nói cho bản tướng biết người làm rớt vật gì, bản tướng cho người đi tìm giúp người."

"Không cần, dù tìm lại được thì cũng không sử dụng được." Nàng trong lòng hắn rầu rĩ nói.

"Được, vậy thì không tìm." Hắn rốt cuộc cũng không tiếp tục truy vấn nàng làm rớt vật gì nữa, vật có thể khiến nàng không để ý tới vết thương trên tay mà vội vàng nhảy xuống nước, ắt hẳn là quan trọng. Nhưng nàng lại không muốn nói cho hắn biết vật đó là vật gì, nhiều đó thôi cũng đã đủ để thấy trong lòng nha đầu này vẫn chưa chịu tin tưởng hắn, chuyện này khiến lòng hắn có một chút buồn bực.

Hắn buông nữ tử trong lòng ra, lệnh cho A Thất vào trong tìm một bộ đồ y sạch sẽ. Sau đó băng bó đơn giản cho vết thương trên tay nàng.

Trên thuyền không có y phục của nữ tử, cánh tay nàng lại bị thương, Tần Liễm dứt khoát đưa nàng trở về Hạ Thành.

Trong xe ngựa, Tần Liễm lấy ra thuốc trị thương: "Để ta xem vết thương trên tay người một chút." Hắn không chờ Thanh Linh đồng ý, đã lột ra lớp băng bó vừa rồi, kéo toàn bộ quần áo trên vai nàng xuống, đưa mắt nhìn vào miệng vết thương.

"Không.... Không cần." Hắn kéo quần áo của mình, trong lòng nàng vẫn có chút lúng túng, vội vàng lấy tay của hắn ra, xoay người lại trốn về phía sau.

Thấy nàng lui về phía sau co rúm người lại, Tần Liễm cười bất đắc dĩ một tiếng: "Thanh Linh, người là vị hôn thê của bản tướng, sớm muộn gì bản tướng cũng sẽ nhìn thấy thân thể của người, người kháng cự bản tướng như thế, đến lúc thành thân thì phải làm sao?"

"Thì không phải bây giờ còn chưa thành thân sao? Trước khi thành thân không cho người chạm vào ta." Nàng thật không muốn thành thân với hắn, bây giờ cách ngày thành thân chỉ còn có một khoảng thời gian ngắn, nàng phải nhanh chóng tìm cách lui chuyện hôn sự này.

Hắn thở dài, trên mặt vẫn cười nhẹ như cũ, khẩu khí như đang dỗ dành hài tử nói: "Được, không chạm vào người, người bôi thuốc nhanh lên, ta trước ra ngoài xe ngựa đợi người."

Lúc sắp xuống xe, hắn đột nhiên xoay người tìm một bộ quần áo sạch: "Lát nữa người thay bộ y phục này vào."

Nàng đợi hắn xuống xe, tay cầm y phục hắn vừa đưa, xúc cảm mềm mại của phần vải vóc này mang lại còn tốt hơn cả Thiên Ngân Cẩm. Đồ người này sử dụng, quả thật không có thứ gì mà không hoa lệ tinh xảo, đặc trưng nhất là loại hoa văn màu tím phiền phức kia cũng là được đặc biệt thêu hai mặt, hoa văn thêu ra là loại hoàn mỹ nhất, không cách nào bắt bẻ được.

Chịu đựng đau nhức chỗ vết thương, nàng cố thay cho xong bộ quần áo, hoàn tất việc bôi thuốc, lúc nàng đưa đầu ra ngoài gọi hắn lên xe ngựa thì sắc trời cũng đã tối.

Tiến vào trong thành, nàng sống chết cũng không chịu mặc quần áo của hắn hồi phủ, bắt hắn dừng xe ngựa ở trước một cửa hàng may y phục, bảo hắn về trước. Còn chính mình vào trong điểm quần áo mua y phục thay xong mới đi ra. Nàng cố ý đi vòng vo lần quần hai ba vòng bên ngoài, thăm chắc chắn không có người đi theo mới vội vàng chạy về chỗ của Hoán Y.

"Hoán Hoán, Vô Ảnh đã trở về chưa?" Lúc Thanh Linh đi vào, Hoán Y vẫn đang sửa soạn lại đồng phục liệu bề bộn, nghe vậy, nàng ta cũng không ngừng đầu lên.

"Không có, vài ngày nay ta cũng không thấy nàng, người tìm nàng có việc gì sao?" Từ lúc Thanh Linh đến gần, nàng đã ngửi thấy được mùi máu tươi, vừa ngừng đầu lên lập tức nhìn thấy sắc mặt Thanh Linh tái nhợt như tờ giấy, thân là một thầy thuốc, nàng liền nhận ra trên người Thanh Linh có thương, lo lắng hỏi: "Người bị thương sao?"

Thanh Linh gật đầu: "Ừ, có bị thương, nhưng đã được bôi được, bây giờ đã không có gì đáng ngại."

"Vậy là tốt rồi."

Hoán Y vừa dứt lời, giọng nói Vô Ảnh liền truyền từ bên ngoài vào: "Tiểu thư, người không sao chứ?" Sau tiếng nói người cũng bước vào cửa.

Thấy Vô Ảnh trở lại, Thanh Linh thở phào nhẹ nhõm, Vô Ảnh rốt cuộc không xảy ra chuyện lớn gì, thật tốt: "Ta không sao, chỉ là đồ đã mất rồi thôi." Nàng rũ mắt xuống, áy náy nói.

"Làm mất vật gì sao?" Hoán Y hỏi, nàng ta không hề biết gì về sự tồn tại của mặt chiếu giả, chuyện Thanh Linh và Vô Ảnh cùng đi lấy mặt chiếu giả càng không.

"Không có gì, chỉ là đồ Vô Ảnh tặng ta để phòng thân nhưng ta lại không cẩn thận làm mất." Thanh Linh không muốn Hoán Y bị cuốn vào những chuyện này, nàng hy vọng Hoán Y chỉ nên ở y quán, yên bình sống qua ngày là tốt rồi.

"Nhìn bộ dáng uest oải sắp khóc của người, ta còn tưởng người làm mất vật gì trọng yếu lắm vậy." Hoán Y vừa sửa sang lại dược liệu trong tay vừa nói.

"Hoán Hoán, người đi làm bánh hoa quế nhân đậu đỏ cho ta được không, ta muốn ăn." Thanh Linh ôm cánh tay Hoán Y làm nũng nịu.

"Người nha, vừa đến chỗ ta là chỉ biết tìm ăn." Hoán Y vẻ mặt bất đắc dĩ cười nói, bỏ dược liệu trong tay xuống, xuống bếp làm điểm tâm.

"Vô Ảnh, người dùng cách nào để trốn ra?" Thanh Linh lừa Hoán Y ra ngoài rồi hỏi.

Vô Ảnh giải thích nói, sau khi Thanh Linh rời đi, các hắc y nhân kia không muốn dây dưa lâu với nàng ta. Tất cả đều chuyển hướng đuổi theo Thanh Linh. Vô Ảnh muốn ngăn cản, nhưng cũng ngăn cản đối phương được một trận mà thôi. Vô Ảnh lại tiếp tục bị lạc ở trên núi, lúc tìm được đường ra thì sắc trời cũng đã tối, còn phát hiện được xác hắc y nhân trôi lềnh bềnh trên mặt sông, nàng đã mơ hồ đoán được Thanh Linh bình an trở về, nên nhanh chóng chạy về Hạ Thành xem Thanh Linh có trở lại hay chưa.

Mấy hắc y nhân đột nhiên nhảy ra kia rốt cuộc là do ai phái tới? Vì sao lại không hạ sát chiêu với các nàng? Tần Liễm xuất hiện ở bờ sông có phải là trùng hợp hay không? Đều các loại nghi vấn, Thanh Linh rối rắm như tơ vò.

Sau khi Thanh Linh xuống xe ngựa, Tần Liễm cũng lập tức trở về Tướng phủ.

Trong đại sảnh Tướng phủ, Khuyết Ngọc một thân hồng y như lửa, khuôn mặt tuấn mỹ quyến rũ, tóc đen xõa sau người, bóng loáng mềm mại như tán liễu thảng ba, khoác lên tờ gấm, cổ ngọc ngà năm ôn nhuận.

"Trong sổ nhỏ kia viết cái gì?" Tần Liễm thông dong ưu nhã rảo bước đi vào đại sảnh, trực tiếp hỏi.

"Người tự mình xem một chút đi." Khuyết Ngọc móc từ trong ống tay áo huyền sa vân màu đỏ ra một sổ nhỏ vàng óng ánh, ném về phía Tần Liễm.

Tần Liễm bắt được sổ nhỏ, vừa mở ra xem, khoe môi liền nhếch lên thành một vòng cung duyên dáng: "Mạch Chiêu Nam chết quả nhiên là do có kẻ giở

trò ở sau lưng." Nhìn kĩ, cuốn sổ nhỏ bên ngoài màu vàng kim hắc đang cầm trong tay đúng là mật chiếu giả mà Thanh Linh đánh rơi.

Trên thuyền, khi Thanh Linh đẩy hắc ra để tránh né ám khí, hắc đã phát hiện ra trong ngực nàng có vật khác thường, đợi ám khí bay tới gần nữa, hắc mới âm thầm lấy mật chiếu giả trong ngực nàng ra, vì không để cho nàng phát giác ra đồ đã mất ngay lúc đó, nên hắc mới nhanh chóng ôm nàng kéo vào trong nước.

Lúc rơi xuống nước thừa dịp nàng không chú ý, hắc thầm vận nội công bắn mật chiếu giả về cho Khuyết Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Đại Tỷ Tặng Lễ

Theo tin tức người đến báo, phụ thân của Thanh Linh tức là Diệp Thiên Minh cùng Đại ca Diệp Tự, Tam đệ Diệp Minh, sẽ trở lại Hạ Thành ngay ngày mai.

Trong phủ Hộ quốc Tướng quân, Lâm thị phân phó các hạ nhân quét dọn khắp nơi thật cẩn thận. Bọn hạ nhân trong phủ chạy đến chạy lui đến ướt cả y phục, quét dọn rồi lại quét dọn, trong phủ xuất hiện một cảnh tượng bận rộn, náo nhiệt lạ thường.

"A, muội muội vừa đi đâu vậy? Còn cái hộp lớn Hương Thảo ôm là cái gì thế?" Trước cửa lớn phủ Tướng quân, Diệp Thanh Ngọc đang ra cửa thì thấy Thanh Linh từ bên ngoài trở về, Hương Thảo đi theo sau lưng. Trong tay Hương Thảo nâng một cái hộp, Diệp Thanh Ngọc thật tò mò bên trong cái hộp kia chứa thứ gì.

"Bên trong là bộ xiêm y bằng Thiên Ngân Cẩm ta vừa cho người làm." Thanh Linh nói.

"Cái gì? Người đã đem Thiên Ngân Cẩm may thành xiêm y rồi sao?" Về mặt Diệp Thanh Ngọc kinh ngạc, sau đó lại hiểu rõ, khó trách nàng nhân cơ hội Thanh Linh không có trong phủ liền phái người đi qua Thanh Lạc viện tìm Thiên Ngân Cẩm, nhưng có lục tung mọi góc ngách cũng không thấy. Kỳ quái, nàng bảo người trông coi ở cửa phủ khi nào thấy Thanh Linh hoặc Hương Thảo ra ngoài phủ may xiêm y, phải bẩm báo cho nàng ngay, nàng sẽ tìm cách đoạt được Thiên Ngân Cẩm ngay lúc đó. Nhưng bây giờ, ngay cả xiêm y người ta cũng đã may xong, mà vẫn chưa có ai đến báo với nàng một tiếng.

Diệp Thanh Ngọc tức giận thiếu chút nữa phải giậm chân, ánh mắt âm ngoan liếc về phía hai thị vệ canh ở cửa, hai người kia cảm nhận được ánh mắt không mấy thiện ý của nàng ta, bị hù dọa đến toàn thân đều run lên.

"Đúng vậy, có vấn đề gì sao?" Nhìn Diệp Thanh Ngọc tức giận đến thiếu nữa đã giậm chân, lòng Thanh Linh không khỏi tốt lên được một chút.

"Không có gì." Diệp Thanh Ngọc bên ngoài cười nhưng bên trong không cười, trong lòng chỉ hận không thể xé toạt vẻ tươi cười trên mặt Thanh Linh thành tám mảnh: "May xiêm y bằng Thiên Ngân Cẩm chắc chắn rất đẹp mắt, muội muội có thể cho cho tỷ mặc thử một chút được không?"

Cho người mặc thử? Chỉ sợ là cho người thử xong, đồ cũng sẽ không trở lại: "Tỷ tỷ, ta đột nhiên nhớ ra có chút chuyện phải làm, ta đi trước đây." Thanh Linh quăng lại một lí do tùy tiện để cự tuyệt Diệp Thanh Ngọc, sau đó nhanh chóng kéo Hương Thảo trở về viện.

Diệp Thanh Ngọc nhìn bóng lưng như đang chạy trốn của Thanh Linh, tức giận đến sắp cắn nát bờ môi dưới, người chạy, người chạy, người có chạy nhanh hơn nữa cũng vô dụng thôi. Dù Thiên Ngân Cẩm đã may thành xiêm y, nàng chắc chắn cũng phải đoạt về tay mình. Nàng ta oán hận trở về viện của mình, ngay cả cửa cũng không bước ra.

"Tiểu thư, Hương Lát đến truyền lời bảo người đến chỗ Đại tiểu thư một chuyện có việc, Tiểu thư, người có muốn đi không? Nhưng nô tỳ vẫn muốn khuyên Tiểu thư một câu đừng nên đi." Hương Thảo có cảm giác, cảm giác rằng chuyện lần này sẽ không có gì tốt lành.

"Đi, sao lại không đi, chẳng lẽ nàng ta có thể ăn thịt Tiểu thư nhà người sao?" Thanh Linh cười trêu Hương Thảo.

"Chuyện này cũng rất khó nói, Đại tiểu thư chỉ sợ hận không thể ăn Tiểu thư luôn đấy!" Hương Thảo cảm lên lược chải đầu cho Thanh Linh.

"Bình đến tướng chặn, nước đến đê chặn, Tiểu thư nhà người mới không sợ nàng ta, còn nữa, nếu Đại tiểu thư muốn tìm bốn tiểu thư để gây phiền toái, thì cho dù bốn tiểu thư không đến chỗ nàng ta, phiền toái cũng sẽ tự đưa tới cửa."

Hương Thảo cảm thấy cũng có lí: "Vậy Tiểu thư cũng nên cẩn thận một chút."

Làm tốt búi tóc cho Thanh Linh, xiêm thêm hai cây trâm bạch ngọc vào khe tóc đen óng mượt, trang điểm nhân nhạ, thanh lệ thoát tục, tao nhã tuyệt trần, cả người mỹ lệ như đóa hoa lan ở nơi thâm cốc.

Đến viện của Diệp Thanh Ngọc, Hương Lát đưa Thanh Linh tiến vào khuê phòng của Diệp Thanh Ngọc.

"Muội muội, đến đây giúp tỷ tỷ nhìn một chút, xem cây trầm nào đẹp nhất." Trước mặt các nàng bày đầy các loại trầm cái màu sắc rực rỡ, Diệp Thanh Ngọc vô cùng thân mật kéo tay Diệp Thanh Linh, nhờ vả Thanh Linh xem giúp các thứ trầm cái kia.

Hừ, nhiều trầm cái như vậy, tỏa ra hào quang vàng chói, lục quang, ánh sáng bạch kim lóng lánh lóa mắt, thiếu chút nữa đã đâm mù mắt nàng. Diệp Thanh Ngọc gọi nàng đến xem là để khoe khoang sao? Trên mặt Thanh Linh kéo ra một nụ cười nhẹ, nói: "Muội muội cảm thấy tỷ tỷ đeo cái gì lên cũng đều xinh đẹp cả."

Diệp Thanh Ngọc tùy ý cầm lên một cây trầm ngọc, sâu ở đáy mắt lóe qua một tia ánh sáng độc ác: "Vậy ngươi cảm thấy mình cái lên cây trầm này có đẹp không?"

"A, tỷ tỷ có ý gì?" Diệp Thanh Ngọc muốn làm gì?

"Nếu muội muội thích cây trầm ngọc này, vậy thì tỷ tỷ tặng cho ngươi."

Phải vậy không? Kết cấu cây trầm này kém như vậy, ngươi cũng không biết xấu hổ mà đem tặng cho người ta? Ngươi cố ý có phải không? Nhưng, Diệp Thanh Ngọc khó khi nào chịu đưa ra một phần lễ, không lấy chẳng phải là ngu ngốc sao? Trong mắt Thanh Linh xẹt qua một tia giảo hoạt.

"Nhưng muội muội lại cảm thấy cây trầm này hợp với tỷ tỷ hơn." Vừa nói xong Thanh Linh liền đoạt lấy cây trầm trong tay Diệp Thanh Linh, trực tiếp cầm lên trên đầu nàng ta, tiện đường còn rút thêm một cây trầm khảm bảo thạch hình bướm bướm tinh xảo xuống, cười nhẹ nhàng một tiếng: "Ta cảm thấy cây trầm này hợp với ta nhất, những thứ khác không mấy phù hợp lắm, tỷ tỷ chỉ cần đưa ta cây trầm này là tốt rồi." Nàng còn thuận tay cầm cây trầm bướm bướm đó lên đầu mình: "Có phải rất đẹp không?"

Thanh Linh vừa dứt lời chân đã chạy đến ngoài cửa, vội vàng hét to với bọn nha hoàn trẻ tuổi và mấy lão mụ tử trong viện: "Các ngươi nhìn một chút, đánh giá xem cây trầm mà Đại tiểu thư vừa tặng ta có đẹp không?"

Nghe vậy, các nàng lần lượt dừng lại động tác trong tay rồi nhìn sang, vừa nghe Thanh Linh nói cây trầm kia là của Đại tiểu thư đưa cho, rồi rít mõm miệng khen đẹp mắt.

"Tỷ tỷ, rất đẹp phải không?" Thanh Linh quay đầu nói với Diệp Thanh Linh đứng ở cửa, trên mặt cười tươi như hoa.

Hai mắt Diệp Thanh Ngọc trừng lớn, đau lòng nhìn cây trầm vàng khảm bảo thạch bướm bướm tinh xảo, giá trị cây trầm kia cũng không nhỏ! Tuy lòng tiếc đến đứt từng đoạn ruột nhưng ngoài mặt vẫn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Rất đẹp, đẹp vô cùng!" Nàng thật không ngờ Thanh Linh sẽ chạy ra bên ngoài lớn tiếng nói cây trầm kia là nàng tặng cho, lần này nàng không muốn đưa cũng không được, dù sao da mặt nàng vẫn chưa đủ dày để đi đòi lại đồ mình vừa tặng.

"Muội muội vào xem giúp tỷ tỷ tiếp vòng đeo tay nào đẹp đi." Diệp Thanh Ngọc xoay người đi vào trong phòng, Thanh Linh cũng đi theo vào.

Thanh Linh có chút buồn bực, chẳng lẽ hôm nay Diệp Thanh Ngọc gọi nàng đến đây thật sự chỉ là nhờ nàng xem giúp vòng đeo tay nào đẹp mắt thôi sao?

Tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào phòng, Thanh Linh quay đầu lại phát hiện là Hương Lát. Hương Lát tiến vào hành lễ với hai người, sau đó liền nói nhỏ vào bên tai Diệp Thanh Ngọc cái gì đó, nói xong, Hương Lát lại lui ra ngoài.

"Muội muội, tỷ tỷ có chút việc phải ra ngoài trước, sẽ nhanh chóng trở lại thôi, ngươi ở lại giúp tỷ tỷ lựa ra vòng tay đẹp mắt một chút." Diệp Thanh Ngọc nói xong liền vội vã rời đi.

Trong khuê phòng Diệp Thanh Ngọc to như vậy mà cũng chỉ có mỗi Thanh Linh bên trong. Trong phòng có tranh sơn thủy, bình phong chia phòng thành gian, gian trong chủ yếu là đặt một chiếc giường, và một ít bàn ghế, còn gian ngoài dùng để đặt bàn trang điểm và tủ quần áo.

Bây giờ trên bàn trang điểm đang bày ra đầy đồ trang sức đeo tay, cửa tủ quần áo mở rộng ra có thể thấy rõ được các loại y phục có đủ kiểu dáng xinh đẹp bên trong.

Thanh Linh chờ Diệp Thanh Ngọc trong phòng chừng một thời gian uống cạn chung trà, nhưng vẫn chưa thấy nàng ta trở lại, cảm thấy một thân một mình chờ ở chỗ này mãi cũng không ổn, nên liền đi ra cửa phòng, trên hành lang lại gặp phải Hương Mai hầu hạ bên cạnh Diệp Thanh Ngọc.

"Hương Mai, khi nào Đại tiểu thư trở lại thì ngươi nói với nàng là ta có chút việc phải trở về trước." Thanh Linh phân phó.

"Vâng, Nhị tiểu thư." Hương Mai nói.

Thanh Linh đi về phía viện của mình, nhưng chỉ mới đi được nửa đường, đã bị Diệp Thanh Ngọc đuổi theo ở phía sau.

Diệp Thanh Ngọc mím môi, nộ khí đằng đằng bước tới, trầm vàng cái hai bên tóc lay chuyển kịch liệt, châu ngọc đeo trên người bay nhảy dữ dội, cả người phảng phất như có sát khí vây quanh.

Theo sau nàng là hai nha hoàn trẻ tuổi, còn có hai lão ma ma khuôn mặt không mấy thiện ý cầm theo roi trong tay. Hai lão ma ma kia cực kì béo, vóc người cũng cao lớn. Các nàng ta đều là lão nhân trong phủ, chuyên môn dạy dỗ các tiểu nha đầu mới tiến vào không hiểu quy củ.

Nghe Hương Thảo nói hai lão ma ma này đánh người rất ác độc, một roi quất lên cũng khiến người ta đau đến hồi hận khi đã được sinh ra ở kiếp này,

mà lại nhìn không thấy chút dấu vết.

Thanh Linh câu môi cười lạnh, Diệp Thanh Ngọc sát khí đằng đằng còn dẫn thêm người đến, đây là muốn đánh nàng sao? Chỉ là, nàng đã đắc tội với Diệp Thanh Ngọc từ lúc nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tiên Trăm Hậu Tấu, Ngoan Độc!

"Diệp Thanh Linh, ngươi là đồ tiểu bi ối, lại cả gan dám xé nát vũ y của bốn đại tiểu thư, hôm nay bốn đại tiểu thư tuyệt đối sẽ không để yên cho ngươi." Diệp Thanh Ngọc chỉ tay về phía Thanh Linh, cả giận nói.

"Đợi chút, cái gì mà xé nát vũ y? Chuyện gì xảy ra?" Nàng xé vũ y của Diệp Thanh Ngọc khi nào? Chuyện nàng làm sao chính bản thân lại không nhớ rõ??

"Ngươi còn dám giả ngây giả dại ở đây?" Diệp Thanh Ngọc ra hiệu bằng mắt với một nha hoàn bên cạnh, nha hoàn kia liền đi lên ném một đồng vải vụn rách nát tới trước mặt Thanh Linh.

"Vũ y của ta lúc trước vẫn còn nguyên vẹn, nhưng khi ngươi vừa rời khỏi đã trở thành như vậy, chuyện này nhất định là do ngươi lợi dụng lúc ta không có trong phòng mà ra tay. Món vũ y này là thứ bốn tiểu thư muốn mặc để hiển vũ ở buổi yến tiệc Khánh Công tối mai, bây giờ ngươi phá nát nó rồi, hại bốn tiểu thư không có vũ y thích hợp mà biểu diễn, ngươi làm vậy là muốn khiến bốn tiểu thư xấu mặt có phải không? Ngươi đúng là đồ tiểu bi ối, lòng dạ sao lại có thể độc ác như thế. Lý ma ma, Trương ma ma, tiến lên dạy dỗ nàng thật tốt cho ta." Diệp Thanh Ngọc vừa nói dứt lời, không cho Thanh Linh cơ hội cãi lại, nàng đã vội vàng phân phó người động thủ.

Trên thực tế, Thanh Linh cũng lười giải thích phí nước bọt, Diệp Thanh Ngọc nhìn nàng không thuận mắt cũng không phải ngày một ngày hai, bây giờ nàng có định giải thích cũng vô dụng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Thanh Ngọc hiện lên vẻ âm tàn, ánh mắt nhìn Thanh Linh ẩn giấu mưu kế.

"Vâng ạ." Lý ma ma và Trương ma ma túm chặt roi trong tay bước lên phía trước, Lý ma ma là người vươn tay lên đầu tiên, dùng sức quăng roi xuống người Thanh Linh. Roi xé gió bay đến, nàng đứng tại chỗ, mí mắt không cần nhấc lên một cái cũng có thể bắt được đầu roi bên đây của Lý ma ma.

Thanh Linh dùng tay không mà vẫn bắt được roi của nàng, Lý ma ma không khỏi ngạc nhiên, sau đó dùng hết sức kéo roi về. Lúc nàng ta dùng hết sức lực kéo đầu roi bên kia, Thanh Linh đột nhiên buông đầu roi bên đây ra, Lý ma ma lập tức ngã chổng vó bốn chân lên trời, bộ dạng rất tức cười, khiến mọi người xung quanh nhìn thấy đều nhin không được mà phì cười.

"Lý ma ma, có phải nằm ở đó rất mát không?" Thanh Linh cười run cả người, nói.

Khuôn mặt già nua của Lý ma ma đỏ lên: "Hừ, ta không tin ta không trị được ngươi." Nàng ta đứng lên, lại vung ra một roi về phía Thanh Linh.

Có lẽ Thanh Linh trước kia quá dễ bắt nạt, nên Lý ma ma này hoàn toàn không hề đặt Nhị tiểu thư vào mắt, ra tay với Thanh Linh mà như đang dạy dỗ tiểu nha đầu dưới tay nàng ta vậy.

Trương ma ma cũng bắt đầu động thủ, một roi nàng ta đánh xuống cũng không trúng người, mà lại đánh lên sàn nhà, âm thanh chang chát vang lên, nghe qua có chút kinh người. Chỗ bị roi quật trúng còn để lại dấu vết rất rõ ràng, đủ để thấy Trương ma ma lần này ra tay ngoan độc đến cỡ nào. Lúc roi của Trương ma ma đánh đến lần nữa, Thanh Linh nhanh nhẹn đưa tay bắt lấy đầu roi của Lý ma ma, kéo nàng ta cản trước người mình, sau đó buông roi ra nhảy sang một bên.

"Ai da." Lý ma ma bị trúng roi của Trương ma ma, đau đến chảy nước mắt, cả giận nói với Trương ma ma: "Ngươi đánh chỗ nào thế? Ngươi không có mắt sao?"

Trương ma ma nói xin lỗi với Lý ma ma xong lại cầm roi chào hỏi lên người Thanh Linh, lúc này Thanh Linh cũng không nắm roi nữa, mà lại nghiêng người né đông trốn tây. Trương ma ma vung roi không trúng người mà chỉ toàn đánh lên sàn nhà và vài chậu hoa. Vì nghe thấy tiếng Diệp Thiên Minh hô phù, Lâm thị đã sai người mua về rất nhiều chậu hoa trang trí ở khắp nơi.

Lý ma ma khi không lại bị trúng một roi của Trương ma ma, chỉ tại Thanh Linh, trong lòng vô cùng phẫn hận, lực đạo vung roi trên tay cũng mạnh lên.

Hai ma ma vung roi khắp nơi, Thanh Linh né tránh nhanh nhẹn, người thì không đánh được nhưng bồn hoa lại bị đánh bể không ít, trên sân vốn đã được quét tước cẩn thận bây giờ lại phủ lên đầy đất và mảnh sứ vỡ vụn.

"Các người nhìn kĩ rồi mới đánh cho ta." Diệp Thanh Ngọc nhìn đồng bừa bốn trên mặt đất, trong lòng ngày càng căm tức.

Đại tiểu thư tức giận, hai ma ma cũng ngày càng nóng ruột, thấp thỏm lo sợ Đại tiểu thư sẽ trách cứ mình làm việc bất thành, hai người càng thêm ra sức truy đánh Thanh Linh.

Về mặt Thanh Linh thoải mái, không ngừng di chuyển, hai ma ma xoay xoay xoay chuyển chuyển, đầu óc dần dần choáng váng. Thanh Linh thấy thời cơ đã đến, nhếch miệng lên cười một cái đầy giảo hoạt vui vẻ, phi thân đến gần chỗ Diệp Thanh Ngọc đang đứng. Hai ma ma đánh cả buổi cũng chưa chạm được tới người, sớm đã then quá quá giận, lực đạo vung roi trên tay không hề giảm. Thấy Thanh Linh đột nhiên dừng lại, cho rằng nàng mệt mỏi chạy hết nổi rồi, mừng rỡ vung roi thật mạnh về phía nàng.

"Dừng tay!" Là giọng nói của Diệp Thanh Ngọc, nhưng đáng tiếc nàng ta hô lên cũng đã quá muộn màng.

Hai cây roi một trước một sau vốn đang đánh về phía Thanh Linh, nhưng Thanh Linh né ra rất nhanh, còn dư lại mỗi Diệp Thanh Ngọc tránh không kịp, may mắn có Hương Lá một bên đẩy Diệp Thanh Ngọc ra, miễn cưỡng nhận lấy hai roi thay nàng ta.

Hương Lá bị đánh kêu lên oa oa, Diệp Thanh Ngọc bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

"Ngu xuẩn!" Diệp Thanh Ngọc đứng lên, búi tóc bị nghiêng lệch, trên khuôn mặt trắng nõn còn dính bùn đất, nàng bị chọc tức vung tay lên, hung hăng quăng hai cái tát xuống mặt hai ma ma, mỗi người một tát.

Thật đáng tiếc, hai cây roi kia không đánh trúng Diệp Thanh Ngọc, trong lòng Thanh Linh thâm tiếc nuối.

"Chuyện này lại là sao đây?" Cách đó không xa truyền đến giọng nói hờn dỗi của Lâm thị, Lâm thị vừa đến đã nhìn thấy cảnh tượng trên đất đầy bùn đất lẫn lộn với các mảnh sứ vỡ, sắc mặt liền rất tệ.

Diệp Thanh Ngọc cảm nhận được ánh mắt giận dữ của Lâm thị đang nhìn sang nàng, vội vàng tiến lên nói ra lý do xảy ra chuyện cho Lâm thị nghe.

"Thanh Ngọc, người hiểu lầm Thanh Linh rồi, người xé nát vũ y của người không phải Thanh Linh mà là người bên cạnh của chính người, người đó là Hương Mai. Thật ra khi Thanh Linh đi ra, có người nhìn thấy Hương Mai len lén lút lút vào phòng, mẫu thân mới sai người bắt Hương Mai đến hỏi, rốt cuộc nàng ta cũng đã thừa nhận mình làm việc này." Lâm thị giải thích.

Chẳng lẽ mặt trời sắp mọc ở hướng tây sao? Hay heo mẹ đã học được cách treo cây rồi? Lâm thị hôm nay lại đột nhiên nói chuyện giúp nàng, thật khiến nàng được sủng mà cảm thấy sợ hãi. Tất nhiên, Thanh Linh cũng hiểu được rằng, Lâm thị chịu nói chuyện giúp nàng, ắt sẽ không có gì là tốt lành.

"Thanh Ngọc, còn không mau xin lỗi Thanh Linh." Lâm thị nói.

Trong lòng Diệp Thanh Ngọc hoàn toàn không muốn, nhưng vẫn cực lực nặn ra một nụ cười méo mó: "Muội muội, thật xin lỗi, là do tỷ tỷ hiểu lầm người, người hãy tha thứ cho tỷ tỷ được không?"

Thanh Linh không khỏi dâng lên lòng bội phục Diệp Thanh Ngọc, rõ ràng một phút đồng hồ trước còn hận nàng đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng chưa tới một phút sau lại tràn đầy tươi cười. Bây giờ hai mẫu tử này một kẻ mặt đỏ hất, một kẻ mặt trắng họa, rốt cuộc là muốn làm gì nàng? Nhưng, nếu hai mẫu tử này đã muốn chơi, tâm tình hôm nay của nàng cũng không tệ, có thể chơi cùng các nàng.

"Vũ y của tỷ tỷ bị phá nát, tỷ tỷ cũng chỉ do nhất thời nóng lòng mới hành xử như vậy, muội muội tất nhiên sẽ không trách tỷ tỷ rồi." Thanh Linh cười ngọt ngào nói, so về ca diễn, nàng chắc chắn mình sẽ không kém hơn Diệp Thanh Ngọc.

"Thanh Linh." Sao Lâm thị lại đột nhiên đối xử tốt với Thanh Linh vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Một Nụ Hôn Bá Đạo

"Nhưng bộ xiêm y kia của người, mẫu thân cũng sẽ không lấy đi không, mẫu thân đã đặc biệt sai người làm cho người thêm năm bộ y phục mới, người có thể trở về nhìn một chút."

Trong lòng Thanh Linh thâm giễu cợt, giá trị của Thiên Ngân Cẩm mà có thể đem ra so với năm bộ y phục tầm thường kia sao?

"Thanh Linh, mẫu thân biết thời gian qua người đã rất hiểu chuyện, buổi yến tiệc Khánh Công ngày mai rất quan trọng với Thanh Ngọc. Thanh Ngọc sẽ nhảy khúc Kinh Hồng Phi Tiên trên buổi yến tiệc, nếu như có thể khiến mặt rồng vui vẻ, người Diệp gia chúng ta sẽ nhận được chút ít vinh quang. Thanh Linh, người là một phần của Diệp gia ta thì cũng nên góp một phần sức cho danh dự của Diệp gia chứ. Cho nên, chuyện mẫu thân lấy đi bộ quần áo bằng Thiên Ngân Cẩm của người, người sẽ không trách mẫu thân đúng không?"

Vì danh dự của Diệp gia, một lí do đường hoàng như vậy, nàng sao có thể từ chối: "Tỷ tỷ, nếu đã cần bộ y phục kia như vậy thì cứ việc lấy đi đi." Chỉ là, bộ y phục đó Thanh Linh vốn làm ra cũng không phải dành cho mình, mà để chuẩn bị cho Diệp Thanh Ngọc luôn tìm mình gây phiền toái. Nàng còn chưa nghĩ ra cách nào để đưa bộ y phục vào tay Diệp Thanh Ngọc, không ngờ Lâm thị đã ra tay đoạt trước.

Bộ xiêm y vốn đã nhỏ, nàng lại bảo người ta làm càng thêm nhỏ, Diệp Thanh Ngọc mặc vào sẽ bó rất sát người. Bộ xiêm y kia khi bỏ áo khoác ngoài ra thì nhìn rất giống vũ y.

Thanh Linh sớm đã đoán được Diệp Thanh Ngọc sẽ không buông tha ý đồ với Thiên Ngân Cẩm, và quả thật như nàng đoán, chỉ là nàng không ngờ Lâm thị cũng sẽ tự thân xuất mã. Nhưng hai mẫu tử các nàng cũng thật thâm độc, muốn lấy đồ thì lấy đi, nữ nhi nàng ta còn mượn cơ hội chuyện xé nát vũ y mà định đến đánh nàng một trận, may mắn nàng có võ công trốn nhanh mới không bị đánh.

Nói Hương Mai xé nát vũ y, nàng mới không tin, đoán chừng là do Lâm thị không muốn nháo lớn chuyện vũ y của Diệp Thanh Ngọc bị xé nát, mới lấy Hương Mai ra làm kẻ chết thay. Dù sao phụ thân cũng đã sắp trở lại, nếu có tin tức Nhị tiểu thư vì ganh tị nên đã xé nát vũ y của Đại tiểu thư truyền ra khỏi phủ, Đại tiểu thư trong cơn giận dữ mà sai người ra đòn hiểm với Nhị tiểu thư. Thanh danh hai vị tiểu thư không chỉ không tốt gì mà phụ thân nghe thấy cũng sẽ tức giận.

Lâm thị dám đoạt đồ của Thanh Linh nàng, ha ha, đoạt đồ của nàng cũng không có loại kết quả tốt gì, nàng cũng là loại người có thù tất báo đấy.

Thanh Linh dám chắc rằng, nếu ngày mai Diệp Thanh Ngọc dám mặc Thiên Ngân Cẩm ở yến tiệc Khánh Công nhảy khúc Kinh Hồng Phi Tiên Vũ, đêm đó sẽ là đêm mà cả đời này nàng ta phải mãi mãi ghi nhớ.

"Mẫu thân, nếu đã không còn hiểu lầm gì, Thanh Linh xin trở về trước." Thanh Linh nói.

"Ừ" Lâm thị nhàn nhạt đáp lời.

Thanh Linh vừa trở lại viện Thanh Lạc, Hương Thảo liền vội vàng ra đón, nức nở nói: "Cuối cùng Tiểu thư người cũng trở lại rồi, lúc người không có ở đây, Phu nhân đã gọi người đến đây lấy Thiên Ngân Cẩm đi mất rồi."

"Lấy thì lấy thôi." Thanh Linh đi vào trong phòng thản nhiên nói.

"Tiểu thư, người thật sự không cảm thấy tức giận sao?" Hương Thảo buồn bực nói.

"Tức giận thì có gì tốt đâu, Phu nhân lấy đi bộ y phục này, chẳng phải cũng đã đưa qua năm bộ y phục khác đến thay thế sao?" Thanh Linh nhìn năm bộ y phục Lâm thị đưa tới, cảm thấy chất liệu và kiểu dáng cũng không tệ lắm, tâm tình tốt lên được một chút, nhin không được cong môi cười.

"Tiểu thư, Hương Thảo phát hiện bộ y phục bằng Thiên Ngân Cẩm kia hình như những nơi may vá có chút vấn đề." Nữ công của Hương Thảo rất tốt, y phục chỉ cần có một chút vấn đề nàng ta cũng sẽ nhận ra được "Chẳng lẽ Tiểu thư cố ý để cho người của Phu nhân đến lấy đồ đi sao?" Hương Thảo đoán như vậy vì lúc trước Thanh Linh từng cầm Thiên Ngân Cẩm lạng lẽ ra ngoài, nhưng sau khi xiêm y được may xong thì lại thản nhiên mang về, mà lại đặc biệt chọn ngay lúc Đại tiểu thư chuẩn bị ra cửa mà đem về.

Thanh Linh vỗ nhẹ vào đầu Hương Thảo một cái, cười nói: "Đúng là một nha đầu thông minh."

Hương Thảo lú lờ, Thiên Ngân Cẩm trân quý như vậy, Tiểu thư lại đem ra dùng để tính kế Đại tiểu thư, Tiểu nha đầu nàng chẳng những không đau lòng mà lại còn vui mừng ngâm nga hát vài câu.

Ban đêm, Thanh Linh thổi tắt ánh nến, vừa sắp chìm vào giấc ngủ, đột nhiên cảm giác được có một loại hơi thở khác thường xuất hiện trong phòng, còn thêm một mùi hương thơm ngát nhàn nhạt.

[Truyện được đăng chính thức tại diễn đàn Lê Quý Đôn và Wattpad.]

"Ai?" Thanh Linh đột nhiên xoay người, lập tức liền phát hiện có một nam tử thanh nhã như ánh trăng đang ngồi ở mép giường của nàng. Hắn ngồi dựa vào cột giường, bạch y như làn nước bạc óng ánh trải rộng trên giường, hiện ra ánh bạc sáng sủa thánh khiết nhàn nhạt, cả người hắn giống như ảo mộng, vừa như tiên cũng vừa như yêu quái.

Trời ạ, nàng cùng lắm cũng chỉ có thổi tắt ngọn nến đi thôi, trong phòng lập tức liền xuất hiện một nam tử tuấn mỹ.

"Tần tướng, đêm đã khuya rồi, sao người lại ở đây?" Còn là ở khuê phòng của nàng! Người này vào đây bằng cách nào vậy?

"Muốn gặp người, nên tới." Hắn giương cao khóe môi, tươi cười nói.

Muốn gặp người, nên tới, năm chữ không có gì đặc biệt nhưng từ trong miệng hắn nói ra, không hiểu sao tim nàng như bị lệch một nhịp.

"Nhưng đây là khuê phòng của ta. Người không thể hẹn ta ra ngoài vào ngày mai sao?" Tinh thần phục hồi lại, nàng lạnh lùng cả giận hỏi hắn, người này thật vô sỉ, buổi tối khuya thế này mà dám chuồn êm đi vào khuê phòng của một nữ tử.

"Thương thế trên cánh tay người như thế nào rồi?" Hắn bỏ qua câu hỏi của nàng, giọng nói êm dịu, trong mắt phượng hẹp dài sáng chói như ngân hà, nàng vô tình nhìn vào một cái, thân mình dừng lại, tâm như đang bị hút vào bên trong đó.

Một trận gió mát lướt vào từ cửa sổ, Thanh Linh đột nhiên hoàn hồn, tâm tình có chút bức bối khó hiểu: "Rất tốt, đa tạ Tần tướng đã nhớ. Được rồi, bây giờ người cũng đã nhìn xong, người đi nhanh lên đi." Nàng bắt đầu đuổi người.

Hắn ngồi ở đó không nhúc nhích, ngưng mắt nhìn nàng: "Đến đây, cho bản tướng xem vết thương trên tay người một chút." Giọng nói ôn hòa thanh thuận, hần búng ngón tay một cái, ánh nến trong phòng lại sáng lên lần nữa.

Nàng vẫn còn là một nữ tử chưa lấy chồng, sao có thể để một nam tử lén lút vào buổi tối nhìn cánh tay mình: "Đến cùng người có đi hay không, nếu người còn không đi, ta sẽ gọi người đến."

"Hương Thảo ở cách vách ngủ rất ngon." Hắn như cười mà như không cười nhìn nàng, vẫn như cũ ngồi lì ở đó, vững vàng như bàn đá, giống như đã chắc rằng nàng sẽ không kêu lớn ra tiếng.

"Người....." Hương Thảo chắc chắn là đã bị người này điểm huyết, viện Thanh Lạc là nơi nằm ở chỗ tối và yên lặng nhất phủ, dù nàng có gọi đến khản giọng thì người bên ngoài cũng sẽ không nghe thấy: "Tốt, người không đi, ta đi." Nàng thật khổn khổ, nếu phòng ngủ đã bị người vô si nào đó chiếm lấy, vậy nàng ra ngoài tìm chỗ ngủ khác cũng có thể mà đúng không?

Nàng đi về phía cửa chưa được hai bước, bên hông đột nhiên bị một dây lụa trắng cuốn lấy, sau đó lụa trắng sau lưng bị người thu lại, nàng liền rơi vào trong lòng Tần Liên.

Bị hần sát sao ôm vào ngực, nàng không cách nào thoát ra được: "Cuối cùng người muốn làm gì?" Mắt đẹp của nàng trừng hắn, giống như đang rất tức giận, phong tình quyến rũ. Trong ánh nến, khuôn mặt thanh lệ vô song của nàng rõ ràng đang ảnh ngược trong trong con ngươi hẹp dài của hắn. Khuôn mặt của nàng không lớn, da thịt trắng muốt, dưới hàng mày liễu thon gọn là một đôi mắt to linh động, mũi khéo léo đẹp đẽ, hình dáng đôi môi cực mê người.

Ánh mắt của hắn rút cuộc cũng dừng lại trên đôi môi của nàng, trong ánh nến chập chờn, môi nàng hiện ra bóng loáng ướt át, hồng hào mềm mại. Lòng của hắn đột nhiên hiện ra một loại khát vọng xa lạ, nhìn qua cái miệng nhỏ nhắn phàn nộn, hắn như mê muội cuối đầu hôn xuống.

Đôi môi ngọt ngào kia còn muốn say lòng người hơn so với các loại rượu ngon quý hiếm, hai mắt hắn mê ly đắm chìm, đầu lưỡi dùng sức cạy ra hàm răng của nàng, quấn quít với cái lưỡi non mềm, cùng nhau xoắn xít uốn lượn.

Môi bị hần đặt xuống một nụ hôn bá đạo và cuồng dã, thân hình nàng cứng đờ, đầu trống rỗng không cách nào hoạt động được, quên mất cả giấy gựa. Trong khoang miệng bị hần điên cuồng đoạt lấy, thân thể dần dần vô lực xụi lơ trong người hắn, tiếp tục để hần hoành hành.

Ánh nến yếu ớt vẫn lập lờ nhẹ nhàng trong gió đêm, giống như đang hoan hô cho cảnh âm áp trong gian phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Hạ Lưu Với Người

Không biết đã qua bao lâu, chỉ biết nàng đã sắp thở không nổi, một nụ hôn thật dài mới kết thúc.

Thanh Linh bị hôn thất điên bát đảo, thân thể mềm mại như cành liễu dựa vào ngực Tần Liên, hai mắt chứa đầy sương mù, gò má ửng hồng. Hắn nhìn bộ dạng ngây thơ này của nàng, tâm niệm vừa động, không nhịn được lại hôn lên môi nàng thật sâu lần nữa, lúc một nụ nữa đã kết thúc, nàng đã sớm yên lặng trong lòng hắn không nhúc nhích.

Tay Tần Liên buông lỏng người trong ngực ra, móc ra chai thuốc trị thương, dè dặt kéo quần áo của nàng xuống miệng vết thương. Thấy vết thương trên cánh tay nàng đã đóng vảy, hắn hài lòng cười một tiếng, nhẹ nhàng rắc dược vào miệng vết thương, đầu ngón tay dịu dàng xoa lên. Bôi thuốc xong, lại kéo quần nàng lại như ban đầu. Suốt quá trình này, nàng luôn yên lặng nằm sấp trong lòng hắn, hắn có cảm giác trong lòng đã có thứ gì đó được đóng đầy, hắn phát hiện mình cũng không thấy ghét loại cảm giác này, mà còn có một loại vui vẻ chẳng thể giải thích được.

Hắn sâu lắng nhìn nữ tử trong ngực, đôi mắt tĩnh mịch: "Người là ai?" Hắn đột nhiên hỏi.

"Ta là Mạch....." Nàng bị hôn đến đầu óc mơ mơ màng màng, thỉnh thoảng hỏi một câu, nàng như bị một chậu nước lạnh dội xuống người, đầu óc lập tức thanh tỉnh lại, tức giận bị hần bị xâm phạm lúc này cũng tràn về: "Người khôn kiếp, vô si, hèn hạ, hạ lưu,....." Bị nàng tức giận mắng, hắn không giận mà còn cười rất dịu dàng, chết tiệt, cười còn rất đẹp mắt. Khiến nàng muốn cũng mắng không ra lời, mắng hắn cũng tốn hơi tốn sức, có mắng bao nhiêu thì người ta cũng không tức giận.

Nàng ngừng mắng, hai mắt hung hăng trừng hắn, nhìn nàng như vậy thật khiến lòng hắn ngứa ngáy, nhưng hắn cũng không dám lặp lại động tác khi nãy lần nữa, lo lắng nếu nàng thật tức giận, lúc động phòng ngày sau chắc chắn sẽ không để hần được sống khá giả!

"Hết giận rồi sao?" Mắt phượng chứa đầy ý cười, cực kì mê người.

Nàng hừ nhẹ một tiếng, rút khỏi ngực hần đứng qua một bên. Cục tức này sao có thể nuốt trôi được, nàng chỉ hận không thể đánh bẻ đầu hần ngay thôi, nhưng bắt đắc dĩ, nàng không đánh lại hần.

Nhìn bộ dáng nàng đang nén giận, hần cúi đầu cười ra tiếng: "Ngươi là ai?" Hần đột nhiên lại hỏi.

Hần đang hoài nghi thân phận của nàng, lòng nàng thoáng run lên: "Ta là Diệp Thanh Linh, chẳng phải Tàn tướng cũng biết rõ ràng tướng tặn sao?" Nàng lạnh lùng nói.

Tàn Liễm gật đầu, đáy lòng cũng biết dù có hỏi thì nàng cũng sẽ vẫn không thành thật, ngược lại mở miệng: "Ngươi có quan hệ gì với Mạch Chiêu Nam?"

"Ngươi là người lấy mặt chiếu giả!" Tay chân Thanh Linh đột nhiên lạnh lẽo, chắc chắn là hần đã lấy đi mặt chiếu giả, nếu không hần sẽ không hỏi quan hệ giữa nàng và Mạch Chiêu Nam.

Mạch Chiêu Nam đóng ở biên cương, còn vị Nhị tiểu thư của Hộ quốc Tướng quân lại không thường hay ra khỏi phủ, cơ hội để hai người quen biết nhau thật sự rất hiếm hoi. Nhưng ngày đó nàng đi tìm giả mặt chiếu, mặc kệ vết thương trên tay mà nhảy xuống nước tìm mặt chiếu giả, nếu ỏi nàng và Mạch Chiêu Nam không có qua hệ mặt thiết gì, vậy thì là cùng người viết ra mặt chiếu giả có quan hệ. Thanh Linh nghĩ, Tàn Liễm là vì những thứ này mà hoài nghi thân phận của nàng, hoài nghi quan hệ giữa nàng và Mạch Chiêu Nam, có lẽ hần còn hoài nghi nàng có quan hệ với cả người viết ra mặt chiếu giả.

"Bản tướng thật tò mò, lúc ngươi phát hiện ra giả mặt chiếu biến mất thì sao lại căng thẳng như vậy?" Hần nói như vậy, cũng đồng nghĩa với việc đã thừa nhận mình lấy đi mặt chiếu giả.

"Ta cảm thấy đáng tiếc khi Mạch Chiêu tuổi còn quá trẻ mà lại ra đi sớm như thế, cho nên lúc nhìn thấy giả mặt chiếu, đã biết rõ hần bị ngươi hãm hại, vì đề cho hần chết có thể được nhắm mắt nên ta mới ra sức tìm lại giả mặt chiếu." Thanh Linh mặt không đổi sắc nói: "Tàn tướng hỏi như vậy, cũng biết mặt chiếu giả vốn là do ta đoạt được trước, chỉ là vô tình đánh rơi mới để Tàn tướng nhặt được, bây giờ ngươi có thể trả nó lại cho ta được không?" Nàng đuổi tay ra về phía hần yêu cầu.

Tàn Liễm nhướn mày: "Thanh Linh thật sự rất có bản lĩnh, bản tướng mất bao nhiêu công phu cũng không tìm được mặt chiếu giả, vậy mà ngươi lại tìm ra." Trong khẩu khí hiển nhiên không là không tin lí do thoái thác của nàng, nghiêng đầu, một bàn tay trắng nõn non mềm đập vào mi mắt, lòng lập tức mềm nhũn ra, hần vươn tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé kia. Bàn tay nhỏ mềm mại như đậu phụ, như chỉ cần dùng lực một chút cũng sẽ bị bóp nát.

"Tàn Liễm, ngươi hạ lưu!" Thanh Linh đột nhiên rút tay trở về, tức giận gọi thẳng luôn kỳ danh hần.

Hần cười một tiếng, ánh mắt sáng quắc, thần sắc chân thành nói: "Bản tướng chỉ hạ lưu với mỗi mình Thanh Linh thôi được không??" Một câu đùa giỡn như vậy hần cũng có thể nói ra, khiến người nghe chẳng những không khó chịu, mà ngược lại còn cảm thấy thâm tình.

"Tàn Liễm, ngươi lấy mặt chiếu giả rồi định làm gì?" Nàng muốn thăm dò hàm ý của Tàn Liễm, xem hần có ý muốn vạch trần chuyện đại ca bị người hãm hại hay không.

Tàn Liễm ưu nhã đứng lên: "Đêm đã khuya, Thanh Linh nghỉ ngơi sớm đi." Nói xong, liền nghênh ngang rời đi.

"Này, ngươi vẫn chưa trả lời ta đấy!" Thanh Linh đuổi theo hần hô lên, người nọ lại làm như không nghe thấy, nàng tức giận hết cấn răng rồi lại giậm chân.

Trong Hạ Thành, vì nghênh đón chúng tướng sĩ Nam Hạ quốc đã đánh lui Ô quốc, bức Ô quốc dâng lên thư đầu hàng, mọi nhà đều giăng đèn kết hoa, trên phố người người đến đến đi đi, cực kì náo nhiệt. Ngươi đi đường mặt mày ai cũng hồng hào, y phục ngăn nắp, như đang đi hội.

Thanh Linh đỡ thân thể suy yếu của Nhị ca Diệp Đàm đứng trong đám người, đến nghênh đón người phụ thân và Đại ca nàng chưa từng gặp mặt, còn có một vị Tam đệ.

Chỗ cửa thành đột nhiên vang lên tiếng hoan hô, đám người rớt rít tránh ra một lối lưu thông lớn. Chúng tướng sĩ khai hoàn trở về, trên mặt cười không khép mồm lại được, dân chúng xung quanh hô hào ủng hộ. Dẫn đầu chính là Hộ quốc Tướng quân Diệp Thiên Minh, hần cười một con tuấn mã cao lớn, thân mặc khôi giáp, hơi thở quanh thân tỏa ra lãnh liệt, không giận mà uy. Thanh Linh nhìn bóng dáng của hần, lại cảm thấy có chút quen thuộc khó hiểu.

Theo sát sau lưng Diệp Thiên Minh chính là Diệp Tự, Diệp Tự là trưởng tử của Diệp Thiên Minh, ngũ quan hần tuấn lãng, mày kiếm bay xéo, mắt sáng như sao, tóc mai như đao tằm. Là một nam tử tuấn mã đến chói mắt, vô số nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi y phục hoa lệ vừa liếc mắt nhìn hần một cái liền nhìn không được mà xấu hổ đỏ mặt.

Có một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, áo choàng màu đỏ, đầy hăng hái, cười ngửa đi sau Diệp Tự. Hần nhìn về phía Thanh Linh, nhếch miệng cười một tiếng, cười đến mặt mày cong cong nhìn hệt như một con hồ ly.

Thanh Linh nhìn ánh mắt người này nhìn nàng có chút không mấy thiện ý, trong lòng lựa ý người nhiều hơn một chút.

Trong tay thiếu niên khoác áo choàng đỏ lén lút cầm một viên đá, lúc đến chỗ cách Thanh Linh không xa, nàng thấy ngón tay hần cử động, một viên đá liền bắn về phía này. Tốc độ viên đá kia bay rất nhanh, người thường chắc chắn sẽ không nhìn thấy được, nhưng người thường không thấy được thì không có nghĩa là nàng không thấy được.

Sau khi cục đá được bắn ra, chân Diệp Đàm bỗng nhiên gặp lại một cái, lúc hần sắp ngã quỵ trên mặt đất, Thanh Linh vội vàng kéo hần lại. Hoàn hảo,

may mà kéo Diệp Đàm lại kịp, nếu đường đường là Nhị công tử của phủ Hộ quốc Tướng quân mà phải quỳ bên đường, chẳng phải sẽ bị mất mặt lớn sao? Mai đầu tiên từ này với Nhị ca có thù oán gì sao? Sao lại muốn Nhị ca bị xấu mặt giữa đường?

Thanh Linh khom người nhặt lên hòn đá kia, lúc đứng dậy ngẩng đầu lên thì phát hiện thiếu niên kia đang hung dữ trừng nàng, nhưng rất nhanh hắn đã khôi phục lại được bình tĩnh. Lúc đến gần Thanh Linh hơn nữa, hắn giương môi tươi cười nói: "Nhị ca, Nhị tỷ."

Thật không ngờ, tiểu tử này thì ra chính là Tam đệ Diệp Minh của nàng. Nàng đã có nghe Hương Thảo nói qua, Diệp Minh thích bắn cung, hắn thường xuyên bắt các nô bộc và nha hoàn trong phủ làm mục tiêu để bắn. Những hạ nhân kia thường bị bắn đến mặt mũi bầm dập, dần dần, bọn hạ nhân trong phủ ai cũng sợ hắn.

"Nhị ca, thân thể ngươi không tốt, tốt nhất là nên nghỉ ngơi nằm trong phủ, bây giờ ngươi lại chạy ra đường lớn, lỡ như bị trúng gió đến học máu, lại khiến phụ thân phải lo lắng thì làm sao?" Hắn ngồi trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống nói.

Nguyên rủa người ta học máu, hừ, miệng tiểu tử này cũng quá độc ác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: 34: Tam Công Tử Phủ Tướng Quân

Diệp Đàm nghe vậy, nụ cười trên mặt cứng lại, lập tức xuất hiện vẻ chán nản. Phụ thân và Đại ca, còn có Tam đệ, đều đã ra ngoài kiến công lập nghiệp, chỉ có mỗi hắn thân mang bệnh chẳng thể làm gì, còn khiến cho phụ thân lo lắng, hắn thật đúng là đồ bất hiếu.

"Đại ca, ta sẽ tìm ra cách chữa lành bệnh của ngươi." Thanh Linh nhìn sắc mặt âm trầm của hắn, nàng cũng hiểu được vài phần suy nghĩ trong lòng hắn. Nhị ca bị người cố ý hạ cổ độc, nhưng là loại cổ độc gì, đến nay Thanh Linh vẫn chưa tìm ra được, bây giờ cũng chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của sư phụ dạy y thuật cho nàng mà thôi.

Sư phụ truyền thụ y thuật cho nàng chính là Cốc chủ của Linh Y Cốc, tên là Bạch Khánh Boi, y thuật hắn cực ảo diệu, được người người gọi là thần y. Bên ngoài Linh Y Cốc được đặt rất nhiều cơ quan và trận pháp thần kì, người bình thường chắc chắn không thể vào được. Linh Y Cốc cách Hạ Thành rất xa, Thanh Linh không thể tự đi tìm sư phụ để thỉnh giáo được. Nàng dự định sau khi trở về phủ, sẽ gửi một phong thư đến Linh Y Cốc, nói tình huống của Nhị ca cho sư phụ biết, tiếp theo nhờ sư phụ chỉ điểm cho nàng nên loại trừ cổ độc trong cơ thể Nhị ca như thế nào cho đúng.

Lúc Diệp Minh giục ngựa đi ngang qua Thanh Linh, lại bắn một viên đá nhỏ về phía đầu gối Thanh Linh, Thanh Linh không dấu vết né qua chỗ khác.

Trên mặt Thanh Linh nhiễm một tầng sương lạnh, bóp chặt cục đá trong tay, nhìn chằm chằm bóng lưng của Diệp Minh, khoe miệng kéo ra một nụ cười lạnh, nàng nhìn về một nơi cách đó không xa, ra hiệu với Vô Ảnh bằng mắt và tay, không để lại chút dấu vết.

Vô Ảnh gật gật đầu, tay và mắt ra hiệu đáp trả lại, làm bộ dáng đã hiểu rõ ý tứ của nàng.

Diệp Minh ngồi trên lưng xích mã, cực kì uy phong, mặt hắn đầy ý cười trong tiếng hoan hô của dân chúng. Ngay lúc hắn đang cảm thấy vui vẻ như có gió xuân thổi qua, bỗng nhiên, con ngựa đỏ thẫm hắn đang cưỡi thê lương kêu lên một tiếng, hai vó trước giương cao lên, Diệp Minh vội vàng dùng hai chân kẹp chặt bụng ngựa lại, không để mình rơi xuống từ lưng ngựa. Nhưng mà, Thanh Linh sao có thể để hắn được như ý, nàng dùng sức bắn một nửa cục đá về phía chân Diệp Minh, tốc độ bay của cục đá nhanh đến nỗi người thường chắc chắn không thể nhìn thấy được.

Diệp Minh không rõ đuôi bị vật gì đó đánh trúng, chỉ cảm thấy chân tê rần, nên không kẹp chặt bụng ngựa lại được, bắt đầu đi té xuống từ lưng ngựa, còn ngã chổng bốn chân lên trời.

Mất thấy con ngựa đỏ thẫm sắp nổi điên lao ra ngoài, lúc này chân Diệp Tự dùng sức một cái, phi thân lên chỗ Diệp Minh, kịp thời chế trụ lại xích mã, vuốt ve khiến nó an tĩnh lại: "Tam đệ, ngươi không sao chứ?" Hắn lo lắng hỏi.

Ngã ngựa trước mặt dân chúng toàn thành, quả thật chính là vô cùng nhục nhã, mặt Diệp Minh lúc tím lúc đỏ, cắn răng nói: "Không sao!" Là ai ăn gam hùm mật gấu, dám ném đồ vào chân hắn, hắn đưa lát quét quanh bốn phía, nhưng lại không phát hiện có ai đáng khả nghi.

Hắn sờ đi không hoài nghi Thanh Linh, là bởi vì Thanh Linh trong mắt hắn mà nói, nàng chắc chắn không có gan làm việc này.

Trong đám người, không biết do ai cười lên ha ha đầu tiên, Diệp Minh đột bị tiếng cười vây quanh, mặt nóng ran, chỉ hận tại sao trên đất không xuất hiện cái lỗ nhỏ để hắn có thể giấu mặt vào trong. Nhưng hắn cũng chỉ có thể đỏ mặt đứng lên, khập khiễng đi tới xích mã của mình.

"Người mới bị ngã ngựa là ai vậy?" Ai đó trong đám người lên tiếng hỏi.

"Nghe nói hắn là Tam công tử của phủ Hộ quốc Tướng quân." Những người còn lại đáp.

"A, không thể nào, nghe nói Tam công tử phủ Hộ quốc Tướng quân tuổi còn nhỏ, nhưng về lại giết địch trên chiến trường rất là lợi hại, vậy mà bây giờ

không ngờ chỉ cười một con ngựa thôi mà cũng bị ngã xuống."

"Xem ra tin đồn đã sai, nói thử xem, nói thử xem, một tên hai tử miệng còn chưa mọc râu dài ra sao có thể giết địch trên chiến trường được."

"...."

Trong đám người có người cúi đầu ghé tai nhỏ giọng thảo luận, có giọng nói nhỏ vụn đang nói chuyện với nhau truyền vào trong tai Diệp Minh, hẳn âm thầm căn rắng, trên tay nổi lên gân xanh. Đáng giận, đừng để ta biết được là ai ném đồ vào đầu ta, nếu không ta chắc chắn sẽ lột da hắn ra.

Thanh Linh nhìn bóng lưng đàng xa của Diệp Minh, mặt mày cười sáng lạn. Hôm nay Diệp Minh nhận được sự xi nhục lớn này cũng không thể trách nằng được, nằng chỉ là đang lấy chiều của người trả lại cho người mà thôi.

Trở lại trong phủ, Thanh Linh nhanh chóng viết thư kể về tình trạng bệnh của Nhị ca cho sư phụ Bạch Khách Boi, đưa Vô Ảnh mang về Linh Y Cốc.

Lúc lúc trước nằng có đến Linh U Cốc để nhờ vả sư phụ, Vô Ảnh cũng đi theo nằng, có lẽ Vô Ảnh cũng được xem như là nửa đệ tử của sư phụ. Nên để Vô Ảnh chuyển đi là phù hợp nhất.

Để tham gia yến tiệc Hoàng thượng tổ chức cho chúng tướng sĩ tối nay, Thanh Linh cố ý rửa mặt một phen.

"Tiểu thư, người mặc bộ y phục này rất là đẹp, giống như tiên nữ hạ phàm vậy." Hương Thảo khoác cho Thanh Linh một tấm lụa trắng nói.

Thanh Linh khom người sửa sang lại quần áo trên người, nghe vậy, ngẩng đầu lên nói: "Tiểu nha đầu người a, miệng ngày càng ngọt rồi."

"Tiểu thư, nó to lớn hơn người đến vài tuổi, người ta mới không phải tiểu nha đầu." Nói xong, nằng kéo Thanh Linh ngồi xuống, tìm lược chải tóc cho Thanh Linh.

Sau nửa canh giờ, Thanh Linh ăn mặc chỉnh tề, mang theo Hương Thảo ra khỏi phủ.

Vừa đến cửa phủ, lúc nằng nhìn thấy Diệp Thanh Ngọc chuẩn bị lên xe ngựa, vẻ mặt hờn giận được hiện lên chút kinh diễm

Trang phục Diệp Thanh Ngọc lộng lẫy, một thân hồng y như lửa, sáng rỡ xinh đẹp, giống như một đóa hoa mẫu đơn hồng nở rộ.

Nằng ta là mỹ nhân quốc sắc thiên hương khuynh nước khuynh thành. Không biết đêm nay nằng ta có thật sự muốn mặc Thiên Ngân Cẩm làm vũ y không, Thanh Linh bỗng thật mong đợi đến lúc Diệp Thanh Ngọc mặc bộ phục kia khiêu vũ, cảnh đó chắc sẽ vô cùng đặc sắc, Diệp Thanh Ngọc tuyệt đối sẽ hối hận khi đã mặc bộ y phục đó vào.

Xe ngựa Lâm thị đi tuốt ở đằng trước, cả xe ngựa Diệp Thanh Ngọc cũng đi rồi, Thanh Linh mới bò lên xe ngựa của mình.

Tiếng rao hàng náo nhiệt ngoài xe truyền vào trong xe ngựa, Thanh Linh nhìn không được rên vèn xe lên nhìn ra bên ngoài. Người đi đường lui tới bên ngoài, hàng trưng bày rực rỡ muôn màu, cảnh tượng phồn vinh náo nhiệt.

Nằng đang nhắm hững say, xe ngựa đột nhiên rung động kịch liệt một cái, nằng thiếu chút nữa đã đập đầu vào thành xe rồi.

"Tiểu thư, người không sao chứ?" Hương Thảo lo lắng hỏi.

"Chỉ là xém chút nữa đụng đầu thôi, không sao." Thanh Linh nói.

"Nhị tiểu thư, xe ngựa như bị hư vậy." Giọng phu xe truyền vào trong.

"Hư ở đâu? Người đi nhìn thử xem, xem còn có thể đi tiếp được không?" Thanh Linh phân phó.

Phu xe xuống tìm chỗ hỏng, phát hiện bánh xe sau đã bị rời khỏi xe ngựa, xe ngựa cũng không thể đi tiếp được nữa.

Đúng lúc này, có người gọi Thanh Linh: "Diệp Nhị tiểu thư, Vương gia nhà ta mời ngài lên xe ngựa."

Thanh Linh xoay đầu lại liền thấy một chiếc xe ngựa khác sau lưng xe mình, một cái tay trắng nõn đưa ra vén rèm xe lên. Chưa tới một phút, Hách Liên Dực tôn quý tuấn lãng đã xuất hiện trước mặt nằng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Vạch Mặt

Hách Liên Dực nhìn nữ tử trang dung thanh nhã đứng phía ngoài, trong mắt xẹt qua một tia kinh diễm.

Tóc đen vấn lên cao đầy tao nhã, giữa búi tóc có xiên qua ba cây trâm hoa xinh đẹp. Một chiếc vòng được cố định ở tóc nhẹ thả xuống trán, trên vòng còn có một viên trân châu bạch ngọc, làm nổi bật làn da bóng loáng mịn màng, và thêm mấy phần hơi thờ thẩn thánh toát ra từ người nàng. Thân vận một bộ xiêm y màu thủy lam thanh lịch, mạng che mặt màu trắng, dưới vạt quần áo thêu lên vài đóa hoa nho nhỏ bằng chỉ bạc, lúc bước đi khiến họa tiết hoa nhỏ li ti bay lên, nâng như tiên tử đi ra từ bụi hoa xinh đẹp.

Nàng một thân thanh lệ, thanh lịch cao thượng, tựa như sen mà lại tựa như lan. Nhìn nàng như vậy, lòng vốn bình tĩnh như hồ thu của hắc bổng nổi lên chút sóng.

"Linh Nhi, xe ngựa của các ngươi không thể đi được nữa, chỉ bằng để bản vương đưa các ngươi một đoạn đường đi." Hách Liên Dực lại cười nói, khẩu khí không cho người cự tuyệt.

Thanh Linh mở miệng, nhả nhận từ chối: "Không cần, đa tạ ý tốt của Vương gia."

"Sao, chẳng lẽ Thanh Linh còn sợ bản vương ăn người sao?" Hách Liên Dực không vui nói.

Nơi này cách hoàng cung hơi xa, đi bộ tới đó sẽ bị phí chút ít sức: "Cũng không phải, ta chỉ lo lắng sẽ làm phiền Vương gia thôi...."

"Nếu đã không phải thế, vậy thì lên xe đi."

"Vậy đa tạ Vương gia rồi." Hách Liên Dực đã nói như vậy, nàng cũng không nên từ chối nữa, nàng dắt theo Hương Thảo lên xe ngựa của hắc.

"Lâu rồi không gặp, Thanh Linh lớn lên ngày càng đẹp." Hách Liên Dực mở miệng nói.

"Vương gia cứ nói đùa, Thanh Linh chẳng có thay đổi gì cả, ngược lại Vương gia ngày càng trở nên tuấn mỹ rồi."

Hách Liên Dực nghe vậy, mặt giãn ra, vui vẻ nói: "Nếu không phải do phụ hoàng ban chỉ tứ hôn, trong lòng Linh Nhi vẫn khẳng khẳng muốn gả cho Tàn tướng sao?"

Nhận được câu hỏi bất ngờ, Thanh Linh sững sờ một chút, nói: "Ta cũng không biết, sao Vương gia lại hỏi chuyện này?" Nàng kinh ngạc, khi nào thì Hách Liên Dực lại quan tâm đến những thứ này?

Hách Liên Dực không trả lời, trong xe sa vào không khí trầm tĩnh. Cho đến tận lúc phu xe lên tiếng nhắc nhở đã vào đến hoàng cung, mới đánh vỡ bầu không khí trầm tĩnh trong xe.

--- ----- ---

"Liễm ca ca." Một giọng nói khoan khoái truyền vào.

Thanh Linh ngẩng đầu liền nhìn thấy Vô Ưu ăn mặc xinh đẹp, một thân cung trang hồng phấn thanh tú động lòng người đứng bên ngoài, mắt sáng quắc nhìn về phía người nào đó.

Bên cạnh Vô Ưu là Diệp Thanh Ngọc xinh đẹp như hoa, khi nàng ta thấy Thanh Linh bước xuống từ xe ngựa Hách Liên Dực, ghen tị đến hai mắt đều đỏ lên.

Thanh Linh nhìn theo ánh mắt Vô Ưu, đã thấy xe ngựa Lãn Ly và Tàn Liễm một trước một sau dừng sau xe ngựa của Hách Liên Dực. Lúc này, Tàn Liễm và Lãn Ly đều đã xuống xe ngựa. Lãn Ly cao lớn vững chãi đứng yên tại chỗ, còn Tàn Liễm lại chậm rãi đi về phía nàng.

Tàn Liễm đi qua bên cạnh nàng, bước chân dừng lại, sâu kín nhìn thẳng vào hai mắt nàng, hắc đột nhiên đưa tay vén tóc mai của nàng ra sau tai, cúi thấp đầu xuống, nói nhỏ bên tai nàng: "Sau khi Yến hội kết thúc, đứng ở cửa cung chờ ta." Giọng nói ôn nhu và đầy từ tính.

Vô Ưu đứng bên kia, nụ cười trên mặt cứng đờ, bàn tay trong ống tay áo rộng thùng thình run lên nhẹ nhẹ. Lúc Tàn Liễm lơ đãng nhìn về phía nàng ta, nàng ta lại tiếp tục bộ dáng tươi cười: "Liễm ca ca."

Tàn Liễm gặp mặt Thánh thượng còn không cần hành lễ, nên khi gặp Vô Ưu hắc chỉ cần gật đầu là được: "Công chúa." Giọng nói ôn hòa mà lại xa cách.

Vô Ưu trong hình dạng cô nương nhỏ sỏi nổi chạy tới, Thanh Linh cho rằng Vô Ưu chạy đến vì Tàn Liễm, nhưng không ngờ nàng ta lại khoác tay lên tay nàng, cười vô cùng ngây thơ, ngọt ngào kêu lên: "Thanh Linh tỷ tỷ"

Gọi thân thiết như vậy làm gì, Thanh Linh đột nhiên có linh cảm không tốt, dừng nhìn đôi mắt hết sức ngây thơ kia của nàng ta mà vội đưa ra kết luận, thật ra Vô Ưu tuyệt không phải là loại người thiện lương gì. Điểm này đã được chắc chắn lúc nàng ta cố lừa nàng vào chỗ chết khi ở phủ Công chúa.

"Thanh Linh tỷ tỷ, thừa dịp Yến hội còn chưa bắt đầu, chúng ta cùng đi dạo đi." Vô Ưu không chờ Thanh Linh đồng ý, đã kéo nàng đi ngay trước mặt Tàn Liễm.

Thanh Linh vốn không muốn đi, nhưng Vô Ưu lại rất nhiệt tình, nàng không nên phớt lờ qua ý của Công chúa.

"Công chúa, chúng ta đi đâu đây?" Tay Thanh Linh bị nàng ta lôi kéo, không biết nàng ta định đưa nàng đi đâu.

"Tất nhiên là nơi cực thú vị, Công chúa rất quen thuộc với đường đi ngã rẽ trong cung, ngại cứ yên tâm đi theo Công chúa đi." Diệp Thanh Linh ở một bên cười nói, không hiểu sao Thanh Linh lại cảm thấy ý nghĩa bên trong nụ cười của nàng ta dường như không mang theo mấy phần ý tốt.

Chân Thanh Linh đạp lên đường đá cẩm thạch, nhìn các dãy cung điện xa hoa xung quanh, tường đỏ ngói lưu ly, xanh vàng rực rỡ, khí thế bề thế thiên hạ, khiến người ta vừa nhìn thấy là đã cảm thấy đầy sùng bái.

Đi qua một con đường lớn, Vô Ưu đưa Thanh Linh đi vào ngự hoa viên. Kỳ hoa dị thảo trải dài bên trong, ngàn đóa vạn đóa hoa nở rộ, muôn hồng nghìn tía, khiến mắt người mê loạn.

Thanh Linh cho rằng Vô Ưu đưa nàng đến ngự hoa viên, nhưng không ngờ, đến ngự hoa viên rồi mà bước chân Vô Ưu vẫn liên tục chuyển động không dừng lại.

"Công chúa, chúng ta rốt cuộc là đang đi đâu vậy?" Thanh Linh nhìn không được buông miệng hỏi, yến tiệc Khánh Công cử hành ở điện Cẩm Thanh, nàng lo lắng nếu đi quá xa, lúc trở lại điện Cẩm Thanh sẽ bị trễ.

"Sắp đến rồi." Vô Ưu nói.

Phía trước không còn là một cảnh vật bồng bồng sinh khí như ngự hoa viên, mà hiện ra một mảnh hoang tàn. Nhất là phần lan can của cây cầu gỗ đã bị sụp xuống hồ, hồ nước như sắp khô cạn hết, mớ hồ còn có mùi thối bay ra.

Bốn phía yên lặng, xung quanh khó mà nhìn thấy được một bóng người, Thanh Linh không ngờ bên trong cung lại có nơi như thế này, nàng có trực giác Vô Ưu mang nàng đến đây không có gì tốt lành. Lúc nàng đang phân vân không biết có nên rút tay mình ra khỏi tay Vô Ưu không, thì nàng ta đã kéo tay nàng đến lan can cầu gỗ.

Vô Ưu đi phía trước Thanh Linh, còn phía sau Thanh Linh lại là Diệp Thanh Ngọc, Vô Ưu quay đầu lại cười đầy rực rỡ ngây thơ. Khóe miệng Diệp Thanh Ngọc cũng gợi lên một nụ cười vui vẻ, trong mắt thoáng hiện ra vài tia âm ngoan, nàng ta đột nhiên ra tay với Thanh Linh, đẩy nàng xuống hồ nước. Vô Ưu cũng nảy sinh lòng ác độc, dùng sức cùng Diệp Thanh Ngọc đẩy Thanh Linh xuống hồ.

Hai người đồng loạt ra tay lúc Thanh Linh không đề phòng. Thanh bị các nàng ta đột nhiên đẩy mạnh một cái, cả người nàng rơi ùm vào hồ nước.

Thật ra, đây cũng không xem là hồ nước, mà như đầm lầy hay vũng bùn! Cả người Thanh Linh chìm trong vũng bùn, vừa động dậy một cái, cả thân người liền bị trượt xuống một chút, cuối cùng chỉ còn lộ ra bả vai và cái đầu.

"Tiểu thư! A....." Hương Thảo thấy Thanh Linh bị hai người kia đẩy xuống, sợ tới mức hồn đều đã sớm bay đi xa, nhưng ngay sau đó nàng cũng thê thảm bị Vô Ưu đẩy xuống vũng bùn.

"Công chúa, đây là có ý gì?" Thanh Linh tức giận nói, ánh mắt lạnh băng, ẩn bên trong có một loại sát khí. Vô Ưu nhìn ánh mắt mất sắc bén lạnh như băng của Thanh Linh, một khắc đó, đáy lòng nàng ta bỗng cảm nhận được sự e ngại.

"Người không tài không mạo, vốn không xứng đôi với Liễm ca ca! Chết sớm một chút có phải tốt hơn không?" Vô Ưu âm trầm nói.

Nghe được loại lí do hoang đường này, Thanh Linh tức giận đến thiếu chút nữa đã học máu. Trong lòng âm thầm thống hận Tần Liễm, lớn lên tuấn mỹ như vậy làm gì, chỉ giới trên mây lạng hoa đào này thôi: "Vậy chẳng lẽ Công chúa muốn mưu sát Phu nhân Thừa tướng ta sao? Sau đó lại muốn thay thế mình vào?"

"Người nói bậy bạ cái gì đó? Công chúa không có làm gì cả, là người tự mình té xuống nước thôi." Diệp Thanh Ngọc mở miệng nói.

"Đại tiểu thư người nói bậy, rõ ràng là do người và Công chúa đẩy Tiểu thư xuống." Hương Thảo phần uất nói, thân nàng cũng bị vùi một nửa xuống vũng bùn.

Vô Ưu đưa tay khê vén nhẹ tóc mai, phong tình vô hạn, nghe vậy, mở miệng khinh miệt nói: "Đúng là chủ tử thế nào thì nô tỳ cũng thế đấy, chủ tử là loại người nói hươu nói vượn, kẻ làm nô tỳ cũng không khác mấy." Nàng ta xoay lại nói với người đi theo sau lưng: "Các người nhìn thấy bốn công chúa đã đến chỗ này sao?"

"Bẩm Công chúa, Công chúa đang đi dạo cùng Diệp Nhị tiểu thư, nhưng đã vì thân thể bỗng nhiên khó chịu mà rời đi trước, Công chúa cũng chưa từng tới nơi này bao giờ." Một nha hoàn bên người Vô Ưu nói, những nha hoàn khác cũng rút gắt đầu tỏ ý đồng tình.

"Diệp Thanh Linh, chỗ này cũng gần cung Thanh An, ngại an tâm đợi ở đây đi, bây giờ bốn Công chúa không thể ở lại tiếp người." Vô Ưu cười duyên nói.

Nàng lớn lên trong cung từ thuở nhỏ, đã sớm quen thuộc với mọi nơi trong cung. Nàng tất nhiên biết rõ con đường bên trong cung kia hiếm khi nào có người đi qua, mà trên con đường đi tới đây, nàng cũng đặc biệt chọn những con đường ít người lui tới nhất, để không ai có thể phát hiện. Nên dù lí do thoái thác của nha hoàn kia dù có đáng nghi, Vô Ưu nàng chắc chắn cũng sẽ không ai có thể phản bác lại được.

Cung Thanh An là lãnh cung, ít người lui tới, dù Diệp Thanh Linh có kêu đến rách cổ họng cũng không có người nào phát hiện. Dù nàng ta có bò lên được bờ, thì khắp người cũng chật vật, đáng về mất hết, cuối cùng cũng sẽ bị mất sạch thể diện trước mặt mọi người.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng Diệp Thanh Linh khắp người toàn nước bùn, bộ dáng chật vật chạy ra khỏi cung trước ánh mắt của bao người, nàng đã muốn vui vẻ cười to. Đúng rồi, nàng phải tìm cách cho tất cả mọi người tham gia yến tiệc tối nay đều có thể thấy được bộ dáng xấu xí này của Diệp Thanh Linh.

Thanh Linh nhìn chằm chằm vào thần sắc đắc ý trên mặt Diệp Thanh Ngọc và Vô Ưu, giận dữ, dù sao thì đã chịu vạch mặt hết ra rồi, người ta cũng đã múa đao tới trên đầu nàng, nàng không cần phải khách khí nữa! Lạnh lùng cười một tiếng, hai tay tức giận nắm lấy một đồng bùn, dùng sức ném về phía hai người trên bờ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Hung Hăng Đạp Người Một Cước.

Thanh Linh ném bùn đất trúng Diệp Thanh Ngọc và Vô Ưu, y phục sạch sẽ của bọn họ lập tức bị dính một mảng bùn lớn.

Hai người giận đến giơ chân, Thanh Linh xuất ra ngân châm tằm được nàng mang theo để tùy thân, nhắm chính xác, bắn về phía mọi người trên cầu. Tay không ngừng động tác ném bùn lên hai người kia, bùn nàng quăng đến nhắm rất chuẩn, hai người kia không ai tránh khỏi. Hương Thảo thấy thế, cũng nắm bùn ném lên trên.

Trên cầu, mấy người ấy ôm đầu trốn tây trốn đông, kêu to oa oa, khung cảnh trở thành một mảnh hỗn loạn. Vô Ưu và Diệp Thanh Ngọc hai tay ôm đầu, muốn né ra, nhưng các nàng đi chưa được hai bước, hai chân đã mềm nhũn, thân thể ngã quỵ về phía trước.

Diệp Thanh Ngọc đến bên cạnh cây cầu, thân thể bỗng mềm nhũn ra, người như muốn ngã quỵ về phía trước.

Diệp Thanh Ngọc đến bên cạnh cầu, thân thể bỗng mềm nhũn, sau đó cả thân thể liền trực tiếp ngã vào trong vũng bùn, khiến nước buồn vắng khắp nơi. Nàng ta phát hiện mình ngã vào vũng bùn, cách Thanh Linh không xa, miệng bật ra tiếng thét chói tai, tiếp theo lại tức miệng chửi ầm lên: "A! Diệp Thanh Linh, ngươi là đồ tiểu bi ối..... Ngô..."

Lời mắng người, Thanh Linh không để Diệp Thanh Ngọc nói xong, tay nắm một khối bùn nhét về phía miệng nàng ta, chặn miệng Diệp Thanh Ngọc lại, khiến nàng ta nói không ra lời, tay không dấu vết thu về cây ngân châm trên bả vai Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc tức giận trừng mắt trừng lớn như chuông đồng, lời nói cần nói ra miệng bị áp lại ở cổ họng, có chuyện lại nói không nên lời, ấp úng, nghẹn đỏ mặt tía tai.

Dược tằm trên ngân châm sẽ khiến người mất đi khí lực tạm thời, sau nửa nén hương mới được khôi phục lại, dược trong người vừa phát huy tác dụng xong sẽ lập tức hóa thành nước, khiến cho các đại phu không chuẩn đoán ra được bệnh gì.

Sau khi Thanh Linh hoàn thành xong một loạt động tác, trong ánh mắt phần nộ xen lẫn không thể tin của Diệp Thanh Ngọc, Thanh Linh chống tay lên bả vai nàng ta, dùng lực một chút, chưa tới một phút sau nàng đã tung người ra khỏi được vũng bùn, phi thân lên trên cầu.

"Ngươi... Ngươi, ngươi đã gì làm bản cung? Vì sao thân thể bản cung đột nhiên lại không còn chút sức lực nào?" Vô Ưu vô lực quỳ rạp trên mặt đất, ngửa đầu nhìn Thanh Linh cả người dính đầy nước bùn đang từng bước đến gần nàng ta, nàng ta bỗng cảm nhận được sự khủng hoảng, "Bản... Bản cung chính Công chúa mà phụ hoàng thương yêu nhất, đắc tội bản cung, bản cung chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Phải không, nói như vậy thì đắc tội Công chúa thật sự là rất đáng sợ a, ai, nhưng Thanh Linh đã đắc tội mất rồi, Thanh Linh nên làm cái gì bây giờ?" Nàng nhẹ nhàng cười, trên mặt lại không một chút sợ hãi.

Thanh Linh nhỏ xuống ngân châm trên người các nàng xong, lại giật mảnh dải lụa trên tay Vô Ưu xuống, thả một đầu dải lụa tới gần Hương Thảo đang bên trong vũng bùn, cho Hương Thảo bắt lấy, để kéo nàng ấy lên.

Hôm nay nàng đã đắc tội với Vô Ưu, biết thế nào Vô Ưu cũng sẽ không bỏ qua cho mình, nên nàng dứt khoát liền chọn phương án đắc tội hoàn toàn với nàng ta, cũng phun ra một đồng tử ngữ không mấy thiện ý. Từ trước đến nay, nàng luôn là người nếu người kính nàng một thước, nàng sẽ kính người một trượng, người nếu như dám hủy một đường của nàng, nàng nhất định sẽ hủy đi tận ba đường đi lên của tên đó.

Nàng giơ chân lên, không để ý đến ánh mắt uy hiếp lẫn bối rối của Vô Ưu, hung hăng đạp xuống một cước đạp Vô Ưu ngã vào trong vũng bùn. Nàng chắc chắn Vô Ưu làm tất cả các việc này đều là vì vị trí Phu nhân Thừa tướng kia. Và tạm thời sẽ không có ai ở gần đây, nàng không phải lo lắng bị người khác phát hiện hành động vừa rồi.

Honnữa lúc Vô Ưu đưa nàng đến đây, nàng ta luôn chọn những con đường có ít người, trên đường đi tới, hình như không thấy ai.

"Công chúa..." Nha hoàn bên cạnh Vô Ưu lo lắng hô lên, đáng tiếc thân thể các nàng ai cũng vô lực, không thể cứu Vô Ưu lên, các nàng hung dữ trừng mắt với Thanh Linh, nhưng khi bị ánh mắt rét lạnh của Thanh Linh lướt qua, các nàng lại nhin không được co rúm người lại, không dám nhìn Thanh Linh nữa.

Thanh Linh đến gần đám nha hoàn của Vô Ưu, lột hết áo ngoài của các nàng xuống, các nàng ta sợ Thanh Linh sẽ rút hết quần áo mình, bị dọa đến sắc mặt đều chuyển thành trắng bệch, nếu bị Thanh Linh lấy hết quần áo, các nàng còn mặt mũi để gặp mặt người khác sao? Nhưng may mắn, Thanh Linh chỉ lấy đi áo ngoài của các nàng mà thôi.

"Kẻ điên, kẻ điên, đúng là kẻ điên! Dám làm thế với bản cung, kẻ đắc tội bản cung chắc chắn sẽ không có kết quả tốt!" Trong vũng bùn, cả người Vô Ưu bị nước bùn vấy bẩn bờ như muốn bỏ nhào lên phía trước, nổi trận lôi đình quát, trong đôi mắt thường ngày chứa đựng vẻ ngây thơ bây giờ lại nổi lên tia ngoan độc trừng Thanh Linh.

"Ngươi là tên tiểu bi ổi, bốn tiểu thư chắc chắn sẽ khiến ngươi phải hối hận!" Diệp Thanh Ngọc ói ra được hết bùn trong miệng, đã không thể chờ được mở miệng tức giận mắng.

Thanh Linh hoàn toàn không quan tâm đến, bỏ lại tiếng mắng chửi đầy phẫn nộ của Diệp Thanh Ngọc, Thanh Linh mang Hương Thảo nhanh chóng rời đi.

Các nàng tìm được một cái hồ gần đó, liền ngâm cơ thể xuống rửa sạch bùn trên y phục.

"Tiểu thư, ngươi đá Công chúa xuống vũng bùn, đây chính là tội bất kính rất lớn, nếu để Hoàng thượng biết được thì phải làm sao bây giờ?" Hương Thảo phủ xong nước bùn trên người xuống, nghiêng đầu hỏi Thanh Linh.

Thanh Linh ôm làn váy ra khỏi mặt nước, cười rất có ý tứ, trừng mắt một cái, nói: "Bốn tiểu thư có từng đi qua vũng bùn kia sao?"

Hương Thảo tất nhiên sẽ nhận ra chủ ý của câu nói kia, vội khoát tay nói: "Không có, không có!"

"Nhưng y phục trên người chúng ta đều ướt đẫm, điều này phải giải thích thế nào cho phải??" Hương Thảo nghi ngờ nói.

"Ừ, đây cũng là một vấn đề." Nhưng nếu nàng đã có dũng cảm dám làm xuống chuyện này, thì chắc chắn sẽ không sợ các thứ sắp phải đối mặt.

Nàng sẽ không hối hận về hành động hôm nay, có một loại người, chẳng quan tâm người đã nhìn nhận bao nhiêu, nếu người lại bỏ qua cho họ, ngược lại, họ sẽ càng được voi đòi tiên.

"Trước nên tẩy sạch nước bùn trên người ngươi." Thanh Linh nói.

Những nơi gần cung Thanh An đều rất ít người, Thanh Linh tìm được một nơi yên tĩnh, nhanh chóng thay y phục của Hương Lát vào, rũ tóc xuống, Thanh Linh vắn tóc mình lên hệt như búi tóc của Hương Lát.

Là do y phục của nàng đã ướt hết cả, không thể mặc vào được nữa. Khi thiên kim nhà quan gia ra khỏi cửa, trên xe ngựa luôn luôn chuẩn bị sẵn một ít y phục, Diệp Thanh Ngọc tất nhiên cũng sẽ có những thứ này.

Để ngăn ngừa một ít phiền toái không cần thiết, Thanh Linh quyết định giả trang thành một nha hoàn của Diệp phủ, trở về xe ngựa Diệp Thanh Ngọc để thay y phục khác.

Hương Thảo cũng đổi y phục theo Thanh Linh.

Dựa theo trí nhớ lúc đến đây, Thanh Linh mang Hương Thảo trở ra ngoài.

Sắc trời đang dần tối, cảnh sắc chung quanh bị bao phủ bởi bóng đêm ngày càng trở nên mơ hồ.

Xe ngựa dừng ở gần điện Cẩm Thanh, dọc theo đường đi, Thanh Linh cúi đầu vô cùng thấp, tận lực tìm những nơi ít người nhất để đi. Bị người chặn lại hỏi, nàng lấy cớ Diệp Thanh Ngọc bỏ quên đồ ở xe ngựa nên gọi nàng về lấy, rồi vội vã rời đi.

Trên đường trở về lại gặp phải Băng Lãnh, Băng Lãnh kinh ngạc nhìn Thanh Linh giả dạng thành một nha đầu: "Thanh Linh, ngươi....."

Đối với Băng Lãnh, Thanh Linh cũng có cảm tình với nàng ta: "Quận chúa, bây giờ có thể dừng hỏi ta gì hay không?" Nàng không muốn gạt Băng Lãnh, nhưng bây giờ lại không thể giải thích tường tận.

Băng Lãnh khéo hiểu lòng người gật gật đầu, phân phó người bên cạnh mình biết quản tốt cái miệng.

"Trên xe ngươi có y phục mang theo phòng bị không?" Thanh Linh vội hỏi.

"Có, ngươi đi theo ta." Băng Lãnh tự mình mang nàng đến xe ngựa, tìm một bộ y phục dự bị cho nàng thay.

Trong điện Cẩm Thanh, đèn đuốc sáng trưng, sàn lớn lót bạch ngọc lóe ra kim quang sáng chói. Long ý phía trên trống không, Hoàng thượng còn chưa đến, thì Yến hội vẫn chưa được bắt đầu.

Nghe nói, Hoàng thượng có ý tuyển phi cho Vinh vương và Tĩnh vương ngay trong Yến hội lần này. Vì vậy trong điện có không ít người đang giầu khát vọng muốn được gả cho Vương gia, người nào cũng ăn mặc lộng lẫy tí mỉ, điểm lệ rục rờ, như các đóa kiêu hoa nở rộ.

Trong các nàng, có nhiều ánh mắt liên tiếp liếc về phía Vinh vương và Tĩnh vương tuấn mỹ như thiên nhân. Đương nhiên, phần lớn ánh mắt vẫn lưu luyến quần trên người vị Tàn tướng như tiên như yêu kia.

Nhìn thấy Tàn Liễm, hai mắt Thanh Linh đều tỏa ra ánh lửa. Tên hỗn đản này, trêu chọc lạn hoa đào Vô Ưu kia khiến nàng ta trăm phương ngàn kế muốn hại chết nàng còn chưa đủ hay sao, bây giờ lại còn trêu chọc thêm một đồng hoa đào này nữa. Hắn đã cảm thấy phiền vì mạng của mình quá dài rồi sao?

Tàn Liễm như cảm nhận được ánh mắt oán độc của nàng, hắn đưa mắt nhìn lại, khẽ mỉm cười với nàng, đáng tuổi cười ôn nhu như nước, như có thể câu được cả những tâm hồn nhỏ bé mang đi mất.

Mấy nữ nhân bên người nàng thấy Tàn Liễm kia cười một tiếng, như người điên ngây ngốc nhìn đến xuất thần. Có một khác, nàng cũng bị đáng tuổi cười ôn nhu kia mê hoặc thật sâu, như muốn bán mạng để đi vào đôi phượng mẫu ôn nhu như nước kia.

Nhưng rất nhanh Thanh Linh đã lấy lại tinh thần, lòng thầm mắng một tiếng: *Họa thủy, họa thủy, chắc chắn là họa thủy.

Chú thích:

*Các tai họa được sắp xếp từ cao xuống thấp: thủy, hỏa, đạo, tặc. Nghĩa là cái họa đến từ chiến tranh (tặc) chỉ được xếp sau cùng những cái họa trên. Còn họa thủy lại là cái họa lớn nhất. Ngoài ra họa thủy còn có 1 nghĩa ăn, "thủy" bao giờ cũng mềm mại, thân cận, không có những biểu hiện đáng sợ như lửa, trộm cướp và chiến tranh, nhưng lực tàn phá thì cực kì khủng khiếp. Vì thế, họa thủy ở đây có nghĩa là cái họa lớn, Thanh Linh nói Tàn Liễm là cái họa lớn, tựa như câu 'hồng nhan họa thủy' nhưng Tàn Liễm là nam nhân nên không thể gọi là hồng nhan được, nên chỉ gọi y được bằng từ họa thủy.

(Được trích từ lời giải thích của An Hòa P)

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: 37: Ghen

Ngoài điện có tiếng lanh lảnh của Thái giám truyền vào: "Hoàng thượng giá lâm, Vân Quý phi nương nương đến!"

"Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên thiên tuế."

Nguyên Ung Đế vừa xuất hiện ở cửa điện, quần thần trong điện lập tức đứng dậy hành lễ. Chỉ có Tàn Liễm một người ngồi yên tại vị trí, bạch y như tuyết, thanh nhả như nước, quyền lực ngập trời.

Thanh Linh thoáng nhìn qua Tàn Liễm đang yên tọa giữa hàng người đang quỳ rạp xuống, thầm nghĩ người này có khí thế thật lớn, gặp mặt Thánh thượng cũng không cần hành lễ.

Nguyên Ung Đế bước thật mạnh vào trong điện, ý bảo mọi người đều bình thân. Hắn một thân long bào, phát ra một loại khí thế uy nghiêm. Hai bên tóc mai đã điểm màu hoa râm, đôi mắt lại sắc bén như mũi dao nhọn. Đi theo sau hắn là Vân Quý phi, Vân Quý phi vẫn tóc mây lên cao, đáng vẻ xinh đẹp muôn phần, mỉm cười bước theo Nguyên Ung Đế hội nhập vào bữa tiệc.

Lục cung vô hậu, Vân Quý phi đã là phi vị cao nhất trong cung, nàng ta cũng chính là mẫu phi trên danh nghĩa của Vinh vương.

"Phụ hoàng, phụ hoàng, ngài phải làm chủ cho hài nhi." Nguyên Ung Đế mới vừa ngồi xuống, Vô Ưu đã vọt vào đại điện, quỳ gối xuống trước mặt Nguyên Ung Đế: "Phụ hoàng, cầu xin ngài nhất định phải vì hài nhi làm chủ." Vô Ưu khóc lóc than thở, trong giọng nói còn chứa đựng cả ủy khuất.

Lúc này, tiếng thái giám ngoài cửa điện lại vang lên: "Đại tiểu thư Diệp Thanh Ngọc của phủ Hộ quốc Tướng quân đến"

"Cầu xin Hoàng thượng hãy làm chủ cho thần nữ!" Diệp Thanh Ngọc cũng bước mạnh vào đại điện ủy khuất hô lên.

Y phục trên người Diệp Thanh Ngọc và Vô Ưu đã được đổi bộ khác, trang dung sạch sẽ, không một chút dơ bẩn.

Thanh Linh thấy hai người kia vừa vào điện đã khóc lóc đòi Hoàng thượng làm chủ, lòng lập tức liền tự hiểu các nàng ta muốn đem chuyện xảy ra ở vũng bùn sâu đến trước mặt Hoàng thượng. Chao ôi, hai người này thật là *đền đã cạn dầu hết rồi.

*tạm dịch là đầu cặn chất xám.

Sắc mặt Nguyên Ung Đế trầm xuống, Yến tiệc Khánh Công đêm nay chính là thời khắc để các quần thần tận hứng, hai người này lại chạy đến khóc sụt mướt, còn ra thể thống gì. Lòng hân có chút không vui, nhưng tất nhiên cũng không thể hiện ra bên ngoài, bình tĩnh hỏi: "Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?"

"Phụ hoàng, Diệp Thanh Linh nàng ta to gan lớn mật, lại dám đẩy hài nhi và Diệp Đại tiểu thư vào trong vũng bùn gần Thanh An cung, có ý đồ hại chết hài nhi và tỷ tỷ của nàng. May mắn hài nhi và Diệp Đại tiểu thư phúc lớn mạng lớn, mới thoát thân ra nổi." Vô Ưu nước mắt lưng tròng nói, nàng ta khóc lóc thảm thiết trong điện khiến lòng không ít người phải mềm nhũn ra, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Thanh Linh hiển nhiên lại mang theo khinh bỉ và phần nộ.

Thanh Linh phảng phất như không nghe thấy, vẫn bình thản ngồi một chỗ, trên mặt không hờn không giận, cũng không hề có một chút áy náy nào.

Băng Lãnh nghe Vô Ưu nói, trong lòng thầm suy đoán, chẳng lẽ lí do Thanh Linh trong bộ dạng nha đầu vừa rồi có liên quan đến chuyện đẩy Công chúa xuống vũng bùn? Nếu đúng như vậy, nàng cảm thấy có chút bội phục nữ tử này.

Vô Ưu chỉ tay vào Thanh Linh, thống hận nói: "Phụ hoàng, Diệp Thanh Linh nàng đẩy Diệp Đại tiểu thư xuống vũng bùn chính là không đặt trường tử vào mắt, còn đẩy bản Công chúa xuống vũng bùn chính là không thèm đếm xỉa đến uy nghiêm hoàng gia, hành vi thiên lý khó dung như thế, xin phụ hoàng hãy lập tức xử lý Diệp Thanh Linh!"

"Diệp Nhị tiểu thư, chuyện này là thật sao?" Nguyên Ung Đế tái mặt lại, ần nhẩn tức giận hỏi.

Thanh Linh rời khỏi vị trí của mình, thi lễ với Nguyên Ung Đế một cái, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Bẩm Hoàng thượng, thần nữ vừa tiến vào cung đã bị Vô Ưu công chúa kéo đi dạo, nhưng Công chúa mới đi không bao lâu thì thân thể nàng đột nhiên cảm thấy khó chịu, vì vậy Công chúa liền đi nghỉ ngơi, từ lúc đó thần nữ đã tách ra với Công chúa, không còn chung đường. Từ sau khi tách ra cho đến lúc Công chúa mới xuất hiện, thần nữ chưa từng gặp qua Công chúa, cũng chưa từng đi qua những nơi gần cung Thanh An, và càng chưa từng đẩy Công chúa và tỷ tỷ vào vũng bùn."

Lúc trước Vô Ưu hao phí tâm tư, luôn chọn những con đường ít người đến để đi, cũng vì thế mà không ai thấy nàng và Vô Ưu đi đến phụ cận Thanh An cung. Bây giờ Vô Ưu lại muốn cáo trạng lên Nguyên Ung Đế, nàng không có gì phải sợ, đến chết cũng không nhận là được rồi.

"Người nói dối!" Vô Ưu tức giận, lí do vì bị bệnh nên tách khỏi Thanh Linh là do nàng nói, nhưng bây giờ Diệp Thanh Linh lại nói ra nó, câu nói bị Diệp Thanh Linh lật lại làm chứng cho nàng ta chưa từng đi qua phụ cận Thanh An cung, chuyện thành như vậy nàng sao có thể không tức giận được! Vô Ưu tức giận như muốn học ra máu: "Thân thể bản cung khó chịu khi nào mà ngay chính bản cung cũng không nhớ rõ!"

"Thần nữ không biết vì sao Công chúa lại nói vậy, nhưng thần nữ xác thực chưa từng đẩy tỷ tỷ và Công chúa vào vũng bùn."

"Nói dối, người rõ ràng là nói dối. Người nói người tách ra khỏi Công chúa, có người nhìn thấy sao?" Diệp Thanh Ngọc mở miệng, khí thế người gây sự.

Nguyên Ung Đế sắc bén nhìn Thanh Linh, giọng nói lạnh lùng mà uy nghiêm: "Không sai, người tách ra khỏi Vô Ưu, có người nào thấy?" Đẩy Công chúa vào vũng bùn, loại chuyện coi rẻ vương quyền này, Nguyên Ung Đế không dễ dàng tha thứ.

Nàng và Vô Ưu khi đi thì có người trông thấy, nhưng khi nào tách ra thì lại không có người nào biết rõ. Hường Thảo là người bên cạnh nàng, không thể xem là nhân chứng được. Nếu nàng không thể đưa ra một lí do hợp lí, dù nàng có chết cũng không nhận tội hay Vô Ưu không thể cần ra chứng cứ xác thực, thì mọi người vẫn sẽ hoài nghi nàng thật sự có đẩy Công chúa vào vũng bùn, khiến thanh danh nàng không tốt.

Đứng trong điện, Thanh Linh cảm nhận được có vô số ánh mắt rét lạnh bắn về phía mình, đứng trong đại điện âm áp khiến nàng cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Khóe mắt thoáng nhìn về mặt âm đạm của Lãnh Ly, lòng nàng thầm gọi lên một chút ý tưởng.

"Bẩm Hoàng thượng, thần nữ muốn biết thời gian từ Cẩm Thanh điện đến phụ cận Thanh An cung ít nhất là bao lâu?"

Nguyên Ung Đế không lập tức trả lời, ngược lại, Vân Quý phi ngồi bên cạnh hắt lại mở miệng trước: "Đi đường nhanh nhất cũng cần một phút thời gian."

"Nhưng thần nữ lại đi cùng Công chúa không tới một phút thời gian đã tách ra, sau đó thần nữ lại đi dọc theo đường trở về." Nàng nghiêng thân thể, đối mặt với Lãnh Ly.

"Ban đầu, Thanh Linh đến cửa lớn Cẩm Thanh điện, Lãnh Ly Thế tử tận mắt nhìn thấy Công chúa kéo Thanh Linh đi, nhưng sau một phút đồng hồ, Lãnh Ly Thế tử lại thấy Thanh Linh đi dọc theo đường trở về, đúng không?" Đôi mắt Thanh Linh nhìn về phía Lãnh Ly mang theo câu hỏi, mong hắn có thể trả lời trong một khắc kia có thấy nàng hai lần.

Tuy nàng cảm thấy quan hệ giữa mình và Lãnh Ly không có nhiều chiều sâu, nhưng trong ba người Tần Liễm, Hách Liên Dục, Lãnh Ly, người đầu tiên nàng muốn cầu giúp sẽ là Lãnh Ly.

Lâm thị ngồi trong Yến tiệc nghe Thanh Linh hỏi Lãnh Ly như thế, lòng thầm nói, nha đầu kia khi nào thì trở nên giao hoạt như thế? Đưa ra câu hỏi như vậy, dù Lãnh Ly có trả lời nói không có, nha đầu kia cũng sẽ không có bao nhiêu tổn thất, nhiều lắm là sẽ nói Lãnh Ly không chú ý tới nàng mà thôi.

Tần Liễm nhìn bóng dáng nhỏ nhắn thanh lệ đứng trong đại điện, trong mắt phượng hẹp dài chợt lóe qua một chút thất lạc không người nào bắt được. Từ

lúc nàng khỏi Cẩm Thanh điện, hấn luôn cùng Lãnh Ly vừa đi vừa nói, sao hấn cũng không nhìn thấy nàng. Nhìn nàng đã thay đổi một thân y phục, hấn đã đoán được mười phần là nàng đầy Vô Ưu vào vùng bùn.

Lòng hấn đột nhiên có chút khó chịu, quanh thân bắt đầu tỏa ra hơi thở rét lạnh. Hấn chính là vị hôn phu của nàng, chết tiệt, vậy mà người nàng cầu giúp đỡ thứ nhất lại không phải là hấn.

Bộ dáng bất mãn kia của hấn rõ ràng là có cả ghen tị, nhưng hấn lại không ý thức được.

Bây giờ Thanh Linh nhìn hấn sẽ lại tức giận, nên người nàng muốn nhờ vả đầu tiên đương nhiên sẽ không phải hấn, chẳng lẽ tự nhiên mà Vô Ưu lại xuống tay ác độc với nàng thế sao? Nếu do hấn, không có chuyện gì thì lớn lên khuôn mặt yêu nghiệt như thế làm gì. Bây giờ nàng còn ác độc nghĩ muốn cầm một cây dao nhỏ, rạch một đường be bé lên khuôn mặt yêu nghiệt kia, xem hấn còn có thể lấy gì mê hoặc người như thế nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: 38: Hủy Danh Tiếng Đại Tỷ

Nếu Lãnh Ly cự tuyệt giúp nàng, Thanh Linh ngược lại sẽ vút vấn đề vừa hỏi Lãnh Ly cho Tần Liễm. Dầu gì nàng cũng là vị hôn thê của Tần Liễm, nếu như Tần Liễm cũng cự tuyệt giúp nàng, nói trong vòn vẹn một khắc kia không nhìn thấy nàng tận hai lần, làm vậy mà nói hấn cũng không nhận được cái gì tốt. Dù sao có một vị hôn thê không biết nguyên tắc, trên mặt hấn cũng không được vinh quang gì.

Lãnh Ly cảm thấy ánh mắt Thanh Linh ngưng lại trên người hấn, ngẩng đầu, liền nhìn thấy cặp mắt to trong veo như nước, con ngươi đen nhánh tỏa sáng, thật giống như đôi hắc thủy tinh quý hiếm của nhân gian.

Bây giờ, trong đôi mắt to chính là tràn đầy khẩn cầu, thân hình hấn dừng lại, trong lòng xuất hiện cảm giác không diễn tả được bằng lời, cảm giác khác lạ, theo bản năng không muốn làm trái ý với nàng. Đôi môi khẽ nhúc nhích, hấn vừa mới mở miệng, một giọng nói thanh thuận êm tai lại đoạt lời của hấn.

"Thanh Linh vẫn còn tức giận với ta sao?" Giọng nói đầy u oán, Tần Liễm vừa mở miệng, mọi người liền rời rít chuyển ánh mắt kinh ngạc về phía hấn, Tần Liễm không giống người biết dùng giọng nói đó để nói chuyện a: "Người rõ ràng đi cùng Công chúa nhưng không đến nửa khắc đã trở lại, sau lại đi cùng ta, vậy sao vừa rồi người lại không hỏi ta? Người vẫn còn trách ta chuyện vừa rồi ta không cẩn thận làm hư y phục người sao?"

Trong lời hấn vừa chứng tỏ nàng không đi đến Thanh An cung, lại vừa tạo ra một lí do cho vấn đề thay đổi y phục của nàng.

Thanh Linh cũng kinh ngạc nghe Tần Liễm đoạt lời của Lãnh Ly, hấn thật ra vô cùng tỉ mỉ, giải quyết được cả vấn đề thay đổi y phục của nàng.

Làm hư y phục, có người mang lời nói này tưởng tượng ra nhiều phương diện mơ màng nào đó. Nhìn xem, Hoàng thượng tứ hôn Diệp Nhị tiểu thư cho Tần tướng, Tần tướng hài lòng thế sao. Thậm chí còn chưa có thành thân đã gấp gáp phá y phục trên người cô nương nhà người ta rồi.

Nhận được nhiều ánh mắt ái muội, Thanh Linh cực kì buồn bực, những người kia sao lại nhìn nàng như vậy? Khiến toàn thân nàng khắp nơi đều không được tự nhiên. Đôi nàng kịp nhận ra ân ý của Tần Liễm, hung hăng lườm người nào đó một cái.

"Liễm ca ca, sao người lại giúp nàng ta nói dối?" Vô Ưu tức giận giậm chân, lòng lại tức giận và chua xót tột cùng. Liễm ca ca sao lại nói chuyện giúp Diệp Thanh Linh! Nàng quay đầu lại nhìn về phía Hoàng thượng: "Phụ hoàng, lời Vô Ưu đều là thật!"

"Bản thể từ xác thực Tần tướng không hề nói dối, Diệp Nhị tiểu thư rời đi cùng Công chúa nhưng chưa tới một khắc đã trở lại, ta tận mắt mình thấy được." Lãnh Ly thần nhiên nói.

Không ngờ tại lúc này Lãnh Ly lại chủ động đứng ra thay nàng nói chuyện, Thanh Linh cảm kích cười với hấn một cái, nhưng lúc một màn nàng cười với hấn rơi vào trong mắt Tần Liễm, trong lòng hấn có tư vị rất khó nói nên lời.

Một người là quyền Tướng đương triều, một người là Thế tử, lời nói của hai người này, có độ tin cậy rất cao, mọi người trong điện cũng bắt đầu đổi cái nhìn về Thanh Linh.

"Lãnh Thế tử, người nói vậy...."

"Được rồi Vô Ưu, người trước ngồi vào vị trí mình đi." Nguyên Ung Đế lạnh lùng cắt đứt lời Vô Ưu.

Vô Ưu thấy vậy, nhận ra Nguyên Ung Đế đang bắt đầu không tin lời nàng nói, vội vàng lên tiếng: "Phụ hoàng, lời Vô Ưu nói đều là thật, người nhất định phải làm chủ cho Vô Ưu."

"Đúng vậy Hoàng thượng, lời Công chúa nói đều là thật." Diệp Thanh Ngọc cũng gấp gáp theo, nàng không cam lòng buông tha cho Diệp Thanh Linh dễ dàng như vậy, nhưng nàng thấy sắc mặt Hoàng thượng đã bắt đầu hiện lên vẻ mặt không kiên nhẫn, lòng thầm lo lắng vì mình đã nói quá nhiều, Hoàng thượng sẽ vì thế mà không coi trọng mình nữa sao? Mà thôi, nàng nên lo ngậm miệng lại trước, đỡ phải chọc Hoàng thượng mất hứng, không đồng ý đĩnh

hôn cho nàng và Hách Liên Dục.

"Vô Ưu, theo bản cung thấy, trong chuyện này chắc đã có hiểu lầm gì đó. Hoàng thượng cũng đã sắp bắt đầu Khánh Công yến dành cho chúng tướng sĩ, người trước nên ngồi xuống đi, có hiểu lầm gì, thì đợi Yến hội chậm dứt rồi chờ khi khác hãy nói." Văn Quý phi mở miệng đúng lúc.

Nguyên Ung Đế cũng gật đầu nhẹ.

Vô Ưu thật sự là ngâm bồ hòn làm ngọt, có khổ mà không nói được, việc đã đến nước này, nếu nàng thật còn muốn không chứng không có bảm mãi không tha chuyện này, lại trở thành người cố tình gây sự mất.

Diệp Thanh Linh, lần này xem như số người gặp may, lần sau Vô Ưu nàng sẽ không khinh địch mà buông tha cho Diệp Thanh Linh.

Vô Ưu cuối cùng cũng mang niềm oán hận ngồi vào vị trí, Diệp Thanh Ngọc cũng lui xuống để chuẩn bị cho tiết mục hiển vũ của mình.

Tiếng sáo đàn vang lên, vũ nữ giữa đại điện hát hay múa giỏi, tay áo như cánh bướm bay bay. Quần thần bên dưới nâng ly cạn chén, tiếng cười vang lên liên tục. Bầu không khí khoan khoái, rất nhanh đã lấn mất bầu không khí căng thẳng khấn trương Vô Ưu mang tới lúc này.

Vũ nữ lui xuống, ánh sáng trong điện đột nhiên âm đảm lại, một nữ tử ưu nhã bước chân như múa xuất hiện từ bóng tối ngoài điện vào trong. Bộ y phục tuyệt sắc trên người nữ tử dưới ngọn đèn âm đảm hiện ra nhẹ nhàng ánh sáng như ánh trăng, nàng nhanh nhẹn nhảy múa, tựa như tiên nữ đang yêu điệu bay múa ở chín tầng mây, cao quý thần thánh, kinh diễm đến nỗi khiến người trong đại điện rồi rít hít vào một hơi khí lạnh.

Thanh Linh nhìn nữ tử thân khoác Thiên Ngân cảm giữa đại điện, khóe môi hiện ra nụ cười vui vẻ, ý tứ sâu xa.

Bạch y nữ tử trong điện, vòng eo mảnh mai, nhỏ hơn cả một nắm tay, hai tay đeo ruy băng tung bay, dưới chân nhảy múa không ngừng xoay tròn, làn váy tuyết trắng tán thành đóa hoa.

Mọi người trong điện ai cũng khóa ánh mắt lên người người nữ tử tựa như tinh linh kia, nhất là các quý Công tử trẻ tuổi, nhìn chăm chăm vào bóng dáng uyển chuyển kia, trong ánh mắt tràn ngập ái mộ.

Thường nghe Đại tiểu thư của Hộ quốc Tướng quân có vũ kỹ tuyệt diệu, hôm nay được xem tận mắt, quả là danh bất hư truyền.

Nghe tiết tấu tiếng đàn tiếng sáo ngày càng gấp hơn, nhìn nàng kia duyên dáng tí mỉ nhảy múa, tung người nhảy lên, tay áo tung bay, phảng phất như tiên nữ đang bay trên trời.

'Roẹt' một tiếng, quần thần đang ngưng tụ tinh thần thưởng thức dáng múa của Diệp Thanh Ngọc, cảm thấy âm thanh vang lên có chút quái dị. Lại nhìn lên, lại phát hiện y phục trên người Diệp Thanh Ngọc xảy ra vấn đề lớn, trên lưng rách toạt ra thành một mảng lớn, toàn bộ phần da thịt trơn bóng như ngọc sau lưng đều lộ ra bên ngoài.

Thấy một màn như vậy, quần thần lập tức ồ lên. Không ít đại thần nhìn chăm chăm vào cái lưng tuyệt mỹ kia mà suy tưởng đa dạng, cũng có một ít cựu thần da mặt mỏng quay đầu sang nơi khác, mặt đỏ đến mang tai.

Các thiên kim nhà quan gia ngồi trong đại điện nhìn một màn này ánh mắt lộ ra rõ sự hả hê, đêm nay Hoàng thượng có ý tuyển phi cho Vinh Vương và Tĩnh Vương, vũ kỹ của Diệp Thanh Ngọc là thứ đáng ngại nhất đối với các nàng. Hiện thời Diệp Thanh Ngọc múa may thất bại, trong lòng Hoàng thượng, Diệp Thanh Ngọc chắc chắn sẽ không còn trong vị trí ứng tuyển cho ngôi vị Vinh Vương phi và Tĩnh Vương phi nữa rồi. Các nàng mất đi một đối thủ cường đại, ngầm lại đúng là chuyện đáng khiến người ta hưng phấn mà.

Cảm nhận được sau lưng chợt lạnh, Diệp Thanh Ngọc đưa tay sờ lên da thịt bóng loáng sau lưng, nàng hoảng hốt, hai chân mềm nhũn, không múa được nữa. Quần bách cúi đầu, tay chân luống cuống đứng tại chỗ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Đột nhiên, trên người bắt ngờ được một chiếc áo choàng khoác lên, tâm thấp thỏm mong chờ là Hách Liên Cự đội lên cho nàng. Nhưng, khi ngẩng đầu nhìn lên, nhìn người đắp áo khoác cho mình, sâu trong ánh mắt tuôn ra nồng đậm thất vọng.

"Đại ca....."

Diệp Tự chỉnh lại áo khoác của hắn trên người nàng, xoay người thì lễ một cái với Ung Nguyên Đế, nói: "Xin Hoàng thượng cho phép vì thần cùng xá muội được cáo lui trước."

Nguyên Ung Đế bộ dáng một mối phát phát tay, Diệp Tự lập tức liền dẫn Diệp Thanh Ngọc rời khỏi Cẩm Thanh điện.

Diệp Thanh Ngọc trước khi rời đi, nàng ta đột nhiên nhìn về phía Thanh Linh, ánh mắt ác độc mà đầy oán hận.....

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: 39: Âm Mưu Của Hách Liên Dục

Nhận ra y phục Diệp Thanh Ngọc sớm đã bị Thanh Linh động tay động chân, Lâm thị tức xanh mặt đầy phần nộ trùng mắt với Thanh Linh, mặt căng cứng lại, mông như bị kim châm vậy, cứ ngồi mãi mà không vững. Hai chân nàng chỉ hận không thể bước nhanh đến trước mặt nha đầu Thanh Linh kia, hung hăng đánh nàng ta vài bực tay, đánh nàng ta đến khi nào cảm thấy thống khoái, khiến người khác không nhận ra được nữa thì thôi.

Nhưng trở ngại tình huống hiện tại, nàng chỉ có thể nuốt tạm oán khí xuống bụng mà thôi.

Thanh Linh không thèm đếm xỉa tới ánh mắt rét lạnh của Lâm thị, cầm lên ly rượu trên bàn, đặt bên môi, uống một hơi cạn sạch, nhưng lòng lại không cảm nhận được tí tư vị gì. Bộ y phục mà Diệp Thanh Ngọc mặc, là nàng cố tình cho người đặc biệt tạo ra một lỗ hổng khá lớn ở phía sau, rồi lại động tay may hồ lại chỗ đó.

Công phu khâu của tú nương Mai Phô rất tốt, những nơi cần khâu lại trên quần áo đều khâu rất hoàn hảo, không một khuyết điểm, Diệp Thanh Ngọc tất nhiên là nhìn không ra rồi.

Bộ y phục kia vốn đã nhỏ, nay càng thêm nhỏ, Diệp Thanh Ngọc cố mặc vào và còn cử động quá mạnh, vết may vá kia dĩ nhiên sẽ bị nứt ra, cứ như thư thể, y phục sẽ bị rách toạc ra.

Đêm nay, Diệp Thanh Ngọc hiển vũ, quần áo rách toạc dưới những cái nhìn chòng chọc của mọi người, giúp vô số người được bỏ mắt một phen. Phong tục Nam Hạ quốc mặc dù đã được nói ra đôi chút, nhưng một nữ tử chưa lấy chồng bị bao người nhìn thấy tâm lung tron bóng, vẫn được xem là việc đôi phong bại tục. Còn nữa, bị Thánh thượng nhìn thấy một màn kia, còn ra thể thống gì, thanh danh của nàng ta xem như đã bị hủy hết sau đêm nay.

Diệp Thanh Ngọc là tỷ tỷ của cỗ thân thể này, kỳ thật trong lòng Thanh Linh cũng không muốn hãm hại nàng ta. Nhưng luật nhân quả gieo nhân nào, gặt quả nấy, Diệp Thanh Ngọc có chuyện hôm nay, là do nàng ta gieo gió gặt bão, không trách được người khác.

Xảy ra chuyện như vậy, Yến hội cũng trở nên mất tự nhiên, Nguyên Ung Đế đầy mệt mỏi, quần thần bên dưới cũng không hào hứng thế nào được.

"Trẫm không thể uống rượu nhiều, các vị ái khanh cứ tiếp tục chèn chén, trẫm đi trước" Nguyên Ung Đế nói xong, liền sai bước rồi đi.

Không ít nữ tử đợi gả ngồi trong điện nhìn Hoàng thượng rồi đi, biết Hoàng thượng đã không còn ý tuyển phi cho Vĩnh Vương và Tĩnh Vương nữa, rồi rít lọ ra về mặt thất vọng.

Một lát sau, Vân Quý phi cũng rời chỗ. Tĩnh Vương tư lượng không cao, uống say đến mê mụ, được người diu đến Thiên điện nghỉ ngơi.

"Hoàng thượng tứ hôn Diệp Nhị tiểu thư cho Tàn tướng, bản cung còn chưa kịp nói lời chúc mừng, vừa vặn hôm qua Hoàng thượng ban cho bản cung một bình rượu ngon tiên di, bản cung còn không nỡ lòng uống hết. Như vậy đi, hôm nay bản cung sẽ ban thưởng cho hai người các người mỗi người một ly rượu ngon tiên di, chúc hai vị bách đầu giai lão"

Người nói chuyện chính là Ninh Thục phi, mẫu phi của Hách Liên Dục, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất tôn quý, tuy không có ung dung hoa quý như Vân Quý phi, nhưng lại có một loại phong tình khác.

Tiên di là loại rượu ngon hai trăm năm mới thành, dĩ thường trân quý, Ninh Thục phi có thể chấp nhận đem ra, cũng khá khó tin.

Một nha hoàn rót một ly tiên di bung đến bàn Tàn Liễm, Tàn Liễm tiếp nhận rượu, lướt mắt nhìn thứ chất lỏng sóng sánh trong chén một cái.

Màu rượu trong suốt tinh khiết, mùi thuần túy nồng nặc, chỉ khẽ ngửi cũng có thể say lòng người. Trong mùi rượu nồng nặc say lòng người, Tàn Liễm còn ngửi thấy một loại mùi là lạ. Mắt phượng hẹp dài thâm thúy, ý tứ hàm xúc không rõ ràng.

"Đa tạ nương nương ban thưởng" Tàn Liễm lại cười nói, ngẩng đầu, uống hết rượu trong chén.

Là thứ Thánh thượng ban cho Ninh Thục phi, sau Ninh Thục phi lại ban cho nàng, há có thể không uống?

Hách Liên Dục tận mắt nhìn thấy Tàn Liễm uống hết ly rượu kia, trong mắt hiện lên ánh sáng vui vẻ xâu xa, cũng cầm lên ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Đưa rượu tiên di cho Tàn Liễm uống xong, nha hoàn lại dâng đến trước mặt Thanh Linh, đưa đến cái ly rót rượu.

Thanh Linh đứng lên nói lời cảm tạ với Ninh Thục phi, đưa tay, vừa sắp tiếp nhận rượu từ trong tay nha hoàn, không ngờ nha hoàn kia lại nhẹ buông tay cầm ly rượu, rượu liền đổ hết lên người nàng.

Ninh Thục phi 'Vụt' đứng lên, cả giận nói: "Người đến, kéo nô tỳ này xuống."

Cung nữ kia sắc mặt trắng bệch, cuống quýt quỳ xuống cầu xin tha thứ: "Cầu xin nương nương thứ tội."

Ninh Thục phi không quan tâm, bên cạnh đã sớm xuất hiện người đến kéo nàng ta xuống.

"Cho Diệp Nhị tiểu thư thêm một ly rượu đầy nữa." Ninh Thục phi phân phó, mỉm cười dịu dàng, giọng nói ôn hòa: "Rượu ngon tiên di này là thứ thay lời chúc phúc bách niên giai lão của bản cung đến hai người các người, nếu chỉ có Tàn tướng một người uống, chung quy cũng không ổn, cho dù thế nào đi

nữa, Diệp Nhị tiểu thư phải uống chén tiên di này."

Thanh Linh cự tuyệt không được, lại tiếp nhận thêm một chén tiên di nữa, ngửa đầu uống cạn.

Một ly rượu vừa cạn, y phục Thanh Linh bị rượu thấm ướt đầm. Ninh Thục phi không để nàng cự tuyệt, gọi nha hoàn Vân Thái bên người đưa nàng đi thay một bộ y phục sạch sẽ khác.

Vân Thái dẫn đường ở phía trước, Thanh Linh mang theo Hương Thảo nối bước ở phía sau. Lúc vừa vào Thiên điện, Vân Thái gọi nha hoàn Yên Nhi canh giữ ngoài cửa cung tạm thời hầu hạ Thanh Linh.

Yên Nhi đi vào Thiên điện, bước chân nàng nhẹ nhàng, nhịp thở thông thả kéo dài. Đúng như dự đoán của Thanh Linh, người này cũng là người luyện võ.

Cẩm Thanh điện là nơi chuyên dành để cử hành Yến hội, còn Thiên điện lại được đặt ở cạnh hai bên, lấy Cẩm Thanh điện làm trung tâm, nơi này chủ yếu là nơi cung cấp chỗ nghỉ ngơi cho những người say rượu ở Yến tiệc. Thiên điện bên trái là chỗ dành nữ quyền, còn Thiên điện bên phải là chỗ để nam tử nghỉ ngơi.

Yên Nhi đưa Thanh Linh vào Thiên điện, nói: "Mời Diệp Nhị tiểu thư vào bên trong ngồi tạm một lát" Sau đó rút cho nàng ly trà.

Vừa mới tiến vào điện, Thanh Linh đã cảm thấy bầu không khí trong điện có cái gì đó không đúng, lạnh cả sống lưng. Nàng cảm giác được trong điện này còn có ai khác, nhưng cũng có thể là nữ tử từ lượng yếu nghỉ ngơi bên trong cung nên.

"Nô tỳ đi trước tìm một bộ y phục phù hợp với Tiểu thư, xin vị cô nương này đi theo nô tỳ một chuyến, lựa chọn bộ y phục nào hợp với Tiểu thư nhà cô nương" Yên Nhi nói với Hương Thảo.

Hương Thảo không nói gì, chỉ nhìn Thanh Linh. Thanh Linh chậm rãi cười một tiếng: "Không cần phiền toái như thế, ta chỉ muốn ở đây nghỉ ngơi một lát. Đêm nay gió lớn, y phục dính rượu của ta sẽ khô rất nhanh" Hoàng thượng không có ở đây, quần thần hào hứng đã bắt đầu thả mìn, như vậy Yến hội chắc cũng đã sắp kết thúc, nàng không cần phải đi thay y phục phiền toái như thế, càng không muốn để Hương Thảo rời đi: "Yên Nhi cô nương cứ đi trước đi, không cần để ý đến ta."

"Nếu đã như vậy, đành phải đắc tội rồi" Yên Nhi cười quỷ dị một tiếng, ra tay nhanh như chớp bỏ choáng Hương Thảo.

Nhưng Yên Nhi chợt cảm thấy một luồng gió thổi phốt qua mặt, khi trận gió kia biến mất, sau cổ của nàng ta đã bị một bàn tay trắng nõn tóm gọn, chủ nhân cái tay kia mở miệng nói: "Nói, ngươi muốn làm gì?" Thanh Linh vạn lần không nghĩ tới, ngay trong Thiên điện của Cẩm Thanh điện, Yên Nhi cũng dám động thủ.

Nàng lạnh giọng hỏi Yên Nhi, lời nói vừa dứt, sau lưng lập tức bị một lực rất mạnh đánh vào sau gáy. Lực đạo rất lớn, khiến toàn thân nàng chấn động đến tê dại. Nếu không nhờ có nội lực trong người chống đỡ, có lẽ nàng cũng đã bị đánh ngất như Hương Thảo.

Thì ra thật có người đang ẩn thân trong Thiên điện, còn về phần trong điện này rốt cuộc còn ẩn giấu thêm bao nhiêu người nữa, nàng không thể xác định được. Cho nên trước vẫn bên giả ngất đi, nhìn một chút những người kia muốn làm gì.

Kẻ bỏ choáng Thanh Linh là một nam tử mặc y phục dạ hành, hấn nhanh chóng ôm lấy nàng đưa ra sau bình phong. Thanh Linh trong lòng hấn vụng trộm mở mắt ra thì, vừa mở ra đã lập tức kinh ngạc phát hiện Tĩnh Vương sắc mặt đỏ rực nằm trên mặt đất, vừa nhìn thần sắc kia đã biết thân hấn bị trúng mị được.

Về phần vì sao Tĩnh Vương lại xuất hiện ở trái Thiên điện, nàng cũng đoán không ra.

Ôm nàng thả lên giường, người nọ nhanh chóng đỡ Tĩnh Vương cũng đặt lên giường, lúc này hấn lại không chú ý tới khóe mắt mờ ra thật nhỏ của Thanh Linh.

Nhìn sơ qua một màn trước mắt, đại não nàng liền sáng tỏ. Chỗ đau của nàng vốn đã bị ẩn giấu sâu trong lòng nháy bắt lại bộc phát ra, đau xót hóa thành lưỡi dao sắc bén, từng dao từng dao cắt lên da thịt, cho đến khi đầy thương tích.

Nàng không ngờ, sống lại đời này, lại lần nữa sa vào âm mưu của Hách Liên Dục.

Bố cục âm mưu trước mặt, giống hệt bố cục khiến nàng bỏ mạng tại trận ở kiếp trước!

Kiếp trước là Thái Tử, kiếp này là Tĩnh Vương. Kiếp trước nàng trúng bẫy rập của Hách Liên Dục, khiến hấn thực hiện được âm mưu của mình. Kiếp này, dù thế nào đi nữa, cũng tuyệt không thể làm cho hấn được như ý lần nữa.

Nàng đang tìm cách thoát ra khỏi khốn cảnh trước mắt, đột nhiên, một trận gió mát nổi lên.

Một đạo bạch quang lóe qua, nam tử vừa mới ôm Thanh Linh khi nãy đột nhiên lên kêu một tiếng đầy đau đớn. Thanh Linh mở to mắt ra quan sát, phát hiện cổ nam tử kia bị một cây sáo ngọc tinh xảo màu trắng đâm xuyên qua.... ..

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: 40: Có Thể Tin Tưởng Ta

Yên Nhi canh giữ bên ngoài nghe tiếng kêu thảm thiết của hắc y nhân, xoay chân muốn tiến vào, thân thể lại đột nhiên khựng lại, thì ra đã bị Tàn Liễm điểm huyết.

Nam tử kia bị sáo ngọc của Tàn Liễm xuyên thẳng qua cổ, mất mạng ngay lập tức, Thanh Linh từ trên tháp nhảy dựng lên.

Trong điện vang lên 'hưu' một tiếng, ám khí bắn vào sau lưng Yên Nhi, Yên Nhi cũng bị mất mạng theo sau đó.

Thanh Linh nhìn về phương hướng ám khí lao tới, chỉ thấy một bóng đen trong điện đang dần tan biến, tiếp theo liền nghe âm thanh bất thích khách từ bên ngoài truyền vào.

Ngoài điện truyền tới một trận tiếng bước chân hỗn loạn, rất nhanh, một đám người đã tràn vào trong điện, người đi tiên phong chính là Thục phi.

Chứng kiến tình hình trong điện, sắc mặt Ninh Thục phi âm trầm xuống, trong đôi mắt hoa xẹt qua tia không cam lòng.

Sau đó Vinh Vương Hách Liên Dực cũng tiến vào, hiểu chuyện, liền phân phó người kéo thi thể hắc y nhân và Yên Nhi xuống, đồng thời cũng gọi thái y đến tìm cách giải mị được trên người Tĩnh Vương.

"Nhị tiểu thư không sao chứ?" Hách Liên Dực làm bộ dáng như đang lo lắng, nhìn không ra một chút dấu vết làm bộ.

"Không có việc gì" Thanh Linh tối tăm ngăn chặn xúc động muốn bạo khởi tiến lên đánh Hách Liên Dực một trận, thần sắc trên mặt nhàn nhạt, trong lòng lạnh lùng cười một tiếng, Hách Liên Dực chẳng phải đang mong nàng gặp chuyện mới tốt sao?

Tĩnh Vương cầu kết với Phu nhân Thừa Tướng tương lai, đây có lẽ chính là kế hoạch mà Hách Liên Dực muốn an bài đi. Nếu như tuồng vui này tiến hành thuận lợi, không chỉ phá hư đám hỏi giữa hai phủ Diệp - Tàn, khiến Tĩnh Vương khó có thể lôi kéo Diệp Thiên Minh, mà còn có thể khiến khoảng cách giữa Tàn Liễm và Tĩnh Vương bị kéo ra một khoảng rộng.

Đáng tiếc, Tàn Liễm xuất hiện, làm hư vở kịch hay của hắn rồi.

Yên Nhi và hắc y nhân ôm nàng khi nãy đã chết, Thanh Linh dù có muốn cũng không cách nào vạch trần được âm mưu của Hách Liên Dực. Bất quá, món nợ này nàng nhớ kỹ, một ngày nào đó, khoản nợ Hách Liên Dực thiếu nàng, nàng sẽ nhất nhất đòi lại hết thảy.

Liên tiếp xảy ra những chuyện không tốt, Khánh Công yến xem ra đã không còn cách nào có thể tiếp tục duy trì được nữa, quần thần lần lượt tản đi.

Xuất cung, Tàn Liễm đưa Thanh Linh lên xe ngựa của hắn. Hương Thảo cười trộm thức thời né ra chỗ khác, không cùng lên xe ngựa, mà nàng ta đi thẳng về phủ trước.

"Thanh Linh đêm nay bị sợ hãi rồi" Tàn Liễm rót ra một ly trà cho nàng.

Hương trà xông vào mũi, thấm vào tận đáy lòng, ngửi mùi hương trà này, tâm tư hỗn loạn dần dần yên tĩnh trở lại.

Thanh Linh nhận lấy ly trà, khẽ nhấp một miếng: "Chuyện phát sinh ở Thiên điện hôm nay, Tàn tướng nghĩ như thế nào?"

Tàn Liễm cảm lên mảnh tơ lụa lau lau thanh sáo ngọc màu trắng trong tay, thanh sáo ngọc này không phải là thanh sáo hắn dùng để giết hắc y nhân kia, mà là một thanh sáo hoàn toàn mới. Rõ ràng sáo ngọc đã rất sạch sẽ, hắn lại không thấy phiền mà lau đi lau lại nhiều lần.

"Nè, ngươi mau trả lời ta a" Hóa ra hắn chỉ lo lau đồ, ngay cả lời nàng nói cũng không lọt vào tai.

"Vậy Thanh Linh lại cảm thấy như thế nào?" Hắn không đếm xỉa tới, hỏi ngược lại.

"Ta nghi ngờ Hách Liên Dực muốn bày trò để gia hãm hại Tĩnh Vương"

Hắn ngược mắt nhìn nàng, như cười mà lại như không cười: "Kỳ thật trong lòng Thanh Linh đã khẳng định là do Vinh Vương gây nên rồi"

"Không sai" Nàng không hề phủ nhận về chuyện này: "Hách Liên Dực độc thúc gia hại Tĩnh Vương rất được Thánh thượng sủng ái, điều này làm ta nhớ đến một chuyện"

"Chuyện gì?" Hắn nhìn qua nàng, đôi mắt thâm thúy, khiến không ai nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì.

"Ta nghi ngờ chuyện phế Thái Tử lăng nhục Mạch Sương ở Tương Quốc Tự chính là có người an bài, qua chuyện Hách Liên Dực không niệm tình nghĩa huynh đệ mà ra tay hãm hại Tĩnh Vương, ta nghi ngờ người hãm hại phế Thái tử cũng là Hách Liên Dực. Thậm chí cả chuyện mật chiếu giả và cái chết của Định quốc hầu Mạch Chiêu Nam có khả năng cũng liên quan tới hắn"

"Thanh Linh, những chuyện này đều không có chứng cứ, nói trước mặt bản tướng thì không sao, nhưng không được nói với người ngoài như thế" Hắc khẩu khí lười biếng, lại mang theo ẩn ý cảnh cáo.

"Không sai, những chuyện này còn chưa có chứng cứ xác thực, nhưng người không cảm thấy nghi ngờ khả năng Hách Liên Dực muốn mượn chuyện giả mặt chiếu để mưu hại Mạch Chiêu Nam sao?"

Tần Liễm đôi mắt sắc rùng mình: "Vì sao Hách Liên Dực muốn mưu hại Mạch Chiêu Nam?"

Đúng vậy, là vì sao? Kỳ thật trong lòng Thanh Linh cũng mơ hồ cảm thấy người hại chết Mạch Chiêu Nam thật sự không phải là Hách Liên Dực. Nếu Hách Liên Dực đem cái chết của Mạch Suong đổ lên đầu phế Thái tử, Mạch Chiêu Nam tay cầm binh quyền vẫn sẽ là người ủng hộ hắn, điều này rất tốt với Hách Liên Dực, vậy hắn cũng không có lý do gì để hại Mạch Chiêu Nam cả. Nhưng cũng không loại trừ khả năng Hách Liên Dực lo lắng có một ngày bị Mạch Chiêu Nam biết rõ chân tướng, gây bất lợi cho hắn, nên mới quyết định sớm ra tay loại trừ Mạch Chiêu Nam.

"Thanh Linh quanh co lòng vòng nói nhiều như vậy, chỉ sợ đều là vì tấm mặt chiếu giả trong tay bản tướng đi?" Mắt phượng tinh mịch nhìn nàng, ánh mắt lợi hại như có thể nhìn thấu hết thảy.

Bị nói trúng tim đen, lòng Thanh Linh rơi 'lộp bộp' một tí, mấp máy môi, cực mắt tự nhiên quay đầu đi, tránh né ánh mắt của hắn. Đúng vậy, nàng không cho rằng Tần Liễm sẽ dễ dàng đưa mặt chiếu giả lại cho nàng. Mà mặt chiếu giả quan trọng như thế, hắn có thể đã cử người đi thăm dò những người có liên quan đến mặt chiếu giả.

Nàng nói ra chuyện mặt chiếu giả và cái chết của Đại ca có liên quan đến Hách Liên Dực, thật ra là chỉ hi vọng có thể cạy được từ miệng hắn xem Hách Liên Dực có liên quan đến hai chuyện đó không. Nhưng Tần Liễm lại có vẻ chẳng nghi ngờ gì đến Hách Liên Dực về chuyện giả mặt chiếu, vậy thì cũng xem như là nàng đã nhắc nhở hắn một khả năng, giả mặt chiếu có thể có liên quan đến Hách Liên Dực.

"Thanh Linh rất thân thiết với Mạch Chiêu Nam?" Hắc đột nhiên hỏi.

"Không quen!" Ai cũng biết Diệp Nhị tiểu thư không quen biết Mạch Chiêu Nam nha.

"Trong lòng Thanh Linh chắc chắn là không đồng ý tin tưởng ta" Hắc không còn tự xưng là bản tướng, trong giọng nói mang theo oán giận khiến Thanh Linh không khỏi ngạc nhiên.

Này là sao chứ, nàng quen biết với Mạch Chiêu Nam hay không thì có liên quan gì đến hắn sao?

"Nếu như người không quen biết Mạch Chiêu Nam, lúc trước khi bị người đuổi giết, vì sao lại cô bảo vệ mặt chiếu đến chẳng màng tới tánh mạng? Kỳ thật người có quen Mạch Chiêu Nam hay không cũng không có liên quan gì đến ta, nhưng người là nữ nhân của ta, ta không thích người gạt ta" Hắc ôn hòa nói ra lời nói này, nhưng ý tứ hàm xúc nghiêm túc trong đó lại không thể khinh thường.

Ai là nữ nhân của người? Trong lòng Thanh Linh sắp xù lông, nàng còn chưa có thành thân với hắn đâu!

"Diệp Thanh Linh, người có thể thử tin tưởng ta hơn chút" Hắc chịu nói ra những lời này là đã chứng tỏ những ý vị thâm tình như thế nào, chỉ tiếc người nào đó cái gì cũng không hiểu.

"Ta tin người mà" Thanh Linh yếu ớt nói.

"Phải không?" Hắc đưa tay xoa mặt của nàng lại, làm cho nàng đối mặt với hắn, đôi mắt hắn long lanh sáng chói, khiến tâm nàng không nhịn được mà run lên một chút: "Tin ta, vậy tại sao lúc trên Cẩm Thanh điện, người cần người làm chứng cứ đi cùng Vô Ưu từ Cẩm Thanh điện, nhưng chỉ chưa đầy một khắc đã tách ra, tại sao người đầu tiên người hỏi lại là Lãnh Ly, mà không phải là ta?" Hắc là vị hôn phu của nàng, chẳng lẽ nàng không nên hỏi hắn trước hay sao, không hỏi hắn, vậy có phải nàng vốn không tin hắn hay không? Đến bây giờ hắn vẫn còn cảm thấy buồn bực chuyện này.

Người này vẫn còn nhớ kỹ chuyện này sao, nàng có chút buồn cười, nghe khẩu khí của hắn, cảm giác hắn thật giống như đang ghen!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: 41: Hắc Gặm Đậu Hủ Của Nàng

Nhắc tới chuyện này, Thanh Linh cũng có chút buồn cười, nhưng khi nhớ đến điều tại vì tên nam tử như yêu nghiệt trước mặt này mà Vô Ưu ra tay độc ác với nàng, lại không khỏi giận dữ: "Người nói mà còn không biết xấu hổ, nếu không phải do người quá đào hoa khiến Vô Ưu kia ái mộ, thì chẳng lẽ tự dưng mà nàng ta ra tay độc ác, muốn đẩy ta vào vũng bùn nhão nọ sao?"

Hắn thế nhưng lại không biết xấu hổ còn muốn so đo với nàng vì sao người thứ nhất nàng nhờ giúp đỡ lại không phải là hắn: "Nếu không phải do ta mạng lớn bỏ lên, cuối cùng tức giận quá mới đẩy các nàng ta xuống đó một phen, thì đêm nay ta há có thể tránh khỏi kiếp trở thành trò cười lớn nhất cho người

ta sao?"

"Vô Ưu đẩy ngươi vào vũng bùn?" Mặt hắn biến sắc, đáy mắt nổi lên một trận lạnh lẽo.

Có lẽ là do hắn ngồi quá gần bên nàng, nên nàng còn có thể cảm nhận được luồng hơi thở hắn phả ra, nhẹ ma sát lên mặt nàng, lạnh buốt.

Thanh Linh liếc hắn một cái, lạnh buốt: "Đều là tại ngươi, nàng ta mới đẩy ta xuống vũng bùn, tất cả đều là tại ngươi, ngươi cách xa ta ra một chút. Tốt nhất là đừng đến gần ta như vậy, đỡ phải khiến Vô Ưu gắt gao níu lấy ta không tha" Nàng đưa tay đẩy hắn ra xa, lúc lơ đãng tay lại chống đỡ trên lồng ngực của hắn.

Nàng có thể cảm giác được tim hắn đang đập bịch bịch trong lồng ngực, trầm ổn hữu lực, nàng như đứng như đứng phải cái gì không nên đứng, theo bản năng thu tay về. Hắn lại đưa tay kéo thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng qua, ôm vào trong ngực.

"Thanh Linh ghen sao?"

Rốt cuộc hắn nhìn chỗ nào giống nàng đang ghen? Quả là một yêu nghiệt nam nhân vừa hay so đo vừa tự mình đa tình: "Không có, ngươi nghĩ nhiều quá rồi". Lồng nàng tức giận vô cùng, dùng sức giằng giữa muốn thoát ra khỏi ngực hắn, lại không có kết quả gì.

Nhìn nàng bị chọc tức đến hai má đều phình ra, mặt đỏ lên như mặt hoa anh đào tình khiết, khiến cho người nhìn không được muốn cắn một cái.

Suy nghĩ một vòng, hắn cúi đầu, khẽ cắn lên gò má hồng nhuận kia của nàng.

"A, ngươi vô sỉ" Cắn nàng một ngụm, nàng càng giằng giữa lợi hại hơn.

Hắn rũ mắt nhìn người trong lòng đang xù lông, cúi đầu cười ra tiếng, mặt mày sáng rỡ. Một tay siết chặt lấy nàng, tay kia khẽ vuốt nhẹ theo làn tóc đen thẫm thật dài, ách, là sửa sang lại tóc cho nàng.

"Thanh Linh đừng tức giận, Vô Ưu đẩy ngươi xuống vũng bùn, ta sẽ giúp ngươi hả giận, được không?" Nói xong lại cúi đầu nhẹ cắn lên mặt nàng một cái.

Hiện tại nàng tức giận cũng không phải vì chuyện này! Nàng tức giận là hắn sẽ lại gặm đầu hủ của nàng a! Nhưng chống đối hắn cũng chỉ phí sức lực: "Ngươi trước buông ta ra" Nàng tức giận cũng không muốn giằng giữa nữa, trong lòng hắn rầu rĩ nói.

"Còn tức giận sao?" Ôn nhu hỏi, tay vẫn luôn khẽ vuốt tóc nàng. Tóc nàng mềm mại, trơn mượt, vuốt hết sức thư thái.

"Không tức giận!" Nàng cắn răng, xem như đã hiểu được một chuyện, tức giận trước mặt hắn, hắn sẽ càng làm nàng tức giận hơn.

"Không tức giận là tốt rồi!" Hắn cười ôn nhã vô hại, dịu dàng nói: "Sau này ta sẽ không để cho Vô Ưu lại làm thế với ngươi, chuyện Vô Ưu hại ngươi ngày hôm nay, ta sẽ khiến nàng ta trả giá thật lớn, được không?"

Vài ngày sau, Thanh Linh mới nghe thấy tin tức Công chúa mất tích truyền ra từ phủ Công chúa. Hoàng thượng nhanh chóng phái người đi lục soát khắp nơi trong Hạ Thành. Trải qua một ngày lục soát, cuối cùng cũng có người vào nhà xí một thanh lâu, mới tìm thấy Vô Ưu Công chúa đang ngâm mình trong đồng nước phân trong hầm phân, lúc đó Vô Ưu đã bị mùi nước phân hun đến hấp hối. Thái y phải dùng đến các loại linh đan diệu dược mới có thể cứu sống nàng ta, từ hôm đó Vô Ưu luôn an phận ở yên trong phủ trong một thời gian dài. Đương nhiên, những chuyện đó đều là

sau này.

Tần Liễm buông lỏng Thanh Linh ra, cầm lên mảnh tơ lụa tiếp tục lau chùi thanh sáo ngọc mài trắng vốn không hề bẩn kia.

Sáo ngọc trắng như tuyết, nhưng đôi tay lau sáo ngọc còn muốn trắng hơn nó ba phần. Tay của hắn rất đẹp, thon dài trắng nõn, trơn bóng như ngọc, so với tay của bất cứ nữ tử nào còn muốn đẹp hơn.

Nàng kinh ngạc nhìn qua bàn tay kia, sửng sờ xuất thần. Cho đến khi xe ngựa lạch cạch nhún lên một cái, nàng mới phục hồi tinh thần lại. Mà lúc này, Tần Liễm đột nhiên dùng động tác lau sáo ngọc lại, trên mặt xuất hiện nụ cười thần bí khó lường.

Tốc độ xe ngựa đột nhiên tăng nhanh, Thanh Linh nhạy cảm cảm giác được một loại hơi thở nguy hiểm. Tiếp sau đó gần kề bên ngoài liền truyền vào một trận âm thanh đao kiếm va chạm vào nhau, trong màn đêm yên tĩnh, tiếng va chạm đặc biệt chói tai.

Xem ra là có người muốn ám sát Tần Liễm, mà nàng lại vừa vặn ở trong xe ngựa của hắn, thảm cảnh bị ám sát, nàng cuối cùng vẫn không tránh khỏi được.

"Công tử, đối phương có quá nhiều người, người chúng ta đuổi đến ngược lại lại quá ít, đã sắp cầm cự không nổi, làm sao bây giờ?" Giọng nói trong sáng của người đánh xe ở bên ngoài truyền vào, hắn không phải là A Thất thường đi theo bên cạnh Tần Liễm, mà chính là một ám vệ của Tần Liễm tên là Minh Lục.

Minh Lục trầm nghĩ, ách, tại sao hắn lại phải đi đánh xe? Tất cả đều là do A Thất ngu ngốc kia không biết như thế nào đã đắc tội với Công tử, sau đó bị Công tử phạt ở trong vựa củi chệp năm ngàn lần thành ngữ quy tắc chung, cho nên công việc đánh xe đầy đẳng cấp này lại rơi xuống trên đầu hắn.

Số lượng ám vệ Tần Liễm đuổi tới không nhiều lắm, bọn họ cũng như đám sát thủ ám sát Tần Liễm, đều một thân hắc y. Thứ khác nhau duy nhất là, những sát thủ kia ai cũng che mặt, mà ám vệ Tần Liễm lại lộ diện.

"Tới sông Thương phía trước" Tần Liễm thường thức thanh sáo ngọc trong tay, tựa như đối với cuộc ám sát lần này một chút cũng không đặt vào mắt.

"Vâng" Minh Lục không hỏi thêm vì sao, chỉ chuyên tâm giá hai con ngựa trắng kéo xe vượt qua khỏi ngõ hẻm nhỏ hẹp, tay vừa vung kiếm, xử lý những hắc y nhân ngăn cản ở phía trước.

Thanh Linh không hiểu vì sao Tần Liễm lại cho người phóng tới con sông phía trước. Bờ sông Thương địa thế rộng lớn, ban đêm ít có người qua lại, dù có phát sinh bao nhiêu động tĩnh ở đó cũng sẽ không có ai phát hiện ra.

Nhưng trong ngõ hẻm nhỏ hẹp, đôi phương cũng quá nhiều người, tay chân chằng chịt không thể cử động linh hoạt được. Hơn nữa, chém giết trong ngõ hẻm gây ra động tĩnh lớn như thế tất sẽ đưa tới sự chú ý của quan phủ, như vậy Tần Liễm chẳng phải sẽ có lợi thêm sao?

Hắn như nhìn ra nghi ngờ của nàng, khẽ mỉm cười nói: "Người của quan phủ xuất hiện quá nhanh sẽ không quá thú vị"

"Tại sao?" Trong lòng hắn đang tính toán cái gì? Nàng có cảm giác mơ hồ rằng trận ám sát này tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn.

Không nghe được câu trả lời, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, thân xe lay động mãnh liệt, Thanh Linh không đề phòng thân thể ngã quỵ về phía trước, nhưng lại không va chạm thân thiết trên thảm lông, mà là xông thẳng vào lồng ngực ấm áp của ai đó.

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói của Tần Liễm: "Lát nữa theo sát ta, ta sẽ bảo vệ ngươi chu toàn"

Trên bờ sông Thương, hắc y nhân hai phe chém giết điên cuồng. Hắc y nhân che mặt số lượng đông hơn, bọn họ tận dụng mọi cơ hội công kích lên xe ngựa. Không bao lâu, xe ngựa đã bị kiếm đâm đến rách nát.

Tần Liễm và Thanh Linh buộc đi ra khỏi xe ngựa, đứng trong vòng vây của một vài ám vệ Tần Liễm.

Ban đêm, ánh trăng mờ đi, lưới kiếm dưới vàng sáng ảm đạm của ánh trăng phản chiếu ra tia sáng cực chói mắt. Mặt sông Thương gợn lên từng đợt sóng lớn mãnh liệt, gió đêm lành lạnh thổi ngang qua sợi tóc, mê loạn mắt người.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: 42: Ta Đau Lòng Người

Phủ Hộ quốc Tướng quân, ngoài viện Diệp Thanh Ngọc.

Người trong Khánh Công yển vừa tản ra, Lâm thị đã lập tức vội vàng chạy về phủ, đi đến viện Diệp Thanh Ngọc.

Còn chưa đi vào trong viện, Lâm thị từ xa đã nghe thấy tiếng đồ vỡ phát ra từ bên trong.

"Tự Nhi, Thanh Ngọc sao rồi?" Hai tay nàng nắm chặt ống tay áo, sắc mặt lo lắng nhìn Diệp Tự. Nàng biết nữ nhi nàng xưa nay vốn kiêu căng cao ngạo, bây giờ xảy ra chuyện xấu mặt như vậy trên tại yến hội, danh tiếng xem như đã bị triệt tận gốc, trong lòng nữ nhi bây giờ chắc chắn sẽ không dễ chịu chút nào.

Diệp Tự đi ra viện Diệp Thanh Ngọc đi ra, đụng phải Lâm thị: "Bây giờ vẫn còn đang tức giận đập đồ bên trong" Hắn là do không kiên nhẫn nhìn cảnh tượng đó nên mới ra ngoài: "Mẫu thân, bộ vũ y đó của Thanh Ngọc thật sự là do Thanh Linh động tay?" Giọng điệu mang theo hồ nghi.

Thật ra nó vốn không phải là vũ y, chỉ vì Diệp Thanh Ngọc mặc nó để múa, nên mới gọi là vũ y mà thôi.

Diệp Tự đưa Diệp Thanh Ngọc trở lại phủ, dọc theo đường đi nàng lúc nào cũng khóc sụt sùi, luôn miệng nói Thanh Linh vì ghen tị nàng, nên mới động tay động chân lên vũ y của nàng, khiến cho nàng xấu mặt.

Nghe Diệp Thanh Linh dám gian lận trên vũ y của Diệp Thanh Ngọc, Diệp Tự thật sự rất kinh ngạc. Nàng trong ấn tượng của hắn, là một Nhị muội nhất gan, vì bị 'bì ối dưỡng', mà nàng cực ít khi rời khỏi Thanh Lạc viện, đứng trước mặt hắn nàng càng như người vô hình, không tồn tại. Bây giờ nghe nói nàng lại có tâm tư độc ác gian lận lên vũ y của Diệp Thanh Ngọc, hắn cảm thấy thật quá khó tin.

"Đều do mẫu thân quá chủ quan, không nhìn kỹ bộ y phục kia, ai ngờ tiểu nha đầu kia giấu tâm tư sâu như vậy, đã sớm động tay động chân lên y phục"

Là nàng đánh giá tâm tư nha đầu kia quá thấp, cứ cho rằng thừa dịp nha đầu kia không để ý đến lấy bộ y phục thì sẽ không có gì, ai ngờ đó chỉ là một cái bẫy rập, chụp gọn cả đời Thanh Ngọc vào trong. Bây giờ nàng cảm thấy ân hận vạn phần, hận thù với Thanh Linh càng thấu xương thấu thịt.

"Không ngờ nha đầu kia lại là người thâm tàng bất lộ như vậy" Sâu trong mắt Diệp Tự lóe qua một tia sáng hung ác, khiến khuôn mặt tuấn tú thoảng chốc trở nên dữ tợn muôn phần.

"Phu nhân, Phu nhân, không xong rồi. Đại tiểu thư bị thương!" Người đến là Hương Diệp trong viện Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc vô ý té ngã, đề lên vô số mảnh vụn đồ sứ. Hương Diệp vội vã đi tìm đại phu, vừa đúng lúc gặp phải Lâm thị ở ngoài viện.

Vừa nghe thấy Diệp Thanh Ngọc bị thương, Lâm thị sợ hãi đến giậm chân, sai đó xông vào trong viện nhanh như gió, Diệp Tự cũng theo sát phía sau.

Bên bờ sông Thương, nồng nặc mùi máu tươi khiến người ta nôn mửa.

Hắc y nhân che mặt không ngừng tiến lên công kích Tần Liễm, lại bị ám vệ Tần Liễm đánh lui một lần lại một lần.

Ám khí bay tới như mưa, Thanh Linh quơ múa thanh kiếm mới vừa giành được từ trong tay một tên hắc y nhân chặn ám khí lại. Dù phía trước có ám vệ của Tần Liễm cản trở giúp năng, nhưng ám khí bay tới như mưa như vậy bọn hắn cũng không cản trở hết được.

Lại nói, không biết Tần Liễm bị ra sao, lúc nào ra tay cũng hữu khí vô lực, mắt thấy ám vệ từng người từng người ngã xuống. Lòng Thanh Linh sốt ruột vô cùng, sau khi nàng thay y phục của Băng Lãnh vào, toàn bộ số ngân châm đem theo để phòng thân trong bộ y phục cũ đều không lấy ra. Nàng rất lo lắng người ngã xuống tiếp theo sẽ là mình, nàng vẫn còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, càng không muốn mệnh phải kết thúc tại nơi này.

Cao cao trên gác xếp cách đó không xa, có một nam tử toàn thân hắc y đứng ở đó. Mặt mày lãnh khốc, khuôn mặt tuấn đạt, khí chất cao quý. Theo góc nhìn của hắn, vừa khéo có thể thu hết toàn cảnh giết chóc tàn khốc bên bờ sông Giang vào mắt.

"Tính toán thời gian, đỡ thương trong cơ thể Tần Liễm cũng đã sắp phát tác, lúc đó chính là thời điểm thích hợp nhất để giết chết Tần Liễm. Truyền lệnh xuống, nhất định phải trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy lấy được tánh mạng của Tần Liễm." Từ chỗ hắn quan sát xuống có thể thấy Tần Liễm cực ít ra tay, giống như đang chứng minh được trong người hắn đã phát tác, ra tay vô lực.

Đỡ thương là chất lỏng của hoa đỡ thương, không độc. Nhưng hòa lẫn vào uống với rượu, sau một thời gian ngắn sẽ khiến người ta tạm mất đi nội lực, toàn thân dần dần cạn kiệt khí lực.

Nhìn rõ một chút, sẽ phát hiện phía sau nam tử còn có một hắc y nhân bịt mặt như hòa làm một với bóng đêm đang quỳ đợi lệnh.

"Vâng" Hắc y nhân quỳ trên mặt đất nói, trong chớp mắt, hắn đã tan biến vào hư không.

Ánh mắt nam tử từ nãy đến giờ vẫn luôn đặt trong cảnh tượng tu la bên bờ sông Giang dưới kia, nhìn thấy nguyên một đám ám vệ bên cạnh Tần Liễm đã ngã xuống, khỏe mỗi bật ra ý cười dào dạt. Nhưng chưa tới một khắc, dáng tươi cười kia đã ngưng lại.

Hắn thấy một đám ám vệ khác của Tần Liễm chạy đến tiếp viện, mắt thấy người của mình đã sắp bắt được Tần Liễm, nhưng bởi có sự xuất hiện của đám ám vệ kia, lại để Tần Liễm tránh thoát được một kiếp.

Hai tay nam tử nắm lại thành quyền, gân xanh nổi lên, bây giờ là thời cơ cướp lấy tánh mạng Tần Liễm tốt nhất, vạn nhất tí nữa lại xuất hiện thêm một đám ám vệ, hắn không chắc chắn người của hắn còn có thể giết được Tần Liễm nữa hay không. Cho nên, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Có hội khó có được lần hai, đêm nay hắn nhất định phải loại trừ được chương ngại vật Tần Liễm lớn nhất này.

Nam tử nắm chặt bảo kiếm bên hông. Từ trên lầu bay xuống, thẳng một đường xé gió gia nhập vào cảnh tượng tu la bên bờ sông Thương.

"Tần tướng, người không sao chứ?" Thanh Linh hỏi, nàng vừa rút kiếm ra khỏi ngực một tên hắc y nhân bịt mặt, thân kiếm vẫn còn dính máu, dính cả lên trên mặt nàng.

Hắn có chút kì quái, sát thủ điên cuồng đánh tới, hắn vẫn còn chưa động tới tay, nàng đã lo lắng hắn có xảy ra chuyện gì hay không rồi.

Sát thủ đâm từ sau lưng Thanh Linh đâm kiếm tới, Tần Liễm cả kinh: "Cẩn thận!" Vươn tay ra kéo nàng qua một bên, mà ngay lúc này một ám vệ bên cạnh Tần Liễm cũng đưa kiếm cản kiếm của sát thủ.

"Ta không sao, ngược lại người mới phải cẩn thận." Hắn ôn nhu nói, dùng ống tay áo trắng như tuyết dịu dàng lau đi máu dính trên mặt nàng: "Nếu người bị thương, ra sẽ rất đau lòng." Hắn nửa thật nửa đùa nói.

Một sát thủ đánh tới Tần Liễm, võ công của hắn dường như chênh lệch so với các sát thủ khác rất nhiều. Thế công hắn bén nhọn, ám vệ bên cạnh Tần Liễm vừa bảo vệ Thanh Linh, một phần vừa tách ra bị sát thủ quần lấy, căn bản không có cơ hội đến bên cạnh Tần Liễm.

Tần Liễm phát hiện tia sáng lạnh lẽo đánh tới, vui vẻ trong mắt nồng đậm, sáo ngọc màu trắng trong tay áo chặn lại đường kiếm, hóa giải thế công của hắc y nhân bịt mặt.

Hắc y nhân kia không ngừng biến hóa đường kiếm, Tần Liễm cũng đồng dạng không ngừng biến ảo chiêu thức đánh trả. Động tác của hai người càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức người khác đã không còn nhìn rõ động tác của họ như thế nào.

Động tác hai người biến ảo vô cùng, tạo nên cảnh tượng hai bóng dáng một trắng một đen chém giết ở bờ sông, lại giống như đang vũ một khúc tình điệu

đến tuyệt luân hoa lệ, và âm thanh thanh thúy của sáo ngọc gõ lên thân kiếm là nhạc khúc.

Chỉ thấy bóng dáng màu trắng kia nhẹ xoay người một cái, làn váy trắng tuyết trắng tung bay tăn ra như đóa hoa sen đang nở rộ, dáng người ưu nhã uyển chuyển như điệp (bướm). Hắn thu sáo ngọc màu trắng về lại trong tay, ánh mắt ngạo nghễ nhìn đạo hắc ảnh kia.

"Đờ thương trong cơ thể ngươi sao không phát huy tác dụng?" Bóng đen kia đưa tay gạt đi chất lỏng màu đỏ tràn ra ở khóe miệng, cả kinh nói, tay kia nắm chặt chui kiếm cắm xuống đất chống đỡ thân hình.

Tần Liễm cười nhạt nói: "Bản tướng vốn còn chưa uống qua chén tiên di của Ninh Thục phi, đờ thương tất nhiên sẽ không phát tác trong cơ thể bản tướng, xem ra đã làm Vinh Vương hết sức thất vọng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: 43: Bản Tướng Cũng Đến Đùa Một Chút

Hách Liên Dực trong lòng thâm kinh ngạc, mặt cũng biến sắc theo, Tần Liễm không uống chén tiên di kia, chuyện này sao có thể? Rõ ràng là hắn tận mắt thấy Tần Liễm đã uống cạn chén tiên di ấy.

Đối với rượu được ban thưởng trong yến hội, Tần Liễm trước nay vốn có rất nhiều cách tránh qua, hắn có thể không uống thì sẽ tận lực không uống.

Hắn ngậm rượu vào trong miệng, thừa dịp lúc không ai chú ý, cầm lên một cái cốc không, làm bộ đưa lên môi như bộ dáng đang uống từng ngụm nhỏ, nhưng thật ra hắn đang nhả ra ngụm rượu trong miệng vào cái cốc không. Nhỏ rượu xong, đặt cốc xuống bàn, sau đó làm như lơ đãng vô tình đụng đổ ly rượu đó, rượu tiên di trong chén đổ ra ngoài, vậy là không cần phải uống nữa, dùng chiêu trò này để qua mắt mọi người.

Chính Thanh Linh cũng tận mắt thấy Tần Liễm uống hết chén tiên di kia, nhưng bây giờ hắn lại nói không có uống. Thật không biết hắn đã làm thế nào để qua mắt được mọi người, trong lòng không khỏi cảm thán Tần Liễm quả là người cẩn thận từng li từng tí, có lẽ cũng bởi tính cẩn kia, mới khiến hắn tuy tuổi còn trẻ, mà ngăn ngừa trong vài năm đã có thể trở thành quyền Tướng của Nam Hạ quốc.

Hách Liên Dực tháo mảnh khăn đen như sương mù trên mặt xuống, cười lớn một tiếng: "Tần tướng chắc không đoán được chén tiên di kia sẽ có vấn đề đâu." Tần Liễm hắn trời sinh nếu không phải có tính đa nghi, thì cũng là lòng dạ thâm hậu, nếu không, chắc chắn sẽ không biết được chén tiên di kia có vấn đề.

Lúc này, người của hai người vẫn chém giết lẫn nhau. Mà người Tần Liễm lại đột nhiên xuất hiện ngày càng nhiều.

"Đoán được!" Tần Liễm nói.

"Cái gì?" Hách Liên Dực cả kinh nói, lòng thâm hoài nghi mũi Tần Liễm hắn là mũi câu sao? Thỉnh như vậy.

Đờ thương không có độc, hòa vào trong rượu sẽ không bị phát hiện ra. Mùi hương đờ thương cực kì nhạt, trộn vào tiên di có mùi nồng hậu tinh khiết. Bình thường sẽ không ai phát giác ra được, cho nên hắn mới yên tâm đưa ra ly rượu tiên di đã hòa sẵn với đờ thương cho Tần Liễm, không ngờ vẫn bị ai đó nhìn được.

"Vương gia, có tin tức từ các huynh đệ truyền đến, họ nói đang có rất nhiều người của quan phủ chạy về hướng này.

Không xong, trùng kếp, mặt Hách Liên Dực lập tức liền nhăn lại như cái bánh quai chèo: "Tần Liễm, xem như ngươi lợi hại!" Thuộc hạ của Tần Liễm chắc chắn là người đã gọi quan phủ đến, hắn giờ đây một thân y phục sát thủ, nếu để người của quan phủ nhìn thấy, hắn có lí do cũng không thể nói rõ được.

Thanh Linh như vừa hiểu ra nguyên nhân vì sao Tần Liễm cho người giá xe đến bờ sông Thương, mục đích của hắn chính là dụ Hách Liên Dực ra tay.

Có phải hắn đã biết chén tiên di kia có vấn đề, nên khi trong ngõ hẻm xuất hiện sát thủ, hắn mới hoài nghi đám sát thủ kia là do Hách Liên Dực phái tới?

Nên dẫn đám sát thủ ấy đến bờ sông, vừa khiến người quan phủ không đến kịp thời, vừa khiến Hách Liên Dực cho rằng xe ngựa Tần Liễm không mang theo bao nhiêu âm vệ, mới bị ép đuổi đến bờ sông. Tần Liễm đây là muốn Hách Liên Dực giám sát lòng đề phòng.

Bên bờ sông, thời điểm người của hai phe điên cuồng chém giết, Tần Liễm lại rất ít ra tay, dù có ra tay thì bộ dáng cũng tỏ ra như hữu tâm vô lực.

Nhất định Hách Liên Dực cho rằng Tần Liễm đã uống chén tiên di kia, công lực mất hết, là thời cơ tốt để giết Tần Liễm, nhưng thủ hạ của hắn mãi mà vẫn không bắt được Tần Liễm, hắn nóng lòng đành phải tự mình ra tay. Rốt cuộc là do Hách Liên Dực nhìn không nổi mà ra tay, đó chỉ là trùng hợp, hay điều đó đã nằm cả trong kế hoạch của Tần Liễm?

"Nếu Vương gia đã đến đây rồi thì sao lại phải vội và rời đi nhanh như vậy." Tần Liễm lạnh lùng nói, khóe miệng vẫn cong cong vui vẻ như cũ.

Hắn chuyển động thanh sáo ngọc màu trắng trong ống tay áo, người đột nhiên như một đạo bạch sắc ảo ảnh, trong nháy mắt đã di chuyển đến trước người Hách Liên Dực

Tần Liễm ra tay quá nhanh, Hách Liên Dực trở tay không kịp, Thanh Linh cũng thừa dịp này đoạt lấy thanh kiếm trong tay một âm vệ, vọt tới sau lưng Hách Liên Dực.

Thanh Linh thống hận Hách Liên Dực đã lâu, bây giờ có cơ hội ra tay với hắn, nàng tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Hách Liên Dực tránh khỏi thế công của Tần Liễm, lại không ngờ nửa đường Thanh Linh lại nhảy ra. Vì vậy hắn tránh được thế công của Tần Liễm nhưng lại không tránh khỏi Thanh Linh, cái móng xúi quẩy một đường di chuyển thẳng đến mũi kiếm của Thanh Linh. Khuôn mặt Thanh Linh cực vui vẻ, thuận thế còn dụng lực đẩy kiếm vào, thanh kiếm liền thành thật đâm thật sâu vào móng Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực khó chịu một tiếng, hắn cảm nhận được một loại đau đến tận lòng nát dạ lan khắp toàn thân, bắp đùi cứng còng, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Thanh Linh vốn định dùng sức đưa một kiếm đâm thủng cái móng của Hách Liên Dực, nhưng lúc này người của Hách Liên Dực lại cầm kiếm phi người về phía nàng, nàng không thể không rút kiếm trở về để phòng ngự.

Kiếm vừa kéo ra, Hách Liên Dực lại đau khổ mà khó nói nên lời.

"Hèn hạ! Dám đánh lên bản vương!" Hách Liên Dực con mắt sắc bén đầy dữ tợn, nổi giận mắng, cảm giác đau đớn kịch liệt trên móng truyền đến khiến khuôn mặt hắn càng ngày càng trắng bệch.

"Thật là buồn cười, Vương gia muốn giết chúng ta, chẳng lẽ chúng ta phải đứng chờ Vương gia giết từng người một? Nếu nói đến hèn hạ, Vương gia đêm hôm khuya khoắt xuất hiện ở đây đánh lên chẳng lẽ không phải là hèn hạ?" Thanh Linh vừa so chiêu với thuộc hạ của Hách Liên Dực vừa cười châm biếm nói.

Tần Liễm ra chiêu lần nữa, nhưng móng Hách Liên Dực lại đang đau xót khó nhìn, lực bắt tông tâm bị đối phương đánh rớt kiếm trong tay.

Sau khi đánh rớt kiếm trên tay Hách Liên Dực xuống, Tần Liễm nhanh chóng chuyển người qua sau lưng, dùng lực bẻ tay Hách Liên Dực, cánh tay Hách Liên Dực lúc này đã bị trật khớp.

"Không muốn chủ tử các ngươi lập tức mất mạng thì mau dừng tay lại!" Tần Liễm cất cao giọng nói.

Thuộc hạ Hách Liên Dực thấy chủ tử bị khống chế, rồi rít dừng lại động tác trên tay, âm thanh đao kiếm va chạm vào nhau ở hai bên bờ sông từ từ im bặt.

Song phương mặc dù đều đã ngừng tay, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào đối phương.

Có một hắc y nhân cách sau lưng Thanh Linh không xa, giữa năm ngón tay hắn kẹp một thứ ám khí rất nhỏ, không nhìn kỹ, căn bản sẽ không phát hiện ra được. Hai mắt hắn như vô tình mà lại có tình nhìn chăm chăm sau lưng Thanh Linh.

Đau đớn trên móng vốn đã khiến Hách Liên Dực khó nhìn, hiện tại lại thêm cánh tay đột nhiên bị trật khớp, đau đớn kịch liệt từng đợt nối tiếp từng đợt đến, khiến hắn nhìn không được mà thầm ước bây giờ bản thân có thể trợn trắng mắt lên rồi bất tỉnh.

Nhưng hết lần này tới lần khác Tần Liễm lại không cho Hách Liên Dực được như ý, hắn duỗi ra hai ngón tay thon dài, dùng lực vừa kéo vừa bấm lên mặt Hách Liên Dực, còn uốn thêm một cái, lập tức, một tiếng thét thảm như heo bị chọc tiết vang lên rất dọa người.

"Tần Liễm, có chuyện gì thì nói là tốt rồi, cần gì phải duỗi tận giết tuyệt như vậy." Hách Liên Dực đau đến phải liên tục hít không khí, khẩu khí cũng thân mật thêm mất phần, nhưng lòng lại vô cùng phản hận. Gò má nửa bên mặt hắn rất nhanh đã xưng đỏ lên, đau rát, đầu heo đau đến vận vẹo này vốn đã từng là khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân.

"Người cùng bản vương vốn không thù không oán, bây giờ cũng vậy. Tần Liễm, bản vương vẫn luôn rất xem trọng ngươi, nhưng ngươi lại chọn chí tuyến đối lập với bản vương mà đứng, đến bây giờ bản vương vẫn còn cảm thấy thật đáng tiếc. Nếu như ngươi nguyện ý chịu đứng dưới trướng của bản vương, bản vương hứa sẽ không bạc đãi ngươi, thậm chí những thứ Tĩnh Vương không cho ngươi được, bản vương cũng sẽ tìm hết tất cả các biện pháp tìm kiếm để cho ngươi, không biết ý của ngươi như thế nào?"

Thanh Linh ở một bên nghe lời nói Hách Liên Dực một phen, nhìn không được trợn trắng mắt lên. Mới vừa rồi còn liều mạng muốn giết chết đối phương, hiện tại bị chế trụ lại lập tức thay đổi thành sắc mặt cầu hòa, thật sự là trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Tần Liễm thấp giọng cười ra tiếng, nhưng mặt mày lại rét lạnh như huyền băng ngàn năm, tạo ra một loại khí thế bức người vô hình: "Vừa rồi không phải Vương gia còn muốn giết bản tướng sao?" Khẩu khí không thêm thêm xia.

Hách Liên Dực kéo ra một nụ cười, nhưng mặt hắn đang sưng đỏ lên khiến khiến nụ cười kia có vài phần quý dị: "Hiểu lầm, hiểu lầm thôi, bản vương bắt quá là chỉ muốn đùa cùng Tần tướng một chút." Co được dân được mới là đại trượng phu, hiện nay phải tìm cách thoát khỏi xiềng xích trói buộc của Tần Liễm trước, hừ, sau đó hắn nhất định phải tìm Tần Liễm tính sổ.

Tần Liễm híp lại mắt phượng, lười biếng nói: "Vương gia đùa giỡn không buồn cười, như vậy đi, để bản tướng cũng đến đùa một chút, chắc chắn sẽ khiến

Vương gia hải lòng"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: 44: Trong Lòng Rung Động

"Mang kiếm đến" Tần Liễn lên tiếng phân phó, lập tức có một ám vệ giao kiếm đến trên tay hắn.

"Tần Liễn, ngươi thật to gan! Bản vương là huyết mạch của hoàng thất, ngươi cầm kiếm chỉ vào bản vương là không đặt cả hoàng thất vào mắt sao?" Hách Liên Dục trầm giọng nói, khẩu khí thay đổi thành nghiêm túc, đáy mắt lóe qua một chút bối rối. Mềm giọng không được thì chỉ có thể dùng bạo lực.

Đáng tiếc Tần Liễn cứng mềm đều không ăn: "Bản tướng bắt quá chỉ là đùa một chút, Vương gia căng thẳng cái gì?" Đưa tay nhanh chóng điểm vào huyết đạo Hách Liên Dục.

Hách Liên Dục dùng hết sức cử động, cũng không thể nhúc nhích, xem chừng người của quan phủ đã sắp đến đây, trong lòng âm thầm sốt ruột

"Tần...Liễn, bản vương cảnh cáo ngươi, ngươi chớ làm loạn!"

Nhìn bộ dáng không trấn định của Hách Liên Dục, trong lòng Thanh Linh có loại cảm giác sung sướng không nói ra được, nàng thật tò mò muốn biết Tần Liễn đã làm gì Hách Liên Dục.

Người đứng cách sau lưng Thanh Linh không xa, tay kẹp ám khí, vận sức chuẩn bị phóng ra.

"Tần Liễn, ngươi đừng vội động tay với chủ tử chúng ta." Trong đám thuộc hạ của Hách Liên Dục, có người hô lên, hắn nắm chặt kiếm trong tay muốn phóng tới cứu Hách Liên Dục, lại bị ánh mắt lạnh như băng của Tần Liễn liếc qua làm sợ hãi.

Tần Liễn bí hiểm cười một tiếng: "Yên tâm, bản tướng hết sức có chừng mực."

Mà lúc này, người cầm ám khí sau lưng Thanh Linh bắt đầu hoạt động, một tay bắn ám khí đến sau lưng của nàng, tay kia lại bắn ám khí về phía Tần Liễn đứng ở chỗ xa.

Ám khí bay tới, Tần Liễn nhanh chóng dùng váy dài nhẹ nhàng phát một cái, ám khí đều bị đánh rớt trên mặt đất.

Thanh Linh dù nhạy cảm phát hiện ra nguy hiểm, nhưng ám khí bắn tới thật nhỏ, nàng tránh né nhưng vẫn vô ý bị ám khí bắn trúng.

Người vừa ra tay bắn ám khí ngay sau đó cũng bị ám vệ Tần Liễn dùng một kiếm đâm chết, song phương lại lâm vào cuộc chiến hết sức căng thẳng, âm thanh đao kiếm chạm nhau ở bờ sông lần nữa vang lên.

Trong mắt Tần Liễn thoáng chốc bắn ra tia lạnh, lệ khí đại thịnh. Đưa tay, trong chớp mắt đánh loạn tóc Hách Liên Dục, nắm một phần tóc lớn trên đỉnh đầu của hắn, chỉ thấy kiếm quang vừa lóe qua, một mảnh tóc đã hỗn loạn rơi xuống đất.

Hách Liên Dục mở to hai mắt, cái trán nổi lên gân xanh chẳng chịt, bị phản nhìn chăm chăm sợi tóc tán loạn nằm trên đất. Thân thể trưởng thành, đều nhờ phụ mẫu. Ở Nam Hạ quốc, bị cắt đi tóc chính là bất hiếu với song thân.

Tần Liễn dùng một kiếm cắt đi tóc trên đầu hắn, vùi hắn vào tội danh bất hiếu. Lập tức, cảm giác xấu hổ nồng nặc trong lòng ngực xông lên đầu, hắn luôn được sống trong an nhàn sung sướng, còn chưa từng có ai dám làm thế với hắn đâu.

Tần Liễn, ngươi ngoan độc! Một ngày nào đó, bản vương nhất định phải cạo sạch hết ba ngàn tóc đen của ngươi, sau đó đẩy ngươi đến ngôi chùa miếu nào đó cũ nát nhất, ngày ngày ngồi mõ tụng kinh!

"Tần Liễn, ngươi cũng quá can rở, không để hoàng thất vào mắt rồi, nếu để phụ hoàng biết rõ người nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Hách Liên Dục hai mắt đỏ lên, phần nộ gào thét.

Tần Liễn thổi thổi tóc dính trên ống tay áo, nhẹ nhàng cười một tiếng, dung mạo vạn phần xinh đẹp, nói: "Vinh Vương trước vẫn nên nghĩ cách ứng phó với người quan phủ đi."

Hách Liên Dục đen mặt, ngấm lại, nếu phụ hoàng biết hắn bị Tần Liễn lột bỏ hết một phần tóc lớn, tất nhiên sẽ rất giận dữ.

Nhưng hiện tại hắn lại một thân trang phục sát thủ, tên đầu xỏ Tần Liễn này nếu như ở trước mặt phụ hoàng nói không biết người ám sát hắn chính là bản vương, cho nên mới ra tay xử lý như các sát thủ bình thường khác. Lý do như thế, với sự sùng ái của phụ hoàng đối với Hách Liên Thành và lòng tin

nhệm đối với Tần Liễm, việc Tần Liễm cắt tóc bản vương ngược lại trở thành chuyện có thể tha thứ được.

Phụ hoàng vốn đã không xem trọng mình, nếu bây giờ lại biết mình đi ám sát quan to nhất phẩm đương triều, kia tình cảnh của hắn sẽ càng thêm bất lợi.

Đáng giận, Tần Liễm chết tiệt! Đừng cho bản vương có cơ hội bắt được ngươi, nếu không, bản vương quyết sẽ không cho ngươi có quả ngon để ăn.

Tần Liễm phát hiện Thanh Linh có bộ dạng khác thường, lúc nàng sắp sửa té ngã xuống, bóng dáng nhoáng lên một cái, ngươi đã đến bên cạnh nàng. Nhìn về mặt thống khổ của nàng, hắn biết rằng lúc này nàng chắc chắn đã bị trúng ám khí.

Tần Liễm vừa rời khỏi chỗ Hách Liên Dục, thuộc hạ hắn nhất trí phóng tới cứu chủ tử. Nhưng ám vệ Tần Liễm cũng không phải ngồi không, một lần lại một lần đánh lui ý đồ tiến lên giải cứu của người Hách Liên Dục.

"Giải được" Tần Liễm nói một tiếng, người của hắn lập tức lục soát toàn thân cao thấp Hách Liên Dục, nhưng lục soát hết hai lần mà vẫn không tìm thấy giải được.

"Giải được" Lần này là Tần Liễm nói với Hách Liên Dục, bên trong hai chữ đốn giã lại ẩn chứa vô hạn đáng sợ.

Hách Liên Dục cười âm hiểm một tiếng: "Muốn giải được cũng được, trừ phi ngươi tự cắt cái tay lột bỏ đầu tóc bản vương kia!"

Diệp Thanh Linh chịu đựng đau đớn vì độc phát nhìn về hướng Hách Liên Dục, sau khi thấy hắn bị Tần Liễm cắt bỏ một nhúm tóc lớn, sợi tóc trên đỉnh đầu như vừa bị cưa gặm vậy, có chút tức cười.

Nàng muốn cười nhưng phát hiện thời cơ không đúng, mất một lúc công phu mới nín được cười, mở miệng yếu ớt nói: "Nếu như Tần tướng không đáp ứng thì sao?"

Hách Liên Dục âm trầm nói: "Độc trên ám khí tuyệt đối có thể làm Diệp Nhị tiểu thư không chịu được quá nửa thời gian uống cạn chung trà"

Lúc vừa rời Hách Liên Dục từ chỗ tối quan sát thấy được, Tần Liễm rất ít khi ra tay, nhưng mỗi lần ra tay đều là vì Diệp Thanh Linh, có thể nhận ra Diệp Thanh Linh có giá trị trong lòng Tần Liễm. Hắn lấy tính mạng Diệp Thanh Linh ra uy hiếp, tuyệt đối có thể chiếm được tiện nghi

Thanh Linh trong lòng Tần Liễm chịu đựng độc phát đau nhức kịch liệt, nhưng vẫn cúi đầu cười thành tiếng, dáng tươi cười nở rộ trên dung nhan tái nhợt, phi thường xinh đẹp: "Vương gia thật thích nói đùa, độc trên ám khí chính là vô cơ, trúng vô cơ mạng sống có thể kéo dài đến nửa canh giờ, sao lại nói chỉ có nửa thời gian uống cạn chung trà?" Chỉ là trong nửa canh giờ này, nạn nhân phải chịu đau đớn tột cùng hành hạ.

Sắc mặt Hách Liên Dục đại biến, ánh mắt nhìn về phía Thanh Linh đầy lạnh lẽo, đồng thời cũng cảm thấy nghi hoặc vì sao nàng ta lại biết rõ độc trên ám khí là vô cơ. Đúng lúc này, hắn trông thấy xa xa sau lưng nàng có một đội binh mã giờ được trên tay đang tiến đến, nhìn bộ dáng có vẻ là người quan phủ.

Hắn không có thời gian để tiếp tục phí phạm, rời đi trước rồi nói sau: "Tần Liễm, bản vương có thể đưa giải được, nhưng ngươi phải xem như đêm nay chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, nếu ngươi không đáp ứng với bản vương điều kiện này, người của bản vương liền lập tức hủy đi giải được."

"Để giải được lại, bản tướng xem chuyện gì cũng chưa từng xảy ra" Tần Liễm không chút do dự, đã đưa ra quyết định.

Tần Liễm sáng khoái như thế khiến Hách Liên Dục sửng sốt một tý, do dự có nên đưa ra giải được hay không.

"Bản tướng nói một không nói hai, Vương gia chỉ cần giao ra giải được, bản tướng lập tức sẽ cho Vương gia rời đi, nếu không đừng trách bản tướng không khách khí." Giọng hắn lạnh thấu xương, thấu cốt, trên mặt lại cười đến phi thường sáng lạn.

Để Hách Liên Dục chạy thoát, lòng Thanh Linh cảm thấy thập phần đáng tiếc, nhưng nàng trúng độc, cũng không thể tránh được.

Tần Liễm dám vì nàng mà không chút do dự thả cho Hách Liên Dục chạy, trong lòng mơ hồ cảm thấy hắn đối với nàng như có tình, nhưng nàng lại không hiểu tình của Tần Liễm dành cho nàng từ đâu mà có.

Nhìn qua gò má tuấn mỹ của hắn, trong lòng nàng xuất hiện một loại rung động, nhưng rất nhanh loại rung động đó đã bị nàng ép xuống.

Kiếp trước, Hách Liên Dục từ đầu cũng đối với nàng tình thâm đầy chân thành, nhưng đến cuối cùng đó lại chỉ là một tuồng kịch. Nàng sợ hãi kiếp này lại bị tình gây thương tích lần nữa, sợ hãi tình Tần Liễm đối với nàng cũng sẽ chỉ là một tuồng kịch như Hách Liên Dục.

"Trước hết hãy lệnh người của ngươi lui ra" Hách Liên Dục nói.

Tần Liễm gật đầu, gọi ám vệ vây quang Hách Liên Dục lui xuống: "Đem giải được đưa ra đây"

Hách Liên Dục đột nhiên đến bên cạnh một hắc y nhân nói gì đó, người nọ liền móc ra từ lồng ngực một viên thuốc. Hắn cầm lấy viên được đó đưa cho Tần Liễm: "Bản vương vẫn chưa thể chắc rằng sau khi giao giải được, Tần tướng có thật sẽ lập tức cho bản vương rời đi hay không. Như vậy đi, Tần tướng nuốt viên được này xuống bản vương có thể tin tưởng thành ý của Tần tướng."

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: 45: Ngân Diện Thần Bí

"Vinh Vương, ngươi không nên được voi đòi tiên!" Thanh Linh thống hận nói.

"Các ngươi cứ yên tâm, được này được chế thành chất lỏng đỡ thương và rượu, uống vào chỉ không sử dụng được nội lực trong nửa canh giờ mà thôi, tuyệt không cần lo lắng đến tánh mạng." Nói xong, Hách Liên Dực ném được cho Tần Liễm.

"Không cần!" Thanh Linh lắc đầu với Tần Liễm, nàng không muốn nợ hần quá nhiều.

Tần Liễm nhìn thần sắc thống khổ của Thanh Linh, lòng cũng đau xót theo, đưa được Hách Liên Dực vừa đưa ngửi một chút, sau đó nuốt xuống.

"Ha ha ha, Tần tướng quả nhiên là người sáng khoái." Hách Liên Dực sai người lấy ra giải được ném đến tay Tần Liễm.

Hách Liên Dực đi đứng bất tiện, hần phải lệnh người công hần rời đi. Nhưng bọn họ chưa đi được mấy bước đã lui trở lại.

Hách Liên Dực sắc mặt ục tràm: "Chẳng lẽ Tần tướng muốn lật lọng?" Hần cả giận nói, phía trước lại xuất hiện một đám hắc y nhân sát khí lẫm liệt, bọn họ đều có cầm đao trong tay.

"Bọn họ không phải là người của bản tướng" Đôi mắt sắc bén của Tần Liễm trầm xuống, tay ôm Thanh Linh không tự giác được căng thẳng.

Hắc y nhân ngăn cản Hách Liên Dực ở phía trước trong mắt lộ ra tia sáng hung ác, trên người nồng đậm sát khí, phảng phất như từ trong địa ngục đi đến.

Một trận gió thổi qua, Hách Liên Dực không khỏi rung mình một cái.

Tần Liễm đem giải được cho Thanh Linh nuốt xuống, sau đó buông tay đỡ tay của nàng ra, đứng dậy.

"Các hạ là người phương nào, không ngại ra đây gặp mặt." Giọng nói không nóng không lạnh, ôn nhuận nhu hòa, nhưng mọi người ở đây ai cũng nghe rõ tường tận.

Âm thanh tiếng lá rơi xuống, một hắc ảnh nhảy ra từ tán cây rậm rạp, chờ sau khi hần đi xuống, Thanh Linh thấy rõ hần cũng một thân y phục dạ hành, trên mặt mang theo mặt nạ màu bạc.

Eo hần thẳng vô cùng, thân hình cao lớn, có loại khí thế khinh thường thiên hạ.

Nhìn ngân diện nhân*, Thanh Linh khó hiểu cảm thấy thân hình người này rất quen thuộc, đúng là cực kì giống với hắc y nhân thần bí ở Tướng Quốc Tự đêm đó.

*Ngân diện nhân: người mang mặt nạ bạc.

"Tần tướng thật sự rất tinh mắt." Hắc y nhân ngân diện dùng sức nén lại giọng, khàn khàn nói.

"Ngươi là người phương nào? Tại sao lại cản trở đường đi của bản vương." Hách Liên Dực sắc mặt không vui, cảnh giác nói.

Hắc y nhân ngân diện liếc Hách Liên Dực một cái, đáy mắt mang theo khinh thường: "Tần tướng vì một nữ oa nhi mà buông tha cho Vinh Vương, không cảm thấy đáng tiếc sao?"

Thanh Linh nhìn như mười lăm mười sáu tuổi, đứng trước vóc người cao lớn của hắc y nhân ngân diện lại rất nhỏ nhắn xinh xắn, khuôn mặt nàng còn rất mềm mại, ngân diện nhân gọi nàng là nữ oa cũng không cảm thấy có gì lạ.

Tần Liễm nhìn về phía Thanh Linh, đôi mắt tỏa ra ánh sáng lộng lẫy động lòng người: "Không có gì là tiếc hay không tiếc, chỉ có *nguyện ý và không nguyện ý thôi."

Nguyện/ nguyện ý: bằng lòng, đồng ý

Hần nguyện vì nàng buông tha thứ đồ gì đó, vĩnh viễn cũng sẽ không cảm thấy tiếc.

Trong lòng Thanh Linh chấn động, tinh thần không cách nào yên tĩnh lại. Được rồi, nàng sẽ coi như không có nghe câu nói kia, hoặc là nghe được cũng coi như không biết ý nghĩa bên trong.

"Ngươi đến cùng là người phương nào, cản trở đường đi của bản vương đến tột cùng là muốn như thế nào?" Hách Liên Dực phiến muộn nói, thuộc hạ của hần vừa mới trải qua trận đánh với người Tần Liễm, tổn hao nhiều. Còn về số lượng thuộc hạ, hần đã thua hắc y nhân ngân diện. Đối với thực đối phương không phải là thứ hần có đối đầu, thật không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắc y nhân ngân diện cười 'chiêm chiếp', âm trầm nói: "Tần tướng không có cách ra tay xử lí người, ta đến làm thay hắc." Khẩu khí cuồng vọng tốt cùng hắc ra hiệu bản tay, hắc y nhân cầm loan đao trong tay đánh tới đám người Hách Liên Dục.

Hách Liên Dục không vui nhũ mày, người nọ giống như Tần Liễm, thật sự là càn rỡ khiến cho người ta chán ghét: "Làm càn, người quan phủ sắp đến đây, bản vương khuyên người nên mau rời khỏi đây đi"

"Yên tâm, ta sẽ giải quyết các ngươi trước khi người quan phủ đến đây" Hắc y nhân ngân diện không để ý nói, thuộc hạ của hắc người người đều là sát thủ đứng đầu, người quan phủ trong mắt hắc không là gì, hắc có tư cách để cuồng vọng.

Vung tay lên, có thêm một nhóm hắc y cầm loan đao đánh về hướng Tần Liễm. Chính hắc lại tung người nhảy đến bên cạnh Hách Liên Dục, kiếm mang theo nông nặc sát khí nhắm thẳng về phía Hách Liên Dục.

Người công Hách Liên Dục sợ hết hồn hết vía, vội vàng dùng kiếm ngăn cản, cố gắng hóa giải thế công. Tuy nhiên, công lực đối phương rất thâm hậu, hắc bị dọa đến chấn động, kiếm trên tay bị đánh rớt, buộc phải từng bước lui về phía sau.

Phía sau đã là sông Thương sóng lớn mãnh liệt, nước sông rống giận, có thể so sánh với ma âm

Hách Liên Dục mắt thấy có ánh lửa cách đó không xa, đại khái là người quan phủ đã chạy đến, nếu ngay bây giờ hắc không đi thì sẽ không kịp nữa rồi.

Cẩn chặt rằng, lúc kiếm ngân diện nhân đánh lời lần nữa, Hách Liên Dục hạ lệnh người công mình nhảy vào dòng sông Thương sóng nước cuộn cuộn.

Ngân diện bất đắc dĩ thu kiếm lại, xoay người đi về phía Tần Liễm bên này.

Hèn hạ, thì ra hắc y nhân ngân diện sớm đã núp trong bóng tối xem Tần Liễm và Hách Liên Dục chém giết, đợi cả hai bên đều thiệt hại xong mới ngồi hưởng ngư ông đắc lợi.

Bất quá hắc y nhân ngân diện chắc chắn không đoán được Hách Liên Dục sẽ thua trong tay Tần Liễm nhanh như vậy, mà Tần Liễm còn vì chữ tín để cho Hách Liên Dục chạy, lúc đó hắc y nhân ngân diện này mới chịu hiện thân.

Người ngân diện trực tiếp đánh tới về phía Tần Liễm, Tần Liễm dặn dò bên tai Thanh Linh 'cẩn thận!', sau đó đẩy nàng qua một bên cho ám vệ bảo vệ.

Tần Liễm tạm thời mất đi nội lực, tuyệt đối không phải là đối thủ của Ngân diện nhân.

Nơi này cách sông Thương một khoảng cách, nhưng vì có ngân diện nhân chặn lại, nên không thể chọn cách nhảy xuống sông không cần mặt mũi giống như Hách Liên Dục trước.

Nghe nói sông Thương sâu không lường được, hiện lại đang trong thời kì mùa xuân về, người nhảy vào nước dù có am hiểu bơi lội đến mấy cũng là lạnh ít dữ nhiều

Tần Liễm mặc dù tạm thời không cách nào vận dụng được nội lực, nhưng vẫn còn các chiêu thức võ công. Thân thể của hắc linh hoạt biến ảo, chiêu thức tươi đẹp, hơn hẳn cả một điệu vũ hoa lệ. Chiêu thức đánh bất ngờ, đáng tiếc lại không có nội lực. Cho nên, ở trong mắt ngân diện, chiêu thức khá mấy cũng như một điệu múa hoa lệ, trông đẹp mà không dùng được.

"Tần Liễm!" Kiếm ngân diện nhân đâm dả thương Tần Liễm, Thanh Linh nổi lên lòng dạ ngoan độc, tại thời khắc này, cuối cùng cũng không cách nào có thể tỉnh táo được nữa. Độc trên người nàng đã được hóa giải không sai biệt lắm, đứng lên, rút kiếm xông tới.

Nhưng nàng sao có thể là đối thủ của ngân diện nhân, đánh mấy chiêu với ngân diện nhân đã rơi vào thế hạ phong, trên tay còn bị thương.

"Tiểu nữ oa thật sự có tài" Ngân diện nhân dùng thế kiếm "Ta thương thức, ngươi tránh ra, ta có thể tha cho ngươi một mạng" Hắc đột nhiên nói.

Thanh Linh không khỏi nghi hoặc vì sao ngân diện lại hạ thủ lưu tình với nàng, nhưng cũng không hỏi một câu, cầm kiếm trong tay, lạnh lẽo nhìn ngân diện nhân, chân tạm không có động tác khác.

Nàng sẽ không bỏ lại Tần Liễm, bỏ những thứ khác qua một bên đã không nói, Tần Liễm là vì nàng mới tạm mất đi nội lực. Tần Liễm không có nội lực, nhất định sẽ không đánh lại ngân diện nhân, nếu hắc chết dưới tay thủ hạ ngân diện nhân, nàng..... không biết giải thích thế nào, chỉ biết bản thân mình thật không cảm thấy dễ chịu.

"Tiểu nữ oa nhi, sao còn chưa tránh ra? Ta có thể để ngươi đi, nhưng tình lang phía sau ngươi, ta tuyệt không thể tha" Ngân diện nhân không nhịn được nói, cầm kiếm của một thủ hạ gần đó công kích đến một bên khác Tần Liễm, may mắn ám vệ Tần Liễm cũng kịp thời đến cản trở thế công của ngân diện nhân.

Vì hai chữ 'tình lang', mặt Thanh Linh nóng lên, lại muốn động tay, thì bị Tần Liễm một phen kéo lại, né vào hai ám vệ hộ vệ.....

Chương 47: Ngủ

Ám vệ thủy chung không phải là đối thủ của ngân diện, mắt thấy ngân diện sắp thoát khỏi vòng vây của ám vệ di chuyển về phía bên này, một dây lụa trắng bay ra từ trong vấy dài của Tần Liễm, quấn chặt sau lưng ngân diện nhân, một đầu khác lại bay trở về trong tay Tần Liễm.

Không biết Tần Liễm dùng thủ pháp gì, ngân diện nhân càng giãy dụa, lụa trắng lại siết càng chặt

Thuộc hạ ngân diện nhân thấy vậy, dùng loan đao chặt xuống dây lụa trắng, nhưng lại không cách nào khiến nó bị đứt mẻ. Mắt thấy người của Tần Liễm tiến lên bao vây, người của ngân diện đột nhiên dùng lực, cúi đầu dùng miệng cắn lụa trắng, kéo lụa trắng về phía này, Tần Liễm lực bất tòng tâm, không thể không buông lụa trắng trong tay ra.

Ám vệ Tần Liễm dù có lòng muốn kéo lụa trắng về, nhưng thuộc hạ ngân diện nhân lại đoạt trước một bước đoạt được hai đầu lụa trắng.

Ngân diện không còn bị lụa trắng trói buộc, hấn lại tiếp tục đánh về phía Tần Liễm.

Trong không khí chẳng biết từ bao giờ lại xuất hiện thêm mùi hương thơm ngát, nghe thấm vào tận ruột gan, thân thể cũng bắt đầu mềm nhũn ra.

Một bóng tử ảnh đột nhiên xuất hiện ngăn cản trước mặt ngân diện, xuất ra kiếm hóa giải thế công của ngân diện nhân.

"Là mê hương của Thiên Hương công tử, nhanh chóng rút lui" Ngân diện người được kì lạ trong không khí, che mũi, gương mặt phát hiện bốn phía đều bị binh sĩ cầm binh đao bao vây, thân thể lại vì có hít vào chút ít mê hương mà dần dần mất đi khí lực. Biết rõ đêm nay không còn cơ hội ra tay giết Tần Liễm, nên nhân lúc còn được mấy phần thanh tỉnh, vội vàng chạy trốn.

Lãnh Ly không đuổi theo, xoay người giải mê hương cho Tần Liễm và Thanh Linh.

Quân bảo vệ đã đến, nhìn thấy cảnh tượng hai bên bờ sông Thương ngổn ngang thi thể, bị dọa cả kinh ra một thân mồ hôi lạnh. Lại nhìn thấy Tần Liễm không có việc gì, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, may mắn Tần tướng không có việc gì. Nếu vị Thừa Tướng nhất phẩm đương triều tương đối bị thánh sủng này bị ám sát bỏ mình, vậy hẳn quả thật hẳn cũng không còn cơ hội được sống nữa.

"Sao Thế tử lại ở đây?" Tần Liễm sau khi phản phó dọn dẹp thi thể hai bên bờ sông xong, liền hỏi Lãnh Ly.

"Vừa đúng lúc đi ngang qua" Lãnh Ly thần sắc đạm mạc nói.

"Tối nay nhờ có Thế tử ra tay tương trợ, ngày khác bản tướng sẽ đến cửa cảm tạ." Tần Liễm khách sáo một câu.

Lãnh Ly cũng không thêm đề ý, hỏi một câu: "Tại sao ngân diện lại muốn giết Tần tướng?"

"Bản tướng cũng không biết" Người muốn giết hẳn nhiều vô số kể, bây giờ đoán cũng không xác định được ai: "Thế tử có quen biết ngân diện đó không?"

"Từng gặp qua một lần, lúc đó hẳn đến tìm bản thế tử vì muốn nhờ bản thế tử luyện hương giúp"

"Thế tử có đáp ứng hẳn không?" Thanh Linh hỏi.

"Không" Lãnh Ly trả lời gọn gàng.

"Thế tử không đồng ý luyện hương cho hẳn, nên hẳn phải người ám sát thế tử?" Thanh Linh nhớ tới lúc lần đầu gặp Lãnh Ly, hẳn cũng bị người đuổi giết vì không chịu luyện hương, nàng thuận miệng hỏi.

Lãnh Ly gật đầu, ngay cả một câu cũng không nói.

"May mắn lúc người bị ngân diện phái người truy sát gặp được bốn tiểu thư, cứu Thế tử một mạng." Thanh Linh thuận miệng nói, da mặt dày nhắc nhở Lãnh Ly nàng chính là ân nhân của hẳn.

Hai nam tử ở đó nghe vậy, sắc mặt đều có biến đổi.

Nàng nhắc tới, Lãnh Ly lại nhớ tới lúc mới gặp gỡ nữ tử này, rồi tới một màn nàng thoát y phục của hẳn, gò má không khỏi nóng lên.

Tần Liễm hiển nhiên vẫn còn nhớ một màn Thanh Linh lột y phục Lãnh Ly, trong lòng thầm ăn dấm, ánh mắt nhìn nàng cũng lạnh đi.

Thanh Linh chợt thấy lạnh rùng mình, vừa ngẩng đầu đã đối diện với ánh mắt lạnh lạnh của hẳn, thân thể theo bản năng co rúm lại. Nàng có chọc tới hẳn sao? Sao lại nhìn nàng chằm chằm như vậy??

Thấy Thanh Linh co rúm lại, ánh mắt Tần Liễm lạnh dần, đáng giận, nàng vậy mà lại sợ hắn! Hắn không cho nàng sợ hắn! Ai cũng có thể sợ hắn, duy chỉ có nàng là không được.

Không còn thấy bộ dáng ôn nhuận vô hại thường ngày của Tần Liễm, lúc bị ánh mắt sắc lạnh của hắn nhìn chằm chằm vào, nàng cảm nhận được một loại cảm giác lạnh lẽo thấu xương và chấn động đè nén khiến người ta hít thở không thông.

Ánh mắt đáng sợ như vậy, Thanh Linh xê dịch về phía Lãnh Ly một chút, điềm nhiên như không có việc gì hỏi: "Ngân diện muốn Thế tử chế gì?"

"Mị thể"

Tần Liễm nghe vậy, sóng mắt khẽ nhúc nhích, lộ ra đau thương rồi nhanh chóng biến mất, không để cho bất luận kẻ nào phát giác.

Về mị thể, Thanh Linh cũng không xa lạ. Mị thể là tên của một loại huân hương, nó từng là trầm hương do Liên Phi - mẫu phi của Tĩnh Vương tự tay chế ra, đồng thời cũng là loại trầm hương nàng ta thường dùng nhất.

Mị thể là một loại hương hiếm thấy, mùi hương ngát động lòng người, có thể khiến cho trăm hoa đua nở, trăm ngày không biến mất.

Nghe nói, vào mùa đông lạnh đến đông băng trời đất, Liên Phi được Hoàng Thượng sủng ái nhất đi ngang qua ngự hoa viên, đi qua chỗ nào, hoa nở ngàn đóa vạn đóa chỗ đó, giống như mùa xuân muôn tía nghìn hồng.

Nhưng sau khi Liên Phi qua đời, mị thể cũng tan biến theo.

Một loại hương hiếm thấy như thế, rất nhiều các đại sư luyện hương đều muốn chế ra mị thể, để được vang danh khắp thiên hạ. Nhưng ngoại trừ Thiên Hương công tử ra, các đại sư luyện hương khác không cách nào luyện ra.

Thiên Hương công tử vì luyện ra được mị thể mà danh vang khắp thiên hạ, nhưng Thiên Hương công tử hẳn hành tung luôn quý dị, làm việc lại rất cẩn thận, người được gặp qua hẳn cực kì ít ỏi.

"Sao Thế tử lại không đáp ứng luyện mị thể giúp hắn?" Thanh Linh tò mò hỏi.

"Nguyên liệu quan trọng nhất để chế ra mị thể là mị hoa đã tuyệt tích!" Từ đó trong thiên hạ, mị thể sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Minh Lục tìm được một chiếc xe ngựa, chiếc xe ngựa kia mặc dù không thể so với cỗ xe ngựa hoa lệ bánh bao kia, nhưng cũng coi như là rộng rãi thoải mái.

Ngồi vững vàng trong xe ngựa, ngửi mùi hương thơm ngát tỏa ra từ người nào đó, lòng Thanh Linh không còn bị kéo căng như ở bờ sông trước đó nữa, dần dần trầm tĩnh lại. Lòng một khi buông lỏng, buồn ngủ cũng theo mà đến.

Mí mắt ngày càng nặng, Thanh Linh gục cái đầu xuống, lúc sắp ngủ mắt lại mở to mắt ra cố gắng tỉnh táo. Có người rút cuộc cũng nhìn không được nữa, duỗi tay kéo eo nhỏ của nàng qua, ấn đầu xuống một cái, đầu của nàng đã đặt lên cái đùi mềm mại mà co dãn của hắn.

Nàng vừa muốn đứng lên, lại bị người đè đầu lại.

"Ngủ đi, khi nào đến ta gọi người" Giọng nói ôn nhuận dễ nghe của Tần Liễm như có tác dụng thôi miên, nàng lại bất chấp cả thận trọng, gối lên đùi hắn.

Không thể không nói, dùng thịt người gối đầu đúng là vô cùng thoải mái, nàng vừa nằm xuống rất nhanh đã ngủ như chết.

Hắn lo lắng nàng bị cảm lạnh, nên cởi áo khoác xuống, dịu dàng đắp lên người nàng.

Nàng gối đầu lên đùi hắn ngủ say sưa, hẳn lại không một chút buồn ngủ.

Ngưng mắt nhìn khuôn mặt êm dịu khi ngủ của nàng, lắng nghe tiếng vó ngựa ngoài xe, nơi nào đó trong lòng mềm nhũn ra.

Thời gian yên lặng trôi qua, ấm áp nhàn nhạt như trạm trở về lại thời gian năm xưa.

Lúc đến Hộ quốc Tướng quân phủ, nàng vẫn bình yên gối đầu lên đùi hắn ngủ: "Thanh Linh, tỉnh tỉnh." Hắn lay nhẹ, giúp nàng tỉnh táo lại từ từ.

Bây giờ hắn rất không gọi nàng dậy, nhưng bây giờ nàng và hắn còn chưa có thành thân. Nữ tử chưa lấy chồng đêm tới rồi mà vẫn chưa về, chuyện này truyền đi chung quy cũng khiến danh tiếng của nàng không tốt.

"Đừng cãi..." Nàng lăm bầm một câu, trở mình lại tiếp tục ngủ.

Hắn lập tức dờ khóc dờ cười.

Nhìn nàng gối đầu lên đùi hắn ngủ yên tâm đến thế, hắn ngọt ngào cười nhẹ. Một người, chỉ có thể không hề đề phòng người, mới có thể không kiêng nể gì mà ngủ say trước mặt người.

Sâu trong lòng nàng còn tin tưởng hấn a.

"Thanh Linh, đến rồi, mau đứng lên" Hấn bắt đắc dĩ lắc lư nàng liên tục.

"Ngô...." Nàng chưa thức dậy, ngược lại lại dùng đầu nhỏ vùi vùi vào bụng hấn.

Tần Liễm bị cái đầu nhỏ của nàng không an phận vùi tới vùi lui, cảm giác tê dại chảy khắp toàn thân. Có một khắc, đầu hấn trống rỗng, không sao có thể suy tư được.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Cho Ta Ôm Thêm Chút Nữa

Thanh Linh vẫn còn chưa biết mình đã làm ra chuyện đáng sợ gì, đôi mắt lười nhác mông lung mở ra một đường nhỏ, sau đó lại nhắm lại, đầu lại vùi vùi. Trong không gian mông lung, nàng cảm giác có người hung hăng túm nàng lên, một tay đặt trên eo nhỏ nhắn, hung hăng bóp chặt, lực đạo như muốn bóp đứt eo của nàng. Giật mình một cái, nàng nhanh chóng thanh tỉnh lại.

Mở mắt, đã nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ như yêu tinh. Đôi mắt phượng hẹp dài thâm thúy u oán, bên trong xuất hiện một loại chân tình nàng nhìn không hiểu.

Cảm nhận được xe ngựa đã dừng lại, đôi mắt với mắt phượng tình mạch của hấn, nàng trong lúc nửa tỉnh nửa ngủ đã ý thức được có điều không ổn: "Đến..... đến rồi phải không?, ta.....ta đi trước!"

Giọng nói mềm mại nhu nhu, không giống đang làm nũng, mà sức tấn công còn hơn cả làm nũng.

Người nào đó nghe xong cảm thấy ngửa ngửa trong lòng, đồng thời lại tức giận. Nàng đốt hỏa trên người hấn, còn muốn vội ằng chạy đi? Đừng mơ tưởng!

Khuôn mặt nhỏ nhắn từ trong lòng hấn ngửa lên, cái miệng khe khẽ, ánh mắt vô tội, bộ dạng như vậy rơi vào trong mắt hấn, đây không thể nghi là mê hoặc chí mạng.

Hấn bây giờ rất muốn ăn hết khuôn mặt nàng, nàng cũng không cảm thấy xa lạ, trước đây hấn đã từng bày ra vẻ mặt như vậy, chính là lúc muốn khinh bạc nàng, đúng, là khinh bạc. Nàng biết rõ giấy dựa nhất định cũng sẽ vô dụng, nên tận lực dùng giọng nói hết sức lạnh nhạt: "Tần Liễm, ta rất tội nghiệp, muốn ngủ, còn nữa, người sắp siết chặt ta đến chết rồi."

"Siết chắc chết cũng đáng tội người" Cúi đầu, hấn ngậm lấy môi nàng, hôn thật sâu. Không cho nàng cự tuyệt, mùi đàn hương đã xông vào khoang miệng, hấn điên cuồng đòi lấy. Lúc nàng sắp không chịu nổi cái hôn sâu đầy điên cuồng kia, thiếu chút nữa đã vì mất đường khí ngất đi, hấn buông tha, tay ôm chặt lấy nàng.

"Bây giờ người quả thật đã sắp siết chết ta" Nàng bắt mẫn kháng nghị, đôi môi sáng trong mê người.

Hấn nhìn một cổ xúc động vui sướng đầy lòng, thấp giọng nói bên tai nàng: "Cho ta ôm thêm một tí, lập tức sẽ tốt hơn" Giọng nói trầm thấp khàn khàn, lực đạo trên tay cũng thả lỏng ra chút ít.

"Ừ" Nàng ngoan ngoãn không động dậy, sợ vừa động, để người nào đó nổi lên thú tính quá trớn, người bị khi phụ chắc chắn sẽ lại là nàng, nhưng đây vẫn là cửa chính của phủ Hộ quốc Tướng quân, nàng căn bản đây không nhúc nhích nổi người nọ.

Đề nén nổi xúc động xuống đáy lòng đã ổn, hấn buông nàng ra, tay lại nâng mặt nàng lên, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống vị trí giữa lông mày nàng. Hôn, không hề chứa đựng tình và sự, thánh khiết mà tràn trề quý trọng.

Lòng nàng chấn động, đầu đột nhiên lóe qua ý nghĩ muốn tin tưởng hấn.

Hấn chỉnh chu lại y phục trên người nàng, nhu hòa nói: "Trở về đi"

Lật lại tinh thần, nàng sợ hết hồn, nàng sao lại có thể dễ dàng tin tưởng một người nam nhân như vậy, chẳng lẽ kiếp trước nàng bị nam nhân toàn tâm tin tưởng kia hại còn chưa đủ thảm, tổn thương còn chưa đủ nhiều?

Nàng vội vã xuống xe ngựa chạy như trốn, đầu cũng không quay lại, xông thẳng vào phủ.

Tần Liễm nhìn bóng dáng đang chạy trốn kia, đôi mắt tối tăm âm trầm.

Một đường xông vào phủ, Thanh Linh không cẩn thận đụng vào tấm lưng ai đó, mũi nàng đau điếng. Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện người trước mặt là cái

người chưa quen thuộc mà cũng không phải xa lạ: "Phụ.....thân!"

Khẩu khí nàng có chút cứng ngắc, trong tiềm thức biết rõ Diệp Thiên Minh cũng không phải là phụ thân chân chính của nàng. Bởi vậy khi kêu lên một tiếng phụ thân này, khẩu khí tất nhiên sẽ còn nhiều gượng gạo.

"Ừ" Diệp Thiên Minh nhàn nhạt đáp lại, đối với khẩu khí cứng ngắc của nàng cũng không quá để tâm. Nữ nhi này của hắn vừa sinh ra là liền có một thiên sư coi bói tiên đoán nàng không hề tường mạng, cố ý bảo hắn đưa nàng đến khu viện tối tăm nhất trong phủ để 'bỉ ới đường', nhiều năm qua hắn cũng rất ít khi đến xem nàng. Đối với nữ nhi này, trong lòng cũng có chút áy náy.

Không thể tưởng được, thoáng một cái đã trôi qua nhiều năm, nhị nữ nhi bị hắn 'bỉ ới đường' lại trở mã đến duyên dáng yêu kiều như vậy.

"Xe ngựa của ngươi và Tần tướng bị ám sát, có sao không?" Diệp Thiên Minh dùng khẩu khí bình thường, nghe qua không có quá nhiều ân cần. Có thể nhanh như vậy đã biết được nàng và Tần Liễm bị ám sát, tin tức của hắn cũng thật linh thông.

"Đa tạ phụ thân quan tâm, nữ nhi không sao!" Thanh Linh nói.

"Ừ, không có việc gì là tốt rồi. Không còn sớm, trở về nghỉ ngơi đi" Diệp Thiên Minh đi về phía trước vài bước, đột nhiên lại nhớ ra chuyện gì đó, dừng bước quay người lại.

"Mùng mười tháng sau đã là đại hôn của ngươi và Tần tướng, Thanh Lạc viện không phải là nơi thích hợp để ngươi ở, ngày mai ngươi chuyển vào Thủy Liên viện đi, vì phụ phái thêm vài nha đầu đến hầu hạ ngươi" Coi như đây là bồi thường của một người phụ thân như hắn, tiếp theo cũng là vì Tần tướng thân phận tôn quý, nếu để cho nhị nữ nhi tương lai là Thừa tướng Phu nhân này còn ở một góc vắng vẻ đơn sơ nhất trong phủ như Thanh Lạc viện, kia cũng quá bất công, lúc lấy chồng bị người khác nhìn thấy sẽ dễ rơi vào gièm pha.

"Lão gia, đem Thủy Liên viện đưa cho Thanh Linh có vẻ không ổn lắm đâu" Lâm thị từ chỗ hành lang đi tới, trên người còn chưa thay ra bộ y phục hoa lệ lộng lẫy tham gia dạ tiệc, cả người phục trang đẹp đẽ, quý giả kính người.

Thủy Liên viện là nơi nằm ở sau viện Diệp Thiên Minh, là khu viện tốt nhất trong phủ. Lúc trước Thanh Ngọc luôn cầu xin lão gia đã lâu, lão gia cũng không cam lòng ban cái viện ấy cho Thanh Ngọc. Hiện thời, nha đầu Diệp Thanh Linh kia, cái gì cũng chưa nói, lão gia đã định đem viện này ban cho nàng ta, điều này làm cho lòng Lâm thị có chút vội.

"Lão gia, nha đầu Diệp Thanh Linh kia có mệnh không rõ, đầu tiên là khắc tử Đông Lăng Công chúa tỷ tỷ. Tiếp theo lại khắc Đàm Nhi. Hại Đàm nhi phải nằm trên giường bệnh nhiều năm. Hiện tại lại khắc lên người Thanh Ngọc, làm hại Thanh Ngọc hôm nay hiển vụ lại xảy ra chuyện lớn ngoài ý muốn, ném hết mặt mũi. Lão gia, mạng Thanh Linh này phải được 'bỉ ới đường', vạn lần không được chuyển vào Thủy Liên viện a. Theo ta thấy, đưa Thanh Linh đến Vạn Phúc Am tu một thời gian, để cho Vạn Phúc Am phù hộ, giúp sát khí trên thân vơi bớt đi, đợi đến lúc cách đại hôn hai ba ngày lại đón trở về."

Diệp Thiên Minh nghe Lâm thị nói một hơi, lông mày vờn chặt lại, tựa như đang suy nghĩ lại lời đề nghị của Lâm thị.

Thanh Linh cười nhẹ, trong đôi mắt to trong veo như nước xẹt qua tia lạnh: "Theo như lời mẫu thân, trên người nữ nhi có loại sát khí có thể khắc chết người đúng không?"

Lâm thị không hiểu Thanh Linh hỏi như vậy là có ý gì, nhưng vẫn cẩn thận hồi đáp: "Không, là do mẫu thân phỏng đoán, nhưng sự thật bày ngay trước mắt, sát khí trên người của ngươi xác thật là có khắc người."

"Còn có thể khắc chết người?" Thanh Linh từng chữ từng chữ rõ ràng hỏi: "Nếu như có thể khắc chết người, mẫu thân cho rằng nữ nhi sẽ khắc ai?"

"Này....." Lâm thị không biết nên trả lời như thế nào.

"Là khắc chết phụ thân? Hay là mẫu thân?" Khẩu khí Thanh Linh khiến người sợ hãi.

Lâm thị nếu trả lời theo nàng, kia không thể nghi ngờ chính là không nguyên rửa Diệp Thiên Minh chết, thì chính là nguyên rửa mình chết, hừ, thiếu chút nữa, hừ: "Thanh Linh. Ngươi sao có thể nói như vậy? Ngươi đây là muốn khắc chết phụ thân và mẫu thân sao?" Lâm thị cắn ngược lại một cái nói.

"Vậy không phải do mẫu thân nói trên người nữ nhi có sát khí có thể khắc chết người sao?" Thanh Linh vẻ mặt vô tội nói.

"Đó cũng không phải là mẫu thân nói theo lời người ta, mà đó là sự thật" Lâm thị cãi lại.

"Phụ thân, ngươi cũng cho rằng như vậy sao?" Thanh Linh điềm đạm đáng yêu hỏi, trong mắt vọt lên một tầng sương mù, không cho Diệp Thiên Minh kịp trả lời, nàng lại nói: "Ngươi thật cho rằng nữ nhi biết khắc chết người sao? Nếu như vậy, không bằng để nữ nhi chết trước, sống chỉ để khắc chết mọi người, tăng thêm tội nghiệt"

Nói xong, nàng cương quyết bay thẳng về phía cây cột ở cửa lớn kia.

Vì danh tiếng của phủ Hộ quốc Tướng quân, nàng kết luận Diệp Thiên Minh sẽ không để nàng đâm chết ở cửa phủ. Nếu không trong phủ truyền ra lời gièm pha bức chết nữ nhi, danh tiếng Diệp Thiên Minh sẽ bị tổn hao nhiều.

Quả nhiên, lúc nàng sắp đụng vào cây cột, Diệp Thiên Minh kịp thời ngăn cản nàng lại: "Thanh Linh, đừng xúc động, vì phụ cũng không cho là như thế."

Diệp Thiên Minh lo lắng nằng lại làm ra chuyện thương hại bản thân, gấp rút an ủi.

Lâm thị hiển nhiên không ngờ rằng Diệp Thanh Linh sẽ tìm tới cái chết, ngậm bức bội, nha đầu kia sao có thể vì vài ba câu của nàng mà tìm chết? Tám phần là diễn kịch trước mặt lão gia mà thôi, hết lần này tới lần khác lão gia vẫn tin là thật.

"Lão gia, Thanh Linh nàng..." Lâm thị vừa định mở miệng, Diệp Thiên Minh dùng ánh mắt rét lạnh nhìn nàng, khuôn mặt lạnh nhạt của nàng lập tức hóa thành lo lắng, bộ dáng từ mầu nói: "Thanh Linh không sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Diễn Đến Chân Thật

Thanh Linh cố gắng nặn ra hai giọt nước mắt, tận lực dùng giọng điệu đau thương mà tuyệt vọng, ỉa chà chực khóc nói: "Phụ thân, mẫu thân nói nữ nhi có mạng không rõ ràng, biết khắc chết người, chỉ bằng phụ thân hãy ban cho nữ nhi cái chết."

Lâm thị vừa nghe, nóng nảy: "Thanh Linh, mẫu thân chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi, ngươi đừng nên để trong lòng"

"Nhưng mẫu thân thuận miệng nói một chút như vậy khiến nữ nhi đau lòng." Thanh Linh nức nở.

Lâm thị vội vàng cãi lại: "Nhưng ngươi không hiểu số mệnh của ngươi cũng không phải là mẫu thân bịa ra, đó là do thầy bói...."

"Được rồi, đừng nói nữa!" Diệp Thiên Minh lạnh lùng cắt đứt lời Lâm thị, tiếp tục nói: "Buổi sáng ngày mai nàng kêu người đến dọn dẹp Thủy Liên Viện thật tốt, thu thập xong thì để cho Thanh Linh vào đó."

"Lão gia, sao có thể vậy!" Lâm thị thét chói tai, hai tay trong hai ống tay áo rộng thùng thình không cam lòng nắm chặt thành quyền.

Thanh Linh vui vẻ ra mặt: "Cảm ơn phụ thân, Thủy Liên Viện cách nơi ở của phụ thân không xa, những năm gần đây nữ nhi ngay cả mặt của phụ thân cũng rất ít khi được gặp, lại càng không thể ở bên cạnh bồi phụ thân. Bây giờ nữ nhi sắp lập gia đình, trước khi nữ nhi xuất giá lai6 được chuyển vào Thủy Liên Viện, như vậy nữ nhi có thể bồi phụ thân thật tốt rồi."

Chính tai nghe được nữ nhi của mình nói mấy năm nay ít khi được gặp mặt, khiến cho lòng Diệp Thiên Minh không khỏi bắt đầu cảm thấy áy náy nhiều hơn.

Lâm thị không cam lòng nhìn Diệp Thiên Minh lại dễ dàng cho Thanh Linh ở trong viện tốt như vậy, hơn nữa còn để nàng phải tìm người đi an bài, suy nghĩ một chút thôi mà trong lòng đã khó chịu. Nàng lại đòi giọng điệu, tiếp tục khuyên nhủ: "Kính xin lão gia nghĩ lại a, Thanh Linh muốn chuyển vào Thủy Liên Viện cũng không phải là không được, chỉ là nàng phải xua đi sát khí ở trên người, đến Vạn Phúc Am thanh tu ít ngày rồi trở về, lão gia ngươi xem như vậy được không?" Nàng không tin lão gia cam lòng nuôi dưỡng nha đầu kia bỏ ỉa kia nhiều năm như vậy, sẽ không kiêng kỵ sát khí trên người nha đầu kia.

Đến Vạn Phúc Am thanh tu? Lâm thị thật chỉ đơn giản muốn đưa nàng đi Vạn Phúc Am thanh tu? Chỉ sợ không phải như thế, đêm nay Diệp Thanh Ngọc bởi vì mặc vũ y làm từ vải Thiên Ngân Cẩm nhảy múa trong yến hội bị xấu mặt. Theo hiểu biết của Thanh Linh đối với Lâm thị, thù này, Lâm thị nhất định sẽ tính đến trên đầu nàng.

Không nói thanh tu ở Vạn Phúc Am có nhiều cực khổ, mà khu vực gần Vạn Phúc Am cũng rất yên tĩnh, không có nhà nào ở đó, khó đảm bảo Lâm thị sẽ không động tay động chân làm gì đó với nàng.

Cho nên, nàng nhất định sẽ không đến Vạn Phúc Am. Nhìn ra được, Diệp Thiên Minh người phụ thân này mặc dù không yêu thương nàng, nhưng theo ánh mắt của hắn nhìn nàng vẫn có mang theo vài phần áy náy, nhưng chỉ bằng vài phần áy náy này, nàng có thể dựa vào nó mà diễn đến chân thật, khiến cho Diệp Thiên Minh trực tiếp cắt đứt ý niệm muốn để nàng đi Vạn Phúc Am thanh tu của Lâm thị.

"Nữ nhi nghe rõ, thì ra mẫu thân còn lo lắng trên người nữ nhi có sát khí sẽ hại chết người, vậy không bằng...." Bộ dạng của Thanh Linh muốn nói rồi lại thôi, đứng dậy làm bộ định chạy lại cây cột đập đầu vào.

Diệp Thiên Minh lần nữa ngăn cản nàng lại, cũng không thèm nhìn tới Lâm thị, hắn đã mất kiên nhẫn trách mắng: "Nàng không thể bốt nói lại một chút sao?"

Lâm thị tức giận đến ngón tay đều phát run, hung dữ trừng mắt Thanh Linh.

"Phụ thân, bởi vì có cái gọi là sống chết có số, nữ nhi tin tưởng cái chết của mẫu thân (Mẹ ruột của chị ấy) không phải tất cả đều do sát khí trên người nữ nhi làm hại. Mà Nhị ca bị bệnh nặng cũng có lẽ là do trùng hợp, còn về phần mẫu thân (Lâm thị) nói sát khí trên người nữ nhi khắc đến tới Đại tỷ, hại Đại tỷ bị xấu mặt ở trên yến tiệc, này cũng quá mức hoang đường." Diệp Thanh Ngọc làm ra trò hề để người ta chê cười, đó cũng là do mẹ con các người tự làm tự chịu, đừng hòng hắt nước bẩn lên đầu nàng.

“Không phải là sát khí làm hại, vậy chẳng lẽ thật sự là do Thanh Linh động tay động chân lên vũ y của Thanh Ngọc sao?” Lâm thị vẻ mặt kinh ngạc, tiếp theo lại làm ra bộ dáng như đau lòng nói: “Aiz, người, đứa nhỏ này, tâm tư sao lại độc ác như thế.....”

“Đợi chút, com có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy, cái gì gọi là ta động tay động chân lên vũ y của Đại tỷ? Vũ y mà Đại tỷ mặc để nhảy múa trên Khánh Công yến vốn không phải là cái vũ y gì, mà đó là bộ y phục lần trước chưa được nữ nhi cho phép thì mẫu thân đã phái người đến Thanh Lạc viện cướp đi rồi.” “Cướp y phục? Chuyện này là thật?” Sắc mặt Diệp Thiên Minh âm trầm, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lâm thị.

“Đương nhiên là không phải rồi, lúc ấy.....” Lâm thị vội vàng phủ nhận.

“Mẫu thân, lúc đó có không ít hạ nhân nghe được ngài phái người đến Thanh Lạc viện lấy đi y phục đó.” Thanh Linh oán trách nói.

Diệp Thiên Minh nhìn Lâm thị lộ rõ ra thần sắc thất vọng: “Hừ, cũng đã lớn tuổi như vậy rồi, vậy mà nàng lại càng ngày càng sống thật lười.”

Nhìn thần sắc thất vọng trên mặt Diệp Thiên Minh, sắc mặt Lâm thị đại biến: “Lão gia, không phải như vậy, bộ y phục kia là do ta dùng tận năm bộ y phục mới để đổi với Thanh Linh, Thanh Linh lúc đó cũng đồng ý rồi.”

“Người là mẫu thân, người nói muốn đổi, nữ nhi liền không dám cãi lại.” Thanh Linh thấp giọng nói, nhưng vẫn rơi vào trong tai của Diệp Thiên Minh và Lâm thị.

Trong lời nói ngầm biểu lộ rằng nàng là bị Lâm thị bức bách lắm mới đồng ý đổi lấy năm bộ y phục kia.

“Lão gia.....” Lâm thị nóng lòng muốn giải thích, nhưng Diệp Thiên Minh lại không cho nàng ta cơ hội để giải thích.

“Hừ, đường đường là Phu nhân của Hộ quốc Tướng quân, lại đi đoạt y phục, cường thế áp bức người khác đổi y phục, cuối cùng còn hại Thanh Ngọc xấu mặt ở yến tiệc, khiến cho lão phu mất hết mặt mũi. Ta thấy người cũng không cần phải nói thêm gì nữa, ngày mai người cũng không cần kêu người đi dọn dẹp Thủy Liên viện nữa, mà nên thu thập đồ đạc của người rồi nhanh chóng đến Vạn Phúc Am thanh tu một thời gian đi!” Diệp Thiên Minh tức giận không kìm được.

Mặt Lâm thị lúc đỏ lúc trắng: “Lão gia, không phải như thế, người nghe ta giải thích.....”

“Người đâu, đưa Nhị tiểu thư trở về phòng.” Diệp Thiên Minh giận dữ, không quan tâm tới Lâm thị, sau khi gọi người đưa Thanh Linh về xong cũng liền phẩy tay áo bỏ đi.

Ánh mắt Lâm thị nhìn Diệp Thiên Minh đi xa, trong lòng lạnh lẽo. Nàng vừa cập kê đã gả cho hắn, lúc đó nàng là chính thất, về sau Đông Lăng Công chúa nhìn trúng hắn, muốn gả cho hắn nhưng vì không muốn để cho Đông Lăng Công chúa bị ủy khuất, lại dám đề cho nàng đường đường là chính thất xuống thành thiếp thất, khiến nàng vô cùng ủy khuất. Thật vất vả Đông Lăng Công chúa mới chết đi, sau khi nàng được hắn khôi phục vị trí chính thất Phu nhân thì hắn lại đi chinh chiến ở ngoài hàng năm. Nhiều năm qua, chỉ có một mình nàng xử lý mọi chuyện trong ngoài của phủ Tướng quân, nàng dễ dàng lắm sao.

Hiện tại nha đầu kia nói bất quá cũng chỉ mới có mấy câu, hắn đã không nể mặt mũi mà khiển trách nàng, còn phân phó nàng đến Vạn Phúc Am thanh tu, tình phu thê cũng chỉ đạm bạc như thế, thật khiến nàng cảm thấy lòng càng lạnh giá.

Vừa mới chuyển vào Thủy Liên viện, tâm tình của Thanh Linh vô cùng tốt quan sát mọi thứ ở bên trong bên ngoài nơi này.

“Diệp Thanh Linh, trước kia là ta xem thường người, người hại Thanh Ngọc còn chưa đủ, bây giờ còn làm ly gián tình cảm giữa mẫu thân và phụ thân, hại mẫu thân bị ép buộc đi Vạn Phúc Am thanh tu một thời gian. Người đúng là đồ sao chối chuyển thế, hại hết người này đến người khác.” Diệp Tự đột nhiên xuất hiện sau lưng Thanh Linh, vừa mở miệng đã nhắc Thanh Linh máu chó đầy đầu. 16

Thanh Linh xoay người, đưa mắt nhìn nam tử đang mang nàng, dáng vẻ của nam tử rất dễ nhìn, mày rậm mắt sáng như sao, mặt như ngọc, khí chất phi phàm. Nhưng vẻ giận dữ của hắn, lại làm bớt đi mấy phần tuấn đạt.

“Đại ca, chuyện này có phải có hiểu lầm gì hay không?” Lại có thêm một giọng nói khác truyền đến, người đến là Diệp Đàm mặc y phục màu xanh.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Coi Chừng Gặp Báo Ứng

Editor: Yên Nhi

Dưới cây ngô đồng, nam tử một thân thanh sam theo gió mà đến. Thân hình hắn gầy gò, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy vẫn như cũ vô cùng tuấn mỹ.

Diệp Tự nhìn thấy người tới, nhủ mắt lại, lộ ra sự khinh thường.

"Hừ, Diệp Thanh Linh, ngươi đừng vội vui mừng, coi chừng gặp báo ứng!" Tay của Diệp Tự chỉ vào Thanh Linh bức tức nói, vẫy vẫy ống tay áo, sai bước rồi đi.

Diệp Đàm nhìn Diệp Tự rồi đi, không rõ chuyện gì: "Linh Nhi, Đại ca sao vậy?"

"Nhị ca, sao ngươi lại tới đây??" Nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Diệp Đàm, nàng lại có chút đau lòng.

"Ngươi chuyển đến Thủy Liên Viện, ta đến để xem ngươi một chút!" Diệp Đàm nói: "Đứng rồi, tại sao vừa rồi Đại ca lại mắng ngươi như vậy??"

"Không có gì, chỉ là đã xảy ra chút ít hiểu lầm mà thôi, lát nữa ta sẽ đi giải thích rõ ràng với Đại ca, Nhị ca không cần lo lắng." Sở dĩ nàng nói như vậy, chỉ là không muốn Nhị ca vì chuyện của nàng mà lo lắng, yên tâm chăm sóc thân thể là tốt rồi.

Diệp Tự, còn lâu nàng mới đi tìm hấn để giải thích, đối với mẹ con Lâm thị, nàng làm như vậy cũng không có gì gọi là nên áy náy. Về phần Diệp Tự hấn thật sự hiểu lầm cũng tốt, giả bộ hiểu lầm cũng được, nàng đều không quan tâm.

Diệp Đàm cứng chiều sờ sờ đầu nàng: "Có một số việc chỉ cần không thẹn với lương tâm là tốt rồi, không cần nói nhiều gì hết, bởi vì đối với nhiều người có nói nhiều lời hơn nữa cũng là vô ích." Hấn giống như đã nhìn thấu được cái gì, có vẻ vô tình hay cố ý nói. 19

Lòng Thanh Linh vừa động, trong số người thân bên trong phủ người thật lòng yêu thương nàng cũng chỉ có một mình Nhị ca, có thể hiểu được nàng cũng chỉ có thể có một mình Nhị ca.

Ban đêm, hoa quỳnh trong Thủy Liên Viện đua nhau nở, đẹp không sao tả xiết.

Thanh Linh đẩy cửa sổ ra, hít mùi hoa nhẹ nhàng bên ngoài cửa sổ, cảm giác cả người đã dễ chịu hơn rất nhiều.

Một đạo mị ảnh bay vào Thủy Liên viện, xuất hiện ở trước cửa sổ Thanh Linh.

"Tiểu thư, Linh Y Cốc chủ gửi thư cho ngài." Người đến là Vô Ảnh, một đoạn thời gian trước nàng được Thanh Linh phái đi Linh Y Cốc đưa thư cho Bạch Khách Du.

Thanh Linh vừa nhận thư nhanh chóng nhìn qua một lần: "Sư phụ nói biết được tin tức ta còn sống hấn rất vui mừng, hấn còn nói hấn sẽ không ra khỏi cốc, muốn hấn chữa trị cho Diệp Đàm thì phải tự đưa Diệp Đàm đến Linh Y Cốc"

Muốn đưa Diệp Đàm đến Linh Y Cốc thật cũng là chuyện khó khăn đối với Thanh Linh, Linh Y Cốc xa xôi, thân thể của Diệp Đàm lại mang bệnh vô cùng suy yếu nên không thể đi đường xa. Nhưng tính tình sư phụ vốn nói một là một mà hai là hai, hấn nói sẽ không ra khỏi cốc vậy thì nhất định sẽ không ra.

Chuyện nàng đưa Diệp Đàm đi Thanh Y Cốc, nàng còn cần phải thương lượng lại với Diệp Đàm và phụ thân một chút.

Bên trong Mặc Trúc viện, kỳ hoa dị thảo trải rộng, bốn phía yên tĩnh.

Thanh Linh đi vào Mặc Trúc viện, liền nhìn thấy bên cạnh một đám hoa cỏ rực rỡ có một cái ghế nằm, Diệp Đàm đang nằm ở trên đó phơi nắng.

Ánh mặt trời màu vàng kim chiếu lên người hấn, tựa như tỏa ra một vòng hào quang, tuần mỹ thần thánh khiến cho người khác nhìn vào đều phải hóa thành đui mù.

"Linh Nhi đến rồi!" Trong mắt Diệp Đàm hiện lên tia vui mừng, chậm rãi từ trên ghế nằm đứng dậy.

Thanh Linh đi đến bên cạnh Diệp Đàm, lập tức có người lấy đến một cái ghế cho nàng ngồi xuống, sau khi ngồi xuống nàng liền hỏi Diệp Đàm: "Hôm nay Nhị ca cảm thấy thân thể thế nào?"

"Vẫn như cũ, không tốt cũng không xấu."

"Nhị ca có biết trong thân thể ngươi có cổ trùng hay không?" Sau khi Thanh Linh để cho Diệp Đàm kê hạ nhân xung quanh lui xuống rồi hỏi.

Diệp Đàm lắc đầu, thần sắc nhàn nhạt, đối với chuyện trong cơ thể có cổ trùng hay không dường như không hề quan tâm chút nào.

"Nhị ca bệnh nặng, lại không có người đại phu nào tra ra được nguyên nhân, đều là bởi vì trong cơ thể Nhị ca có cổ trùng, nếu nói Nhị ca bị bệnh nặng như vậy thật ra là do cổ trùng trong cơ thể phát tác mà thôi. Về phần loại cổ trùng đang tồn tại trong cơ thể Nhị ca là loại gì, ta cũng không biết. Cốc chủ Bạch Khách Du của Linh Y Cốc có lẽ sẽ có cách loại bỏ được cổ trùng trong thân thể của ngươi, giúp thân thể ngươi tốt hơn. Nhưng Cốc chủ Linh Y Cốc không dễ dàng ra khỏi cốc, hôm nay ta đến là muốn hỏi Nhị ca, ngươi có bằng lòng đến Linh Y Cốc chữa bệnh hay không?"

Đôi mắt trong suốt linh hoạt kì ảo của hấn nháy mắt nhìn chăm chăm nàng, như có điều đang suy nghĩ, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Ngươi làm sao biết được trong người ta có cổ trùng?"

"Này...., ta không thể nói cho ngươi biết." Nàng không thể nói là mình biết y thuật, là do bản thân nàng tự chẩn đoán được a. Một nữ nhi bị phụ thân coi

thường mà nuôi dưỡng, rất ít đi ra ngoài, bảo biết dùng y thuật thì ai sẽ tin: "Nhưng xin Nhị ca hãy tin ta, ta chắc chắn sẽ không hại Nhị ca."

"Nhưng nghe nói Linh Y Cốc khó tìm, với lại ở đó kỳ môn thuật trận trải dài xung quanh, dù tìm được cũng không thể dễ dàng đi vào." Diệp Đàm nói.

"Chuyện này Nhị ca không cần phải lo lắng, ta chỉ muốn biết là Nhị ca có đồng ý đi hay không thôi."

"Nếu như Cốc chủ Linh Y Cốc có thể trị được cô trùng trong cơ thể ta, vậy ta đồng ý đi thử một lần." Hấn không do dự đồng ý.

Hấn không hoài nghi mà đáp ứng nhanh như vậy, Thanh Linh không khỏi sững sờ một tí, chần chờ nói: "Chẳng lẽ Nhị ca không nghi ngờ ta sao?"

"Hoài nghi người cái gì?" Hấn hỏi ngược lại.

"Không nghi ngờ tại sao ta lại biết trong cơ thể ngươi có cô trùng hay sao? Tại sao ngươi lại tin tưởng ta như vậy?"

"Vậy bây giờ Linh Nhi là muốn nói cho ta biết vì sao ngươi lại biết sao?"

Nàng lắc đầu, chính nàng cũng không biết mình nên giải thích thế nào.

"Sao lại không được, ngươi không muốn nói, ta sẽ không ép ngươi. Ngươi là muội muội ta, ta tin ngươi, tin ngươi sẽ không hại ta."

Hấn luôn thấu hiểu lòng người như vậy, cho dù nghi ngờ nàng, nhưng nàng không nói, hấn sẽ không ép nàng, có thể làm muội muội của hấn, cũng là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

"Cảm ơn!" Cảm ơn hấn đã tin tưởng nàng như thế.

Đường xá từ Hạ Thành đến Linh Y Cốc vô cùng xa xôi, Thanh Linh lo lắng thân thể của Diệp Đàm không chịu nổi, nên đã viết cho hấn một đơn thuốc bồi dưỡng thân thể trước, đợi đến khi thân thể hấn tốt hơn thì sẽ lên đường đi Linh Y Cốc.

Tạm thời nàng không muốn những người khác trong phủ biết chuyện nàng biết y thuật, vì vậy khi lúc viết xuống đơn thuốc, nàng thỉnh cầu Diệp Đàm không cần đề cho người khác biết đơn thuốc này là do nàng viết.

"Chuyện đi Linh Y Cốc, ta còn cần nói trước một tiếng với phụ thân." Sau khi Diệp Đàm nhận lấy phương thuốc lại nói.

"Đúng rồi." Nàng còn đang lo không biết nên mở miệng nói với Diệp Thiên Minh thế nào, bây giờ hấn có thể chính miệng nói ra chuyện đi Linh Y Cốc với Diệp Thiên Minh, điều này không còn gì tốt hơn.

Thời tiết đẹp đẽ, mây trắng trên không trung liên tục thay đổi muôn hình vạn trạng, đẹp không sao tả xiết.

Tâm tình Thanh Linh rất tốt đi ra ngoài dạo với Hương Thảo, trong lúc lơ đãng, nàng giống như nhìn thấy phía trước cách đó không xa có bóng dáng bạch y quen thuộc. Nhìn kỹ thì phát hiện, bóng dáng quen thuộc kia quả nhiên là Tần Liễm.

Tần Liễm đùa bỡn một thanh sáo bạch ngọc tinh xảo trong tay, bạch y nhẹ nhàng lay động đi tới một nơi gọi là Túy Lâu.

Túy Lâu nổi tiếng là nơi phong nguyệt (Nơi mua vui) nhất trong Hạ Thành, cũng là nơi biểu diễn nổi danh nhất Nam Hạ Thành. Bên trong không những có mỹ nam tử dung nhan khuyên thế, mà còn có những cô nương xinh đẹp như hoa.

Thanh Linh nhìn thấy bóng người kia đi vào Túy Lâu, ánh mắt chợt lóe qua một tia sáng khác thường. Xoay người mang theo Hương Thảo đi vào một cửa hàng may y phục.

Sau một lúc lâu, từ bên trong cửa hàng may y phục xuất hiện một vị công tử tuấn mỹ tay cầm quạt xếp. Hấn mặc một thân áo xanh, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, bước chân chuyển động tao nhã, toàn thân lộ ra một cỗ linh khí dồi dào.

Theo sau hấn là một gã sai vặt có khuôn mặt thanh tú, sau khi trở ra khỏi cửa hàng may, hấn và gã sai vặt liền đến trước cửa lớn Túy Lâu nơi có lượng khách đến nhiều như mây.

Gã sai vặt sau khi nhìn thấy bước chân của chủ tử dừng lại là trước cửa Túy Lâu, kinh ngạc trừng lớn mắt, hấn vội tiến lên giật nhẹ ống tay áo chủ tử nhà mình: "Tiểu thư...."

"Hả?" Nam tử áo xanh ngoài đầu nhìn lại, tự tiểu phi tiểu liếc nhìn gã sai vặt một cái.

"Ách, công tử, người thật sẽ không muốn đi vào Túy Lâu sao?"

Nam tử mặc áo xanh chính là Thanh Linh, còn gã sai vặt đi theo phía sau chính là Hương Thảo.

"Đúng rồi, bản công tử muốn đi vào đó để tìm cho Hương Thảo một phu quân tốt." Nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình là vì nhìn thấy người nào đó đi vào nơi có tiếng là trăng hoa nhất Hạ Thành, trong lòng âm thầm ăn dấm đồng thời cũng có chút tò mò, muốn đi vào bên trong thăm dò một chút. 1

Hương Thảo nghe vậy, lập tức khóc lóc thảm thiết: "Công tử, không cần a, Hương Thảo muốn cả đời đều được ở bên cạnh công tử mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Xem Náo Nhiệt

Editor: Yên Nhi

Thanh Linh cảm quạt xếp gỗ lên đầu Hương Thảo một cái: "Được rồi, giỡn với ngươi một chút, ngươi còn tưởng là thật à."

Hương Thảo xoa xoa đầu chỗ nàng bị đánh, bẹp miệng nói: "Tiểu thư giỡn không buồn cười một chút nào."

Thanh Linh bước nhanh vào Túy Lâu, Hương Thảo vội vàng đuổi theo: "Công tử, sao ngươi có thể đi vào, nếu như bị lão gia biết thì phải làm..."

Nàng còn chưa nói dứt lời, Thanh Linh đã sớm đi vào bên trong, nàng chỉ đành nhắm mắt nhắm mũi đi theo vào.

Hôm nay khắp nơi ở lầu trên lầu dưới của Túy Lâu đều treo đầy lụa đỏ, bầu không khí vô cùng vui mừng.

Sau khi Thanh Linh đi vào mới biết hôm nay Đại công tử Phong Lộng trong Túy Lâu trước giờ vẫn bán nghệ chứ không bán thân lại quyết định bán thân, ai có thể khiến Phong Lộng cam tâm tình nguyện đi theo thì có thể đạt được hắn.

Phong Lộng tài mạo song toàn, là nam tử đẹp nhất trong Túy Lâu.

Hôm nay nghe nói Phong Lộng muốn bán thân nên mọi người đều ríu rít đi tới Túy Lâu, hy vọng có thể ôm mỹ nhân về, ách, ôm mỹ nam về.

Giữa hành lang lầu một có một vũ đài hình tròn lớn cao ngang người, bốn phía vũ đài có lụa mỏng bao phủ, còn có hoa tươi nở rộ được đặt xung quanh vũ đài.

Xuyên qua lụa mỏng loáng thoáng nhìn thấy một bóng người mặc hồng y đang ngồi bên trong vũ đài, gió thổi nhẹ, lụa mỏng bay lên, khiến cho bóng người bên trong lúc ẩn lúc hiện, mờ mờ ảo ảo, tựa như ảo mộng.

Phong Lộng còn chưa xuất hiện, các nơi trong hành lang lầu một đã đứng đầy khách.

Sau khi Thanh Linh đi vào nhìn xung quanh một hồi cũng không nhìn thấy bóng dáng của Tàn Liễm, thì nghĩ ngợi một chút nếu như nàng đã đến đây rồi, vậy trước tiên cứ đi xem náo nhiệt cũng không tệ. Vì vậy nàng chỉ số tiền lớn mua một chỗ ngồi có góc nhìn tốt ở trên lầu một của Túy Lâu, Hương Thảo nhìn những người mặc những trang phục muôn hình muôn vẻ xung quanh, không biết làm gì đứng sau lưng Thanh Linh.

Nam Hạ cũng không bài xích đồng tính, vì vậy hôm nay trong những người xuất hiện ở đây không chỉ có nữ tử xấu hổ che mặt mà còn có các công tử con nhà quyền quý ăn mặc đẹp.

"Sao Phong Lộng công tử vẫn còn chưa xuất hiện?" Một đại hán béo ụt ịt hô to lên.

"Đúng vậy, ông đây cũng không chờ nổi rồi."

"Phong Lộng công tử, lão nương nhớ ngươi muốn chết."

"..."

Những khách nhân chờ đợi sắp mất kiên nhẫn, đã bắt đầu lớn tiếng ồn ào.

Thanh Linh không gấp gáp không nóng nảy, mở quạt xếp ra, vô cùng thong thả ngoe nguẩy, bộ dáng nhàn hạ.

"Công tử, chúng ta tới đây làm gì vậy?" Hương Thảo khó hiểu sao Thanh Linh lại tới nơi trăng hoa này làm gì chứ, nếu như bị người nào nhận ra, thanh danh có thể mất sạch.

"Đến xem náo nhiệt a." Thanh Linh ung dung nói.

"Hương Thảo cảm thấy ở đây chẳng có náo nhiệt gì để xem cả, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi." Hương Thảo tiến đến bên tai nàng nói, xung quanh có đủ hạng người, vừa có mùi son phấn nồng đậm xông mũi, lại có mùi mồ hôi khó ngửi ập tới, mũi của Hương Thảo sắp không chịu nổi nữa.

"Trước từng nghe nói Phong Lộng công tử có thể dùng một tay đàn tì bà có một không hai trong thiên hạ, hôm nay ta cũng muốn nhìn kiến thức một chút." Hôm nay Phong Lộng công tử biểu diễn đàn tì bà, đây là món mà hắn rất ít khi biểu diễn, cho dù hắn có biểu diễn, cũng chưa bao giờ biểu diễn trước mặt nhiều người như vậy.³

Hôm nay Phong Lộng công tử chịu biểu diễn trước mặt nhiều người như vậy, rất hiếm có, Thanh Linh biết nên dĩ nhiên cũng không muốn bỏ qua.

"Công tử, lầu trên có vị công tử muốn đưa cho ngài một bình trà." Nam tử bùng bình trà tới nói, giọng nói hần trong trẻo mềm mại như muốn vắt ra nước, một cái nhần mày hay cười nhẹ đều phong tình vạn chủng.

Túy Lâu quả nhiên không hổ danh có tên lànৌ biểu diễn nổi danh nhất Nam Hạ, ngay cả người bùng trà cũng là một nam tử tuyệt mỹ.

Trên lầu hai có nhả gian chuyên dùng để xem biểu diễn dưới lầu một, giữa các nhả gian dùng bình phong để ngăn cách, cửa nhả gian đối diện với lầu dưới, rèm cửa có lụa mỏng rất dày.

Thanh Linh đưa mắt nhìn lên lầu hai, đúng lúc nhìn thấy Tần Liễm bạch y trắng như tuyết ngồi bên trong một nhả gian, yên tĩnh như hoa sen, mỉm cười dịu dàng.

Lụa mỏng của nhả gian bị hần vén lên, nhìn thấy Thanh Linh nhìn lên, trong mắt hần vô cùng vui vẻ.

Khó trách khi nàng vừa đi vào đã không thấy bóng dáng của hần, thì ra hần đã ở nhả gian trên lầu hai.

"Thay ta cảm ơn vị công tử lầu trên kia." Thanh Linh nói với người bùng trà đến.

"Được." Người nọ lên tiếng trả lời, sau khi đặt trà và ly lên bàn nhỏ bên cạnh Thanh Linh thì rời đi.

Nàng lưu loát rót ra một chén trà, hương trà mát lạnh nồng đậm. Lúc trước nàng ngồi xe ngựa với Tần Liễm hần có pha trà cho nàng uống, vì vậy khi trà này vừa vào miệng, nàng liền biết đây là trà là do hần tự tay pha.

"Công tử, cô gia tương lai đang ở lầu hai, chúng ta có cần lên đó hay không?" Hương Thảo mừng rỡ hỏi.

Thanh Linh liếc nàng một cái, quả quyết nói: "Không đi!" Kinh nghiệm nhiều lần nói cho nàng biết, ở gần người kia quá, người kia nhất định sẽ tìm cơ hội ăn đậu hủ của nàng.

Lúc lụa mỏng trên vũ đài được hạ xuống lập tức những khách mời ở đây sớm đã sớm chờ đến sốt ruột.

Lụa mỏng được hạ xuống, bên trong sảnh bỗng dừng an tĩnh lại, mỹ nam mặc hồng y ngồi giữa đài đang ôm đàn tỳ bà trong lòng liền xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

Mọi người nhìn qua nam tử mặc hồng y xinh đẹp tuyệt luân kia, trên mặt đều tràn đầy rung động, kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu cũng phản ứng không kịp.

Thanh Linh đã từng gặp qua dung mạo giống như trích tiên lại giống như yêu tinh của Tần Liễm, bây giờ có nhìn thấy những mỹ nam tử khác thì nàng cũng sẽ không quá giật mình.

Mái tóc dài đen như mực của Phong Lộng chỉ dùng một sợi dây tơ màu hồng buộc lên, da trắng như tuyết, mặt mày như vẽ, mi tâm có một đóa hoa đào màu hồng xinh đẹp. Hai mắt rũ xuống, đóa hoa đào kia lại như ẩn như hiện, làm tăng thêm vài phần lãng lợ mê người.

"Cảm tạ chư vị đã đến tham gia, hôm nay Phong Lộng hy vọng có thể tìm được một vị hữu duyên, sau đó mang Phong Lộng đi. Trước đó, Phong Lộng sẽ vì mọi người mà biểu diễn một bài."

Tiếng đàn cất lên, Phong Lộng dùng một tay nhanh chóng gảy đàn tỳ bà ở trong ngực, dưới chân lại theo tiết tấu của đàn tỳ bà mà bay múa.

Phong Lộng không chỉ có tài nghệ đàn tỳ bà tuyệt diệu, mà ngay cả kỹ thuật múa cũng là nhất đẳng. Động nhảy của hần không chỉ có vẻ mềm mại xinh đẹp của nữ tử, mà còn có dáng vẻ mạnh mẽ của nam tử trợn lẫn. Một nhu một cương kết hợp với nhau, khiến cho điệu nhảy thể hiện ra vô cùng đẹp đẽ và tinh tế.

Tiếng tỳ bà nhanh hơn, Phong Lộng nhanh chóng đạp chân xoay tròn, vạt áo đỏ thắm nở rộ như đóa hoa. Hần nhanh chóng xoay tròn tại chỗ, tiếng tỳ bà nhanh hơn, tiếng hét chói tai cũng vang lẫn vào tiếng đàn, thanh thúy như tiếng hạt châu rơi vào khay ngọc.

Khi tiếng tỳ bà đang nhanh đến mức tận cùng, Thanh Linh lại nghe ra ưu thương cùng tuyệt vọng ẩn trong tiếng tỳ bà. Theo tiếng tỳ bà càng lúc càng nhanh hơn, cái loại ưu thương và tuyệt vọng đó tan đi trở nên nhẹ nhàng vui vẻ.

Xem ra vị Phong Lộng công tử này có chuyện gì đó khó nói ở trong lòng.

Sau khi hần xoay tròn mười vòng, đặt tỳ bà ra sau lưng và đàn tiếp, thất lưng còn mềm mại hơn nữ tử đột nhiên cong về phía sau.

Tiếng tỳ bà ngừng lại, Phong Lộng ngừng lại điệu nhảy, yên lặng đứng ở giữa vũ đài.

Khắp nơi đều yên tĩnh, dư âm của tiếng tỳ bà còn chưa tan đi hết, mọi người vẫn còn si mê đắm chìm vào điệu nhảy múa tuyệt luân và tiếng tỳ bà dễ nghe kia.

Thật lâu sau, mọi người mới lấy lại tinh thần, rất nhanh trong sảnh liền bộc phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Người Không Tưởng Tượng Đến Xuất Hiện

“Phong Lộng công tử, lão nương ra một ngàn lượng, người đi theo ta đi, ta nhất định sẽ đối tốt với người.”

Men theo thanh âm truyền tới, Thanh Linh giương mắt nhìn lên thì nhìn thấy một phụ nhân trang điểm vô cùng bắt mắt. Trên mặt phụ nhân kia không biết đã bôi hết bao nhiêu lớp phấn, nàng ta vừa mở miệng nói chuyện, phấn đó liền là tả rơi xuống.

Thanh Linh không khỏi nghĩ thầm, nếu như Phong Lộng đi theo phụ nhân kia, vậy thật là lãng phí.

“Bản gia ra một ngàn năm trăm lượng, Phong Lộng công tử đi theo ta đi.”

“Ta ra hai ngàn hai.”

“Ba ngàn lượng.”

“.....”

Thanh Linh cảm thán, giá trị con người của Phong Lộng công tử thật là cao.

Mất thấy các khách nhân bên trong sảnh kêu giá ngày càng cao, mà Phong Lộng chỉ lẳng lặng đứng ở giữa đài, không một nhúc nhích, sắc mặt lạnh nhạt, không hề có bất kỳ biểu cảm nào. Cho đến khi ngoài cửa truyền tới giọng nói của một nữ tử: “Tất cả đều tránh ra cho ta.” Giọng nói uy nghiêm, ẩn chứa lực chấn nhiếp.

Thanh Linh không hề bỏ sót qua vẻ kinh hoàng thoáng qua của Phong Lộng khi nghe thấy giọng nói của nữ tử kia.

Mọi người liếc mắt nhìn về phía cửa, ở cửa xuất hiện một nữ tử trên người vận bộ y phục thiên thủy bích. Phàm là người có chút ánh mắt đều có thể nhìn ra giá trị của loại vải này không hề rẻ, đó không phải là thứ mà thiên kim tiểu thư nhà bình thường có thể mặc được.

Trên mặt có đeo lụa mỏng, mặc dù không nhìn thấy được khuôn mặt, nhưng có thể nhìn thấy được đôi mắt xinh đẹp mặc dù trong trẻo lạnh lùng nhưng động lòng người, nghĩ đến dung mạo dưới khăn che mặt cũng sẽ không kém.

Thanh Linh nhìn thân hình và đôi mắt trong trẻo lạnh lùng kia của nữ tử kia, cảm thấy có chút quen mắt, cảm thấy nàng ta giống một người. Tiếp tục suy nghĩ, đột nhiên nàng phát hiện ra thân hình và đôi mắt kia cực kỳ giống Ngao Nguyệt công chúa, lúc này nàng cảm thấy ngay cả giọng nói của nàng ta lúc này cũng cực kỳ giống Ngao Nguyệt.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy Ngao Nguyệt chính là lúc ở trên yến hội sinh nhật của Vô Ưu công chúa, khi đó hơi thở trên người của Ngao Nguyệt lạnh nhạt và xa cách giống hệt với Lãnh Ly.

Trầm mặc ít nói, ánh mắt ưu sầu, ngồi một mình ở một góc nên rất nhanh Ngao Nguyệt đã khiến cho Thanh Linh chú ý đến, cũng trong lúc vô tình mà nhớ kỹ vị Công chúa này.

Ngao Nguyệt công chúa là muội muội ruột của Hách Liên Dực, thân phận tôn quý, sao lại dây dưa với một nam nhân diễn tuồng?

Cũng có thể là do nàng đoán sai, dù sao trong thiên hạ những nữ tử có dung mạo, thân hình và giọng nói tương tự nhau vô số kể, cho nên nữ tử trước mắt chưa chắc đã là Ngao Nguyệt.

Sau lưng nữ tử kia có đến bảy tám người nam nhân cường tráng, nàng ta vung tay một cái liền có hai tên nam nhân lập tức tiến lên mở đường cho nàng ta.

Những tên nam nhân kia ai cũng có chút công phu, ban đầu có người không phục muốn đi lên ngăn cản, nhưng trong chớp mắt liền bị một tên nam nhân bẻ gãy cổ tay. Những người khác thấy vậy, rồi rít sợ hãi né tránh, nhường ra một con đường thông đến vũ đài cho nữ tử này.

“Ta không cho phép người hạ thấp bản thân mình như vậy.” Giọng nói của nữ tử ẩn chứa tức giận, vang dội khắp đại sảnh, đôi mắt đỏ toát ra vẻ đau xót mà thâm tình nhìn chằm chằm Phong.

Phong Lộng nhìn qua nữ tử kia, trong mắt là một mảnh bất đắc dĩ, cười khổ ra tiếng: “Phong Lộng vốn chỉ là một tên diễn viên thấp hèn, thì sao có thể dùng từ tiện để nói chứ.”

Nữ tử chợt lắc đầu: “Không, từ trước tới giờ ở trong lòng ta người đều không phải là một người thấp hèn.”

“Đa tạ cô nương ưu ái, Phong Lộng vô cùng cảm kích, nhưng mà Phong Lộng và cô nương chung quy sẽ không có kết quả, kính xin cô nương trở về đi, và về sau cũng đừng đến tìm Phong Lộng nữa, cô nương cứ xem như trên thế gian này chưa bao giờ từng tồn tại một người tên là Phong Lộng này đi.” Phong Lộng không biết bản thân mình làm sao có thể nhin trong lòng đau như dao cắt và không tha này xuống được, mới có thể vô tình nói ra lời này, vừa nói xong, cả thân thể giống như bị ai đó vét sạch, chỉ còn lại cái xác vô hồn.

Mọi người nghe đoạn đối thoại giữa hai người, cũng nhìn ra được một chút đầu mối, hóa ra là thiên kim nhà giàu nhìn coi trọng một tên đào kép, cuối cùng là tiết mục khó có thể gần nhau.

“Có kết quả hay không đó không phải là người nói là được, người mà ta nhìn trúng thì nhất định phải là của ta. Ta không cho người nói những lời để cho ta quên người đi này, lại càng không cho phép người hôm nay hạ thấp bản thân mình giống như hôm nay.” Mặc dù phong tục của Nam Hạ tương đối cởi mở, nhưng vẫn tồn tại quan niệm trọng nam khinh nữ, lúc mọi người nghe nữ tử kia lớn mật dùng cảm nói như thế, bọn họ không khỏi kinh ngạc ghen ghét nhìn trần trối.

Tần Liễm ẩn sau lụa mỏng trước gian nhà nghe được câu nói này, rất là đồng ý. Ánh mắt sáng quắc nhìn nữ tử lầu dưới đang ăn diện thành công tử vẫn nhà ở lầu dưới kia, khóe miệng toát ra nụ cười vui vẻ. Nữ tử hần vừa ý, bất luận là thân thể hay trái tim đều phải là của hắn, nếu như không chiếm được, hắn cũng quyết không để người khác lấy được.

"Hưu" một tiếng, trong sảnh không biết là do ai ra tay, ném đồ có ý đồ đánh rớt mạng che trên mặt nữ tử kia.

Mạng che mặt của nữ tử kia bị đánh rớt xuống, cũng may phản ứng của nàng ta cũng rất nhanh, lập tức cúi đầu, nhanh chóng kéo mạng che mặt lên. Động tác này giúp nàng không bị nhiều người nhìn thấy khuôn mặt.

Trong nháy mắt lúc mạng che mặt của nàng ta vừa rơi xuống, Thanh Linh vẫn nhìn thấy rõ ràng, dung mạo che ở dưới khăn che mặt kia.

Nàng cực lực ngăn chặn khiếp sợ và khó tin trong lòng xuống, không nghĩ tới, nàng ấy đúng thật là Ngao Nguyệt công chúa muội muội ruột của Hách Liên Dục!

Thân phận cao cao tại thượng giống như Ngao Nguyệt công chúa lại đi thích một nam tử đào kép thân phận hèn mọn, đây là đúng là khiến người ta khó có thể tin được.

Ở hoàng thượng phá lệ ban phủ Công chúa cho Vô Ưu công chúa chưa lấy phu quân không lâu, hoàng thượng lại tiếp tục ban phủ đệ cho Ngao Nguyệt công chúa, Ngao Nguyệt không ở trong cung, ngược lại sống bên ngoài đại lại dễ dàng hơn nhiều, bây giờ nàng ta có thể xuất hiện ở đây bởi vì có phủ đệ ở ngoài cung.

“Ai?” Ngao Nguyệt sửa sang lại mạng che mặt xong, nhanh chóng giương mắt lên.

Bỗng dung, nàng ta vừa nhấc mắt lên liền nhìn thấy Thanh Linh đang nữ phần nam trang.

Ánh mắt lạnh lẽo kia quét tới giống như có thể đông cứng người khác, Thanh Linh thấp thỏm bất an, âm thầm cầu nguyện Ngao Nguyệt sẽ không nhận ra nàng.

Nàng cảm thấy có chút hối hận, lúc này lại không làm chút ít dịch dung đơn giản lên mặt của mình.

Ngao Nguyệt là công chúa của hoàng thất, nàng ta tuyệt đối sẽ không để cho người khác biết mình có dây dưa với một tên đào kép, nếu không sẽ làm mất mặt mũi của hoàng thất. Hoàng thượng mà biết được chắc chắn sẽ không để cho hai người họ được ở chung một chỗ làm mất hết mặt mũi của hoàng thất, càng đừng nói là có thể để cho Phong Lộng còn sống gây họa cho nữ nhi của mình.

May mắn ánh mắt của Ngao Nguyệt không có dừng lại ở trên người của nàng bao lâu thì xoay đầu nhìn về chỗ khác.

“Rốt cuộc là người nào?” Ngao Nguyệt trợn mắt nhìn khắp bốn phía cũng không tìm ra một người khả nghi.

“Cô nương, người đi đi, coi như là Phong Lộng xin người.” Giọng nói của Phong Lộng có chút nóng vội, hắn làm sao không biết mới vừa rồi có người ở chỗ tới cố ý muốn đánh rớt mạng che mặt của Ngao Nguyệt, người đó nhất định đã hoài nghi thân phận của Ngao Nguyệt.

Hắn cũng chỉ là một tên đào kép thấp hèn, có tài đức gì, có thể khiến cho công chúa hoàng thất vì hắn mà vứt bỏ mặt mũi chứ? Bất luận như thế nào, hắn không thể hại nàng.

“Ta đi, có thể, nhưng người nhất định phải đi theo ta.” Ngao Nguyệt từng chữ rõ ràng nói

“Người đâu, mang hắn đi.” Ngao Nguyệt chỉ tay vào Phong Lộng, phân phó mấy tên nam nhân ở sau lưng nói.

Người của Túy Lâu ào lên muốn ngăn cản những nam nhân kia mang Phong Lộng đi, nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Phong Lộng ngăn cản, bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn Phong Lộng bị người mang đi.

Trên thực tế, những người trong Túy Lâu không có một ai là đối thủ của người mà Ngao Nguyệt mang đến.

Sau khi Phong Lộng bị người mang đi, các khách nhân đều mất hứng cũng lần lượt rời đi.

Sau khi Thanh Linh đi ra khỏi Túy Lâu, nàng tìm một chỗ đổi lại y phục nữ tử liền đuổi Hương Thảo đi mua một chút son phấn.

Nàng đang đứng dưới một thân cây chờ Hương Thảo trở lại, nhìn thấy Vô Ảnh mặc bộ y phục dạ hành đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Yêu Thương Nhưng Nhớ

Editor: Yên Nhi

"Vô Ảnh, vừa rồi người có nhìn thấy là ai muốn đánh rớt mạng che mặt của Ngao Nguyệt công chúa không?" Thanh Linh hỏi, nếu như nàng không có phân phó Vô Ảnh làm chuyện gì, Vô Ảnh sẽ vẫn giống như kiếp trước, ẩn trong bóng tối bảo vệ nàng.

"Vô Ảnh nhìn thấy tiểu thư có hứng thú với nữ tử mạng che mặt kia, cho nên đã ra tay đánh rớt mạng che mặt của nàng ta. Vô Ảnh tự tiện làm chủ, xin tiểu thư trách phạt." Vô Ảnh nửa quỳ trên mặt đất, cung kính nói.

Thì ra người ra tay đánh rơi mạng che mặt của Ngao Nguyệt chính là Vô Ảnh: "Không trách người, người đứng lên đi." Nếu Vô Ảnh đã đánh rớt mạng che mặt của Ngao Nguyệt, bây giờ nàng có trách cứ Vô Ảnh cũng không có ý nghĩa gì, và lại nàng cũng rất hiểu kì nữ tử dưới mạng che mặt kia là ai. Hiện thời, biết được nữ tử kia là Ngao Nguyệt rồi có lẽ ngược lại là một chuyện xấu.

"Cảm ơn tiểu thư"

"Người trước đi theo Ngao Nguyệt, nhìn xem nàng ta an trí Phong Lộng ở chỗ nào!" Nàng cân nhắc một phen rồi nói, nàng chủ yếu là lo lắng Ngao Nguyệt lúc này ở Túy Lâu có thể đã nhận ra nàng, nếu nàng có thể bắt Phong Lộng làm tin, cho dù Ngao Nguyệt có nhận ra nàng hay không, đối với nàng mà nói cũng có chỗ tốt.

"Vâng" Vô Ảnh cung kính, sau đó biến mất ở trước mặt Thanh Linh.

Không lâu sau, Hương Thảo đã mua phấn son, mà Vô Ảnh đã sớm không còn ở chỗ này.

Trên đường phố đột nhiên nổi lên gió lớn, gió lớn cuốn theo bùn cát thổi tới, khiến cho người đi đường thiếu chút nữa không mờ mắt ra được. Sắc trời nhanh chóng tối xuống, nhìn có vẻ giống như là sắp sửa có trận mưa lớn.

Trên đường phố người đi đường thừa dịp cơn mưa còn chưa kéo tới, vội vàng lên đường.

Bão cát quá lớn, Thanh Linh cúi thấp đầu, mở khe mắt nhìn đường dưới chân. Chỗ này cách Phủ Hộ quốc Tướng quân không còn xa, nếu như nàng chạy nhanh một chút, cũng có thể sẽ chạy kịp về phủ trước khi mưa to.

Đột nhiên, nàng giống như đụng phải một bức tường thịt, chưa kịp ngẩng mắt nhìn, trên đỉnh đầu đã truyền tới giọng nói treu tức: "Thanh Linh không thể chờ đợi mà yêu thương nhưng nhớ bản tướng như vậy, bản tướng thật sự rất bất ngờ nha!"

2

Trước mắt nàng là vật áo có thêu hoa văn bề bộn phức tạp màu tím nhạt, ngửi được mùi thơm ngát trên người của đối phương, không cần nhìn cũng đã biết nàng đụng trúng ai.

"Nói bậy, ai thêm yêu thương nhưng nhớ người chứ." Nàng vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy khuôn mặt yêu nghiệt tuyệt mỹ của Tần Liễm, tức giận mà không biết xả chỗ nào, cái gì mà yêu thương nhưng nhớ, rõ ràng là do hấn cản đường đi của nàng.

"Nàng đó." Hấn thuận thế đáp.

"Người vô si!" Nàng đập một cái lên ngực của hấn.

"Xuống tay nhẹ một chút, nếu như nàng đánh phu quân tương lai của nàng thành tàn phế, coi chừng nàng thành quả phụ đó." Hấn quả thật là loại người có bản lĩnh nói ra lời nói vô lại nhưng khiến người ta cảm thấy vô cùng lịch sự.

"Ta cam tâm tình nguyện làm quả phụ." Nói xong nàng lui về phía sau hai bước, nhấc chân đá tới đũng quần của hấn.

Sắc mặt của Tần Liễm nghiêm nghị, vội vàng tránh đi một cước kia của nàng: "Nàng làm thật hả."

Không có đá trúng, nàng không khỏi ảo não buồn bực: "Có bản lĩnh thì người đứng im đừng nhúc nhích, nhìn xem ta làm thật hay giả." Chân nhỏ tiến lên phía trước tiếp tục đập về phía Tần Liễm.

Lần này cũng không đá trúng, trái lại để cho hắn bắt được một chân của nàng mà kéo lại, nàng liền rơi vào lòng hắn, mà hắn chưa đầy một khắc đã nhanh chóng ở giữa đường ôm ngang nàng lên.

"Người vô sỉ, mau bỏ ta xuống, Hương Thảo người còn đứng ngây ra đó làm gì, mau tới giúp ta." Bị một nam tử ôm ngang ở ngoài đường, nàng sắp mắc cỡ chết rồi.

Hương Thảo định tiến lên cứu vớt tiểu thư nhà mình, nhưng lúc vừa tiến lên lại nhận được ánh mắt còn lạnh hơn với hàn băng ngàn năm của cô gia tương lai ném tới lập tức nàng yếu ớt lui về phía sau hai bước: "Tiểu thư, trời sắp mưa rồi, hay là nô tỳ chạy về phủ mang ô đến đón người nha."

Không có biện pháp, ánh mắt của cô gia tương lai sắp làm nàng chết rét mất rồi, Hương Thảo khiếp đảm chạy đi trước. Tiểu thư, người tự cầu nhiều phúc đi.

Trong lòng Thanh Linh thầm mắng, Hương Thảo cái tên phản đồ này. Không thể nhờ vả người khác được, chỉ có thể dựa vào mình.

"Tần Liễm, người buông tay ra." Nàng dùng sức giẫy dụa. Nàng thật hoài nghi cái não mình có phải đã phá ra cái lỗ hay không, không có việc gì nàng đi trêu chọc Tần Liễm làm gì chứ.

Hắn đột nhiên cúi đầu, đến gần bên tai nàng ôn nhu nói: "Tuy Thanh Linh không sợ thành quả phụ, nhưng bản tướng lại đau lòng cho Thanh Linh, sẽ không để cho Thanh Linh phải trở thành quả phụ." Giọng nói truyền đến, hắn há mồm ngậm lấy vành tai ónh nhuận như trân châu của nàng nhẹ nhàng cắn một cái.

Vành tai truyền đến cảm giác ướt át và đau đớn nhỏ, tiếp theo có một luồng cảm giác tê dại lan khắp toàn thân, khiến cho nàng không nhận được mà run lên. Khí lực trên tay nhanh chóng mất đi, khiến nàng lần nữa không thể giãy dụa, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Sống hai đời, chưa từng có người nam tử nào đùa giỡn với nàng như thế, bây giờ nàng là vừa xấu hổ vừa giận, nhưng lại không thể làm gì, chỉ biết trợn to hai mắt ác độc trừng mắt nhìn hắn.

Không thể phủ nhận, lúc người bị xui xẻo, ngay cả uống miếng nước cũng sẽ bị sặc.

Nàng bị hắn đùa giỡn thì thôi đi, mở to mắt trừng hắn còn bị gió thổi cát vào mắt!

Ông trời thật không có mắt mà!

"Á, đôi mắt của ta" Mắt bị cát bay vào mắt rất khó chịu.

Tần Liễm thấy nàng bị cát bay vào mắt, lập tức luống cuống, vội vàng ôm nàng đến dưới một mái hiên để tránh gió.

"Đau quá..." Nàng không nói nên lời, nước mắt ào ào chảy xuống, khiến người nào đó lại thấy đau lòng.

"Ngoan, đừng lo lắng, ta giúp nàng thổi cát ra." Giọng điệu của hắn giống như đang dỗ dành hài tử mà an ủi nàng, lấy tay áo vụng về giúp nàng lau nước mắt.

"Ừ..." Nàng hiếm khi nhu thuận đứng yên, mặc cho hắn thổi mắt cho nàng.

"Khá hơn chút nào không?" Hắn hỏi

"Còn đau.... Đều tại người..." Sao mỗi lần đụng phải hắn đều không gặp được chuyện tốt nào vậy.

"Được rồi, đều tại ta, đều do ta không tốt." Hắn ôn nhu nói, nhẹ nhàng để ý thổi mắt cho nàng.

"Tại sao mỗi lần gặp người đều không có chuyện tốt gì vậy." Giọng nàng ai oán nói.

Hắn không đáp lại, trên mặt cũng là nụ cười bất đắc dĩ và cung chiêu.

"Khá hơn không?" Trong mắt hắn không giấu được lo lắng.

Nàng nháy mắt mấy cái, đôi mắt đã không còn đau như lúc nãy, nhưng nước mắt vẫn còn chảy. Người nào đó lần nữa cuộn lên ống tay áo, vụng về lau đi những giọt nước mắt kia cho nàng. Nhìn thấy ánh mắt lo lắng và đau lòng cho nàng của hắn, lòng nàng không khỏi ảm áp.

Gió lớn vẫn chưa ngừng thổi, bầu trời đã bắt đầu rơi xuống những hạt mưa lớn như trân châu, chắc chắn không còn bao lâu, sẽ là mưa to tầm tã.

"Tin ta sao?" Tần Liễm đột nhiên hỏi, gió lớn thổi tới, ba nghìn sợi tóc đen như mực của hắn bay giữa không trung, bạch y bay phấp phới. Phong tư tuyệt diệu, phóng khoáng tiêu sái.

Thanh Linh không hiểu, nghiêng đầu sững sờ nhìn hắn.

Hắn duỗi một tay về phía nàng, từng đốt ngón tay rõ ràng, trắng nõn như ngọc.

Nàng bỗng dưng có một loại xúc động muốn tin tưởng ý lại vào hắn, đưa tay cho hắn, sau đó cầm lấy bàn tay kia. Trong lòng nàng nghĩ như vậy, sau đó vươn tay ra, đầu ngón tay vừa mới chạm tới tay hắn, liền bị hắn nắm chặt.

"Nhắm mắt lại!" Hắn nói.

Nàng nghe lời nhắm mắt lại.

Lúc này người đi trên đường đã thưa thớt hơn. Hắn lôi kéo nàng trên đường mặc sức chạy nhanh, bạch y tung bay, thanh sam bay múa, bạch y thanh sam hòa quện vào nhau, giống như đôi bướm đang mặc sức bay múa trong thiên địa. +

Nàng nhắm hai mắt lại, tùy ý để bão cát đánh lên mặt mình. Có hắn ở phía trước dẫn nàng đi, nàng không hề sợ hãi. Tay của hắn có chút lạnh, nhưng được hắn nắm lấy nàng cảm thấy vô cùng yên tâm. Nàng từ từ chủ động nắm lại tay của hắn, hắn cảm giác được hành động của nàng, tâm tình vui vẻ liền nở ra một nụ cười đẹp mắt, càng thêm dùng sức nắm chặt tay của nàng

Trong đầu đột nhiên thoáng qua một câu nói: Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão! (Nắm tay nhau cả đời, cùng nhau sống đến già)

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Hoa Hồng

Editor: Yên Nhi

Ven đường có chỗ có thể tránh mưa, nhưng hai người ai cũng không mở miệng nói muốn dừng lại, ngẫm hiểu lẫn nhau mà tiếp tục chạy.

Lúc hai người chạy đến trước cửa phủ Hộ quốc Tướng quân thì trên bầu trời có tiếng sét đánh, sau đó 'Ào ào' một tiếng, mưa lập tức rơi xuống dày đặc.

Trận mưa này đến nhanh, đi cũng nhanh, mới qua nửa nén nhang, trời đã có dấu hiệu thay đổi.

Tần Liễm đã vào phủ Hộ quốc Tướng quân, nên hắn không có lý do gì không đi bá kiến nhạc phụ đại nhân tương lai Diệp Thiên Minh của mình một chút.

Hắn vừa đề cập đến việc đi gặp Diệp Thiên Minh, không ngờ quản gia lại nói Diệp Thiên Minh không có trong phủ. Hắn liền đi gặp Diệp Đàm, ân cần hỏi han nói chuyện xã giao với Diệp Đàm một lúc rồi mới rời đi.

Sắc trời vừa tối, Diệp Thiên Minh liền phái người tới kêu Thanh Linh đến thư phòng một chuyến. Khi Thanh Linh còn đang tắm, có lẽ là do một mối, lúc đang tắm thì nàng ngủ thiếp đi ở trong nước, cho đến khi nước lạnh đi nàng mới tỉnh lại.

Lúc nàng tắm rửa vốn không thích có người đến quấy rầy, cho nên hắn không lên tiếng, nên Hương Thảo cũng không đến quấy rầy nàng.

Sau khi đợi nàng tắm rửa sửa sang lại một phen, thì thời gian đã trôi qua rất lâu rồi. Lúc này Hương Thảo mới nói cho nàng biết Diệp Thiên Minh đã phái người đến hai lần, lần đầu tiên là gọi nàng đến thư phòng của Diệp Thiên Minh, có lẽ là Thanh Linh đến quá lâu, cho nên hắn lại phái người tới nói là đêm nay nàng không cần đi qua nữa, ngày mai lại đến thư phòng một chuyến.

Hiện tại Thanh Linh không làm gì, cũng muốn biết Diệp Thiên Minh tìm nàng có chuyện gì, nên mặc áo khoác ngoài vào, rời khỏi viện của mình, khoan thai đi đến thư phòng của Diệp Thiên Minh.

Cửa thư phòng không có đóng, nhưng Thanh Linh vẫn lễ phép đưa tay gõ cửa.

Diệp Thiên Minh ngồi ngay ngắn sau bàn đọc sách, rút đi áo giáp trên người hắn là bộ thanh sam, thoát nhìn nho nhả dễ gần. Lúc này hắn giống như đang nhìn cái gì, nhìn rất chuyên chú, nàng đã gõ cửa vài tiếng, Diệp Thiên Minh cũng không có lên tiếng.

Nàng trực tiếp đi thẳng vào: "Phụ thân" Nàng nhẹ giọng kêu.

Diệp Thiên Minh giống như bị ma nhập, phảng phất giống như không nghe thấy, vẫn như cũ không nhúc nhích cúi đầu nhìn bức họa trên bàn.

Thanh Linh tiến lên hai bước, lúc này cuối cùng Diệp Thiên Minh cũng cảm nhận được Thanh Linh đến, nhanh tay cuộn lại bức họa, cả giận nói: "Ai cho người vào đây." Trong mắt hắn nổi lên sát khí, vẻ mặt hung ác, phảng phất như bò lên từ chín tầng địa ngục.

Lúc hắn gấp cuộn bức họa kia lại, nàng vẫn còn kịp nhìn thấy được một góc của bức họa.

Một góc của cuộn tranh có vẽ một đóa hoa hồng, vừa nhìn thấy hoa hồng này, toàn thân Thanh Linh đều chấn động, trong lòng hỗn loạn, tay chân lạnh lẽo, đối với câu hỏi của Diệp Thiên Minh, nàng lúng ta lúng túng trả lời: "Là người gọi ta tới." Bây giờ sắc mặt nàng nhìn rất không tốt, trong đầu cứ mãi hiện ra nét hoa hồng lúc này.

Đó là loại hoa mà nàng không biết tên, giống như là tường vi, nhưng nhụy hoa màu trắng lại nhìn giống như giọt lệ. Hoa này, giống hệt như đóa hoa được khắc trên miếng ngọc bội màu đỏ nàng đã từng gặp. Miếng ngọc bội đỏ là nàng từng kéo từ trên người của hắc y nhân xuống, mà tên hắc y nhân kia chính là người kiếp trước đêm nàng ở Tử Quốc Tự gặp phải đã đánh cắp nàng.

Có thể nói cái chết ở kiếp trước của nàng không thể thoát khỏi việc liên quan đến tên hắc y nhân đó.

Nàng không khỏi nghi ngờ rằng Diệp Thiên Minh và tên hắc y nhân đó có quan hệ gì? Nhưng vào lúc đó Diệp Thiên Minh vẫn còn ở phía xa biên quan đối chiến với Ô Quốc, làm sao có thời gian để ý đến những chuyện bên trong Hạ Thành? Hơn nữa còn có thể biết Hách Liên Dực mưu đồ muốn hiến tặng nàng cho Thái tử chứ?

Diệp Thiên Minh và cái chết của nàng ở kiếp trước chắc không có liên quan quá lớn nhỉ?

Giống như ý thức được chính mình đang luống cuống, Diệp Thiên Minh dần dần thu lại tức giận, lúc mở miệng lần nữa thì giọng nói của hắn đã bình tĩnh lại: "Đi vào sao không gõ cửa?"

Thanh Linh hồi phục lại tâm tình, cũng phục hồi lại tinh thần: "Lúc nữ nhi đi vào có gõ vài tiếng, phụ thân lại không nghe thấy, nên nữ nhi liền đi vào."

Bức họa kia, hắn nhìn say mê như vậy, thậm chí là nàng đi vào cũng không có cảm giác, xem ra bức họa kia khẳng định rất quan trọng định đối với hắn.

"Hoa trên tranh đẹp quá, phụ thân, đó là loại hoa gì vậy, ta dường như chưa từng thấy qua." Nàng xác định loại hoa này không hề có ở Nam Hạ, có lẽ là ở Đông Lăng mới có.

"Ha ha, chỉ là một chút hoa đại, nói ra người cũng không biết đâu." Hắn trả lời có lệ: "Phụ thân tìm người tới là muốn hỏi một chút, người biết người của Linh Y Cốc sao?"

Hắn rõ ràng là đang cố ý tránh đề tài vừa rồi, nàng biết dù mình có hỏi tiếp chuyện có liên quan đến bức họa kia thì Diệp Thiên Minh cũng sẽ không nói thêm. Xem ra, nàng chỉ có thể âm thầm điều tra bức họa kia rồi.

"Con... không biết!" Thanh Linh nói, Diệp Thiên Minh hỏi như vậy, hẳn là Diệp Đàm đã nói với hắn chuyện đi Linh Y Cốc rồi.

Ánh mắt sắc bén của hắn rơi lên trên người nàng, hơi híp mắt: "Vậy sao người lại nghĩ tới việc đưa Nhị ca người đến Linh Y Cốc chữa bệnh? Phụ thân nghe nói Linh Y Cốc khó tìm, dù có tìm được cũng chưa chắc có thể đi vào được, người có thể chỉ dẫn Nhị ca đến Linh Y Cốc chữa bệnh, chẳng lẽ không biết người của Linh Y Cốc sao?"

"Người biết Linh Y Cốc là Tàn tướng!" Lúc này nàng chỉ có thể kéo Tàn Liễm ra làm bia đỡ đạn: "Nữ nhi từng nói về bệnh của Nhị ca với Tàn tướng, lúc đó Tàn tướng đã nói là hắn có quen biết với người của Linh Y Cốc, nếu như Nhị ca bằng lòng, hẳn có thể nhờ người của Linh Y Cốc chữa bệnh cho Nhị ca." Hy vọng lúc Diệp Thiên Minh tìm Tàn Liễm hỏi chuyện thì Tàn Liễm sẽ không phủ nhận lời của nàng.

Nàng nhìn về mặt Diệp Thiên Minh, hình như đã tin lời nàng nói.

"Thì ra là như vậy, xem ra Tàn tướng đối rất quan tâm tới người." Hắn ý tứ không rõ ràng nói: "Tốt lắm, cũng không còn chuyện gì nữa, người lui xuống trước đi!"

"Vâng, phụ thân." Thanh Linh cung kính nói, sau đó đi khỏi thư phòng.

Trở lại phòng ngủ, phát hiện Vô Ảnh đã sớm đã ở bên trong phòng đợi nàng.

"Tiểu thư, Vô Ảnh bị người của Ngao Nguyệt công chúa phát hiện, không thể theo dõi nữa." Vô Ảnh cúi thấp đầu nói.

"Cái gì, bọn họ vậy mà có thể phát hiện ra người?" Thanh Linh thật sự cảm thấy bất ngờ, công phu theo dõi người hàng đầu của Vô Ảnh lại có thể bị phát hiện, xem ra thuộc hạ của Ngao Nguyệt cũng không đơn giản.

"Vô Ảnh cũng không biết vì sao bọn họ lại phát hiện ra mình."

"Ừ, ta biết rồi, chuyện này trước tiên để sang một bên đi." Thanh Linh thần nhiên nói.

Trong một gian phòng của Mê Tiên Trà Lâu, một nữ tử mặc bộ váy Thiên Thủy Bích có thêu hoa lan đứng gần cửa sổ, không không nhúc nhích, chỉ lặng lẽ nhìn phong cảnh mê người bên ngoài cửa sổ.

Sau lưng là hai nha hoàn yên lặng mà đứng, không dám thở mạnh một cái, giống như sợ quấy rầy sự yên tĩnh của nữ tử kia.

'Két' một tiếng, cửa bị người mở ra, lại có một nha đầu Bích Hà mặc trang phục thị nữ đi vào.

Nàng ta khom gối hành lễ với nữ tử đang đứng gần cửa sổ, nói: "Công chúa, Diệp đại tiểu thư sắp đến rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Muốn Diệt Trừ Nàng

Trên mặt Diệp Thanh Ngọc mang theo mạng che mặt, cúi thấp đầu đi vào Mê Tiên Trà Lâu.

Đây là lần đầu tiên nàng ra khỏi phủ sau vụ xấu mặt ở yến tiệc kia, nhiều ngày nay nàng luôn trốn ở trong phủ, không dám ra ngoài, vì sợ sẽ nghe thấy những tin đồn khó nghe liên quan đến mình ở bên ngoài. Mà đầu sỏ hại nàng không dám lộ mặt ra cửa này chính là tiểu tiện nhân Diệp Thanh Linh, nàng và nàng ta không đội trời chung!

Hôm qua lúc Hương Diệp ra ngoài phủ, có người bí mật thông qua nàng ta hẹn nàng đến Mê Tiên Trà Lâu, nói là có cách giúp nàng đối phó với Diệp Thanh Linh, nên nàng làm theo lời, đến rất đúng hẹn.

Diệp Thanh Ngọc lên lầu hai, Hương Diệp cũng ở ngay sau lưng nàng, các nàng dừng lại trước cửa của một gian phòng, Hương Diệp vươn tay ra, gõ nhẹ cửa phòng.

“Diệp đại tiểu thư, mời vào!” Bích Hà tiến ra mở cửa, sau khi nhìn rõ người đến mới mời chào.

Chủ tớ Diệp Thanh Ngọc trước sau đi vào trong phòng, Bích Hà sau lưng lập tức liền đóng chặt cửa lại.

“Thần nữ tham kiến Ngao Nguyệt công chúa!” Diệp Thanh Ngọc hành lễ, Hương Diệp theo sau cũng cung kính thi lễ một cái.

Nữ tử đứng gần cửa sổ chậm rãi xoay người, mỉm cười đi đến trước mặt Diệp Thanh Ngọc đỡ nàng ta dậy “Diệp đại tiểu thư không cần đa lễ!”

Diệp Thanh Ngọc ngược mắt nhìn Ngao Nguyệt công chúa mỉm cười, phát hiện những lúc Ngao Nguyệt không cười thì cảm thấy lạnh băng, khiến người khác không dám đến gần. Nhưng lúc nàng cười lộ lên một tiếng, xinh đẹp đến có thể khiến bách hoa đều phải thất sắc.

“Công chúa, người thật có thể giúp thần nữ diệt trừ con tiện nhân Diệp Thanh Linh kia sao?” Diệp Thanh Ngọc không kìm chế lời nói, vội vàng cầm lấy tay Ngao Nguyệt hỏi.

Ngao Nguyệt liếc qua tay của Diệp Thanh Ngọc, trong mắt xuất hiện tia chán ghét không dễ dàng phát hiện ra. Xem ra, tin tức Diệp Thanh Ngọc mang lòng thù hận Diệp Thanh Linh, thậm chí còn muốn đẩy Diệp Thanh Linh vào chỗ chết là thật.

Diệp Thanh Ngọc dễ dàng tin tưởng một người như thế, đúng là đồ ngốc, nhưng nếu nàng ta không ngốc một chút, thì sao để Ngao Nguyệt nàng lợi dụng được?

Ngày đó Túy Lâu, mạng che mặt của nàng bị người đánh rơi, lúc quan sát bốn phía thì phát hiện ra Diệp Thanh Linh nữ giả nam trang. Lúc ấy nàng không biết rõ Diệp Thanh Linh có nhận ra nàng hay chưa, nên lúc còn chưa rời hẳn khỏi Túy Lâu, liền phái người âm thầm ở xa xa theo dõi Diệp Thanh Linh.

Người nàng phái đi theo dõi Diệp Thanh Linh, phát hiện có một hắc y nữ tử đứng cùng Diệp Thanh Linh dưới thân cây một lúc sau, thì hắc y nữ tử kia liền đuổi theo, âm thầm đi theo đằng sau xe ngựa của nàng. Diệp Thanh Linh nếu đã theo dõi nàng ngày hôm đó, thì nàng ta vĩnh viễn chính là một mối họa. Nếu Diệp Thanh Linh không nhận ra nàng thì đã tốt, nhưng nhờ như lại có thì sao? Nhờ như Diệp Thanh Linh còn đoán ra được sự tình giữa nàng và Phong Lộng thì làm sao?

Nàng là một Công chúa hoàng thất, nhưng lại dây dưa một chỗ với Phong Lộng. Thân phận Phong Lộng chỉ là đào kép trong Túy Lâu, nếu để phụ hoàng biết được nam tử nàng thích chỉ là một đào kép, mà nàng lại luôn muốn ở bên kẻ đào kép ấy, người nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, đặc biệt là sẽ càng không bỏ qua cho Phong Lộng.

Vì để triệt tai họa về sau, Diệp Thanh Linh tuyệt đối không thể giữ lại được!

“Đại tiểu thư vừa tới, chắc là khát rồi, đến đây uống chén trà đi” Ngao Nguyệt không dấu vết gỡ tay Diệp Thanh Ngọc ra, xoay người tự tay rót chén trà đưa cho nàng ta.

“Đa tạ Công chúa” Diệp Thanh Ngọc nhận lấy trà, được sủng ái mà sinh ra kính sợ nói.

“Tất cả các người đều lui ra, không có mệnh lệnh của bốn công chúa, ai cũng không được vào” Ngao Nguyệt phân phó.

Nha hoàn bên cạnh Ngao Nguyệt lần lượt lui ra ngoài, Hương Diệp cũng nhận được ánh mắt của Diệp Thanh Ngọc mà lui ra ngoài.

Trở lại Mặc Trúc viện lần nữa, Thanh Linh cảm thấy nơi này vẫn yên tĩnh không khác gì lần trước.

Một gã sai vặt trong Mặc Trúc viện thấy Thanh Linh đã đến, nhiệt tình tiến lên nói: “Nhị tiểu thư tới rồi, Nhị công tử bây giờ đang ở thư phòng”

“A, phải không, người dẫn ta đi xem một chút” Nàng không thường tới đây, căn bản là không biết rõ thư phòng Diệp Đàm ở đâu.

Gã sai vặt kia dù cảm thấy yêu cầu của nàng có chút kì quái, nhưng cũng không lên tiếng hỏi gì mà trực tiếp dẫn nàng đi.

Thanh Linh vừa đi vào thư phòng, đã thấy Diệp Đàm ngồi ngay ngắn ở phía sau án thư, một góc án thư có đặt lư hương ninh thần hương. Nhìn xuyên thấu qua làn khói bốc lên nhân nhạ từ lư hương, nổi bật khuôn mặt trắng nõn mềm mịn của hắn. “Nhị ca” Nàng hô lên một tiếng, người ngồi sau án thư liền ngẩng đầu lên, cười nhẹ với nàng một tiếng, sau đó đặt sách trong tay xuống.

“Đến đây” Giọng nói hần thanh thản mà tự nhiên.

“Ừ, ta đến thăm Nhị ca một chút, tiện thể cũng muốn hỏi Nhị ca một chuyện” Diệp Đàm mặc dù bị ốm đau quẩn thân, nhưng trước kia lúc còn chưa bị bệnh, hắn cũng đã từng đi theo Diệp Thiên Minh xuất binh đánh giặc, còn nói lại những năm bị bệnh này, tay hắn lúc nào cũng không rời khỏi quyển sách. Nên Thanh Linh nghĩ, Diệp Đàm chắc hẳn cũng có kiến thức rộng rãi đi.

“Có chuyện gì?” Diệp Đàm hỏi.

“Chờ ta một chút!” Thanh Linh từ bàn làm việc của Diệp Đàm cầm lên một cây bút, dựa theo kí ức, vẽ lên tờ giấy trắng một đóa hoa màu đỏ tựa như tường vi, màu trắng nhị hoa lại giống hệt như giọt nước mắt.

“Ở Nam Hạ Quốc hình như không có loại hoa này, Thanh Linh là muốn hỏi Nhị ca đã gặp qua loại hoa này bao giờ chưa?” Nàng chỉ vào hoa trên bức họa.

Diệp Đàm nhìn nhìn xong lại lắc đầu “Hoa này rất lạ, ta chưa thấy qua bao giờ”

“À, ra vậy” Trong mắt nàng xẹt qua một tia thất lạc.

“Linh Nhi có tâm sự sao?” Diệp Đàm tỉ mỉ phát hiện Thanh Linh không yên lòng khi nhìn bức họa kia, còn chau mày lại, giống như là trong lòng đang có chuyện gì đó.

“Ách, không có, không có” Nàng nở nụ cười thật tươi, muốn dùng nó che dấu đi vẻ không vui trên mặt.

Diệp Đàm còn định hỏi thêm gì nữa, đôi môi gật gật, đúng lúc này thị vệ Mặc Vũ thường đi theo bên cạnh Diệp Đàm tiến vào.

“Nhị công tử, lão gia tìm người, gọi người đến thư phòng một chuyện” Hắn cung kính nói.

“Ừ, đã biết” Diệp Đàm thản nhiên nói.

“Nếu bây giờ phụ thân đã có việc muốn tìm Nhị ca, vậy ta đi trước” Lo lắng hắn sẽ hỏi tiếp cái gì, nàng trả lời không tốt thì khôn, vì vậy nhanh chóng tìm lí do rời đi.

Mùa hè thường sau giờ Ngọ rất nóng bức, ve trên cây kêu liên tục không ngừng, khiến người nghe rất dễ bức bối vô lí.

Dưới một góc đại thụ rậm rạp, Thanh Linh mặc yếm xanh nhạt kết hợp với váy dài, bên ngoài choàng thêm sa y màu trắng mỏng manh như màn sương, ung dung nằm trên giường quý phi đọc sách. Thân sắc nàng bức bối, nhìn cả buổi, sách còn chưa lật được một trang.

“Tiểu thư, vừa rồi quản gia phái người đưa tới một phần thiệp mời từ Ngao Nguyệt công chúa.” Hương Thảo từ một chỗ gần đó đi tới, trong tay cầm theo một tấm thiệp mời màu tím nhạt.

Thanh Linh mở ra tấm thiệp mời nhận được từ tay Hương Thảo, nhìn lướt qua một lần.

“Tiểu thư, trên thiệp mời viết gì vậy?” Hương Thảo tò mò hỏi.

“Ngao Nguyệt công chúa chỉ là mời tiểu thư nhà người đến Sông Hoài ngày phóng sinh tiết”

Mọi người trong Hạ Thành sẽ không đi sẵn vào ngày phóng sinh tiết, còn có thể mang cá sống bắt được đến Hoài Giang phóng sinh, hoặc sẽ đến chùa miếu hương khói cầu nguyện gần đó để phóng sinh con mồi bắt được.

Cái gọi là phóng sinh chính là làm việc thiện để bù lại vào các khoản nợ ở kiếp này và kiếp trước, nhằm cầu ước để mình có một số mệnh tốt vào kiếp sau.

Trong lòng Thanh Linh không tin chỉ cần phóng sinh là có thể trả lại hết các khoản nợ chém giết, mọi việc đều có nhân quả, quả báo đã đến thì trốn cũng không thoát được, nên những thứ cần đòi lại kia, nàng chắc chắn sẽ không buông tha.

Ngao Nguyệt công chúa tự tay mời, nàng cũng không tiện từ chối. Nghe nói phong cảnh ở Hoài Giang không tệ, tâm tình gần đây của nàng cũng không được tốt, vậy ngày phóng sinh tiết đó xem như đi giải sầu cũng được.

Chương 56: Ngoài Cười Nhưng Trong Không Cười (1)

Trước đây Thanh Linh đã hạ xuống phương thuốc cho Diệp Đàm điều trị thân thể, nhưng hiệu quả không lớn. Hai ngày nay cổ trùng trong cơ thể Diệp Đàm phát tác rất nhiều lần, lúc phát tác, Diệp Đàm ho rất nặng nề, khắc khổ.

Cứ tiếp tục như thế, không biết đến khi nào Diệp Đàm mới có thể lên đường đi đến Linh Y Cốc được.

Thanh Linh gọi Vô Ảnh tới, cho nàng ta đi tìm bạch phục, sinh hoàng, hàn thực và vài loại dược khác. Mấy vị dược này có tác dụng tạm thời ức chế cổ trùng được một chút, nàng không biết cổ trùng trong cơ thể Diệp Đàm là loại cổ trùng nào, nhưng trước tiên dùng mấy vị dược này vẫn có thể áp chế được cổ trùng trong Diệp Đàm được một hồi, điều trị thân thể thật tốt.

Mấy thứ dược kia sinh trưởng ở những nơi có địa hình nguy hiểm, trên thị trường cực kì khó tìm. Thời gian Vô Ảnh đi theo bên người nàng cũng không ngắn, tự nhiên cũng nhận biết được một ít loại dược thảo, trước mắt phải nàng ta đi là tốt nhất.

Thanh Linh vừa phân phó Vô Ảnh, Vô Ảnh lập tức xuất phát ngay sau đó.

Ngày Phóng Sinh Tiết, khắp nơi tràn ngập các loại tranh vẽ chim chóc, hoa cỏ, xung quanh còn có tiếng người huyên náo không ngừng.

Trên thị trường *tranh hoa điều không chỉ dừng lại ở hoa và chim chóc, mà kèm đó còn bán những loại động vật nhỏ khác. Bởi vì hôm nay là ngày Phóng Sinh, người đi đường lui tới đây chủ yếu là để mua chút ít động vật nhỏ mang đi phóng sinh.

*tranh hoa điều: các loại tranh vẽ chim chóc, hoa cỏ.

Thanh Linh nhìn các loại động vật trước mặt có đủ màu sắc và hình dạng mà không khỏi thờ dãi, bắt những loài động vật bé nhỏ này tới rồi lại mang đi phóng sinh thì thật có thể trả hết khoản nợ giết chóc mà con người gây ra sao? Chỉ sợ là sẽ càng gây thêm nhiều tội nghiệt mà thôi.

“Tiểu thư, người trên trà lâu kia hình như là cô gia tương lai thì phải.” Hương Thảo kéo tay áo Thanh Linh nhắc nhở.

Thanh Linh nhìn theo phương hướng Hương Thảo chỉ, đứng thật trên lầu hai của một quán trà, Tàn Liễm ngồi gần cửa sổ, hân một thân bạch y trắng hơn cả tuyết, tao nhã lộng lẫy. Đối diện hân mơ hồ còn có người nữa đang ngồi, nhưng lại bị màn tơ treo trên cửa sổ cản trở, nhìn không rõ được người.

Trong gian phòng trang nhã của trà lâu, Tàn Liễm tựa như cũng cảm thấy có ánh mắt đang nhìn hân, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn ra đường phố bên ngoài cửa sổ, liền bắt gặp bóng người thanh lệ thân quen. Thoáng chốc, vui vẻ trên mặt càng sâu thêm.

Khuyết Ngọc hồng y như lửa, khuôn mặt yêu dã, phát hiện nam tử ngồi đối diện bỗng nhiên như rất vui vẻ, cũng theo đó nhìn ra ngoài cửa sổ, liền thấy Thanh Linh.

“Người thật sự đã thích nha đầu kia sao?”

Tàn Liễm không có phản ứng gì với câu hỏi của hân, chỉ phân phó A Thất: “A Thất, mang con cá chép kia xuống cho Nhị Tiểu thư đưa đi đi.”

A Thất được phân phó, bưng lên một chậu gỗ đựng cá chép nhanh chóng rời đi.

“Chẳng phải con cá chép kia là thứ Tĩnh Vương tặng cho người để mang đi phóng sinh sao?” Khuyết Ngọc mỉm cười nói. Ở Nam Hạ, cá chép có ngụ ý là bình an cát tường. Đem nó đi phóng sinh, không chỉ có thể trả lại một chút khoản nợ giết chóc, mà còn có thể bảo vệ người tha và mang đến bình an.

Cá chép vì mang ngụ ý tốt đẹp đó, nên có thể mang nó ra để phóng sinh trong ngày Phóng Sinh Tiết, thì đúng là không còn gì có thể tốt hơn nữa. Nhưng cá chép ở Hạ Thành rất hiếm hoi. Tĩnh Vương có thể sở hữu được một con cá chép, chắc chắn cũng đã phải mất một phen công phu.

Tàn Liễm vốn là muốn bắt cá chép để đi Hoài Giang phóng sinh, nhưng vì thời tiết nóng bức, mới đi vào trà lâu nghỉ ngơi một chút. Khuyết Ngọc không ngờ rằng, Tàn Liễm chỉ vì vừa nhìn thấy Thanh Linh, đã lập tức đem cá chép đi tặng cho người ta.

“Bản Tướng không tin khoản nợ giết chóc có thể hoàn trả lại chỉ vì hành động thả ra chút ít động vật ấy, khoản nợ đó chỉ có thể trả lại bằng máu!” Trong mắt phượng tuyệt đẹp của hân lóe qua một tia huyết quang, đau thương lạnh lùng và ngoan tuyệt, nhưng chỉ trong giây lát đã trở lại bộ dáng nước chảy mây bay ban đầu.

Chính vì không tin, cho nên cái gọi là phóng sinh và không phóng sinh, đối với hân mà nói cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

Khuyết Ngọc cũng không bỏ qua tia huyết quang chết chóc chợt lóe trong mắt hân, trong lòng hơi lạnh thâm khiếp sợ.

A Thất bung chậu gỗ, đuổi theo bóng người màu xanh nhạt xinh đẹp phía trước.

“Diệp Nhị tiểu thư, con cá này là Tướng gia nhà ta đưa cho người.” A Thất ngăn trước mặt Thanh Linh nói.

Ngao Nguyệt hẹn nàng đến Hoài Giang phóng sinh, nàng mang con cá đi theo có vẻ sẽ thích hợp hơn đi tay không.

“Thật ngại quá!” Trên miệng nàng nói như vậy, nhưng trên mặt cách nào cũng không nhìn ra là có chút thẹn thùng.

“Chỉ là một con cá mà thôi, không có gì.” A Thất cười nói.

Vây trên thân cá hiện ra một tầng ánh sáng màu vàng, chói mắt mà đoạt màu. Đồ mà Tần Liễm cầm trên tay, quả nhiên thứ nào cũng đều là vật tinh xảo trân quý. Nàng nhìn chăm chăm con cá này, nhận ra là cá chép, nói: “Con cá chép này giá trị chắc hẳn cũng rất xa xỉ đi?”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Ngoài Cười Nhưng Trong Không Cười (2)

Trước đây Thanh Linh đã hạ xuống phương thuốc cho Diệp Đàm điều trị thân thể, nhưng hiệu quả không lớn. Hai ngày nay cổ trùng trong cơ thể Diệp Đàm phát tác rất nhiều lần, lúc phát tác, Diệp Đàm ho rất nặng nề, khắc khổ.

Cứ tiếp tục như thế, không biết đến khi nào Diệp Đàm mới có thể lên đường đi đến Linh Y Cốc được.

Thanh Linh gọi Vô Ảnh tới, cho nàng ta đi tìm bạch phục, sinh hoàng, hàn thực và vài loại dược khác. Mấy vị dược này có tác dụng tạm thời ức chế cổ trùng được một chút, nàng không biết cổ trùng trong cơ thể Diệp Đàm là loại cổ trùng nào, nhưng trước tiên dùng mấy vị dược này vẫn có thể áp chế được cổ trùng trong Diệp Đàm được một hồi, điều trị thân thể thật tốt.

Mấy thứ dược kia sinh trưởng ở những nơi có địa hình nguy hiểm, trên thị trường cực kì khó tìm. Thời gian Vô Ảnh đi theo bên người nàng cũng không ngắn, tự nhiên cũng nhận biết được một ít loại dược thảo, trước mắt phái nàng ta đi là tốt nhất.

Thanh Linh vừa phân phó Vô Ảnh, Vô Ảnh lập tức xuất phát ngay sau đó.

Ngày Phóng Sinh Tiết, khắp nơi tràn ngập các loại tranh vẽ chim chóc, hoa cỏ, xung quanh còn có tiếng người huyền ảo không ngừng.

Trên thị trường *tranh hoa điều không chỉ dừng lại ở hoa và chim chóc, mà kèm đó còn bán những loại động vật nhỏ khác. Bởi vì hôm nay là ngày Phóng Sinh, người đi đường lui tới đây chủ yếu là để mua chút ít động vật nhỏ mang đi phóng sinh.

*tranh hoa điều: các loại tranh vẽ chim chóc, hoa cỏ.

Thanh Linh nhìn các loại động vật trước mặt có đủ màu sắc và hình dạng mà không khỏi thờ dãi, bắt những loài động vật bé nhỏ này tới rồi lại mang đi phóng sinh thì thật có thể trả hết khoản nợ giết chóc mà con người gây ra sao? Chỉ sợ là sẽ càng gây thêm nhiều tội nghiệt mà thôi.

“Tiểu thư, người trên trà lâu kia hình như là cô gia tương lai thì phải.” Hương Thảo kéo tay áo Thanh Linh nhắc nhở.

Thanh Linh nhìn theo phương hướng Hương Thảo chỉ, đúng thật trên lầu hai của một quán trà, Tần Liễm ngồi gần cửa sổ, hán một thân bạch y trắng hơn cả tuyết, tao nhã lộng lẫy. Đối diện hắn mơ hồ còn có người nữa đang ngồi, nhưng lại bị màn tơ treo trên cửa sổ cản trở, nhìn không rõ được người.

Trong gian phòng trang nhã của trà lâu, Tần Liễm tựa như cũng cảm thấy có ánh mắt đang nhìn hắn, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn ra đường phố bên ngoài cửa sổ, liền bắt gặp bóng người thanh lệ thân quen. Thoáng chốc, vui vẻ trên mặt càng sâu thêm.

Khuyết Ngọc hồng y như lửa, khuôn mặt yêu dã, phát hiện nam tử ngồi đối diện bỗng nhiên như rất vui vẻ, cũng theo đó nhìn ra ngoài cửa sổ, liền thấy Thanh Linh.

“Người thật sự đã thích nha đầu kia sao?”

Tần Liễm không có phản ứng gì với câu hỏi của hắn, chỉ phân phó A Thất: “A Thất, mang con cá chép kia xuống cho Nhị Tiểu thư đưa đi đi.”

A Thất được phân phó, bung lên một chậu gỗ đựng cá chép nhanh chóng rời đi.

“Chẳng phải con cá chép kia là thứ Tĩnh Vương tặng cho người để mang đi phóng sinh sao?” Khuyết Ngọc mỉm cười nói. Ở Nam Hạ, cá chép có ngụ ý là bình an cát tường. Đem nó đi phóng sinh, không chỉ có thể trả lại một chút khoản nợ giết chóc, mà còn có thể bảo vệ người thả và mang đến bình an.

Cá chép vì mang ngụ ý tốt đẹp đó, nên có thể mang nó ra để phóng sinh trong ngày Phóng Sinh Tiết, thì đúng là không còn gì có thể tốt hơn nữa. Nhưng cá chép ở Hạ Thành rất hiếm hoi. Tỉnh Vương có thể sở hữu được một con cá chép, chắc chắn cũng đã phải mất một phen công phu.

Tần Liễm vốn là muốn bắt cá chép để đi Hoài Giang phóng sinh, nhưng vì thời tiết nóng bức, mới đi vào trà lâu nghỉ ngơi một chút. Khuyết Ngọc không ngờ rằng, Tần Liễm chỉ vì vừa nhìn thấy Thanh Linh, đã lập tức đem cá chép đi tặng cho người ta.

“Bản Tướng không tin khoản nợ giết chóc có thể hoàn trả lại chỉ vì hành động thả ra chút ít động vật ấy, khoản nợ đó chỉ có thể trả lại bằng máu!” Trong mắt phượng tuyệt đẹp của hắn lóe qua một tia huyết quang, đau thương lạnh lùng và ngoan tuyệt, nhưng chỉ trong giây lát đã trở lại bộ dáng nước chảy mây bay ban đầu.

Chính vì không tin, cho nên cái gọi là phóng sinh và không phóng sinh, đối với hắn mà nói cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

Khuyết Ngọc cũng không bỏ qua tia huyết quang chết chóc chợt lóe trong mắt hắn, trong lòng hơi lạnh thấm khiếp sợ.

A Thất bùng chậu gối, đuổi theo bóng người màu xanh nhạt xinh đẹp phía trước.

“Diệp Nhị tiểu thư, con cá này là Tướng gia nhà ta đưa cho người.” A Thất ngăn trước mặt Thanh Linh nói.

Ngao Nguyệt hẹn nàng đến Hoài Giang phóng sinh, nàng mang con cá đi theo có vẻ sẽ thích hợp hơn đi tay không.

“Thật ngai quá!” Trên miệng nàng nói như vậy, nhưng trên mặt cách nào cũng không nhìn ra là có chút thẹn thùng.

“Chỉ là một con cá mà thôi, không có gì.” A Thất cười nói.

Vây trên thân cá hiện ra một tầng ánh sáng màu vàng, chói mắt mà đoạt màu. Đồ mà Tần Liễm cầm trên tay, quả nhiên thứ nào cũng đều là vật tinh xảo trân quý. Nàng nhìn chằm chằm con cá này, nhận ra là cá chép, nói: “Con cá chép này giá trị chắc hẳn cũng rất xa xỉ đi?”

“Tỉnh Vương đưa, ta cũng không biết.” A Thất nói. Thì ra chỉ là mượn hoa hiến phật.

“Dù có nói thế nào, cá là do Tần tướng tặng cho ta, cầm lấy cá mà Tần tướng đưa cho, ta cũng thật rất ngại.” Nàng thấy sạp bán hàng bên cạnh có con rùa đen tuyền, trong mắt xẹt qua tia giảo hoạt.

“Hay là như vậy đi, ta cũng tặng lại Tần tướng một vật, vậy phiền người giúp ta mang lại cho Tần tướng.”

Thanh Linh xoay người đi đến trước sạp bán con rùa đen thẫm ấy, thật sự lựa lấy một con rùa già to lớn, còn bảo ông chủ trang trí chậu gỗ dùng thả rùa vào phải thật đẹp.

“Ừ, làm phiền người mang nó đưa cho Tần tướng.” Thanh Linh đem chậu gỗ đựng con rùa đen thui kia đưa cho A Thất.

Hương Thảo chần chờ mở miệng nói: “Tiểu thư, đưa thứ này cho Tần tướng không tốt lắm đâu.”

Đưa con rùa đen, nhìn xem là nói tới chuyện gì.

A Thất cũng tán đồng gật đầu, còn chưa có ai từng dám mang lão rùa đen thui như thế tặng cho Công tử nhà hắn đâu.

“Không có gì là không tốt, hắn đưa bốn tiểu thư một chậu đồ, bốn tiểu thư cũng đưa về cho hắn một chậu đồ như thế, thì sao lại không bình thường?” Nàng là người có mang thù, ai bảo lần trước gặp mặt người kia lại động thủ động cước với nàng, bẽ ngang nàng trên phố, thật mất mặt.

Nàng thừa nhận mình bị vẻ đẹp của hắn mê hoặc, cái loại cảm xúc lúc hắn ôm nàng cũng không có gì bài xích, nhưng bị hắn bẽ ngang bên đường, nàng lại nổi giận. Mặc dù sau đó hắn có kéo nàng trở về phủ, con giận như đã tan ra hết, nhưng hôm nay vừa gặp lại, đã không thể không nhớ đến chuyện đó, trong lòng vừa giận vừa hờn.

Bây giờ có cơ hội làm Tần Liễm bực mình, nàng sao có thể bỏ qua. Không biết khi hắn nhìn thấy lão ô quy này, có thể sẽ tức giận đến giậm chân luôn không?

“Thời gian không còn sớm, phải đi Hoài Giang.” Thanh Linh lên tiếng đuổi người.

Lúc Hương Thảo còn đang do dự nên mở miệng khuyên Thanh Linh không nên đem lão ô quy ra tặng như thế nào, thì người đã đi thật xa rồi. Nàng ta thở dài, mặc kệ ôm chậu cá chép đuổi theo sau.

“Ha ha ha....”

Trong gian phòng trang nhã của một trà lâu, tự dưng truyền ra tiếng cười lớn điên cuồng.

“Có ý tứ, có ý tứ, người đưa nha đầu kia một chậu cá chép giá trị xa xỉ, nàng lại đưa người một chậu rùa già trăm năm, ha ha ha, mặt nóng dán vào móng lạnh, Tần Liễm người cũng có ngày hôm nay.....Ha ha....”

Con rùa đen kia nhìn qua cũng có chút già, nói ít thì cũng từ trăm năm trở lên.

Tần Liễm nhìn nam nhân ngồi trên ghế đối diện cười tới ngã trái ngã phải, nhàn nhạt mở miệng: “Cười đến sắp chết rồi sao, cần bản Tướng tìm người nhặt xác cho người không?” Mặt hắn chứa ý cười, vừa vui vẻ lại vừa lạnh lùng.

Khuyết Ngọc cảm giác như bị hơi thở đông rét trên người Tần Liễm phát ra đông lạnh cả người hắn lại, lập tức thu lại tiếng cười, ghen cười đến mức hai tay phải ôm lấy bụng, mặt muốn cười lại không thể cười, vẻ mặt cổ quái.

Ánh mắt Tần Liễm thân nhiên chuyển đến trên người con rùa đen già ở trên bàn, con rùa đen già kia cũng cũng đang mò mịt nhìn hắn, không nhúc nhích. Không hiểu sao, nhìn con rùa đen già này, hắn chẳng những không tức giận, mà ngược lại còn có chút dờ khóc dờ cười.

“Nghịch ngợm” Hắn lăm bằm, nụ cười bên môi ngày càng sâu.

Khuyết Ngọc và A Thất bên cạnh nghe thấy mắt đều choáng váng đồng thời kinh ngạc, người ta đưa hắn một con rùa già trăm năm, hắn không chỉ không tức giận, còn cười đến sáng lạn như vậy, người này là Tần tướng cao cao tại thượng lòng dạ độc ác đây sao?

Cuối cùng A Thất nhìn không được nói: “Công tử, người ta đưa người một con rùa trăm năm, sao người còn lại cười đến dị thường xinh đẹp như thế?”

Có phải không bình thường hay không?

Khuyết Ngọc nghe vậy, rốt cuộc cũng không nhìn được mà cười lớn ra tiếng: “Chẳng lẽ nụ cười của công tử là nụ cười chứa dao? Hay là để bán rẻ tiếng cười? Vẻ ngoài cười nhưng trong lòng không cười? Mím cười chín tuổi cũng.....” A Thất dùng thành ngữ ngu ngốc, vòng vèo một hồi lại thành ngỗ cụt.

“Trở về chép một ngàn lần quy tắc chung của thành ngữ!” Lần này bộ dạng của Tần Liễm là ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói.

Về mặt A Thất mò mịt bỗng dung biến sắc lấp bắp không ngừng, nói: “Không cần, không cần mà.....”

Công tử, người rốt cuộc còn có cách trừng phạt nào mới mẻ hơn chút hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Sắp Xếp Bấy Hổ Người

Dọc theo Hoài Giang, là rừng cây ngọn núi trùng điệp xanh mướt, phong cảnh xinh đẹp tuyệt luân. Bầu trời xanh thẳm cùng ngọn núi xinh đẹp ở bên hai bờ sông được phản chiếu rõ nét trên mặt nước sông trong suốt óng ánh, tạo nên một bức họa thiên nhiên tranh sơn thủy tuyệt đẹp.

Trên mặt sông Hoài Giang rộng lớn chỉ duy nhất có một con thuyền hoa lệ, từ trên thuyền bay ra từng trận từng trận làn gió thơm, tiếng cười khanh khách duyên dáng thanh thúy như chuông bạc của nữ tử không ngừng truyền ra. Xung quanh thuyền lớn còn có không ít thuyền nhỏ, gần đó còn có các quý Công tử đang ngồi hồng mát.

Người của Ngạo Nguyệt Công chúa thả ra một cái thuyền nhỏ chèo vào bờ, chuẩn bị đưa Thanh Linh đến chỗ thuyền lớn.

Thanh Linh mang cá chép đến phóng sinh, sau đó mang theo Hương Thảo lên thuyền nhỏ. Nàng vừa bước lên thuyền lớn hoa lệ, đập vào mắt chính là mùi hương của tóc và y phục.

Trên thuyền, mỗi người được Ngạo Nguyệt Công chúa mời đến đều là thiên kim tiểu thư các nhà. Tiết Phóng Sinh ngày hôm nay ở Hoài Giang cũng không chỉ có mỗi các nàng, còn có thêm một vài vị Công tử quý tộc có chút tiếng tăm. Mà xung quanh những nơi gần đây đều có người của Ngạo Nguyệt Công chúa canh giữ, những người không có thân phận sẽ không được phép tiến lại gần.

Trên mặt mỗi một vị Tiểu thư đều được trang điểm tỉ mỉ, với hy vọng có thể hấp dẫn ánh mắt của nam tử thân phận cao quý nào đó. Vì vậy đến nói rằng Hoài Giang phóng sinh, hoàn toàn là có dụng ý khác.

"Diệp Nhị tiểu thư đến!"

Không biết là vị Tiểu thư nào hô lên một tiếng, người trên thuyền rồi rít đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Hôm nay Ngạo Nguyệt ăn mặc vô cùng nhẹ nhàng, một thân xanh nhạt, mái tóc cũng chỉ vén lên đơn giản. Nhưng trang sức trên người nàng không món nào là không tinh xảo quý trọng. Thoạt nhìn vừa thanh nhã lại không bị mất vẻ đoan trang.

"Cuối cùng người cũng tới, ta đang chờ người." Ngạo Nguyệt khoan thai đi tới, mỉm cười nói.

"Ngại quá, để Công chúa đợi lâu rồi." Thanh Linh thông dong không kiêu không siểm nịnh trả lời, nàng như đã canh chuẩn xác thời gian mà tới, theo thời gian ước định thì nàng đến không sớm cũng không muộn.

"Công chúa, hiện tại mọi người đều đã đến đủ, chúng ta có phải nên rút thăm hay không?" Diệp Thanh Ngọc mỉm cười dịu dàng nói, dáng đi thướt tha từ sau lưng Ngao Nguyệt bước ra.

Nhìn khuôn mặt Diệp Thanh Ngọc chứa đầy ý cười, Thanh Linh không khỏi bội phục muốn quỳ sụp xuống đất cúi đầu chào thua nàng ta, nàng cứ nghĩ sau vụ mất mặt lớn ở Khánh Công yến, Diệp Thanh Ngọc chắc sẽ không dám ra khỏi cửa cả một khoảng thời gian dài. Nhưng không ngờ tới, thời gian ngắn ngủi như vậy, bên ngoài vẫn còn đang đồn đãi gièm pha, nàng ta vậy mà vẫn dám vác mặt đi ra ngoài.

"Ừ, đến lúc rút thăm rồi." Ngao Nguyệt nói.

Thanh Linh không khỏi nghi ngờ: "Xin hỏi Công chúa, rút thăm gì vậy?"

"A, bản công chúa chút nữa thì quên nói cho người biết một chuyện. Là như vậy, các vị tỷ muội ở đây cảm thấy thật lâu mới có dịp tụ mặt đầy đủ ở một chỗ như thế này mà chỉ để tâm sự thì thật không thú vị, cho nên hôm nay chúng ta không nói chuyện phiếm nữa, chúng ta đến để chơi trò khác."

Có người trong chúng tiểu thư đề nghị với Ngao Nguyệt nên chơi thi đấu chèo thuyền trên sông Hoài Giang, hai người bắt cặp thành một nhóm. Một trong hai người sẽ là người dự thi chính, người còn lại là trợ thủ cho người kia. Người thắng trận thi đấu có thể được Ngao Nguyệt Công chúa ban thưởng là người thi đấu chính, đương nhiên, người thua thì người bị trừng phạt cũng sẽ là người thi đấu chính, mà trợ thủ sẽ không bị phạt.

Còn về phần ai cùng nhóm với ai, ai là người thi đấu chính hay là trợ thủ, đều sẽ do rút thăm quyết định.

Nơi trận đấu bắt đầu chính là chỗ nước gần thuyền lớn, và Bích Thủy hồ sẽ là điểm đích. Hiện tại chỗ thuyền lớn đã là cuối sông Hoài Giang, từ đây đến Bích Thủy hồ cũng không tính là xa, nhưng đối với những vị tiểu thư thân thể mềm mại cao quý chưa từng trải qua đau đớn nào thì có thể nói là thử thách khó khăn.

Ngao Nguyệt vỗ tay hai tiếng, lát sau một nha hoàn đi đến mang theo rương nhỏ. Ngao Nguyệt không tham gia trận đấu, nhưng đã chuẩn bị kỹ quy tắc, nàng ta đưa tay chỉ vào rương nhỏ: "Các vị, trong rương có vài tờ giấy khác màu, một màu có hai tờ, mà trong hai tờ giấy cùng màu ấy có viết rõ ai là trợ ai là chính, hai người bốc trúng hai tờ giấy cùng màu sẽ là một đội."

Cuối cùng, nàng ta lại hỏi: "Mọi người còn gì thắc mắc không?"

Chư vị tiểu thư ở đây nghe qua đều đã hiểu, vì vậy không có ai đề ra câu hỏi gì.

"Nếu tất cả mọi người đều đã hiểu, vậy thì bắt đầu rút thăm đi." Ngao Nguyệt nói.

"Công chúa, người thắng trận đấu lần này sẽ được ban thưởng đồ vật gì?" Thiên kim Hàn Cẩm của Lại Bộ Thượng Thư lên tiếng hỏi.

Các tiểu thư không vội rút thăm, ánh mắt tò mò bắn lên người Ngao Nguyệt, các nàng cũng muốn biết người thắng cuộc sẽ được ban thưởng những gì.

"Lần này, người đắc thắng trận đấu sẽ được bản công chúa ban thưởng vòng tay Huyền Băng Ngọc." Ngao Nguyệt mắt ra hiệu với một nha hoàn bên cạnh, nha hoàn nọ hiểu ý đưa ra một chiếc vòng tay óng ánh trong suốt.

Vòng tay Huyền Băng Ngọc là vô giá, ẩn hiện bên trong như có từng giọt nước đang lưu động, vào ban đêm còn có thể phát sáng. đeo trên tay sẽ rất đẹp, so với loại ngọc bình thường khác còn có tác dụng điều dưỡng thân thể.

Các tiểu thư nhìn chăm chăm vào vòng tay Huyền Băng Ngọc đến không chớp mắt, mắt đều không nhìn được run rẩy một tí, tới đây phần thưởng chiến thắng đã rất mê hoặc người rồi.

Diệp Thanh Ngọc thu lại ánh mắt tham lam vừa nhìn chăm chú vào vòng tay Huyền Băng Ngọc, trong mắt xẹt qua tia tiếc nuối khó có thể phát hiện được, nàng nói với Ngao Nguyệt: "Công chúa, Thanh Ngọc cho rằng có phần thưởng thì cũng phải có hình phạt thì chơi mới vui chứ."

Ngao Nguyệt gật đầu: "Thanh Ngọc nói có lý, vậy các người cảm thấy người thua trận thì nên bị gì đây?"

Diệp Thanh Ngọc giành nói: "Thanh Ngọc cũng có một đề nghị hay, đó chính là người thua trận thì phải đến cổng thành học theo tiếng chó, sủa mười lần."

Thanh Linh cảm thấy thật tức cười, sủa tiếng chó, cái ý kiến bản thủ này, loại trừng phạt mất hết mặt mũi như thế mà nàng ta còn không biết xấu hổ gọi là đề nghị hay, thật đúng là thiệt thòi cho cái thân phận đường đường là Đại tiểu thư của Hộ quốc Tướng quân phủ.

Nhưng chuyện càng khiến Thanh Linh ngạc nhiên hơn nữa, Ngao Nguyệt thế nhưng cũng cảm thấy đề nghị của Diệp Thanh Ngọc rất hay!

"Mọi người đừng chụm đầu vào nhau thế nữa, mau đến rút thăm đi." Hàn Cẩm nói.

Không lâu, tất cả mọi người đều đã rút xong hết giấy.

"Tiểu thư, người rút được gì vậy?" Hương Thảo hỏi nhỏ bên tai Thanh Linh.

Thanh Linh mở ra tờ giấy màu đỏ trong tay, vài chữ to "người thi đấu chính" hiện lên xuất hiện ở trước mặt.

"A, muối muối, thì ra ta là trợ thủ của ngươi." Diệp Thanh Ngọc giờ cao tấm giấy đỏ trong tay, cười không có ý tốt.

Hai người bốc trúng hai tờ giấy cùng màu thì cùng đội, Diệp Thanh Ngọc sẽ là trợ thủ của nàng!

Khỏe miệng Thanh Linh hưng hăng co rút, trong lòng xuất hiện loại cảm giác cực xấu. Trực giác nói cho nàng biết, Diệp Thanh Ngọc có thể sẽ kéo chân sau của nàng làm cho nàng thua trận, cuối cùng khiến cho nàng phải học tiếng chó sủa trên công thành!

Nàng không khỏi hoài nghi Diệp Thanh Ngọc đề nghị hình phạt đó là để chuẩn bị sẵn cho chính nàng nhảy vào, mà việc nàng và Diệp Thanh Ngọc cùng bốc trúng cùng màu cũng không phải chỉ là sự trùng hợp đi?

"A, là.....Vinh Vương, là Vinh Vương, Vinh Vương cũng tới Hoài Giang!" Một nữ tử hét lên chói tai.

"Phải không, ở đâu, sao ta lại không thấy?" Một nữ tử khác lo lắng nói.

"A, ta thấy rồi, dưới gốc cây trên bờ kia, ta không chỉ thấy được Vinh Vương, còn có cả Tinh Vương!" Lại thêm một nữ tử hưng phấn nói.

"... .."

Chúng tiểu thư nghe thấy hai vị Vương gia tuần mĩ đều xuất hiện, không nhịn được tất cả đều đưa ánh mắt nhìn sang.

Thanh Linh nhìn theo ánh mắt của các vị tiểu thư, lập tức liền nhìn thấy Hách Liên Dục một thân hắc y linh hoạt đứng dưới tàng cây.

Hắn dùng chỉ bạc cột tóc, mỗi cử chỉ giờ tay nhắc chân đều mang theo quý khí bẩm sinh, tuần mĩ đến mức khiến người ta khó có thể dời mắt.⁶

Còn Tinh Vương, chỉ đứng bên bờ sông cách mũi thuyền gần nhất, gió sông nổi lên khiến cảm phục quý giá đẹp đẽ của hắn bay phấp phới. Trong vãn nhĩ và quý khí lộ ra một cổ phong lưu không thể kiềm chế được, đẹp mắt đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng vào.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tình Cảnh Quá Hoành Tráng, Không Đành Lòng Nhìn Thẳng!

Trước đây không lâu Hách Liên Dục bị Tần Liễm cắt đi một nhúm tóc lớn, đỉnh đầu nhìn khó coi giống như bị chó gặm. Không biết hắn xử lý như thế nào, hôm nay Thanh Linh lại thấy hắn dùng chỉ bạc cột tóc, đầu tóc không hề có vấn đề gì, đồng thời cũng không tìm thấy chút dấu vết của nhúm tóc lớn bị cắt kia nữa. Hắn như cũ là một Vinh Vương tôn quý phi phàm, trêu chọc vô số tâm hồn mỹ nhân loạn nhịp.

Thanh Linh thầm tiếc nuối, lần trước Tần Liễm không cạo sạch trơn đầu tóc Hách Liên Dục đúng là thật quá đáng tiếc.

Bởi vì trong chúng tiểu thư không có mấy người biết chèo thuyền, nên trước trận đấu, Ngao Nguyệt tìm đến một vài người biết chèo thuyền đến dạy bọn họ một chút điểm quan trọng về chèo thuyền.

Lúc này, hơn mười chiếc thuyền đang lơ lửng trên mặt sông đều có các nữ tử dung mạo xinh đẹp đứng đó. Gió sông cuộn cuộn thổi làm tóc đen của các nàng bay loạn, y phục rực rỡ tung bay như tiên nữ. Ở rừng xanh nước biếc, mỗi một nữ tử xinh đẹp như hoa tạo nên một bức tranh xinh đẹp trên mặt sông.

Sau khi được người của Ngao Nguyệt đưa đến truyền thụ cho một chút động tác chèo thuyền quan trọng, Thanh Linh và Diệp Thanh Ngọc bắt đầu thử chèo thuyền. Trận đấu quy định phải dùng gậy trúc để chống thuyền, Thanh Linh đứng ở đầu thuyền dùng gậy trúc chống thuyền, còn Diệp Thanh Ngọc ở đuôi thuyền.

Thanh Linh hơi dùng sức chống xuống cây gậy trúc, thuyền không bị đi về phía trước, nhưng lại lung la lung lay, vừa dùng lực, thuyền lại bắt đầu tiến về phía trước. Nàng quay đầu lại nhìn Diệp Thanh Ngọc, phát hiện phương hướng nàng ta chống thuyền vậy mà ngược lại hướng của nàng. Nàng vừa định mở miệng gọi Diệp Thanh Ngọc đổi hướng chống thuyền, không ngờ Diệp Thanh Ngọc lại nhanh một bước mở miệng trước.

"Đầu ngươi chứa óc heo sao? Ngươi còn không mau đổi hướng khác? Gặp qua người ngược, nhưng vẫn chưa thấy qua người nào ngu ngược giống như ngươi vậy đó." Diệp Thanh Ngọc khinh bỉ mắng.

"Hình như đại tỷ đã quên một chuyện, ta mới là người thi đấu chính, còn ngươi chỉ là trợ thủ. Ta nói muốn rẽ hướng nào thì chính là rẽ hướng đó, chắc không phải đại tỷ ăn nhiều ngủ nhiều, đầu óc so với óc heo bình thường cũng không bằng nên mới không nhớ rõ?" Thanh Linh nhẹ nhàng nói.

Diệp Thanh Ngọc nghe xong cả giận nói: "Ngươi bảo đầu ai so với đầu heo còn không bằng chứ?"

Thanh Linh không trả lời lại, lười để ý nàng ta, trong lòng thờ dài, cái bình hoa Diệp Thanh Ngọc này ước gì chính chết nàng mà, nàng phải làm thế nào mới có thể không rút lại sau cùng đây?

Nàng đang trầm tư, Diệp Thanh Ngọc đã từ đuôi thuyền đi đến chỗ nàng: "Ngươi nói rõ ràng cho ta, óc heo là nói ai?" Diệp Thanh Ngọc nhất quyết không bỏ qua, tay còn đẩy Thanh Linh một cái.

Ngay lúc này bên cạnh có một chiếc thuyền con đụng trúng, chiếc thuyền của hai người càng thêm lung lay.

"A" Tiếng Hàn Cẩm không biết chèo thuyền vang lên, không cẩn thận đụng trúng phải thuyền của Thanh Linh các nàng, sợ đến mức nàng ta hét chói tai.

Thanh Linh đứng ở đầu thuyền, khi thân thuyền bị lung lay, Diệp Thanh Ngọc đứng không vững mà ngã tới chỗ nàng. Thanh Linh nhanh chóng buông gậy trúc trong tay ra, vội đứng vững lại thân hình. Mắt nhìn thấy cây gậy trúc kia sắp trôi mất hút trong dòng nước, Thanh Linh muốn đưa tay bắt lấy cũng không còn kịp.

Diệp Thanh Ngọc thoáng nhìn thấy một thân hắc y tôn quý phi phạm Hách Liên Dục đang đứng ở nơi không xa, trong mắt lóe qua một tia ánh sáng khác thường. Nàng ta giống như không giữ vững được cơ thể mình mà ngã về phía Thanh Linh, muốn ôm chặt Thanh Linh cùng kéo nàng ta rơi xuống nước, Hách Liên Dục đang ở cách đó không xa, nói không chừng nếu như hắn nhìn thấy nàng rơi xuống nước hắn sẽ đến cứu nàng lên.

Nàng ta cho rằng mạng của Thanh Linh là rác rưởi, không có dễ dàng chết như vậy đâu, hơn nữa, ở trong nước nếu như nàng ta ôm chặt Diệp Thanh Linh, nàng ta cũng sẽ không bị chìm xuống.

Lúc này Thanh Linh không biết Diệp Thanh Ngọc đang tính toán những chuyện nhỏ nhặt này, nếu biết được chắc chắn sẽ không nhịn được mà khinh bỉ một phen.

Sau lần Diệp Thanh Ngọc bị mất mặt lớn ở Khánh Công yến, bây giờ Hách Liên Dục tránh nàng ta còn không kịp, sao còn thể tự mình xuống nước cứu người?

Lúc Diệp Thanh Ngọc ngã tới, Thanh Linh nhìn qua một cái đã biết là nàng ta cố ý. Nàng ta rõ ràng đã đứng vững, thế mà lại giả vờ đứng không vững mà ngã tới, trong chuyện này nhất định là có quỷ.

Thanh Linh cười lạnh lùng một tiếng, lách mình tránh đi. Âm thầm đuổi chân đã được vấy dài che lại, gạt nhẹ chân Diệp Thanh Ngọc một cái, động tác còn con này không có ai phát hiện ra được.

Diệp Thanh Ngọc vốn không đề phòng, hung dữ trọn to hai mắt trừng trừng nàng, dưới chân đứng không vững ngã vào trong nước.

"Vinh Vương, cứu mạng, cứu mạng a!" Diệp Thanh Ngọc ở trong nước lớn tiếng la lên, trong giọng nói động lòng người lộ ra khủng hoảng, khiến lòng người dâng lên một loại ý muốn muốn bảo vệ.

Thanh Linh lập tức hiểu được nguyên do lúc này Diệp Thanh Ngọc cố ý đụng vào nàng, thì ra đúng là muốn hấp dẫn sự chú ý của Hách Liên Dục.

Những người ở xa không biết rõ tại sao Diệp Thanh Ngọc lại rơi xuống nước, nhưng Hàn Cẩm cùng với trợ thủ là thiên kim Hộ Bộ Thượng Thư Cố Diệp ở bên cạnh, cả hai đều nhìn ra vừa rồi Diệp Thanh Ngọc là cố ý vọt về phía Thanh Linh. Chỉ là việc Thanh Linh gạt chân của Thanh Ngọc một cái, hai người cũng không có nhìn thấy.

"Đây cũng quá không muốn sống rồi!" Cố Diệp bĩu môi nói.

"Vinh vương, cứu Ngọc Nhi với!" Diệp Thanh Ngọc sặc nước miếng, giọng nói hô lên có chút khàn khàn.

Hách Liên Dục cách đó không xa nghe được tiếng kêu cứu của Diệp Thanh Ngọc, liền thi triển khinh công lướt trên mặt nước mà tới. Dáng người vùn vụt như nhận múa, tiêu sái như tiên, dáng người tuyệt mỹ khiến chúng tiểu thư mặt đỏ tới mang tai, đồng thời cũng sợ hãi thét lên chói tai.

Hách Liên Dục vậy mà lại tự ra tay cứu Diệp Thanh Ngọc, đây là chuyện ngoài dự liệu của Thanh Linh. Món nợ mới vừa rồi Diệp Thanh Ngọc muốn kéo nàng xuống nước, xem ra rất nhanh có thể trả lại cho Diệp Thanh Ngọc rồi.

Quan sát dáng người của Hách Liên Dục đang dần tiến lại gần, mắt Thanh Linh sáng lên, nàng đột nhiên hô to về phía Diệp Thanh Ngọc: "Đại tì, ngươi đừng sợ, ta tới cứu ngươi." Miệng nàng hô lên là như thế, nhưng người lại đánh về phía Hách Liên Dục, khẽ dựa gần vào Hách Liên Dục rồi mạnh mẽ kéo theo hắn ngã xuống nước.

Hách Liên Dục đầu đầy hắc tuyến bị rơi xuống nước, miệng còn uống hai ngụm lớn nước sông, hắn đang muốn nổi giận, nhưng lúc nhìn rõ nữ tử trước mắt thì toàn bộ lửa giận lại được hắn đè xuống.

"Vương gia, cứu mạng, Vương gia." Thanh Linh gất gao núm lấy tay Hách Liên Dục, nhưng trong đôi mắt to đen nhánh sáng lấp lánh kia lại không hề thấy được một chút sợ hãi nào.

"Bản vương tất nhiên sẽ cứu ngươi rồi!" Hách Liên Dục nhếch môi cười, kéo eo nhỏ nhắn của Thanh Linh vào khu vực nước thấp.

Mà lúc này, Tĩnh vương cũng phi thân đến, cứu Diệp Thanh Ngọc đang vùng vẫy ở trong nước nhưng thể nào cũng không chìm được lên bờ.

Chúng tiểu thư thấy thế đều nhìn đến sững người, cái gì? Làm vậy mà cũng được? Chỉ cần nhảy xuống sông thì có thể thân cận được với hai vị Vương gia tôn quý sao? Vậy còn chờ gì nữa, mau, mau nhảy a!

"Ừm, ừm, ừm, ừm,....."

Hơn mười nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp như hoa người sau tiếp người trước nhảy xuống Hoài Giang, tình cảnh đồ sộ khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

"Vương gia cứu mạng!"

"Tĩnh Vương cứu mạng!"

"Vinh Vương cứu mạng!"

"....."

Trên mặt sông liên tục truyền ra tiếng nước bị va chạm mạnh, tiếng gọi cứu thất thanh, sóng sau cao hơn sóng trước.

Ngao Nguyệt đứng ở trên thuyền nhìn tình cảnh trước mặt, không khỏi cảm thấy buồn cười, nguyên một đám đều muốn bay lên đầu cành làm phượng hoàng, chỉ là phượng hoàng này dễ làm như vậy sao? Lắc đầu một cái, rốt cuộc vẫn phải phái người xuống nước cứu các vị tiểu thư kia lên.

"Phụt..." Thanh Linh không ngờ Hách Liên Dực lại mang nàng lên vào chỗ nước thấp, mà tay hắn vẫn còn ôm lấy eo của nàng!

Nàng gỡ bàn tay đang quấn trên eo ra, muốn trôi lên trên mặt nước, hắn lại cố chấp níu tay nàng lại kéo nàng xuống đáy sông. Hắn nhất định là cố ý! Là đang trả thù nàng mới này dụ hắn đây mà!

Nàng bỗng nhiên nghiêng đầu, hung hăng cắn lên tay Hách Liên Dực đang nắm lấy tay nàng. Hách Liên Dực bị đau vội buông tay nàng ra, nàng lập tức liền như con cá nhỏ vùng người bơi đi một cái là đã không còn thấy bóng dáng +

Thanh Linh từ đáy sông bơi về phía trước, trước mắt đột nhiên xuất hiện một mảnh trắng xóa, không biết đó là gì, cản trở đường đi của nàng. Nàng buộc phải trôi lên mặt nước, vừa trôi lên thì có một khuôn mặt tuấn mĩ có thể làm thiên địa âm thầm thất sắc liền phóng đại ngay trước mắt nàng.

"Á" Đối mặt với thứ đột nhiên xuất hiện, nàng sợ hết hồn, về mặt sững sờ, nhất thời tay chân quên hoạt động, tiếp đó cả người liền chìm xuống đáy nước.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Không Có Lần Sau

Tần Liễm dờ khóc dờ cười nhìn nữ nhân chìm trong nước, đưa tay chụp tới, xách người lên.

Thanh Linh bị người xách lên, liền thấy ngay khuôn mặt tuy mang theo ý cười nhưng có chút lạnh lùng của Tần Liễm. Vóc người hắn thon dài, cao hơn nàng rất nhiều, thế mà trong nước hắn chỉ bị lộ ra một phần bả vai trở lên, xem ra nước ở chỗ này vẫn rất sâu.

Ánh mắt hắn phát lạnh, hàn khí khắp người.

Trong lòng nàng âm thầm run lên, không biết tại sao đặc tới đến người trước mắt, để hắn bày ra bộ dáng lạnh như băng này.

"Linh Nhi yêu thương nhưng nhớ bản vương như vậy, bản vương rất bất ngờ." Hách Liên Dực ở sau lưng Thanh Linh thân nhiên nói, ánh mắt mang theo khiêu khích nhìn về phía Tần Liễm.

Thanh Linh lúc này mới nhận ra thì ra ánh mắt rét lạnh lúc này của Tần Liễm là ném về phía Hách Liên Dực, lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Giương mắt nhìn xung quanh, phát hiện nơi này trừ ba người bọn họ ra, thì không còn người nào đến đây nữa.

Lúc này nàng mơ hồ nhận ra sóng ngầm mãnh liệt của hai người này, bầu không khí căng thẳng giống như một khắc nữa sẽ bộc phát ra vậy.

"Vừa rồi lúc ở dưới nước, bản vương phát hiện da thịt toàn thân cao thấp của Thanh Linh không chỗ nào là không non mềm, thật khiến bản vương yêu thích không nỡ buông tay." Giọng Hách Liên Dực nhẹ nhàng, hắn mong chờ nhìn thấy biểu tình không thoải mái trên mặt của Tần Liễm. Trên triều, người của Tần Liễm luôn đối nghịch với người của hắn khắp nơi, cho nên hắn vẫn luôn muốn hung hăng đã kích Tần Liễm một lần, đáng tiếc vẫn không có cơ hội.

Bây giờ có thể mượn Thanh Linh để đã kích Tần Liễm, nhìn thấy biểu tình không thoải mái của Tần Liễm, đó cũng là một chuyện thật tốt.

Thanh Linh nghe ra ý tứ trong lời nói của Hách Liên Dực, trên người không khỏi nổi da gà, cả giận nói: “Hách Liên Dực, ngươi nói hươu nói vượn gì đó!”

Tần Liễm nghe Hách Liên Dực nói, nụ cười trên mặt càng đậm, giọng nói lạnh lạnh: “Vừa rồi ơn cứu giúp của Vương gia đối với Thanh Linh, bản tướng nhất định sẽ trả lại!” Tiếng nói vừa dứt, tay hắn lướt nhẹ qua mặt nước, mỗi một giọt nước như có mang theo một cỗ lực lượng bay về phía Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực vội đưa tay ra che lại, giọt nước cứng như đá đập vào tay hắn, đau đến khiến Hách Liên Dực phải hút vào một ngụm khí lạnh. Tóc dài được chỉ bạc vắn lên bị nước đánh trúng mà lệch qua một bên, cả người ướt sũng như chuột lột.

Lúc hắn thả tay xuống thì phát hiện hai người kia đã không còn ở đây nữa. Hắn tức giận đến nghiêng răng, đánh mạnh vào mặt nước một cái.

Thanh Linh đi theo Tần Liễm đến một chỗ nước cạn gần bờ, đột nhiên, nàng tiến lên kéo kéo ống tay áo của hắn: “Vừa rồi Hách Liên Dực hắn nói hươu nói vượn đó, ngươi đừng tin hắn.”

Hắn quay đầu lại, nhếch môi cười một tiếng, khuôn mặt yêu mị mê người. Trong cặp mắt phượng hẹp dài tựa như có chứa cả con sông, vô cùng rực rỡ, làm cho tim của nàng không khỏi nhảy lên một cái.

“Hắn nói hươu nói vượn? Vậy ngươi nói với bản tướng một chút tại sao ngươi lại nhảy từ trên thuyền xuống nước, để cho Hách Liên Dực ôm ấp là sao hả?” Giọng nói của hắn không nóng không lạnh, bộ dáng lạnh nhạt khiến nàng đoán không ra người trước mắt đến cùng là có giận hay không.

“Đó là do ta không cẩn thận té xuống...” trong nước, còn chưa nói xong, nàng liền phát hiện ánh mắt hắn đột nhiên run lên, đoán rằng hắn có thể biết là cố ý nhảy vào trong nước, vì vậy vội vàng sửa lại lời nói: “Ta chỉ là không ưa Hách Liên Dực cứu người còn bày ra dáng vẻ uy phong kia, mới muốn kéo hắn vào trong nước, phá hủy uy phong của hắn.”

Hồi tưởng lại bộ dáng lúc Hách Liên Dực phi thân xẹt qua mặt sông đúng là vô cùng khoe khoang, đột nhiên bị nàng dụ dỗ kéo xuống sông, cũng áp chế không ít uy phong của hắn.

“Thật là như vậy sao?” Hắn cười như không cười nói.

Nàng mạnh mẽ gật đầu: “Thật, so với trần châu còn thật hơn.” Trên mặt còn bày ra nụ cười chân chó lấy lòng.

“Chỉ có lần này thôi, không có lần sau nghe không?” Hắn cười nhẹ nói.

Nàng có chút không phục, dựa vào cái gì hắn muốn nói như thế thì sẽ là như thế: “Nếu như có lần sau, vậy sẽ thế nào?”

Hắn không nói hai lời, nâng lên cằm của nàng, cúi đầu hôn xuống.

Môi của hắn hơi lạnh, nụ hôn cuồng dã mà kịch liệt, hắn ngậm lấy cánh môi mềm mại của nàng, bá đạo cạy hàm răng của nàng ra, không nói lời nào xông vào bên trong công thành đoạt đất. Hắn đột nhiên bị hôn khiến đại não của nàng trống rỗng, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao, bị động tiếp nhận nụ hôn của hắn. Thoảng cái trên gương mặt thanh lệ đỏ bừng lên, mắt to chứa đầy hơi nước, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ mê hoặc lòng người. Chọc cho người nào đó càng dùng sức ôm thật chặt nàng vào ngực, hôn càng thêm mãnh liệt, giống như muốn nuốt trọn tiểu nữ nhân trước mặt vào trong bụng.

Lúc hôn đến nữ tử ở trong lòng sắp thở không được nữa hắn mới khẽ cắn đầu lưỡi của nàng một cái, lui ra ngoài.

“Ngô, đau...” Đầu lưỡi bị cắn một cái, trong đôi mắt của nàng hiện lên một tầng hơi nước dày đặc.

“Nếu như còn có lần sau, bản tướng sẽ không ngại trước khi động phòng mà muốn nàng.” Hắn nhẹ giọng nói bên tai nàng, giọng nói mang theo thái độ cường thế mà bá đạo, thanh âm trầm thấp hơi khàn khàn. Ánh mắt yêu mị mê người, khiến cho nàng trong nháy mắt trở nên sững sờ, hắn xoay người tạo nên một vòng bọt nước, tiểu sai đi lên bờ.

Giọng điệu bá đạo của hắn đã chọc giận nữ tử, nhìn chằm chằm vào bóng lưng tao nhã rực rỡ của hắn mà mắng to: “Ngươi tên khốn kiếp này!” Nếu không phải đang ở trong nước, nàng thế nào cũng bị tên này chọc tức giận chân.

“Hả? Nàng nói gì?” Hắn đột nhiên xoay người, mắt phượng nguy hiểm nhíu lại.

Cùng lúc đó, nàng cảm thấy sau lưng có vài đạo ánh mắt khác thường, xoay người mới phát hiện toàn bộ người trên sông đều đang nhìn về phía này. Nhớ tới một màn hôn sâu vừa rồi của nàng và hắn đều bị người trên sông nhìn thấy hết, mặt thoáng chốc đỏ lên đến mức có thể nhỏ ra máu, trong lòng lại đang hung hăng mắng chửi tên gia hỏa vô lại kia.

“Mới vừa nói cái gì?” Giọng nói nguy hiểm của hắn vang lên, ánh mắt nhìn chằm chằm như muốn ăn luôn nàng vậy.

Thanh Linh cứng ngắc, da mặt hung hăng co rút, hết sức không có cốt khí nói: “Ta không có nói gì hết.” Thật buồn bực mà vì sao mỗi lần ở trước mặt hắn, cái eo luôn không thẳng nổi vậy trời? Luôn bị người này chèn ép, cứ thế này mãi thì phải làm sao mới được đây?

Lúc nàng đang nghĩ ngợi lúc trở về nên chèn ép lại người kia như thế nào, bên tai truyền tới giọng nói của một nữ tử.

“Khụ khụ, Diệp Nhị tiểu thư, Ngao Nguyệt Công chúa nói trận đấu đã sắp bắt đầu, bảo người đi qua chuẩn bị một chút.” Giọng nói của nữ tử có chút

mất tự nhiên, nàng là Bích Hà một thị nữ bên cạnh Ngao Nguyệt, là một nha đầu vẫn chưa biết sự đời, lúc này nhìn thấy màn hôn nóng bỏng của Tần Liễm và Thanh Linh, không khỏi có chút lúng túng.

Chúng vị tiểu thư được Ngao Nguyệt mời tới vừa rồi tất cả đều bị "roi xuống nước", Ngao Nguyệt lo lắng các nàng sẽ vì thế mà sợ nước, còn hỏi ý kiến mọi người có muốn hủy bỏ trận đấu này hay không. Các nàng đều trả lời là không muốn hủy bỏ thi đấu, cho nên Ngao Nguyệt thực hiện theo ý kiến số đông không hủy bỏ trận đấu, cũng bảo người gọi Thanh Linh tới để nàng chuẩn bị một chút.

Thanh Linh và Diệp Thanh Ngọc lần nữa bước lên cùng một chiếc thuyền nhỏ, Diệp Thanh Ngọc vừa lên thuyền đã bày ra sắc mặt không tốt với nàng, vẻ mặt cừu hận kia giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

Suy nghĩ một chút cũng không sai, Diệp Thanh Ngọc cố ý té xuống nước là vì muốn lôi kéo sự chú ý của Hách Liên Dục. Hách Liên Dục đúng là đã tới, nhưng bị nàng thờ chân xen vào khiến cho kế hoạch của Diệp Thanh Ngọc thất bại, Diệp Thanh Ngọc có thể bày ra sắc mặt tốt với nàng đó mới là lạ đó.

Theo tiếng chiêng trống vang lên, trận thi đấu bắt đầu.

Chúng vị tiểu thư trong tiếng hô hào trợ uy của các vị quý công tử, tạm thời ném lại rụt rè thường ngày, có dáng có vẻ dũng sức chèo thuyền.

Từng cái từng cái thuyền thật nhanh đã di chuyển trên mặt sông, chỉ có một chiếc ngoại lệ. Chính là thuyền của hai người Thanh Linh và Diệp Thanh Ngọc lấy tốc độ rùa bò chậm chậm tiến về phía trước, sau thời gian một chunh trà đi qua, hai người hoàn toàn bị ném ở cuối cùng của đội ngũ chèo thuyền.

"Không chèo, không chèo nữa, tay cầm gậy trúc cũng bị nổi bóng nước hết rồi." Diệp Thanh Ngọc buông gậy trúc trong tay ra, đặt mông ngồi xuống.

Thanh Linh âm thầm cắn răng, nàng không trông cậy vào việc Diệp Thanh Ngọc có thể giúp nàng. Cả đoạn đường từ lúc thuyền chèo tới đây, Diệp Thanh Ngọc chỉ là cầm gậy trúc giả vờ giả vịt, phần nửa sức cũng không bỏ ra, tay nàng ta mà nổi bóng nước mới là lạ.

Nhưng Thanh Linh cũng không có ý định vạch trần nàng ta, hiện tại các nàng rơi ở phía sau xa như vậy, người trở về cuối cùng không cần phải đoán nữa nhất định sẽ là các nàng. Nàng cũng dứt khoát không liều mạng nữa, xem như là đèn để ngắm phong cảnh bên sông đi.

Giương mắt nhìn xung quanh, hai bên bờ sông lộ ra quang cảnh rừng núi, xung quanh cũng không thấy có người đến du ngoạn.

Vì lo lắng trên đường đi các vị tiểu thư sẽ gặp chuyện không may, nên hai bên bờ sông cách các nàng không xa đều có thị vệ của Ngao Nguyệt Công chúa phái tới canh chừng bảo vệ các nàng.

Nhất thời xung quanh vắng lặng, chỉ nghe tiếng gậy trúc xẹt qua mặt nước cùng tiếng vượn và khí từ trong rừng núi truyền ra, mơ hồ còn lộ ra khí tức quý dị khiến người ta sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Cả Hai Người Đều Không Thể Bỏ Qua

Editor: Yên Nhi

Thanh Linh không nhanh không chậm chèo thuyền, Diệp Thanh Ngọc một bên nhìn đến ngây ngẩn cả người, kinh ngạc mở miệng hỏi: "Sao người lại thả chậm tốc độ? Người không sợ trở thành người thua cuộc cuối cùng, cuối cùng đứng ở cửa thành học tiếng chó sủa sủa mười tiếng hay sao?"

"Dù gì có dùng hết sức cũng sẽ thua, vậy sao ta phải liều mạng như thế?" Thanh Linh hỏi ngược lại, trên mặt không hề có một chút lo lắng.

"Thì ra là vậy!" Diệp Thanh Ngọc lẩm bẩm, không nói gì thêm, bầu không khí khôi phục lại trạng thái yên tĩnh ban đầu.

Qua một hồi lâu, phía trước xuất hiện hai đường rẽ. Muốn đến hồ Bích Thủy bình thường sẽ đi bên phải, bên trái nước chảy siết hơn rất nhiều, đá ngầm vô số, bình thường không có ai dám đi thuyền đường đó.

Thanh Linh đang muốn chèo thuyền về phía bên phải, Diệp Thanh Ngọc lúc này lại tự dưng đứng lên cầm gậy trúc: "Rẽ sang bên trái, nhanh lên một chút!"

"Nhưng đến hồ Thủy Bích thì chẳng phải nên rẽ sang bên phải sẽ an toàn hơn sao?" Thanh Linh biết rõ rằng bên trái nước chảy rất mạnh, nếu đi hướng đó đương nhiên sẽ nhanh hơn, nhưng nơi đó đá ngầm nhiều, rất nguy hiểm.

"Đi phía bên trái nhanh hơn, ta nghe người ta nói nếu chọn đường bên trái thì phải đi sát bên bờ hoa, loại thuyền nhỏ như chúng ta sẽ không đụng trúng đá ngầm!" Diệp Thanh Ngọc ra sức lướt gậy trúc trên mặt nước, dùng sức muốn chèo thuyền rẽ sang bên trái.

Thanh Linh nhìn chăm chăm nàng ta, kì quái, chẳng phải nàng ta còn đang ước gì nàng thua sao? Sao bây giờ lại tốt bụng nhắc nàng đi đường nào sẽ nhanh hơn chút chứ?

Diệp Thanh Ngọc giống như nhìn ra nghi ngờ trên mặt nàng, quay đầu không nhìn nàng, rũ mắt xuống, trong mắt thoáng hiện lên ánh sáng quý dị, giọng nói của nàng mất tự nhiên giải thích: "Hừ, ta có lòng tốt nhắc nhở người chỉ là không muốn thấy người phải học chó, sủa ở trên cổng thành, làm mất hết mặt mũi của phủ Hộ quốc Tướng quân mà thôi. Còn chuyện lúc này người dám quyến rũ Vương gia trước mặt ta kia, sau này sẽ tìm người tính sổ sau!"

"Nhưng ta vẫn muốn rẽ sang bên phải thì sao?" Thanh Linh cầm gậy trúc nhẹ nhàng làm vài động tác liền khiến thuyền đổi hướng sang bên phải.

"Người, người thật là không biết tốt xấu!" Diệp Thanh Ngọc bỗng nhiên cá giận nói, tay cầm gậy trúc dùng sức rẽ nước đưa thuyền đi vào đường bên trái.

"Ta thích đi bên phải." Thanh Linh lại chèo thuyền về bên phải, trực giác nói cho nàng biết, Diệp Thanh Ngọc khẳng định rẽ sang bên trái nhất định là sẽ không có chuyện tốt gì.

Cứ như vậy, một người chèo thuyền về phía bên trái, một người lại chèo về hướng bên phải, khiến thuyền không thể tiến về phía trước ngược lại quay vòng vòng trên mặt sông.

Đột nhiên, thuyền nhỏ nhanh chóng rẽ sang hướng bên trái, trôi về dòng nước chảy siết, dựa vào lực đạo của Diệp Thanh Ngọc chắc chắn không thể có tốc độ như thế được.

Nước sông chảy siết, mặt nước hung hăng đánh lên đá ngầm lộ ra mặt nước, thuyền nhỏ với tốc độ khó có thể kiểm soát lướt như bay đi về phía trước trên dòng nước mãnh liệt.

Thanh Linh một trận lạnh sống lưng, nàng nhạy cảm phát hiện có người đã lặn xuống nước đẩy thuyền đi. Nàng cúi đầu quan sát, dưới ánh mặt trời, một bóng người sau lưng cầm gậy trúc nhanh chóng đánh về phía nàng. Nàng không cần xoay người lại nhưng vẫn có thể bắt được cây gậy trúc kia, quay đầu, mắt lạnh nhìn thẳng Diệp Thanh Ngọc.

"Người muốn làm gì?" Thanh Linh bình tĩnh hỏi.

Trong giọng nói điềm tĩnh ấy, Diệp Thanh Ngọc vẫn nghe được sự lạnh lẽo, chống lại ánh mắt rét lạnh của Thanh Linh, nàng ta vậy mà cảm nhận được một tia khủng hoảng.

Thanh Linh không rảnh chờ nghe câu trả lời của Diệp Thanh Ngọc, cầm cây gậy trúc hướng về phía xuống nước thấp nơi nào đó đâm mạnh xuống, nhất thời phía dưới truyền đến tiếng hét thảm thiết, mặt sông thoáng chốc lan ra một màu đỏ tươi. Tiếp đó, Thanh Linh cảm thấy được thân thuyền khẽ lay động, chưa tới một phút, thuyền của nàng lại bị người lật lên.

"A, cứu mạng, cứu mạng." Thuyền đột nhiên chao đảo một vòng rồi lật, Diệp Thanh Ngọc bị nước sông mãnh liệt xô xuống dưới, trong lúc đó còn bị đụng vào không ít đá ngầm trong nước. Tầng đá bên nhọn đâm rách da thịt non mịn của nàng ta, nàng ta đau đớn liên tục thét chói tai, cuối cùng nàng ta liều mạng ôm lấy một tảng đá mới dừng lại.

Thời khắc thuyền bị lật, Thanh Linh cầm gậy trúc trong tay vận âm thầm nội lực khẽ chống, sau khi xoay người liền nhảy lên trên một tảng đá.

Lúc này từ trong nước thoát ra một nam tử trẻ tuổi, hấn mặc một bộ y phục giống như dân chúng bình thường, sau khi trôi ra khỏi nước liền huyết sáo một cái.

Thanh Linh thăm thán không tốt, tiếng huyết sáo của nam tử kia rõ ràng là ám hiệu triệu tập đồng bọn. Vội vàng lấy ra ngân châm luôn tùy thân mang theo chuẩn xác đâm về phía người nọ, người nọ không đề phòng, sau khi bị ngân châm đâm trúng liền mất mạng.

"Diệp Thanh Linh, mau tới cứu ta!" Diệp Thanh Ngọc ra lệnh hét lên.

Mặc dù Thanh Linh cảm thấy không thoải mái khi nghe giọng nói của nàng ta, nhưng cũng lười so đo với nàng ta, chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng ta một cái, trực tiếp hướng bờ đi tới.

Nàng không có lý do gì phải ra tay giúp một người khắp nơi luôn muốn gây phiền toái cho mình.

Diệp Thanh Ngọc nhìn thấy Thanh Linh không đi về phía mình, vừa tức vừa giận hét lên: "Diệp Thanh Linh, người vậy mà không cứu ta! A, ta đã sớm biết tiểu tiện nhân người tâm địa độc ác, thế nào lại có lòng tốt cứu ta chứ!"

Lời mắng chửi truyền đến từ sau lưng, lúc Thanh Linh định mở miệng phản bác lại, nàng lại nhìn thấy hai nam tử ăn mặc như thôn dân từ trong rừng rậm đi ra, tay còn cầm đại đao lác lác.

Nàng xoay người muốn lui trở lại, nhưng lúc vừa ngoái mắt nhìn sang phía sau lại nhìn thấy thêm hai nam tử cũng mặc quần áo của thôn dân cầm đao trong tay.

Thanh Linh không quang iúp Diệp Thanh Ngọc, Diệp Thanh Ngọc đành lấy hết dũng cảm buông tảng đá đang ôm ra, cẩn thận từ từ di chuyển về phía bên bờ.

Diệp Thanh Ngọc cũng nhìn thấy người đến, giận dữ trên mặt liền thay đổi thành dáng mừng rỡ tươi cười: "Nàng ta chính là người mà các người muốn giết."

Thanh Linh sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng hỏi: "Người biết bọn họ?"

Diệp Thanh Ngọc ngao mạn ngược đầu đáp lại: "Hừ, biết thì sao? Mà không biết thì lại thế nào?"

"Cuối cùng bọn họ là ai?" Thanh Linh nhìn bốn nam tử trẻ tuổi đàng đàng sát khí ở hai bên bờ sông đang nhảy xuống nước, mặt không đổi sắc tiếp tục hỏi Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc lên mặt: "Tất nhiên là người đến giết người rồi, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của người, yên tâm, đến ngày đó ta sẽ...." Đốt chút giấy tiền vàng bạc cho người, nhưng nàng ta còn chưa nói xong, một nam tử dẫn đầu đám người nhảy vào trong nước đã đi đến gần Diệp Thanh Ngọc, hất gươm dao cao lên, nhắm ngay đầu của nàng ta mà chém xuống.

"A!" Tiếng thét chói tai thiếu chút nữa làm thùng màng nhĩ của người khác.

Ngay lúc hắc y nhân cầm dao chém xuống, Diệp Thanh Ngọc kinh hãi đột nhiên chìm vào trong nước, trong lúc vô tình vừa bơi vừa nhảy đến bên cạnh Thanh Linh.

Hai nam tử còn lại ra tay với Thanh Linh, cổ tay Thanh Linh vừa động, phóng ngân châm về phía bọn họ, đối phương nhất thời không đề phòng mà bị trúng châm.

"Làm càn! Người Ngao Nguyệt công chúa sai các người giết là nàng ta! Là Diệp Thanh Linh! Không phải là ta!" Diệp Thanh Ngọc vừa thoát ra khỏi nước, còn chưa tỉnh hồn, cả gan hét lên với hai nam tử còn lại.

Giờ phút này nếu Ngao Nguyệt công chúa nghe được Diệp Thanh Ngọc nói như vậy, nhất định sẽ tức giận đến ngất xỉu, mắng to Diệp Thanh Ngọc là đồng đội mà ngược như heo, nữ nhân ngu xuẩn.

Diệp Thanh Ngọc hô lên tên của Ngao Nguyệt chỉ vì muốn khiến cho những người kia kinh sợ, đồng thời cũng muốn nói cho họ biết rõ người bọn họ nên giết là ai. Huống hồ Diệp Thanh Ngọc còn suy nghĩ nếu như Diệp Thanh Linh bị những người này giết chết, coi như Diệp Thanh Linh biết ai muốn giết nàng ta thì lại làm sao, dù sao thì người chết cũng không thể nói chuyện không phải sao.

"Ngao Nguyệt công chúa vậy mà lại muốn mạng của ta." Thanh Linh lầm bầm, Ngao Nguyệt công chúa muốn mạng của nàng, nhất định là ngày đó ở Túy Lâu Ngao Nguyệt công chúa đã biết nàng cũng ở Túy Lâu, cũng biết chuyện nàng đã biết Ngao Nguyệt công chúa yêu một nam tử đào kép.+

Vì không đề chuyện mình và một nam tử đào kép có thân phận thấp kém yêu nhau truyền ra ngoài, cho nên mới hạ sát thủ với nàng. Chỉ khi nào nàng chết, thì chuyện này mới không bị truyền ra ngoài.

Hai nam tử kia nghe xong, liếc mắt nhìn nhau, một trong hai người lên tiếng: "Chủ tử nói, cả hai người đều không thể bỏ qua."

"Cái gì?" Diệp Thanh Ngọc trong nháy mắt hoảng hồn: "Các người nói bậy!"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế (1)

Editor: Yên Nhi

Thanh Linh mĩa mai hừ một tiếng, Diệp Thanh Ngọc sợ là đã bị Ngao Nguyệt Công chúa bán còn chưa biết, vẫn ngây ngốc đếm tiền giùm người ta.

Ngao Nguyệt Công chúa chắc chắn biết rõ nàng và Diệp Thanh Ngọc bất hòa, nên đã sớm tính toán muốn thông đồng cùng Diệp Thanh Ngọc, nhân cơ hội hện nàng đến Hoài Giang phóng sinh mà tìm cách loại trừ nàng.

Cử hành trận đầu chèo thuyền, Ngao Nguyệt Công chúa cố tình an bài nàng và Diệp Thanh Ngọc cùng một thuyền, tìm cách kéo Thanh Linh rơi lại phía sau đội ngũ.

Có lẽ Ngao Nguyệt Công chúa nói Diệp Thanh Ngọc khi đến ngã ba dòng nước thì thuyết phục Thanh Linh quẹo sang bên trái, nơi đó do mực nước chảy xiết lại không có ai qua lại, dễ xuống tay với Thanh Linh.

Nếu Diệp Thanh Ngọc đã biết rõ người giết Thanh Linh là Ngao Nguyệt Công chúa, Ngao Nguyệt Công chúa đương nhiên sẽ không bỏ qua cho Diệp Thanh Ngọc, lo sợ một mai Diệp Thanh Ngọc sẽ là vật cản trở khác. Cho nên, hai tỷ muội bọn nàng, nàng ta cũng muốn loại trừ cả hai.

Nếu hai tỷ muội đều bị người giết, Ngao Nguyệt Công chúa có thể hướng mọi người thông báo rằng đó chỉ là tình huống mất tích li kì ngoài ý muốn, sau đó chỉ cần rút xuống vài giọt nước mắt nữa là ổn thỏa.

Nàng ta dù sao cũng là một công chúa, dù có người hoài nghi, cũng sẽ vì kiêng kỵ quyền uy của hoàng thất mà không dám nói ra. Hơn nữa trên đường diễn ra trận đấu, hai tỷ muội Diệp gia vì bất hòa mà làm ra việc gì ngoài ý muốn, Ngao Nguyệt Công chúa cũng không đoán trước được, vì thế người ngoài cũng không thể đem tất cả tội đồ lên đầu nàng ta.

"Không, các người chắc chắn là nghe sai rồi, công chúa sẽ không giết ta!" Diệp Thanh Ngọc kinh hoàng, môi run rẩy nói.

Hai người kia cũng không có thời gian để ý tới Diệp Thanh Ngọc, tay giương cao đại đao hung hăng chém xuống người nàng ta.

Mất thấy nguy hiểm đánh tới, nhưng Diệp Thanh Ngọc vẫn kinh ngạc đứng sờ đứng tại chỗ không thể nhúc nhích, Thanh Linh đánh phải mạnh mẽ kéo nàng ta tránh qua một bên mới thoát được kiếp nạn.

Tuy Diệp Thanh Ngọc luôn muốn lấy tính mạng của nàng, nhưng nàng vẫn không thể đứng nhìn người khác chém nàng ta thành hai khúc ngay trước mặt mình. Với lại Diệp Thanh Ngọc mà chết, chẳng phải sẽ mất đi một người đến gây phiền toái cho Ngao Nguyệt Công chúa sao?

Thanh Linh cho rằng, Diệp Thanh Ngọc nếu đã biết rõ Ngao Nguyệt Công chúa muốn lấy tính mạng của mình, chờ sau khi thoát đi được, nàng ta sẽ tìm Ngao Nguyệt Công chúa để gây chút phiền toái.

"Người không muốn sống sao?" Thanh Linh buông tay Diệp Thanh Ngọc ra phiền muộn nói, vừa dứt lời, nam tử kia lại bỏ đại đao tới.

Thanh Linh lần nữa tung ra ngân châm, nhưng lần này chỉ hạ được một người, tên còn lại cầm đao đỡ được tất cả ngân châm. Nàng lại phóng ra ngân châm thêm mấy lần nữa, nam tử kia cũng liên tục đỡ được.

Ngân châm rất nhanh đã được dùng hết, chỉ còn sót lại ba miếng. Nhìn đại đao lóng lánh vung đến lần nữa, nàng trấn định nghiêm nghị nhìn người nọ một cái, sau đó nhanh chóng lặn vào trong nước túm lấy chân hắn kéo xuống, người đó lập tức thụp vào trong nước.

Người nọ trước khi ngã vào trong nước đã kịp nhận ra người kéo chân hắn là Thanh Linh, hắn thậm chí toán chuẩn xác vị trí của Thanh Linh, đại đao trong tay không hề dẫn đao mà hung hăng bổ về phía Thanh Linh.

Đại đao chém trúng sau lưng nàng, nhưng vì đang ở trong nước, có nước cản trở, cộng thêm việc người nọ đang bị mất chón, lực đao cầm giữ không tốt, nên lúc đại đao chém xuống trên lưng nàng lực đao đã được giảm bớt không ít. Nhưng một đao đó vẫn khiến toàn thân nàng chấn động, da thịt chắc hẳn đã bị rách toạc ra thành một miếng vết thương lớn.

Nước mãnh liệt cọ xát lên tấm lưng nhỏ nhắn, đau đớn làm sắc mặt nàng thoáng chốc đã trắng bệch như tờ giấy. Không có thời gian xem xét thương thế sau lưng ra sao, nàng nhanh chóng đem ra hết toàn bộ ngân châm còn sót lại đâm tới người kia.

Hắn hoàn toàn bất động, dần chìm sâu xuống nước.

Thanh Linh cẩn thận nhìn xuống đau đớn từ vết thương, trồi ra khỏi mặt nước, trán bối vì đau nhức trên lưng mà không ngừng toát ra mồ hôi, màu môi nàng ửng hồng cũng vì miếng vết thương phía sau đổ máu quá nhiều mà trở nên trắng bệch.

Diệp Thanh Ngọc tuy thoát chết khỏi một đao kia, nhưng nửa bên mặt lại bị chém trúng tạo thành vết thương lớn.

Thanh Linh vừa nãy cũng không phát hiện Diệp Thanh Ngọc bị thương, hơn nữa còn là vết thương trên mặt. Chỉ thấy da thịt một bên mặt Diệp Thanh Ngọc như đang xoay tròn, máu đỏ thẩm diện cuồng chảy ra, nhìn có chút đáng sợ.

Dù kiếp trước Thanh Linh đã từng xem qua vô số miếng vết thương lớn nhỏ, nhưng lúc nhìn thấy tình trạng vết thương trên mặt Diệp Thanh Ngọc cũng không khỏi hút một ngụm khí lạnh. Vết thương trên mặt Diệp Thanh Ngọc sâu như vậy, gương mặt này nhất định đã không còn cách nào cứu chữa được. Nếu phát hiện khuôn mặt mình như vậy, loại người cực kì thể diện như Diệp Thanh Ngọc hẳn sẽ rất khó chấp nhận sự thật này.

"Không muốn chết thì nhanh chút đi." Thanh Linh giọng lạnh lạnh nói.

Nhưng từ lúc Diệp Thanh Ngọc cảm nhận được đau đớn kịch liệt từ trên mặt, hai mắt lập tức mờ mịt không rõ là đang nhìn nơi nào, lời nói của Thanh Linh nàng ta cũng như không nghe thấy vậy.

Tay Diệp Thanh Ngọc mâu thuẫn không ngớt, mấy lần nhấc lên muốn sờ xuống mặt, nhưng lại luôn dừng lại ở không trung, mãi không dám chạm vào.

Máu từ trên mặt từng giọt từng giọt rơi xuống mặt nước chảy xiết, bọt nước trắng xóa vẫn như cũ tự do bay múa giữa không trung. Gió sông thổi qua, sợi tóc mỏng manh bay bay nhẹ mà sát vào vết thương đang không ngừng tuôn máu.

Cuối cùng Diệp Thanh Ngọc cũng nổi lên chút dũng khí, tay này cầm lấy cổ tay của tay kia run run chạm vào gò má, nhưng vẫn không dám dịch chuyển đến miếng vết thương.

Nàng ta ngáp ngừng cuối đầu xuống, liền nhìn thấy khuôn mặt bị tàn phá của mình phản chiếu trên mặt nước đang không ngừng lưu động. Trên mặt nước ấy, hiển hiện rõ rệt miếng vết thương to lớn vằn vện vẹo vẹo đáng sợ kia.

Tay cuối cùng cũng chạm tới miệng vết thương, run rẩy miêu tả thật rõ từng đường nét đáng sợ trên khuôn mặt mình. Dần dần, nước mắt theo khóe mắt chậm chậm chảy xuống miệng vết thương, chua chát, chua chát hết như lòng nàng ấy lúc này, khó chịu khôn cùng.

Đột nhiên, nàng ta điên cuồng cười to, nụ cười kia, như chứa vô hạn đau đớn và lạnh lẽo. Sau đó lại điên cuồng khóc lớn. Nhìn bộ dạng vừa khóc vừa cười của nàng ta lúc này, Thanh Linh không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Diệp Thanh Ngọc mạnh mẽ ngẩng đầu lên, không thiện cảm nhìn về phía Thanh Linh đang tái mặt, nàng ta đột nhiên tựa như kẻ điên bỏ nhào đến.

Diệp Thanh Ngọc nảy sinh lòng độc ác điên cuồng vọt tới, Thanh Linh định lui về phía sau, nhưng vừa cử động nhẹ, đau đớn từ miệng vết thương sau lưng liền tăng lên. Nước sông chảy siết vô cùng, một con nước lớn thành linh đánh tới, đau đớn trên lưng khiến nàng đứng không vững, lao đảo té ngã lên một tảng đá lớn phía sau.

"Diệp Thanh Linh, ngươi đi chết đi!" Diệp Thanh Ngọc hung hăng dẫm lên trên nước, mắt hằn lên tia máu vọt tới trước mặt nàng, nàng ta vuron tay, nhanh như chớp néo cổ nàng.

"Diệp Thanh.... Ngọc, ngươi... có phải... điên rồi hay không?" Thanh Linh bị Diệp Thanh Ngọc bóp cổ, đã sắp hít thở không thông. Vô thức muốn xuất ngân châm ra, lại đột nhiên nhớ tới ngân châm vừa này đã dùng hết, theo bản năng nàng đưa tay đẩy tay nàng ta đang néo lên cổ mình ra, nhưng vì thương thế sau lưng rất nặng, nàng căn bản không có nhiều khí lực chống cự, càng đừng nghĩ tới việc vận một chút nội lực.

"Diệp Thanh Linh, đều là tại ngươi, là ngươi phá hủy mặt của ta, ta giết ngươi!" Diệp Thanh Ngọc tăng thêm lực đạo trong tay, phát bạo muốn giết chết Thanh Linh.

Thanh Linh ngực bắt đầu khó chịu đau nhức, môi dần tái màu, gian nan nói: "Khụ khụ, người hủy đi gương mặt của ngươi là.... là Ngạo Nguyệt Công chúa, không phải.... ta"

"Là ngươi! Là ngươi! Chính là ngươi!" Diệp Thanh Ngọc như dã thú bị thương, điên cuồng gào thét: "Nếu ngươi không đắc tội Ngạo Nguyệt Công chúa, Ngạo Nguyệt Công chúa cũng sẽ không muốn giết ngươi, càng sẽ không muốn loại trừ ta. Mặt của ta.... mặt của ta cũng sẽ bị phá hủy, tất cả mọi thứ, đều là tại ngươi liên lụy đến ta!"

Thanh Linh cảm thấy Diệp Thanh Ngọc có chút buồn cười, nhưng trong tình huống bây giờ nàng lại không tài nào cười không nổi. Nếu không phải Diệp Thanh Ngọc ngu xuẩn để Ngạo Nguyệt che mắt, thậm chí còn biết rõ chuyện Ngạo Nguyệt muốn giết nàng, Ngạo Nguyệt nàng ta thông minh như thế sao có thể lưu lại kẻ nắm giữ yếu điểm của mình?

Nghĩ đến việc mặt của mình xem như đã bị phá hủy hoàn toàn, không có dung mạo xinh đẹp, Diệp Thanh Ngọc cảm giác được nửa đời sau của mình dường như cũng đã xem như bị phá hủy theo, lòng không khỏi đau đớn lạnh lẽo và phẫn nộ: "Ngươi là đồ yêu tinh hại người, là đồ sao chổi, sao cứ sống sót để hại người, sao ngươi không đi chết sớm chút đi chứ!!" Tay lại tăng thêm vài phần lực đạo.

Sắc mặt Thanh Linh ngày càng trắng đến dọa người, ngực nàng không ngừng truyền đến bức bối, khí lực tứ chi nhanh chóng rút đi, cảm giác cả người đã bắt đầu không trọng lực. Đồng tử nàng bắt đầu tan rã ra, trước mắt dường như xuất hiện một người, hình dáng người nọ rõ ràng chính là đại ca Mạch Chiêu Nam kiếp trước của nàng.

Khuôn mặt đại ca có chút mơ hồ, hằn tựa như đang cười với nàng, nụ cười ôn nhu mà sủng ái.

Nàng cũng cười, vuron tay muốn nắm lấy đại ca, ngay lúc đó hình bóng của hắn lại dần dần nhạt đi: "Đại...ca"

Nàng muốn mở miệng giữ lại hắn, bảo hắn đừng đi, nhưng hắn lại như một tia khói mỏng, vô tung vô ảnh biến mất.

"Đừng... đi mà!" Lòng ngực đột nhiên trào lên một loại đau nhức, đau đến tận xương cốt, chính loại đau đớn này đã khiến cho nàng dần thanh tỉnh lại.

Nàng không thể chết như vậy được, người hại chết đại ca của nàng còn chưa tìm được, tuyệt đối không thể chết được. Kẻ kia thiếu nàng khoản nợ lớn như vậy, nàng còn chưa đòi được gì. Nàng không thể chết bây giờ được, không thể!

Đôi mắt đen nhánh đột nhiên sáng lên bức người, hiện ra tia sáng lạnh lẽo. Thân thể vừa này còn mới mất đi khí lực bây giờ lại không ngừng tuôn ra dòng chảy. Nàng dùng hết khí lực mạnh mẽ xoay người một cái, đã áp chế được Diệp Thanh Ngọc nằm dưới thân mình.

Diệp Thanh Ngọc không đề phòng, đầu bị đập mạnh vào đá, cái ót bị đụng đến chảy máu, nàng ta vô thức rút tay về sờ sờ phía ót.

Thanh Linh thừa dịp không còn vướng víu, tránh thoát khỏi xiềng xích trói buộc của Diệp Thanh Ngọc, không khí trong lành mới mẻ lập tức tràn vào lồng ngực, nàng nhìn không được tham lam hít một ngụm khí lớn.

Diệp Thanh Ngọc nhanh chóng lấy lại tinh thần từ trong đau đớn, giây lát lại tiếp tục đưa tay về phía Thanh Linh.

Thanh Linh một phát bắt được hai tay của nàng ta, nàng ta dùng sức rút ra lại không có kết quả.

"Diệp Thanh Linh, đồ bỉ ổi ngươi mau buông ta ra!" Diệp Thanh Ngọc ngẩng đầu há miệng muốn tấp tới cổ Thanh Linh.

Thanh Linh cười lạnh một tiếng, một tay khóa hai tay của Diệp Thanh Ngọc lại, một tay nắm thành quyền, không chút lưu tình đánh xuống miệng Diệp Thanh Ngọc.

'Bốp bốp' hai tiếng, Diệp Thanh Ngọc liền bị rút hai răng cửa, máu rất nhanh đã theo khoe miệng chảy ra, nàng ta liều mạng giãy giụa muốn thoát khỏi Thanh Linh.

"Diệp Thanh Linh, nguoi...."

"Nguoi là đồ bô ổi đúng không, hừ, nguoi không thể đòi câu mạng người nào mới mẻ hơn được sao?" Thanh Linh nhìn Diệp Thanh Ngọc đang nổi cơn điên dưới thân mình, lạnh lùng cười châm biếm nói. Ngồi lại ngay chính, dùng một chân đè lại hai tay Diệp Thanh Ngọc, sau đó điểm huyết đạo người nàng ta.

Diệp Thanh Ngọc bị điểm trúng huyết đạo không cách nào nhúc nhích, ngay lúc này Thanh Linh lại giương cao tay hung hăng đánh xuống mặt Diệp Thanh Ngọc.

"Từ trước đến nay ta khinh thường nhất chính là ra tay đánh nữ nhân, nhưng nguoi đúng là khiến ta không thể nhìn được nữa." 'Bốp' một tiếng, lại một bạt tay rơi xuống.

"Ta cực kì chán ghét khi nguoi luôn tự cho rằng ta quyến rũ Hách Liên Dực, nhưng từ đầu đến cuối ta vẫn không hề có ý với hắn. Nên nhớ, trong mắt nguoi hắn là cái bảo vật, nhưng trong mắt ta, hắn so với gốc cỏ còn chẳng bằng!" 'Bốp', lại tiếp một bạt tay.

Bốp, bốp bốp.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế (2)

Editor: Yên Nhi

Hai tay Thanh Linh làm nhiều việc cùng một lúc, từng cái tát liên tục rơi xuống mặt của Diệp Thanh Ngọc.

Một bên gò má Diệp Thanh Ngọc vừa đỏ vừa sưng, còn bên gò má kia có vết thương đã sớm máu thịt lẫn lộn, vô cùng thâm.

Thanh Linh phảng phất tựa như phụ thân ác ma vậy, ra tay rất nặng, không hề có chút thương tiếc nào. Diệp Thanh Ngọc nhìn ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị bức người của Thanh Linh, toàn thân nàng còn tản ra hơi thở vô tình mà nguy hiểm, đáy lòng nàng ta bắt đầu cảm nhận được sợ hãi, Thanh Linh phảng phất giống như ác quỷ đến đoạt mạng từ Cửu U địa ngục. Cho dù sợ hãi là vậy, nhưng nàng ta vẫn kiên trì ác độc trừng mắt nhìn Thanh Linh như cũ.

"Về phần hắn chướng mắt nguoi, đó cũng là đáng đời nguoi! Sao không thử soi mặt mình vào nước tiểu ấy xem mình lớn lên là cái bộ dạng như thế nào? Nguoi luôn cho tự cho rằng mình là phượng hoàng cao quý, nhưng nguoi biết không, kỳ thực nguoi chỉ là đồ quạ đen khoác lên mình bộ lông không tước mà thôi." Âm thanh Bốp, bốp, bốp vang lên không ngừng, bên tai Diệp Thanh Ngọc chỉ nghe được tiếng ông ông, miệng đau nói không ra lời, khóe thút thít.

"Cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng chủ động trêu chọc nguoi lần nào, nhưng nguoi lại hết lần này đến lần khác luôn tìm ta gây phiền toái, còn bạo gan muốn lấy mạng của ta. Lần này nguoi vậy mà còn kết hợp với Ngao Nguyệt Công chúa, muốn diệt trừ ta, haha, chắc nguoi cũng không ngờ Ngao Nguyệt Công chúa lại muốn loại trừ luôn cả nguoi, đúng không?

Nguoi biết chuyện Ngao Nguyệt Công chúa muốn giết ta, nếu thật ta đã chết rồi, người như Ngao Nguyệt Công chúa sao còn có thể lưu lại người có thể nắm điểm yếu tùy thời kéo chân sau của nàng ta là nguoi chứ?

Là nguoi tự mang thân đến cho Ngao Nguyệt Công chúa lợi dụng, rước lấy họa sát thân, nhưng cuối cùng lại muốn đem mọi chuyện đổ hết lên đầu ta.

Nguoi muốn giết ta, nhưng ta lại không muốn giết nguoi, đánh nguoi thôi ta cũng đã cảm thấy tay mình bị ô uế rồi, giết nguoi, ta sợ tay ta có vết bẩn rửa cũng vĩnh viễn không sạch được! Sau này, đừng có đến trêu chọc ta nữa!"

Thanh Linh đánh đến mệt mỏi, không muốn phí thêm sức lực nữa nữa, ngừng tay, vết thương lưng đau rát. Tốt nhất là nên nhanh chóng rời khỏi đây, nếu kéo dài thời gian, vết thương trên người không có khả năng chịu nổi nữa.

Chân của nàng vẫn còn đè lên hai tay Diệp Thanh Ngọc, nàng vươn tay khai mở huyết đạo cho nàng ta.

Vốn tưởng rằng khi Diệp Thanh Ngọc nhận lấy được dạy dỗ sẽ ngoan ngoãn một chút, ai ngờ nàng ta vừa được tự do liền điên cuồng giãy giụa, một tay vừa thoát ra được khỏi xiềng xích trói buộc liền muốn đánh về phía nàng: "Diệp Thanh Linh, chỉ cần.... ta còn .... một ngụm khí!" Miệng nàng ta đã bắt đầu ứa máu, câu nói cũng không lưu loát: "Cũng quyết không bỏ qua cho nguoi!" Giọng nói ác độc.

"Thật đúng là đồ ngu ngốc bướng bỉnh." Thanh Linh cắn răng chịu đựng đau nhức từ sau lưng, kịp thời bắt được tay nàng ta, lại điểm huyệt lần nữa.

Chợt nghe một trận bước chân đạp lên tiếng nước chảy, trước mắt lập tức xuất hiện bóng người. Một tia sáng lạnh lóe qua, hơi thở nguy hiểm đột nhiên đánh tới.

Nghiêng đầu, nàng liền nhìn thấy một nam nhân tay gươm cao đại đao chuẩn bị chém xuống, người đó đúng là kẻ đã chém một đao sau lưng nàng.

Hắn trước đây đã bị ngân châm của Thanh Linh đâm trúng, nhưng lại không bị độc phát bỏ mình, nghĩ đến có lẽ là do ngân châm của nàng vì ngâm trong nước lúc này nên được bôi trên nó đã mất đi hiệu quả.

Thanh Linh lập tức nhảy ra khỏi người Diệp Thanh Ngọc, Diệp Thanh Ngọc lại bị điểm huyệt, lúc đại đao sắc nhọn sắp chém xuống, Diệp Thanh Ngọc không cách nào né tránh được.

Mà Thanh Linh không một chút bối rối, phản ứng nhanh nhẹn, thừa lúc người nọ đang sơ hở, thuận tay nhỏ xuống một cây trăm bạc trên đầu. Dùng hết khí lực có thể, hung hăng ném đến ngay cổ người nọ, nhưng cùng lúc đó, đại đao của hắn cũng vừa chém xuống người Diệp Thanh Ngọc.

"A!" Đột nhiên, Diệp Thanh Ngọc hét lên một tiếng thống khổ lạnh lẽo chói tai, tiếng lớn đến mức có thể làm lỗ tai người đau nhức.

Đại đao vô tình trực tiếp chém đứt eo nhỏ nhắn của Diệp Thanh Ngọc, một bụng đại tràng và ruột non hòa với máu đỏ tươi thoáng chốc lan tràn ra bên ngoài.

Đau đớn không cách nào tưởng tượng lan ra toàn thân, Diệp Thanh Ngọc co quắp người lại. Mũi bị cán đến sưng lớn chảy máu, tiếng khóc khàn khàn. Điểm chết người nhất chính là, bởi vì đau đớn đã chọc thủng huyết đạo, tay bắt đầu đã có thể cử động.

Hai tay gắt gao bám chặt lấy hòn đá dưới thân, muốn giảm bớt đau đớn trên người. Nhưng mười ngón tay nàng ta đã bấu víu hòn đá đến ra máu, cũng không thể làm thuyên giảm một chút đau đớn nào trong loại đau đớn khủng khiếp từ lúc chào đời tới nay nàng chưa từng chịu qua này.

Người nọ bị bạc trăm Thanh Linh đâm trúng cổ trong lúc nhất thời vẫn chưa chết, miệng hắn không ngừng phun ra máu tươi, như đã thú điên cuồng vừa bị chọc giận, gươm đại đao chém về phía Thanh Linh.

Thanh Linh bị thương rất nặng sau lưng, có thể mạnh mẽ hít thở duy trì thanh tĩnh đã là không dễ. Bây giờ đại đao chém về phía nàng, nàng thật sự đã không còn lực để cản lại.

'Keng keng' một tiếng, đại đao trong tay người kia không có chém tới Thanh Linh, người nọ vì bị bạc trăm đâm trúng cổ nên hô hấp không thông, chưa kịp xuống tay với Thanh Linh đã phải bỏ mình, thân hình cao lớn thẳng tắp ngã vào trong nước, bắn ra từng đóa bọt nước lớn, thi thể rất nhanh đã bị nước cuốn trôi đi.

Thanh Linh thoáng thả lỏng người thở phào nhẹ nhõm, lại cảm giác có một ánh mắt rét lạnh bắn tới, nàng quay đầu liền thấy ánh mắt âm lãnh của Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc không chết, vẫn đang hấp hối, nhưng nhìn bộ dạng nàng ta có lẽ đã không còn chịu được bao lâu.

Dưới lưng nàng ta, một bộ phận ruột và đôi chân đã bị dòng nước chảy xiết cuốn trôi đi, nàng ta thu hồi lại ánh mắt nhìn về phía Thanh Linh, kinh ngạc nhìn hai chân mình đã cách xa thân thể từ lúc nào. Diệp Thanh Ngọc trầm lặng mở miệng: "Diệp Thanh Linh, ta dù chết cũng không bỏ qua cho ngươi!" Nói xong, nàng ta cười to như kẻ điên, nước mắt không ngừng tuôn.

Thanh Linh lạnh nhạt, giống như chuyện gì cũng không quan tâm.

Diệp Thanh Ngọc thấy bộ dáng nàng không hề có chút quan tâm, trong lòng lại dâng trào phẫn nộ, miệng lại phun ra một ngụm máu.

Thanh Linh quay đầu, đột nhiên phát hiện cách mặt sông không xa có người đang chèo thuyền đến. Nàng hip mắt lại, thấy rõ một nữ tử đứng trên mũi thuyền, từ dáng người mà nhận ra, nàng kia chính là Ngao Nguyệt Công chúa.+

Hừ, tới cũng thật là khéo. Lúc này Ngao Nguyệt Công chúa xuất hiện, tuyệt đối là không có chuyện tốt gì.

Thanh Linh cắn răng, gian nan đạp nước đi đến chỗ rừng rậm bên bờ.

Lên được bờ, lập tức có vài người bộ dáng thị vệ xuất hiện. Thanh Linh biết rõ bọn họ đều là người của Ngao Nguyệt Công chúa, vừa rồi bọn họ mãi không xuất hiện, hẳn là có ý định đợi nàng và Diệp Thanh Ngọc tự giết chết lẫn nhau. Chờ sau khi nàng loại trừ xong bốn người kia và thu phục được Diệp Thanh Ngọc xong, bọn họ mới xuất hiện.

Vừa nãy Thanh Linh giằng co lâu như vậy, khí lực bây giờ phảng phất như đã sử dụng hết toàn bộ, trước mắt dần thành một mảnh tối tăm, người theo đó cũng ngã khụy về phía trước, ngất đi!

Thuyền Ngao Nguyệt Công chúa đi đến trước mặt Diệp Thanh Ngọc, mắt lạnh nhìn nàng ta chỉ còn vồn vện lại nửa người trên, thời khắc này còn đang nằm hấp hối trong vũng máu đỏ tươi.

Diệp Thanh Ngọc căm tức nhìn Ngao Nguyệt một thân hoa phục cao quý, giọng nói suy yếu không thể nghe thấy: "Công chúa, lòng người thật là.... độc

ác, ta, ta.... dù thành quý... cũng sẽ quần lấy ngươi!"

Ngạo Nguyệt Công chúa lười biếng liếc nàng ta một cái, cười châm chọc, không buồn phí thời gian quan tâm đến lời cảm hận của Diệp Thanh Ngọc.

"Mau vớt thi thể của những người kia lên hết, đem xử lí cho sạch sẽ!" Ngạo Nguyệt Công chúa phân phó ba đại hán đi theo thuyền của mình.

Một đại hán trong đó vớt được xác kẻ bị Thanh Linh dùng bạc châm đâm trúng cổ, người đó sau khi chết bị nước cuốn trôi đi vương phải hòn đá cách đây không xa, nên đại hán vớt hán lên cũng không phí chút sức lực nào.

Nha hoàn Bích Hà bên cạnh Ngạo Nguyệt Công chúa nhìn thấy đồ vật trên cổ người kia, vội vàng báo lại: "Công chúa, trên cổ hán có một thanh trâm bạc."

Ngạo Nguyệt Công chúa nhìn thoáng qua, nhận ra cây trâm kia là vật trang sức trên tóc Thanh Linh, liền nhếch môi cười, phân phó đại hán đó: "Nhỏ cây trâm bạc kia xuống đưa cho Bích Hà đi!"

"Công chúa, đưa cây trâm cho nô tỳ để làm gì?" Bích Hà mù mịt hỏi.

Ngạo Nguyệt Công chúa mặt không đổi sắc: "Ngươi dùng cây trâm này tiễn Diệp đại tiểu thư một đoạn đường xuống hoàng tuyền đi!"

Bích Hà hiểu ý tứ của Ngạo Nguyệt Công chúa, nâng cầm cây trâm bạc kia đến trước người Diệp Thanh Ngọc, không nói hai lời đã đâm thật mạnh vào ngực Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc trợn thật to hai mắt, ngay cả khi cho đến lúc tắt thở, đôi mắt kia vẫn không thể nhắm lại được.

"Công chúa, đã có người đến cứu Diệp nhị tiểu thư đưa đi rồi, hiện tại không rõ tung tích!" Một người có bộ dáng thị vệ đến báo.

Ngạo Nguyệt Công chúa nhú mày: "Có nhận ra là người phương nào không?"

"Thuộc hạ không biết."

"Phải thêm người âm thầm đi điều tra." Ngạo Nguyệt Công chúa nói.

Trước cửa lớn phủ Hộ quốc tướng quân, Ngạo Nguyệt Công chúa một thân y phục trắng thuần đứng ngoài cổng chính, theo ngay phía sau nàng là một cỗ quan tài.

Quản gia Thường Quý của phủ Hộ quốc Tướng quân vội vã chạy vào thư phòng Diệp Thiên Minh, còn chưa kịp thở một ngụm đã vội vã nói: "Lão gia, lão gia, không xong rồi!"

Diệp Thiên Minh ngồi sau án thư đọc sách, nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Thường Quý: "Chuyện gì?"

"Lão gia, Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư đã xảy ra chuyện ở Hoài Giang, bây giờ Ngạo Nguyệt Công chúa đang chờ ở bên ngoài cửa phủ, ngài mau ra xem một chút!"

Nghe vậy, Diệp Thiên Minh đặt sách trong tay xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Tin tức Ngạo Nguyệt Công chúa đứng mãi ở ngoài cửa lớn phủ Hộ quốc Tướng quân một hai không chịu bước vào rất nhanh đã truyền đến tai Diệp Tự và Diệp Minh. Diệp Thiên Minh ra cửa phủ không lâu thì hai huynh đệ bọn họ cũng lần lượt xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế (3)

Editor: Yên Nhi

"Diệp lão tướng quân...." Ngạo Nguyệt vừa thấy Diệp Thiên Minh đi ra, lập tức liền bày ra bộ dáng lả chã sắp khóc.

"Công chúa." Diệp Thiên Minh thì lễ một cái.

"Diệp lão tướng quân không cần đa lễ." Ngạo Nguyệt đưa tay khẽ lau hai giọt nước mắt không biết từ đâu ra.

Lúc này Diệp Tự và Diệp Minh cũng đã đến, hai người cũng lần lượt hành lễ với Ngạo Nguyệt.

Ngao Nguyệt cảm khăn lụa thấm khô lau lau nước mắt, nức nở nói: "Hai vị công tử xin hãy đứng lên"

"Công chúa, ngài đây là có chuyện gì vậy?" Diệp Tự thấy nàng như thương tâm gần chết, lại thêm có sự xuất hiện của cỗ quan tài phía sau, vẫn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, Ngao Nguyệt thút tha thút thít kể lại việc Diệp Thanh Ngọc đã xảy ra chuyện ở Hoài Giang.

Ngao Nguyệt lời ít ý nhiều kể lại việc hai tỷ muội Thanh Linh và Diệp Thanh Ngọc chèo thuyền ở trận đấu với Diệp Thiên Minh, các nàng ta trong trận đấu không chịu đi vào thủy lộ bình thường, mà rẽ sang hướng nước chảy rất xiết. Nàng đã đến hồ Bích Thủy đợi rất lâu nhưng vẫn không thấy hai nàng ấy trở lại, nên mới phái người đi thăm dò xem đã xảy ra chuyện gì.

Người phía đi hồi báo trở về nói Diệp Thanh Ngọc đã xảy ra chuyện, nàng liền gấp gút đi đến chỗ xảy ra chuyện không may.

Sau khi đến đó, phát hiện Diệp Thanh Ngọc đã bị người giết hại, mà Diệp Thanh Linh hiện giờ lại không rõ tung tích.

"Cái gì, Ngọc Nhi muội ấy...." Diệp Tự khiếp sợ thét lên, bi thương, phẫn hận, hấn vung ống tay áo, chạy như điên đến cỗ quan tài ở sau lưng Ngao Nguyệt.

Diệp Minh không thể tin nói: "Không, công chúa, đây không phải là sự thật, đại tỷ sao có thể...." Lời còn lại ở trong cổ, hấn đột nhiên đã nghe thấy giọng bi thương cực điểm của Diệp Tự truyền đến.

"Ngọc Nhi!" Diệp Tự nhìn chăm chăm Diệp Thanh Ngọc chết thật thê thảm trong quan tài, hấn dùng sức mở to hai mắt để nhìn thật rõ, nhìn cách nào cũng không tin nổi người nằm trong quan tài kia chính là muội muội ruột cao quý xinh đẹp của mình. Nhưng sự thật đã ở ngay trước mắt, hấn không thể không tin, lập tức, bi phẫn trong lồng ngực mạnh mẽ tăng vọt, phảng phất như chỉ cần thêm một chút nữa cũng có thể nổ tung.

Diệp Thanh Ngọc trong quan tài, thi thể bị cắt ra thành hai đoạn, phần da thịt bị cắt ngang do ngâm trong nước mà bây giờ đã phát xung lên, còn có chút biến dạng. Cả khuôn mặt ngày thường luôn tựa như thiên tiên kia, cũng bị phá hủy không thương tiếc, da thịt một bên khuôn mặt bị lóc như đang xoay tròn, bị ngâm nước đến trắng bệch và sưng to. Diệp Đàm nhìn bộ dạng thật thê thảm này của nàng ta, một cái liếc mắt nhìn qua, lòng liền đau đớn thêm một phần.

"Đại tỷ...." Diệp Minh nhìn bộ dạng chết thảm của Diệp Thanh Ngọc trong quan tài, lập tức bỏ nhào về phía quan tài khóc lớn.

Diệp Thiên Minh chậm rãi đến gần quan tài, quan sát Diệp Thanh Ngọc bên trong, mặt cũng không có vẻ bi thương gì quá lớn. Tựa như đã xem thấu hết được sinh tử, tuyệt không quan tâm tới cái gì gọi là tình thân chia biệt. Hấn vươn tay, vuốt xuống hai mắt Diệp Thanh Ngọc vẫn còn đang mờ rộng ra: "Ngọc Nhi, con nghỉ ngơi đi!" Giọng nói thoát khỏi miệng, lại là trầm thấp mà bi thương.

"Đại ca, ca... ca xem, trên ngực của đại tỷ.... cây trâm kia hình như rất quen." Diệp Minh nước mắt nước mũi giàn giụa chỉ vào cây trâm trên ngực của Diệp Thanh Ngọc.

Ánh mắt âm trầm của Diệp Tự nhìn chăm chăm thanh trâm bạc trên ngực Diệp Thanh Ngọc, sau một hồi lâu, hấn mới rút cây trâm kia xuống.

Diệp Minh bỗng nhiên ngừng khóc, giọng nói lạnh lẽo: "Ta đột nhiên nhớ ra, ta đã từng thấy Nhị tỷ mang qua nó một lần."

"Hừ" Diệp Tự hừ lạnh một tiếng, tay nắm chặt cây trâm, mặc kệ góc cạnh của cây trâm kia đã đâm sâu vào lòng bàn tay của hấn đến chảy máu, máu từng giọt nhỏ xuống mặt đất, mà hấn lại như không hề cảm nhận được chút đau đớn nào, thật lâu cũng không buông cây trâm đó xuống.

Ban đêm.

Trong linh đường của phủ Hộ quốc tướng quân không ngừng truyền ra tiếng gào khóc của nữ nhân.

"Khụ khụ, kính xin mẫu thân hãy nén lại bi thương!" Diệp Đàm một thân đồ tang trắng thuần phong thái thanh quý ôn nhuận, một thị vệ điu hấn đi đến, nhìn Lâm thị khóc đến thương tâm gần chết, không khỏi mở miệng khuyên bảo.

Lâm thị vốn đang thanh tu ở Vạn Phúc Am, nhưng vì Diệp Thanh Ngọc xảy ra chuyện, nên Diệp Thiên Minh đã phái người đón nàng trở về.

Ánh mắt âm hàn khiến người ta sợ hãi của Lâm thị đột nhiên thỉnh linh bắn đến, Diệp Đàm sợ hết hồn, bước chân cũng vội dừng lại.

"Ngươi cút ra ngoài cho ta!" Diệp Minh gào khóc ở một bên muốn đuổi Diệp Đàm ra khỏi linh đường.

"Tam đệ...." Bị Diệp Minh đẩy, Diệp Đàm căn bản không có sức đối cự.

"Tam công tử, xin dừng tay..." Thị vệ Bạch Nhiên bên người Diệp Đàm mở miệng ngăn cản, hấn tướng mạo bình thường, cũng biết một chút công phu, vốn là người mà Đông Lăng Công chúa đã an bài hầu hạ bên cạnh Diệp Đàm năm đó.

"Chủ tử nói chuyện khi nào thì đến phiên một tên nô tài nho nhĩ như ngươi xen vào." Diệp Minh giận chỉ tay vào Bạch Nhiên giận dữ mắng mỏ.

"Cút, ngươi mau cút ra ngoài! Nếu không phải do muội muội ruột sao chửi của ngươi, đại tỷ sẽ không chết thảm như vậy!" Diệp Minh như phát điên xô đẩy Diệp Đàm.

"Tam đệ.... khụ khụ, chuyện này có phải hiểu lầm gì đó rồi không, ta tin tưởng... khụ khụ.... Linh Nhi sẽ không giết Đại muội!" Diệp Đàm cũng biết trên thi

thể của Diệp Thanh Ngọc có cây trâm của Thanh Linh, nhưng bất kể thế nào, trừ khi chính miệng Thanh Linh thừa nhận, nếu không hẳn sẽ không tin Diệp Thanh Ngọc bị Thanh Linh giết chết.

Nhưng hiện giờ tung tích của Thanh Linh lại không rõ, người phái ra ngoài tìm Thanh Linh vẫn chưa truyền tin tức gì về, trong lòng hắn rất lo lắng cho nàng, sợ nàng cũng bị kẻ hại chết Diệp Thanh Ngọc ra tay độc ác.

"Hừ, cây trâm của tiện nhân kia cư nhiên lại gắn vào trong ngực của Ngọc Nhi, dù tiện nhân kia không hề giết chết Ngọc Nhi thì cũng nhất định có liên quan ít nhiều." Lâm thị ngừng gào khóc, đôi mắt sưng đỏ như hạt đào, oán hận nhìn chằm chằm Diệp Đàm: "Người đi đi, ta nghĩ Ngọc Nhi cũng chẳng muốn gặp ngươi và muội muội sao chổi kia của ngươi đâu!"

"Có nghe không, cút, ngươi mau cút đi!" Diệp Minh quát.

"Xảy ra chuyện gì? Ta xa xa đã nghe tiếng cãi nhau của các ngươi rồi, nơi này là linh đường của Ngọc Nhi, rốt cuộc các ngươi có muốn để cho nàng được yên nghỉ hay không hả?" Giọng nói Diệp Thiên Minh truyền từ bên ngoài vào, hắn cũng mặc một thân đồ tang trắng thuần xuất hiện trước ngưỡng cửa, khí thế nghiêm nghị được rèn luyện trên chiến trường cũng bị đồ tang làm dịu lại, nhu hòa đi vài phần.³

Diệp Tự theo sát sau lưng Diệp Thiên Minh, cũng bước vào linh đường.

"Phụ thân, đại tỷ nhất định sẽ không muốn nhìn thấy hắn, ngươi mau đuổi hắn đi đi." Diệp Minh chỉ vào Diệp Đàm thét to.

Diệp Thiên Minh sắc mặt nghiêm khắc, trầm giọng nói: "Hồ nháo!" Hắn chỉ nói hai chữ, đã có thể làm Diệp Minh kinh sợ, Diệp Minh chỉ run run cánh môi, không dám nói gì thêm.

Ngay ngày Diệp Thanh Ngọc gặp chuyện không may, khắp các nơi trong Hạ Thành đều truyền ra tin tức Thanh Linh dùng chính trâm bạc của mình giết chết thân tỷ, sau đó vì sợ hãi lời đồn mà tẩu thoát.

Năm ngày sau.

Trong một y quán, có hai gã sai vặt đang bàn luận chuyện Diệp Thanh Ngọc bị giết chết.

Một nam tử trẻ tuổi mặc y phục màu xanh nhạt yên tĩnh ngồi một bên, đầu đội đầu lạp.

"Nói như thế nào thì Diệp đại tiểu thư cũng là mỹ nhân số một số hai trong Hạ Thành, tuy gần đây danh tiếng có xấu một chút, nhưng chết như vậy cũng thật đáng tiếc." Gã sai vặt áo đen bên cạnh gã sai vặt áo xám đang bốc thuốc nói.

Gã sai vặt áo đen lắc đầu thở dài: "Còn không phải vậy sao, mỹ nhân xinh đẹp như vậy lại không được trường mệnh, đều là do vị Diệp nhị tiểu thư đáng sợ kia, ngay cả thân tỷ tỷ của mình cũng xuống tay được."

"Chao ôi, Diệp nhị tiểu thư có thật sự giết chết Diệp đại tiểu thư hay không, chuyện này vẫn chưa biết rõ được đâu!" Gã sai vặt áo xám có chút không đồng ý lên tiếng.

"Chuyện này còn gì nữa mà không rõ? Khám nghiệm tử thi nói nguyên nhân chính Diệp đại tiểu thư chết là do có người đâm cây trâm vào lòng ngực nàng ta."

"Nhờ đó là do có kẻ muốn giả họa cho Diệp đại tiểu thư thì sao? Đừng quên, đến bây giờ vẫn còn chưa biết rõ được tung tích của Diệp nhị tiểu thư đâu." Gã sai vặt áo xám phản bác.

"Đó là do nàng ta muốn chạy tội."

Gã sai vặt áo xám còn muốn nói thêm vài câu phản bác, nhưng nam tử mặc y phục xanh nhạt vốn đang ngồi yên tĩnh kể bên đột nhiên gõ gõ bàn: "Thuốc của ta xong chưa?" Giọng nói ôn hòa, rất dễ nghe.

"A a, sắp xong rồi!" Gã sai vặt áo xám vội vàng vui mừng, tay đề dược liệu nhanh chóng sắc nhỏ.

Nam tử đội đầu lạp lấy xong dược của mình, đi ra khỏi y quán liền lên xe ngựa, xe ngựa lập tức di chuyển thẳng về phía cửa Hạ Thành, đến một nơi ngoại thành khá yên tĩnh.

"Sắc mặt ngươi hôm nay thoát nhìn cũng không tệ!" Nam tử y phục xanh nhạt đội đầu lạp nói với nữ tử đang nằm trên giường.

Nữ tử trên giường không ai khác chính là Thanh Linh đã mất tích năm ngày qua, sắc mặt nàng vẫn tái nhợt như cũ, môi cũng không có huyết sắc.

"Cảm ơn ngươi, Phong Lộng, những ngày qua đều nhờ có ngươi chiếu cố." Thanh Linh biết ơn nói.

Phong Lộng tháo đầu lạp xuống, lộ ra dung mạo sáng như trăng mùa thu, mặt mày thanh nhuận ngậm ngùi ưu thương. Hắn lớn lên đã rất đẹp, một cái nhãn mày nhú mi cũng có thể đầu độc lòng người.

Ba năm trước đây, khi Phong Lộng mới tới Hạ Thành, thời điểm trên người không bạc không đồ ăn, đã sắp chết đói, là nguyên chủ của thân thể này xuất hiện mời hắn ăn bữa cơm, cứu hắn một mạng. Cho nên vì báo ân tình năm đó, lúc nàng bị Ngao Nguyệt Công chúa truy sát, là hắn cố gắng thoát khỏi

Ngạo Nguyệt, cứu nàng một mạng

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế (4)

Editor: Yên Nhi

Ngạo Nguyệt muốn giết Thanh Linh, chuyện đó Phong Lộng biết rõ. Hôm nay hắn cứu Thanh Linh cũng đồng nghĩa với việc đã phản bội Ngạo Nguyệt, trong lòng hắn rất là áy náy, nhưng bảo hắn đứng nhìn ân nhân từng cứu mình một mạng chết trong tay Ngạo Nguyệt, hắn không đành lòng.

Sau khi hắn ra tay cứu Thanh Linh, dàn xếp đưa nàng đến một tiểu sơn thôn yên tĩnh ngoài Hạ Thành, cũng xin cấp phu thê trung niên phúc hậu chất phác thật thà nhất trong thôn chăm sóc nàng.

Đôi phu thê trung niên này cũng có một nữ nhi, nhưng nữ nhi đã được gả ra ngoài, bây giờ bọn họ cũng đang có việc không ở nhà, trong nhà chỉ còn lại Phong Lộng và Thanh Linh.

Trong Hoàng cung, Ngự thư phòng.

Nguyên Ung Hoàng để một thân long bào, ngồi ngay ngắn phía sau bàn sách to lớn.

Hách Liên Dực có chút việc cần bàn bạc với Nguyên Ung Hoàng để, lúc bàn bạc xong chuẩn bị rời khỏi, Nguyên Ung Hoàng để lại muốn triệu kiến Tần Liễm đến. Hách Liên Dực hiểu kì muốn biết lí do Nguyên Ung Hoàng để lại gọi Tần Liễm đến, thấy Nguyên Ung Hoàng để cũng không có ý đuổi hắn đi, nên hắn liền mặt dày mày dạn ở lại.

"Tần Liễm, trầm nghe Hinh bộ thượng thư nói Diệp Thanh Ngọc bị cây trâm của Diệp Thanh Linh đâm chết, bây giờ tung tích Diệp Thanh Linh lại không rõ. Mà nửa tháng nữa đã là đại hôn của ngươi và Diệp Thanh Linh, nếu ba ngày sau vẫn chưa tìm thấy được Diệp Thanh Linh, trầm sẽ giải trừ hôn ước cho ngươi nhé?" Nguyên Ung Hoàng để ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Tần Liễm hỏi. +

Tần Liễm một thân bạch y không gió mà bay, phong nhã xuất trần, hắn chỉ lẳng lặng đứng đó cũng đã khiến người ta cảm nhận được một loại quý khí thanh nhã bẩm sinh.

Tóc đen như tó ra nhàn nhạt u quang so với nữ tử còn dài hơn, dung mạo tuyệt mỹ mê hoặc lòng người. Môi mỏng hình cung nhẹ kéo, như cười mà như không cười.

Hắn nghe lời nói của Nguyên Ung Hoàng để, mắt phượng nhảy lên, tự đứng lại tăng thêm vài phần phong tình: "Bẩm Hoàng thượng, chuyện giải trừ hôn ước với Diệp Thanh Linh, thần không thể đồng ý!" Khẩu khí quả quyết, không hề có chút do dự nào!

Sắc mặt Nguyên Ung Hoàng để hơi trầm xuống: "Diệp Thanh Linh kia vô cùng có khả năng là hung thủ giết chết thân tử Diệp Thanh Ngọc, mà trầm tuyệt đối không thể để một tên hung thủ giết người trở thành Thừa tướng phụ nhân được!"

Tần Liễm nhàn nhạt đáp: "Vừa rồi không phải Hoàng thượng cũng đã nói sao? Diệp Thanh Linh chỉ vô cùng có khả năng là hung thủ sát hại Diệp Thanh Ngọc mà thôi, hung thủ thật sự vẫn chưa chắc hẳn là nàng!"

Hách Liên Dực một bên nghe được đoạn đối thoại của hai người, trong lòng thầm vui mừng. Phụ hoàng có ý giải trừ hôn ước của hai phủ Tần - Diệp, đối với hắn mà nói đó chính là chuyện tốt, kế hoạch lôi kéo Diệp phủ của hắn lại tăng thêm vài phần thắng.

Trong lòng Hách Liên Dực chớp mắt đã xoay đảo đến vài vòng, nhận thấy bầu không khí trước mắt vẫn còn căng co, hắn suy nghĩ một hồi lâu mới mở miệng: "Bên khám nghiệm tử thi cũng đã nói, nguyên nhân Diệp Thanh Ngọc tắt thở chính là do bị cây trâm của Diệp Thanh Linh đâm vào ngực, bản vương nghĩ rằng, việc Diệp Thanh Linh là hung thủ hắn đã chắc chắn đến mười phần!"

Tần Liễm đôi mắt sắc lạnh đến rùng mình, lạnh giọng: "Đó chẳng qua chỉ là ý kiến của cá nhân Vương gia, còn nữa, có ai nhìn thấy chính tay vị hôn thê của bản tướng đâm cây trâm đó vào ngực Diệp Thanh Ngọc không?"

Theo khám nghiệm tử thi nói, Diệp Thanh Ngọc đã bị chém đứt làm đôi, dù không có cây trâm kia nàng ta vẫn phải chết là điều không thể nghi ngờ. Hơn nữa, Diệp Thanh Linh đáng để hoài nghi, thì Ngạo Nguyệt công chúa không đáng nghi sao, đừng quên người đầu tiên phát hiện ra xác của Diệp Thanh Ngọc chính là người của Ngạo Nguyệt Công chúa."

Hách Liên Dực nheo mắt lại, trực giác của hắn nói rằng chuyện này dường như thật sự có liên quan đến Ngạo Nguyệt.

Nguyên Ung Hoàng để thần sắc không rõ: "Tần Liễm, ngươi không muốn giải trừ hôn ước bây giờ thì chuyện này tạm thời cho qua, đợi sau khi điều tra ra thủ phạm rồi bàn bạc tiếp. Tốt lắm, trầm cũng đã mệt, các ngươi đều lui xuống trước đi." Hắn khoát khoát tay áo.

Ra khỏi thư phòng, Hách Liên Dực trực tiếp đi tìm Ngao Nguyệt. Hắn muốn nghe chính miệng Ngao Nguyệt trả lời rõ, cái chết của Diệp Thanh Ngọc cuối cùng có liên quan đến nàng ta hay không.

Lúc Hách Liên Dực đến, Ngao Nguyệt đang ở trong đình ngắm hoa.

Ngao Nguyệt thấy Hách Liên Dực vội vã đi tới, chờ hắn đến gần chút nữa mới buông miệng hỏi: "Hoàng huynh, người tìm ta có việc gì sao?"

Hách Liên Dực nhìn nhìn hai nha hoàn bên cạnh Ngao Nguyệt: "Bảo các nàng lui ra hết đi!"

Ngao Nguyệt khoác tay áo, ý bảo hai nha hoàn kia lui ra.

"Người có liên quan tới cái chết của Diệp Thanh Ngọc không?" Hách Liên Dực quan sát xung quanh, trực tiếp hỏi vào vấn đề chính. Ngao Nguyệt là muội muội ruột thịt của hắn, nếu nàng có chuyện, hắn tuyệt đối cũng không có lợi.

Ngao Nguyệt mấp máy môi, không tự nhiên quay đầu sang hướng khác.

Hách Liên Dực nhìn thấy biểu tình tránh né của Ngao Nguyệt cũng đã hiểu được vài phần, nếu nàng đã không muốn thừa nhận, vậy hắn cũng sẽ không bức ép, chỉ nhẹ nhắc nhở: "Tần Liễm đã hoài nghi muội, tốt nhất là cái chết của Diệp Thanh Ngọc đừng có vấn đề gì liên quan tới muội, nếu không, chỉ sợ Tần Liễm sẽ không bỏ qua!"

Ngao Nguyệt vẫn mím môi như cũ không lên tiếng, trong lòng đang tìm cách đối phó với nghi ngờ của Tần Liễm.

Hách Liên Dực nói xong liền rời đi.

Sau khi hắn rời đi, nha hoàn Thu Lan của Ngao Nguyệt bỗng từ một lối đường mòn khác đi đến.

Thu Lan thì thầm với Ngao Nguyệt một cái: "Công chúa, những ngày qua Phong Lộc công tử có chút kì lạ."

"Làm sao vậy?" Ngao Nguyệt hỏi, nàng không cho phép Phong Lộc trở lại Túy Lâu, nhưng lại sợ người khác biết được tư tình giữa nàng với Phong Lộc. Nên nàng an bài hắn tại một viện có phong thủy thật tốt, cho rất nhiều người đến giám sát hắn, nếu phát hiện ra chút gì dị thường liền lập tức đến báo cho nàng.

"Những ngày qua, Phong Lộc công tử lúc nào cũng ra ngoài một thân một mình, kiên quyết không cho ai đi theo, với lại mỗi lần ra ngoài cũng đều rất lâu mới trở lại."

Lúc Phong Lộc không có việc gì cũng không hề thích ra ngoài đi lại, nhưng mấy ngày nay lại thường xuyên ra ngoài, nghĩ sao cũng thấy có vấn đề.

"Nói với người bên dưới, vài ngày này theo hắn cho thật sát, nhìn xem rốt cuộc hắn ra cửa là để đi làm gì." Ngao Nguyệt phân phó.

Tướng phủ, Tần Liễm một thân áo bào trắng đứng ở hành lang, tao nhã tuyệt đỉnh.

"Minh Lục, nói với Khuyết Ngọc, bản tướng muốn trong vòng một canh giờ phải nghe được lời đồn Ngao Nguyệt giết Diệp Thanh Ngọc cùng với Ngao Nguyệt có tư tình với một tên đào kép." Tần Liễm nhàn nhạt nói với Minh Lục.

"Vâng" Minh Lục nhận được phân phó, bóng dáng trong chớp mắt đã biến mất ngay trước mặt Tần Liễm.

Chuyện Diệp Thanh Ngọc bị giết hại, khắp nơi trong Hạ Thành vốn đang lưu truyền rằng là do Diệp Thanh Linh giết. Nhưng chiều gió đột nhiên lại lật chuyển, mọi người từ nghi ngờ Diệp Thanh Linh bỗng chuyển sang Ngao Nguyệt.

Ngoài ra, còn thêm lời đồn Ngao Nguyệt có tư tình với một tên đào kép. Công chúa thân phận tôn quý, vậy mà lại đi thích một tên đào kép, đó cũng là một chuyện khiến người người khiếp sợ.

Chuyện này nhanh chóng lan ra một cách chóng mặt ở Hạ Thành.

Tướng chùng chỉ có thể, nhưng chưa kịp hết một buổi chiều, một tin đồn mới khác lại xuất hiện: Ngao Nguyệt yêu đương vụng trộm với một tên đào kép bị Diệp Thanh Linh nhìn thấy, nên Ngao Nguyệt Công chúa liền tìm cách giết người diệt khẩu, hiện tại tung tích Diệp Thanh Linh không rõ, hơn phân nửa là đã bị lọt vào bàn tay độc ác của Ngao Nguyệt.

Ngao Nguyệt còn đang suy nghĩ cách ứng phó với nghi ngờ của Tần Liễm, không ngờ toàn bộ người dân trong Hạ Thành đều đã xoay ngược lại hoài nghi nàng. Nhưng điều khiến nàng khiếp sợ nhất chính là người thả ra lời đồn thể nhưng còn biết rõ chuyện của nàng cùng Phong Lộc.

Danh tiếng của nàng hiện đang đứng trên đầu ngọn sóng, vì tôn nghiêm của hoàng thất, phụ hoàng nhất định sẽ chú ý đến chuyện này. Mà chuyện này sớm muộn cũng sẽ tra ra nàng, đến lúc đó khó bảo toàn cái gì gọi là bí mật.

Hơn nữa tung tích Diệp Thanh Linh còn chưa rõ, vạn nhất một ngày họ Diệp Thanh Linh còn sống trở về, phơi bày ra chân tướng, đến lúc đó nàng phải ứng phó với mọi chuyện như thế nào đây?

"Công chúa, sắc mặt của ngài nhìn rất không tốt, ngài cảm thấy khó chịu trong người sao?" Bích Hà hầu hạ một bên lo lắng hỏi.

Tiếng vừa dứt, Ngao Nguyệt bỗng nhiên gắng đầu nhìn nàng ta một cái, ánh mắt kia sắc bén đông lạnh hết như lưỡi dao, miễn cưỡng khiến Bích Hà rùng mình một cái.

Lúc mọi người đều chữa mũi nhọn hoài nghi về phía Ngao Nguyệt, thì chỗ Hình bộ lại tung ra tin tức bài rằng đã tìm được hung thủ thật sự.

Tên hung thủ kia chính là nha hoàn Bích Hà bên người Ngao Nguyệt. Theo như tin tức mà Hình bộ truyền ra, Ngao Nguyệt ở hồ Bích Thủy thấy thời gian đã trôi qua thật lâu rồi mà tỷ muội Diệp thị vẫn chưa trở về, liền phái người đi tìm dọc hai bên con sông.

Trong những người mà Ngao Nguyệt phái đi có cả Bích Hà, Bích Hà là người đầu tiên tìm thấy Diệp Thanh Ngọc. Lúc đó Diệp Thanh Ngọc đã hấp hối, nàng ta nói với Bích Hà rằng đang đi giữa đường thì sơn tặc không biết từ đâu bỗng lao ra chém đứt eo của nàng ta, còn Diệp Thanh Linh ngã xuống sông đã sớm bị cuốn đi xa. Diệp Thanh Linh trong lúc bị nước nuốt chửng, bất đắc dĩ làm rớt lại trăm cái tóc.

Diệp Thanh Ngọc thấy eo mình bị chặt thành hai đoạn, sau có sống cũng không bằng chết, nên đã cầu xin Bích Hà tiễn nàng đi một đoạn. Bích Hà vì mềm lòng mà cũng đồng ý, dùng trăm cái thắt lưng của Diệp Thanh Linh nhanh chóng kết thúc mạng sống Diệp Thanh Ngọc.

Nhưng sau đó Bích Hà nhận ra đó được xem là giết người, nàng cảm thấy rất lo lắng, nên quyết định che giấu việc này. Vì từ khi sinh ra đến nay đây là lần đầu tiên nàng giết người, Bích Hà sợ hãi đến mỗi đêm đều không được tròn giấc, cuối cùng chịu không nổi cảm giác bị bóng đè hành hạ nên đành đến thừa nhận chuyện này với Ngao Nguyệt công chúa.

Nếu Bích Hà đã thừa nhận mình chính là hung thủ giết chết Diệp Thanh Ngọc, người của Hình bộ cũng không muốn phải gỡ bỏ mũ quan sớm mà dám đi hoài nghi công chúa. Hình bộ mắt nhắm mắt mở xem như chuyện này đã chấm dứt tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Xin Lỗi! Ta Tới Chậm

Ngao Nguyệt đẩy Bích Hà ra làm người chết thay, bởi Ngao Nguyệt công chúa là người trong Hoàng Thất, Hình bộ cũng không dám điều tra sâu thêm. Bọn họ sợ tra ra cái gì khiến tôn nghiêm Hoàng Thất bất lợi, đến lúc đó mũi cánh chuồn trên đầu bọn họ cũng khó bảo toàn.

Hoàng hôn phủ xuống, chân trời rắng chiều rực lửa.

Ngao Nguyệt vừa dùng bữa tối ở trong phòng, Thu Lan từ cửa đi vào.

Thu Lan thi lễ với Ngao Nguyệt. "Công chúa"

Nhìn người tới là Thu Lan, Ngao Nguyệt nhàn nhạt mở miệng: "Chuyện gì?"

Thu Lan há miệng, một bộ dạng muốn nói lại thôi, cuối cùng dưới ánh mắt uy hiếp của Ngao Nguyệt mới dám mở lời: "Người dưới truyền tin, hôm nay Phong công tử mưa y phục nữ nhân, đi vào tiểu sơn thôn vắng vẻ ở ngoại thành."

Ngao Nguyệt vẻ mặt cứng đờ: "Y phục nữ nhân? Ngươi chắc chắn?" Âm thanh nàng trở nên lạnh lùng, theo nàng biết Phong Lắc tứ cố vô thân, hẳn mưa y phục nữ nhân để làm gì? Chẳng lẽ hẳn gạt nàng sống cùng nữ nhân khác ở bên ngoài?

Đôi mắt nàng dần chuyển lạnh, Phong Lắc, trù bản công chúa, người từng nghĩ có thể dính dấp cùng với nữ nhân khác.

"Chuẩn bị xe, bản công chúa muốn nhìn xem nữ nhân kia là ai." Ngao Nguyệt phân phó.

Sắc mặt Thu Lan trở nên khó coi, uyển chuyển khuyên bảo: "Công chúa, bây giờ sắc trời đã tối, và lại nô tì nghe nói thôn sơn kia ban đêm còn có sói, công chúa, buổi tối đi đến đó không ổn. Nàng kia chắc chắn trong chốc lát cũng sẽ không đi mất, tại sao chúng ta không đợi trời sáng hãy đi?"

Ngao Nguyệt trầm ngâm một hồi lâu, rốt cuộc cũng đồng ý.

Bầu trời đêm ngàn sao lấp lánh, Toái Ngọc một thân hồng y rực lửa đạp ánh sao vào Tướng phủ. Hành tẩu giữa đêm, Vân Tụ màu đỏ huyền sa đong đưa, giống như hai đóa hồng hóa đang nhay múa làm gương mặt trắng nõn như ngọc càng trở nên mê người.

Tàn Liễm nhàn nhã thưởng thức trà dưới tán cây, gió đêm thổi qua, nhắc lên vài sợi tóc quấn quanh khuôn mặt diên đảo chúng sinh, nói không hết cô lệ cùng mỹ hoặc.

Thấy Toái Ngọc xuất hiện, hắc khê nâng mí mắt: "Tìm được người?"

Toái Ngọc đi tới ngồi trên ghế đá đối diện hẳn, vô tư cầm bình trà rót ra chén. “Ừ, tìm được, ở một tiểu sơn thôn tĩnh lặng ngoại thành.”

“Hừ, Phong Tuyết lâu dạo gần đây làm việc càng ngày càng không tin tưởng được, tìm người lại hao tổn chừng mấy ngày.” Tàn Liễm mỉm cười mắt hứng nói, đôi lông mày khẽ nhú lại.

“Nàng bị thương?” Hần tiếp tục hỏi.

Toái Ngọc dĩ nhiên biết hẳn nói nàng là chỉ Thanh Linh: “Nàng bị thương, tỉnh dưỡng ở trong tiểu sơn thôn đó.”

Tàn Liễm tay châm trà, lòng tự dưng thấy phiền muộn.

Sáng sớm, tiếng chim thanh thúy hót ngoài cửa sổ.

Thanh Linh nằm trên giường, chán muốn mọc người, nghe tiếng chim hót một lần một lần ngoài kia mà thấy cả người ngứa ngáy.

“Cô nương, thuốc sắc xong rồi.” một phụ nữ trung niên mặc y phục giản dị, tay bưng bát thuốc đi vào, bà là chủ nhân của của ngôi nhà này.

“Ngô thẩm, người đặt thuốc lên bàn, để chốc nữa con tự uống.” Thanh Linh hướng về phía người phụ nữ nói. Bên cạnh giường hẹp là một cái bàn nhỏ, nàng với tay ra là có thể lấy được bát thuốc.

“Vậy ta đem thuốc để trên bàn, con nhất định phải nhớ uống đấy. Aiz, tối hôm qua cha nó một đêm không về, ta lo ông ấy xảy ra chuyện gì, hiện tại ta muốn nhờ mấy người cùng đi tìm ông ấy, một mình con ở nhà có ổn không?” Ngô thẩm nói xong ngừng vài giây rồi mới nói tiếp: “Con yên tâm, ta sẽ trở lại nhanh thôi.”

Thanh Linh cười cười nói: “Ngô thẩm, thẩm cứ đi đi, con ổn mà, thẩm không cần lo lắng cho con.”

“Vậy ta đi.” Ngô thẩm xoay người đi ra ngoài, ra đến cửa còn quay đầu lại dặn dò: “Thuốc kia để lạnh uống không tốt, con nhớ uống nhanh đấy, aiz.”

Ngô thẩm đi, cả nhà còn một mình Thanh Linh.

Bốn phía an tĩnh, Ngô thẩm vừa đi không bao lâu, ngoài cửa liền truyền tới tiếng bước chân nghe rõ ràng. Từ tiếng bước chân có thể đoán, người tới không chỉ có một.

“Xác định là chỗ này sao?” Giọng nữ trong trẻo cất tiếng.

“Công chúa, đúng là nơi này.” Lại thêm một giọng nữ khác.

“Đi, vào xem một chút.”

Âm thanh ngoài cửa không hề xa lạ, Thanh Linh trong nháy mắt thấy căng thẳng. Ngạo Nguyệt sao lại tìm tới nơi này? Hiện tại vết thương sau lưng nàng còn chưa hồi phục, trên người lại không có ngân châm, làm sao dưới mĩ mắt Ngạo Nguyệt mà trốn thoát được quả đúng là một vấn đề khó khăn.

“Phanh.” Cửa gỗ cũ kĩ bị người đá văng ra, bên trong phòng nháy mắt bùng sáng, ánh sáng đột ngột làm Thanh Linh khó có thể mở mắt.

“Không nghĩ đến lại là ngươi.” Ngạo Nguyệt từ ngoài sáng bước tới, hùng hùng hổ hổ, theo sau là hai thị nữ.

“Phong Lây thế nhưng lại phản bội bản công chúa đi cứu ngươi.” Âm thanh nàng vẫn chưa tức giận cùng thất vọng, ánh mắt nhìn Thanh Linh dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Công chúa, Thanh Linh tự hỏi ta với ngươi không thù không oán, tại sao phải giết ta?” Thanh Linh biết Ngạo Nguyệt thực sự muốn giết nàng, không phải nàng không biết Ngạo Nguyệt và Phong Lây có tư tình, nàng chỉ là muốn trì hoãn một chút thời gian.

Ngạo Nguyệt không trả lời nàng mà hỏi ngược lại: “Phong Lây cùng ngươi có quan hệ thế nào? Hẳn tại sao lại cứu ngươi?” Còn phản bội nàng, điều này thật không thể tha thứ.

Thanh Linh còn chưa kịp mở miệng nàng đã nói: “Chỉ là, các ngươi quan hệ thế nào với bản công chúa đã không còn quan trọng, Phong Lây dám lừa bản công chúa để cứu ngươi, bản công chúa quyết định ngươi không thể lưu lại được nữa.” Nàng muốn cho Phong Lây biết hậu quả của việc làm trái ý nàng là như thế nào, nhìn hẳn sau này còn dám ngỗ nghịch với nàng nữa hay không?

Và lại nàng giết Diệp Thanh Ngọc – tỷ tỷ của Diệp Thanh Linh, nếu không giết Diệp Thanh Linh, khó bảo toàn về sau Thanh Linh không tìm nàng gây phiền phức.

“Thu Lan” Ngạo Nguyệt nháy mắt, Thu Lan hiểu ý gật đầu, lấy ra một thanh chủy thủ.

Thanh Linh nhìn Thu Lan sắc mặt âm trầm, nàng không hề cử động, giống như người yếu đuối mặc cho người ta chém giết.

Đến khi Thu Lan đến gần, như mãnh thú ngủ đông đã lâu chợt phát lực, nàng đột nhiên từ trên tháp nhảy lên. Nhanh chóng, chuẩn xác nắm được chủy thủ của Thu Lan, hung hăng đá một cước vào bụng nàng ta, thừa dịp Thu Lan bị đau, nàng đoạt lấy chủy thủ rồi cầm một phát vào tim Thu Lan rồi rút ra.

Thu Lan không ngờ tới người nằm trên giường trông yếu đuối bệnh tật lại có thể trong nháy mắt lấy đi mạng của mình.

“Bản công chúa đã xem nhẹ người rồi, Thu Thủy, người lên.” Ngao Nguyệt phân phó một thị nữ đem theo bên người.

Cảm thấy sau lưng thấm ướt cùng cảm giác đau đớn, Thanh Linh biết vết thương đã vỡ, trong lòng biết mình không thể chiến đấu với đám người Ngao Nguyệt quá lâu, nếu không nàng chắc chắn chịu không nổi.

Nàng cầm chén thuốc trên bàn hướng Thu Thủy đập tới, Thu Thủy lắc mình né qua chén thuốc, nàng thừa thời cơ xông ra cửa. Lúc này, Ngao Nguyệt ngăn cản, nàng liền cầm chủy thủ cùng Ngao Nguyệt so chiêu.

Sau lưng áo đã nhuộm đỏ, từng trận đau nhức truyền tới, sắc mặt Thanh Linh càng thêm trắng đến dọa người. Nét mặt Thanh Linh trở nên kiên nghị, con ngươi đen nhánh càng trở nên bức người. Nàng ra tay tựa như liễu mạng, Ngao Nguyệt trong lúc nhất thời không đỡ được từng đợt tấn công của nàng. Cuối cùng, nàng thừa dịp Ngao Nguyệt lấy hơi vội xông ra cửa, từ cửa sau chạy ra ngoài.

“Đuổi theo! Nàng bị trọng thương, coi như nàng trốn được, cũng chắn chắn trốn không xa.” Ngao Nguyệt thanh âm lạnh lùng, dẫn đầu chạy ra ngoài.

Ngao Nguyệt vừa đuổi tới nơi, phát hiện ra Thanh Linh té ngã trên đất.

Thanh Linh áo sau lưng đã nhuộm máu, đỏ đến chói mắt, nàng cố gắng đứng dậy nhưng lực bất tòng tâm.

Ngao Nguyệt cười hả hê, nhắc chân chạy gấp tới. Tiếng kêu sợ hãi của Thu Thủy truyền tới sau lưng: “Công chúa, chớ đi về phía trước...” Có bấy rập.

“A!!!!” Thu Thủy nhắc nhở vẫn là chậm một bước, Ngao Nguyệt đã lọt bẫy.

Phụ cận tiểu sơn thôn thường có sói đến quấy rầy cho nên thôn dân nơi này ở cửa hông thường đào hố đặt bẫy.

Thanh Linh đã nghe Ngô thẩm nói qua bốn phía nơi này đều có bẫy, gần cửa hông có một cái. Nàng từ bên trong chạy trốn ra, cố ý té ngã, dẫn Ngao Nguyệt tiến vào cái bẫy đã đặt sẵn.

Hố bẫy được đào rất sâu, có thể đảm bảo sói sập bẫy không có cách nào bò lên, dưới đáy bẫy còn đặt bụi gai và một vài cây chông nhọn. Bên trên dùng lá cây và cành cây khô che lấp, ở giữa đặt đồng đá nhỏ làm kí hiệu. Cái này ở thôn ai cũng hiểu nên cũng không sợ người trong thôn dính bẫy.

Bên dưới là tiếng kêu đau đớn của Ngao Nguyệt, Thu Thủy vốn định tiến lên giữ chặt Thanh Linh. Nhưng nghe Ngao Nguyệt kêu rên, Thu Thủy coi một phần áo ngoài, vứt xuống hố bẫy để kéo Ngao Nguyệt lên.

Thanh Linh vừa cùng Ngao Nguyệt động thủ, vết dao chém sau lưng đã vỡ toác. Thừa dịp Thu Thủy đang kéo Ngao Nguyệt, nàng chịu đựng đau đớn đứng lên tiếp tục chạy trốn.

Ngao Nguyệt rất nhanh được kéo lên, bắp chân nàng bị chông cửa tạo nên một vết thương dài, chảy máu nhiễm đỏ giày.

“Đừng động tới ta, trước hết đem người giải quyết, ngàn vạn lần không thể để cho nàng ta chạy thoát.” Ngao Nguyệt khó khăn nói, nàng lấy khăn lụa mang theo bên người, chịu đau đem bắp chân bị thương băng bó kĩ.

“Vâng.” Thu Thủy nhận mệnh, xách theo kiếm hướng phía Thanh Linh chạy.

Thu Thủy một đường thi triển khinh công, rất nhanh liền đuổi kịp Thanh Linh: “Diệp nhị tiểu thư, người đừng tốn hơi sức nữa đi, vẫn là trốn không thoát đâu.”

Thanh Linh lúc này dừng lại, xoay người đứng tới một cây đại thụ. Nàng trừ thấy Thu Thủy cầm kiếm đến gần còn ngoài ý muốn thấy một đạo bạch y phi nhanh tới.

Bóng dáng màu trắng tựa đón gió mà đến, tốc độ nhanh kinh người. Vạt áo màu tuyết trắng như Lư Vân, mái tóc đen dài phấp phới tung bay, toát lên mấy phần không câu nệ, mấy phần phiêu dật, mấy phần ma mị điên cuồng.

Nàng nhìn bạch ảnh quen thuộc kia xuất hiện, không khỏi cảm thấy an lòng. Mặt mũi nàng tái nhợt, cười thành tiếng, thần thái sáng láng rung động lòng người: “Ai là người trốn không thoát còn chưa biết được.”

Thu Thủy trong mắt xẹt qua tia khinh thường, thâm vận nội lực, giơ kiếm hướng Thanh Linh đâm tới. Cổ của nàng chợt thấy lạnh, còn chưa biết rõ đó là cái gì thì “rắc rắc” một tiếng, cổ Thu Thủy bị người ta bẻ gãy.

“Thanh Thanh, xin lỗi nàng, ta tới chậm.” Tàn Liễm nhìn sắc mặt ửng đỏ bệch như tờ giấy, lòng căng thẳng, đưa tay kéo nàng đến bên mình.

Tay chạm phía sau lưng mới phát hiện áo đã ướt đầm, hần như ướt mảy, xoay người nàng lại mới phát hiện áo nàng đã nhuộm đỏ một màu máu chói mắt.

Tâm đột nhiên phát đau, trong mắt dâng lên lệ khí nồng đậm.

Tàn Liễm ním môi thật chặt, khuôn mặt mê người toát ra băng lãnh. Hắn không nói một lời, ôm ngang nàng lên.

Thanh Linh không ngờ hấn lại làm ra cái động tác này, kêu lên một tiếng, nhưng rất nhanh trấn định lại: “Ngươi...ta có thể tự đi.” Ngươi có thể ta xuống được chứ?

Nhìn gương mặt hấn gầy đi không ít, lòng nàng tự chung không thoải mái, còn ần ần đau.

Thấy ánh mắt thương yêu cùng đau lòng của hấn, nàng lại không thể nói ra lời từ chối. Chỉ là yên lặng đưa tay vòng qua cổ hấn, đem đầu đặt trên vai hấn, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Lúc nàng nhắm mắt, khóe môi hấn giương lên một độ cong mờ mờ.

Không biết có phải bị thương nặng hay không, lòng nàng cũng trở nên yếu đuối, nàng lại có ý niệm y lại, bị thương cùng một môi, có người ôm, cảm giác này thật mẹ nó, rất tốt.

Tần Liễm bế nàng trở lại gia đình kia, không quan tâm nàng cự tuyệt liền tự mình xử lý vết thương cho nàng.

Động tác của hấn rất nhẹ nhàng, cũng rất chậm. Cảm giác ngón tay hấn lướt nhẹ qua lưng, gương mặt Thanh Linh như bị lửa đốt, nóng đến dọa người, nàng cúi thấp đầu không dám nhìn hấn.

Hấn bôi thuốc cho nàng xong, cúi người hôn lên trán nàng một cái: “Mệt không? Trước ngủ một giấc thật ngon nhé?” Âm thanh hấn nhẹ nhàng, ấm áp như nước hồ xuân khiến lòng nàng chợt tê dại.

“Ngươi phải đi ra ngoài?” nàng thấy hấn đứng dậy một bộ dáng như muốn rời đi.

“Không rời được ta sao?” Hấn ngồi xuống giường, môi ngậm cười, đôi mắt nhìn thẳng mắt nàng.

Bị hấn cứ thế nhìn chằm chằm, nàng lúng túng quay đầu đi không nhìn hấn.

Nhìn nàng một bộ dạng xấu hổ, tâm tình hấn không khỏi trở nên tốt lên, hấn cười nhỏ ra tiếng: “Ta đi trước xử lý chút chuyện” trong con ngươi hấn phát ra tia sáng lạnh lẽo, sau đó lại dịu dàng nhìn nàng: “Nàng cứ ngủ một giấc thật ngon, chờ ta trở lại.

“Ừ.” Nàng đáp lung tung một tiếng, rất nhanh liền nhắm mắt lại. Trên mặt vết đỏ còn chưa kịp rút, da thịt trắng hồng lộ ra mê người, Tần Liễm khôn nhẫn được hướng gương mặt trắng hồng cắn một ngậm mới hài lòng rời đi.

Nàng mơ mơ màng màng sắp ngủ, ngoài cửa lại loáng thoáng có tiếng nói. Âm thanh liến thoắng không ngừng, nghe thật khó chịu. Nàng mở mắt, hỏi phục mấy phần thanh tỉnh.

“Diệp cô nương, van cầu ngươi bỏ qua cho Ngao Nguyệt, mọi lỗi lầm đều do một mình ta gánh chịu.” Bên ngoài truyền tới thanh âm nam tử, Thanh Linh nghe ra đây là giọng nói của Phong Lây.

“Công tử, ngươi đi đi, nếu còn quấy rầy Diệp cô nương nghỉ ngơi, đừng trách ta không khách khí.” Giọng nam nhân cứng rắn lên tiếng, Thanh Linh suy đoán có lẽ Tần Liễm lưu lại cho nàng một ám vệ.

“Diệp cô nương, van cầu ngươi!” Phong Lây không để ý đến lời uy hiếp của Minh Lục, tiếp tục lớn tiếng nói với người trong phòng.

Minh Lục thấy vậy, không muốn khuyên nữa, tiến lên hai bước định rat ay với Phong Lây thì cửa phòng ngay lúc này lại mở ra.

“Minh Lục, dừng tay!!!” Nàng hơn phân nửa người dựa vào cửa để chống đỡ thân thể, âm thanh suy yếu vô lực, vì đau đớn mà trên trán rất nhanh hiện ra một tầng mồ hôi.

“Diệp cô nương.” Minh Lục thu tay, nhanh chóng chạy đến trước mặt Thanh Linh: “Diệp cô nương, cô nương còn bị thương, mau quay lại giường nằm nghỉ ngơi.”

Hấn lo lắng nói, nếu vết thương sau lưng cô nương lại nứt toác, công tử chắc chắn sẽ rất tức giận, công tử tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Nghĩ đến hình ảnh công tử cười như không cười, ánh mắt lạnh lẽo, hấn liền thấy sống lưng lạnh toát.

“Diệp cô nương, van ngươi bỏ qua cho Ngao Nguyệt.” Ánh mắt Phong Lây chớp nháy nhìn nàng, giữa lông mày toát lên ưu thương nồng đậm. Hấn nhấc một vật áo lên, hướng Thanh Linh quỳ xuống: “Cầu xin cô nương bỏ qua cho Ngao Nguyệt.”

Thanh Linh ngạc nhiên, sau đó nghĩ đến tần Liễm lúc trước rời đi có thể là tìm Ngao Nguyệt thay nàng tính sổ. Phong Lây không có cách nào ngăn cản, nghĩ đến nàng là hôn thê của Tần Liễm nên đến cầu xin nàng.

Chương 67: Ta Là Phu Quân Của Nàng (1)

"Phong công tử, người mau đứng lên đi, có chuyện gì từ từ nói, làm gì quỳ như vậy. Minh Lục, mau đỡ Phong công tử đứng lên!" Nàng dựa lên cửa bình tĩnh nói.

Phong Lộng lại đến làm phiền Thanh Linh, Minh Lục bất mãn trừng mắt liếc hần một cái, cuối cùng vẫn yên lặng tiến lên đỡ Phong Lộng đứng dậy.

"Cầu xin Diệp cô nương hãy bỏ qua cho Ngạo Nguyệt...."

"Trước tiên Phong công tử hãy nói một chút chuyện gì đã xảy ra chuyện đi!" Thanh Linh nói.

Quả thật đúng như Thanh Linh lường trước, lúc này Tần Liễm rời đi là để tìm Ngạo Nguyệt tính sổ. Nơi này vắng vẻ, dù Ngạo Nguyệt thân là công chúa hoàng thất, nhưng nếu Tần Liễm có ra tay với nàng ta thì cho dù nàng ta có kêu phá trời cũng sẽ không ai đến cứu nàng ta. Cho dù nàng ta trở về cáo trạng với Hoàng thượng, thì cũng chỉ xem như là nàng ta vu khống nói mà không có bằng chứng, không thể làm gì được Tần Liễm.

Hơn nữa, Ngạo Nguyệt còn có điểm yếu là Phong Lộng, Tần Liễm cũng biết. Chỉ dựa vào chuyện này, cho dù Tần Liễm có ra tay với Ngạo Nguyệt đi nữa thì sau khi Ngạo Nguyệt trở về cũng không dám đi cáo trạng với Hoàng thượng.

"Người cứu ta một mạng, ta rất cảm kích người, như vậy đi, ta đến khuyên nhủ Tần tướng, xin hần bỏ qua cho Ngạo Nguyệt công chúa." Là Ngạo Nguyệt muốn mạng của nàng, cũng không phải Phong Lộng muốn mạng của nàng.

Tuy Phong Lộng nói hần cứu nàng một mạng là vì báo ân, nhưng trên thực tế, vì ân nhân hần muốn báo đáp đã sớm không còn ở đây nữa rồi. Thế nên, Phong Lộng không có thiếu nàng bất cứ cái gì hết, ngược lại là nàng thiếu hần một ân tình!

Người kính nàng một thước, nàng kính lại người một trượng. Ân cứu mạng của Phong Lộng nàng sẽ trả. Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là nàng sẽ bỏ qua chuyện Ngạo Nguyệt muốn giết nàng, sau khi trả ân tình này cho Phong Lộng xong, về sau Ngạo Nguyệt có làm chuyện bất lợi với nàng, nàng nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp thậm tệ nhất đòi lại từ trên người Ngạo Nguyệt.

Sâu bên trong rừng trúc xanh mướt, một bạch y nam tử lười biếng ngồi trên ghế trúc to lớn.

Mắt phượng hẹp dài hip lại, thần sắc thản nhiên, dung mạo tuyệt mỹ khiến người ta kinh diễm mang theo một tia tà khí nhàn nhạt.

Hần một tay chống má, tóc dài đen nhánh như làn nước xõa xuống, dây buộc tóc trắng như tuyết vấn tóc bay phất phới giữa không trung. Áo bào còn trắng hơn tuyết ba phần tùy tiện rơi trên mặt đất, trên áo bào có thêu hoa văn phức tạp màu tím nhạt trông vô cùng thanh quý.

Hần chỉ vờn vờn ngồi ở đằng kia, đã khiến phong cảnh nơi ấy hấp dẫn người nhìn mãi không muốn rời mắt.

Thiên nhiệt tuyệt mỹ cảnh đẹp ý vui là thế, nhưng lúc lơ đãng dời mắt đến bạch y nam tử cách đó không xa, không khỏi khiến mắt nhìn tâm kinh.

Thanh Linh không quan tâm tới cản trở của Minh Lục, tự mình đi sâu vào rừng trúc, lúc đến liền thấy Tần Liễm đang ngồi trên ghế trúc, trên mặt hoàn toàn là một mảnh thản nhiên.

Cách hần không xa, Ngạo Nguyệt một thân toàn máu nhu nhược như bùn nhão nằm trên cành khô, khuôn mặt mặc dù không có vết thương nhưng lại xanh xao, so với Thanh Linh còn muốn trắng bệch hơn.

Áo ngoài hoa lệ của Ngạo Nguyệt có nhiều chỗ rách mướp, thậm chí còn để lộ ra một góc của cái yếm. Miệng bị nhét vật gì đó, chặn miệng lại khiến nàng ta nói không ra lời nào. Bên cạnh nàng ta là ba hắc y nam tử sắc mặt lạnh lùng, ba người này hẳn là ám vệ của Tần Liễm.

Một ám vệ giẫm nát lên tay Ngạo Nguyệt đang đặt trên lưng, trong tay có mang một thanh tựa như tên gì đó, một mặt của vật đó còn có răng cưa lạnh ngắt. Nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện trên mỗi cái răng cưa cái nào cũng đều mang lưỡi câu, răng cưa từng đột chổi lên hần quang sáng lóe.

Vật này là loại vũ khí của ám vệ Tần Liễm thường dùng, nó tên gọi là đoạt hồn câu. Tần Liễm nhìn Ngạo Nguyệt thống khổ, muốn cho Ngạo Nguyệt tự nhìn thấy máu của bản thân mình. Nhưng hôm nay ra cửa gấp, không mang theo thứ gì khiến nàng nhìn thấy máu thật tốt được. Hần thấy trên người ám vệ có mang theo đoạt hồn câu, cảm thấy thứ này tựa hồ dùng lên người Ngạo Nguyệt cũng không tệ, nên phân phó ba người kia dùng để chào hỏi Ngạo Nguyệt trước. Ừ, nhưng người có biết, cái gọi là chào hỏi trong miệng hần không gì khác chính là ác chinh đau đớn nhất, nhưng lại không được làm cho người chết không?

Tên ám vệ giẫm lên mu bàn tay của Ngạo Nguyệt không hề có chút gì gọi là thương hoa tiếc ngọc, cầm lên vật có ánh sáng lom lom kia ngoan độc đâm vào Ngạo Nguyệt, sau đó lại rút ra. Lúc răng cưa mang câu được rút ra, toàn thân nó đều là huyết nhục, huyết nhục bị miễn cưỡng kéo ra từ người Ngạo Nguyệt trông vô cùng đau đớn.

Mọi vết thương Ngạo Nguyệt tất cả đều đang gọi đau âm ỉ, miệng nàng tuy bị chặn, nhưng vẫn phát ra tiếng kêu ô ô. Gân xanh trên trán nổi lên rõ ràng có thể thấy được, nước mắt bên trong cứ lớn vòn không biến mất. Nàng đã muốn mấy lần hôn mê, nhưng cuối cùng vẫn rất thanh tỉnh.

Mà bạch y nam tử đang lười biếng nghiêng người ngồi ở kia, từ đầu đến cuối, vẻ mặt luôn mang theo thần nhiên, phảng phất như đang thưởng thức một bản hí khúc.

Lương tâm bạc bẽo là thế, vô tình là thế, nhẫn tâm là thế, nhưng lại bao che khuyết điểm đến tột cùng.

"Dừng tay!" Lúc ám vệ cầm đao hồn câu đâm về hướng Ngao Nguyệt lần nữa, Thanh Linh lên tiếng bảo ngừng. Nơi nàng đứng có chút xa, cộng thêm bị thương thân thể suy yếu, giọng hô lên rất thấp.

Ám vệ kia không nghe được, động tác trong tay không hề có dấu hiệu muốn ngừng lại, đao hồn câu lần nữa làm cho Ngao Nguyệt đau đến chết đi sống lại.

"Công chúa!" Phong Lộng nhìn thấy Ngao Nguyệt một thân toàn máu, hoảng hốt, giọng nói cũng không khỏi run lên vài phần. Vội vàng chạy qua, bước chân loạn xạ, nhiều lần ngã quỵ về phía trước, lúc đang lao đảo sắp tiến lại gần được Ngao Nguyệt, lại bị một ám vệ của Tần Liễm ra tay ngăn lại.

Nhìn thấy Thanh Linh xuất hiện, Tần Liễm thu về mặt thần nhiên lại, dường như có chút không vui. Hắn đứng lên đi đến trước mặt Thanh Linh, dịu dàng ôm nàng vào trong lòng, làm cho nàng dựa vào ngực mình: "Sao nàng lại tới đây!" Ánh mắt nhìn nàng còn ngậm ôôn như và thương yêu.

Nàng nhìn ánh mắt hắn cũng không khỏi rói rầm, muốn cầu xin hắn nhưng lại không muốn mở miệng cầu xin hắn, cuối cùng lại dè dặt hỏi: "Lúc này có thể buông tha cho Ngao Nguyệt không?"

"Không được!" Hắn kiên quyết cự tuyệt, chính hắn còn không mấy may nhờ tôn thương nữ nhân của mình, Ngao Nguyệt thế mà chút nữa đã lấy đi mạng của nàng, hắn há có thể dễ dàng buông tha cho Ngao Nguyệt sao.

Phong Lộng bị ngăn cản không thể lại gần Ngao Nguyệt, vội vàng quay trở lại bên người Thanh Linh, quỳ phịch xuống một cái: "Diệp cô nương, cầu xin ngài bảo Tần tướng buông tha cho Ngao Nguyệt đi, toàn bộ sai lầm nàng phạm phải với ngài Phong Lộng sẽ gánh chịu hết, dù cho có phải lấy mạng để trả!"

Ngao Nguyệt nghiêng đầu nhìn bóng người Phong Lộng quỳ xuống, nước mắt chảy càng mãnh liệt.

Tần Liễm đôi mắt sắc lạnh nhìn Phong Lộng: "Ngươi không cần phải cầu xin cho nàng ta, mạng của ngươi bản tướng khinh thường lấy!"

"Ngươi bỏ qua cho nàng ta được không?" Nàng từ dưới nhìn lên gò má hoàn mỹ như ngọc của hắn, sức lực hoàn toàn suy yếu.

"Không được!" Hắn mím môi nói.

Nàng trầm ngâm một lát, hắn cũng lẳng lặng ôm lấy nàng không làm gì cũng chẳng nói thêm lời nào.

Phong Lộng quỳ một bên đôi mắt đầm lệ mong lung nhìn Thanh Linh, ánh mắt cầu khẩn.

Thanh Linh nhìn chằm chằm một phần khuôn mặt của Tần Liễm, đầu óc đột nhiên nóng lên, tay nhanh nhẹn xoay mặt hắn qua, ước lượng vị trí, nhón lên tim khoe môi hắn, nhanh chóng hôn xuống một cái.

Khoe môi bị hôn một cái, Tần Liễm lập tức liền như bị điện giật, vẻ mặt ngạc nhiên, ánh mắt không khỏi đại ra một lát. Chỉ là bộ dáng ngây ngốc mà cũng đáng yêu đến vậy, đợi hắn phản ứng kịp, đáng tươi cười không thể kiềm chế nhanh chóng lan ra như mực nhuộm lên dung nhan tuyết mỹ.

"Ngươi đồng ý với ta, thả Ngao Nguyệt ra có được không?" Mặt nàng đỏ lên nói.

Hắn cúi đầu nhiếp trụ môi nàng. Câu nói "Có thể suy nghĩ lại!" phát ra mơ hồ không rõ lắm, hắn hôn môi của nàng như nghiện vậy, hôn lên liền không muốn buông tha, nhưng nghĩ đến sau lưng nàng còn bị trọng thương, ngậm lại vẫn nên nhịn cảm xúc xuống đáy lòng, rồi khỏi môi nàng.

Sau nụ hôn ngắn ngủi, mặt Thanh Linh vốn trắng bệch lại đang đỏ lên đến sắp nhỏ ra máu, đầu cúi xuống. Xung quanh còn có rất nhiều ánh mắt, khuôn mặt già nua của nàng đã sớm mất hết rồi.

"Bản tướng lúc này có thể đơn giản mà buông tha cho Ngao Nguyệt, nhưng nàng ta thiếu chút nữa đã hại vị hôn thê của bản tướng mất mạng, cho dù thế nào đi nữa, nàng ta cũng phải vì việc này mà trả giá cao!" Lời nói của Tần Liễm là để cho Phong Lộng và Ngao Nguyệt cùng nghe.

Tần Liễm lấy ra một dây lụa trắng trong tay áo trải lên mặt đất, đỡ Thanh Linh ngồi lên: "Nàng ngoan ngoãn ngồi đây một lát, chờ lộn xộn!"

"Ừ" Nàng nhu thuận đáp, trên thực tế là do nàng đã cảm thấy sau lưng có cảm giác dính dính, hẳn là miệng vết thương đã bị vỡ ra, bắt quá máu vẫn chưa lợ ra ngoài, hắn không biết được.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Ta Là Phu Quân Của Nàng (2)

Tần Liễm đi đến bên cạnh Ngạo Nguyệt: "Vết thương sau lưng Thanh Linh là do đại đao người của ngươi chém trúng, trong lòng bản tướng thật sự rất bất bình. Hiện tại Bản tướng cũng không muốn làm khó dễ ngươi quá, như vậy đi, vết thương sau lưng Thanh Linh dài và sâu bao nhiêu, ngươi chỉ cần trả lại đủ, bản tướng sẽ không so đo với ngươi, lập tức dễ dàng cho qua!"

"Lấy đao ra!" Tần Liễm phân phó, lập tức một ám vệ liền đưa lên một đại đao thô thiên đáng sợ.

Phong Lộng kinh hãi nhìn đại đao trong tay Tần Liễm: "Tần tướng... Diệp cô nương, cầu xin ngươi..."

Hắn định mở miệng cầu xin Thanh Linh, Tần Liễm đột nhiên ném tới hai hòn đá nhỏ, điểm trúng huyệt đạo của hắn, khiến hắn nói không nên lời động đậy cũng không xong.

"Ngươi quá phiền!" Tần Liễm thản nhiên nói.

"Phong công tử, ta đã khuyên qua, hắn sẽ không giết Ngạo Nguyệt đâu!" Thanh Linh cũng không biết nói gì cho tốt, chỉ nói câu không giống an ủi để an ủi hắn.

Mũi đao xẹt qua lưng Ngạo Nguyệt, cứ việc có y phục cản trở, nàng ta vẫn cảm nhận được từng đường đao lạnh như băng, lạnh đến khiến nàng ta liên tục run rẩy.

Đại đao chém xuống, lưng Ngạo Nguyệt thoáng chốc vấy ra máu tươi: "Á....." Ngạo Nguyệt đau đón ưỡng người lên, nhỏ giọng lên tiếng, cuối cùng chịu không nổi đau nhức kịch liệt mà chìm vào hôn mê.

Vết thương đại đao để lại trên lưng Ngạo Nguyệt kích thước lớn nhỏ, chiều sâu, chiều rộng cũng đều hệt như vết thương của Thanh Linh, đúng là không khác chút nào.

Nàng nhìn trái nhìn phải không hiểu sao vẫn cảm thấy Tần Liễm hắn đây là đang bức người, chém sau lưng người một đao còn xem là đã đơn giản buông tha? Người này, quả nhiên không chịu ăn một chút thiệt thòi mà.

Như vậy, kiểu báo ân này của nàng cũng thật không phúc hậu.

Tần Liễm ném đại đao đi, khom lưng ôm lấy Thanh Linh: "Chúng ta đi!"

Ngực của hắn hết sức bình ổn, nép vào lòng hắn khiến nàng sinh ra một loại ảo giác, giống như chỉ cần nấp ở trong lòng hắn, bất luận là gió sương hay mưa tuyết cũng đều không thể làm thương tổn đến bản thân nàng, nàng thật không biết sinh ra loại cảm giác như vậy là tốt hay xấu.

Lúc trở lại gia đình Ngô thẩm, Ngô thẩm và Ngô thúc đã trở lại. Thi ra tối qua Ngô thúc bị lạc sâu trong núi rừng, tìm không ra đường về, cũng may vừa sáng sớm Ngô thẩm đã dẫn người đi vào trong núi sâu tìm Ngô thúc, Ngô thúc lúc này mới có thể bình an trở về.

Khi Tần Liễm ôm Thanh Linh xuất hiện, phu thê Ngô thị khi thấy dung nhan tuấn mỹ của Tần Liễm cũng phải giật nảy mình, quả thật phải kinh diễm một phen. Bọn họ sống hơn nửa đời người, còn chưa bao giờ gặp qua nam tử đẹp để lại còn mang khí chất thiên tiên bất phàm như vậy lần nào đâu.

"Diệp cô nương, vị công tử này là ai?" Sau khi thoát khỏi kinh diễm, Ngô thúc phục hồi lại tinh thần, tò mò hỏi.

Thanh Linh khẽ nhúc nhích môi, vừa định trả lời, không ngờ Tần Liễm đã đi trước một bước: "Ta là phu quân của nàng!" Giọng của hắn còn cực kì đương nhiên.

Tiếng vừa dứt, bên hông Tần Liễm lập tức liền bị một bộ móng vuốt hung hăng néo một cái, đau đến khiến hắn phải hừ nhẹ một tiếng.

Đôi mắt đẹp đang trừng với hắn, tựa như đang nói: Ai cho phép ngươi tự ý quyết định!

Đáp lại cái nhìn hung hăng của nàng là khuôn mặt cười đến sáng lạn của hắn, ánh mắt ngưng lại trên người nàng chỉ chứa toàn ôn nhu, ôn nhu đến mức muốn chìm người luôn trong đó.

Thanh Linh lúng túng ho khan vài tiếng, mở miệng giải thích: "Thật ra hắn chỉ nói đùa thôi, hắn không phải là...." phu quân của ta, đáng tiếc ngươi nào đó quyết không để cho nàng nói hết lời.

"Phu nhân ho dữ dội như vậy, có lẽ là có chỗ nào đó không thoải mái, Ngô thúc Ngô thẩm, có thể để cho phu nhân ta nghỉ ngơi trước được không?" Tần Liễm tràn trề lo lắng hỏi.

Nơi này là nhà của phu thê Ngô thị, hắn muốn đưa Thanh Linh vài trong nghỉ ngơi trước, phải hỏi qua phu thê Ngô thị là điều đương nhiên và rất cần thiết, nhưng đối với Tần Liễm đây chỉ là cái cớ dùng để chặn lại miệng Thanh Linh.

Thanh Linh nhìn không được trợn mắt lên, con mắt nào của hắn thấy nàng ho vô cùng dữ dội?

"Ai nha!" Ngô thúc vỗ xuống đùi: "Là ra sơ sót rồi, Diệp cô nương bị thương nặng như vậy, đáng ra phải nghỉ ngơi thật tốt mới đúng!" Nói xong, liền

nhường ra một con đường cho Tần Liễm đưa người đi.

Mặc dù phu thê Ngô thị hai người rất muốn biết Thanh Linh bản thân mang thương thế nặng như vậy sao lại đi ra ngoài, khi trở lại đã xuất hiện thêm một vị phu quân. Nhưng nhìn bóng lưng Tần Liễm vội vã đi vào trong phòng, bọn họ lại không hỏi thêm nhiều.

"Dù sao ta và ngươi vẫn chưa thành thân, sao ngươi có thể nói ta là phu nhân của ngươi được chứ?" Thanh Linh bất mãn nói.

Mắt đẹp Tần Liễm khẽ nháy lên, phong thái kiêu ngạo: "Sớm muộn gì nàng cũng sẽ là nữ nhân của bản tướng, gọi phu nhân sớm một chút cho nàng thích ứng trước, phu nhân, nàng nên cảm tạ vì phu nha."

Lúc trước hắn cho rằng mình có thể không chế hết thấy về nữ nhân này trong tay mình, nhưng sau khi trải qua chuyện Ngạo Nguyệt muốn giết nàng xong, hắn đã nhận ra được, chuyện có liên quan tới nàng lúc nào cũng xảy ra biến cố.

Hắn nhận định nàng là nữ nhân của hắn, nữ nhân mà hắn nhận định, sinh chi có thể là nữ nhân của hắn, chết cũng chỉ được làm quý của hắn.

Dù là sống hay chết, nàng chỉ có thể là phu nhân của hắn.

Khỏe miệng Thanh Linh quắp lại không ngừng co rút, một tiếng mở miệng đều gọi là phu nhân, gọi đến nghe rất thuận miệng: "Yên tâm, sau khi thành thân ta nhất định có thể thích ứng rất nhanh!" Tiếp theo là uly hiếp: "Nhưng bây giờ không cho phép ngươi gọi ta như vậy!"

Tần Liễm nghe vậy, hồi lâu sau mới gật đầu: "Được, phu nhân nói không sai, là do vi phu nóng vội quá rồi!"

"...." Thanh Linh lập tức xụ mặt xuống, nếu cảm thấy ta nói không sai, sao ngươi còn mở miệng gọi một tiếng phu nhân?

"Ta mệt mỏi, muốn ngủ một lát, ngươi có thể ra ngoài không?" Nói không lại hắn, nàng cũng lười tranh chấp với hắn.

Nàng cảm thấy vết thương sau lưng đã thấm ướt một mảnh y phục, từng trận từng trận đau đớn đánh tới, tay trong tay áo rộng không ngừng nhéo vào bắp đùi của mình, ý muốn giảm bớt thống khổ. Nàng muốn đuổi Tần Liễm đi trước, rồi sẽ gọi Ngô thăm vào nhờ bôi thuốc hộ nàng, nếu để Tần Liễm nhìn thấy, nhất định sẽ tự thân động thủ bôi thuốc cho nàng.

Nhớ đến tình cảnh Tần Liễm bôi thuốc cho nàng vào ban sáng, mặt vốn không có chút máu lại lặng lẽ nổi lên từng vệt đỏ ửng.

"Trước tiên hãy để vi phu xem xem vết thương của nàng thế nào rồi." Hắn ngày càng tiến lại gần giường, nàng giống như lâm vào đại địch co ro nhích vào bên trong.

"Không... Không cần, ta không sao..., ngươi..... Ngươi đi ra ngoài đi!"

"Có sao không, để vi phu nhìn một cái mới biết được." Hắn không tốn chút sức đã bắt được nàng, vạch ra miệng vết thương, kéo nàng vào trong ngực.

Ngón tay hắn bóc ra tầng tầng y phục của nàng thật nhanh, lúc đến tầng y phục cuối cùng đã thấy bị máu nhuộm đỏ cả một vùng, đôi mắt phượng kia bỗng nhiên co rút lại, bên trong như có mấy phần ảo não nhưng sau đó lại chuyển thành không có gì.

"Khi nào thì phu nhân mới mở rộng lòng mình với vi phu đây?" Hắn cúi đầu thờ dài, buông lỏng nàng ra, đứng lên như muốn ra ngoài.

Thanh Linh không biết vì sao, vừa nghe được một tiếng thờ dài của hắn, lòng lại có chút ghen.

"Chẳng lẽ phải động tay động chân mới có thể xem là mở rộng lòng mình sao?" Nàng nằm sấp trên giường, ma xui quỷ khiến rầu rĩ nói.

Nghe được nàng nói thầm, bước chân Tần Liễm tạm ngừng lại, vui vẻ lan tràn trên môi, nhấc chân bước ra ngoài.

Tần Liễm vừa rời phòng không bao lâu, Ngô thăm đã mang theo thuốc trị thương đến thay thuốc cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Danh Dự Của Vi Phu Bị Nàng Hủy Hết Rồi.

Nơi này là một địa phương nhỏ, nhà của Ngô thăm còn sót lại một phòng chống cũng đã cho Thanh Linh ở.

Thanh Linh thương thế sau lưng khá nặng, không tiện di chuyển, vì vậy đành phải tiếp tục nương nhờ nhà vợ chồng Ngô thăm.

Buổi tối, Tần Liễm chậm chạp không chịu rời đi, Ngô thẩm vẫn cho rằng hắn là phu quân của Thanh Linh, nhất định là lo lắng cho nàng nên không nỡ bỏ nàng lại một mình. Bà rất thiện ý kín đáo đưa cho Tần Liễm chăn gối: “Chỗ chúng ta nhỏ, nếu công tử cùng Diệp cô nương không chê thì cứ ở lại.”

Tần Liễm ôm chăn cười đáp: “Cảm ơn Ngô thẩm.”

Thanh Linh cũng đã buồn ngủ, nghe được cửa có động tĩnh, nàng miễn cưỡng mở mắt lại phát hiện ra Tần Liễm đang ôm chăn đi tới. Đầu óc nàng trong nháy mắt tỉnh táo hơn một chút, có chút nghi ngờ nhìn hắn.

“Làm sao ngươi còn chưa đi?”

Tần Liễm đi thẳng tới trước giường nàng, buông chăn gối trên tay xuống: “Dĩ nhiên ta lưu lại để bồi phu nhân rồi.”

Sắc mặt Thanh Linh trở nên cứng đờ, người này gọi phu nhân đã thành nghiện, thật vô sỉ. Đang lúc nàng âm thầm oán thán, thỉnh thoảng chiếc giường hẹp lún xuống một cái, Tần Liễm người này đã nằm xuống bên cạnh nàng.

Nàng kinh hãi run run hỏi: “Tần Liễm, ngươi... rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Nàng muốn đẩy hắn ra nhưng tay vừa đưa lên lại động đến vết thương sau lưng, đau đến mức khiến nàng chảy mồ hôi.

Nàng vẫn nhìn đau đưa tay đẩy hắn, không ngờ hắn rất tự nhiên cầm tay của nàng hướng lòng mình nhét tới: “Phu nhân thật nhiệt tình.” Khóe miệng hắn ngậm cười thật khiến cho người ta muốn đánh một cái.

Khóe miệng Thanh Linh hung hăng co rút, trong nháy mắt nàng trở nên bối rối, người này sao lại có thể vô sỉ đến mức độ này chứ?

“Ngươi đi xuống cho ta.” Nàng cắn răng quát.

“Nàng đừng có lộn xộn, cẩn thận vết thương sau lưng, nếu nó nứt ra một lần nữa nàng không đau nhưng vì phu đau lòng.”

“Được, ta không động nữa, nhưng ngươi có thể đi xuống hay không?”

“Ngủ đi, chớ quấy rầy.” Hắn ôm tay nàng, nhắm đôi phượng mâu trong đêm tối vẫn xinh đẹp như thế lại.

“Ngươi ở đây, ta không ngủ được.” Nàng buồn buồn trả lời.

Thật lâu vẫn không thấy có người đáp lại, trong nhà là một mảnh yên tĩnh.

“Này, như thế nào thì ngươi mới bằng lòng?”

Vẫn không có tiếng trả lời.

“Tần Liễm, sao ngươi lại vô lại như vậy?” Người này cứ nhiên lại giả chết.

“...”

Nàng cuối cùng nhụt chí ngậm miệng lại, biết tối nay đuổi thế nào hắn cũng không đi. Con buồn ngủ lại ập đến, mặc dù bên cạnh còn có người nhưng cuối cùng nàng vẫn không chống lại cơn buồn ngủ mà ngủ thiếp đi bên cạnh hắn.

Mấy ngày nay nàng ở nhà Ngô thẩm dưỡng thương, trong khi đó Tần Liễm suốt ngày chạy đi chạy lại. Hắn mỗi lần tới không phải mang đến các loại linh đan diệu dược thì cũng chính là các loại thuốc bổ, hảo hảo nuôi * ngày sau. Thương thế do vết đao chém của nàng cũng đã dần bình phục, có thể xuống giường tùy ý đi lại.

Thanh Linh từ miệng Tần Liễm biết tin tức Diệp Thanh Ngọc chết đã lan ra, Lâm thị cũng bởi vì con gái chết mà quay lại Diệp phủ.

Nếu như không xảy ra chuyện Ngao Nguyệt muốn giết nàng, lễ cưới của nàng và Tần Liễm sẽ được tổ chức ở đầu tháng, cũng chính là mười ngày sau. Nhưng bây giờ tình trạng thân thể nàng thế này, muốn cùng Tần Liễm làm lễ kết hôn quả thật không thích hợp. Tần Liễm cũng cân nhắc đến vấn đề này nên hắn đã hướng Hoàng thượng lui ngày cưới lại.

Đối với tin tức của nàng, Tần Liễm đã tự mình nói với Diệp Thiên Minh rằng nàng bị thương nặng, không nên lên đường, trước dưỡng thương mấy ngày rồi quay lại Diệp phủ, khuyên Diệp Thiên Minh khỏi lo lắng.

Diệp Thiên Minh nghe nói vậy liền đi thăm nàng. Ông vừa đi không đến mấy ngày, một trận hỏa hoạn liền xuất hiện.

Xem ra có người một lòng muốn đẩy nàng vào chỗ chết, cũng may Tần Liễm bố trí ám vệ bảo vệ nàng. Lửa vừa lên ám vệ liền dập tắt, nàng ngược lại lông tóc vô thương.

Ám vệ bắt được người phóng hỏa, người nọ là Lý Diên – hàng xóm của Ngô thúc. Ám vệ liền tiến hành bức cung, Lý Diên thú nhận mình thu đồ tốt của người khác, bị người đó chỉ điểm nên ban đêm mới cầm đuốc phóng hỏa.

Gần đây, Tần Liễm càng ngày càng vô liêm sỉ, có lúc buổi tối tới không nói không rằng liền chui vào chăn của nàng. Điều này khiến cho nàng rất bất

mãn, cứ tình trạng này nàng kiểu gì cũng sẽ bị hấn ăn sạch sành sanh.

Ban đêm, cửa phòng lặt lẽ bị mở ra.

Thanh Linh híp mắt nhìn về phía cửa, nhìn thấy đạo bạch ảnh quen thuộc, trong mắt nàng phát ra ánh sáng khác thường. Đạo đạo bóng dáng màu trắng kia đến gần, nàng liền nhắm mắt lại.

Cảm thấy giường bên cạnh trầm xuống, nàng không chút ngoài ý muốn liền nghe thấy tiếng kêu rên.

Nàng vội vàng mở mắt, hoảng sợ quát: “Người nào?” Sau đó rất không khách khí hướng lưng người nọ đá một cước.

Nàng dường như đã nhiều ngày, tuy giờ không thể vận nội lực nhưng một chút quyền cước phòng thân nàng tất nhiên vẫn có.

“Phu nhân!” Tần Liễm nhếch nhác ngã trên mặt đất, sắc mặt so với Âm Dạ còn đen hơn, hấn cắn răng: “Phu nhân là muốn mưu sát chồng sao?”

Thấy hấn ngồi trên đất, tâm tình nàng không khỏi tốt lên, đứng dậy thấp sáng nện: “A! Sao lại là ngươi? Ta còn tưởng rằng có trộm đạo ghé thăm chứ.” Nàng che miệng cười, thần sắc rất chi là vô tội.

Tần Liễm nhe răng, nhìn gương mặt hả hê của nàng, hấn dờ khóc dờ cười: “nàng ở trên giường vậy thứ gì?” Hấn hỏi, tay đưa lên xem xét, ngoài ý muốn lấy ra ngân châm, tí mi đếm một chút, thật tám cái!

“Phu nhân, lòng dạ nàng thật độc ác.”

Nàng ở đâu lấy ra ngân châm? Không cần phải nghĩ nhiều, chắc chắn nàng lấy của đại phu khi xem bệnh.

Tần Liễm âm thầm nghĩ, mai nhất định hấn sẽ chặt tay đại phu đưa cho nàng đóng ngân châm này.

“Ta thật cũng không ngờ sẽ là ngươi a.”

Mấy ngày qua chui vào chốn nàng ngoại trừ bốn tường ra còn có ai sao? Hướng trên giường sắp đặt ngân châm, nha đầu này rõ ràng là cố ý.

“Ta là gái chưa chồng, ngươi đêm khuya đường đột bò đến giường ta, làm hỏng thanh danh của ta, ngươi nếu vẫn muốn như vậy, ta không đảm bảo lần sau sẽ xảy ra chuyện gì.”

Tần Liễm ưu nhả từ dưới đất đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, nghe vậy, động tác đột nhiên dừng lại: “Gái chưa chồng?” Hấn nhếch môi cười cười.

Nàng nhìn nụ cười của hấn, thấy kiểu gì cũng lộ ra tia nguy hiểm.

“Vậy ta không ngại tối nay liền đem nàng biến thành gái đã có chồng, để nàng trở chính thức trở thành phu nhân của ta.” Hấn cười như không cười nhìn nàng.

Chợt nàng chỉ cảm thấy có bóng dáng màu trắng thoáng qua, Tần Liễm vừa đứng dậy đã biến mất. Nàng chưa kịp phản ứng, một cái tay đã vòng qua hông nàng, tay còn lại dùng sức lôi kéo, nàng liền bị thu vào một vòng ấm áp thoảng mùi hương nhàn nhạt.

Nàng cả kinh, muốn lui người ra nhưng chưa đến một phút, trời đất bỗng chao đảo, nàng liền bị hấn ôm ngang người.

“Tần...Liễm, ngươi...” Lòng nàng đột nhiên căng thẳng, sợ tiếp đó hấn sẽ làm ra chuyện gì, khẩn trương đến mức không biết nói sao quên luôn cả việc giãy giụa.

Hai tay nàng dùng sức níu thật chặt tay hấn, đôi mắt trong veo ngập tràn hốt hoảng.

Hấn đem nàng đặt trên giường, lật người liền đè lên, cúi đầu ngậm chặt môi nàng hôn thật sâu.

Nụ hôn nóng bỏng tựa như có ma lực, đem lí trí của nàng trong phút chốc đánh tan. Khoang mũi vẫn vút mùi hương dễ chịu quen thuộc khiến cho đầu óc nàng trở nên hỗn loạn, ham muốn được đắm chìm trong đó sâu thêm. Nàng nghĩ muốn chống cự rồi lại không tự chủ được lại nghiêng hóp hấn.

Cảm nhận được sự đáp lại của nàng, hấn không tự chủ được hôn sâu thêm cho đến khi nàng hít thở không thông, lúc đó hấn mới lưu luyến rời đi khiến trong khoang miệng nàng đầy mùi đàn hương.

Đôi mắt nàng giăng đầy sương, cả người hư thoát, hô hấp từng ngum từng ngum lớn. Nghe bên tai vang lên tiếng cười nhẹ của hấn, nàng ảo não hung hấn từng mắt nhìn hấn sau đó quay đầu đi.

Nhìn bộ dáng nàng ảo não, tâm tình của hấn thật tốt, nụ cười càng đậm. Cằm cổ thon dài xinh đẹp theo cái nghiêng đầu của nàng cứ như vậy lộ ra. Da thịt nàng trắng nõn, dưới ánh sáng tranh tối tranh sáng từ cây nến duy nhất trong phòng càng tăng phiếm thêm nét thần bí cùng quyền rũ. Hấn như bị đầu độc, khẽ cúi đầu cắn một hớp trên cổ nàng.

Nàng xấu hổ quay đầu lại: “Tần Liễm, ngươi khôn kiếp!” Tay vẫn không quên dùng sức bấm vào hông hấn một cái.

Sự vui vẻ trên gương mặt Tần Liễm vẫn chưa thuyên giảm, kéo cái tay vẫn giắt bên hông xuống, dùng bàn tay to của mình bọc tay nàng lại. Hấn vẫn ung dung nhìn con mèo nhỏ đang xù lông, tâm tư xấu muốn trêu chọc nàng một phen.

“Phu nhân, chúng ta hay là cứ động phòng hoa chúc trước?”

Phương mầu nhìn thẳng nàng, ánh mắt kia tựa như muốn một ngụm nuốt sống nàng.

Chống lại ánh mắt thâm trầm của hấn, thân thể nàng chợt cứng ngắc: “Ngươi. . .ngươi đừng làm loạn.”

“Vi phu không làm loạn, vi phu hết sức nghiêm túc.”

Đối với tên vô lại mặt dày này, nàng cũng đã có kinh nghiệm, hấn nói được là làm được.

“Không được, ta. . . vết thương sau lưng ta còn chưa khô, đứng, còn chưa khô, ai nha, đau quá.” Nàng cố gắng nặn ra hai giọt nước mắt. Hấn hít lại mặt phượng, nhìn nàng nghi nói: “Ngô thẩm không phải nói vết thương sau lưng nàng đã khép lại sao?”

“Khép lại cũng có thể nứt ra nha, đều tại ngươi, đối với ta động tay động chân, vết thương giống như đã rách ra, còn có cảm giác đau nữa, ngươi mau dậy đi.”

“Vết thương thật muốn rách ra? Vi phu thay nàng xem một chút.” Hấn đứng dậy, đưa tay làm bộ muốn xem vết thương của nàng.

Nàng vội vàng xòe tay: “Không cần không cần, ngươi cứ đứng dậy ta sẽ không đau nữa.”

Vết thương sau lưng nàng đúng là đã bắt đầu đóng vảy, mới vừa rồi Tần Liễm đè lên, thật ra căn bản cũng không chèn lên vết thương cho nên thực chất nó cũng không bị vỡ. Nàng nói như vậy chỉ muốn hấn dừng động tay động chân với nàng.

“Thật không cần sao?”

“Không cần.” Nàng rất khẳng định nói.

Nàng đáp lung tung, hấn chỉ cần liếc qua cũng đoán ra nhưng hấn cũng không muốn phơi bày nàng, chỉ là nằm chết dí bên người nàng, lời chần chừ cho cả hai.

“Không phải nói vết thương bị nứt sao? Thế nào còn lộn xộn?”

Thanh Linh liền yên tĩnh lại, gương mặt như ăn phải khổ qua, không đem người này đá đi thì thôi, nàng lại còn nằm yên cho hấn ăn đậu hũ, chả lẽ nàng trước mặt hấn định trước là bị khi dễ sao?

Nàng càng nghĩ càng thấy buồn rầu, sai lưng đột nhiên có vật gì đó mát lạnh đi vào. Hấn thừa dịp nàng không chú ý liền sờ lưng nàng, nàng kinh hãi đến mức sống lưng cũng cứng đờ.

Hơi lạnh từ tay hấn truyền qua miệng vết thương đã đóng vảy, tê tê ngứa ngứa, xương cốt toàn thân nàng rất không có cốt khí liền mềm nhũn.

Người này lại thừa cơ chাম mút!

“Vết thương khôi phục cũng không tệ lắm.” Hấn nhẹ nhàng nói, đem tay lấy ra.

“À. . . cũng tạm được.”

“Hôn lễ của chúng ta được định vào mười lăm ngày sau, hôm nay vi phu đã đem sính lễ đến Diệp phủ, ừm, chưa tới mười lăm ngày sau sẽ tổ chức hôn lễ, đến lúc đó thân thể của phu nhân có thể phải ứng phó đấy.”

Trong tình huống nàng chưa có chuẩn bị gì hấn đã nói ra tin tức này, thật khiến nàng kinh hãi.

“Cái gì? Sao nhanh như vậy?” Nàng tròn tròn mắt cả kinh nói, giọng điệu hiển nhiên cũng không nguyện ý đối với tin tức này lắm.

Tần Liễm thấy nàng bất mãn, trong nháy mắt xụ mặt xuống: “Phu nhân, nếu có sự việc nàng bị thương, chúng ta đã sớm bái đường.”

“Nhưng. . . nhưng là, mười lăm ngày sau vẫn là quá nhanh, ngươi có thể cầu Hoàng Thượng hoãn hôn kì lại được không?” Hoặc là đem hôn ước giải trừ, nhưng nàng thực sự không có can đảm nói ra câu này.

Phương mầu hít lại nhìn nàng đầy nguy hiểm, trên mặt cười như không cười, âm thanh dịu dàng mà rối loạn: “Hà? Nàng định hoãn hôn kì lại? Hoãn tới khi nào?”

Đến lúc nào? Nàng đâu có biết? Lời nói chưa kịp qua não đã buột khỏi miệng: “Lâu lâu hãy kết hôn.”

Hấn chợt dùng sức siết chặt hông nàng: “Lâu cũng không phải là không thể, nhưng trước tiên chúng ta cứ động phòng hoa chúc trước được không?” Gương mặt hấn dịu dàng nhưng vẫn không thể che dấu hết sự lạnh lẽo trong giọng nói, hấn cúi đầu, nụ hôn rơi trên cằm cổ trắng nõn của nàng,

“A, sau lưng vết thương lại đau, người... người đừng lộn xộn, thật là đau.” Nàng xài lại chiêu cũ, cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt: “Mọi việc dễ thương lượng nha, cũng đâu nhất thiết là ba đến năm năm a. Ai... thật đau nha, vết thương hình như muốn vỡ rồi.”

“Vậy thì yêu đến chết luôn.” Hấn há mồm liền cắn cổ nàng, đau đến mức nàng phải hút một ngụm khí lạnh.

Hấn ngừng đầu, ngắm gương mặt xinh đẹp khiến hấn vừa yêu vừa hận này, bắt đắc dĩ thờ dài.

“Phu nhân, mấy ngày qua phu nhân ngủ cùng vi phu, thấy cũng đã thấy hết, sờ cũng đã sờ không sót chỗ nào. Danh dự của vi phu cũng bị nàng hủy hết rồi nhưng nàng lại không nguyện cùng vi phu thành thân, nàng đây là muốn bội tình bạc nghĩa?” Âm thanh hấn u oán, người không biết nghe thấy còn nghĩ rằng hấn phải chịu uất tức gì to lớn lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Ác Nhân Cáo Trạng Trước

Thế nào gọi là ác nhân cáo trạng trước? Thanh Linh xem ra đã hiểu được.

Người này cơ hồ mỗi ngày đều chạy đến chui vào chăn của nàng, ăn hết đậu hủ của nàng thì thôi, lại còn bảo rằng nàng hủy hết thanh danh của hấn. Thanh Linh trợn trắng mắt, gân mí cũng không ngừng co rút, là ai kéo ai đi ngủ? Là ai hủy danh tiết của ai?+

Thanh Linh sắp tức giận đến học máu, nhưng nàng cực lực nhịn xuống không lên tiếng, bởi vì nàng muốn hành động! Nàng tức tối đẩy hấn ra ngoài, còn tặng thêm một cước dùng hết sức lực.

Tần Liễm hoàn toàn không ngờ nữ tử trong ngực sẽ đột nhiên ra tay, không đề phòng, bị đánh trúng, bắt đắc dĩ bị nữ nhân trong ngực đạp xuống giường lần nữa.

“Diệp Thanh Linh!” Một buổi tối bị đạp xuống giường tới hai lần, Tần Liễm rốt cuộc không thể duy trì tươi cười trên mặt nổi nữa, cả giận nói, ngực phập phồng kịch liệt. Định bắt nữ nhân kia lại trừng phạt một phen, nhưng lại lo lắng vết thương trên lưng nàng bị nứt ra, lúc đó người đau lòng sẽ lại là hấn.

Tần Liễm thầm tự giễu, thật không biết đời trước mình đã gây ra cái nghiệt gì, đời này lại đi thích nữ nhân như vậy.

Đời này hấn cũng không biết tình bắt đầu từ bao giờ, đến lúc nhận ra được là đã chẳng thể sống thiếu nàng, cũng chẳng thể thay thế ai vào được!

“Ta đâu muốn đạp người như vậy, người đừng có làm loạn thì phải tốt hơn không?” Nhìn hấn tức giận, nàng có chút sợ.

Tần Liễm đứng dậy, thản nhiên nhìn nữ nhân trên giường một cái: “Có đôi khi ta rất muốn bóp chết nàng!”

Thanh Linh theo bản năng vuốt vuốt cổ mình, thân thể tự giác co rút vào bên trong giường.

Thấy thế, Tần Liễm bắt đắc dĩ cười: “Thật không biết nàng đang sợ cái gì”

Hấn phui phui đất cát trên người xong, không đến gần giường nàng nữa, mà lại rời khỏi phòng.

Nhìn Tần Liễm rời đi, Thanh Linh cảm thấy thật kì lạ, muốn hỏi nhưng lại không mở miệng ra được. Trong lòng ghen ghen, còn có chút áy náy, có phải khi này nàng hơi quá đáng hay không? Mới nghĩ đến đó, Tần Liễm vốn đã đi bỗng nhiên đẩy cửa trở lại.

Hấn vừa vào đã bò lên giường của Thanh Linh rất tự nhiên, lúc này nàng không dám đạp hấn nữa, Tần Liễm vừa nằm xuống đã ngang ngược ôm nàng, nũng nịu nói bên tai: “Còn dám đạp ta xuống giường lần nữa, ta sẽ cắn đứt cổ nàng luôn!”

Hôm sau, sáng sớm, khi Thanh Linh tỉnh dậy đã không thấy Tần Liễm đâu. Nàng rửa mặt xong xuôi, đi ra sân viện, đã nhìn thấy Minh Lục đánh xe ngựa dừng lại sẵn bên ngoài.

Minh Lục nhảy xuống xe ngựa, cung kính nói với Thanh Linh: “Diệp cô nương, mười lăm ngày sau chính là đại hôn của ngài và công tử, Minh Lục đặc biệt đến đưa Diệp cô nương về lại Diệp phủ, chuẩn bị cho ngày thành thân!”

“Công tử nhà người đâu rồi, ta muốn nói chuyện với hấn một chút”

“Công tử nói, theo phong tục của Nam Hạ ta, trước ngày thành thân hai người phải ít gặp mặt mới phù hợp, nên chỉ sợ công tử sẽ không gặp mặt Diệp cô nương đâu.”

Lòng Thanh Linh rơi "lộp bộp" một tí, lập tức hối hận, tối qua nàng không nên gây phiền phức với người nào đó, lần này thảm rồi, ngay cả muốn thương lượng cũng không được.

“Diệp cô nương, xin ngài mau đi thu dọn đồ đạc rồi lên xe ngựa đi.”

Thanh Linh nhìn hắn rồi lại đảo mắt quan sát xung quanh, lòng âm thầm tính toán một phen: “Ta vào trong thu dọn một chút trước!”

Thanh Linh trở lại phòng ngủ trong tiểu viện, cầm lên một xấp ngân châm dày mà đại phu cho nàng mấy ngày trước.

Một lát sau, Thanh Linh chậm rãi bước ra tiểu viện: “A, ta đột nhiên nhớ ra mình quên lấy điểm tâm mà Ngô thẩm chuẩn bị rồi. Minh Lục, người vào trong mang một ít thức ăn Ngô thẩm đưa ra đây, ta chờ người ở đây”

Minh Lục không chút nghỉ ngơi, hết sức sáng khoái đi vào tiểu viện.

Thanh Linh thấy bóng người hắn đã khuất sau cửa viện, động tác than thở gỡ dây ngựa từ xe ra.

“Diệp cô nương, người làm gì?” Ba ám vệ ẩn núp xung quanh thấy Thanh Linh có hành động khác thường, lập tức hiện ra ánh sáng.

Minh Lục cũng nghe được động tĩnh bên ngoài, vội chạy ra.

Thanh Linh nhảy lên lưng ngựa còn chưa vội rời đi, cô tay uốn một cái, giữa khe hở năm ngón tay bắn ra ngân quang lóng lánh. Nhắm chuẩn sát vào huyết đạo của ba gã ám vệ mà bắn ngân châm tới.

Hai trong ba ám vệ trúng ngân châm, không thể cử động, ám vệ còn lại và Minh Lục đuổi theo sát sao.

“Diệp cô nương, ngài không được đi!” Minh Lục lớn tiếng hô.

“Trở về nói cho công tử nhà các người biết, ta cảm thấy rất có lỗi với hắn, nhưng ta vẫn chưa chuẩn bị tốt, người bảo hắn tìm cách tạm hoãn đại hôn lại, hay giải trừ hôn ước luôn cũng được.” Lời nói vừa tuôn ra khỏi miệng, Thanh Linh lại cảm thấy không ổn. Nàng và Tần Liễm là do Hoàng thượng tứ hôn, nàng trốn như vậy, khác nào chống lại thánh chỉ?

“Nói một câu cho công tử nhà người biết nữa, bảo rằng Diệp Thanh Linh ta đã bắt đầu thích hắn!” Nếu Tần Liễm có thể đợi nàng yêu hắn, vậy tới lúc nàng yêu hắn, nàng sẽ cam tâm tình nguyện cùng hắn đứng trên đại lễ thành thân.

Tần Liễm chắc chắn sẽ hiểu được ngụ ý của nàng, nhưng nếu hắn tức giận không chịu tha cho lần chạy trốn này của nàng, vậy phải làm sao đây? Mà thôi, trốn trước nói sau.

Thanh Linh không dây dũa thêm nữa, kéo căng dây cương, giục ngựa chạy như bay về phía trước.

Đồ Tần Liễm dùng đúng là cái gì cũng tốt, đến cả mười con ngựa kéo xe cũng đều là loại thượng đẳng, chạy thật nhanh.

Đến ngã ba, bên trong sơn thôn có chằng chịt cây cối và nhà cửa cao thấp, Thanh Linh chỉ lượn ngựa vài vòng đã bỏ xa được Minh Lục và những ám vệ kia.

“Công tử, Diệp cô nương chạy mất rồi, thuộc hạ vô dụng, xin công tử trách phạt” Trong đại sảnh Tướng phủ, Minh Lục cúi thấp đầu nói.

Tần Liễm đang vuốt vuốt một cây sáo ngọc màu trắng, nghe vậy, "răng rắc" một tiếng, sáo ngọc đã bị bẻ gãy: “Hừ, người đúng là đồ vô dụng.” Giọng nói băng lãnh thấu xương thấu thịt.

Giọng nói băng lãnh rét run đó lọt vào tai, Minh Lục cảm giác bản thân mình giống như bị rơi vào hầm băng vậy, càng cúi đầu xuống thấp hơn.

“Người tự tới Hình thất để lãnh phạt đi, trong ba tháng này, nhiệm vụ của người chính là phải rửa rấy tất cả bồn cầu và nhà xí của Tướng phủ thật sạch sẽ” Tần Liễm không vui không giận nói.

Biểu cảm Minh Lục thoáng chốc chuyển thành xanh xao, hắn thà chịu hình phạt nặng nhất trong Hình thất cũng không muốn đi chùi bồn cầu rửa nhà xí đâu! Nếu bị các huynh đệ của hắn biết được, chẳng phải bọn hắn sẽ cười đến rụng răng sao.

“Công tử...”

“Thế nào? Bất mãn vì phạt quá nhẹ, nên người thấy khó chịu?” Tần Liễm như cười như không.

Minh Lục run lên, vội phân trần: “Không... không phải vậy” Hắn tin chắc, nếu hắn dám nói "đúng thế", chưa tới một khắc, công tử nhất định sẽ cho hắn chết vô cùng thảm.

“Công tử, Diệp cô nương còn nói thêm một chuyện...”

“Nàng nói gì?” Tần Liễm gấp gấp tra hỏi.

“Nàng nói nàng đã bắt đầu thích công tử”

Tần Liễm nghe xong, trầm mặc một lát, mặt không biết đang vui buồn: “Được rồi, người lui ra đi!”

Sau khi Minh Lục lui ra, đại sảnh cũng trở nên yên tĩnh.

“Diệp Thanh Linh, nàng là kẻ nhất gan” Hồi lâu sau, Tần Liễm thâm trầm lắm lắm, khẩu khí vừa yêu vừa hận: “Nhưng bản tướng sẽ dung túng nàng lần này!”

Thanh Linh lặng lẽ trở về Hạ Thành, trốn đến chỗ Hoán Y.

“Sương Nhi, đã lâu vậy rồi, người nói cho ta biết tại sao người lại trở thành Nhị tiểu thư của Diệp phủ được không? Còn nữa, nghe nói người bị thương, rốt cuộc là ai đã thương người?” Hoán Y vừa bưng bánh hoa quế đậu đỏ tới vừa hỏi Thanh Linh.

Thanh Linh vừa thấy Hoán Y làm bánh hoa quế nhân đậu đỏ, miệng liền thèm ăn, nhanh chóng vươn tay ra bóc, ma trảo còn chưa chạm vào bánh đã bị Hoán Y đánh một cái.

Hoán Y dòi đĩa điểm tâm sang chỗ khác: “Thành thật trả lời câu hỏi của ta trước, nếu không đừng hòng được ăn”

“Hoán Hoán, chuyện tại sao ta lại trở thành Nhị tiểu thư của Diệp phủ, không phải ta không muốn nói, mà thật ra ta cũng không biết phải giải thích ra sao nữa. Nhưng ta có thể thề, chờ khi tất cả đều kết thúc, người muốn biết chuyện gì, ta sẽ nói cho người biết hết. Cho nên lúc còn chưa xong chuyện, dù làm gì ta cũng không thể nói được.” Thanh Linh kiên định nói.

Hoán Y biết tính tình Mạch Sương bướng bỉnh, nếu nàng đã không muốn nói, dù người có cầm dao kề sát cổ nàng cũng nhất quyết không chịu hé môi.

“Vậy cũng được, đợi mọi chuyện đều kết thúc, người nhất định phải nói cho ta biết tất cả mọi chuyện đó” Hoán Y chịu nhượng một bước.

Thanh Linh biết Hoán Y khéo hiểu lòng người, đối xử với người xung quanh rất nhẹ nhàng, nếu nàng không muốn nói, Hoán Y chắc chắn sẽ không mạnh mẽ ép buộc nàng.

Trở lại Hạ Thành mới biết được, vào những ngày nàng bị thương, Hoàng thượng đã lui lại hôn kì của nàng và Tần Liễm, còn về phần hoãn tới khi nào thì không thông báo rõ. Nói cách khác, chỉ cần Tần Liễm không nói gì trước mặt Hoàng thượng, hôn ước bọn nàng muốn hoãn đến khi nào cũng không vấn đề.

Theo như tin đồn bên ngoài, Thanh Linh biết chuyện Tần Liễm mang sinh lễ đến Diệp phủ là thật. Nhưng lúc sinh lễ được mang đến, Diệp Thiên Minh lấy lí do Thanh Linh bị thương nặng còn chưa hồi phủ, bảo mang sinh lễ về, nhưng khoản sinh lễ kia còn chưa ra khỏi Tướng quân phủ, Tần Liễm đã tự thân đến trước cửa lớn, bảo rằng Thanh Linh và hắn thành thân là chuyện sớm muộn, còn phần sinh lễ đã mang đến Tướng phủ, đã khiêng đến là quyết sẽ không nâng về lại.

Tần tướng đã nói thế, Diệp Thiên Minh cũng không tiện trả sinh lễ về, chỉ là hôn kỳ vẫn kì kèo mãi chưa có ngày giờ cụ thể thôi.

Tần Liễm nói mười lăm ngày nữa đến đại hôn là muốn hỏi thúc Thanh Linh mà thôi, nhưng sinh lễ của Thừa tướng phủ đã để lại ở Tướng quân phủ. Nếu Diệp Thanh Linh nàng còn không gả cho Tần tướng, cũng không một ai dám cưới nàng.

Bị Tần Liễm dễ mất tới, đời này của Thanh Linh trừ hắn ra, có muốn cũng không gả cho ai khác được.

Ở chỗ Hoán Y núp bảy tám ngày, thương thế của Thanh Linh đã sắp hồi phục hoàn toàn, vận nội lực cũng không là vấn đề gì.

Vô Ảnh lúc trước bị phái đi tìm được ức chế cổ trùng trong thân thể Diệp Đàm đã sớm trở về, hiện giờ được đang ở trong tay của Diệp Đàm.

Theo như lời Vô Ảnh nói, những vị được kia có thể áp chế cổ độc trong người Diệp Đàm trong khoảng ba ngày.

Trước đó Thanh Linh có viết phương thuốc điều trị thân thể cho Diệp Đàm, tính thời gian, Diệp Đàm dùng được ức chế cổ trùng, lại theo phương thuốc trước kia bồi dưỡng, thân thể đã có thể đi được đường xa. Thanh Linh định kêu Vô Ảnh đi hộ tống Diệp Đàm đến Linh Y cốc, nhưng trước đó, cần xem rõ lại tình hình điều trị thân thể của Diệp Đàm như thế nào rồi.

Ban đêm, Thanh Linh lặng lẽ lên vào Diệp phủ. Lúc ghé ngang hậu hoa viên của Diệp phủ, nàng dường như nghe được giọng nói của Lâm thị. Lâm thị có vẻ hết sức tức giận, còn cổ họng mình xuống thật nhỏ.

Thanh Linh theo giọng nói lần mò đến gần chỗ Lâm thị, cuộc nói chuyện rất rõ ràng lọt vào tai nàng.

Một gã sai vặt quỳ trước mặt Lâm thị, nàng ta còn đưa chân đạp đạp hắn ta mấy cước, giọng nói hùng hùng hổ hổ, hoàn toàn không thấy được chút khí chất cao quý đoan trang thường ngày: “Đúng là phế vật vô dụng, lần trước ở tiểu sơn thôn có cơ hội tốt như vậy mà chẳng đốt chết được tiểu tiện nhân kia, lần này cũng vậy, chỉ tìm kiếm một nha đầu cũng tìm không được, bổn phu nhân nuôi các người thật uống công”

Trận hỏa ở nhà Ngô thị thì ra là do Lâm thị cho người đi đốt, Thanh Linh biết, Lâm thị vẫn luôn đinh ninh kẻ giết chết Diệp Thanh Ngọc chính là nàng. Trên thực tế, cái chết của Diệp Thanh Ngọc đúng là có liên quan rất lớn tới nàng, nhưng nàng thật sự cảm thấy không áy náy chút nào.

Gã sai vật đang quỹ cúi thấp đầu, tùy ý để Lâm thị như người đàn bà chanh chua đập lên người hắn, không dám thở mạnh, ăn nói khép nép: “Phu nhân bớt giận, xin phu nhân cho chúng tiểu nhân thêm vài ngày nữa, chúng tiểu nhân nhất định sẽ tìm được Nhị tiểu thư, sau đó...” Hắn ngừng nói, tay làm động tác xẹt ngang cổ.

“Đồ phế vật vô dụng” Lại đập gã sai vật thêm một cước: “Bổn phu nhân đã cho các người bao nhiêu ngày rồi, nhưng các người đã làm được gì? Mỗi lần mang tin tức về không có tin nào là tốt cả”

Thanh Linh trầm nghĩ, sao chân Lâm thị đập chẳng thấy dùng lực gì cả? Nếu đã không có lực, vậy nàng không ngại "giúp" Lâm thị một chút.

“Phu nhân, xin cho chúng tiểu nhân một cơ hội nữa, lần này nhất định sẽ làm tốt nhiệm vụ phu nhân giao phó”

Lâm thị chớp chớp mắt nhỏ: “Lần nào mà người không nói như vậy?” Nhưng mỗi lần mang tin tức đến đều khiến nàng tức đến ói máu, nàng chân lên muốn đập thêm lần nữa, cắn gân trong chân bỗng nhiên như bị nứt, đau đến không thể cử động.

Sau đó Thanh Linh nghe Lâm thị rên đau không ngừng, lúc này khi Lâm thị vừa giờ chân lên, là Thanh Linh ném một viên sỏi vào chân nàng ta.

Đùng nghĩ đó chẳng qua chỉ là viên đá nhỏ, cục đá đó thật ra là dùng nội lực kèm thêm tốc độ mà bắn ra. Lâm thị tất nhiên sẽ không phát hiện được, vì đau nhức khi cơ bắp nứt ra đã hoàn toàn che đi tâm trí.

Nhìn về mặt thống khổ của Lâm thị, xem ra chân của nàng ta sẽ bị thọt khoảng bảy tám ngày tới.

Món nợ Lâm thị cho người phóng hỏa ở nhà của phu thê Ngô thị, nàng sẽ nhớ kỹ, lần này khiến nàng ta chân thọt vài ngày xem như là màn dạo đầu trước.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Lắc Mình Một Cái Trở Về Diệp Phủ

Trong Mặc Trúc viện, thư phòng Diệp Đàm đèn vẫn sáng, Bạch Nhưng canh giữ ngoài cửa. Thanh Linh dùng ngón châm khiến Bạch Nhưng bất tỉnh, rồi nàng đẩy cửa đi vào thư phòng.

“Linh Nhi” Diệp Đàm nhìn thấy nàng, nội tâm mừng rỡ như điên, trên mặt không nhìn được kích động. Gương mặt vẫn thường tái nhợt bởi trong lòng vui vẻ mà sống động thêm mấy phần, xinh đẹp khiến người động lòng mà cũng khiến người đau lòng. Hắn sách cũng không thèm nhìn nữa, quăng luôn sang một bên, bước nhanh đến trước mặt Thanh Linh.

Hắn đưa mắt từ trên xuống dưới đánh giá nàng một phen, phát hiện ra nàng vẫn tốt thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nghi ngờ kèm theo lo lắng hỏi nàng: “Linh Nhi, mấy ngày qua muội đi đâu? Tại sao...không...khụ khụ...trở về phủ? Muội có biết nhị ca vô cùng...lo lắng cho muội không? Ta nghe nói muội bị thương, không sao chứ?... Khụ khụ...”

Lúc này hắn chợt nhận ra Thanh Linh mặc y phục dạ hành, không nhìn được nghi ngờ liền hỏi: “Linh Nhi, sao muội không quang minh chính đại mà hỏi phủ, việc gì mà phải lén lút lút thế này?”

Mắt Thanh Linh thoáng qua tia áy náy: “Nhị ca, thật xin lỗi, để cho huynh lo lắng rồi. Mấy ngày qua muội ở bên ngoài cũng khỏe, vết thương cũng đã tốt lắm rồi. Hiện tại muội vẫn chưa muốn về phủ, chờ thêm một đoạn thời gian nữa muội sẽ về.

“Vi sao?” Diệp Đàm nghi hoặc nhìn nàng: “Muội sẽ không phải bởi vì Thanh Ngọc...khụ khụ...Thanh Ngọc chết đi, lo lắng mẫu thân sẽ ghi hận nên mới không chịu về?”

“Mặc kệ thế nào thì muội cũng không phải là hung thủ giết Thanh Ngọc,...muội là nhị tiểu thư Diệp phủ, không thể ở bên ngoài khiến người nhà lo lắng được.”

“Nhị ca, muội đã biết, huynh cứ để muội ở bên ngoài chơi vài ngày đi, muội hứa sẽ sớm về phủ mà.” Thanh Linh đưa tay ôm cánh tay Diệp Đàm làm nũng, trong lòng nghĩ ngoài Diệp Đàm ra, ai trong Diệp phủ sẽ thực sự lo lắng cho nàng? Về phần phụ thân, à, thôi không nói đến nữa.

“Muội đi chơi, huynh không ngăn cản, nhưng nhớ là phải về sớm đấy.”

“Vâng, muội sẽ về sớm mà.” Nàng biết Diệp Đàm sùng ái, dung túng nàng, hại hắn lo lắng, trong lòng nàng cũng áy náy.

Nàng bắt mạch cho Diệp Đàm, phát hiện thân thể Diệp Đàm còn có thể điều trị: “Nhị ca, sức khỏe của huynh bây giờ cũng thích hợp lên đường đến Linh Y cốc cầu y rồi, muội nghĩ hai ba ngày nữa huynh có thể xuất phát.”

Diệp Đàm tối nay thấy nàng bình an vô sự, thấp thỏm, lo âu suốt mấy ngày cũng buông xuống, nghe nàng đề nghị hắn liền gật đầu: “Được, ta sẽ lên

đường trong mấy ngày nay.” Triền miên trên giường bệnh nhiều năm, hần cũng muốn thân thể mình sớm một chút nhanh khỏe lại.

Hai ngày sau, Diệp Đàm lên đường đi Linh Y cốc cầu y, Thanh Linh ra lệnh Vô Ảnh trên đường phải bảo vệ tốt nhị ca của nàng.

Hai tháng sau

Tiêu Dao thành nằm giữa Nam Hạ và Bắc Quốc, là nơi mà các nước không cách nào có thể nhúng tay vào.

Tiêu Dao là một tòa thành giàu có, thực lực sâu không lường được, người bên ngoài đều coi đây là một quốc gia nhỏ độc lập. Lối vào duy nhất đến Tiêu Dao thành chỉ có thể đi qua rừng Mê Vụ, khắp nơi sắp đặt trận pháp, và lại trong rừng sương độc giăng quanh năm, hung hiểm cực kì. Người ngoài xông vào, nếu không chết bởi sương độc thì cũng là chết bởi Thiên Biến Vạn Hóa trong trận. Đây cũng là nguyên nhân các quốc gia đều biết Tiêu Dao thành cực kì giàu có nhưng cũng không dám xuất binh thu phục.

Mấy ngày gần đây, tiêu Dao thành truyền ra tin tức, Thành chủ Tiêu Dao thành Tư Không muốn kén rể cho con gái, đối tượng là Hoàng thất quý tộc hoặc các công tử trẻ tuổi, thiệp mời cũng đã gửi đến Hoàng thất các nước, mỗi nước mười cái.

Trở thành con rể của Thành chủ Tiêu Dao thành thì thế nào? Thì tức là sau này rất có khả năng trở thành Tiêu Dao Thành chủ đời kế tiếp. Cục thịt béo Tiêu Dao thành này, Hoàng Đế các quốc gia cũng đã nhớ nhung thật lâu, Thành chủ vừa ra tin tức, các quốc gia đều thấy có hi vọng thu phục được Tiêu Dao. Tiêu Dao một khi đã là vật trong túi của mình, thực lực nhất định sẽ nâng cao hơn một bước.

Các quốc gia đã bắt đầu rới rít định danh sách đi Tiêu Dao cầu hôn, Nam Hạ cũng không phải là ngoại lệ.

Các hoàng tử ở Nam Hạ hoàng thất, đến tuổi thành hôn mà chưa có chính thê chỉ có Vinh Vương và Tĩnh Vương, còn lại không phải đã có Vương phi thì cũng là tuổi còn nhỏ.

Nguyên Ung Đế phái Vinh Vương cùng Tĩnh Vương đến Tiêu Dao thành cầu hôn, vì để tăng khả năng cầu hôn thành công con gái thành chủ Tiêu Dao thành, hần xem xét con em Hoàng thất hoặc nhà quan nhị phẩm trở lên, chọn ra tám công tử đến tuổi nhưng chưa thành lập gia thất hộ tống Vinh Vương và Tĩnh Vương đi trước, nếu trong phủ có nhiều người phù hợp với chỉ tiêu thì chỉ chọn một.

Hách Liên Dục mơ ước ngôi vị Hoàng Đế đã lâu, lần này nếu có thể cầu hôn thành công con gái Tiêu Dao thành chủ, lấy được sự trợ giúp của Tiêu Dao thành, vậy hần sẽ chắc chắn nắm phần thắng đối với ngôi vị Hoàng Đế. Thanh Linh tin tưởng, hần sẽ không bao giờ bỏ qua cơ hội tốt này.

Hách Liên Dục nếu như thành công, nàng về sau muốn đối phó với hần sẽ càng ngày càng khó khăn, cho nên nàng phải ngăn cản hần thực hiện ý đồ.

Diệp phủ đến tuổi thành hôn chỉ có Diệp Tự cùng Diệp Đàm, Diệp Tự và Diệp Đàm tự chung chỉ có thể lấy một người hộ tống Vinh Vương, Tĩnh Vương đi trước cầu hôn nữ nhi Thành chủ.

Vô Ảnh hộ tống Diệp Đàm đến Linh Y cốc đã trở lại, Thanh Linh biết trong khoảng thời gian ngắn này, huynh ấy không có cách nào để trở lại thành.

Một ngày sau, Diệp phủ nhận được thư của “Diệp Đàm” gửi về, trong thư hần nói thân thể đã hoàn toàn hồi phục và đang trên đường trở về.

Giặt quần áo trong y quán, trong phòng ngủ, có một nam tử mặt mũi thanh tú, lông mày anh khí, con ngươi trong trẻo Quang Hoa sáng chói.

Dáng người của hần không cao lớn, một thân y phục màu băng lam càng làm cho hần thêm phong nhã ý vị. Dây màu băng lam dùng để buộc tóc, dây lụa dài rủ xuống bên hông, thật là một bức tranh nhân cảnh tuyệt vời.

“Tiểu thư, sao người lại dịch dung thành Diệp nhị công tử?” Vô Ảnh hướng về nam tử băng lam y phục nói.

Nam tử kia chính là Diệp Thanh Linh, Diệp Đàm triền miên trên giường bệnh, thân thể gầy yếu, vóc người không cao lớn, nhìn cùng Thanh Linh cũng không khác mấy. Thanh Linh dịch dung thành hần cũng không dễ dàng lắm cho người ta hoài nghi.

Nàng quay đầu lại, dung nhan thanh tú sáng rõ, một đôi kiêu mâu linh động như trăng rằm. “Ta muốn dùng thân phận của nhị ca đi Tiêu Dao thành cầu hôn” Tuy lời của nàng là như thế nhưng nàng sẽ không tự ý chủ trương tìm nữ nhân cho nhị ca, nàng chỉ cần mượn một cái danh phận phù hợp để đi Tiêu Dao thành.

“Vô Ảnh, ta có lá thư, ngươi thay ta đưa cho nhị ca, ngươi không cần phải trở về, ở lại bảo vệ nhị ca cho thật tốt.” Nàng lấy lá thư từ trong trung y đưa cho Vô Ảnh.

Trong thư nàng thẳng thắn nói với hần rằng mượn thân phận của hần để làm một chuyện.

“Vân.” Vô Ảnh không hỏi gì nhiều, đưa tay nhận lấy bức thư.

Chân trời ráng chiều tựa lửa đỏ.

Nam tử y phục màu băng lam ngược nắng giục ngựa chạy tới, hần ngồi trên lưng ngựa, sóng lưng thẳng tắp. Hần thân dung xinh đẹp tuyệt trần, phong thái ung dung không câu nệ. Bạch mã dừng trước đại môn phủ Hộ Quốc Tướng quân.

Thanh Linh hơi híp mắt, nhìn tấm bảng “Phủ Hộ Quốc Tướng quân” mạ vàng kim quang tỏa sáng, nắng chiều chiếu lên tấm bảng phấp phấp lửa rực rỡ

làm đại môn phủ trở nên uy nghi thần thánh.

Thanh Linh tung người xuống ngựa, một nam tử trung niên từ phủ đi ra.

“Nhị công tử, người đã trở lại.” Quản gia Thường Quý cước bộ vững vàng đi tới bên người Thanh Linh.

Hắn nhìn sau lưng Thanh Linh không còn một ai. Ban đầu hộ tống nhị công tử đi Linh Y cốc cầu y có hơn mười người, hiện tại chỉ thấy một mình Diệp Đàm trở lại, hắn không khỏi cảm thấy kì quái. “Nhị công tử, chỉ một mình người trở về?”

Thanh Linh sớm nghĩ đến việc một mình nàng trở lại sẽ gặp hoài nghi, cho nên nàng đã chuẩn bị sẵn lời giải thích: “Bản công tử trên đường đi Linh Y cốc gặp phải cướp, các huynh đệ bởi vì che chở cho ta mà phần lớn bị trọng thương, cũng may lúc ấy gặp được Linh Y cốc chủ, ngài đã cứu chúng ta một mạng.

Linh Y cốc Cốc chủ y thuật cải tử hồi sinh, ta bệnh nhanh chóng hết, chỉ là các huynh đệ trọng thương vẫn chưa tốt lên được. Lần này ta nhanh chóng trở lại, đó là vì nhiều năm chưa rời khỏi Diệp phủ, rời đi mấy ngày đột nhiên không quen. Tiếp theo ta và cha có chút việc gấp cần thương lượng nên bệnh tình một chút không nghĩ ngợi liền chạy về.”

Nàng biết lần giải thích này, quản gia chắc chắn sẽ truyền đạt lại cho Diệp Thiên Minh, cho nên nàng mới phí sức cùng quản gia nói nhiều như vậy.

Mặc kệ bọn hắn tin tưởng hay không, dù sao nàng nói những thứ này, bọn họ trong lúc nhất thời không thể nào kiểm chứng.

“Nhị công tử, không phải lão nô lắm mồm, nhưng người một mình trở lại, ngộ nhờ trên đường xảy ra việc gì, vậy thì làm thế nào a?”

“Được rồi, không phải ta đã trở lại sao? Đùng rồi, phụ thân đang ở trong phủ phải không?” Thanh Linh vội vàng lảng sang chuyện khác.

“Lão gia ra ngoài vẫn chưa trở về.” Thường Quý trả lời.

Thanh Linh gật đầu, khiến quản gia đem ngựa dắt đi, sau đó bước vào cửa chính phủ tướng quân, hướng Mục Trúc viện đi tới.

Đi ngang qua hậu hoa viên, trước mặt hòn non bộ đột nhiên lao ra một thiếu niên khoác hồng bào. Bộ dáng thiếu niên tuấn tú, y phục toàn thân màu đen, bên ngoài là áo khoác màu đỏ, hồng bào bay lên, trông đủ phách lối và ngang ngược. Hắn chính là Tam đệ của Thanh Linh, tên Diệp Minh. Sau lưng Diệp Minh còn mấy tên sai vặt đi theo.

“Súc sinh đáng chết, trốn chỗ nào?” Diệp Minh cầm cây ná trong tay, cục đá hướng thẳng mi tâm của Thanh Linh. Hắn còn chưa dứt lời, tay đã kéo cung.

“Sưu” Âm thanh cục đá bay ra hướng thẳng đến mi tâm của Thanh Linh.

Thanh Linh nhú mày, đôi con ngươi phát ra ánh sáng sắc lạnh, tay giơ lên, âm thầm vận nội lực, tay không bắt được viên đá nhỏ.

Tên oắt con này đâu có đuôi bắt con mồi. Rõ ràng là hắn cố ý bắn nàng, hắn và nàng đứng cách nhau không xa, cây ná của hắn nhắm ngay vào nàng, nếu nói tên oắt này không phải cố ý nhắm vào nàng, có quỷ tin ấy.

Phi, người mới là súc sinh!

Viên đá nhỏ bay tới sức lực quả không hề nhỏ, và lại một mặt của viên đá sắc nhọn. Người bình thường nếu như trúng viên đá này vào ấn đường, không chảy máu thì cũng là bị thương không hề nhẹ.

“Súc sinh, người còn chạy?” mắt Diệp Minh thoáng quan tia không cam lòng, mím mím môi, đứng tại chỗ nhắm cây ná vào Thanh Linh, không chút suy nghĩ đặt ngay viên đá vào cây ná.

Thanh Linh một lần nữa âm thầm vận nội lực liền bắt được viên đá thứ hai, có thù không báo không phải là tác phong của nàng, nàng hướng phía Diệp Minh hô to: “Súc sinh ở đó!” Tay đem hai viên đá phi về hướng Diệp Minh, nàng phi rất mạnh, mạnh hơn sức lực từ cây ná của Diệp Minh bắn ra.

Diệp Minh không ngờ nhị ca vốn là bình thuốc di động trước kia hôm nay lại phản kích, hắn liền ngăn người, còn chưa lấy lại tinh thần cái trán liền trúng hai viên đá Thanh Linh bắn tới.

“Đội chút, đừng chạy!” Thanh Linh giả hồ đồ hướng đường khác chạy, bọn sai vặt sau lưng Diệp Minh ai cũng tròn mắt lên nhìn.

Đã thương người còn giả đàn chạy đi như thế, nhị thiếu gia đích thị đủ vô sỉ!

“Ồ... trán của ta.” Hai viên đá đập trúng vào trán Diệp Minh, hắn bị đau theo bản năng lấy hai tay ôm trán, đau đến mức đứng thẳng cũng không xong, hốc mắt ngấn lệ, mặt mũi vụn vụn.

Bọn sai vặt thấy vậy vội vàng tiến lên: “Tam thiếu gia, ngài có sao không?” Một tên sai vặt vội la lớn.

“Cút!!!” Diệp Minh đẩy gã sai vặt sang một bên.

Diệp Đàm đáng chết, thật là cái đồ sao chổi, ta với người vẫn chưa xong đâu. Ừm...đau.

Diệp Minh cảm thấy hai tay che trán có chút dính dính liền gỡ tay xuống nhìn, ngoài ý muốn lại phát hiện ra hai tay đều là máu. Chỗ cái trán bị đập trúng cũng nổi lên hai cục u vừa sưng vừa to, chia ra hai bên rất cân xứng trên lông mày tuấn đạt.

Một trái một phải, đủ phát sáng.

Bọn sai vật nhìn thấy buồn cười cũng không dám cười, mọi người đều trưng ra vẻ mặt quái dị.

Thanh Linh vừa trở lại Mục Trúc viện không bao lâu, Diệp Thiên Minh liền trở về phủ. Nàng muốn từ ngoài trở về, theo phép tắc phải đi báo kiến Diệp Thiên Minh, huống chi nàng cũng có chuyện gấp cần nói.

Diệp Thiên Minh vừa về phủ liền tiến vào thư phòng, Thanh Linh không thể làm gì khác là đến thư phòng gặp hân.

Nàng vừa đi tới cửa thư phòng liền thấy Lâm thị áo quần hoa lệ, cả người quý khí đáng đám đầu tới.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Diệp Đàm Có Vấn Đề

Sau lưng Diệp thị là tên nhãi con Diệp Minh bị quán băng đầy trán.

Lâm thị cũng nhìn thấy Thanh Linh, bà ta dừng bước âm độc nhìn nàng, hừ lạnh một tiếng, phất ống tay áo rồi kéo Diệp Minh vào thư phòng.

Tên oắt Diệp Minh đi qua Thanh Linh còn nghiêng răng kèn kẹt, bộ dạng há mồm muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng hừ lạnh theo mẹ bước vào thư phòng.

Lâm thị vừa thấy Diệp Thiên Minh, trước cổ nặn ra vài giọt nước mắt rồi sau đó khóc tu tu: “Lão gia, người xem Đàm Nhi kia, hân vừa trở về đã đập vỡ trán Minh Nhi rồi, người mau mau quán Đàm Nhi đi.”

Thanh Linh âm thầm khinh, bà ta khóc thê thảm thế kia chỉ để phàn nàn thôi à?

Diệp Thiên Minh liếc mắt nhìn cái đầu trắng bóc toàn băng là băng của Diệp Minh, ông vuốt vuốt cái trán, mở miệng chất vấn với khí thế không giận mà tự uy: “Chuyện gì xảy ra?”

“Phụ thân, tam đệ chơi ná trong hậu hoa viên, viên đá lại bắn về phía con, con theo bản năng đưa tay ngăn cản, thật không ngờ vô tình làm thương tam đệ.” Trên mặt Thanh Linh tràn đầy vẻ áy náy.

Diệp Minh không chịu yếu thế liền đứng ra cãi lại: “Phụ thân, nhị ca rõ là nói bậy, nhị ca dùng cục đá đập vào đầu con rồi bỏ chạy, mấy người bên cạnh con đều nhìn thấy.”

Lâm thị lúc này lại cướp lời: “Đàm Nhi, sao con lại có thể ra tay hung ác thế? Minh Nhi là tam đệ của con cơ mà. Minh Nhi dù sao cũng chỉ là ham chơi, nó không cần thận bắn nhầm về phía con, con thân là ca ca đáng ra nên bỏ qua mới phải chứ. Con mắng nó thì cũng thôi đi, cố gì lại hạ thủ nặng như vậy?” Bà ta khóc nức nở, âm thanh lại xúc động phẫn nộ, thật giống như phải chịu thật nhiều uất ức.

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Thiên Minh liền không tốt, còn có dấu hiệu nổi giận: “Đàm Nhi, người thân là ca ca, khí độ của người đi đâu hết rồi?”

Lâm thị thấy Diệp Thiên Minh khiển trách Thanh Linh, khóe môi liền cong lên vui sướng.

Thanh Linh liếc qua Lâm thị, trong lòng cười lạnh, gương mặt thanh tú liền như phủ một lớp băng mỏng, tuy nhiên nàng nói chuyện lại rất ôn hòa: “Con cũng không phải là cố ý đá thương tam đệ, tam đệ hướng ná về phía con, con chỉ là theo bản năng hất đá ra, sao lại nói con lấy đá đập tam đệ?”

Con rồi đi cũng là vì phát hiện ra tam đệ, vội trở về lấy thuốc trị thương, đến miệng tam đệ lại thành con gây án rồi bỏ trốn.

Sao con lại không được biết hậu hoa viên phủ ta tự dung trở thành khu vực săn bắn? Tam đệ thế nhưng không kiêng kị gì cầm ná bắn đá trong hậu hoa viên.

May mắn hôm nay người tam đệ bắn trúng là con, nhưng ngộ nhờ hôm nay là một quý nhân đến hậu hoa viên, tam đệ lại bắn trúng người ta, vậy phiền toái cũng không hề nhỏ đâu.”

Lâm thị nhìn miệng Thanh Linh khê đóng khê mở, nói liền một hơi như vậy mà không có thở gấp, kinh ngạc đến ngây ngẩn cả người. Người trước mặt này dung nhan thanh tú, sắc mặt hồng nhuận, mồm miệng lanh lợi, hân là cái con mà bệnh nói nửa câu liền ho gần chết ngày trước đây sao?

Lần này Diệp Thiên Minh càng ngày càng đen, chân mày nhíu lại thật chặt, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo nhìn Diệp Minh.

Cảm thấy không khí lạnh từ người phụ thân, thân thể Diệp Minh không khỏi run lên.

Lâm thị phát hiện Diệp Thiên Minh sắc mặt âm trầm, trong lòng bà ta liền biết đây là ông đã nghe vào lời nói của “Diệp Đàm”, bà ta nóng lòng liền thốt lên: “Mới mấy ngày không thấy, không ngờ Đàm Nhi lại hoa ngôn xảo ngữ đến vậy.”

Bà ta trước kia sao lại không có nhận ra, tên mèo bệnh kia không có một chút lực uy hiếp nào, bệnh khá lên một chút mà đã như thay da đổi thịt, ngay cả cách nói chuyện cũng gai góc đầy mình.

Thanh Linh nhìn Lâm thị, giọng điệu ôn hòa nói: “Mẫu thân nói lời này thực kì quái, lời của con là thật sao qua miệng mẫu thân lại thành lời ngon tiếng ngọt?” Nàng lại quay đầu về phía Diệp Thiên Minh: “Phụ thân cũng cho rằng tam đệ đem hậu hoa viên thành nơi săn bắn, tùy ý chơi náo, không quan tâm đến nguy hiểm của người khác là đúng?”

Diệp Thiên Minh không trả lời, đôi mắt đen như mực, sắc như đao bén nhọn bắn thẳng đến Thanh Linh tựa như muốn nhìn thấu nàng.

Thanh Linh bị hấn nhìn như vậy tâm không khỏi treo lên, bàn tay giấu trong ống tay áo cũng bắt đầu thấm mồ hôi lạnh.

Lâm thị biến sắc, âm dương quái khí nói: “Hừ, thật khéo mồm khéo miệng, đang đen liền biến thành trắng được, Minh Nhi cũng chỉ là ham chơi chút, nào có như người nói thành không quan tâm đến nguy hiểm của người khác? Đem cái trán Minh Nhi đập thành như vậy mà người còn dám lý luận?”

“Xin phụ thân minh giám.” Thanh Linh sợ Diệp Thiên Minh nhìn ra cái gì, nàng liền biết điều không nói nữa.

“Hậu hoa viên không phải nơi săn bắn, Minh Nhi chơi náo trong như thế cũng thật không đúng, Minh Nhi tối nay liền quỳ từ đường, hảo hảo mà suy nghĩ lại.” Diệp Thiên Minh liền ngồi thẳng người, khí thế phát ra uy nghiêm, ông vừa mở miệng liền không ái dám cự tuyệt.

“Phụ thân, tuy con có lỗi nhưng rõ ràng nhị ca cũng có lỗi.” Diệp Minh không cam lòng cãi.

“Lão gia, cái này thật không công bằng!” Lâm thị bắt mạch, kết quả không phải là thế này, người bị Diệp Đàm làm cho bị thương là Minh Nhi, bị phạt cũng là Minh Nhi, bà ta càng nghĩ càng thấy bức mình.

“Minh Nhi bắn náo rất mạnh, ta cũng không phải là chưa thấy qua, sức lực này cũng đủ lấy mạng một đứa trẻ bảy tám tuổi!

May mắn hôm nay nó bắn trúng Đàm Nhi, nếu nó bắn phải vị quý nhân nào đến phủ, đắc tội đến quý nhân, chẳng phải để cho người ta đàm tiếu tam công tử Diệp phủ không có gia giáo sao?” Diệp Thiên Minh vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

Diệp Minh ngước mắt: “Phụ thân...”

“Minh Nhi, còn không mau đi!” Giọng điệu uy nghiêm làm Diệp Minh thấy sợ, hấn ta bĩu môi, không tình nguyện lao ra khỏi thư phòng.

“Minh Nhi!” Lâm thị cũng cuống cuống đuổi theo con.

Trong thư phòng giờ chỉ còn lại Diệp Thiên Minh và Thanh Linh.

“Con còn có việc?” Diệp Thiên Minh thấy Thanh Linh còn chưa đi liền ngẩng đầu hỏi.

“Phụ thân, Đàm Nhi có việc muốn cầu phụ thân đồng ý, kính xin phụ thân chấp thuận.”

“Chuyện gì?” Diệp Thiên Minh nhàn nhạt mở miệng.

“Phụ thân, Đàm Nhi muốn hộ tống Tĩnh Vương và Vinh Vương đến Tiêu Dao thành cầu hôn, xin phụ thân cho phép.” Bây giờ chỉ còn chờ sự đồng ý của Diệp Thiên Minh, nhờ ông đảm bảo việc này với Hoàng Thượng mới được.

“Con?” Diệp Thiên Minh nhíu mày, không thể tin nhìn hấn.

“Vâng, Phụ thân, con tin tưởng năng lực của mình, xin phụ thân cho phép con đi thử qua một chút.” Nàng tự tin nói.

“Năng lực? Con có cái năng lực gì? Nếu là cầm kì thi họa... thì được.” Đứa con thứ hai này của ông trải nhiều năm trên giường bệnh, võ nghệ hoang phế, từ cầm kì thi họa ra ông thật chẳng biết hấn có cái năng lực gì. Thanh Linh đưa mắt quét khắp thư phòng, thấy bên cạnh giá sách bày một cái bàn, trên mặt bàn bày một trang giấy, phía trên trang giấy là những quân cờ màu trắng nằm rải rác.

Cờ nằm như tùy ý nhưng thực chất trong nó giấu càn khôn.

Diệp Thiên Minh nhìn nàng đến gần cái bàn kia, con người hơi co lại, đôi mắt thoáng chút trầm ngâm.

Vị trí quân cờ nhìn qua có chút lộn xộn nhưng thực chất đây lại là Linh Xà trận pháp, Linh Xà trận pháp huyền ảo, ông cũng đã suy nghĩ hơn hai tháng rồi mà vẫn chưa tìm được cách phá giải.

Thanh Linh về mặt chăm chú nhìn bàn cờ thật lâu, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, Diệp Thiên Minh thấy Diệp Đàm tỏ vẻ nghiêm túc, tâm cũng không khỏi dâng lên chút căng thẳng.

Hai nén hương trôi qua, Thanh Linh vẫn nhìn bàn cờ ngẫm nghĩ.

Diệp Thiên Minh không dám lớn tiếng quấy rầy nhưng trong mắt đã toát ra thất vọng. Linh Xà trận ngay chính bản thân ông nghĩ hai tháng còn chưa ra, đứa con này của ông hàng năm triển miên trên giường bệnh như thế nào trong thời gian ngắn liền có thể tìm ra giải pháp?

Đột nhiên khoe môi Thanh Linh tràn ra chút ý cười nhợt nhạt, nàng liền nhanh chóng xê dịch mấy quân cờ.

Diệp Thiên Minh kinh hãi, không nhịn được liền đứng dậy xem.

“Hay, quả thật hay.” Diệp Thiên Minh không cưỡng lại lời khen ngợi đối với Thanh Linh.

Thanh Linh di chuyển mấy quân cờ chủ chốt, Diệp Thiên Minh thấy vậy liền hiểu Linh Xà trận đã được phá giải.

Ông không ngờ bản thân mất đến hai tháng ngẫm nghĩ mà Diệp Đàm chỉ cần hai nén hương đã giải xong.

Thanh Linh có thể tìm ra cách phá giải chỉ vì kiếp trước nàng bỏ ra không ít thời gian ngâm cứu trận cờ.

Diệp Thiên Minh thấy nàng chỉ ra được điểm mấu chốt liền rất hưng phấn.

Vậy mà đang vui vẻ Diệp Thiên Minh đột nhiên hướng nàng ra tay.

Thanh Linh kinh hãi nhưng rất nhanh nàng liền phản ứng kịp. Tránh chắc chắn là điều không thể Diệp Đàm bệnh nặng nhiều năm, võ nghệ hoang phế, nàng lại càng không thể vận nội lực để đối phó với Diệp Thiên Minh. Nàng nghiêng người, sau lưng liền bị dính một chương của Diệp Thiên Minh.

Một chương kia sức không hề nhỏ, liền đem nàng đánh bay. Thân thể Thanh Linh bay lên không trung rồi ngã vào án thư phía sau.

Toàn thân gân cốt giống như bị vỡ vụn, đau muốn chết, trong cổ xông lên một cỗ dịch ngai ngái. Thanh Linh cuộn tròn người, không nhịn được liền phun ra một ngụm máu.

“Đàm Nhi, con sao rồi?” Thanh âm Diệp Thiên Minh gấp gáp, ông đi tới, đưa tay sờ sờ cái trán của nàng, Thanh Linh biết ông đang tìm dấu vết dịch dung trên khuôn mặt nàng.

Diệp Thiên Minh vẫn còn hoài nghi nàng, chỉ là trước khi dịch dung thành Diệp Đàm, nàng đã liệu trước chắn chắn có người sẽ không tin.

Nàng dịch dung lần này chỉ có được thủy mới có thể hiện ra phần da mặt già, và lại phần ranh giới da mặt là ở chân tóc. Nói cách khác muốn lột lớp dịch dung này điểm mấu chốt không phải mặt mà là chân tóc.

Diệp Thiên Minh sờ loạn trên mặt nàng, thấy không có gì khác thường liền thu tay lại, đôi mắt cũng không còn sắc bén như lúc trước.

Thanh Linh nhíu mày, giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ quật cường, vẻ mặt khổ sở, nàng gian nan đứng dậy: “Phụ thân, con... không có việc gì, là Đàm Nhi vô dụng, không thể đỡ nổi một chiêu của phụ thân nhưng Đàm Nhi vẫn muốn phụ thân suy nghĩ về thỉnh cầu của con.”

Mất Diệp Thiên Minh thâm thúy, ông như có điều suy nghĩ quan sát nhi tử lần nữa, vẻ mặt nghiêm túc nhất từ trước tới nay, thật lâu, ông mở miệng, thanh âm trầm thấp: “Là phụ thân vừa rồi xuống tay hơi nặng, con trở về tu dưỡng mấy ngày, đi Tiểu Dao thành thì nên chuẩn bị một chút.”

Diệp Thiên Minh coi như đã đồng ý, Thanh Linh vui vẻ nói: “Đa tạ phụ thân.”

Sức lực một chương kia của Diệp Thiên Minh không hề nhẹ, Thanh Linh phải nằm ước chừng mất ba ngày mới có thể khôi phục hoàn toàn như cũ.

Trước Thanh Linh vẫn dưỡng thương chỗ phụ thê Ngô thẩm, Hương thảo liền không còn chỗ ở. Diệp Đàm xem nàng là thị nữ thiếp thân của Thanh Linh liền đem nàng về Mục Trúc viện, che chở nàng không phải nhận quá nhiều khi dễ.

Đối với Hương Thảo, Thanh Linh vẫn rất yên tâm. Mới trở về Mục Trúc viện không bao lâu, nàng liền nói rõ thân phận với Hương Thảo.

Hương Thảo sau khi biết nàng là Thanh Linh liền khiếp sợ nhưng sau đó lại vừa khóc vừa cười: “Tiểu thư, người không có việc gì, thật là tốt quá.

Phật Tổ ở Tướng Quốc Tự quả thật linh thiêng, tiểu thư vừa đi, nô tì liền đến Tướng Quốc Tự dâng hương, cầu Phật Tổ che chở tiểu thư bình an.

Nô tì cảm thấy Phật Tổ nhất định đã nghe được lời khẩn cầu của nô tì cho nên mới hiển linh. Tiểu thư, nhờ Phật tổ chở che tịa qua nạn khỏi, hai ngày nữa chúng ta đi Tướng Quốc Tự tạ ơn được không?” Nàng chớp đôi mắt vẫn còn một tầng hơi nước nhìn Thanh Linh đầy khát vọng.

Tướng Quốc Tự Phật Tổ hiển linh? Đây lòng Thanh Linh giấu cợt cười một tiếng, nếu Phật tổ ở Tướng Quốc Tự hiển linh thật, nàng kiếp trước cũng không chết thảm ở ngay Tướng Quốc Tự như thế.

Nhìn gương mặt Hương Thảo hưng phấn, ánh mắt trong suốt chân thành nhìn nàng, lời cự tuyệt nàng liền không có cách nào nói ra miệng. Hương Thảo

dù sao cũng là vì nàng, mà đạo gần đây cũng không có việc gì, liền đi Tướng Quốc tự một chút cũng được.

“Được, ngày mai chúng ta đi Tướng Quốc Tự.” Thanh Linh đồng ý nói.

Tướng Quốc Tự vẫn hương khói cường thịnh, khách hành hương vẫn đông như thế.

Thanh Linh đến Bảo Hòa điện nhưng vô luận thế nào cũng không đi vào dâng hương làm cho Hương Thảo đành một mình đi vào, còn nàng đi phía sau núi ngắm cảnh.

Phía sau núi một mảnh yên tĩnh, khác xa với khung cảnh náo nhiệt ở Bảo Hòa điện.

Đi đại một chút, nàng liền thoát khỏi đám khách hành hương ở Bảo Hòa điện. Bất tri bất giác, nàng liền đi xa dần.

Một mình đi lại trong rừng trúc, gió nhẹ phớt qua, lá trúc tựa thiếu nữ đang nhảy múa. Khung cảnh tràn ngập một màu xanh ngắt, lọt vào tầm mắt nàng là bạch y nam tử đang ngồi trong đình phía trước.

Nam tử áo trắng tựa nhiễm tuyết phiếm chút ánh nguyệt thêu hoa văn tử sắc cao quý, vạt áo thêu một bông Bạch Liên, tóc dùng một dải lụa tuyết sắc buộc lên trông như một bức tranh nhân cảnh đầy ý thơ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Chúng Ta Ôm Ấp Như Vậy Không Hợp Phong Tục

Có một bạch y nam tử phong thái khuynh thế ngồi trong đình trúc, nói dung nhan tuấn mỹ kia là họa thủy cũng không quá.

Da thịt như ngọc, gương mặt đẹp đến mức câu hồn đoạt phách. Sắc môi hồng nhợt nhẹ, như cười lại như không cười. Giữa rừng trúc xanh ngắt ướt át, người nọ thật giống như yêu tinh chuyên mê hoặc lòng người.

Có thể mặc bạch y mà toát ra khí chất tựa như tiên lại giống như yêu tinh giáng trần như thế không phải Tàn Liễm thì có thể là ai nữa?

Tàn Liễm ngồi trên ghế trúc trong đình, trước mặt là bàn đá, trên bàn bày ra quân cờ và hai chén trà.

Xem ra trước đó hắn vừa đánh cờ với ai đó ở đây, đôi phương có việc nên đã tạm đi trước.

Từ lần trước sau khi Thanh Linh chạy trốn khỏi tiểu sơn thôn cũng chưa từng gặp qua hắn, hôm nay dạo trong rừng trúc một chút lại gặp phải hắn, nàng không khỏi có chút chột dạ.

Nàng phát hiện khi thấy hắn bản thân mình còn cảm thấy mừng rỡ, lúc không thấy hắn thì cuộc sống nàng cũng không có gì bất thường. Bây giờ đột nhiên nhìn thấy hắn, tim của nàng đập nhanh, thì ra nàng cũng nhớ hắn, nhưng mà phần nhớ nhung này chỉ bộc phát khi nhìn thấy hắn mà thôi.

Hắn cúi đầu quan sát quân cờ trên bàn cờ, có lẽ vẫn chưa phát hiện ra nàng. Hơn nữa bây giờ bộ dáng bây giờ của nàng là Diệp Đàm, dù Tàn Liễm có phát hiện cũng không sao.

Trong lòng xẹt qua một tia may mắn, nàng nhin xuống xúc động muốn bước tới, bình tĩnh xoay người rời đi, dự định chạy trốn!

Nàng vừa mới nhấc chân lên, còn chưa đặt xuống, bên hông đột nhiên bị siết chặt. Nàng cúi đầu, phát hiện eo bị một dây lụa trắng quấn quanh. Tiếp theo lụa trắng bị chủ nhân của nó kéo lại, chỉ vền vẹn trong chớp mắt, nàng đã lọt vào trong lòng ngực thơm ngát quen thuộc.

Còn chưa đợi nàng đứng dậy, eo nhỏ nhắn lại bị một cánh tay ôm chặt lấy, mặt Thanh Linh cứng đờ: "Tần tướng, người ôm ấp ta như vậy hình như có chút không hợp với phong tục đi, kính xin Tần tướng thả ta ra!"

Nàng tự cho rằng mình đang nói chuyện rất trấn định, đối phương nhất định sẽ tìm không ra sơ hở, mà ngây thơ không nhận ra nét chột dạ thoáng qua trong đôi mắt to của nàng đã sớm bán đứng nàng.

Khóe môi Tàn Liễm giương cao, vô cùng mê người, hắn xoay thân thể nàng qua để nàng đối mặt với hắn: "Như vậy vẫn không tính là không hợp với phong tục, muốn biết cái gì mới gọi là không hợp với phong tục không?" Giọng hắn êm dịu, nhưng không giống như thứ giọng dịu dàng của nữ tử, nghe vào hết sức thoải mái, yếu mềm yếu mềm, hết sức say lòng người.

Mắt phượng hẹp dài chuyên chú nhìn nàng, mắt phượng thâm thúy long lánh như có dòng ánh sáng rực rỡ đang lưu chuyển bên trong, có thể hút linh hồn nhỏ bé của người khác vào sâu bên trong.

Nàng đại khái là bị đôi mắt phượng yêu mị này mê hoặc tâm trí, mơ hồ nói: "Muốn."

Vừa nói xong, hắn đột nhiên cúi đầu ngậm lấy cánh môi nàng, đầu lưỡi cạy hàm răng trắng bóng của nàng ra không nói lời nào liền trực tiếp xâm nhập vào bên trong, cần quét hơi thở mùi đàn hương từ mỗi nơi nhỏ trong miệng nàng, xong vẫn chưa thỏa mãn còn liếm mút vài cái ở bên trong.

Nụ hôn của hắn vốn cũng không dịu dàng sau khi khiến cho hô hấp của nàng dần dần tăng lên thì nụ hôn cũng thay đổi sang càng cuồng dã hơn, hắn giống như muốn ăn luôn nàng vào bụng vậy, âm thanh mềm nhũn vụn vặt khê truyền ra từ miệng của nàng.

Nụ hôn vẫn còn đang tiếp tục, nhưng toàn thân nàng đã sớm xụi lơ, đôi tay nhỏ bé sáu sao níu lấy vật áo hắn. Trên mặt rất nóng, da dẻ hiện lên từng mảng đỏ ửng, cũng không biết phần da thịt dưới khuôn mặt đã đỏ đến mức nào rồi.

Giữa rừng trúc xanh ngắt ướt át nơi nơi, trong đình, một màn nam tử cúi đầu chuyên chú hôn người trong lòng nhìn vô cùng yên tĩnh mà đẹp đẽ.

Nàng không rõ qua bao lâu, chỉ cảm thấy đã trôi qua rất lâu rồi, hắn mới rời khỏi môi của nàng. Môi hắn chảy ra một vệt chất lỏng trong suốt, hoa lệ mà yêu mị.

"Người.... Sao người có thể làm vậy với ta." Nàng nằm trong lòng hắn há miệng thở gấp nói, đôi mắt ánh màn nước lóng lánh như giận lại như không giận, toát ra một loại phong tình mê người: "Ta là một nam tử, không có sở thích đoạn tụ, người đừng có đi gieo họa cho ta." Nàng phiền muộn muốn lấy ngón châm ra đâm hắn, nhưng đâm một cái như vậy chẳng phải là nàng không đánh đã khai, thừa nhận thân phận của mình rồi sao?

Ngón châm của nàng, Tần Liễm biết rõ.

Hắn lại cúi đầu, liếm nhẹ trên môi nàng, động tác như thế mà hắn lại làm vô cùng ưu nhã và tự nhiên: "Bản tướng cũng không phải đoạn tụ!"

"Vậy người còn không mau thả ta ra!"

"Chẳng lẽ hôm nay phu nhân không định giải thích cho ta chuyện lần trước nàng bỏ trốn sao?" Hắn vươn một tay sờ sờ khắp mặt nàng, muốn tìm ra dấu vết nàng dịch dung, nhưng sờ nhiều lần cũng không tìm được gì, hắn không khỏi nhú mày.

Hắn có thể khẳng định người trong lòng mình là nữ tử mà hắn vừa yêu vừa hận, người mà hắn không thể trơ mắt nhìn nàng bị bất cứ thương tổn gì. Dù bộ dáng trên mặt nàng đã thay đổi, nhưng khí tức trên thân và cảm giác khi hôn nàng cũng không có thay đổi. Dù nàng có biến thành bộ dáng gì, hắn đều có thể nhìn thoáng một cái liền nhận ra.

Lòng Thanh Linh khẽ run lên, cố gắng duy trì trấn định đáp: "Người nhận lầm rồi, ta là Diệp Đàm! Không phải Diệp Thanh Linh. Người xem ta là muội muội ta, muội muội ta mà biết được, không biết nàng sẽ đau lòng như thế nào đâu."

"Xem ra phu nhân không có ý định giải thích chuyện kia, chẳng lẽ phu nhân thật sự là người phụ tình bạc nghĩa như vậy sao? Phu nhân thật ác độc mà!" Giọng hắn u oán giống như thể từ bị phụ quân ruồng bỏ, nghe vô cùng ủy khuất.

Thanh Linh nghe xong lời này da đầu thâm tê dại, khóe môi co co rồi lại thôi, rồi lại co co, nàng chết cũng không thừa nhận: "Người thật sự nhận lầm người rồi! Người mau thả ta ra. Dù sao ta cũng là một nam tử, người ôm ta như vậy rất không hợp lẽ thường, nếu có người nhìn thấy sẽ hiểu lầm Tần tướng bị đoạn tụ đó!"

Tần Liễm giương cao khóe môi cười, khuôn mặt tuấn mỹ mà thanh tuyệt lộ ra hơi thở nguy hiểm.

Thanh Linh thầm cảm thấy không ổn, ngay lúc đó, y phục trên vai bị vén lên một góc, bên hông bị một bàn tay lạnh lạnh dùng sức bấm vào. Thoáng chốc, cảm giác tê dại mà đau đớn chạy đi khắp khung xương, âm thanh quuyền rũ vụn vặt đứt quãng tràn ra bên môi, thân thể thật vất vả mới khôi phục lại được, lại lần nữa xụi lơ.

"Tần Liễm, người hạ lưu!" Nàng run rẩy nói, lời ra miệng chính là giọng của chính mình, hắn đã chắc chắn mười phần thân phận của nàng, nếu nàng còn giả bộ đó chính là 'Muốn chết! Đáng ghét, tên hỗn đản này.

Tần Liễm cười nhẹ, ngón tay tà ác chạy khắp nơi trên người nàng, châm ngòi thổi lửa khắp nơi, khiến cho nàng sinh ra một loại khát vọng kì quái.

Bây giờ nàng có khát vọng muốn hung hăng đẩy ngã người nam tử vô cùng đáng ghét, vô cùng vô sỉ, vô cùng xấu xa trước mặt nàng này.

"Dùng dây bó ngực, thì ra Diệp Nhị công tử còn có loại đam mê này!" Tần Liễm giễu cợt nói.

Người này lại bắt đầu giả bộ!

"Ô ô ô... Ta sợ người rồi, ta là Diệp Thanh Linh, người ngừng tay lại đi mà" Nàng không có cốt khí nói, mấy loại cốt khí gì đó đều đã bị ngón tay tà ác kia mài rớt, nàng đang cảm thấy vô cùng khó chịu muốn khóc, muốn cắn người!

"A" Hắn bấu môi, đôi môi mòng hiện ra ánh sáng mê người, rất nhanh hắn lại cười thêm một tiếng: "Diệp Thanh Linh là ai?" Nụ cười kia thật sự rất đáng đánh đòn!

"....." Thanh Linh giả chết, không trả lời.

"Là ai?" Tay người nào đó di chuyển lên eo của nàng bấm một cái.

Thân thể nàng co rúm lại, tức giận trừng to mắt, cắn răng run rẩy trả lời: "Là vị hôn thê của Tần Liễm."

"Chỉ như vậy thôi sao?" Âm cuối hắn lên cao mấy lần, hiển nhiên là không hài lòng với câu trả lời như vậy: "Nàng cũng đã ngủ với ta nhiều lần như vậy, vậy mà chỉ là vị hôn thê thôi sao?"

"...." Mặt nàng sụp xuống như khổ qua, cuối cùng là người nào ngủ với người nào hử? Rõ ràng là hắn vô lại ngủ với nàng trước mà?

Người này đúng là quá mức xấu xa mà, hết lần này tới lần khác nàng lại thích người như vậy, còn bị hắn ăn sạch.

Phát giác ánh mắt hắn ngày càng tối tăm, nàng lập tức giống như hăng máu gà nhanh chóng nói: "Là phu nhân của Tần Liễm!"

Mặc dù khẩu khí của nàng có chút bất đắc dĩ không tình nguyện, nhưng cũng đủ khiến cho người nào đó nở nụ cười tươi rói, nụ cười êm dịu giống như gió xuân lướt qua, hoa nở ngàn đóa vạn đóa.

Nhìn hắn vui vẻ sáng lạn, tim nàng đập thình thịch, đột nhiên nhận ra nàng rất thích nhìn nụ cười của hắn.

"Tháo mặt nạ da người của nàng xuống đi!" Hắn hôn lên mặt của một người nam tử, có cảm giác là lạ.

"Vậy bğười bỏ tay ra trước đi!" Tay người này vẫn còn đang ở bên eo của nàng.

Hắn khẽ híp mắt phượng lại một cái, nàng nhìn ra được uy hiếp trong mắt hắn, không dám cò kè mặc cả, lập tức tháo xuống mặt nạ trên mặt.

Lòng nàng thâm kêu rên, tại sao nàng luôn bị hắn bắt nạt vậy.

Khôi phục lại diện mạo vốn có của nàng, trên khuôn mặt kiều diễm chẳng biết lúc nào nhiễm lên sắc đỏ bừng vẫn còn đó. Mắt to mịm mờ hơi nước, trên lông mi dài mà cong còn dính chút bọt nước, miệng vẫn còn vội vã thờ, trong bộ dáng đáng thương hề hề còn mang theo vẻ quyến rũ phong tình mê người.

Nàng liếc cái tay kia của hắn: "Người có thể lấy tay ra không?"

Hắn rút tay lại, nhưng vừa lấy tay ra, hắn liền xoa người nàng lại, làm cho chân nàng giạng chân ngồi trên đùi của hắn, vờn tay nâng cằm của nàng lên hôn xuống.

Nụ hôn không có nóng bỏng như vừa rồi, mà là nhẹ nhàng, ôn nhu, mang theo chân tình. Lòng nàng thâm rung động một trận, đầu óc dần mơ hồ, vờn tay ôm lấy vòng eo gầy gò của hắn.

Nụ hôn như dòng chảy ấm áp xẹt qua gò má non mịn trượt xuống cái cổ thon dài, đột nhiên, ở cổ truyền ra cảm giác đau nhói, tên này lại dám cắn nàng!

Hắn cắn đủ rồi mới buông lỏng miệng, yên lặng ngồi ôm nàng.

Sau khi Thanh Linh hít đủ dưỡng khí thì mạnh mẽ đứng lên, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tần Liễm nàng vờn tay nâng mặt hắn, học theo dáng vẻ của hắn cúi đầu hôn xuống, cả thân thể cũng ngã đè lên người hắn.

Động tác lần này của nàng quá đột ngột, hắn chưa kịp lấy lại tinh thần, nàng ngã xuống, hắn cũng nghiêng về phía sau. Nàng ác ý dùng sức đè mạnh xuống khiến hắn ngã nằm trên mặt đất.

Sườn mặt của hắn nghiêng qua một bên, lộ ra một phần xương quai xanh duyên dáng, ba nghìn tóc đen như mực tán ra tán loạn, lông mi xinh đẹp, khuôn mặt tinh xảo diễm lệ đoạt hồn.

Hắn ngã đau, miệng hừ hừ vài tiếng, ánh mắt hơi nhúu lại, xem ra là bị ngã đau.

Nhìn bộ dáng đau đớn vì bị nàng áp của hắn, trong lòng nàng sung sướng, mặt mày hớn hỏ, ánh mắt to tròn trong veo như nước hiện ra vẻ đắc ý. Luôn bị người này chèn ép, rốt cuộc nàng cũng có cơ hội chèn ép lại.

Có câu vui quá hóa buồn quả thật không sai. Nàng còn chưa đắc ý đủ, đã bị người nọ ôm lấy lấy vài vòng trên đất.

Khó thấy được nàng chủ động một lần, hắn mừng rỡ mặt mày hớn hỏ nói: "Phu nhân, ta rất vui." Hắn nằm trên đất làm đệm thịt cho nàng, vui vẻ giống như hải tử.

"Phu nhân, chúng ta thành thân được không?" Hắn nhìn mắt nàng nghiêm túc nói.

Thấy hắn vui vẻ, lòng nàng cũng vui vẻ theo.

Thích một người chính là như thế, thấy hắn vui vẻ bản thân mình cũng cảm thấy vui vẻ, thấy hắn bị thương bản thân mình cũng cảm thấy bị thương. Một nhẵn mày nhíech môi của đối phương, cũng có thể lơ đãng tác động đến cảm xúc của mình.

Lòng nàng vừa rục rịch, thiếu chút nữa đã nói đồng ý, nhưng suy nghĩ lại một chút, cuối cùng vẫn không có mở miệng đáp ứng.

Hồi lâu không nghe nàng trả lời lại, hần dần dần lộ ra thần sắc thất vọng.

"Nàng dịch dung thành bộ dáng của Nhị ca nàng để làm gì?" Ánh mắt hần sắc bén nhìn nàng, muốn từ trên mặt của nàng tìm ra đáp án..

"Ta có thể không trả lời được không?"

"Có thể!" Hần nói.

Hần không cố hỏi, nàng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng khi hần mở miệng lần nữa, vừa nghe xong nàng thì chỉ muốn học máu.

"Chỉ là nàng phải nhanh một chút thành thân với ta." Nàng muốn dịch dung thành người nào không quan trọng, để cho hần sớm chút cưới được người vào trong tay mới là quan trọng: "A, tốt nhất là mười ngày sau đi, trước kia ta có tìm người tính ngày thử, rất đúng dịp ngày thành thân tốt nhất chính là sáu ngày sau. Phu nhân, cho ta sáu ngày, chỉ cần sáu ngày ta cũng có thể cho nàng một hôn lễ thật lớn."+

Hần càng nói càng hưng phấn, hoàn toàn bỏ quên vẻ mặt buồn bực của người nào đó.

"Chuyện có thành thân hay không thì sau này rồi nói? Hơn nữa, người đừng có mà vạch trần chuyện ta dịch dung thành Nhị ca của ta." Nàng túm lấy vạt áo của hần uy hiếp, bộ dáng rất giống ác bá ức hiếp cô nương nhà lành.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Làm Chút Chuyện Xấu

Nàng tóm lấy vạt áo của hần, dùng giọng điệu tự nhận là rất hung ác: "Người có nghe hay không hả?" Nàng cảm thấy cái giọng điệu này đối với hần cũng có một ít uy hiếp đấy chứ.

Nàng thực không ngờ tới cái bộ dạng giờ nanh múa vuốt này của mình trong mắt hần lại phi thường đáng yêu. Hần không nhịn được đưa tay bấm bấm mặt nàng, nàng dùng sức vỗ vào tay hần một cái.

"Nghe thấy." Hần chớp chớp phượng mâu: "Chẳng qua là ta không đồng ý."

Nàng cảm giác được rằng giờ phút này quả thực rất muốn đánh người: "Như thế nào người mới chịu đồng ý?"

"Nàng cũng biết mà: cùng ta thành thân." Hần nói thẳng.

"Chỉ là tạm hoãn ngày kết hôn thôi mà, trước hết người phải đồng ý việc này với ta."

"Không đồng ý thì thế nào?"

"Người dám không đồng ý, ta có chết cũng không gả cho người." Nàng bày một vẻ mặt nghiêm túc, kiên quyết nói.

Sắc mặt hần liền khổ sở trầm ngâm, lát sau hần mới mở miệng: "Vậy thì lúc còn sống nàng gả cho ta đi."

Máu nàng đột ngột xông lên não, nghẹn một ngụm ở cổ không lên được mà cũng chẳng xuống được: "Tần Liễm! Người thật đáng ghét!"

Lúc nàng xù lông nhĩ cũng thật đáng yêu, thật muốn bấm một cái nữa trên mặt nàng, nghĩ là làm, hần liền động thủ đưa tay bấm bấm: "Ngoan, đừng tức giận." Ủ, mặt nàng mềm mềm, sờ vào xúc cảm rất tốt.

"Tần Liễm!" nàng nghiêng đầu, há mồm cắn cái tay đang ngắt mặt nàng, cũng không nổi dùng sức khiến hần bị thương.

"Phu nhân đừng giận a." Giọng nói hần nhu hòa, nhìn nàng bằng ánh mắt cưng chiều mà sùng ái: "Vừa rồi ta cùng Liễu Không Đại sư chơi cờ, hồi lâu mà vẫn không thể phân thắng thua, sau đó Đại sư có việc phải đi trước." Liễu Không Đại sư là cao tăng Tướng Quốc Tự, tinh thông Kỳ Đạo, cùng Tần Liễm có vài phân giao tình.

"Như vậy đi, nàng thay Liễu Không Đại sư chơi nốt ván cờ này, nếu nàng thắng, ta liền đồng ý. Nếu ta thắng, sáu ngày sau chúng ta thành thân."

"Được." nàng đồng ý, đáp ứng hần trước rồi nói sau, thắng cự nhiên là điều tốt, nếu thua, nàng tính toán quỵ nọ.

Hai người đứng dậy, sửa sang lại quần áo rồi ngồi xuống.

Ván cờ hai quân đen trắng đang ở thế cầm hòa, cả hai tình hình tinh tế. Kỳ nghệ của Thanh Linh không kém nhưng nhìn hồi lâu mới nhìn ra thế cục của

trận cờ.

Tần Liễm đi quân trắng, Thanh Linh dùng quân đen.

Thanh Linh là người thả cờ đầu tiên, tay nàng bóp bóp con cờ, nhìn thế cờ, phát hiện có sơ hở liền hạ cờ.

Nàng cơ hồ vừa dứt nước cờ, quân trắng của Tần Liễm cũng theo sát xuống.

Quân trắng vừa hạ xuống, thế cờ trong chốc lát biến hoá nghiêng trời lệch đất, vốn hai bên lực lượng tương đương, giờ quân đen rơi vào thế hạ phong.

Thanh Linh giật mình, vèn vèn qua một chiếu, nàng liền ở thế bất lợi. Xem ra nàng càng phải thêm cẩn thận mới được, xem kĩ thế cờ, suy đoán nước cờ tiếp theo sẽ hạ như thế nào để tránh việc nàng vừa đặt xuống hán đã đi tiếp.

Con cờ nằm trong lòng bàn tay đã thấm mồ hôi của nàng, lại phải đối phó với Tần Liễm nhìn cũng chẳng thèm nhìn trận cờ lại cứ nhìn nàng không chớp mắt.

“Ta không hiểu vì sao ngươi cứ khẳng khẳng muốn thành thân với ta?” Cái vấn đề này làm phiền nàng đã một thời gian, cuối cùng vẫn không nhận được mà hồi.

“Dĩ nhiên là vì ta thích nàng.” Hấn rất tự nhiên mà chân thật trả lời nàng.

“Vậy cũng không cần gấp gáp vậy chứ?” Nàng thảm oán, lúc này lại đột nhiên cảm thấy bụng ản ản đau, còn mơ hồ có cỗ nhiệt lưu rỉ ra. Thanh Linh hình như đoán được đó là cái gì, nàng bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

Xui xẻo rồi, không phải quỷ thủy đến chứ? Từ lúc nàng sống lại ở thân thể này còn chưa từng thấy quỷ thủy, có lẽ hôm nay là lần đầu tiên đi.

“Nàng đã bao giờ thấy vệt đùn sôi lại có thể bay chưa?” Khóe môi hấn giương nhẹ, hài hước nói.

Nàng bỏ qua thân thể có chút khó chịu hỏi lại hấn: “Có ý gì?”

“Nàng nên thả cờ rồi.” Hấn không đáp câu hỏi của nàng, đồ của hấn thì mãi là của hấn, hấn đã coi trọng nàng thì hấn sẽ tìm cách nhanh chóng lừa về nhà.

Hấn không nỡ làm nàng uất ức, lại càng không chịu nổi nàng bị tổn thương. Chỉ có sớm một chút để nàng quang minh chính đại trở thành nữ nhân của hấn, hấn hoàn toàn có ham muốn chiếm hữu nàng.

Mặc dù lòng của nàng hấn vẫn chưa lấy được, nhưng hấn không ngại sớm biến nàng trở thành phụ nhân của hấn.

Không chiếm được tâm, hấn phải đoạt được người. Khi đã lấy được người, hấn có cả đời để bắt lấy lòng nàng.

Thanh Linh suy đi tính lại, quyết định hạ cờ.

Lần này thật không khác gì lần trước, quân đen vừa hạ quân trắng liền theo đuôi.

Thế cục biến hóa nghiêng trời lệch đất, mắt Thanh Linh trừng lớn, nàng thiên tư vạn tượng, lại không ngờ được rằng quân trắng vừa hạ xuống liền đem nước cờ của nàng phá hỏng.

Nàng nắm chặt quân cờ, tâm dần lo lắng, lúc này bụng lại một hồi co rút đau đớn, sắc mặt nàng liền trắng bệch.

Một cỗ nhiệt lưu tựa vỡ òa đột nhiên xông ra, tay nắm quân cờ đột nhiên cứng đờ, nhìn nhìn bàn cờ, nhất thời không biết hạ cờ ở đâu, nàng đột nhiên thấy phiền não.

Nàng liền muốn ăn vạ, cảm quân cờ màu đen lên có ý muốn đi lại.

Hấn vỗ nhẹ bàn tay cầm cờ của nàng, nhu hòa cười một tiếng: “Phụ nhân, hạ cờ rồi không được hối hận.”

“Ngươi để cho ta đi lại không được à?” Nàng nhe răng, đứng lên, giọng điệu bá đạo mà vô lại nói, nàng vừa đứng dậy, bụng liền đau theo đó có một cỗ nhiệt lưu phun ra.

Nàng lung tung nhanh chóng ngồi xuống, cảm nhận rõ ràng được quần đã ướt, nàng thật muốn rời đi, nếu để người khác nhìn thấy chung quy cũng không tốt.

“Phụ nhân, không thể hồi cờ.” Hấn híp mắt cười, lấy từ trong tay nàng hai quân đen trắng rồi thả lại vào bàn cờ.

“Hẹp hòi!” Nàng cắn răng, một lần nữa nhìn kĩ thế cờ, nhìn tới nhìn lui, vô luận nàng đi nước nào cũng đều không tốt.

Nàng nghĩ kết thúc liền rời đi, ai ngờ mới hạ ba quân liền thua, quá uất ức rồi, đoán chừng sau này trước mặt hấn nàng không thể ngóc đầu lên nổi.

“Phụ nhân, còn chưa nghĩ ra nên thả quân cờ kia vào đâu sao?” Hấn nghịch quân cờ trong tay, vẻ mặt trấn định tự nhiên như thể biết trước bản thân chắc

thắng.

“Ngươi gấp cái gì?” Nàng rũ đôi mắt trong suốt thoáng dao động vài tia giảo hoạt, ngược mắt nhìn gương mặt xinh đẹp của hắn, tay áo rộng thùng thình nắm chắc mấy cây ngân châm.

“Ám vệ của ngươi ở gần đây?” Nàng hỏi.

“Không có.” Vốn là có nhưng hắn âm thầm điều lệnh rút lui. Hắn thật vất vả mới có thể cùng nàng ở một chỗ, như thế nào còn có thể giữ bọn họ lại đứng một bên nhìn.

Không có ở đây cũng tốt, Thanh Linh nội tâm thầm nghĩ.

“Ngươi đưa đầu lại gần đây đi.” Nàng nói.

Hắn hồ nghi trong chốc lát, sau đó không chút phòng bị liền hưng phấn tiến tới: “Phu nhân có gì phân phó?”

“Phu nhân, nàng...” Phurong mâu điểm lệ của Tần Liễm kinh ngạc mà tức giận nhìn nàng sau đó liền nhắm lại, hắn gục đầu xuống bàn.

Hắn thực không ngờ tới nàng dám dùng ngân châm với mình, đối với nàng hắn vẫn là không chút phòng bị, ai ngờ trúng kế, bị nàng dùng ngân châm đánh gục. Chẳng biết từ lúc nào hắn liền đối với nàng phòng bị thấp như vậy.

Giữa rừng trúc từng mảng nắng loang lổ, gương mặt xinh đẹp của hắn dưới ánh mặt trời liền phiếm một tầng vàng nhạt, dụ hoặc mà tràn đầy thần thánh.

Thanh Linh như bị ma xui quỷ khiến, hướng về mặt hắn cắn một ngậm. Không không chế tốt sức lực khiến lúc nàng nhả ra gương mặt trắng mịn của hắn liền hiện lên dấu răng hết sức rõ ràng.

Nàng thường thức kiệt tác mà mình lưu lại, thỏa mãn gât gât đầu. Dem hắn dời qua một bên, nhanh tay nhanh chân thay đổi thế cò. Chỉ trong chốc lát quân đen vốn ở thế hạ phong liền chiến thắng, quân trắng thua đến rối tinh rối mù.

Nàng da mặt dày tự nhủ: “Là ngươi nói ta thắng ngươi liền đồng ý cho ta đi Tiêu Dao thành, hiện ta thắng, ngươi chớ dỗi ý a.” Dù sao hắn không nói không được dùng thủ đoạn hèn hạ mà.

Nàng đem áo bào bằng lam sắc cởi xuống, trực tiếp lột áo bào Tần Liễm mặc vào. Áo bào của hắn nàng mặc liền rộng thùng thình, chất liệu cũng tốt lắm.

Nàng cầm da mặt Diệp Đàm dưới đất, trước mắt đeo lên, trong chớp mắt liền biến thành Nhị thiếu gia thanh nhã của Diệp phủ.

Nàng men theo con đường nhỏ vội vã xuống núi. Nàng phải nhanh chóng về phủ thay áo không lại làm bẩn áo Tần Liễm. Về phần Hương Thảo vẫn còn ở Bảo Hòa điện dâng hương, nàng mặc kệ, Hương Thảo không tìm được nàng chắc cũng tự mình về phủ thôi.

Nàng men theo đường núi vội vã đi, thỉnh thoảng một giọng nói cất lên.

“Diệp nhị công tử có chuyện gì lại hốt hoảng như vậy?”

Thanh Linh dừng bước, nhìn Hách Liên Dực từ một đường nhỏ khác đi ra, hắn giờ phút này đang chặn đường của nàng.

Hắn ngân quang buộc tóc, hắc bào nổi bật gương mặt anh tuấn, phong thái tuấn tú lịch sự, quanh thân quý khí trời sinh.

Hách Liên Dực thấy cả người Thanh Linh mặc đồ trắng, áo bào lại tử sắc thêu hoa văn phức tạp, hắn nhìn một cái liền biết áo bào nàng mặc là của Tần Liễm.

Ánh mắt thâm u của hắn đột nhiên trở nên phức tạp, Diệp nhị công tử Diệp phủ khi nào lại cùng Tần Liễm đi lại gần đến thế? Đây tuyệt nhiên không phải điềm tốt lành.

Theo hắn biết Diệp Đàm triển mien trên giường bệnh nhiều năm, gần đây mới được chữa khỏi từ Linh Y Cốc trở về. Hôm nay thấy khí sắc cùng người bình thường không khác nhau, hai mắt linh động sáng bóng, cùng con ma bệnh trong ấn tượng của hắn quả thật khác nhau một trời một vực.

Tần Liễm là kẻ không dễ dàng cùng người khác thân cận chớ nói chi đem áo bào cho người khác mượn. Chưa từng nghĩ Tần Liễm lại có thể đem áo bào cho Diệp Đàm mặc, ngoại trừ Diệp Đàm là nhị ca Thanh Linh chắc chắn phải có những thứ khác chứ?

“Ta có chút việc gấp cần xuống núi, kính xin Vĩnh Vương nhường đường.” nàng nóng lòng muốn xuống núi, huống chi nàng cũng không chào đón Hách Liên Dực, hắn lại còn cố tình cản đường nàng đi, nàng phiền não đến mức giọng điệu đã còn nhẫn nại.

“Nhị công tử có việc gì gấp, không ngại nói với bản vương một chút, có lẽ bản vương có thể giúp ngươi phá ưu.” Hách Liên Dực không hề có ý định tránh đường.

“Không cần, đa tạ Vương gia có ý tốt.” Đại khái là do quỷ thủy tới, đáy lòng nàng nóng nảy muốn rời đi càng nhanh càng tốt, cũng không còn đủ kiên nhẫn để bởi Hách Liên Dực nói chuyện. Hắn không nhường đường, nàng liền nghiêng người đi qua hắn.

Chỉ là vừa đi qua, Hách Liên Dực đột nhiên ra tay với nàng.

Hách Liên Dực muốn xem Diệp Đàm rốt cuộc có bản lĩnh gì mà có thể khiến Tàn Liễm ưu ái, hần liền ra tay muốn dò xét một phen.

Chưởng phong quét qua, Thanh Linh không ngờ hần đột nhiên ra tay, bản năng liền vận nội lực chống đỡ.

Hách Liên Dực kinh hãi, trong mắt thoáng qua tia lạnh lẽo, con mèo bệnh ốm quanh năm có thể đỡ được một chiêu của hần, hoàn toàn không bị đánh bay? Sau đó hần liền vận nội lực, chưởng phong một lần nữa lại quét qua.

Thanh Linh phiền não, lắc mình tránh né, Hách Liên Dực đây là không muốn cho nàng đi? “Vương gia, Diệp Đàm từng đắc tội ngài sao?”

Hách Liên Dực không nói, ra tay càng mạnh, hần muốn xem Diệp Đàm có thể chân chính đỡ được mấy chiêu của hần.

Hách Liên Dực duỗi tay hướng ngực nàng đánh tới, phía sau nàng là sườn dốc, không thể tránh được. Nếu bị hần đánh trúng, hần sẽ nhận ra khác thường của nàng. Xem ra không động thủ không được.

Hai bóng dáng một đen một trắng ở tiểu sơn lộ đối chiêu, phá hủy không ít cây cỏ, đá tảng chung quanh. Vừa mới bắt đầu còn không phân thực lực cao thấp, về sau người tinh ý liền phát hiện ra nam nhân hắc y đang chiếm thế thượng phong.

Một đợt đau bụng đánh tới, nhiệt lưu đứt quãng liền phun ra, Thanh Linh giờ phút này lực bất tòng tâm, cũng là đáng đáng hết sức mình.

Thật lâu không cùng Hách Liên Dực so chiêu, lần này nàng phát hiện võ công của hần lại cao hơn nhiều, không, phải nói là đột phá vượt bậc.

Hần bây giờ chưởng phong bén nhọn, còn mang theo hơi thở âm hàn, từng đạo chưởng phong quét tới, nàng lạnh đến mức muốn nhảy mũi. Kỳ quái, võ công của hần là loại gì? Trước kia sao nàng chưa bao giờ thấy hần sử dụng qua?

“Vương gia, chàng ở chỗ này sao?” Âm thanh mềm mại từ xa truyền lại, nghe qua cũng biết đây chắc hẳn là một mỹ nhân.

Mấy ngày gần đây nàng nghe nói Hách Liên Dực mới nạp trắc phi tên Dung Thi Thi.

Nghe nói Vinh Vương bị ám sát, đúng lúc Dung Thi Thi đỡ được một đao cứu Vinh Vương một mạng. Vinh Vương đối với nữ nhân đã cứu mình liền vừa thấy đã yêu, nàng kia cũng là một bộ dạng si tình với Vinh Vương.

Thanh Linh cảm thấy ánh mắt vị cô nương này nhất định không tốt.

Tình chàng ý thiếp, Hoàng Thượng niệm tình Dung Thi Thi cứu Vương gia nên khi Hách Liên Dực thân thể tốt lên liền nạp nàng làm trắc phi.

“Vương gia, chàng rốt cuộc đã đi đâu a? Chàng đừng trốn Thi Nhi có được không?” Thanh âm mềm mại lọt vào tai nghe đến xương cốt cũng mềm nhũn.

Hách Liên Dực liền dùng công kích, hướng phía âm thanh lên tiếng: “Thi Nhi, bốn vương ở đây...”

Khi hần ngừng động tác, trong phút chốc Thanh Linh tình thế nghịch chuyển, níu lấy cơ hội từ thế hạ phong sang thế thượng phong, nàng nắm chặt quả đấm, dùng sức đánh về phía bụng Hách Liên Dực. Sau đó nàng liền nhanh chân nhảy ra xa.

Hách Liên Dực sắc mặt âm trầm, đau đến đỏ mồ hôi lạnh, lần này hần hỏi: “Diệp nhị công tử, chúng ta có thù oán sao?”

Thanh Linh đẩy lòng liền cười lạnh. Có thù oán sao? Có, tất nhiên là có!

“Vương gia, hôm nay Diệp Đàm quả thật có chuyện gấp, cáo từ trước.” Quần ẩm ướt truyền đến cảm giác không dễ chịu, nàng không thể trì hoãn thêm nữa, phải mau chóng rời đi xử lý quỷ thủy.

“Vương gia!” Âm thanh mềm mại kinh hô: “Vương gia, chàng làm sao vậy?”

Thanh Linh xoay người, thấy một cô nương quyền rũ đi tới, toàn thân nàng liền cứng đờ, một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên não. Con người nàng chợt co lại, mồ mím chặt nhưng đến lúc bóng dáng kia đến gần, nàng đã khôi phục được vẻ mặt bình thường.

Cô gái mặc hồng y, vạt áo thêu hai đoá Mẫu Đơn bằng tơ vàng nở rộ. Gương mặt nàng kiều mị, mặt mũi đáng yêu lại xinh đẹp, khóe mắt điểm một nốt ruồi lệ, đôi môi đỏ ửng át như kiều hoa.

Khóe mắt nàng có nốt ruồi giọt lệ, nhìn thật chướng mắt.

Dung Thi Thi trước mặt chính là Văn Thi Dung! Nàng ta biến mất một thời gian dài, cuối cùng cũng xuất hiện.

Thanh Linh giờ phút này thấy nàng, lòng liền ngập tràn thống hận, còn có mơ hồ hưng phấn. Nàng cảm thấy thật vui sướng, tìm được Văn Thi Dung, nàng có thể tìm ra kiếp trước người nào chỉ điểm Văn Thi Dung giết nàng.

“Vương gia, chàng sao vậy?” Dung Thi Thi thấy Hách Liên Dực ôm bụng, lo lắng hần xảy ra việc gì, vội vàng chạy lại.

“Bỏ vương không sao.” Hách Liên Dực lập tức nói, Thanh Linh hướng hấn đâm một quyền kia thực không tạo thương tổn gì, qua một lúc là ổn.

Đoạn đường núi này hẹp, đường một bên là đất đá, một bên là sườn núi. Nàng đứng giữa lộ, ngăn cản Dung Thi Thi chạy qua.

Dung Thi Thi thấy có nam tử không chớp mắt nhìn nàng, lòng thấy không thoải mái: “Ngươi, tránh ra!” Giọng điệu nàng không tốt chút nào, chỉ tay vào Thanh Linh quát.

Thanh Linh bắt được cổ tay nàng, ôn nhu vẫn nhả nói: “Cô nương đừng nóng giận, tại hạ liền tránh ra.”

“Ngươi buông tay!” Dung Thi Thi lấy một tay khác gỡ tay Thanh Linh, sắc mặt nàng đỏ lên, nhìn có vẻ đang cố hết sức.

Thanh Linh ngăn ra, nàng nắm tay Dung Thi Thi cũng không dùng bao nhiêu sức lực. Với võ công của Văn Thi Dung hoàn toàn có thể tránh được nàng. Lại dùng một tay kia dò nội lực của Dung Thi Thi, lại ngoài ý muốn phát hiện nàng ta không có chút nội lực nào.

“Diệp Đàm, ngươi cần rõ, còn không buông trặc phi bổn vương ra!” Hách Liên dực cả giận hô.

Thanh Linh buông tay Dung Thi Thi, cười nhạt một tiếng: “Thì ra là Vinh Vương trặc phi, mới vừa rồi là ta đường đột, kính xin trặc phi cùng Vinh Vương tha lỗi, cáo từ.” Nàng nói xong liền vội vã xuống núi.

Dung Thi Thi một chút nội lực cũng không có, lẽ nào nàng ta không phải là Văn Thi Dung? Nhưng giọng nói và dáng điệu lại giống hệt Văn Thi Dung như đúc, ngay cả nốt ruồi hình giọt lệ cũng giống y như đúc.

Thanh Linh vốn am hiểu thuật dịch dung, trên mặt có dấu vết dịch dung hay không nàng đều có thể nhận ra. Gương mặt Dung Thi Thi không có bất kì dịch dung, nàng chính là Văn Thi Dung, điểm này Thanh Linh có thể khẳng định.

Về phần võ công cao cường của Văn Thi Dung, làm thế nào Dung Thi Thi không có một ít nội lực nào, nàng sẽ tìm cơ hội điều tra qua.

Trong không khí liền bay tới một cỗ mùi vừa khai vừa thối, Thanh Linh thật muốn nôn mửa.

Phía trước là một hòa thượng trẻ tuổi, trên vai hấn lag hai thùng nước bẩn.

Thanh Linh bịt mũi, nghĩ đến vừa rồi gặp Hách Liên Dực cùng Dung Thi Thi. Nàng giương mắt nhìn bốn phía, trừ vị hòa thượng trước mặt này quả thật là không có ai, thời cơ thích hợp lắm chút chuyện xấu.

Bất tri bất giác, môi nàng giương lên một nụ cười tà ác.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Tên Vương Bát Đản Vô Lương (1)

"Tiểu sư phụ, ngươi muốn cầm thứ này đi đâu vậy?" Thanh Linh đến gần hòa thượng trẻ tuổi hỏi.

Hòa thượng trẻ tuổi gọn gẽ đáp: "Thưa thí chủ, bần tăng mang nước phân đi tưới cho rau"+

"A, thì ra là như vậy" Nàng nói xong, sau đó tay nhanh nhẹn không có ý điểm vào huyệt đạo hòa thượng.

Hòa thượng bất ngờ trợn ngược hai mắt, ngất đi, nàng nhận trọng trách đưa tay đỡ hấn nằm xuống.

Dựa vào chuyện xấu lần trước, vì không để người khác nhận ra áo bào nàng mặc chính là của Tần Liễm, nàng nhanh nhẹn lột áo bào hòa thượng xuống, sau đó khoác chồng lên áo Tần Liễm, gánh lên thùng nước phân, quay lại đi tới con đường nhỏ ban đầu.

Rất xa đã trông thấy hai người Hách Liên Dực và Dung Thi Thi, bây giờ hai người kia đang ngồi dưới thạch bích thưởng thức cảnh đẹp trong núi.

Thanh Linh đặt hai thùng trọng trách xuống, nhảy qua một bãi đất cao khác dò xét đường núi, vui mừng phát hiện có một con đường nhỏ khác đi ngang qua chỗ thạch bích kia. Nàng nhảy xuống, rẽ sang con đường nhỏ kia rồi tiếp tục gánh thùng nước phân đi.

Phía dưới thạch bích, Hách Liên Dực ôm Dung Thi Thi mềm mại không xương ngồi trên tảng đá bằng phẳng.

Từ chỗ này đưa mắt nhìn sang, nơi nơi xanh ngắt, cây cối xanh lá mênh mông như biển, rất đồ sộ.

Gió núi thổi qua, không khí trong lành thấm vào ruột gan.

Chùa từng nghĩ tới, sau núi Tượng Quốc Tự lại có phong cảnh xinh đẹp như thế này.

"Vương gia, người cứ như vậy với Thi Nhi mãi được không? Hiện tại Thi Nhi ngoài Vương gia ra, thì chẳng còn gì cả." Giọng nói nũng nịu của Dung Thi Thi vắt vẻo sâu não cùng không muốn lìa xa, dù là một người sắt đá rắn rỏi độ nào nghe xong cũng sẽ bị nhu hòa hóa.

Hách Liên Dực nhu tình chân thành rũ mắt xuống, trong mắt đen sâu thẳm chỉ chứa mỗi hình ảnh của người trong lòng: "Trừ người ra, không còn nữ nhân nào khác có thể đi vào tim bản vương được nữa rồi."

Dung Thi Thi trong lòng hân hạnh đầu lên, hồ nghi nói: "Vương gia, lời này ta nghe thật quen tai, sao giống như người đã từng nói với Mạch Surong vậy?"

Tay Hách Liên Dực ôm nàng ta càng thêm siết chặt, kéo nàng ta vào trong lòng một chút: "Thi Nhi, người cũng biết mà, lúc trước bản vương cùng lắm là gặp dịp thì chơi, người bản vương thật sự quan tâm tới giờ cũng chỉ có mỗi mình người. Lúc trước sau khi Mạch Surong chết, người cũng đột nhiên biến mất dạng, người biết không, bản vương lúc đó như sắp điên rồi, may mắn bây giờ người đã trở lại bên cạnh bản vương." Trong khẩu khí của hắn còn mang theo từng sự mất đi nàng ta, Dung Thi Thi nghe được mềm lòng đến rồi tỉnh rồi mù.

Đôi mắt Dung Thi Thi dịu dàng như nước: "Vậy Vương gia phải đồng ý với Thi Nhi, nếu lần này Vương gia cầu hôn thành công nữ nhi của thành chủ Tiêu Dao Thành, thì tương lai cũng không được lạnh nhạt với người ta."

"Bản vương yêu người còn không hết, sao có thể cam lòng để người chịu vắng vẻ chứ." Hắn nói chuyện hết sức tự nhiên tru tron.

"Vương gia..." Mắt nước Dung Thi Thi chứa đầy ân tình, kiều môi đỏ bùng khê nhếch.

Hách Liên Dực nhếch môi, cúi đầu hôn lên kiều môi kia.

Hai người hôn say đắm khó chia lìa, đột nhiên mùi hôi thối từ đâu tràn ngập trong không khí, nhưng không ai có tâm tư để ý tới.

Thanh Linh gánh nước phân đứng trên thạch bích, nhìn xuống, thấy hai người vẫn còn đang hôn hừng hực. Nàng nhẹ nhàng nghiêng hai thùng nước xuống, hai tay mỗi bên xách một thùng, sau khi nhắm chuẩn xác vị trí hai người kia, nhanh tay dội đồng loạt hai thùng thần thánh xuống.

Nước phân vừa đổ xuống, người gây tội ác nào đó lập tức liền thi triển khinh công chuồn mất.

Hai người bên dưới thạch bích đang hôn đến sống đến chết, bầu trời đột nhiên váng xuống trận mưa nước phân, xối ướt cả hai người, hai cái miệng đang không ngừng triển miên còn nuốt phải một ngụm nước phân lớn.

"Ai." Hách Liên Dực bỗng buông Dung Thi Thi ra, hai mắt bốc lửa đứng lên cả giận quát, trên đỉnh trán hắn còn dính lại một cục phân đen lớn, mà hắn vì còn đang giận đến không kèm được nên vẫn chưa phát hiện ra.

Nước phân dơ bẩn không ngừng chảy ướt cả y phục. Một thân hắc y sang quý bị ướt đầm, khắp người chỗ nào cũng dính phân và nước tiểu hôi thối.

Dung Thi Thi cũng không tốt hơn được bao nhiêu, không chỉ khuôn mặt kiều diễm dính đầy phân và nước tiểu bẩn thỉu, mà cả một thân hồng y diễm lệ cũng nhơ nhớp. Mùi hôi thối của nước phân khiến nàng ta không ngăn được nôn mửa liên tục, ọc ọc vài lần đã trực tiếp bất tỉnh nhân sự!

Hách Liên Dực đưa mắt nhìn lên thạch bích cao cao phía trên, ngoại trừ nhìn thấy hai cái thùng không vô ích ra, không có lấy một bóng người. Hắn thi triển khinh công nhảy lên trên thạch bích, nhưng ở đó ngay cả bóng ma quỷ cũng không thấy đâu.

"Rốt cuộc là ai làm! Mau lăn ra đây cho Bản vương!" Lòng ngực Hách Liên Dực cuộn cuộn khí huyết, gầm hét với xung quanh.

Mà đáp lại hắn, ngoài tiếng vọng lại của chính mình kia ra, không còn gì khác.

Theo tiếng hô to run người của hắn, cục phân to đen nhánh trên đỉnh đầu và nước tiểu bị rung động, sau đó ôm sát đường cong khuôn mặt mà chảy xuống.

Hắn thuận tay sờ sờ trên mặt, cảm ra một đồng phân và nước tiểu: "Rốt cuộc là tên khốn khiếp nào làm ra chuyện tốt này!" Hắn trợn muốn mút mắt, về mặt âm độc hết.

Còn Dung Thi Thi dưới thạch bích, không chịu nổi mùi hôi thối gây mũi này mà sớm đã hôn mê.

Hách Liên Dực nắm năm ngón tay lại thành quyền, rung động khanh khách, gân xanh thỉnh thoảng xuất hiện chần chịt: "Đừng để Bản vương biết được người là ai, nếu không chắc chắn sẽ diệt cả gia môn của người!"

Hắn quẳng lời hung ác xuống, dùng sức phát tay áo, sau đó nhảy xuống thạch bích xem Dung Thi Thi đã té xiu.

Mà tên khốn khiếp vô lương nào đó khi làm xong chuyện xấu đã lập tức chạy đi, bây giờ đang ở một nơi yên tĩnh, cởi áo khoác hòa thượng xuống, nghiêng đầu kiểm tra chỗ cái mông vẫn chưa bị dính quỷ thủy, thờ phào nhẹ nhõm. Khôi phục lại hình tượng quý công tử ưu nhã, nghênh ngang đi xuống chân núi.

Trên đường phố, khắp nơi đầy rẫy tiếng rao hàng, họp chợ hôm nay có rất nhiều người lui tới.

Trên người Thanh Linh mặc bạch y không vương bụi của Tần Liễm, cộng thêm khuôn mặt đẹp mắt và nhã nhặn của Diệp Đàm. Nàng nhanh nhẹn đi trên đường cái, thỉnh thoảng còn nhận được ánh mắt quyến rũ của nữ tử đi đường ném tới.

Nàng đang tìm nơi bán y phục để mua đai nguyệt sự, thật vất vả mới tìm được một chỗ bán y phục khô, lúc nhấc chân muốn đi vào, một cái tay đột nhiên ngang ngực phủ lấy hông của Thanh Linh, tay kia nhẹ nhàng linh hoạt kéo nàng vào trong lồng ngực có mùi thơm ngát ấm áp quen thuộc.

Thanh Linh không chút gầy gù, thân thể cứng đờ, mí mắt nhảy lên thỉnh thoảng. Vừa nhấc mắt, khuôn mặt tuấn mỹ đến nỗi thiên địa đều bị thất sắc liền hé ra, khuôn mặt ấy không kiêng kị hạ xuống môi nàng. Môi bị người ra sức ngậm lấy, nàng kinh hãi mở to mắt.

"Ừm... ừm..." Thanh Linh bị người cưỡng hôn nên nói chuyện không được, sao Tần Liễm lại khôi phục nhanh như vậy? Còn xuống núi Tướng Quốc Tự, tìm được nàng trên đường cái.

Không những thế, hắn còn vô liêm sỉ hôn nàng ngay trên đường cái náo nhiệt thế này! Bây giờ nàng còn đang trong bộ dáng nam tử đó trời ơi!

Lòng lạnh lẽo kêu rên, thật xin lỗi Nhị ca, mặt mũi già nua của ngươi đã bị ta làm mất hết rồi.

Ôt nàng bị một cái tay chế trụ, eo nhỏ bị tay kia ra sức ôm lấy, lực đạo lớn như muốn cắt đứt eo của nàng.

Nụ hôn lỗ mãng mang theo tức giận, môi cùng lưỡi nàng đều đã đau nhức hết lên. Mắt to trong veo như nước nhanh chóng hiện lên một tầng hơi nước mỏng manh, mặt nóng như bị hỏa thiêu. Hai chân mềm nhũn, hai tay gắt gao níu lấy tà áo đối phương.

Nụ hôn lỗ mãng dần dần thay đổi thành cắn nuốt, lúc ở chỗ sau núi Tướng Quốc Tự, chắc chắn là vì nàng đã chơi khăm hắn, nên người này mới giận dữ làm chuyện như vậy với nàng trên đường cái.

Người này hôn nàng cái gì chứ, rõ ràng là như đã thú tức giận đang gặm cắn, trừng phạt nàng thì đúng hơn!

Hoặc cũng có thể hôm nay nàng làm quá nhiều chuyện xấu, lão thiên nhìn không thuận mắt, mới phái người này đến trừng phạt nàng.

Giữa đường cái, hai nam tử tuấn mỹ như thần làm chuyện đáng phẫn nộ, mặc áo bào giống nhau, không để ý người đi đường qua lại mà ôm nhau mãnh liệt!

Nhưng một màn thoát nhìn khiến người ta lúng túng này lại không gây cảm thấy quái dị, mà hết sức tự nhiên, rất đẹp, giống như một bức tranh sơn thủy cuốn đáng để người xem xét.

Người đi ngang qua đường, kẻ da mặt mỏng thì che mặt đi qua, kẻ da mặt dày thì dừng chân quan sát. Đầu óc đồ cổ thấy một màn như vậy thì hồ to thời thế đổi thay, vèn vèn nhìn sang các cô nương tâm hồn thiếu nữ đợi gả cũng hồ to bảo trời đất bất công, sao hai nam tử tuấn mỹ như vậy lại có thể ôm nhau thế này, vậy tương lai các nàng gả đi, phu quân có thể bình thường hay không?

Lúc môi Tần Liễm rời đi, môi nàng đã trở nên vừa đỏ vừa sưng. Hắn như cũ vẫn ngang ngực ôm nàng, áp trán vào trán nàng.

"Này.... Chỗ này là giữa đường giữa xá, ngươi... ngươi thật không biết xấu hổ." Nàng há miệng thở phì phò thấp giọng nói, gương mặt lên liền nhìn thấy dấu răng nàng để lại trên gương mặt hắn lúc trước. Dấu răng trên mặt hắn không những không có chút cảm giác hài hước, mà ngược lại còn có chút đáng yêu.

"Lá gan phu nhân đúng là ngày càng lớn!" Hắn cắn răng nói, dám làm hắn hôn mê, ra tay thay đổi ván cờ, còn cắn lên mặt hắn một cái.

Nữ nhân trong ngực, hắn thật sự là vừa yêu vừa hận. Thấy nàng thở đủ rồi, cúi đầu tiếp tục một trận mãnh liệt khác. Hôm nay hắn nhất định phải phạt nữ nhân này thật tốt một chút!

Người này cuối cùng vẫn không quan tâm mặc mũi, đây là đường cái, đường cái đó! Nàng không ngừng nghe được những tiếng nghị luận của người xung quanh, lỗ tai lúng túng hồng hồng! Giơ chân lên, lập tức đá về phía đùi hắn.

Hắn bỗng nhiên rời khỏi môi nàng, trong nháy mắt xù lông: "Phu nhân! Lá gan của nàng đúng thật là ngày càng lớn rồi." Hắn âm trầm nói.

Nàng tự biết đuối lý, lập tức dùng giọng điệu mềm nhũn lấy lòng thương lượng: "Nơi này là đường lớn, có chuyện gì thì chúng ta tìm một chỗ an tĩnh nào đó tính được không?"

Thái độ nàng đúng là đã tốt lên, nhưng hắn vẫn còn tức giận, khuôn mặt thanh tuyết tuấn mỹ lộ ra nguy hiểm, cười một tiếng, lạnh lạnh nói: "Có thể, đương nhiên có thể rồi!" Hắn khom lưng ôm ngang nàng lên, giữa ánh mắt kinh ngạc của người trên đường, hắn ôm nàng tiến vào một túp lầu gần đó nhất.

Hắn ôm Thanh Linh mặc nam trang vừa xuất hiện ở túp lầu, mọi người trong túp lầu lập tức kinh hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Tên Vương Bát Đản Vô Lương (2)

Thanh Linh chôn đầu thật sâu vào lòng hắn, không cho người tửu lâu thấy được mặt nàng.

Bụng lại đau nhức, dòng nước nóng thỉnh thoảng còn mạnh mẽ trào ra, nàng dần dần lo lắng. Tối bây giờ vẫn không thể xử lý được quỷ thủy, không qua bao lâu, chỗ y phục này chắc chắn sẽ bị dơ bẩn.

Nam Hạ không bài xích đồng tính, nhưng dưới ban ngày ban mặt, rất ít khi nhìn thấy tình cảnh nam tử ôm nam tử xuất hiện.

Tần Liễm không chào hỏi với chương quý, trực tiếp đi lên lầu hai.

"Chao ôi, hai vị công tử, muốn đến phòng khách hay là sao?" Chương quý đuổi theo hai người hỏi.

Nhưng chương quý còn chưa bước chân lên cầu thang, hắn đã bị người sau lưng níu y phục lại.

"Lo làm chuyện nguoi nên làm đi." Sau đó Minh Lục lấy ra lệnh bài bạch ngọc giơ đến trước mặt chương quý.

Chương quý thấy lệnh bài kia, kinh ngạc há to miệng, lệnh bài bạch ngọc là thứ Đông gia phía sau màn của tửu lâu mình mới có. Người này hẳn đặc tội không nói, vội vàng thu lại chân định đạp lên cầu thang.

Tần Liễm như rất quen thuộc với tửu lâu này, hắn ôm Thanh Linh trực tiếp đi vào một nhà phòng. Hắn vừa vào đã lập tức đóng cửa lại, đồng thời cũng ép sát Thanh Linh vào cửa.

Hắn đưa một tay lên tháo xuống mặt nạ trên mặt nàng, cúi đầu ngậm lấy cánh môi yêu kiều kia.

Lần này hắn hôn ác hơn, cuồng loạn hơn, tất cả âm thanh vụn vặt trong miệng nhot đều bị hắn chặn lại. Mặt nàng đỏ bừng, chỉ cảm thấy thân thể như đang lơ lửng giữa trời mây, cực không an ổn, bất cứ lúc nào cũng có thể té xuống. Nàng bắt an ôm sát sao lấy cổ hắn, đàn độn u mê mặc hắn xâm chiếm đôi mắt, còn bắt đầu đáp lại hắn.

Hôn cuồng loạn một hồi mãi đến khi tưởng chừng nàng sẽ ngất liệm thì kết thúc.

Hắn ôm nàng ngồi lên đùi mình, nàng vẫn chưa phục hồi tinh thần lại từ trận hôn cuồng loạn kia, nhu nhược không xương dựa vào lòng hắn.

"Nguoi thả ta ra được không?" Nàng ngồi trên đùi hắn, quỷ thủy kia theo thể mà tràn ra mãnh liệt, chắc chắn không bao lâu nữa, quỷ thủy sẽ thấm ướt cả áo bào nàng đang mặc mà dính dơ áo bào hắn.

Nhưng hắn vẫn không buông nàng ra, mà càng ôm chặt, còn trả thù ra sức cắn lên cổ nàng một cái.

Xem ra hắn không có ý buông nàng ra, mặc dù trước mặt hắn nàng đã mất mặt rất nhiều lần, thậm chí là không còn gì để mất hơn nữa. Nhưng chuyện quỷ thủy này lại khác, da mặt nàng trong chuyện này vẫn còn vô cùng mỏng, sống chết không chịu mở miệng nói với hắn.

"Ta thắng ván cờ kia, nguoi phải đáp ứng chuyện của ta, nguoi không thể nói không giữ lời được!" Nàng ngược đầu, không sợ chết nhấc lại. Hắn không buông nàng ra, nhưng nàng vẫn phải nói chuyện cần nói trước.

"Nàng còn dám nhắc lại chuyện kia với ta à?" Giọng hắn lạnh lạnh nói, khí lạnh không mất phượng toát ra khiếp người.

Dù hắn có lạnh lẽo cỡ nào, nàng cũng không sợ, nàng biết rõ hắn không nỡ làm tổn thương nàng.

Chuyện này là do nàng không phúc hậu, hắn tức giận xì lông cũng là chuyện đương nhiên.

"Thực xin lỗi, ta sai rồi!" Nàng ngửa đầu, choàng tay ôm cổ hắn, đưa môi cạ lên môi hắn một cái.

Môi hắn mấp máy, sắc mặt căng thẳng hơi thả lỏng, ánh mắt nhìn nàng cũng không lạnh như vậy nữa.

Qua nhiều lần, nàng đã có kinh nghiệm, lúc hắn nổi nóng, cứ việc dùng mềm mại bao bọc lấy hắn đang hò hét, việc này cũng còn tạm chấp nhận được.

Nàng lại ma sát môi của hắn một lần nữa, mặt dày nịnh nọt nói: "Nguoi tha thứ cho ta được không?"

"Thật sự rất muốn bóp chết nguoi." Khẩu khí hắn hết sức ác độc, nhưng bên trong đôi mắt lại không thấy một chút sát khí, dù có cũng chỉ là bắt đắc dĩ và dung túng.

"Bây giờ nàng không muốn thành thân với ta, ta không ép nàng, ta có thể chờ nàng yêu ta, chờ đến khi nàng cam tâm tình nguyện gả cho ta. Nhưng trước lúc đó, ngoại trừ ta ra, không cho nàng yêu người khác."

"Vậy lẽ như ta yêu người khác thì làm sao bây giờ?" Nàng nói đùa, người này bá đạo với nàng như vậy, kiếp này ngoài hắn ra, nàng còn yêu được ai khác sao?

Hắn ôm sát nàng, quả quyết nói: "Không có người khác!"

Nàng hỏi: "Sao người biết chắc sẽ không có người khác?" Sao hắn dám xác định mười phần rằng nàng sẽ không yêu người khác?

Khỏe môi hắn cong lên một nụ cười quỷ dị: "Bởi vì người khác nếu dám yêu nàng, trừ khi hắn không còn muốn mạng của mình nữa!"

Người này thật sự chiếm hữu quá đáng, nhưng lòng nàng lại âm thầm vui vẻ: "Chỉ có ta yêu người không thì hình như cũng không công bằng lắm, lẽ như đến lúc ta yêu người, người lại yêu người khác, vậy đến lúc đó ta biết tìm ai để khóc đây?"

Hắn rũ mắt xuống, sắc mặt hiện ra ánh sáng nhu hòa như được nạm ngọc, đôi mắt tĩnh lặng sâu lắng như viên đá đen, khiến người thất thần: "Sẽ không để nàng phải khóc, ta không bỏ được nàng!" Trong giọng nói trầm thấp mang theo một loại xúc cảm chân thành, một loại cố chấp đến bất cần.

Tim nàng đập liên hồi, yêu cuồng nhiệt như hắn hẳn không phải là chuyện dễ dàng gì đúng không?

Hắn ôm nàng hồi lâu cũng không nhúc nhích, bụng nàng lại bắt đầu đau quặn, dòng nước ấm bắt đầu thức tỉnh, khuôn mặt vừa hết đỏ bừng, lại phải xáu hổ ửng hồng lên lần nữa.

"Bây giờ người thả ta ra được không? À không, người tiếp tục ôm ta đi." Mặt nàng ngẹn đỏ lên, cảm giác quần bị thấm ướt nói cho nàng biết, bị hắn ngang ngực ôm lâu như vậy, quần thủy chắc chắn đã chảy ra ngoài làm dơ y phục hắn rồi.

"Làm sao vậy?" Hắn thấy vẻ mặt mặt nàng bỗng trở nên quái dị, vừa định buông nàng ra, nàng lại gắt gao quấn lấy hắn không tha.

Hắn lập tức cười cong mặt cong mày: "Phu nhân kề cận vi phu như vậy, vi phu rất vui vẻ." Vui vẻ thì vui vẻ, hắn cũng ngầm hiểu nàng quẩn quít lấy hắn như vậy nhất định là có vấn đề, một tay kéo nàng ra khỏi lồng ngực. Phát hiện trên áo bào tuyết trắng của mình bị nhiễm một nhúm máu, vừa nhìn lòng liền sợ hãi.

"Phu nhân, nàng bị thương sao?" Mặt hắn hoàn toàn là kinh hoảng, túm cổ nàng lên để kiểm tra trên dưới.

Nàng đẩy tay hắn ra, lui về phía sau trốn, cúi đầu thấp xuống, mặt mày đỏ lựng vô cùng mất tự nhiên: "Ta... ta không có bị thương!"

"Vậy sao lại chảy nhiều máu như vậy? Nàng bị thương đúng không? Là người nào làm nàng bị thương?" Hắn càng nói, giọng càng lạnh.

Sau đó không nói hai lời, trực tiếp đá cửa phòng ra, chân trước vừa giơ lên định bước ra, bỗng ngưng bước lại xoay người sang cảnh cáo: "Nàng có can đảm dám chạy xem, nhìn ta xử nàng thế nào!"

"Ta thật sự không có bị thương, ta đây là..." Nàng nói còn chưa hết, bóng người hắn đã biến mất ở cửa.

Một lát sau, tay hắn ôm hòm thuốc trở vào.

"Đến đây, bôi thuốc!" Hắn vừa mở hòm thuốc vừa nói.

Thanh Linh thấy bộ dáng sốt ruột của hắn, cảm thấy vừa ấm áp vừa buồn cười, đứa ngốc này, nàng bị thương mà còn đứng vững vàng như vậy được sao? Thường nói quan tâm quá sẽ bị giảm thông minh, hẳn chắc hắn cũng rất nóng lòng mới không quên nhìn lại xem nàng có bị thương thật hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Tự Tay Báo Thù

"Nàng không bị thương?" Nữ nhân trước mặt một bộ dạng ngẹn cười đến cổ quái, hẳn rốt cuộc cũng nhìn ra nàng không sao: "Nhưng máu này từ đâu ra?"

"Ta...quý thủy của ta tới." Nàng tỏ vẻ áy náy nói với hắn.

Đầu óc Tần Liễm đột nhiên "oanh" một tiếng, vành tai bạch ngọc đột nhiên đỏ ửng. Hắn mới chỉ nghe nói nữ nhân hàng tháng sẽ có quý thủy nhưng thật hắn còn chưa bao giờ nhìn thấy.

Cúi đầu nhìn áo bào của mình dính đầy quý thủy, lại nghĩ đến việc chiếc áo này hắn vừa mặc qua. Vừa rồi tưởng nàng bị thương, hắn còn hoảng loạn đi tìm thuốc cho nàng, thật là lúng túng quá đi.

“Tần Liễm, vành tai ngươi thật đỏ nha.” Nàng tựa như vừa phát hiện ra một thứ rất mới lạ, kinh ngạc hô lên. Mặt Tần Liễm so với nàng còn dày hơn, tựa như tường thành vậy. Nàng chưa từng nghĩ đến việc hấn xấu hổ tai sẽ đỏ bừng.

Vành tai màu đỏ, bên má còn nhìn rõ dấu răng, nàng nhìn hấn thể nào càng nhìn càng thấy đáng yêu. Hình tượng này của hấn làm nàng không nhịn được mà muốn vỗ vỗ đầu hấn như vỗ vỗ loài động vật nhỏ nhỏ dễ thương, nhưng nàng thật không có can đảm a.

“Sao nàng không nói sớm?” Hấn bộ dạng kì cục nói, cư nhiên hại hấn lo lắng như vậy, nàng thật xấu.

“Thật xin lỗi, người ta đang định mua đai nguyệt sự, ai bảo ngươi ôm ta?”

“Công tử, đại phu tới.” Âm thanh Minh Lục vang lên ngoài cửa.

Thanh Linh “xì” một tiếng, nhìn hấn cười lớn: “Ngươi cư nhiên còn cho mời đại phu?”

Tần Liễm tức giận tròn mắt trừng nữ nhân cười đến há hê, cả gương mặt lập tức đen kịt.

“Công tử, đại phu có thể đi vào chứ?” Thấy Tần Liễm không truyền lời ra, hấn liền mở miệng xin chỉ thị.

“Đại phu rồi đi, ngươi lưu lại.” Tần Liễm nói, hấn tìm giấy bút trong phòng, viết lên giấy một vài thứ sau đó giao cho Minh Lục ngoài cửa.

“Trong một nén hương phải đưa được đồ về.” Tần Liễm kín đáo đưa giấy cho Minh Lục, đưa xong liền lập tức đóng cửa.

Minh Lục mở tờ giấy ra nhìn, trên giấy viết muốn hai bộ quần áo nam tử, cái này không thành vấn đề. Hấn nhìn xuống một chút nữa, đai nguyệt sự?

Đai nguyệt sự? Đai nguyệt sự là vật gì? Cần thận suy nghĩ lại, đai nguyệt sự không phải là cái thứ nữ nhân hay dùng trong mấy ngày quỳ thủy sao?

Cái gì? Lại để một đại nam nhân như hấn đi mua đai nguyệt sự? Minh Lục trên gương mặt vốn cứng ngắc đột nhiên đỏ bừng, trên trán nổi lên mấy vạch đen.

Minh Lục làm việc hiệu suất rất nhanh, không bao lâu liền đưa những thứ Tần Liễm muốn.

Thanh Linh thay áo sau một tắm bình phong, xử lý xong quỳ thủy, nàng mặc cỡ ngại ngừng đi ra.

Phía ngoài Tần Liễm cũng thay xong quần áo, lỗ tai vẫn còn phiểm hồng, dấu răng trên gương mặt vẫn còn rất rõ ràng.

Thanh Linh thấy lại không nhịn được cười nhưng vẫn cố nén, nàng thật không dám cười nha.

“Tới đây.” Hấn trầm giọng, mặt xanh mét.

Lòng nàng liền thấp thỏm, không phải hấn biết nàng đang cười trộm hấn chứ?

Hấn lấy ra một cái mặt nạ da người, đây chính là cái mà trước kia hấn xé của nàng. Hấn liếc vật đang cầm trong tay, lại quay qua nhìn nàng: “Còn không mau qua đây, nàng không cần sao?”

“Tất nhiên có.” Nàng liền đi tới trước mặt hấn.

Hấn dùng tay vuốt tóc dính trên trán nàng, nhìn đáng vẻ hấn có lẽ là muốn tự tay đeo lên cho nàng.

Nam tử trước mặt nàng là người có thể hiểu nàng, có thể dung túng nàng, từ sâu trong đáy lòng tràn ra cảm giác ấm áp, khoe môi cũng nâng lên thành một độ cong vui vẻ.

Nàng ngây ngốc nhìn hấn cười, đột nhiên mặt bị Tần Liễm dùng sức bầm: “A, ngươi muốn làm gì? Thật đau nha.” Hấn quả thật dùng sức, bầm mặt nàng hiện lên vết đỏ, đau đến nỗi hốc mắt nàng phiểm hồng, dâng lên một tầng hơi nước.

Khoe môi hấn vẽ ra nụ cười, mắt phượng yên ba lưu chuyển: “Biết đau là tốt, xem nàng từ lần sau còn dám trước mặt vi phu dùng thủ đoạn nữa không?”

“Không dám, không dám, tuyệt đối không dám a.” Nàng vội vàng lắc đầu, nịnh nọt nói, bị hấn phạt, nàng liền mặt mo, à không, bộ mặt của nhị ca không biết bị nàng ném đi đâu nữa.

Trên môi hấn nụ cười càng sâu, động tác nhẹ nhàng đeo tấm da mặt đeo lên cho nàng.

“Làm sao lại nghĩ lấy thân phận nhị ca nàng đi Tiêu Dao thành?” Hấn biết Diệp Thiên Minh hướng Hoàng Thượng cầu cho nàng đi đại diện cho Diệp phủ đi Tiêu Dao thành cầu hôn. “Thật ra thì, nếu như nàng muốn, không cần lấy thân phận của Diệp nhị công tử, nàng vẫn có thể đi với danh nghĩa Thừa tướng phu nhân mà.” Ánh mắt hấn trong suốt, nóng rực nhìn nàng.

Nàng đến gần hấn, trên người hấn có mùi hương rất thư thái và an tĩnh. Nàng nghe hấn nói vậy liền bấu môi: “Ngươi lại tới nữa rồi.”

“Ngươi cũng đi Tiêu Dao thành?” nàng kinh ngạc hỏi tiếp: “Chẳng lẽ ngươi cũng muốn đi cầu hôn.” Nàng vừa nói xong mặt liền bị bầm ngay lập tức:

“Ai..đau!”

“Không cho nàng suy nghĩ lung tung, trừ cái người vô tâm vô phé là nàng ra, bốn tướng ai cũng không cưới, ta lần này đi không lấy thân phận là Thừa tướng đương triều.” Hấn dừng một chút, lại nói: “Vốn ta không có ý định đi, nhưng nếu phu nhân đi, vì phu tất nhiên cũng phải phụng bồi xem náo nhiệt chút, hơn nữa Tiêu Dao Thánh quả cũng sắp chín.”

“Ngươi muốn lấy Thánh quả?” Thánh quả củ Tiêu Dao thành là thánh thượng chi bảo, trăm năm mới nở hoa một lần, hoa nở đến mười năm mới kết quả. Thánh quả Tiêu Dao thành sinh trưởng trong độc vụ (sương độc), có thể cải tử hồi sinh, tẩy tủy kinh mạch, tăng cường công lực.

Nếu nói đến khả năng “cải tử hồi sinh”, chỉ cần còn một hơi thở, ăn Thánh quả có thể khôi phục sức lực, khôi phục bộ dạng như cũ.

Đối với khả năng tẩy tủy kinh mạch, đối với người tập võ, cho dù kinh mạch người bị đứt gãy, ăn Thánh quả, kinh mạch không những hồi phục mà võ công cũng có thể tăng tiến lên một tầng.

“Thánh quả sắp chín? Nghe ngươi nói vậy ta càng muốn đi Tiêu Dao thành.” Thanh Linh nhất quyết.

“Nàng còn chưa trả lời ta, vì sao nàng lại muốn đi Tiêu Dao thành với thân phận của Diệp nhị công tử?”

“Không muốn nhìn thấy Hách Liên Dục thành công cưới nữ nhi Tiêu Dao thành chủ.” Nàng ngược lại không có lừa gạt hấn.

“Nàng hình như rất hận Hách Liên Dục, nàng với hấn có thù oán?”

Thanh Linh gạt đầu: “Không tệ, ta quả thật rất hận hấn.” Mà nàng muốn tự tay đâm chết kẻ thù của mình.

“Nàng vì sao lại cùng hấn kết thù?” Tần Liễm vẫn rất nghi hoặc, bất luận hấn tra như thế nào đều không ra nàng vì sao cùng Hách Liên Dục thù oán.

“Hấn hại chết người không nên hại chết.”

“Kẻ thù của phu nhân vĩnh viễn là kẻ thù của vi phu.” Hấn nói liền một hơi, tỏ ý muốn giúp nàng đối phó Hách Liên Dục.

“Thế nhưng ta muốn tự tay báo thù, ngươi có thể đừng nhúng tay vào được không?” Hách Liên Dục khiến nàng đau, nàng muốn tự tay trả lại hấn.

Nàng vẫn biết thực lực bây giờ của mình rất yếu, căn bản không có cách nào cùng Hách Liên Dục đối kháng, có Tần Liễm ra tay giúp đỡ, nàng đòi nợ tất nhiên dễ dàng hơn.

Hấn tổn thương nàng, nàng tự tay trả thù. Có trợ giúp còn cự tuyệt, có thể nói nàng ngu xuẩn nhưng cũng có thể nói là nàng cố chấp. Có lẽ hiện tại thực lực nàng chưa đủ cường đại, nàng sẽ khiến cho mình càng ngày càng trở nên mạnh mẽ.

“Được.” Hấn tôn trọng ý kiến của nàng, nàng không muốn hấn nhúng tay vào, hấn liền không nhúng tay, nàng muốn tự do bay lượn, hấn sẽ cho nàng cả một khoảng trời.

Trở lại phủ Tướng quân, trên đường nàng về Mặc Trúc viện lại chạm mặt Lâm thị.

Lâm thị khinh thường nhìn nàng một cái, giễu cợt nói: “Chỉ ngươi mà cũng muốn đòi lấy nữ nhi Tiêu Dao thành chủ? Thật là cóc còn đòi ăn thịt thiên nga. Thật không biết ngươi dùng thủ đoạn hèn hạ gì mà lão gia lại đồng ý cho ngươi đi.” Không rõ lão gia sao lại chấp thuận cho con ma bệnh này đi mà bỏ qua Tự Nhi.

Lâm thị cảm thấy buồn bực, tức giận. Tự Nhi so với Diệp Đàm có điểm nào thua? Lão gia lại để cho hấn đi, thật là lãng phí một cơ hội cầu hôn nữ nhi tiêu Dao thành chủ.

Từ khi Diệp Thanh Ngọc chết, Lâm thị trước mắt Diệp Đàm cũng lười bày ra bộ dáng hiền thê lương mẫu. Giờ phút này bà ta nhìn Diệp Đàm, càng nhìn lại càng không thấy thuận mắt.

“Mẫu thân đang hoài nghi quyết định của Hoàng Thượng và phụ thân? Ngài cho là mất của Hoàng thượng và phụ thân có vấn đề?” Thanh Linh không nóng không lạnh đáp lại.

Chuyện nàng đi Tiêu Dao thành, Diệp Thiên Minh đã bẩm báo lên Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng đã chấp nhận.

Lâm thị chất vấn nàng chuyện này không khác nào đang hoài nghi quyết định Diệp Thiên Minh cùng Hoàng Thượng, mà bà ta lại dám có can đảm hoài nghi hoàng quyền, đây là một tội không hề nhỏ nha.

Lâm thị ghen lời, nhất thời không phân bác được câu nào, lạnh giọng nói: “Hừ, miệng ngươi ngược lại càng ngày càng giống muối muối sao chổi của ngươi, nói chuyện thật đáng ghét, bản phu nhân trước kia nhìn lầm ngươi rồi.”

“Mẫu thân lờn tuổi, già rồi mắt cũng không còn nhìn được nữa, người nhìn nhầm, Đàm Nhi có thể hiểu được mà.” Thanh Linh nhẹ giọng tiếp lời: “Đúng rồi, mẫu thân, Đàm Nhi có việc, Đàm Nhi xin đi trước.” Nàng chẳng thèm cùng Lâm thị tổn nước miếng.

“Ngươi...” Lâm thị nhìn Thanh Linh hoàn toàn không đặt bà vào trong mắt, bộ dạng không âu không lo rồi đi, bà ta giận đến mức vung tay áo.

“Phu nhân bớt giận, ngài làm gì phải tức giận với cái đồ cóc ghè đấy mà tổn hại thân thể.” Lý mama bên cạnh khuyên bảo Lâm thị.

Lâm thị suy nghĩ một chút, thấy Lý mama nói cũng đúng, bà không phải là một người dễ nổi giận trước mặt người khác. Nhưng từ khi Ngọc Nhi chết, bà nhìn thấy hai huynh muội kia liền không khống chế được mà nổi giận.

“Lý mama, bản phu nhân già rồi sao?” Lâm thị sờ sờ mặt của mình, câu nói kia của Thanh Linh khiến lòng bà bận tâm, mặc dù bà không giống Diệp Thanh Ngọc chỉ coi trọng dung mạo nhưng bà thật sự rất bà vẫn rất để ý người khác nói bà già đi.

Lý mama ngẩng đầu nhìn Lâm thị, thấy hai bên tóc mai của Lâm thị sau khi Thanh Ngọc chết liền chuyển sang màu trắng: “Phu nhân đừng tin có tin cóc ghè kia nói, ngài làm sao lại già đi đấy?” Bà biết Lâm thị không thích người khác nói mình già liền chột dạ trả lời.

Khi nàng trở lại Mặc Trúc viện Hương Thảo đã về phủ từ lâu. Nàng ở Tử Quốc tự tìm xung quanh không thấy Thanh Linh liền về trước, về phủ lại không thấy người, nàng thật lo lắng, không ngờ lúc này lại thấy Thanh Linh trở lại, tâm nàng liền buông xuống.

Hoàng Thượng sẽ rất nhanh định xuống danh sách người đi Tiêu Dao thành cầu hôn.

Theo ý chỉ của Thánh Thượng, đi Tiêu Dao thành không cần phải cùng đi, chỉ cần ấn thời gian đến kịp cả hôn là được.

Thanh Linh nghe được tin tức Hách Liên Dực sẽ đi vào ngày mùng một tháng bảy, cũng chính là mười ngày sau. Lần này đi Tiêu Dao thành, Dung Thi Thi cũng theo cùng.

Dung Thi Thi kiếp trước giết chết nàng, nàng đang tìm cơ hội hỏi Dung Thi Thi một số chuyện, có lẽ lần này đi Tiêu Dao thành sẽ hỏi được.

Nàng tính dọn dẹp một chút, mười ngày sau nàng cũng lên đường.

Đêm trước ngày nàng đi, thị vệ thiếp thân Bạch Nhiên của Diệp Đàm mang theo một phong thư từ Linh Y cốc trở lại.

“Nhị tiểu thư, đây là nhị công tử đưa tin cho người.” Bạch Nhiên từ trong người lấy ra một phong thư giao cho Thanh Linh: “Bạch Nhiên từ Linh Y cốc trở lại trước, nhị công tử phân phó Bạch Nhiên không cần quay lại, công tử muốn Bạch Nhiên ở lại bảo vệ tiểu thư.”

“Thân thể nhị ca thế nào?” Thanh Linh hỏi.

“Thân thể nhị công tử đang dần tốt lên.” Bạch Nhiên trả lời.

“Ta già mọ nhị ca, hại nhị trong một thời gian dài không thể hồi phục, nhị ca có giận ta không?” Nàng mang theo thấp thỏm hỏi.

“Hồi nhị tiểu thư, nhị công tử biết ngài lấy thân phận công tử trở về Diệp phủ thì tức giận, nhưng tức thì tức, công tử vẫn phân phó Bạch Nhiên quay về bảo vệ tiểu thư.” Bạch Nhiên hồi báo.

Nghe Bạch Nhiên trả lời, lòng Thanh Linh càng thêm áy náy, tất cả là do nàng tùy hứng. Nàng già mọ hẳn, làm hẳn trong một thời gian không cách nào có thể trở về phủ, hẳn tức giận cũng là điều dễ hiểu, nhưng nàng thật không ngờ nhị ca giận nàng nhưng vẫn phái Bạch Nhiên trở lại bảo vệ nàng. Nhị ca quả thật rất cứng chiều dung túng nàng, nàng thật thỏa mãn.

Bạch Nhiên hiểu tâm trạng của nàng liền mở miệng: “Nhị tiểu thư không cần áy náy, Nhị công tử giờ đối với y thuật sinh lòng hứng thú, thật ra trước khi nhận được tin của tiểu thư, bệnh tình của công tử đã tốt lên, có thể quay trở về.”

Chỉ là nhị công tử gần đây say mê y thuật, muốn lưu lại Linh Y cốc học y. Linh Y cốc cóc chủ thấy nhị công tử đối với y thuật có thiên phú, liền cũng đồng ý thỉnh cầu của công tử, để công tử lưu lại.

Nhị công tử muốn học toàn bộ, chắc chắn cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, coi như không có chuyện nhị tiểu thư mượn thân phận, nhị công tử trong một thời gian ngắn cũng có cách nào trở lại.”

“Ta hiểu, chỉ là Bạch Nhiên, người hồi Linh Y cốc bảo vệ nhị ca ta.” Nàng giả mạo Diệp Đàm, trước mắt vẫn có thể lừa được ánh mắt của Diệp Thiên Minh nhưng vẫn không thể bỏ đi hoài nghi của hắn.

Diệp Thiên Minh hàng năm chinh chiến ngoài sa trường đối với Diệp Đàm vẫn chỉ là hiểu sơ, đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Thanh Linh có thể tạm thời lừa gạt được ông. Bạch Nhiên là thị vệ thiếp thân bên cạnh nhị ca, nếu ở lại bên người nàng cố nhiên là một việc tốt, có thể làm giảm hoài nghi của Diệp Thiên Minh.

Nhưng Bạch Nhiên dù sao cũng ở bên cạnh nhị ca nhiều năm, cùng nhị ca có thể gọi là tâm ý tương thông. Hiện tại Bạch Nhiên rời đi, nhị ca chắc chắn sẽ không quen.

Bạch Nhiên mở miệng, giọng điệu rất kiên quyết: “Nhị tiểu thư, Nhị công tử muốn Bạch Nhiên bồi bên cạnh tiểu thư, Bạch Nhiên nhất định sẽ không quay lại Linh Y cốc nữa, xin nhị tiểu thư đừng cự tuyệt ý tốt của công tử.”

Thanh Linh nhìn vào mắt hắn nói thẳng: “Nếu ngươi muốn lưu lại bên cạnh ta, chủ tử của ngươi chỉ có thể là ta, ngươi phải tuyệt đối trung thành đối với ta.”

“Bạch Nhiên hiểu, xin tiểu thư cho Bạch Nhiên lưu lại bên cạnh ngài.”

Thanh Linh trầm tư trong chốc lát liền gật đầu: “Cũng được, người ở lại đi.”

Ban đêm, Thanh Linh thấp nển, mang thư của Diệp Đàm ra đọc.

Trong thư, Diệp Đàm không một câu trách cứ nàng, chỉ dặn đi dặn lại nàng tự lo cho bản thân. Hắn ở Linh Y cốc học y, sẽ có một đoạn thời gian rất dài không trở về phủ. Trong lúc này nhờ nàng chăm sóc phụ thân cho tròn chữ hiếu.

Ngày mừng một tháng bảy, tia nắng mặt trời đầu tiên vừa chiếu xuống, cửa thanh liên mở rộng.

Thất Nguyệt ở Nam Hạ là mùa nóng nhất năm, mặc dù bây giờ mới chỉ là buổi sáng nhưng mặt trời cũng đã đứng bóng như giữa trưa.

Lần này đi xa, bởi vì msng nhiều người rất phiền toái, Thanh Linh chỉ dẫn theo Bạch Nhiên và ba người hầu. Xe ngựa cũng chỉ có hai chiếc, một chiếc để đồ cần thiết: lương khô, quần áo,... Chiếc còn lại để nàng ngồi, những người khác cưỡi ngựa.

Xe ngựa Thanh Linh theo sát xe của Hách Liên Dực. Hách Liên Dực lần ra cửa, mang người cũng không nhiều, khoảng chừng hai mươi người.

Xe ngựa Thanh Linh ra khỏi thành không bao lâu, một chiếc xe ngựa hoa lệ cũng từ trong thanh vọt tới.

“Công tử, phía trước là xứ của Diệp nhị công tử, chúng ta có cần đuổi kịp không?” Minh Lục đánh xe bên ngoài nói vào, Tàn Liễm lần trước để hắn đi mua đai nguyệt sự kia, hắn liền biết Diệp Đàm là Thanh Linh dịch dung thành.

Hắn nghĩ chủ tử mình đột nhiên đi Tiêu Dao thành, hơn phân nửa là cùng Thanh Linh có quan hệ, và lại chủ tử cũng đã hỏi Thanh Linh thời gian xuất hành từ trước, hắn liền chắc chắn chủ tử đi Tiêu Dao thành là vì Thanh Linh. Thấy xe ngựa Thanh Linh cách đó không xa, hắn liền nhắc nhở chủ tử.

“Xe ngựa của Diệp nhị công tử hẳn là không đi nhanh được đi.” Trong xe ngựa liền truyền ra một thanh âm biếng nhác.

“Thuộc hạ hiểu.” Minh Lục hiểu ý tứ của hắn, chủ tử muốn hắn tìm cách làm hỏng xe của Thanh Linh.

Trên đường, Thanh Linh mang lương khô cùng quần áo từ xe ngựa kia xuống, ngựa đột nhiên phát điên, xe bị ngựa làm hư không thể đi nhanh được. Nơi này gần đây không có không có địa phương bán xe ngựa, nàng bắt buộc phải đành phải chuyển đồ lên xe của mình ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Mỹ Nhân Phu Quân Tức Giận

Mỹ nam chính là mỹ nam, mỹ nam Tàn Liễm tức giận đáng vẻ trông thật đẹp.

Sợ to trên đầu hắn đã bị bắt lại, tóc xõa, đáy mắt ngưng một tầng sương dày.

Ánh mắt hắn bắn tới nàng, thật lạnh a.

“Diệp Thanh Linh, lá gan nàng càng ngày càng lớn rồi đấy!” Âm thanh hắn trầm thấp hướng nàng mà tới.

Nàng không nói hai lời, bưng mặt của hắn liền hôn xuống. Người này đang tức giận, nàng không muốn dính xui xẻo thì phải tìm cách trấn an hắn trước.

Nàng học bộ dạng hắn mà hôn hắn, hắn không có bất kì phản ứng, lẳng lặng nhìn đỉnh tóc nàng, mặc kệ nàng trong miệng hắn tùy ý làm vậy.

“Đừng tức giận nha, được không?” Hắn bị nàng cường hôn, lòng mi biếng nhác mà yêu mị, trông đầy vẻ phong tình vạn chủng.

“Phu nhân, vì phu nghĩ nàng là đang cần ăn đòn.” Hắn giận đến nghiêng răng nhưng đáy mắt cũng đã không còn lạnh như trước nữa.

Nàng rũ mắt, không dám nhìn thẳng hắn: “Phu quân, ta lần sau không dám thế nữa đâu.” Hai chữ “phu quân” nàng gọi mềm mại dịu dàng, đầm mật như nước. Chính nàng nghe còn giật mình, sau lưng da gà liền nổi hết lên. Vì lấy lòng người này, mặt mũi gì đó của nàng cũng không cần nữa.

Một tiếng “phu quân” tựa như rượu, rót đến lòng người đều say mê, tâm lâng lâng, ý hân trong mắt đã rút sạch. Đây là lần đầu tiên hắn nghe nàng gọi hắn như vậy, cảm giác thật tốt đẹp.

Hắn mím mím môi, mở miệng nói: “Giúp vì phu chải đầu.”

Nhìn hần mặt mày giãn ra, nàng liền thở phào nhẹ nhõm, dùng chiêu hôn này thật hiệu quả mà, lần nào cũng hiệu nghiệm a.

Cầm lược bạch ngọc, nàng lần này không đụng tay chân trên tóc của hần mà chăm chú thay hần chải tóc.

Hai người trên xe ngựa xử lý một phen rồi lần lượt xuống xe.

Nơi đây gò núi rất nhiều, trước mặt không thôn không xóm, sau lại không nhà trọ, chập chùng xung quanh núi đồi xen kẽ nhau.

Trăng tròn nhô cao, ánh trăng như nước dịu hiền tỏa sáng cả một vùng đất.

Phía trước có người đốt lửa, hơn mười bóng người đi đi lại lại xung quanh, cách đồng lửa không xa còn có mấy cái lều được dựng lên.

Trên đồng lửa đặt một cái nồi, trong nồi nấu gì đó nghe mùi rất thơm.

Xe ngựa Tần Liễm chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon, Minh Lục lại nướng thêm một con gà, nàng ăn đến no căng cả bụng.

Đi cùng xe ngựa của Tần Liễm lại còn được nuôi com, ý định có chết cũng phải nướng nhờ hần ngày càng mảnh liệt hơn trong đầu nàng.

Hai người sóng vai nhau hướng bên kia đi tới, không thấy Hách Liên Dục cùng Dung Thi Thi, ngược lại lại gặp Tĩnh Vương.

Tần Liễm và Tĩnh Vương nói chuyện rất vui vẻ, Thanh Linh tự giác không quấy rầy liền cùng Tĩnh Vương khách sáo vài câu rồi đi chỗ khác ngồi.

Bởi vì thời tiết quá nóng, ngoại trừ người phụ trách nấu ăn, ai cũng tránh thật xa đồng lửa, bọn họ đều đứng hoặc ngồi rải rác xung quanh.

Ban đêm muỗi đặc biệt nhiều, Thanh Linh vừa đi tới, bọn họ đã nhảy nhót vỗ muỗi bùm bụp, đôm đốp tiếng đánh muỗi bên tai vang lên không dứt.

Cơ hồ mọi người ở đây đều bị muỗi vo ve, chỉ có mấy người là ngoại lệ, Lãnh Ly ngồi chỗ khá tầm thường cùng thị vệ của hần. Bọn họ bình tĩnh ngồi yên đó, không phải chịu sự quấy rầy của mấy con muỗi.

Thanh Linh vừa mới đứng một lát mà trên tay đã có thêm vài vết muỗi đốt. Nơi này muỗi không những to mà còn có độc, bị đốt một cái là ngứa không chịu được, khó trách những người kia nhảy nhót tránh muỗi.

Lãnh Ly vẫn bình tĩnh ngồi ở đó, nhất định không có con muỗi nào dám cắn hần. Hần là cao thủ luyện hương, trên người nhất định có hương đuổi muỗi.

Thanh Linh tới chỗ Lãnh Ly: “Lãnh thế tử, đã lâu không gặp.”

Lãnh Ly nhàn nhạt liếc nàng một cái, lười lên tiếng, nhắm mắt dưỡng thần.

“Lãnh thế tử có thể cho mượn một ít hương đuổi muỗi chứ?” Bộ mặt nàng hướng hần tươi cười.

“Chỉ có nhang muỗi.” Hần bình tĩnh nhìn nàng một hồi lâu rồi nhẹ nhàng vẫy tay, ý hần muốn nói là chỉ có nhang chiêu muỗi chứ không có nhang đuổi muỗi.

Thanh Linh gật đầu một cái: “Thế cũng được, vậy ngài có thể cho ta mượn nhang

chiêu muỗi dùng một chút được không?” Vật này có lẽ có chỗ để dùng.

Hần không nói hai lời liền trực tiếp ném đồ qua: “Chớ làm phiền ta.” Ý muốn nói

là nàng có thể đi được rồi.

“Đa tạ Lãnh thế tử.” Thanh Linh khách sáo nói.

Thanh Linh nhàn rãi vô sự, lợi dụng lúc trăng vẫn còn sáng, đang lúc mọi người không chú ý liền đi dạo xung quanh một chút.

“Nhị công tử, ngài cần nhang chiêu muỗi làm gì?” Bạch Nhiên theo sau nàng, hần vẫn nghi ngờ việc nàng hướng Lãnh Ly mượn nhang chiêu muỗi.

“Tất nhiên là có chỗ để dùng.” Còn dùng như thế nào nàng vẫn chưa nghĩ ra.

“Vương gia, sao cá chưa mắc câu?” Một âm thanh kiều mị đột nhiên truyền đến.

Chân Thanh Linh đang đưa về phía trước liền dừng lại, nghiêng người sang thấy Hách Liên Dục và Dung Thi Thi đang dính vào với nhau.

“Thi Nhi kiên nhẫn đợi một lát, cá rất nhanh sẽ cắn câu thôi.” Âm thanh Hách Liên Dục nhu hòa hướng tiểu nhân nhi đang tựa trong ngực hần.

Tối khuya câu cá, hai người này thật hăng hái nha.

Hai người này ban ngày dính nhau chưa đủ, buổi tối còn phải bện nhau thêm lần nữa mới chịu, không thấy ngán à? Thanh Linh âm thầm khinh bỉ, ngàn

vạn lần không ngờ sau này mình cũng mỡ nam nhân nào đó thời thời khắc khắc đều ở cùng một chỗ.

“Lũ muối chết tiệt.” Dung Thi Thi buồn bực nói: “Ai, sớm biết nơi này nhiều muối như vậy, Thi Nhi nên mang theo huân hương đuổi muối a.”

“Nơi này nhiều muối như vậy, hay chúng ta trở về thôi.” Hách Liên Dực đề nghị.

“Không, ta không muốn, ta muốn ở đây câu cá cơ.” Dung Thi Thi sảng giọng.

“Được, được, được, nàng muốn thế nào cũng được, Bôn vương theo ý nàng.” Hách Liên Dực thâm tình nói.

Thanh Linh vô tình nghe thấy cuộc trò chuyện của đôi câu nam nữ, nàng nhắc chân tiếp tục đi dạo.

Sau khi bắc nồi đồ ăn xuống, Thanh Linh liền trở lại, Hách Liên Dực cùng Dung Thi Thi câu cá đã quay trở lại lâu rồi.

Thanh Linh, Tần Liễm, Tĩnh Vương, Hách Liên Dực, Dung Thi Thi, Lãnh Ly cùng Trương công tử, Lý công tử, Vương công tử ăn cùng một chỗ, Tĩnh Vương dẫn đầu mang rượu ra, mấy người vừa ăn thịt vừa uống rượu, thật thỏa mãn a.

Thanh Linh ngồi bên cạnh Hách Liên Dực, nàng rót đầy một ly rượu: “Diệp Đàm nghe nói Vinh vương tử lượng không tệ, có thể uống mười vò rượu cũng không say, không biết đó có phải sự thật hay không?” Tủy li là loại rượu rất mạnh, người bình thường uống vài chén đã say khướt.

Hách Liên Dực ngăn người, sau đó cười trả lời: “Đây chỉ là người ta truyền miệng, bôn vương thật sự chỉ uống được nhiều nhất là năm vò.”

“Oa, năm vò a, Vinh Vương tử lượng thật tốt, Diệp đàm bội phục, bội phục. Diệp Đàm kính Vinh Vương một ly, không biết Vinh Vương có nể mặt hay không?” Nàng hỏi Hách Liên Dực mà Tần Liễm ngồi bên cạnh mặt đen như đáy nồi, tay áo dài tưởng chừng như vung lên một cách vô ý, tay dưới áo lạng lẽ bấm đùi nàng một cái ý muốn nhắc nhở nàng, bôn tướng rất không vui.

Bấm đùi bị người ta bấm, Thanh Linh sắc mặt lập tức cứng đờ nhưng chỉ trong chớp lát lại khôi phục bình thường.

“Tất nhiên là có thể.” Hách Liên Dực trả lời.

“Haha, Vinh Vương thật sáng khoái! Nào, cạn ly.” Thanh Linh cầm ly rượu cùng Hách Liên Dực cạn ly, rượu từ ly của nàng rơi sang ly của hắn hơn phân nửa.

Thanh Linh ngửa đầu, đôi mắt có ánh sáng xẹt qua, thoáng chốc nàng đem rượu trong ly uống cạn.

“Vương Phi Thành cũng kính Vinh Vương một ly.” Vương công tử Vương phủ lúc này cũng đứng lên muốn kính Hách Liên Dực một ly.

“Trương Lợi cũng kính Tĩnh Vương một ly.”

Mấy người mời rượu lẫn nhau, dần dần, không khí trở nên náo nhiệt, kéo dài đến nửa đêm canh ba mới tàn.

Ai có lều thì ngủ lều, không có lều thì ngủ trên xe ngựa của mình.

Thanh Linh theo Tần Liễm trở lại xe ngựa, Tần Liễm một tay kéo nàng vào trong ngực rồi nằm xuống. Hắn ôm nàng ngủ, tình cảnh này làm nàng nhớ đến lúc vẫn còn dưỡng thương nhà Ngô thẩm, khi đó hắn cũng ôm nàng ngủ thích ý như vậy.

Trên người hắn có mùi hương thơm ngát xen lẫn với mùi rượu, rất dễ khiến người ta mê mẩn, khiến người ta buồn ngủ. Nhưng tối nay nàng còn một chuyện muốn làm, nàng phải tỉnh táo, không thể ngủ được a.

Đêm khuya an tĩnh, mọi người đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Nàng kéo tay Tần Liễm đặt trên eo nàng ra, vừa nhẹ nhàng động, tay hắn liền siết chặt eo nàng hơn. Bất đắc dĩ, nàng đành nhẹ giọng: “Ta mót tiểu, muốn đi ra ngoài, chàng buông ta ra trước đã.”

Nàng không muốn dùng ngân châm với hắn bởi vì nàng tin tưởng hắn không phá hỏng việc của nàng, nàng cũng không muốn trực tiếp nói cho hắn biết hiện tại nàng đi ra ngoài đến tốt cùng là muốn làm gì.

Mắt phượng của hắn hí lại, buông tay quấn trên eo nàng ra, hướng trán nàng hôn xuống, hàm hồ nói không rõ: “Ừ, trở lại nhanh một chút, không được rề rề.”

“Ta sẽ nhanh trở lại.” Nàng đứng dậy, rất nhanh đi ra khỏi xe ngựa.

Ra khỏi xe, nàng liền thay y phục dạ hành, dịch dung thành một khuôn mặt khác.

“Nhị công tử, ngài đến rồi.” Bạch Nhiên núp ở trong đồng cỏ đại hội khẽ.

“Bạch Nhiên, bên ngoài lều Hách Liên Dực có khoảng bao nhiêu người?” Thanh Linh hỏi.

“Chùng hai người, ngoài lầu thỉnh thoảng vẫn có người đi tuần tra.” Bạch Nhiên trả lời.

“Người ở bên ngoài xem xét mà hành động.” Thanh Linh giao phó một câu ngay sau đó liền biến mất trước mặt Bạch Nhiên.

Đến trước lầu Hách Liên Dực, nàng nhìn thấy người canh giữ bên ngoài, lách mình liền lặng lẽ lên vào. Để phòng chống rủi ro, nàng vừa vào trong liền hướng phía giường rắc mê phấn.

Trong lầu có đốt huân hương, Thanh Linh tỉ mỉ ngửi, lòng thầm kêu không tốt. Huân hương này có trộn một vị thuốc, thuốc này vừa có thể đuổi côn trùng, lại vừa có thể trung hòa nhiều loại thuốc khác.

Thanh Linh lúc trước mời rượu Hách Liên Dực có hạ thuốc mê nhưng huân hương này vừa vận giải luôn thuốc mê của nàng.

Nàng lần nữa hướng phía giường rải mê phấn, sau đó dập tắt huân hương.

Đến gần giường hẹp, vừa vén chăn lên, nàng kinh ngạc phát hiện cư nhiên Hách Liên Dực không có ở đây. Bạch Nhiên vẫn nhìn chăm chăm vào nơi này lại cũng không phát hiện ra Hách Liên Dực đã đi ra ngoài.

Vậy thì đằng nào cũng đã đến đây, nàng cũng không thể tay không mà về được, và lại Dung Thi Thi cả ngày kề cận Hách Liên Dực, nàng xuống tay từ Dung Thi Thi quả thật cũng không dễ dàng.

Nàng điềm huyết đạo trên người Dung Thi Thi, đem người khiêng ra khỏi lầu.

Hách Liên Dực hôm nay uống rượu hơi nhiều, buồn quá liền ra ngoài lầu giải quyết, ai ngờ đi xa quá lại bị lạc đường.

Đội hán tìm được đường trở liền phát hiện thị vệ canh giữ lầu toàn bộ đều bị đánh gục, hấn ần ần có cảm giác không tốt, tay liền rém cửa đi vào phát hiện Dung Thi Thi đã biến mất.

Hấn bộ mặt đen xì đi ra ngoài lầu giải huyết đạo cho hai tên thị vệ: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hấn không kìm được con giận hỏi.

Hai người kia kia mơ mơ màng màng tựa như không có tinh thần, nhưng nghe Hách Liên Dực khiển trách cũng biết đã xảy ra chuyện không tốt, bọn họ khúm núm nói: “Bẩm vương gia, thuộc hạ cũng không biết...”

“Phế vật, thùng cơm, lũ các ngươi đều là lũ phế vật.” Hách Liên Dực tức giận liền một chưởng đánh bay hai tên thị vệ, hai người kia bị đánh ngã trên mặt đất, co quắp hai cái liền tắt thở.

Thù hờ khác của Hách Liên Dực nghe động tĩnh liền chạy tới, một người trong số đó mở miệng hỏi: “Dung trắc phi mất tích, phái người đi tìm nhanh lên!”
Gương mặt Hách Liên Dực bộc lộ rõ sự căng thẳng.

Một lát sau, lầu vải xung quan đều được được chiếu sáng, đêm tối vốn yên tĩnh nay bỗng chốc trở nên náo loạn.

Thanh Linh không khiêng Dung Thi Thi đi xa nên nàng vẫn nghe thấy tiếng Hách Liên Dực gầm gừ. Nàng khiêng một người sống sờ sờ rất dễ trở thành mục tiêu, nàng định tìm cơ hội đem Dung Thi Thi tạm giấu đi đã.

Lúc trước nàng ở xung quanh đi dạo tìm hiểu địa hình, nơi nàng đang dừng chân là một địa phương gần một ngọn núi nhỏ. Dưới chân núi có một cái động đủ để nhét một người trưởng thành vào, nàng liền đem Dung Thi Thi nhét luôn vào động.

Động bị cỏ dại sinh trưởng tốt ở bên ngoài che lấp, nhĩ không kĩ không dễ gì phát hiện.

Chỉ mong Dung Thi Thi không bị người khác tìm thấy.

Giấu kỹ người, Thanh Linh liền dịch dung lại thành Diệp Đàm, y phục cũng đổi, sau đó nhân lúc mọi người không chú ý liền rời đi.

Có một đội nhân mã hướng về cái động dưới chân núi lục soát, Bạch Nhiên đột nhiên hét to với đám người kia: “Này, bên kia nhìn trông như ai đó đang vác cái gì đi.”

Đám người tìm Dung Thi Thi kinh hi kêu lên: “Vậy sao? Ở đâu?”

“Ở đó.” Hấn tùy ý chỉ một phương hướng: “Chết rồi, chúng ta phải đuổi theo thật nhanh, nếu không sẽ để hấn thoát mất.”

Đội nhân mã vừa bị Bạch Nhiên kéo đi, Hách Liên Dực lại cảm được đi về bên này.

“Vinh Vương, đợi một chút.” Thanh Linh gọi Hách Liên Dực quay lại.

“Diệp nhị công tử có chuyện gì sao? “Hấn dừng chân, quay đầu lại nghi ngờ hỏi, nhìn mặt hấn có vẻ nóng nảy, xem ra rất vội.

“Dung Thi Thi vẫn không có tung tích sao?” Thanh Linh không tìm ra chuyện để tán nhảm đành phải nói bừa ý đồ cản bước chân Hách Liên Dực.

“Không có.” Hấn không nhịn được nói, bước chân nhanh chóng tiến về phía trước.

Thanh Linh thầm nói không tốt liền đuổi theo: “Vương Gia, vừa rồi Diệp Đàm cũng phát hiện một bóng người màu đen hướng phía Bắc chạy, Diệp Đàm mới đầu không để ý, không ngờ lại nghe thấy tin Dung trắc phi mất tích.

Có vẻ cái bóng màu đen ấy đã bắt cóc Dung trắc phi. Vương Gia, hay chúng ta tìm ở phía Bắc trước? Diệp Đàm lo lắng trể một bước Dung trắc phi sẽ gặp nguy hiểm”

Hách Liên Dực sâu sắc nhìn nàng một cái, mở miệng nói: “Đa tạ Diệp nhị công tử nhắc nhở, Bôn vương muốn tìm đằng trước một lúc.” Cùng lúc hân phân phó mấy thị vệ có công phu khá tốt hướng phía Bắc tìm người.

Mất thấy Hách Liên Dực sắp đến gần nơi nàng giấu Dung Thi Thi, Thanh Linh lòng thật lo lắng, trong đầu vội tính toán đối sách kéo Hách Liên Dực đi thì một đạo thanh âm lạnh lẽo truyền đến.

“Cút!” Âm thanh ngắn gọn mà hữu lực nhưng lộ ra lạnh lẽo kinh người.

Thanh Linh ngược mắt, ngoài ý muốn nhìn thấy Tần Liễm mặc bạch y đứng đối diện Hách Liên Dực. Tần Liễm thế nào cũng xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ hân biết chuyện nàng làm nên xuất hiện giúp nàng sao?

Trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, khóe miệng nàng giương lên một nụ cười nhẹ.

Tần Liễm nói một chữ “cút” quả thật không nề mặt Hách Liên Dực, hân nổi giận: “Tần Liễm, ngươi tốt nhất cút qua một bên cho bôn vương, chớ cản đường bôn vương.”

Nháy mắt không khí giữa hai người trở nên căng thẳng, ngưng trệ.

“Tần tướng, thì ra là ngài ở ngoài này.” Tần Liễm không cho Hách Liên Dực qua, nàng sợ Tần Liễm sẽ trở thành đối tượng hoài nghi: “Vinh Vương đừng giận, Tần tướng mới vừa rồi bị tiêu chảy liên ra ngoài này giải quyết, giờ còn chưa xong, Vinh Vương, ngài...”

Nàng nói còn chưa dứt lời liền cảm thấy ánh mắt lạnh lẽo của hân đáp trên người nàng, nàng không khỏi lui về sau rụt cổ một cái. Lời tuy chưa nói xong nhưng ý tứ thì đã rất rõ ràng.

“Quý rầy Tần tướng chỉ là bôn vương muốn ở chỗ này tìm một chút.” Hách Liên Dực cố chấp nói, đường đường hân là một Vương Gia tại sao lại phải vòng qua Tần Liễm? Kiêu ngạo cũng tôn nghiêm của hân không cho phép liên ra tay ép Tần Liễm nhường đường.

Hách Liên Dực vừa động thủ, không khí căng thẳng giữa hai người liền bộc phát.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Mỹ Nhân Kế

Editor: Yên Nhi

Chưong phong của Hách Liên Dực đảo qua, từng trận từng trận gió lạnh, cỏ cây lung la lung lay, hân đánh một chưong về phía Tần Liễm.

Thanh Linh thầm giật mình, lần gặp Hách Liên Dực này, công lực của hân lại tiến triển không ít rồi.

Ổng tay áo rộng của Tần Liễm phát qua một cái, gió thổi lớn dần, mơ hồ còn có tiếng đã vỡ vụn bên tai. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên mặt hân càng lộ ra vẻ thanh quý, áo bào trắng bay phấp phới ôn nhả lộng lẫy. Hân hóa giải thế công của Hách Liên Dực, theo đó thừa cơ xuất kích.

Chưong phong giữa hai người giao nhau, tạo nên từng tiếng xé gió sắc bén như đao lướt qua gò má, mặt Thanh Linh bị chà sát đến phát đau.

Hách Liên Dực công kích không thành, thật đáng phiền, lại tiếp tục tụ chín tầng công lực trong tay phóng tới Tần Liễm lần nữa. Chưong phong bén nhọn của hân còn mang theo cả hơi thở từ thân, cỏ cây trong năm dặm xung quanh đều bị kết thành hơi sương mỏng.

Thanh Linh kinh ngạc từng to mắt, chưong pháp này của Hách Liên Dực là gì? Mà có thể nhảy mất ra lệnh cho sương đêm trên cỏ cây ngưng tụ kết thành băng lạnh.

Tốc độ tăng trưởng công lực của Hách Liên Dực thật sự quá kinh người, lần trước ở sông Thương, lúc hân đánh với Tần Liễm một trận, cùng lắm cũng chỉ mới tiếp được mấy chiêu đã thua thảm bại. Mà lần này, hai người bọn họ đã so hơn mười mấy chiêu, nhưng nàng vẫn chưa nhìn ra được ai chiếm được thế thượng phong.

Dưới ánh trăng, hai bóng người một trắng một đen đan xe qua lại, tốc độ khiến cho người bên cạnh không cách nào nhúng tay vào được.

Bọn thị vệ đi tìm Dung Thi Thi đi ngang qua bên này, thấy bầu không khí như hơi thở quỷ thần, chợt nhìn, đúng là Tần tướng và Vinh vương. Hai người kia bọn họ không dám chọc, tốt nhất vẫn nên chạy trốn nhanh lên.

Mặt mày Thanh Linh dần dần bị tụ lên một lớp sương mỏng, nàng phải bắt đầu vận khởi nội lực để làm ấm người.

Dần dần, Hách Liên Dục bắt đầu thờ hồn hên, nhưng vẫn liên tục vận động nội lực, chưởng phong sau càng mạnh hơn chưởng phong trước. Hắn liều mạng đánh một trận với Tần Liễm như vậy, cuối cùng là vì Dung Thi Thi, hay do nhìn Tần Liễm không vừa mắt?

Đột nhiên, gió lạnh ngày càng điên cuồng. Hách Liên Dục đưa hai tay lên tạo thành chưởng, chưởng phong quét về phía Tần Liễm, sau đó Tần Liễm lập tức liền bị một tầng băng lạnh bao phủ lấy toàn thân.

Tầng băng kia không quá dày, xem ra Hách Liên Dục vẫn chưa luyện công phu đến nơi đến chốn. Nhưng chờ đến lúc Hách Liên Dục dày công tôi luyện được bộ chưởng pháp kia thành công, chỉ sợ độ dày của lớp băng kia sẽ khiến người ta khó có thể tưởng tượng nổi.

Thời gian lớp băng kia đông lại trên người Tần Liễm không lâu lắm, chốc lát đã bị hắn đánh vỡ, băng nát, bột bay tán loạn tẩm dưới ánh trăng. Người nọ thật giống như từ trong tuyết bay đi ra, mộng ảo và lạnh lẽo.

Tay áo rộng của hắn giờ cao, tóc đen múa cùng gió, mặt mày lớn lên thanh bản, tư thái vừa như tiên nhân vừa như yêu tinh. Chuyển đầu ngón tay một cái, vụn băng giữa không trung nháy mắt tụ thành quả cầu đánh bật lại về phía Hách Liên Dục.

Tốc độ quả cầu băng cực kì nhanh, Hách Liên Dục ngay cả cơ hội né tránh cũng không có. Hắn bị quả cầu băng đập vào thẳng ngực, "phốc", phun ra một búng máu tươi, chân đứng không vững mà lui về sau vài bước.

Hắn lau vết máu bên khóe miệng, ngực kịch liệt đập phồng, hai mắt bốc hỏa quát: "Tần Liễm, ngươi không được quá đáng! Bản vương chỉ muốn đi tìm Trắc phi của bản vương, chẳng lẽ còn phải e ngại ngươi đánh rắm sao?"

Hắn nói đi ngoài thành từ đánh rắm, Hách Liên Dục này cũng đủ thâm ý. Liều mạng đánh nhau với Tần Liễm như thế, hắn thật sự là vì Dung Thi Thi sao? Chẳng lẽ hắn cũng biết thích một người?

"Ngươi có cần thiết ra tay ác như vậy không chứ! Ngươi..."

Hách Liên Dục còn chưa nói xong, "Cút" Tần Liễm đã lạnh lùng cắt đứt, từ trong tay áo bay ra một dây lụa trắng nhanh chóng đánh bay hắn ra xa.

Đội nhân mã được phái đi tìm kiếm Dung Thi Thi đột nhiên nhìn thấy Vinh vương nện xuống trước mặt bọn họ, vì cái đầu của mình, bọn họ không khỏi vội vàng xuống ngựa hỏi thăm: "Vương gia, ngươi có sao không?"

Nhưng Hách Liên Dục không trả lời, hắn lại bước lên một bước, phát hiện Hách Liên Dục đã sớm hôn mê. Sau đó, một đội người ba chân bốn cẳng ra sức khiêng Hách Liên Dục trở về.

Thanh Linh đến gần bên người Tần Liễm, nịnh nọt cười: "Ngươi biết chuyện này là ta làm à?" Chuyện nàng nói đến là chuyện mình bắt cóc Dung Thi Thi.

Lúc bắt cóc Dung Thi Thi, nàng cũng cũng có dự trước sẽ gây ra động tĩnh lớn như thế, nhưng Dung Thi Thi và Hách Liên Dục luôn dính nhau cả ngày lẫn đêm, muốn tìm cơ hội cướp Dung Thi Thi đi thật sự rất khó. Cho nên lúc thấy Hách Liên Dục không có trong lầu, nàng đã quyết định ra tay bắt cóc người trước.

Tần Liễm nghiêng đầu, ánh mắt lạnh buốt liền rơi xuống người nàng, dù nhìn vào đôi mắt phượng tinh mịch kia cũng không thể biết rõ hắn có tức giận hay không.

Lòng nàng rơi "lộp bộp" một tiếng, nhìn xung quanh một chút, nhìn thấy không có ai ở gần, vội vàng chân chó cười nói: "Phu quân, đa tạ ngươi ra tay tương trợ." Tiếng phu quân kia được gọi rất ôn nhu mềm mại, không khỏi khiến lòng người nào đó nháy mắt mềm nhũn ra.

Khóe miệng của hắn nhin không được cong lên, sắc mặt hơi hoãn. Nhưng một người có đáng về nam tử kêu hắn một tiếng phu quân, hắn thấy thế nào cũng rất cổ quái.

Thấy sắc mặt hắn có chút dịu xuống, lá gan nàng cũng béo phì theo, theo sờ trường giặt giặt ống tay áo hắn: "Phu quân, ta không có cố ý muốn gạt ngươi, thật đó!"

"Vi phu biết rõ" Nếu có ý lừa gạt hắn, nàng tất nhiên sẽ động tay động chân lên người hắn, ví dụ như đâm đâm vài miếng ngân châm lên chẳng hạn.

Lúc này, Bạch Nhiên đã đi tới: "Tần tướng, Nhị công tử." Hắn nhìn về phía Thanh Linh, bộ dạng muốn nói lại thôi.

"Không sao, ngươi nói đi!" Nàng nói.

"Đại đội nhân mã, tất cả đều đã bị dụ đi về phía Bắc!" Bạch Nhiên nói.

"Ừ, biết rồi, ngươi theo ta!" Thanh Linh muốn đi đến một nơi âm u, vừa định nhắc chân đi, đột nhiên cảm thấy lưng lại xuất hiện cảm giác rét lạnh cắm cắm đè nặng.

Nàng đơ người, xoay người, cười chân chó cực lớn cực lớn: "Đêm đã khuya, phu quân nên về nghỉ ngơi sớm cho tốt đi, chớ để thân thể bị mệt mỏi."

Bạch Nhiên vừa nghe vậy, da mặt nhịn không được run rẩy.

"Ừ!" Tần Liễm nhàn nhạt đáp, hẳn sẽ cho nàng một mảnh bầu trời (tự do), nên chuyện của nàng, nàng không muốn hắn can thiệp, vậy hẳn cũng sẽ không can thiệp quá nhiều.

Chung đụng với hắn lâu dài, Thanh Linh cảm thấy người này thật sự quá dễ bị dụ dỗ.

Thanh Linh và Bạch Nhiên bước vào một nơi tối tăm vắng vẻ, nàng thay da mặt thành một nam tử xa lạ, áo khoác cũng đổi sang cái khác. Cả Bạch Nhiên đi theo cũng đeo mặt nạ dịch dung lên, đổi y phục, thành bộ dáng Diệp Đàm.

Hai người tới gần chỗ giấu Dung Thi Thi, Bạch Nhiên đứng xa thông khí, lúc thấy người tới lại vội vàng lura gạt chuyển hướng.

Thanh Linh nhanh tay kéo Dung Thi Thi từ trong động ra, đỡ người nằm trên vai, lê lêch đến một con đường nhỏ rồi thi triển khinh công rời đi.

Nàng nhân lúc mọi người dùng bữa tối, đã đi thăm dò địa hình gần đây trước, đường ở đây thông ra hướng nào, căn bản cũng biết được chút ít. Nàng khiêng Dung Thi Thi cách thật xa lều Hách Liên Dục, đến một nơi đất bằng phẳng không mấy rộng rãi.

Để Dung Thi Thi xuống, đánh thức nàng ta dậy, huyết đạo còn không thêm điểm. Dung Thi Thi hiện không có võ công, muốn chạy trốn khỏi tay Thanh Linh cơ hồ là không thể.

Dung Thi Thi vừa tỉnh lại, đầu óc còn chút mơ hồ, bên tai ong ong tiếng muỗi kêu. Nhận ra đau đớn trên mặt, theo bản năng chụp một cái, đánh chết con muỗi, đồng thời cũng đánh tỉnh mình.

Dưới ánh trăng, một bóng đen bao phủ lấy nàng, nàng ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện là một nam tử xa lạ: "Là người đưa ta đến chỗ này?" Nàng bình tĩnh hỏi, thần sắc không hoảng loạn, giọng nói đáng yêu mềm mại trước sau như một.

Sao nàng lại ở cùng nam nhân này ở đây? Hách Liên Dục đâu, hắn đi đâu, sao còn chưa tới tìm nàng?

Nàng từ từ ngồi lên, thấy người kia cũng không nhúc nhích gì, lúc nàng cả gan nhắc móng lên chuẩn bị chạy đi, đùi phải lập tức bị một cục đá đánh trúng, khiến bản thân ngã nhào trên đất.

Không có võ công đứng là phiền toái, ở đâu cũng bị quản chế.

"Người muốn làm gì?" Chỗ này nhiều muỗi lạ kì, nàng theo bản năng quơ quơ tay, muốn đuổi muỗi đi.

"Người nói xem?" Giọng nam tử bình tĩnh không gợn sóng, hắn xoay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc.

Ánh mắt sáng quắc của hắn, khiến cho nàng không khỏi hiểu lầm hắn có ý tứ với mình.

"Người không nói, người ta làm sao biết chứ." Nàng sẵn giọng, mắt đưa tình với nam tử. Một cái nhăn mày, ngàn vạn phong tình.

Nam tử khẽ nhúc nhích sóng mắt, ánh mắt phức tạp, nàng nhìn không hiểu. Nhưng khi nhìn thấy sóng mắt khẽ nhúc nhích kia, nàng càng thêm khẳng định nam tử này có ý với mình.

"Ai nha, chỗ này nóng quá đi." Dung Thi Thi ngửa đầu lộ ra cái cổ thon dài, rừ mắt xuống, một tay sờ sờ túi gấm bên hông, trong mắt lóe qua tia dị thường.

Nàng vén ra cổ áo ngoài mạng che mặt, hiện ra da thịt bờ vai, dưới ánh trăng hiện lên bóng loáng mê người, lướt từ da thịt non mịn trên bả vai xuống, chỗ phía dưới như ẩn như hiện. Nàng biết bộ dáng này của chính mình rất mê người, chỉ cần người nọ không phải là một Liễu Hạ Huệ, nàng không tin hắn sẽ không có phản ứng gì.

Chân bị viên đá đánh trúng, Dung Thi Thi đưa tay chống thân mình đứng lên, để duy trì dáng đi thướt tha, nàng còn cố nhịn đau không để bản thân phải bước khập khiễng.

Không biết cời một bên vạt áo mỏng xuống đến hông là vô tình hay cố ý, nhưng thoáng cái đã bị tốp năm tốp ba con muỗi đốt lên da thịt lộ ra của nàng. Dù nàng rất muốn đưa tay lên gãi ngứa, nhưng vì bảo trì bộ dáng ưu nhã xinh đẹp, nàng nhịn!

Lúc Thanh Linh mang nàng ta đến đây, trên người nàng ta vẫn còn mặc bộ đồ ngủ, kiện y phục kia là áo yếm kết hợp váy dài mỏng. Bên ngoài còn khoác lên một màn tơ mỏng như khăn che mặt. Gió đêm thổi qua, mạng che khẽ tung bay, phong tình mỹ miều đến tột cùng.

Dưới khốe mắt Dung Thi Thi có một nốt ruồi xinh đẹp, mang theo ngàn vạn phong tình bước từng bước đến gần nam tử, lúc đã cận kề, nàng ta còn cố ý té một cái, ý đồ ngã vào trong lòng đối phương.

Khóe môi Thanh Linh giương cao, lộ ra vui vẻ khó hiểu, Dung Thi Thi đây là đang quyến rũ nàng sao?

"Ai nha, công tử, ngài thật nhẫn tâm, thấy người ta té ngã cũng không thèm tới đỡ lấy một cái." Dung Thi Thi ã chã chực khóc, điềm đăm đáng yêu nhìn nam tử.

Nam tử như bị hình dạng của nàng mê hoặc, ngồi xổm xuống, phức tạp nhìn nàng.

"Công tử..." Mắt lưu chuyển như sóng nước mùa thu, vươn tay xoa lên môi nam tử, nam tử không hề cử động. Nàng vui mừng cười đến mức quỵên rũ động lòng người, đưa ngón tay khẽ thăm dò vào trong miệng nam tử.

Không ngờ nam tử lại hung hăng nắm lấy cổ tay nàng, "răng rắc" một tiếng, xương tay đã vỡ vụn.

Dung Thi Thi đau đến môi trắng bệch, mặt mày biến hóa đủ màu, kinh hoàng nhìn nam tử: "Công tử, ngài..." Đừng để nàng thoát được đêm nay, nếu không chắc chắn sẽ lóc từng miếng từng miếng thịt của nam tử trước mắt này! Nước mắt lớn vòn quanh đôi mắt ánh ra âm độc. Đưa tay nhào về phía nam tử, nam tử khinh thường cười nhẹ một tiếng, dễ dàng đẩy ra.

"Móng tay dài quá, giống y như lão yêu phụ vậy!" Thanh Linh nhàn nhạt bốn cọt, mặt mũi Dung Thi Thi xanh mét.

Thanh Linh rút túi gấm bên eo nàng ta xuống, sau đó mở ra, khẽ hừi, khuôn mặt thanh tú lập tức hiện lên một tầng băng sương.

"Thất bộ đảo, ngươi cũng xứng dùng độc này sao!" Thanh Linh lạnh lùng nói, trong lòng chuyển đổi đến dòi sông lấp biển, thất bộ đảo là loại độc được nàng hay dùng tới ở kiếp trước, nó có tác dụng khiến toàn thân người mềm yếu vô lực đến ba ngày.

Vừa nãy ngón tay Dung Thi Thi có dính loại độc được này, sau đó thi triển mỹ nhân kế với Thanh Linh, ý đồ muốn đưa độc vào miệng nàng.

Kiếp trước, Văn Thi Dung đi theo bên người nàng, có lần lấy cơ bản thân mình không có thứ gì để phòng thân được, đặc biệt nhờ nàng dạy cho phương pháp chế ra thất bộ đảo này.

Nàng không ngờ, sẽ có một ngày Văn Thi Dung dùng thứ nàng dạy cho để đối phó với nàng.

"Sao ngươi lại biết đây là thất bộ đảo, ngươi rốt cuộc là người phương nào?" Dung Thi Thi khẩn trương hỏi, không nhiều người biết được tên loại độc được này là thất bộ đảo, người này chắc chắn có quan hệ gì đó với Mạch Sương.

Thanh Linh không trả lời nàng ta, chuyển sang vấn đề khác: "Nếu ngươi bôi độc được lên môi, thì có lẽ bốn công tử đã trúng mỹ nhân kế của ngươi rồi, đáng tiếc, đáng tiếc a." Nụ cười nàng rõ ràng là chế nhạo, tay tung lên một cái, một thanh dao găm sáng chói không hề báo trước găm lên ngực Dung Thi Thi.

Lúc rút dao găm ra, máu từ ngực Dung Thi Thi bắn vào mặt Thanh Linh, càng tỏ thêm vẻ băng hàn cho dung nhan tú lệ ấy.

"Tại sao ngươi... lại đối với ta như thế?" Trên ngực truyền đến đau đớn như khoan tim khiến nàng thật sự cảm thấy khó thở.

Thanh Linh hừ lạnh một tiếng, không nói gì, chỉ lấy ra một chai thuốc bột từ lòng ngực, đổ vào vết thương trên ngực Dung Thi Thi. Máu ngừng chảy, nhưng cảm giác đau nhức như khoan tim vẫn còn như cũ, đáng sợ nhất chính là nàng ta còn chẳng thể ngất đi.

"A, đau quá.... Ngươi giết ta đi... Đau quá.... A!" Dung Thi Thi đau đến nước mắt nước mũi giàn giụa, sắc mặt trắng bệch. Giọng như dã thú đang gào thét, không để ý hình tượng bỏ nhào xuống mặt đất mà lăn lộn, quả đúng là sống không bằng chết.

Thanh Linh nhìn nữ tử thống khổ lăn lộn trên mặt đất, vẻ mặt trầm tĩnh không chút gợn sóng.

"Giết ta, giết ta... Cầu xin ngươi!" Dung Thi Thi thống khổ kêu rên.

Thanh Linh lạnh lẽo cười một tiếng, giết ngươi chẳng phải là còn tiện nghi cho ngươi sao. Chết mới là giải thoát tốt nhất, còn sống sót là vẫn còn phải chịu lấy thống khổ. Nàng sẽ không giết Dung Thi Thi, và cũng không để nàng ta được sống khá giả.

Độc phần "Trùy tâm" vừa chế vào vết thương Dung Thi Thi vốn là thứ chuẩn bị đặc biệt dành riêng cho nàng ta, "Trùy tâm" có thể khiến cho người bị trúng độc sẽ bị đau nhức mỗi tháng một lần, lần sau đau hơn lần trước, không có thuốc nào giải được.

Nàng ta chỉ nhìn thấy Thanh Linh chế biến thất bộ đảo, khoan tim thì không.

Dung Thi Thi, kiếp trước ngươi khiến ta nhận lấy hết các loại đau đớn như khoan tim, kiếp này ta cũng sẽ bắt ngươi nếm thử hết phần đau đớn đó!

Dung Thi Thi lăn lộn nửa canh giờ, đau nhức kia dịu đi, cả người nàng ta như con cá chết, vô lực quỳ rạp trên đất. Đôi mắt vì khóc quá nhiều mà sưng đỏ, tóc tai trên đầu mất trật tự, mạng che mỏng trên người bị rách mướp nhiều chỗ.

"Còn muốn nhận cảm giác thêm một lần đau nhức như bị khoan tim như vậy nữa không?" Thanh Linh ngồi xổm xuống bên cạnh Dung Thi Thi hỏi.

"Không..." Nhắc tới cảm giác đau nhức sống không bằng chết kia, Dung Thi Thi co người lại một tí, giọng khàn khàn kiên quyết trả lời.

Thanh Linh cười lạnh: "Ừ, tốt, chỉ cần ngươi thành thật trả lời ta vài câu hỏi, hơn nữa còn phải nhanh nha, như vậy ta có thể không để ngươi phải chịu đau đớn kia nữa!"

"Bây giờ ta bắt đầu hỏi, ngươi tốt nhất nên thành thật cho ta, nếu trả lời chậm, hắc hắc..." Còn phần nếu chậm sẽ như thế nào, Thanh Linh không nói rõ, chỉ cười âm trầm.

"Ngươi là ai?" Thanh Linh hỏi rất nhanh, không chừa chút thời gian cho người ta suy tư.

Dung Thi Thi vẫn chưa lấy lại tinh thần, chỉ chậm chốc lát: "Ta là Dung Thi Thi."

"Ngươi trả lời chậm" Thanh Linh nhàn nhạt nói, lấy ra một bình nhỏ, bên trong chai là loại độc "rưng rưng" có thể dẫn phát độc "Trùng tâm" trong người Dung Thi Thi.

Thanh Linh mở nắp bình ra, để sát mũi Dung Thi Thi, Dung Thi Thi ngửi được mùi của độc "rưng rưng", độc "Trùng tâm" trong cơ thể lập tức phát tác.

"A... Không cần... Không cần... Cầu xin ngươi tha cho ta đi!" Đau nhức đến tê tâm phế liệt khiến nàng ta lăn lộn trên đất lần nữa, ước chừng nửa thời gian uống cạn chung trà, loại đau đớn này mới dần hoãn xuống.

"Văn Thi Dung là ai?" Thanh Linh mau miệng hỏi.

Dung Thi Thi do dự một lát: "Không biết!"

"Trả lời chậm, còn nói dối, xem ra ngươi rất thích cảm giác thống khổ khi độc "Trùng tâm" phát tác, rất tốt vậy ta thành toàn cho ngươi!" Thanh Linh lại bức Dung Thi Thi hít vào "rưng rưng" lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Ta Như Vậy Rất Hư, Ngươi Còn Thích Ta Không?

Dung Thi Thi một lần nữa bị đau, khí lực toàn thân tựa như tan hết, sức đề giờ tay cũng không có. Cô hộc phát đau, thanh âm khàn khàn nhưng vẫn nghe ra nàng ta muốn nói gì.

"Văn Thi Dung rốt cuộc là ai?"

"Là ta!" Dung Thi Thi khổ sở nói.

"Tôi nay ta rất hưng phấn, nếu như ngươi không thành thật hoặc trả lời chậm chể, chờ ngươi đêm nay là con đau thấu xương đây. A! Đúng rồi! Ngươi cứ yên tâm trả lời vấn đề của ta, ta sẽ không để người nào tìm đến ngươi đâu." Thanh Linh đứng trên cao nhìn xuống Dung Thi Thi đang nằm thê thảm trên mặt đất.

Thanh Linh hỏi rất nhanh, nàng muốn làm cho đối phương có cảm giác khẩn trương, không cho đối phương một cơ hội nào. Chỉ có khi vừa nghe đến vấn đề không có chút suy tư liền trả lời, đó mới là chân thật.

"Không cần cố gắng nói láo, chuyện của ngươi, người khác không biết nhưng ta lại biết rất rõ. Mạch Sương chết như thế nào?" Thanh Linh mới vừa rồi nói rất chậm nhưng đến câu hỏi cuối lại hỏi rất nhanh.

Trên mặt Dung Thi Thi thoáng qua vẻ kinh hoàng: "Tự sát." Thời điểm nàng ta giết Mạch Sương, nàng ta đã xác định xung quanh không có ai, người trước mặt nhất định cũng không biết.

Đang lúc nàng ta tự cho mình là đứng ngoài ý muốn lại ngửi thấy mùi Hàm Lệ, cơn đau khoan tim trong cơ thể lại phát tác.

"Ngươi thú lắm! Mạch Sương rõ ràng chết trên tay ngươi! Ngươi thật đúng là heo chết không sợ bị băm canh, ngươi đây là đang nghiệm đau đúng không? Đừng cho là ta không biết ngươi nói láo, ta nói rồi, chuyện của ngươi người khác không biết nhưng ta biết rõ, ngươi coi lời ta nói như gió thoảng qua tai đúng không?" Thanh Linh giận giữ nói.

"A... là ta giết, ngươi mau thả ta, ngươi bỏ qua cho ta đi, ô ô ô..." Dung Thi Thi khóc không thành tiếng.

Lần này, Trùng Tâm trong cơ thể Dung Thi Thi ước chừng phát tác đúng một canh giờ.

Dung Thi Thi vừa đau vừa mệt, nhiều lúc muốn cứ thế mà ngất đi. Nhưng mỗi lần nàng ta ngất là tên nam nhân kia lại đâm ngón châm vào huyệt làm nàng ta muốn ngất mà không ngất được.

Tên nam nhân này quá đáng sợ, nhất định hẳn là ma quỷ! Hẳn là ai? Làm sao hẳn biết chuyện nàng ta giết Mạch Sương? Hẳn rốt cuộc đã biết bao nhiêu?

Toàn thân cao thấp không chỗ nào là không đau, thật khó chịu, thật muốn hôn mê cho rồi.

Thanh Linh dùng chân đạp Dung Thi Thi: “Dung Thi Thi. . .”

“Người hỏi, người hỏi, lần này ta sẽ nói. . . sẽ nói hết.” Dung Thi Thi cắn chặt răng nói.

“Hừ, người như vậy là tốt nhất, nếu không người không chỉ phải chịu Trùng Tim phát tác đơn giản thế đâu.” Thanh Linh thanh âm ác độc đe dọa.

Dung Thi Thi sắp bị hành hạ đến không còn ra hình dạng người, nam nhân này thật đáng sợ. Nàng ta không rõ hẳn rốt cuộc đã biết bao nhiêu, làm sao mà nàng ta còn dám nói láo?

“Dung Thi Thi và Văn Thi Dung là ai?” Thanh Linh nhanh chóng hỏi.

Ăn nhiều đau đớn rồi, Dung Thi Thi cũng không dám do dự liền trả lời: “Đều là ta.”

“Người làm sao có Thất Bộ Đảo?” Cơ hồ nàng ta vừa trả lời xong Thanh Linh đã tiếp tục ra một vấn đề khác, căn bản không cho Dung Thi Thi cơ hội do dự.

“Ta tự làm.”

“Ai dạy người?”

“Mạch Surong.”

“Người cùng Mạch Surong từng có quan hệ như thế nào?”

“Chủ tớ.”

“Người là ai?”

“Dung Thi Thi.”

“Văn Thi Dung là ai?”

“Là ta, Dung Thi Thi.”

“Người lấy đâu ra Thất Bộ Đảo?”

“Tự làm.”

Thanh Linh hỏi đi hỏi lại Dung Thi Thi mấy vấn đề, đem Dung Thi Thi xoay đến chóng mặt rồi mới hỏi: “Tại sao giết Mạch Surong?”

“Muốn lập công.”

“Vì sao người lại lưu lại bên cạnh Mạch Surong?”

“Chủ thượng phân phó.”

“Người nguyện trung thành với tổ chức?”

“Đúng.”

“Là tổ chức nào?”

Dung Thi Thi vừa muốn mở miệng, đột nhiên sắc mặt nàng ta hoảng hốt, vẻ mặt hiện rõ vẻ kinh hoàng, môi run run: “Vấn đề này dù ta đau đến chết cũng không thể nói.”

Chủ thượng của Dung Thi Thi là thần thánh phương nào? Có thể khiến cho nàng ta nói đến tổ chức lại bày ra vẻ mặt hoảng sợ đến vậy?

“Văn Thi Dung là ai?” Thanh Linh lại tái diễn vấn đề, nhìn vẻ mặt nàng ta hoảng sợ, nàng cũng biết hiện tại cũng khó hỏi cho ra lẽ. Vậy thì nàng hỏi cái khác, để xem có thể moi từ miệng Dung Thi Thi thông tin nào khác không?

“Là ta.”

“Sau khi Mạch Surong chết, người đi đâu?” Theo như Vô Ảnh nói Mạch Surong vừa chết Văn Thi Dung liền biến mất, nàng thật tò mò không biết Dung Thi Thi đi nơi nào.

“Đi chịu phạt.”

“Tại sao phải chịu phạt?”

“Làm trái ý tứ Chủ thượng.”

“Ngươi thích Hách Liên Dực sao?”

“Không thích.”

“Tại sao lại bên cạnh hắn?” Chẳng lẽ do Chủ thượng của Dung Thi Thi chỉ điểm.

“Muốn đến Tiêu Dao thành.”

Hừ, Dung Thi Thi cũng là một con hát tốt nha, không thích Hách Liên Dực nhưng cả ngày có thể cùng hắn dính một chỗ, động tới động lui hôn nhau cũng đã làm: “Hách Liên Dực có thể khiến nước ngưng thành sương, hắn luyện loại võ công gì?”

Dung Thi Thi cùng hắn cả ngày quấn lấy nhau, Hách Liên Dực công phu kì dị, nàng ta có nào lại không biết.

“Hàn Băng chương.”

“Làm sao ngươi biết?”

“Ta đưa cho hắn luyện.”

“Ngươi lấy ở đâu bộ pháp này? Tại sao bản thân ngươi không luyện?”

“Ta từ tổ chức trộm được, luyện Hàn Băng chương bắt buộc phải có nội lực.” Mà nàng ta lại không có nội lực, không cách nào luyện được.

“Hách Liên Dực đã luyện được Hàn Băng chương?” Thanh Linh nhìn Hách Liên Dực chưa thông thạo lắm, hắn có thể chưa luyện được bao lâu.

“Không có.”

“Hàn Băng chương gồm mấy tầng? Hắn luyện đến tầng thứ mấy rồi?”

“Mười tầng, hắn luyện đến tầng thứ ba.”

Thanh Linh thầm giật mình, mới luyện được ba tầng mà đã có uy lực như thế, nếu hắn luyện thành chẳng phải là càng đáng sợ hơn sao?

“Hách Liên Dực tại sao lại nạp ngươi làm trắc phi?” Thanh Linh vẫn không quá tin tưởng việc Hách Liên Dực thích nàng ta.

“Bộ Hàn Băng chương pháp ta chỉ đưa cho hắn một phần. Hắn muốn luyện tiếp cho nên mới lấy lòng ta, nạp ta làm trắc phi.”

Rõ ràng là không thích đối phương còn ngày ngày gắn bó keo sơn, hai người này đúng là tuyệt phối.

“Ngươi vì sao muốn đi Tiêu Dao thành?”

“Muốn lấy Thánh quả.”

“Ngươi vì sao mất hết võ công?”

“Chủ thượng hạ lệnh phế.”

“Chủ thượng ngươi là nam nhân hay nữ nhân?”

“Không biết.” Dung Thi Thi trả lời rất nhanh, nhìn không giống như nói dối nhưng nói nếu ngay cả Chủ thượng của mình cũng không biết là nam nhân hay nữ nhân thật làm cho người ta khó tin.

“Làm sao ngươi không biết?”

“Mỗi lần Chủ thượng ra lệnh đều có người đến truyền lời.”

“Ngươi cùng Mạch Sương từng có quan hệ như thế nào?” “Quan hệ chủ tớ.”

“Thánh quả Tiêu Dao thành sắp chín?”

“Đúng.”

“Làm sao ngươi biết?”

“Ta là người của Tiêu Dao thành.” Lời vừa ra khỏi miệng Dung Thi Thi liền hối hận nhưng nàng ta có thể không trả lời sao? Nàng ta có thể nói láo sao? Tên nam nhân ma quỷ này đến cả việc nàng ta giết Mạch Surong cũng biết, khó bảo toàn việc hắn không biết nàng ta là người Tiêu Dao thành.

Dung Thi Thi là người Tiêu Dao thành, chẳng có lẽ Chủ thượng của nàng ta cũng là người Tiêu Dao thành?

“Người làm thế nào liên lạc với Chủ thượng người.”

“Chủ thượng phái người đến.”

“Thời gian?”

“ta làm trái ý tứ Chủ thượng, ngài sẽ không phái người tới nữa?”

“Có ý gì?”

“Ta tự do.”

“Chủ thượng người là người Tiêu dao thành?”

“Liên quan đến Chủ thượng ta không biết gì cả.”

“Người làm trái ý Chủ thượng là có ý gì? Chủ thượng chỉ phế võ công người liền dễ dàng bỏ qua?”

“Ta trộm bí kíp võ công.”

“Vấn đề tiếp?”

“Ta có đau chết cũng không nói.”

Thanh Linh đột nhiên đem Hàm Lệ đến mũi nàng ta làm độc trong cơ thể nàng ta tái phát: “Người trả lời ta vấn đề này, ta sẽ không để người đau đớn.”

Lần này Dung Thi Thi chính là có đau đến chết cũng không chịu nói, Thanh Linh biết không mọi được tin tức từ miệng nàng ta được nữa.

Dung Thi Thi một lần nữa vô lực nằm trên mặt đất, Thanh Linh vẩy nhang chiều muối đã mài thành bột mà nàng xin được của Lãnh Ly lên người Dung Thi Thi: “Dung Thi Thi, mặc dù ta rất hận người nhưng người yên tâm, ta sẽ không để cho người chết một cách dễ dàng đâu.” Mặc dù Dung Thi Thi lưu lại bên người Mạch Surong là phục ý chỉ của Chủ thượng, nàng ta cũng là bất đắc dĩ, nhưng nàng ta lại chính tay giết chết Mạch Surong, nợ mạng phải trả bằng mạng, nợ máu phải trả bằng máu.

Dung Thi Thi suy nghĩ đến việc vẫn phải chịu con đau từ Truy Tâm, thà nàng ta chết còn thống khoái hơn.

Nhang chiều muối rất nhanh đã có tác dụng, muối bốn phía chen chúc nhau mà đến. âm thanh “ong ong” như gió lốc khiến người thấy thật khủng khiếp.

Muối nơi này vừa to lại vừa có độc, cắn một cái cũng cảm thấy ngứa muốn chết.

Dung Thi Thi bị một đám muối đông nghẹt đốt đến thê thảm không nổi nhìn nhưng nàng ta giờ phút này chả còn hơi sức đâu mà đuổi muối nữa.

Cả người nàng ta tựa như một đồng thịt mặc cho muối đốt.

Mà nam nhân khiến nàng ta hận lại cởi tấm áo choàng của nàng ta để muối có thể cắn thuận lợi hơn.

Hắn với ma quỷ thật giống nhau!

Dung Thi Thi quả thật khóc không ra nước mắt, nàng ta vẫn không hiểu mình đến cùng đã đắc tội gì với nam tử này.

Làm chuyện này xong, Thanh Linh lưu lại cho Dung Thi Thi một mạng rồi rời đi. Nơi này nặc dù xa nhưng Hách Liên Dục kiểu gì cũng sẽ tìm đến, chỉ mong khi Hách Liên Dục tìm được thì nàng ta vẫn còn nằm ở đây.

Thanh Linh dọc con đường lúc đi đến để trở về, nàng liền thấy giữa con đường nhỏ một bạch y nam tử, hắn đứng yên lặng ở đấy cũng có một phen ý vị khiến cho nguyệt hoa đường như cùng âm đạm.

Ánh trăng sáng ngời, bạch y nam tử phong thái linh lung, đứng im như thể đang dưỡng thần, không xô bồ, không vội vàng như đang thưởng thức ánh trăng một cách lạnh nhạt. Cũng không biết hắn đã đứng đó bao lâu, cho đến khi Thanh Linh xuất hiện, gương mặt bạch ngọc chậm rãi nở nụ cười.

Nụ cười hắn tựa ngàn hoa bung nở, mây quang trắng sáng, tâm loạn ý phiền cũng theo nụ cười của hắn chậm rãi biến mất.

Hắn cười trông rất đẹp, nàng thực thích nhìn hắn cười.

“Người không phải ở trên xe ngựa nghỉ ngơi ư? Sao lại đi theo rồi?” Nàng tiến về phía hắn, cười tủm tỉm hỏi.

“Lo lắng cho nàng.” Tần Liễm trả lời.

Chỉ đơn giản ba chữ cũng đủ khiến lòng nàng ấm áp.

Tần Liễm duỗi tay về phía nàng, nàng sùng sốt một chút rồi cũng để bàn tay vào tay hắn.

Hắn kéo tay nàng đi về phía trước, đường nhỏ tương đối hẹp, nàng đi phía sau hắn, trở tay liền cảm lấy tay hắn.

“Mới vừa rồi ta hành hạ Dung Thi Thi người đều nhìn thấy?” nàng ở phía sau kéo hắn một cái ý bảo hắn dừng lại.

Hắn dừng bước, quay đầu lại trả lời nàng: “Ừ, thấy được.”

“Ta như vậy rất hư, người còn thích ta không?” Nàng ngửa đầu, cẩn thận hỏi hắn, sức lực nắm tay hắn không tự chủ tăng thêm mấy phần.

Hắn nhìn nàng, khóe môi giương lên một nụ cười sáng lạn, hắn in một nụ hôn giữa lòng mày nàng: “Chỉ cần trong lòng phu nhân có vì phu, vì phu sẽ luôn thích phu nhân.”

“Ta không phải người tốt người vẫn cứ thích ta sao?” Nàng vẫn không khỏi lo lắng.

“Ừ, vẫn sẽ thích. Phu nhân muốn làm gì cứ thả tay mà làm, nếu xảy ra chuyện gì vì phu sẽ chịu trách nhiệm thay nàng.” Hắn dừng một chút rồi lại nói: “Người khác sống chết cùng vì phu không liên quan, vì phu chỉ cần phu nhân mạnh khỏe là được.”

Ý là chỉ cần nàng nguyện ý, dù là chuyện thương thiên hại lý cỡ nào, hắn đều không quản, chỉ cần nàng không việc gì là được.

Nghe vậy khóe môi nàng cong lên, cười nói: “Người là Thừa tướng Nam Hạ, cũng coi như là quan phụ mẫu của dân chúng, nói người khác chết sống không liên quan đến người nghe chừng cũng không hợp lý.”

Hắn cười nhạt một tiếng không trả lời, hắn tuy là Thừa tướng Nam hạ nhưng tự chung chính hắn cũng không phải loại người tốt lành gì.

“Giảng co cả buổi tối, thừa dịp trời chưa sáng nhanh về nghỉ ngơi thôi.” Hắn nhẹ kéo tay nàng nhưng nàng vẫn bất động.

“Sao vậy?” Hắn nghi ngờ nhìn nàng.

“Phu quân, ta rất mệt, không đi được nữa, chàng công ta được không?” Dù sao nói này cách lều Hách Liên Dục còn rất xa, để hắn công nàng một đoạn đường cũng chẳng ai nhìn thấy.

“Vì phu bồi phu nhân giảng co cả buổi tối cũng rất mệt mỏi mà, lưng cũng không còn hơi sức. Chỉ là nếu phu nhân hôn vì phu một cái, có lẽ vì phu cũng sẽ hết mệt mỏi. À, đúng rồi, trước hôn một cái trước nào.” Hắn bấu môi, ngón tay trắng nõn chỉ vào môi mình, một ánh mắt đáng thương nhìn nàng.

“Ta không hôn.” Nàng đi đến phía sau hắn, nhảy lên lưng hắn, hai chân quấn chặt lưng hắn, hai tay ôm cổ hắn.

Sắc mặt hắn cứng đờ, bất đắc dĩ cứng chiều cười một tiếng, hai tay giữ chân nàng để cho nàng trên lưng hắn càng thêm an ổn và thoải mái: “Phu nhân, nàng thật sự là thiên kim tiểu thư Diệp phủ sao?” Hắn công nàng rất vững vàng, vừa đi vừa hỏi.

Nàng nghịch nghịch dây buộc tóc tuyết sắc của hắn: “Người không phải là đã sớm biết sao?”

Hắn thì thầm nói nhỏ: “Thế nào một chút dáng vẻ khuê môn tú nữ cũng không có?” Trông như người vô lại vậy, dáng vẻ dè dặt của một thiên kim tiểu thư cũng không có nốt, da mặt lại còn dày hơn cả tường thành.

Thanh Linh kiếp trước thường nữ phần nam trang chạy trong quân doanh, cái gì gọi là thiên kim dè dặt e lệ cũng bị nàng quăng sạch, ngược lại dáng vẻ lưu manh vô lại của nam nhân nàng lại học được mười phần.

“Người nói cái gì?” Nàng nhẹ nhàng siết cổ hắn, giọng uy hiếp rõ rệt, hiển nhiên một bộ dạng cường hào ác bá.

“Phu nhân đối xử với vì phu như vậy, đừng dữ vậy chứ.” Hắn phản kháng.

“Ta cứ thích hung dữ với người đấy.” Nàng cười thật sâu, lúc này từ móng lại truyền đến cơn đau: “Này, người đừng bấm, đau a!” Nàng nghĩ từ trên lưng hắn nhảy xuống, ai ngờ hắn giữ thật chặt chân nàng khiến cho nàng không có cách nào xuống.

Leo lên lưng hắn thì dễ chứ leo xuống thì khó, giống như lên thuyền giặc thì dễ mà xuống thì không có cách nào.

“Còn thích hung dữ với vì phu sao?” Đang nói chuyện hắn lại tiếp tục bấm nàng thêm cái nữa.

Nàng liền kịp thời đáp: “Không dám a.”

“Ngoan.” Hắn vỗ vỗ mông nàng.

Mặt dày có tiếng của nàng rất vô dụng mà đồ lên, sông nhiều năm như vậy, trừ kiếp trước khi còn bé, phụ thân sẽ đánh cái mông nhỏ của nàng còn chưa có người nào dám vỗ mông nàng như hần đầu.

Nằm trên lưng hần, nàng cảm thấy rất an tâm, tựa như dù xảy ra bất cứ việc gì, hần vẫn cứ cõng nàng như vậy.

“Tần Liễm.” Nàng gọi, đem da mặt dịch dung lấy ra.

“Ừ.” Hần nhàn nhạt đáp lại nàng.

“Ta cũng vậy, sẽ luôn luôn thích chàng.” Nàng đưa đầu lại gần tai hần.

Sau đó hần nghe thấy tiếng “chục”, nàng hôn một cái thật kêu trên mặt hần.

Hần nắm chân tay nàng thật chặt: “Phu nhân, lúc hôn vì phu nàng nên tháo mặt nạ ra.”

“Cầm.”

Như vậy là tốt rồi, cùng một gương mặt nam tử thân thiết, hần vẫn là không thoải mái.

“Lúc hôn chàng ta sẽ đeo lên.” Nàng cười hi hi nói láo, nhưng cái mông liền bị người dùng sức bấm, đau đến nỗi nàng cười không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 82: Hai Người Này Thật Không Biết Xấu Hồ

Editor: Yên Nhi

Hách Liên Dực bị một chương của Tần Liễm đánh bay, bản thân bị trọng thương, bây giờ còn đang nằm nghỉ ngơi trên giường.

"Vương gia, ngài bị trọng thương rồi, tốt nhất là đừng nên dùng nội lực trong vòng mười ngày." Một đại phu tuổi trung niên đi theo Vinh vương phủ nói với Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực vừa nghe, mày kiếm hơi nhíu, sắc mặt ảm đạm, âm trầm nói: "Bỏn vương bị thương thế kia còn phải mười ngày không được dùng nội lực sao?"

Đại phu thấy sắc mặt Hách Liên Dực không tốt, nơm nơm lo sợ trả lời: "Vâng"

"Àm" một tiếng, Hách Liên Dực cầm lên một chén thuốc ném xuống đất: "Người làm ăn thế hả? Chỉ là vết thương nhỏ nhỏ thế này mà bảo Bỏn vương không được dùng nội lực mười ngày sao? Bỏn vương nuôi người có ích gì nữa chứ!"

"Vương... Gia bớt giận!" Đại phu khiếp đảm nói, cúi thấp đầu, nhìn cũng không dám nhìn Hách Liên Dực một cái: "Ngài bị nội thương, nô tài đã dùng thuốc tốt nhất...."

"Biến, cút ra ngoài, đồ phế vật vô dụng!" Hách Liên Dực bùng cháy lửa giận kịch liệt, một tay đánh lên giường. Tần Liễm, bản vương quyết không để người được lớn lối quá lâu đâu!

Trời sáng, người được phái đi tìm Dung Thi Thi cuối cùng cũng có tin tức truyền về.

Lúc đội nhân mã đi tìm Dung Thi Thi thì phát hiện ra nàng ta đã nằm trên mặt đất hết như người chết. Y phục không chỉnh tề, vết máu loang lổ trên ngực, da thịt trên người lộ ra mảng lớn vết đỏ chằng chịt, nhìn vô cùng đáng sợ.

Lúc những người kia chứng kiến tốp năm tốp ba con muỗi vẫn còn đang đốt trên người nàng thì mới hiểu được những chỗ sưng đỏ ấy là do bị muỗi cắn. Bị muỗi cắn đến thế thảm như vậy, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Sau khi Hách Liên Dực nhìn thấy bộ dáng giống như quỷ kia của Dung Thi Thi, đầu tiên là kinh hãi một chút, sau đó chính là tức giận ngập trời.

Dung Thi Thi là Trắc phi của hần, người khác khi dễ nàng ta, chính là khi dễ hần!

Đáng giận, là ai dám giẫm lên đầu Bỏn vương vậy! 14

Càng như thế, hần càng khát vọng có được quyền lực, chỉ khi đạt được quyền lực tối cao, lúc đó hần muốn ai chết còn không phải chỉ bằng một lời nói

thôi sao? Chứ không phải như bây giờ bị khi dễ còn không cách nào đòi lại được.

Dung Thi Thi bị trọng thương, từ khi hấn mang nàng về sau vẫn nằm ở trên giường đến nay vẫn chưa tỉnh.

Đám người Tần Liễm và Tĩnh Vương không chờ đợi Hách Liên Dục, mà cứ xuất phát trước. Dù Hách Liên Dục cũng rất nóng lòng muốn lên đường sớm, nhưng lo lắng Dung Thi Thi bị thương không thể đi đường xa, hấn không thể không nhẫn nại chờ.

Hấn muốn kiên trì chờ, ngay cả ông trời cũng không cho phép.

Buổi trưa, mây đen cuộn cuộn đầy trời, giọt nặng giọt nhẹ rơi rải như mực đổ. Cả bầu trời không lâu sau liền lập tức tối xuống, rõ ràng vẫn còn chạng vạng, nhưng sắc trời bây giờ lại hết như đang buổi tối. l

Gió mạnh thổi tới, ô ô rung động, cây cối xung quanh kịch liệt lay động, như sắp bị nhổ tận gốc đến nơi.

Đầu lều Hách Liên Dục chính là chỗ gió nổi cuồng, gió lớn thổi qua, khiến lều kia thiếu chút nữa đã bị thổi lật. Hấn bắt đắc dĩ phải hạ lệnh cho người vội vàng thu lều lại.

Tiếng sấm cuộn cuộn, tia chớp chói mắt.

Rất rõ ràng, chỗ này không bao lâu nữa sẽ phải gánh chịu một tràng bão táp.

Người nhận lệnh Hách Liên Dục đi tìm nơi trú mưa gần nhất đã về báo lại, trăm dặm phía trước có một sơn động rất lớn có thể để trú mưa. Trùng hợp, bên trong hang động lớn đó, đám người Tần tướng, Lãnh thế tử và Diệp nhị công tử đã xuất hành đi trước kia cũng đang có mặt ở đó.

Hách Liên Dục và Dung Thi Thi lên xe ngựa rồi đi trước, lệnh một nhóm người ở lại dọn dẹp đồng lều gì gì đó.

Trong xe ngựa, Dung Thi Thi mới vừa tỉnh lại, chỉ cử động nhẹ cũng đủ tác động đến vết thương trên ngực, đau đến khiến nàng ta phải than nhẹ một tiếng. Những chỗ bị muỗi đốt trên người, đã có người bôi thuốc, dù không còn ngứa, nhưng dấu vết màu đỏ bị muỗi cắn để lại vẫn còn đó, thoát nhìn vẫn khiến cho người ta nổi da gà.

"Thi Nhi, nàng tỉnh rồi?" Hách Liên Dục ở bên cạnh vui vẻ nói.

Dung Thi Thi nghiêng đầu, vừa nhìn thấy Hách Liên Dục, liền lập tức ỉa chã như chực khóc: "Vương gia..., ngài nhất định phải báo thù cho Thi Nhi."

"Thi Nhi, rốt cuộc là ai đã bắt nàng đi?" Hách Liên Dục hỏi.

"Thi Nhi không biết rõ hấn là ai, chỉ biết hấn là một nam tử. Nhưng nếu để ta gặp lại hấn lần nữa, ta chắc chắn có thể nhận ra." Dung Thi Thi cắn răng, âm độc nói.

Hách Liên Dục đưa một tay cầm tay nàng ta, bộ dáng áy náy và đau lòng, hấn đột nhiên đưa tay còn lại lên che ngực, vẻ mặt vô cùng thống khổ: "Thi Nhi, để nàng chịu ủy khuất rồi!"

"Vương gia, ngài bị sao vậy?" Dung Thi Thi lo lắng hỏi.

"Không có.... không có chuyện gì lớn, chỉ là bị Tần Liễm đã thương thôi." Hách Liên Dục nói, mặt càng lộ ra vẻ thống khổ cùng cực, lực siết lấy tay Dung Thi Thi lại tăng thêm vài phần.

"Vương gia, ngài làm Thi Nhi đau."

"Thật xin lỗi nàng Thi Nhi, không làm nàng bị thương chứ?" Hách Liên Dục làm như đang nhịn đau nói.

"Vương gia, thương thể của ngài có nặng lắm không?"

"Thi Nhi" Hách Liên Dục thâm tình chân thành nhìn Dung Thi Thi đầy ôn nhu, phảng phất như giữa khoảng trời đất bao la rộng lớn này, hấn chỉ thấy được mỗi nàng ta mà thôi: "Võ công của họ Tần kia quả thật quá lợi hại, mặc dù bản vương đã luyện hàn băng chương của nàng đưa cho, nhưng vẫn không chịu nổi một kích của hấn.

Ánh mắt hấn nhìn Dung Thi Thi ngày càng thâm thúy hơn, trong thâm thúy còn lộ lộ ra ôn nhu, tựa như có thể nhấn người chết chìm ở trong đó, chỉ nghe hấn nói tiếp: "Thi Nhi, hàn băng chương có mười cuốn, nhưng nàng chỉ đưa cho bản vương ba cuốn, dù bản vương có dày công tôi luyện ba cuốn kia cách mấy đi nữa cũng không thể đánh lại được tên họ Tần kia.

Thi Nhi, nàng cứ chậm chạp không chịu đưa bảy cuốn còn lại ra cho Bản vương, là đang hoài nghi tâm lòng Bản vương dành cho nàng sao? Chẳng lẽ đến bây giờ nàng vẫn chưa hiểu rõ lòng của Bản vương?" Trong mắt của hấn toát ra cảm xúc đau đớn.

Nói nhiều như thế, hóa ra là muốn để cho nàng giao ra bảy cuốn hàn băng chương còn lại.

Lúc Hách Liên Dục thiết kế Mạch Sương thì nàng đã nhận ra Hách Liên Dục là loại người vô tâm vô tình, hấn vốn không hề thích bất kỳ ai.

Hừ, vẻ mặt trông có vẻ thổng khổ như vậy, nhưng trên trán lại không phải đang toát mồ hôi lạnh không ngừng đó sao? Mặc dù lòng nàng thầm khinh thường, nhưng sắc mặt không đổi.

"Thì Nhi, trừ nàng ra, Bốn vương không cách nào yêu người khác được nữa, vậy tại sao nàng lại không tin Bốn vương mà trao lòng mình cho Bốn vương chứ?" Hắc đầu lòng và bất đắc dĩ nói, nếu nàng không biết rõ Hách Liên Dực là một kẻ vô tâm vô tình, chỉ sợ sớm đã bị bộ dạng thâm tình giả mù sa mửa của hắn lừa rồi.

Dung Thi Thi si ngốc nhìn hắn, trong đôi mắt ngập nước lóe ra sắc thái dịu dàng, vờ làm ra bộ dáng cảm động sâu đậm khôn cùng: "Thì Nhi muốn giao bảy cuốn còn lại cho Vương gia, nhưng hiện tại ta không có mang theo bảy cuốn đó trên người. Vương gia, chỉ cần ngài giúp ta đoạt được thánh quả, sau khi trở lại Hạ Thành, Thì Nhi chắc chắn sẽ dùng hai tay của mình để dâng bảy cuốn đó lên cho ngài."

Người trong Tiêu Dao Thành không được tự tiện ra khỏi thành, tự ý ra khỏi thành chắc chắn sẽ bị phạt rất nặng.

Dung Thi Thi từ nhỏ đã không có cha, chỉ có mỗi một người tỷ tỷ, sống ở trong một thôn trang nhỏ.

Có một năm, trong thôn gặp phải lũ lụt. Nàng và tỷ tỷ bị lạc nhau khó khăn chạy trốn, chính là lúc đó nàng đã gặp được thành chủ Tiêu Dao Thành. Thành chủ thấy nàng đáng thương, tuổi nàng lại không lớn hơn bao nhiêu so với nữ nhi nhà hắn, nên dẫn nàng về Tiêu Dao Thành, sau khi trở về thành thì nàng trở thành tỷ nữ bên cạnh nữ nhi ruột thịt của Thành chủ.

Bốn năm trước, nàng vì muốn đi ra thế giới bên ngoài Tiêu Dao Thành và muốn tìm về tỷ tỷ ruột của mình, nhưng trên thân lại không có tiền, nên đã trộm cắp chút bảo vật quý giá ra khỏi thành.

Vụng trộm len lén ra khỏi thành, Thành chủ sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng còn trộm đồ, Thành chủ lại càng không thể bỏ qua cho nàng.

Lần này nàng trở về, là muốn mượn sự che chở của Hách Liên Dực để trở lại Tiêu Dao Thành. Nàng là Trắc phi của Vinh Vương, Thành chủ không nể mặt thầy tu thì cũng phải nể mặt phật tổ, chỉ cần có Hách Liên Dực che chở cho nàng, Thành chủ sẽ không thể làm gì nàng được.

Nghe Dung Thi Thi nói bảy cuốn còn lại không có ở trên người nàng ta, Hách Liên Dực dù lòng có không vui, nhưng trên mặt lại không biểu lộ ra gì, ngược lại thần sắc càng thêm thâm tình: "Được, Bốn vương đáp ứng nàng."

Dung Thi Thi chuyển mắt một cái: "Không đúng, cái này trước kia ngươi đã đáp ứng rồi." Trước đó lúc nàng giao ba cuốn hàn băng chương cho hắn thì nàng đã đưa ra yêu cầu này, lúc đó hắn cũng đã chính miệng đồng ý.

"Nàng muốn thế nào?" Hắn cười ôn nhu nói, trong mắt lóe qua một chút lạnh lẽo không dễ để người phát hiện ra.

"Vương gia, Thì Nhi muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ cùng với Vương gia, nhưng lại sợ sau này Vinh Vương phi sẽ không thích Thì Nhi. Cho nên, quyền lực của chủ mẫu trong Vinh Vương phủ, hi vọng Vương gia có thể giao cho Thì Nhi." Dung Thi Thi cười duyên nói thẳng.

Lòng Hách Liên Dực vô cùng buồn phiền, nữ nhân này quá tham lam rồi: "Sau này mọi việc trong Vinh Vương phủ phải làm phiền Thì Nhi rồi." Cứ đồng ý trước đã, hừ, chuyện tương lai không ai cũng không thể nói chính xác được đâu.

Mắt hắn hiện lên sát khí, nhưng chỉ lóe lên một thoáng rồi biến mất, nữ nhân này quá tham lam, giữ bên người sớm muộn gì cũng sẽ mang tới tai họa.

"Như thế thì Thì Nhi an tâm rồi, sau khi trở về Hạ Thành, nhất định sẽ giao bảy cuốn còn lại cho Vương gia." Dung Thi Thi nói.

Sấm sét vang dội, cuồng gió gào thét, "ầm ầm" một tiếng, bầu trời đen kịt bao la lập tức đổ xuống một trận mưa to.

Hách Liên Dực ôm Dung Thi Thi đi xuống xe ngựa, bước vào son động rộng lớn có thể chứa đến hàng trăm người.

Hắn vừa xuất hiện ở cửa son động, người bên trong lập tức rối rít đi ra nói vào câu khách sáo với hắn. Mắt hắn quét qua đám người trong son động, bọn người Tàn Liễm là Lãnh Ly đều ở đây, kì lạ, sao lại không thấy Tĩnh vương đâu? Vừa hỏi mới biết được, tốc độ đi đường của Tĩnh vương rất chậm, đoán chừng còn lững thững ở đằng sau, có lẽ cũng đang trú mưa trong son động nào đó.

Trận mưa này vô cùng lớn, cũng thật lâu, màn đêm đã buông xuống mà vẫn chưa thấy được trời có dấu hiệu sắp tạnh, ngược lại, càng lâu càng lớn.

Trời mưa lớn như vậy, loại mưa nặng hạt này, xem ra tối nay sẽ không dứt rồi.

Trận mưa này đến rất bất ngờ, đoàn người chạy vào son động trước còn chưa kịp tìm được nhiều củi khô, trời đã mưa rất to.

Tìm được củi khô, chỉ đủ đoàn người lấy ra dùng nấu ăn, sau cũng còn dư lại không có bao nhiêu. Nên ăn no nê xong, đã dập tắt lửa, tiết kiệm củi.

Động cao to hùng vĩ, nhưng khắp nơi đâu đâu cũng đen như mực.

Thanh Linh ăn đồ ăn xong thì đi thẳng vào trong động, muốn tìm góc ít người để nghỉ ngơi, Bạch Nhiên theo sát phía sau nàng. Nàng phát hiện phía sau khối đá lớn không có ai, nên liền lột một tảng áo bào lên chỗ sau khối đá ấy nằm xuống ngủ.

Trong hang động có nhiều người, nhưng phần lớn trong bọn họ đều ngồi dựa vào vách đá gần cửa ra. Chỗ này có Bạch Nhiên phòng thủ bên cạnh nàng, thành ra ngủ ở đây cũng an tâm không ít.

Tần Liễm cũng đi đến gần chỗ hòn đá kia, lúc nhìn thấy nữ tử cuộn thân thể nằm một đống trên mặt đất kia, trên khuôn mặt ôn nhuận như ngọc hiện ra ý cười nhẹ, mát mẻ. Hắn nhắc chân đi tới, Bạch Nhiên bên cạnh nàng bỗng nhiên cảnh giác ngẩng đầu lên, mượn ánh sáng chớp tắt từ những tia chớp bên ngoài, sau khi Bạch Nhiên nhận ra người đến là ai, rất tự giác mà nhích qua một bên.

Tần Liễm hài lòng gật đầu, đi đến chỗ Thanh Linh, ngồi xuống bên cạnh.

Trong hang động có nhiều hòn đá lớn nhỏ, nên thân thể tránh không khỏi bị đá cản dưới lưng, nàng ngủ cũng không mấy thoải mái, đã lâu mà vẫn chưa chìm được vào giấc ngủ, chỉ đơn giản là nhắm hai mắt lại dưỡng thần một chút.

Một loại mùi hương thơm ngát quen thuộc chạm vào trong khoang mũi, nàng mở mắt ra nhìn lên, đôi mắt phượng hẹp dài dần trong đêm tối vẫn sáng trong như cũ kia lập tức đập vào tầm nhìn của nàng.

"Không ngủ được sao?" Hắn nhỏ giọng ôn nhu hỏi.

"Đã nhiều quá, căn người không ngủ được!" Nàng nghiêng người nói.

"Bản tướng không ngại làm nệm thịt cho nàng." Hắn cười tà mị một tiếng, vươn một tay bắt lấy hai tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve.

Mặt Thanh Linh ửng đỏ: "Này, ngươi buông tay ra!" Người ở đây nhiều như vậy, còn dám kéo tay nàng, hắn không sợ bị nghi ngờ sao? Nàng ra sức giãy dụa, nhưng không thoát khỏi được, nàng ngồi dậy, rất thất bại thở dài.

Nàng giống như ăn trộm hết nhìn đồng rồi lại nhìn tây, không thấy có ai đi tới bên này, mới thăm nhẹ nhòm thử phào: "Ngươi buông tay ra! Để người khác nhìn thấy hai đại nam nhân nắm tay nhau như vậy không tốt lắm đâu."

"Sẽ không có ai thấy đâu." Trong đêm tối, ánh mắt hắn vô cùng sáng, sáng đến độ nàng còn có thể cảm giác được hắn đang nhìn nàng chằm chằm.

"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất!"

"Nhưng bản tướng không muốn thả ra." Hắn cười tùm tùm nói, đang nói chuyện, hắn vậy mà lại cầm lên tay của nàng đưa tới bên môi hôn một cái, sau đó mới chịu buông lỏng.

Mặt Thanh Linh nháy mắt nóng bừng lợi hại, sao người này có thể vô si như vậy? Nàng nhanh chóng rút tay lại, cảnh giác nhìn hắn.

Tần Liễm cười ngoại bào xuống, Thanh Linh nghiêng đầu nhìn hắn: "Đừng nói ngươi cũng muốn ngủ ở đây nha?"

"Nàng nói thử đi?"

"Ta nghĩ ngươi nên đi ra ngoài ngủ sẽ tốt hơn.... Á... Này ngươi làm gì đó?" Thân thể lạnh băng của nàng bị hắn đưa tay ôm lấy, nàng kinh hãi thấp giọng kêu lên, chưa tới một khắc bản thân đã nằm ở trên người hắn.

Hắn cầm lên áo bào tuyết trắng phủ lên người nàng, chỉ để lộ ra nửa cái đầu của sói con.

Mưa to vẫn còn tung hoành bên ngoài, nên bây giờ cũng không nóng bức như ban ngày, trái lại, vì trời mưa mà đổi thành mát mẻ.

Được kiện áo bào đắp trên người, Thanh Linh cảm thấy rất thoải mái, không lạnh cũng không nóng.

Tần Liễm nằm xuống chỗ sau tảng đá Thanh Linh ngủ vừa rồi, như vậy, người khác không dễ gì nhìn thấy được: "Ngủ đi, vì phu làm nệm thịt cho nàng!" Hắn nhỏ giọng thì thầm bên tai nàng, hơi thở ấm áp quét qua lỗ tai, tựa như gió xuân, quét tới đâu, hoa đỏ rực đua nở tới đó.

Bạch Nhiên đứng gần đó không chịu nổi nữa, lập tức bước ra vài bước, tránh xa bầu không khí của hai kẻ không biết xấu hổ kia. Chờ mỗi khi có người đi tới, hắn khẽ ho một tiếng, thăm nhắc nhở người phía sau khối đá, tiện thể lừa người rời đi.

Có áo bào rộng thùng thình đắp ở trên, trong đêm tối, nếu không nhìn kỹ, thật sự rất khó phát hiện dưới lớp bào kia có đến tận hai người.

Nàng không giãy giụa, hậu quả sau nhiều lần giãy giụa thất bại nói cho nàng biết. Bây giờ có đối kháng cũng vô dụng, ngược lại càng sẽ chọc người này ngày càng quá phận hơn nữa.

Hơn nữa, nằm trên người hắn ngủ tốt hơn nhiều so với trên đất, âm ấm, mềm mại, thân thể tuyệt không bị cản đau nữa.

Nàng rút đầu vào trong áo bào, rầu rĩ nói: "Ngươi thật không biết xấu hổ!" Miệng nàng tuy nói thế, nhưng trong lòng lại rất ngọt ngào.

Mặt nàng cọ tới cọ lui, cảm giác da thịt hắn rất trắng mịn, không nhịn được lại cọ tới cọ lui thêm vài cái.

"Phu nhân, đừng cọ tới cọ lui nữa, đừng lộn xộn nữa, ngủ đi." Giọng hắn hơi trầm thấp mà khàn khàn.

Dựa vào cái gì hắn nói nói một thì phải là một? "Ta mạn phép từ chối!" Khẩu khí không phục, đầu tiếp tục cọ tới cọ lui.

Dần dần cảm thấy nhịp thở hắt ngày càng gấp gáp, từng làn hơi nóng hồi phốt nhẹ qua gáy nàng. Như nhận ra cái gì, nàng ngẩng đầu, cảm bị một bàn tay mạnh mẽ nâng lên.

Tiếp theo một nụ hôn nóng hồi chạm mạnh lên môi Thanh Linh, hơi thở mang theo vô vàng tình ý càn quét lấy mùi đàn hương trong miệng nàng.

Cứu mạng, rốt cuộc người này có biết xấu hổ hay không! Trong hang động này có tới mấy chục người! Lỡ như bị người nhìn thấy chuyện mà nàng và hắn đang làm..

Nàng thề, sau này sẽ không dám tùy ý chọc hắn như thế nữa.

Thanh Linh có tật giật mình, thất kinh, tim đập liên hồi, gương mặt nóng hồi. Muốn khước từ, kết quả hắn càng hôn sâu hơn, thân thể mềm mại liên tục mềm nhũn, đầu óc mơ hồ không cách nào suy nghĩ được gì.

Vốn là muốn đẩy tay hắn ra, không biết sao cuối cùng còn càng ôm chặt cổ hắn hơn, đáp lại cái hôn cuồng nhiệt giữa đêm mưa. Dần dần còn cảm thấy không đủ, chủ động bắt đầu đòi hỏi.

Bạch Nhiên đứng cách đó không xa, nghe tiếng động phát ra từ phía sau, hắn nhất thời cảm thấy vô cùng lúng túng, gò má chịu không nổi mà thoáng hiện lên hai vệt mây đỏ ửng. Trong lòng thầm hô to, hai người này quá không biết xấu hổ rồi!

Còn có, Diệp Nhị tiểu thư của bọn họ khi nào thì trở không e dè như vậy rồi hả?

Hắn ho khan vài tiếng, ý bảo hai người phía sau hôn đã kia thu liễm lại một chút. Nhưng người phía sau chẳng những không thu liễm lại, còn mơ hồ phát ra tiếng nước miếng "chặc chặc". Gương mặt của Bạch Nhiên thoáng chốc như bị hỏa thiêu, thật không chịu nổi hai người kia mà, hắn bắt buộc đi phải tránh hôn đã đó xa một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Trộm Ngựa Tặc

“Phu nhân nhiệt tình như vậy, vì phu rất vui mừng.” Tần Liễm tiến tới bên tai Thanh Linh, âm thanh hơi khàn khàn, một bộ dạng vẫn chưa được thỏa mãn.

Thanh Linh hô hấp đủ rồi liền rút cổ vào trong áo bào. Nghe hắn nói vậy, nghĩ đến vừa rồi nàng cứ trông như đói khát, tâm không khỏi ảo não. Nằm lì trên người hắn không chịu nhúc nhích.

Cuối cùng Tần Liễm lo lắng nàng ngủ không được thoải mái liền quay người nàng lại để cho nàng ngay ngắn nằm.

Những ngày qua thời tiết nóng bức, Thanh Linh ban đêm không thể nào ngủ ngon, ngày hôm qua lại giằng co một đêm, hôm nay ban ngày lại không thể hảo hảo ngủ. Hiện tại nàng đang rất mệt mỏi, mặc dù nằm trên người Tần Liễm không quen nhưng lại rất an tâm, không bao lâu nàng liền ngủ mất.

Mưa to vẫn cứ ào ào rơi xuống, gió vẫn rít gào, chỉ là tiếng sấm cũng không còn vang dội nữa.

Không khí mát mẻ như thế này rất thích hợp cho việc đi ngủ. Dù sao bên ngoài trời vẫn mưa rất to, lại vào buổi tối, mọi người liền buông lỏng cảnh giác, không ít người tùy ý tìm một chỗ nằm xuống, nếu không ngủ thì tìm tảng đá gần đấy nhắm mắt dưỡng thần.

Đoàn người cũng chỉ có Dung Thi Thi và mấy thị nữ là nữ nhân, Dung Thi Thi dựa vào ngực Hách Liên Dục ngủ. Mấy thị nữ xúm lại với nhau, đụng tới đụng lui vào nhau, cuối cùng chịu không nổi mà lăn ra ngủ hết.

Đêm khuya, trong màn mưa dày đặc.

Bên ngoài động, có bảy tám bóng đen xuất hiện, bọn họ chia ra đến gần xe ngựa. Giữa hai người có một người âm thầm vào xe ngựa, người còn lại từ trong ngực móc ra thứ gì đó hướng mũi ngựa sờ sờ, sau đó tháo giây cương giật đi.

Có hai người khác âm thầm vào xe ngựa trong thời gian nửa chén trà rồi vác ra một cái túi đen.

Đêm mưa rất to, tiếng vó ngựa cũng không rõ ràng, trong động không có người nhận ra sự khác thường ở bên ngoài.

“Đầu.” Một người áo đen cao gầy hướng về phía người vác người hơi thấp đang dắt con ngựa đi đằng trước hô.

“Chuyện gì?” Người đó dừng bước chân quay lại hỏi.

“Đầu, người xem bên kia còn hai con Bạch Mã.” Người cao gầy chỉ vào cửa động có hai con Bạch Mã đang bị buộc vào gốc cây rậm rạp: “Chúng ta có động thủ hay không?” Hai con ngựa trắng buộc quá gần cửa động, chỉ cần không cẩn thận sẽ bị người phát hiện, đến lúc đó muốn chạy e rằng cũng khó.

“Nói nhảm, tất nhiên là phải động rồi, chủ tử đã dặn một con ngựa cũng không được bỏ qua, hai con ngựa kia ngại đến giải quyết.” Người áo đen có dáng người hơi thấp nói, hần đoạt lấy cương trong tay người cao gầy rồi dắt mấy con ngựa đi trước.

Hắc y nam tử có dáng người cao gầy không còn cách nào chỉ đành mạo hiểm đến cửa động.

Hai con Bạch Mã ở cửa động là của Tần Liễm dùng để kéo xe ngựa, hai con ngựa tựa như có linh tính, khi người nọ đến gần, định móc trong ngực ra cái gì đó hai con ngựa liền cao giọng hí.

Tiếng ngựa hí làm kinh động người trong động: “Người nào!” Có người từ trong động nhìn ra.

Có mấy người nhìn ra ngoài thấy có bóng người khả nghi liền từ trong động phi ra.

Nam nhân hắc y từ trong ngực móc ra một cái lọ hương mũi ngựa sò sò, thấy có người chạy ra liền không để ý đến hai con ngựa trắng. Hần xoay người định chạy liền bị kiếm phía sau bay tới đâm trúng chân.

Người lao ra khỏi động đã thấy hắc y nam tử ngã xuống đất, nhanh chóng tiến lên, phát hiện hần đã cắn lưỡi tự sát.

Thanh Linh là bị tiếng người huyền não phía ngoài động đánh thức, nàng mở mắt, Tần Liễm vẫn còn bên cạnh nàng, tay hai người mười ngón đan xen nắm thật chặt.

“Đã tỉnh rồi à?” Hần ôm nàng ngồi dậy.

“Bên ngoài rất ồn ào, có chuyện gì sao?” Nàng vừa mới tỉnh, giọng nói mềm mại ôn nhu làm hần không nhận được nghĩ đến bộ dáng nàng lúc mới ngủ dậy thấp phàn ngậy thơ đáng yêu.

Hần thật chỉ muốn bám gương mặt thanh tú của nàng, tâm vừa nghĩ tay liền động, hần đưa tay ra ngắt đôi má nàng.

“Ừm... thật đau, ngại làm cái gì đấy?” Nàng rất không vui, vừa ngủ dậy đã khi dễ nàng, đáng ghét.

“Để nàng tỉnh táo một chút.” Hần đường hoàng nói, đem mặt tiến tới, ở chỗ bị bám nhanh chóng ấn một nụ hôn xuống.

“Nói thật dễ nghe, rõ ràng là khi dễ người khác.” Nàng lăm lăm oán trách.

Hần nhanh chóng khoác áo bảo vào: “Hiện tại ta để cho nàng khi dễ lại nhé?” hần dịu dàng cười, không đợi nàng phản ứng kịp liền kéo nàng đứng lên: “Đi, đi ra xem một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nói xong liền dẫn đầu đi ra ngoài.

Nàng ở phía sau dõi theo bóng lưng bạch y tựa bạch tuyết, hùng hăng nghiêng răng, rõ ràng bảo để cho nàng khi dễ lại mà. Tên lừa gạt! Tên lừa gạt!

“Nhị công tử, chúng ta đi xem một chút.” Bạch Nhiên vốn vẫn đứng ở phía xa để hai người này thông khí, thấy Tần Liễm đi ra mới lại gần xin ý kiến Thanh Linh.

“Đi.” Thanh Linh nói.

“Không xong, ngựa bị độc chết.” Một tên đầy tớ chạy ra khỏi màn mưa cao giọng hô.

“Chuyện gì xảy ra? Ngựa không phải bị dắt đi sao?” Hách Liên Dục nhíu mày nghi vấn.

“Bẩm Vương Gia, ngựa không phải bị dắt đi mà là bị độc chết, xác ngựa vẫn còn nằm đầy đất.” Gã sai vặt bẩm báo.

Lời đang nói, một con ngựa trắng của Tần Liễm bị tên hắc y nam tử cho ngửi thuốc độc liền ngã xuống đất, chỉ còn một con ngựa khác đang cao giọng hí.

“Mau đi kiểm tra xem còn lại bao nhiêu con ngựa?” Hách Liên Dục nói: “Còn nữa, phái một ít nhân thủ đuổi theo, xem có thể đuổi theo được không?”

“Vương gia, trừ Tần tướng còn một con Bạch Mã ra, còn lại tất cả đều bị hạ độc.” Một gã sai vặt khác đứng trong màn mưa nói to.

Đột nhiên, tia chớp xé ngang mảnh trời, cả bầu trời rực sáng như ban ngày, tiếp một đạo tiếng sấm đánh xuống, lại thêm một vòng mưa xối xả thi nhau ào ào rót xuống.

Mọi người kinh ngạc đến ngay người, không biết là bởi bị tiếng sấm hù dọa hay bởi toàn bộ ngựa của mọi người đều bị hạ độc chết.

Ngựa bị độc thủ? Vậy bọn họ làm sao để lên đường a.

Vùng này đất đai cằn cỗi, dân cư thưa thớt. Ba bốn ngày trong hành trình tiếp theo, nơi đây đất rộng người thưa, muốn mua một con ngựa còn khó hơn cả lên trời.

Có ngựa đi cũng mất ba bốn ngày, bây giờ ngựa cũng mất, đi bộ, chẳng phải lại càng mất nhiều thời gian à?

May là thời tiết cũng không giống như hai ngày trước, nếu nóng bức, bọn họ vừa phải đi vừa phải nghỉ thì biết đến ngày tháng năm nào mới có thể đến nơi?

Trộm không được ngựa liền độc chết ngựa, một lũ man rợ, ác độc!

“Công tử, quần áo trang sức trên xe cũng bị trộm.” Gã sai vặt của Vương phủ vội vàng bẩm báo.

“Cái gì?” Vương Phi Lợi trợn trừng mắt, khi trời trở mưa, hán liền vội vàng chạy vào son động liền không mang đồ đạc trong người.

Cũng đúng thôi, ai có thể ngờ được lại có lũ ngựa tặc trộm ngựa trong đêm mưa chứ.

“Công tử, đồ đạc trên xe ngựa ngài cũng bị cầm đi.” Gã sai vặt Trương phủ cũng nói.

Tất cả xe ngựa đều ở ngoài động, ngoại trừ xe Tần Liễm gần cửa động nhất, còn lại đều bị nhóm người kia càn quét sạch sẽ.

Trừ Vương công tử với Lý công tử đem đồ đạc để ngoài, còn mọi người ngược lại đều giấu đồ vật quý giá trong người.

Công tử hai nhà Vương, Lý đều kinh sợ, nóc nhà đã thủng rồi còn gặp mưa suốt đêm, ngựa bị độc chết thì cũng thôi đi, đến cả đồ quý giá cũng bị trộm mất, thử hỏi bọn họ làm sao có thể đi Tiêu Dao thành được đây?

“Mụ nội nó, bọn đạo tặc khôn kiếp, lão tử nguyên cả nhà bọn chúng mộng bị chảy xệ, sinh nhi tử không có hậu môn, sau khi chết cũng không được an bình.” Vương Phi Lợi mắng to, hán vốn là công tử nhà trọc phú, những lời thô bỉ như thế này, hán chỉ cần há mồm ra là có thể nói.

Khi hán dùng miệng gương mặt Hách Liên Dục đột nhiên băng lãnh, ánh mắt tựa như đao sắc liếc qua người Vương Phi Lợi nhưng Vương Phi Lợi vẫn không phát hiện ra.

Lại một đạo sét ầm ầm đánh đến, lần này không phải là tia chớp đơn thuần mà là đột ngột đánh đến trước mặt làm đất đá trên núi lở xuống.

“Rào rào rào.” Mưa rơi lớn hơn, ào ào như sập trời, phụ cận có nhiều đất đá bị đánh lở.

Nhìn nước chảy làm mặt đất hóa thành bùn lầy, mọi người liên sợ hãi, họ chưa bao giờ trải qua tình cảnh như thế này.

Cũng may bọn họ không đứng ở ngọn đồi vừa bị đánh sập, nếu không. . . suy nghĩ một chút cũng có thể làm cho họ lạnh sống lưng.

Mưa to cả đêm, đến bình minh mưa rút cuộc cũng ngừng, mặt trời như một kì tích liền lộ rạng.

Ánh nắng chan hòa tươi sáng, lòng mọi người ngược lại mây mù giăng lối, lo lắng không thôi.

Nhìn con đường phía trước, đất bùn lầy lội, đi bộ còn khó chứ chưa nói đến việc phải đánh xe ngựa. Ngựa bị độc chết, may mắn dù sao con đường này cũng không thích hợp đi xe ngựa, trong lòng mọi người ít nhiều cũng thấy an ủi.

“Vương công tử, Lý công tử, Bồn Vương còn dư lại chút ít, các người liền cầm đi!” Hách Liên Dục hào sảng nói, sai người đem chút ngân lượng đưa cho hai người Vương, Lý.

“Vương Gia, chuyện này. . .” Vương Phi Lợi đang nói liền dừng lại.

“Hai người các người không cần nhiều lời, các người đồ đạc quý giá đều bị trộm sạch, đường đi Tiêu Dao còn rất dài, không có chút ngân lượng bên người làm sao được?” Hách Liên Dục khuyên nhủ.

“Vậy thì xin đa tạ Vương Gia.” Hai người Vương, Lý cùng nhau nói, trong lòng vốn không có hảo cảm với Vinh Vương nhưng liền lập tức nhiều hơn mấy phần kính trọng cùng sùng kính.

Không có ngựa, mọi người cũng không thể mãi trong son động, đồ nên cầm thì cầm, không hữu dụng liền vứt trên xe ngựa, tính toán đi bộ rồi đi.

Đám người Hách Liên Dục dẫn đầu đi trước, hán vừa rời đi, những người khác cũng lục tục rời đi.

“Lũ ngựa tặc thật đáng hận.” Thanh Linh nhìn ngựa nằm dưới đất buồn bực nói. Ngựa của nàng không may mắn thoát được việc bị hạ độc, chừng mấy ngày nữa khả năng nàng phải đi bộ là rất lớn.

“Những người khác đi rồi, chúng ta cũng đi thôi.” Tần Liễm dắt con Bạch Mã mạnh khỏe còn lại, đi ngang qua bên cạnh nàng nói với nàng.

“Nha.” Thanh Linh xoay người đuổi theo Tần Liễm.

Bạch Nhiên cùng ba thị vệ Diệp phủ đi phía sau, Minh Lục đi trước dò đường.

Thanh Linh nhanh chóng đi đến chân núi, Tần Liễm xoay người lên ngựa.

Hắn ngồi trên lưng ngựa cúi tay về phía nàng: “Đi lên.” Hắn đứng ngược sáng, bạch y phiếm nắng nhu hòa ảm áp, trông thần thánh đến mức khiến người khác không dám xâm phạm.

Nàng mắt tròn nhìn hắn, thật lâu không cử động.

Khuôn mặt yêu nghiệt quyền rũ lộ ra ý cười nhàn nhạt, hắn vẫn đưa tay về phía nàng, không nóng nảy, lẳng lặng chờ nàng. Dường như nàng không đặt tay lên, hắn vẫn cứ như vậy mà chờ nàng.

Nàng cuối cùng cũng nắm lấy tay hắn, hắn kéo nàng lên ngựa, nàng liền trước người hắn. Hắn ở sau lưng nàng mặt mày cong cong, nụ cười dường như càng sâu thêm.

“Hai người chúng ta ngồi chung một con ngựa hình như không thích hợp cho lắm.” nàng sau một lát mới ý thức được vấn đề này, nàng vẫn còn trong bộ dáng của một nam nhân, hai đàng mày râu cùng dính lấy nhau cười chung một con ngựa có hay không rất kỳ lạ? Trọng điểm là người này còn đang vươn tay sờ hông của nàng.

“A, nàng có thể đi xuống mà.” Hắn không có chút ý tứ giữ người.

Thanh Linh cúi xuống nhìn đường đất toàn bùn sinh, lập tức liền một bộ dáng nhỉnh nọt: “Ha ha, ta giỡn chơi ấy mà.”

Ở một con đường khác, Hách Liên Dực cùng Dung Thi Thi thoải mái ngồi trong xe ngựa, một bộ dáng không lo lắng đi trước.

Theo sau xe ngựa là thị vệ Vinh Vương phủ, tất cả đều cười ngựa.

“Aiz, thật đáng tiếc, không thể đem ngựa của Tĩnh Vương độc chết.” Dung Thi Thi tựa vào ngực Hách Liên Dực tiếc hận nói. “Những người khác vì không có ngựa mà hành trình kéo dài, Tĩnh Vương ngược lại một chút cũng không chậm.”

“Thế thì như thế nào, Bôn vương sẽ có biện pháp kéo dài hành trình của hắn.” Hách Liên Dực nói.

Trận pháp Mê Vụ thâm lâm của Tiêu Dao thành, Thành chủ chỉ gỡ trong một ngày. Hách Liên Dực không muốn những người khác trong ngày trận pháp được gỡ bỏ chạy tới kịp, hắn muốn tất cả bọn họ đều tới chậm, như vậy không có cách nào vào được thành.

Cái này không chỉ giảm bớt mấy đối thủ đi cầu hôn nữ nhi Tiêu Dao thành chủ cho hắn mà còn bọn họ không chạy tới kịp thời gian cầu hôn, lỡ phí nhiều cơ hội, như vậy phụ hoàng sẽ rất tức giận.

Nếu hắn cưới được nữ nhi thành chủ là may mắn của hắn, nếu không cưới được, nữ nhi thành chủ bị người khác cướp đi, như vậy phụ hoàng nhất định sẽ trách tội mấy người kia.

Đêm qua mưa như thác đổ, mọi người tránh trong sơn động đều lo là cảnh giác, Hách Liên Dực cảm thấy đây là một cơ hội tốt liền phái người giả trang trộm ngựa tặc. Mục đích chủ yếu là độc chết ngựa, dắt ngựa đi để tránh người khác hoài nghi việc hạ độc là mục đích chủ yếu.

Chỉ khi ngựa bị dắt đi, người khác sẽ nghĩ rằng bởi vì không trộm được ngựa nên mới độc chết ngựa mà không nghĩ đến còn có một khả năng đó là âm mưu kéo dài hành trình của mọi người.

“Đáng tiếc, Tần Liễm còn một con ngựa không bị độc chết.” Dung Thi Thi thở dài nói.

“Không thành vấn đề, hắn cũng không phải là người đi cầu hôn, chỉ cần Tĩnh Vương còn chưa đến Tiêu Dao thành, hắn dù có đến trước cũng chẳng giúp được Tĩnh Vương.” Hách Liên Dực tự cho là Tần Liễm đi Tiêu Dao thành là giúp Tĩnh Vương cầu hôn nữ nhi thành chủ. “Hơn nữa, Bôn vương cũng sẽ cho hắn gặp một ít phiền toái ở trên đường, để hắn không cách nào vào Tiêu Dao thành kịp lúc.”

Ngần tính vạn tính, Hách Liên Dực đâu ngờ hắn còn chưa tìm phiền toái cho Tần Liễm và Thanh Linh, hai người này đã oanh oanh liệt liệt lạc đường.

Bởi vì đêm hôm qua trời mưa to, nhiều chỗ bùn sinh đầy đường, cây cối bị cuồng phong thổi gãy. Đường bị hủy, không cách nào có thể thông hành được nữa. Mấy người vòng tới vòng lui, cuối cùng lạc đường.

Vốn chỉ cần bốn năm ngày là có thể đến, kết quả mất hơn mười ngày mới đi qua được khu vực đó.

Ra khỏi khu vực kia, đoạn đường còn lại rất tốt.

Đến địa phương có dân cư sinh sống, tất nhiên sẽ có chỗ để mua ngựa.

Thanh Linh liền một hơi mua mấy con ngựa tốt, còn mua thêm hai chiếc xe ngựa. Hai chiếc cùng một kiểu, một chiếc để nàng ngồi, chiếc còn lại nàng để vật dụng cần thiết.

Trên đường cái, Minh Lục cung kính bẩm báo với Tần Liễm. “Công tử, ngài đợi một chút nữa, xe ngựa rất nhanh sẽ đến đây.”

“Bôn tướng có nói qua là muốn mua xe ngựa ư?” Tần Liễm không nhìn Minh Lục, mắt phượng hẹp dài chỉ chăm chăm nhìn bóng dáng lam y đang đi phía trước.

Minh Lục thấy hắn nhìn đến nhập thần, cũng nường theo ánh mắt của hắn nhìn một chút. “Nhưng...” Hắn đột nhiên tỉnh ra, vỗ cái ót một cái. “A, thuộc hạ hiệu!” Nếu mua xe ngựa, chủ tử không còn lý do có thể ngồi cùng Diệp cô nường nữa.

Tần Liễm câu môi cười, tán dương nhìn Minh Lục.

Thanh Linh liên tiếp cười mấy ngày ngựa, cái mông của nàng giờ cũng đau ê ẩm, giờ phút này ngồi trong xe ngựa thật không biết nói có bao nhiêu thoải mái.

Đang lúc nàng hí mắt hưởng thụ thì màn xe bị một bàn tay trắng nõn vén rèm lên, sau đó Tần Liễm làm bộ muốn nhảy lên xe ngựa nhưng bị Thanh Linh một tay chặn lại.

“Ngươi thế nào lại đi lên? Hiện tại không phải ngươi nên ở trong xe ngựa của mình sao?” Thanh Linh nghi ngờ hỏi, Tần Liễm thế nào lại vứt bỏ xe ngựa hoa lệ để chen lên đây với nàng chứ. Theo tính cách của hắn, tùy tiện mua một chiếc xe ngựa so với của nàng còn tốt hơn.

“Phu nhân, chỗ vì phu mua không có cách nào mua xe ngựa.” Hắn nhẹ nhàng đẩy tay nàng ra, nhảy tót vào bên trong xe.

“Ngươi đi vòng vo như vậy mà còn nói không có? Ngươi bị ngốc à?” nàng khinh bỉ liếc hắn một cái.

“Thật không có mà.” Giọng điệu của hắn rất thành thật, thấy thế nào cũng không giống như là đang nói dối, bộ dạng hắn đáng thương, hai mắt như nước hồ thu long lanh nhìn nàng. “Hầu bao vì phu mang theo bên người khoog biết bị trộm mất từ lúc nào?”

“Thật à?” Nàng đột nhiên cười như hồ ly khiến hắn ần ần cảm thấy bất an.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Ta Và Ngươi Cùng Nhau

Thật là phong thủy luân chuyển mà, nhớ ngày đó nàng muốn ở lại trong xe ngựa hắn, người này còn coi nàng như tỷ nữ mà sai sử, tìm mọi cách làm khó dễ. Nhưng bây giờ, hắc hắc....

"Ngươi muốn ở lại trong xe ngựa của ta cũng không phải là không thể, chỉ cần ngươi nịnh nọt ta, nếu ta vui vẻ sẽ đồng ý cho ngươi ở lại trên xe cũng không chừng." Nàng có loại cảm giác được xoay người làm chủ nhân, lên mặt bắt chéo hai chân.

Hắn cẩn thận đặt màn xe ngựa xuống: "Được, vì phu tuyệt đối sẽ nịnh nọt được phu nhân!" Trong ánh mắt nhìn chằm chằm nàng của hắn, nàng đột nhiên có loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên, hắn như một con báo săn chớp về phía nàng, hết như vừa nhận dạng được con mồi cực phẩm, tốc độ nhanh như chớp khiến người ta lú lù.

Thanh Linh tròn to hai mắt nhìn hắn đánh tới, không kịp phản ứng, hắn vươn ma trảo gỡ xuống mặt nạ nàng vừa đeo lại, sau đó đập môi xuống cánh anh đào dưới cái mũi nhỏ nhỏ.

Một nụ hôn nóng bỏng lâu dài, về mặt nàng dần chuyển sang ửng hồng kiều mị, còn có âm thanh vật mềm yếu nhe nhẹ vang lên. Thanh Linh hô hấp ngày càng khó khăn, vô lực choàng lấy cổ hắn, nhưng chính nàng cũng không thể cưỡng lại loại mê hoặc trí mạng ấy, mặc cho hơi thở dần hương càn quấy tự tại trong khoang miệng mình. Chỉ dùng ánh mắt ánh mắt mê ly tận khi nhìn qua hắn, khẩn cầu lấy sự buông tha. Nhưng hắn như không nhìn thấy sự khẩn cầu trong đôi mắt đen lúng liếng, càng thêm độc ác đòi lấy.

"Phu nhân, muốn vì phu nịnh nọt nàng nữa không?" Môi Tần Liễm áp lên môi Thanh Linh, giọng nói khàn khàn ôn nhu như dòng nước ấm, bàn tay chạy loạn dưới lưng nữ nhân.

Môi Thanh Linh hồng hào diễm lệ, gò má đỏ bừng bừng, nghe vậy, giống như bị hù dọa vậy, run rẩy nói: "Không, không, không cần." Đừng nghe giọng hắn ôn nhu ngọc rót vào khảy mà lầm, thật ra trong đó ẩn chứa ý uy hiếp, cường bách rất rõ ràng.

Nàng tin rằng, chỉ cần sau khi nàng nói muốn hắn thốt ra các loại lời nói nghe dễ tai thuận mắt, hắn chắc chắn sẽ không để nàng được sống khá giả.

Một hồi lâu sau, Tần Liễm cúi đầu cười ra tiếng, tiếng cười êm tai như tiếng nước suối chảy róc rách bên thớ cỏ xanh mềm: "Rất ngoan!" Hắn lướt nhẹ môi nàng một cái nữa mới thành thật buông người ra, tùy ý thả người nằm xuống, hết như hắn mới chính là chủ nhân của cỗ xe ngựa này vậy.

Xe ngựa vốn cũng không quá rộng rãi, hắn vừa đặt lưng xuống, không gian lập tức chuyển thành chật chội.

Trong lòng Thanh Linh vô cùng ghen ghét, người này vậy mà lại dùng thân nàng uy hiếp nàng, nhưng nàng lại không cách nào chống lại hết lần này tới lần khác.

Hách Liên Dực muốn cho người đi gây phiền toái cho Tần Liễm một chút, khiến hắn không thể tới kịp Tiêu Dao Thành.

Nhưng người hắn phải đi căn bản không thể ngăn được Tần Liễm, ngược lại đám người Tần Liễm còn giả ngựa đi đường rất thành thạo thông thả, cuối cùng lúc thời gian qua không được bao lâu, trên đường đột nhiên lại xuất hiện sơn tặc mới khiến thuộc hạ Tần Liễm tổn không ít công phu, trễ nãi hành trình.

Cho nên, khi tới được ngoài Tiêu Dao Thành thì ngày thành chủ gỡ bỏ trận pháp đã qua được một ngày.

Trận pháp chỉ được thu hồi trong vòng một ngày duy nhất, tất là muốn đi vào Tiêu Dao Thành, nhất định phải qua được từng lớp trận pháp trong rừng kia.

"Tần tướng, Diệp Nhị công tử." Tiếng gọi trong trẻo truyền đến.

Thanh Linh và Tần Liễm đứng trước cánh rừng dày đặc nghe thấy lần lượt quay đầu lại, nhìn thấy Tĩnh Vương đáng người thanh tú xoay người bước xuống từ trên yên ngựa.

Sau lưng Tĩnh Vương, còn có Vương Phi Thành và Trương Lợi, hai người bọn hắn gặp được Tĩnh Vương trên đường, nên đôi bên mới cùng đến.

"Vương gia, các người cũng mới tới sao?" Thanh Linh nói, không phải bọn họ cũng gặp phiền toái trên đường chứ?

Tĩnh Vương gật đầu: "Trên đường đi gặp chút phiền toái, nên làm trễ nãi thời gian."

"Nghe nói trong rừng có rất nhiều cơ quan trận pháp lợi hại, sâu sâu trong rừng còn có khói độc, nếu tự tiện bước vào, mười người thì hết chín người đã phải bỏ mạng. Bây giờ đã bỏ lỡ ngày thành chủ gỡ bỏ trận pháp trong rừng dày, chúng ta làm thế nào để vào đây?" Trương Lợi thở dài nhìn qua cây to cây nhỏ trong rừng.

"Vào như thế nào? Có lẽ phải xông vào quá!" Vương Phi Thành lớn giọng nói.

"Xông vào? Nhưng mấy thứ kia đều là trận pháp nguy hiểm..." Mặt Trương Lợi lộ ra vẻ khiếp đảm.

"Kể sách bây giờ, nếu muốn đi vào trong thành, chỉ có thể xông vào thôi!" Tĩnh Vương rũ mắt xuống nói.

Mọi người ngẫm lại, cuối cùng nhất trí cùng gật đầu, đồng ý xông vào rừng rậm dày đặc.

Trước khi tiến vào rừng, Thanh Linh giấu một con dao găm trong người để phòng thân, còn cho bọn họ mỗi người một viên thuốc có thể giải được bách độc.

Trong rừng có màn sương độc, Thanh Linh cũng không biết thuốc trong tay mình có tác dụng với những màn khói mang độc chất kia hay không, nhưng có chút ít vẫn còn hơn không có gì, dầu sao ăn vào cũng không ảnh hưởng phụ gì tới thân thể.

Trong rừng rậm nguyên thủy, cổ thụ to lớn che trời, cây cối bình thường cũng sinh trưởng mau lẹ đến nghịch thiên kì địa. Càng đi sâu vào trong, ánh sáng càng âm u, trong không trung còn ngập ngụa lớp tơ trắng mỏng nhàn nhạt như có như không.

Vài người nín thở không lên tiếng, cảnh giác quan sát xung quanh. Bốn bề tĩnh lặng chỉ nghe thấy âm thanh rào rào của tiếng chân mỗi khi đạp lên cành khô lá rụng, khiến cho cánh rừng dày này càng tăng thêm mấy phần âm trầm đáng sợ.

"A." Trương Lợi đột nhiên thét lên một tiếng chói tai, mọi người lập tức mang vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía hắn.

"Kia.... Chỗ kia có gì đó." Trương Lợi quay đầu ra, run run chỉ về một phía."

"Trương Lợi, người đứng là con chuột nhắt gan, chỉ là một con rắn lục mà người đã bị dọa đến như vậy?" Vương Phi Thành cười nhạo nói.

Con rắn lục kia dài chừng hai cánh tay của nam tử trưởng thành, nhưng đỉnh đầu lại có màu đỏ sậm kì lạ. Trương Lợi chưa từng thấy qua con rắn nào dài như vậy, đầu rắn còn hồng hồng kì lạ, nên mới bị dọa sợ.

Con rắn kia không giống rắn bình thường, thấy người không những không tránh đi, mà còn lắc lắc thân thể trườn bò giữa đường, quay đầu nhìn về phía mọi người, lộ ra tám lưỡi màu đỏ ói.

"Người qua kiểm tra chút đi" Tĩnh Vương phân phó một thị vệ bên người.

Thị vệ kia mới sắp đến gần con rắn, nó lập tức đột nhiên đổi thành bộ dạng độc ác, nhanh như chớp nhảy đến dưới chân thị vệ, cắn hất một ngụm.

Thị vệ đưa tay tóm được con rắn kia, nhưng nó vẫn cứ găm gặt gao, miệng không chịu nhả. Lúc con rắn kia chịu nhả ra, nó đột nhiên lại nhảy tấn công sang đám người bên này, hướng đầu rắn vọt tới đúng là vị trí của Thanh Linh đang đứng.

Thanh Linh thấy thế, rút dao găm ra, chém rắn đứt làm hai.

Ngay lúc đó, thị vệ kia bỗng nhiên cuồng thét lên một tiếng, sau đó như điên như khùng xông vào sâu trong rừng. Những thị vệ còn lại phía sau Tĩnh

Vương ra sức gọi hấn không ngừng tiếng, nhưng hấn như không nghe thấy, đâm đầu cuồng loạn chạy, cuối cùng chạm phải cơ quan, bị một trận mưa tên bắn xối xả, cả người găm đầu mũi tên, mũi tên trên người chĩa ra như nhím xù lông, thân người ngã ầm ầm xuống đất.

Thị vệ xung quanh sợ đến ngây người, không ngờ một người vừa rồi mới sống sò sò, còn đi cùng bọn họ, mới qua vài giây ngắn ngủi, đã chết đáng sợ như vậy. Có vài người không nhận được đã lộ rõ khiếp đảm trong mắt.

Còn con rắn bị dao găm cắt thành hai phần kìa, cái đầu đỏ đỏ đã yên vị nằm trên một khoảng đất lạnh lẽo.

Đúng là rắn độc lợi hại, Thanh Linh thâm than trong lòng, chỉ trong chớp lát mà nọc độc trong người thị vệ kia đã phát tác.

Nhìn thấy đầu rắn không còn nhúc nhích, có vẻ như đã chết, Thanh Linh mới đi tới nhặt dao găm. Nhưng ai ngờ lúc tay vừa chạm vào cán dao, đầu rắn đang nằm ở một bên đột nhiên hé miệng hết sức kì lạ, lấy tốc độ khiến người khó có thể tránh được tấp thẳng tới tay của nàng.

Thanh Linh kinh hãi, gấp rút thu lại tay, nhưng mu bàn tay vẫn bị rắn cắn rách da, hiện ra chút máu.

Mà sau khi con rắn cố chấp cắn xong, mới triệt để yên nghỉ nhắm mắt.

Tần Liễm vừa thấy Thanh Linh bị rắn cắn, lòng không khỏi xót xa, còn chưa kịp suy tư đã vọt đến chỗ nàng: "Phu... Tay của ngươi sao rồi?" Khuôn mặt bình tĩnh như ngàn năm không gợn sóng bỗng chốc xuất hiện vẻ kinh hoàng, sợ hãi.

Thanh Linh nhanh nhẹn lau máu trên mu bàn tay, cho hấn một nụ cười an ủi: "Chỉ xước chút da, không sao, ngươi không cần lo lắng..."

Lời còn chưa nói xong, bỗng nhiên, bốn phương tám hướng phóng ra mưa tên chẳng chịt. Mũi tên phá không lướt tới, sinh ra từng đợt gió bén nhọn như dao cứa da cứa thịt.

Thanh Linh vội cầm lên dao găm ngăn vài mũi tên, Tần Liễm phát tay bắn ra dây lụa trắng chém ngang không trung, mũi tên lệch hướng đồng loạt rơi xuống.

Trận mưa tên chệch không phóng tới này, đến nhanh, đi cũng nhanh, đây chính là cơ quan đầu tiên mà bọn hấn gặp phải từ lúc bước chân tiến vào rừng dày khí độc này.

Các thị vệ Vương phủ vì bảo vệ Tĩnh Vương, Vương Phi Thành và Trọng Lợi Tĩnh, đã bị chết hết bốn người, may mắn trận mưa tên này kéo dài không bao lâu, nếu không số người chết chắc chắn sẽ không chỉ có bốn.

Vừa bước vào rừng rậm đã lập tức chạm mặt với nguy hiểm, khu rừng này lớn như vậy, lại đi tiếp tục sâu vào trong, không biết sẽ còn phải gặp phải cái loại nguy hiểm gì nữa.

Hai người Trọng Lợi và Vương Phi Thành tái mặt, trên trán thấm ra một lớp mồ hôi lạnh.

"Vương gia, khu rừng này nguy hiểm như thế, ta thấy hay là dừng tiến vào nữa." Trọng Lợi lau lau mồ hôi trên trán, hấn không muốn phải để mạng lại cái nơi u ám đáng sợ như vậy đâu.

Vương Phi Thành lúc này cũng đứng ra ngăn cản: "Thân thể Vương gia quý giá ngàn vàng, thế nên Vương Phi Thành xin Vương gia hãy dừng bước, đừng đi sâu vào thêm nữa."

"Nếu hai người các ngươi không muốn xông vào trong nữa, thì rời đi trước đi." Tĩnh Vương ôn hòa nói, rồi lại xoay người nói với đám thị vệ sau người mình: "Nếu các ngươi không muốn theo bản vương vào trong, cũng có thể rời đi."

"Vương gia, ngài bảo trọng, Trọng Lợi xin rời đi trước." Trọng Lợi chấp tay nói.

Vương Phi Thành cùng hai thị vệ rời đi, Tĩnh Vương vốn mang theo mười thị vệ, bây giờ chỉ còn có bốn.

"Nàng còn muốn xông vào tiếp không?" Tần Liễm hỏi Thanh Linh.

"Xông." Thanh Linh kiên định nói.

"Được, chúng ta cùng đi." Hấn nhìn chăm chăm vào mắt nàng nói.

"Tay của nàng thật sự ổn sao?" Sau khi đi được một đoạn đường, Tần Liễm không yên tâm hỏi lại lần nữa.

"Không sao!" Chỉ là đầu có chút mê muội, vì không để hấn phải lo lắng, nàng còn khuyên nhủ: "Ngươi đừng lo lắng nữa!"

"Tần tướng cẩn thận!" Tĩnh Vương hô lớn.

Cái cây cao to vĩ đại bên cạnh bọn họ, bây giờ đột nhiên lại chuyển động qua qua lại lại tựa như người sống, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh. Lá cây run run mang theo từng đợt gió lạnh, gió lạnh lại sắc bén như lưỡi dao, quét tới, cứa qua mặt người, đau rát!

Thanh Linh nhanh chóng đi nhanh về phía trước, mới đi được vài bước, một gốc cây cao lớn đã chuyển động đến trước mặt nàng, ý đồ cản trở đường đi.

Nàng bước thêm một bước nữa, cây to thân lớn xung quanh lại chuyển động một lần nữa, nếu bước thêm nữa chắc chắn sẽ đụng phải đại thụ rắn chắc.

Ngẩng đầu nhìn lên không trung, trên đỉnh rậm rạp lá xanh, giống như có một loại ma lực, khiến người vừa nhìn đã cảm thấy chói với, cảm thấy bội phần áp lực.

"Hình như chúng ta bị kẹt trong ma trận rồi." Tinh Vương nói.

"* trận.(Editor: Này tác giả để mình cũng không hiểu là gì luôn ai biết chỉ giúp mình nha)" Tần Liễm nhàn nhạt nói.

Thanh Linh gật đầu: "Không sai!" Trận pháp như thế, kiếp trước nàng đã từng đọc được ở một quyển sách cổ chuyên ghi lại các loại trận pháp từ trước đến nay.

* trận chủ yếu để vây khốn nạn nhân, nếu người ở trong trận pháp không thể thoát ra, mà mãi bị vây tóm như thế, nạn nhân hẳn phải bỏ mạng không thể nghi ngờ.

"Nàng phải cẩn thận!" Tần Liễm dặn dò bên tai Thanh Linh, sau đó nàng thấy hắc vụ một chương đánh tan một gốc cây co lớn gần đó.

Hắn liên tiếp đánh nát nhiều đại thụ xung quanh, cây to bốn phía bắt đầu nhanh chóng biến ảo dần dần nhanh đến chỉ còn thấy được tàn ảnh, bóng người Tần Liễm cũng chuyển động theo, dần dần cũng thành ảo ảnh. Tốc độ nhanh như cắt, mắt thường căn bản không thể thấy rõ được chuyển động của Tần Liễm và chúng, chỉ thấy mấy cây đại thụ cao to không ngừng lần lượt đổ xuống.

Thanh Linh nhìn bóng người trắng toát kia, lòng bất an lo sợ, vẻ lo lắng càng lúc càng nồng nặc.

Người khác thì có thể không rõ * trận này, nhưng nàng lại biết được điểm chết người trong đó. Tần Liễm đánh gãy cây cao to là muốn phá trận, một khi đánh sai gốc cây cao to nào đó, thì chính bản thân hắn sẽ chân chính bị vây khốn trong trận vĩnh viễn.

Trong * trận, nạn nhân sẽ dễ dàng bị mất phương hướng. Đến lúc vô thức lọt vào trong trận, hắn vẫn sẽ tiếp tục nghĩ rằng mình đang đánh đại thụ, nhưng thật ra tất cả hắn nhìn thấy chỉ toàn là ảo giác, sau đó hắn sẽ vĩnh viễn chẳng thể bước ra được nữa.

Mà những nạn nhân từng bị vây khốn ở trong trận cũng chưa từng có ai có thể thoát ra khỏi nó.

Bạch Nhiên đứng một bên thầm giật mình, mấy cái cây đại thụ kia nhìn qua cũng ước chừng khoảng trên trăm năm tuổi. Đừng nói chỉ cần một chương đã có thể đánh bại nó, nếu để hắn tập kích mười chương liên tục không dứt cũng chưa chắc có thể làm nó lung lay. Mà Tần Liễm đánh bại chúng lại giống như không uống chút khí lực, rốt cuộc nội lực của người này đã thâm sâu đến đâu rồi?

Qua nửa thời gian uống cạn chung trà, đại thụ xung quanh bỗng nhiên ngừng chuyển động, Tần Liễm cũng phi thân từ giữa đám cây ra ngoài, đến bên cạnh Thanh Linh.

"Người có sao không?" Thanh Linh mặc kệ sự tồn tại của Tinh Vương, bắt lấy tay Tần Liễm, đồng thời lại đánh mắt kiểm tra trên dưới hắn.

Hắn cười nhẹ một tiếng, rì rào như gió xuân: "Không sao!"

Nàng mở bàn tay hắn ra, không thấy có thương thế gì, chỉ có một vết xước ung ửng máu cũng không quá sâu. Nhưng khi nhìn thấy vài tơ máu này, nàng lại lập tức có chút đau lòng, kéo lên ống tay áo của mình cẩn thận lau đi vết máu, miệng nhỏ còn thổi phồng lên vết thương.

Tần Liễm nhìn nữ nhân đang vùi đầu thối thối lên tay giúp mình, khóe miệng kéo nhẹ ra một nụ cười ôn nhu. Vết thương kia cùng lắm cũng chỉ xem như vết xước còn con, mà nàng đã căng thẳng thành như vậy.

Hắn đột nhiên có chút suy nghĩ kì dị muốn vết thương này chảy máu vĩnh viễn, như vậy nàng sẽ vĩnh viễn nắm lấy tay hắn, vĩnh viễn lo lắng cho hắn.

Tinh Vương thấy hai người như thế, không nói không rằng lùi lại một chút, ban đầu vẻ mặt còn hơi sững sờ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường. Ngược lại, vài thị vệ bên cạnh hắn, tự nhìn nhau vài lần, ánh mắt kia tựa như muốn nói: Tần tướng và Diệp Nhị công tử có sở thích đoạn tay áo sao?

Thanh Linh bất chợt nhận ra hành động của mình, vội cúi thấp đầu, lỗ tai nháy mắt nóng lên rùng rục, cho đến khi lau sạch sẽ máu mới từ buông tay hắn ra.

Hắn nhìn hai lỗ tai nhỏ của nàng hồng thắm, đột nhiên nổi lên ý xấu muốn ghé lên mặt nàng một phen, đáng tiếc hắn còn chưa ra tay, nàng đã quay lưng bước tiếp vào rừng.

Phá được * trận, mọi người lại tiếp tục đi sâu vào trong rừng.

Càng đi sâu, bầu không trung trong rừng càng dày đặc trắng xóa, ngược mắt nhìn lên mảnh khói trắng ngàn ấy, căn bản không thể biết được bản thân đang ở đâu, khắp nơi đâu đâu cũng lộ ra một loại hơi thở âm trầm đáng sợ.

Ngắm mình giữa lớp sương trắng nồng đậm, mọi người đã bắt đầu cảm thấy cơ thể chênh vênh, hô hấp như vấp sỏi.

Thanh Linh đầu óc mê muội ngày càng lợi hại, ần ần đau nhức, nhưng toàn thân lại tràn trề lực lượng.

"Nhị công tử, Tàn tướng, các người đừng đi nhanh như vậy được không, bọn ta sắp không đuổi kịp rồi." Bạch Nhiên lớn tiếng nói.

Mà Thanh Linh đi đằng trước như không nghe thấy vậy, bước chân càng lúc càng mau lẹ, cả Tàn Liễm cũng liên tục duy trì tốc độ như nàng, sóng vai cùng nhau đi.

Tốc độ hai người quá nhanh, thoáng chốc đã bỏ xa những người khác, lúc này Tàn Liễm mới nhận ra Thanh Linh có gì đó không đúng: "Phu nhân, nàng khó chịu ở đâu sao?"

Thanh Linh như không nghe thấy, đột nhiên ngồi xổm xuống ôm lấy đầu mình, bộ dáng thống khổ rồi rầu: "Đầu đau quá!" Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt ánh lên hơi nước.

Hắn đau lòng ngồi xổm xuống với nàng, vươn tay định kéo nàng vào lòng, nhưng Thanh Linh lại đột nhiên nhảy dựng lên, lao đi như mũi tên vừa cắt cánh khỏi dây cung. Hai tay hắn vươn ra cứng đờ giữa không trung, sắc mặt chuyển thành hoảng hốt.

Đột nhiên nghĩ đến việc nàng từng bị con rắn kì lạ kia cắn qua, bây giờ hẳn là do độc đã phát tác. Có lẽ vì rắn cắn không sâu, nên thời gian mới trôi dạt không nhanh như thị vệ kia.

Hắn bối rối đứng dậy, thi triển khinh công, lấy tốc độ nhanh nhất đuổi theo nàng. Thanh Linh cảm thấy trong cơ thể mình dường như có một loại lực lượng kì lạ đang điên cuồng nhảy loạn, khiến nàng cực kì khó chịu. Chính nàng cũng không biết phải áp chế như thế nào, tựa như chỉ còn cách chạy băng băng mới có thể giải phóng loại lực lượng kì quái này.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 85: Ta Muốn Nàng Đòi Đòi Kiếp Kiếp

Thanh Linh điên cuồng chạy, trước mặt đột nhiên từng trận đao phong hướng nàng bay tới, nàng tựa như không nhìn thấy chúng vẫn điên cuồng chạy về phía đao phong.

Đầu đau dữ dội, một lực lượng kì lạ đang làm đảo điên nội tức trong cơ thể nàng, nội tức bị rối loạn, lực lượng tăng vọt làm nàng có cảm giác cơ thể mình sắp bị nổ tung. Toàn thân bắt đầu nóng lên, cảm giác như có lửa đang thiêu đốt kèm theo đó là một loại đau đớn khó tả.

Thật khó chịu, thật muốn đem lực lượng kia giải tỏa hết.

Thanh Linh cứ như vậy chạy về phía trước, hai bên cùng sau lưng đột nhiên đều bay ra lợi kiếm, nàng tránh cũng không thể tránh được rồi. Nàng rút chủy thủ, thân thể phi lên giữa không trung, ồng tay áo vung lên, vài lợi kiếm bay đến đều bị bẻ gãy.

Tàn Liễm chạy tới thấy một màn này, lại phát hiện nàng đang xông vào trong kiếm trận. Một khi đã đi vào trận pháp ấy chỉ còn cách phá hủy nó mới có thể thoát thân.

Hắn vừa muốn phi thân lên đỡ kiếm cùng nàng thì bị nàng ngăn lại. "Đừng tới đây!"

Hắn dừng bước chân, tim thỉnh thoảng nhảy loạn không ngừng. Mối dưới bị hắn cắn chặt, trên mặt là vẻ ảm đạm, lo lắng cũng đau lòng.

Vô số lợi kiếm đều hướng người hắn thương, đồng tử của hắn co lại, con ngươi mờ tối như đêm, tâm thần đều lo lắng không yên. Hắn cười khổ, trước kia thật không nghĩ đến có một ngày hắn vì một nữ nhân mà lo lắng hãi hùng.

Tuy hắn lo lắng nhưng lại không thể tiến lên, con rắn cắn nàng lúc trước, hắn có thể xác định đó là Ngân điểm quý xà sắp biến mất trên đại lục, thật không ngờ lại có thể gặp được nó ở Mê Vụ sâm lâm.

Người luyện võ bị Ngân điểm quý xà cắn, nội lực có thể tăng nhưng đồng thời nội tức cũng bị đảo loạn. Nội lực vốn có trong cơ thể tăng đột biến, nếu không kịp giải thoát cỗ nội lực khổng lồ kia lực phủ ngũ tạng sẽ bị suy giảm dẫn đến tử vong.

Nọc của Ngân điểm quý xà có thể tăng nội lực nhưng bản thân nó lại chứa kịch độc. Người bị cắn trúng nếu không giải độc kịp thời, không bị nội lực bành trướng nổ chết thì cũng chết vì độc rắn.

Lúc nội lực tăng vọt cũng là lúc độc phát tác, đau đớn khó tả sẽ lan ra khắp toàn thân, đau đến không muốn sống.

Thanh Linh bây giờ đang cần giải thoát cỗ nội lực kia, kiếm trận này hoàn toàn là một cơ hội tốt. Thêm vào đó, nàng lo lắng nếu hắn xông vào trận pháp rất có thể bị nàng đá thương.

Hơn nữa nếu xông vào kiếm trận mà không thể phá hủy nó thì chỉ có thể bị vây trong kiếm trận. Nàng không muốn hắn mạo hiểm.

Kiến quang đan xen ngang dọc, nhiều lần khiến nàng suýt mất mạng. Hắn ở bên ngoài nhìn, hơi nhếch môi, tay khẽ run, cuối cùng vẫn không nhin được mà mở miệng. “Vi phu chỉ cho nàng thời gian là nửa chén trà.”

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, sau khi thời gian nửa chén trà hết, nàng vẫn không thể hủy diệt kiếm trận thì hắn sẽ xông vào.

Trong cơ thể cỗ lực lượng kia vẫn còn đang bành trướng như muốn đạt đến cực hạn, nàng đau đớn hô.

Vạn kiếm cùng nhau bay về phía nàng, nhìn kiếm trận hắn thật muốn xông vào. Đột nhiên, một hồi cuồng phong bão vũ, nàng đứng giữa không trung, tóc đen nhảy múa, tay áo bông bành, lợi kiếm không cách nào đến gần được nàng, cách nàng ba thước xoay thành vòng tròn.

Không biết bao nhiêu lợi kiếm xoay quanh nàng, nhìn xa giống như cái kén của một con nhộng, mà nàng bị bao vây ở bên trong.

Thấy vậy, hắn nhin cảm giác muốn xông vào trong với nàng, đứng yên bên ngoài đợi nàng.

“Ầm” một tiếng, kiếm trận rách, vô số thanh kiếm đột nhiên bị nổ, đoạn kiếm bay tán loạn bốn phương tám hướng.

Kiếm từ không trung rơi xuống đất, không ít mũi kiếm dựng thẳng, một khi ngã xuống đây chắc chắn bị thương không thể nghi ngờ.

Giữa không trung có một cô gái nhanh chóng rơi xuống, mắt thấy nàng sẽ rơi vào vùng kiếm sắc kia, một dải bạch lãng cấp tốc quần lấy eo nàng, kéo nàng về một vòng ôm.

Hắn mang nàng đi đến địa phương không có đoạn kiếm rồi ngồi xuống.

“A, đau qua!” Vừa xuống đất, nàng đã không cảm được mà than nhẹ. Đau, đau, đau, cơn đau tựa như tan vào máu, toàn thân cao thấp không chỗ nào là không đau.

“Phu nhân!” Hắn đau lòng kêu, một tay giữ chặt thiếu nữ vì đau mà điên cuồng như dã thú cào xé vào ngực. Hắn bây giờ không biết làm gì cho phải, chỉ hận không thể thay nàng chịu toàn bộ đau đớn.

Bất chợt, hắn đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nâng một tay lên đưa lên miệng cắn.

Cổ tay bị cắn nát, máu đỏ thẩm trào ra ngoài. Hắn đem máu của mình hướng về môi nàng để nàng hút máu hắn. “Ngoan, đừng làm rộn.”

Máu của hắn rất thơm, nàng lý trí không rõ ràng đem máu hắn nuốt từng ngụm từng ngụm, dần dần, nàng yên tĩnh lại, ngoan ngoan chuyên chú uống máu hắn.

Thấy nàng đã an tĩnh, hắn dùng tay còn lại cầm tay nàng giúp nàng điều lý nội lực.

Lực lượng cường đại trong cơ thể nàng vừa phóng hết ra ngoài nên hắn rất dễ dàng chữa khỏi nội lực cho nàng.

Bị nàng hút đi rất nhiều máu, môi hắn dần dần trở nên trắng bệch. Hắn tựa như không cảm nhận được đau đớn, môi hắn dần vẽ ra một hình cung đẹp mắt.

Nàng chui đầu vào ngực hắn tham lam uống, ánh mắt hắn ôn nhu như nước chấm chú nhìn đỉnh đầu nàng. Sau đó hắn dùng tay chậm rãi vuốt tóc nàng như đang vuốt ve tiểu miêu lười biếng mà nhu thuận.

Máu của hắn hình như có thể giải đi độc rắn trong cơ thể nàng, hút không ít máu, ý thức của nàng cũng dần dần tỉnh táo lại. Phát hiện ra mình đang uống máu hắn, nàng sợ đến há miệng, kinh hoàng luống cuống moi từ trong ngực ra đủ các loại chai chai lọ lọ đặt ở trên mặt đất.

Hắn nhìn hành động của nàng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nàng khẩn trương vì hắn.

Nàng tìm được thuốc cầm máu, định rắc vào cho hắn thì bất ngờ tay run lên, kết quả thuốc cầm máu đỏ hết ra tay hắn.

“Phu nhân, chớ vội!” Hắn dịu dàng nói.

Áo khoác nàng dơ bẩn không thể xé ra băng bó cho hắn, liền cởi đai lưng, mở ra lớp trung y bên trong.

Nàng ở trước mặt hắn cởi áo nối dây lưng, khoe môi hắn kéo ra nghi ngờ hỏi: “Phu nhân, nàng đây là...?” Hoàn hảo xung quanh không có ai, nếu không, hẳn nhất định móc hết mắt của người nào dám nhìn nàng.

Nàng chưa trả lời hắn, xé một góc áo trung y băng bó cho hắn.

Sau khi hoàn tất việc băng bó, nàng chậm chạp không ngẩng đầu lên, dờ dẫm cầm tay cánh tay bị thương của hắn.

Hắn nâng cầm nàng lên, khiến cho nàng phải đối diện hắn, nàng vừa ngẩng đầu, hắn liền phát hiện ra đôi mắt nàng hồng hồng, hắn bối rối quýnh lên: “Phu nhân, có phải còn đau hay không?”

Nàng cắn môi, lắc đầu một cái, ngược mắt hỏi ngược lại hắn: “Đau không?” ý của nàng là muốn hỏi là vết thương bị hắn cắn nát.

Bị nàng uống nhiều máu như vậy, sắc môi của hắn cũng đã trắng bệch, rất đau đúng không?

Hắn phượng mâu chớp chớp, tà mị cười một tiếng: “Rất đau, nếu phu nhân hôn một cái có lẽ vì phu sẽ hết đau.” Hắn cũng chỉ nói mà thôi, cũng không trông mong nàng làm thật.

Thật không ngờ hắn vừa dứt lời, nàng hướng hắn ôm tới, lóp mặt nạ không biết bị nàng kéo xuống từ bao giờ để lộ ra dung mạo vốn có. Hắn không kịp chuẩn bị bị nàng đè té xuống đất, sau đó hắn liền bị nàng chặn môi.

Chỉ là động tác của nàng không lưu loát, mấy lần cắn trúng đầu lưỡi hắn làm hắn vừa bất đắc dĩ vừa hết mực thương yêu.

Hắn bị nàng hôn, đôi mắt đập dòn từng tầng sóng nước, giữa hai lông mày mị khí thiên thành, lưỡi biếng mang theo hấp dẫn trí mạng, cực kì giống một con hồ ly quyến rũ.

Môi của hắn có chút lạnh, lại mang một cổ hấp dẫn trí mạng, làm nàng không ngừng muốn thăm dò vào trong, vùi sâu vào trong đó đến không thể kiềm chế.

Khi nàng vô ý một lần nữa cắn trúng lưỡi hắn liền đảo khách thành chủ, chủ động mút lưỡi nàng.

Yêu quá tha thiết, nụ hôn kéo dài mà lưu luyến.

Nụ hôn vừa dứt nàng liền vô lực nằm hít thở trên miếng đệm thịt êm ái, mỡ nam nhân còn rất thần thanh khí nhàn, cảm một lọn tóc của nàng chơi đùa trên tay.

“Thật là một tiểu lưu manh vô lại.” Hắn âu yếm nhìn đỉnh đầu nàng, yêu chiều mắng một tiếng.

“Chàng...chàng mới vô lại...hạ lưu.” Âm thanh nàng khàn khàn, lộ ra một chút kiều mị, đôi mắt hắn chột tối hơn, dùng sức ôm chặt nàng vào lòng.

“Máu bị ta uống nhiều như vậy, chàng rất đau phải không?” Sau một lúc lâu nàng hỏi.

“Phu nhân hôn vì phu là hết đau rồi.” Hắn buông lỏng cười cười.

Mũi nàng cay xè: “Thì ra cũng có thời điểm chàng vô ngữ ngẩn, chàng không sợ ta uống hết máu chàng, hại chết chàng sao?” Vừa nghĩ nàng hút của hắn nhiều máu như vậy, nàng cũng rất đau lòng.

“Vậy cũng tốt a, như vậy kiếp nàng nọ vì phu một mạng.” Hắn cười nói. “Mà phu nhân nợ vì phu một mạng, vì phu bắt phu nhân đòi đòi kiếp kiếp trả. Phu nhân nếu dám ăn vạ, vì phu sẽ dây dưa không dứt với phu nhân.”

Nàng chép miệng, người này quá tham lam, nàng chỉ thiếu hắn có một mạng, hắn liền muốn nàng trả đến đòi đòi kiếp kiếp. Chỉ là, nếu có kiếp sau, nàng nguyện bị hắn dây dưa.

“Nghe thật đáng sợ, thật may không có đem người xấu này hại chết.” Nàng đắm đắm vào ngực hắn nói.

“Đúng rồi, tại sao máu của chàng có thể giải được độc rắn?”

“Trước đây ta từng ăn Kim Tuyền quý.”

Thanh Linh tất nhiên biết Kim Tuyền quý là vật gì, nó có thể giải được tất cả độc dược trên thế gian a!

Đột nhiên, nàng nhớ ra việc gì đó, thời gian trước Ô Quốc tiến cống triều đình Nam Hạ một bụi cây Kim Tuyền quý. Trên đường vận chuyển không may bị người cướp bóc. Hoàng Thượng biết được chuyện này vô cùng giận dữ, còn phái người đi điều tra mà thật lâu vẫn chưa có kết quả.

“Thời gian trước Ô Quốc tiến cống một bụi Kim Tuyền quý, sẽ không phải chính chàng là người trộm chứ?” Nàng hỏi.

Hắn cười không đáp, nàng biết bản thân mình đã đoán trúng. Người này cũng quá ngông cuồng đi, cái loại tự tội như đánh cướp công phẩm hắn cũng to gan mà làm.

Hắn cướp cống phẩm bởi vì lúc trước phía sau núi Tướng Quốc tự, hắn đã bị nha đầu này đâm cho vài châm mà bất tỉnh. Vừa nghĩ tới việc về sau có thể động tay chân với nàng, bản thân hắn đang thầm cảm thấy vui mừng liền bị nàng cầm châm đâm ngất, hắn từ đó buồn bực không thôi. Nghe Ô Quốc cống Kim Tuyền quý, hắn liền thuận tay đoạt lấy.

Hắn dùng qua Kim Tuyền quý, trong máu cũng có Kim Tuyền quý, mới đầu hắn còn không biết máu mình còn có thể giải độc. Nhìn Thanh Linh vì độc phát mà đau đớn khổ sở, hắn liền ôm tâm lý thử một chút dứt máu của mình cho nàng uống, thật may mắn, vậy mà máu của hắn có thể cứu nàng.

Thanh Linh đứng lên, đi lại mấy bước, bước chân nhẹ tênh. Chờ nội lực hạ, nàng phát hiện nội lực của mình thể mà tăng mạnh, lại có thể điều chuyển một cách tự nhiên liền biết việc nội lực sau khi Ngàn điểm quý xà cắn nàng đã hoàn toàn không chế được.

Bị rắn độc cắn ngoài ý muốn không chết lại có thể tăng nội lực, nàng nghĩ gần đây mình chắc chắn là đã trúng vận cứt chó gì đó.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Thanh Linh vừa đeo tấm mặt nạ lên vừa hỏi.

Lúc nội lực rối loạn nàng chợt chạy vào rừng sâu, hiện tại cũng không biết là đang ở chỗ nào. Ngỡ nhờ đi nhầm hướng, rất có thể bị vây hãm trong rừng không ra được.

“Ta lên trên xem một chút.” Tàn Liễm vừa dứt lời liền phi thân lên một cái cây rất cao.

Thanh Linh sau đó cũng theo Tàn Liễm nhảy lên, đứng trên đỉnh cây, thu vào tầm mắt hai người đều là mảng sương mù mịt.

“Ta ngược lại quên mất rừng rậm sương dày, không thể nhìn được, càng không cách nào biết được chúng ta đang ở đâu, chúng ta đành xuống thôi.” Tàn Liễm nhìn gò má của nàng nói.

Hai người đứng trên mặt đất, tùy ý chọn một hướng mà đi.

Gió lạnh chợt nổi lên, o o thổi qua vành tai, đột nhiên có một tiếng thì thầm yếu ớt tràn ngập trong khu rừng rộng lớn.

Tiếng tiêu du dương mà tràn ngập bị thương, lộ ra một cổ quý dị khó tả.

Thanh Linh ngừng bước chân, trầm ngâm lắng nghe, nàng chính là muốn nghe xem tiếng tiêu phát ra từ đâu. Nhưng tiếng tiêu này cứ như ảo cảnh, truyền tới từ bốn phương tám hướng, nàng nghi ngờ tiếng tiêu này có hay không chỉ có một người thôi?

“Đi thôi, cần xuất hiện sẽ xuất hiện.” Tàn Liễm kéo tay nàng nói.

Thanh Linh nghĩ cũng phải, nàng không thể đứng tại chỗ mãi không đi. Hơn nữa có hấn ở bên cạnh, nàng còn lo lắng gì nữa?

Tiếng tiêu đang trầm thấp du dương đột nhiên chuyển hướng, tràn đầy cô đơn cùng sát khí.

“Zú zú zú.” Từ lúc tiếng tiêu chuyển đổi liền có những tiếng kêu lạ, so với tiếng tiêu mờ ảo, tiếng chiêm chiêm ghê rợn này quả thật lớn hơn nhiều.

Những con diều từ bốn phương tám hướng bay đến đông nghẹt kèm theo đó là tiếng kêu rừng rợn.

Hắc điều hình dáng khổng lồ, mỏ dài sắc, trên người đầy mùi hôi thối chết chóc.

“Đó là cái gì?” Đây là lần đầu tiên Thanh Linh thấy loại quái điều toàn thân mang sát khí này liền không khỏi cả kinh.

“Thực nhân điều (chim ăn thịt người).” Hấn trả lời.

Thực nhân điều ăn thịt người, tiếng tiêu trở nên quý dị là muốn gọi bọn chúng đến.

Tàn Liễm từ trong tay áo lôi ra một cây sáo ngọc màu trắng tinh xảo, để ngang trên môi, một khúc sáo du dương liền xuất hiện.

Thực nhân điều đông nghẹt liền sà xuống.

Mà lúc này tiếng tiêu quý dị kia trở nên kích động, dần dần tựa như từng đạo kiếm sắc bén quét về phía hai người.

Tàn Liễm buông mi mắt, lông mi dài che mắt tạo thành cái bóng quạt trên khuôn mặt diễm lệ, nhìn thanh nhã xuất trần.

Hấn lặng lẽ đứng tại chỗ, áo bào pháp phối, dài lụa tuyết sắc bên hông bay múa, tóc đen tung bay. Thực nhân điều sắp đem hai người quay ở bên trong, hấn vẫn an bình tựa như thiên sứ đáp xuống địa ngục.

Hấn yên lặng phát một cái, một đạo bạch lãng quét qua, thực nhân điều liềm ào ào rơi xuống.

Thanh Linh đến bên cạnh hấn, rút chùy thủ, hấn chém giết một phần, còn lại nàng giúp hấn giải quyết. Nội lực nàng tăng mạnh, động tác của nàng càng thêm nhanh nhẹn, sức lực xuống tay cũng trở nên mạnh hơn.

Mà hấn một tay cầm sáo, một tay huy động bạch lãng thành thoảng vì nàng trừ đi nguy hiểm.

Hai người phối hợp ăn ý với nhau, thực nhân điều có nhiều hơn nữa cũng không thể động đến họ.

Tiếng sáo tiếng tiêu như tranh đấu với nhau, tiếng sáo bén nhọn áp chế tiếng tiêu. Thực nhân điều trên không trung như mất đi phương hướng, cuồng loạn đâm vào nhau.

Tiếng tiêu ù đột đột nhiên nâng lên cao, vượt trên tiếng sáo, nội lực hùng hậu xuyên qua tiếng tiêu công kích hai người. Thanh Linh buồn bực, người này nội lực quả nhiên không tệ.

Âm điệu tiếng sáo một cao một thấp, ngón tay thanh tú trên cây sáo nhảy lên, tiết tấu trở nên kịch liệt.

Hai đạo thanh âm mạnh mẽ đối chọi, hai cỗ nội lực cường đại tranh đấu làm liên lụy bốn phía, lá cây xào xạc rơi xuống.

Thực nhân điều bị hai đạo âm thanh quấy nhiễu, không hề dám công kích người nữa.

Thanh Linh cảm thấy màng nhĩ theo tiết tấu của tiếng sao tiếng tiêu mà trở nên đau đớn, nàng vội vàng vận chuyển nội lực hộ thân.

Tiếng sáo nhanh đến cực hạn, áp chế tiếng tiêu cho đến khi biến mất.

Thực nhân điều khắp nơi bay loạn rồi theo một phương hướng chạy đi. Tần Liễm thu hồi sáo ngọc màu trắng, cùng Thanh Linh liếc mắt nhìn nhau. Sau đó hần lợi kéo tay nàng theo hướng đám chim kia đi tới.

"Lão phu xem thường các ngươi." Nam tử một thân quần áo màu lục đứng phía trước hai người. Tay hần giờ lên, cây tiêu vừa mới bị chấn vỡ từ tay hần rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Đường Vào Thành

Nam tử lục y hơi lớn tuổi, trên trán có nhiều nếp nhăn thật sâu, cằm thì mọc đầy râu ria. Hần có vóc người cao gầy, một thân áo bào lục y mặc trên người hần toát ra vài phần tiên phong đạo cốt.

"Xin hỏi các hạ là ai?" Giọng Thanh Linh lạnh lùng nhưng lại trong veo, hai mắt nhìn hần đầy cảnh giác.

"Lão phu là Quy Lâm!" Lão đầu trả lời.

Thanh Linh lòng thầm vui mừng, theo nàng biết, Quy Lâm chính là người bảo vệ Mê Vụ sâm lâm, chỉ cần có Quy Lâm trong tay, tiến vào Tiểu Dao Thành không phải là việc khó.

"Người có thể xông vào được Mê Vụ sâm lâm không nhiều, lão phu rất tán thưởng các ngươi, chỉ là chưa biết cửa tiếp theo các ngươi còn có thể xông qua thuận lợi như thế này nữa hay không." Quy Lâm vuốt râu nói.

Hần phát tay một cái, mười bóng người mặc lục y đột nhiên xuất hiện như ma, trên tay của bọn họ còn cầm theo kiếm, vây hai người vào chính giữa.

Quy Lâm cũng xông lên, kỳ quái là khi hần xông vào liền biến mất không còn thấy được bóng dáng. Mà người xung quanh vốn chỉ có mười người, nhưng bây giờ bọn họ đột nhiên trở thành hai mươi người, ba mươi người, bốn mươi người,... Trăm người, đúng là một trận pháp tốt, vậy mà có thể vây khốn hai người vào trong trận.

Trận hình biến ảo, ra tay đối với hai người.

Một bóng người đánh tới, Tần Liễm đánh trả một kích, nhưng lại phát hiện chỉ đánh trúng tàn ảnh. Nhưng khi bị tàn ảnh kia đánh trúng thì lại bị thương thật.

Bọn họ biến ảo cực kì nhanh, phương thức xuất chiêu cũng không giống nhau, giống như xa luân trận thay nhau đối phó với hai người, ý đồ muốn tiêu hao khí lực của hai người.

"Cứu khúc Huyền vũ trận!" Thanh Linh lẩm bẩm.

Trường kiếm bỏ về phía Thanh Linh, Tần Liễm vừa xoay người lại nhìn thấy màn này, sợ tới mức vội vàng kéo nàng đi.

"Đi ba bước về hướng đông nam." Thanh Linh bỗng nhiên nói, đồng thời vừa né một đường kiếm khác đang chém về phía nàng.

Tần Liễm không do dự, làm theo lời nàng nói, mắt chăm chú nhìn về phía trước, chân bước ba bước về hướng đông nam. Ra tay lần nữa, nhưng thứ lần này đánh trúng đã không còn là một màn ảo ảnh vô thực nữa, mà là một người thật bằng xương bằng thịt.

"Tiến lên trước ba bước."

"Lui về sau một bước, sang phía tây năm bước."

"Qua bắc ba bước."

"...."

Hai người phối hợp rất ăn ý, nàng nói, hấn làm, một hồi lâu sau, bóng người Quy Lâm hiện ra.

Quy Lâm thăm giật mình, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Thanh Linh. Cừu khúc huyền vũ trận là một kỳ trận cổ xưa, đã gần như tuyệt tích trên đời, trận này vừa bày ra, chưa từng có ai có khả năng xông qua. Hôm nay hấn không ngờ vừa bày trận này ra, lại bị một người trẻ tuổi dễ dàng phá giải được.

Người bày ra ma trận này đều là các cao thủ hàng đầu trong Tiêu Dao Thành hấn, lúc so chiêu với bạch y nam tử thì không quá hai khắc đã bại trận.

Quy Lâm bị ép phải hiện ra chân thân ở trong trận, hấn lấy ra binh khí của mình, chuẩn bị quyết đấu với hai người kia.

Hấn cầm trong tay một thanh đoản kiếm trong suốt giống như băng tinh, chiều dài giống như chủy thủ trong tay của Thanh Linh.

Thanh Linh vừa thấy, hai mắt sáng lên, cầm chặt chủy thủ trong tay xông tới Quy Lâm, Tàn Liễm thì đối phó với các lục y nhân còn sót lại

Chiêu thức Quy Lâm trầm ổn mà lão luyện, hơn nữa binh khí trong tay cũng không phải là binh khí bình thường. Quy Lâm đâm đoản kiếm tới, Thanh Linh xoay tay cầm chủy thủ cản lại.

"Choang" một tiếng, chủy thủ trong tay của Thanh Linh bị gãy làm hai, nàng vội né qua một bên.

Đoản kiếm trong tay Quy Lâm chém sát như chém bùn, thật đúng là binh khí tốt.

Hai mắt Thanh Linh càng thêm sáng rõ, nàng còn đang buồn rầu vì trong tay nàng không có thứ vũ khí nào vừa tay đây, hiện tại nàng muốn đoạt lại đoản kiếm dùng!

Chủy thủ trong tay không còn dùng được nữa, Thanh Linh quăng qua một bên, nhặt lên một thanh kiếm của một lục y nhân làm rơi lúc này. Có binh khí lại tiếp tục đánh, lần này nàng có hết sức không để cho đoản kiếm trong tay hấn dụng phải kiếm của nàng.

Kiểm chiêu của Quy Lâm rất lão luyện, nhưng công phu của nàng cũng không kém, nhất là sau khi được tăng lên nội lực, đánh với Quy Lâm cũng có phần thoải mái hơn.

Sau khi Tàn Liễm giải quyết nốt đám người lục y còn lại xong, thấy nàng có thể đánh ngang với Quy Lâm nên hấn cũng không có ý tiến lên giúp đỡ. Khóe môi nhẹ nhàng cong lên, ánh mắt dán chặt lên bóng người màu lam, đột nhiên nụ cười trên môi hấn bị đông cứng, hung hăng co rút.

Thanh Linh quơ kiếm qua đai lưng quần của Quy Lâm, quần Quy Lâm thoáng cái đã rơi xuống đất, nét mặt già nua của hấn đột nhiên đỏ bừng.

Tàn Liễm đứng một bên nhìn toàn bộ cảnh này, trong lòng âm thầm ăn dấm chua, nha đầu này có thói quen không tốt là tuột quần của người, lần trước là Hách Liên Dục, lần này là Quy Lâm. Không được, sau này hấn phải dạy dỗ nàng một trận mới được, nhất định phải để cho nàng hiểu, tuyệt đối không được tuột quần người khác nữa, muốn cời cũng chỉ được cời quần của hấn mà thôi!

Mà Thanh Linh còn thừa cơ công kích về phía hạ bộ của Quy Lâm, Quy Lâm nhẹn không được giận dữ quát lên: "Tiểu tử nguoi thật không biết xấu hổ!"

"Trời rất nóng mà nguoi lại mặc nhiều lớp y phục như vậy, bốn công tử có lòng tốt giúp nguoi cởi ra chút ít lớp y phục rườm rà, để nguoi cảm thấy thoáng mát hơn, còn không mau cảm ơn bốn công tử đi." Nàng vô liêm sỉ cười nói.

"Nguoi..." Đối phương vẫn mạnh mẽ tấn công hạ bộ của hấn như trước, hấn lùi về đề phòng, đối phương lại đá một cước lên ngực của hấn.

Hấn vô lực ngăn cản, ngã chổng trên đất. Thanh Linh nhanh chóng đoạt lấy thanh đoản kiếm trong tay hấn, đặt ngang cổ Quy Lâm: "Nguoi đánh không lại ta, mạng của nguoi là của ta." Nàng cười nói.

"Lão phu không đủ bản lĩnh, rơi vào tay nguoi cũng chỉ biết chấp nhận" Quy Lâm nhắm mắt lại nói.

Nàng thu lại đoản kiếm trên cổ hấn: "Mạng của nguoi không đáng giá!" Một ngụm máu tức vọt lên cổ họng Quy Lâm: "Ta không cần, nhưng thanh đoản kiếm này của nguoi không tệ, ta lấy!"

"Tàn Liễm, nguoi xem, thanh đoản kiếm này tốt không?" Nàng chạy đến trước mặt hấn, quơ quơ thanh đoản kiếm trong suốt nhưng băng tinh kết thành trong tay.

Nụ cười sáng lạn đào đạt nở ra trên mặt nàng, hồn nhiên mà xinh đẹp, lòng hấn mềm nhũn, cảm xúc tức giận lúc nàng tuột quần Quy Lâm cũng chóng tan thành mây khói, mở miệng nói chuyện cũng nhu hòa đi mấy phần: "Bảo kiếm băng hồn rất hợp với nguoi."

Thật là bảo kiếm băng hồn? Thanh Linh chớp mắt vài cái quán sát thanh đoản kiếm trong tay, càng nhìn càng thích. Băng hồn kiếm là một bảo kiếm nổi danh, sức công phá còn đáng sợ hơn những thanh kiếm bình thường gấp ba lần.

"Các hạ thế nhưng là Tàn tướng đến từ Nam Hạ quốc sao?" Hồi Lân nghe được tiếng Thanh Linh gọi Tàn Liễm, sau khi đứng lên sửa sang lại xong mới hỏi.

Mới vừa rồi Quy Lâm bị Thanh Linh đánh rớt quần, nên bây giờ Tàn Liễm nhìn hấn rất không vừa mắt, ngay cả một tiếng đáp lại cũng lười mở miệng.

"Đúng thì sao?" Thanh Linh nhướn mày nói.

"Thì ra khách quý đã đến..."

"Đợi chút, ta nghe không lắm chứ, người gọi chúng ta là khách quý, vậy cách đối đãi với khách của người cũng thật đặc biệt." Thanh Linh châm chọc.

"Vừa rồi lão phu tưởng rằng các vị là loại người xông tới không biết phân biệt, nên mới đành ra tay." Quy Lâm nói, đầu óc hắn rất sòng phẳng, không phải là loại người thích so đo. Vốn cũng là do hắn ra tay trước, Thanh Linh đánh bại hắn, là do bản thân không đủ bản lĩnh, nên bây giờ hắn cũng không vì chuyện đó mà sinh lòng tức giận.

"Thì ra là thế, vậy cũng xem như đã hóa giải một trận hiểu lầm. Đến Tiêu Dao Thành, kính xin người dẫn đường cho bọn ta." Thanh Linh sáng khoái nói, bây giờ không phải là lúc so đo hắn vừa hiện thân đã kéo bọn nàng vào đầu võ, đi Tiêu Dao Thành mới là chuyện quan trọng.

"Dạ dạ dạ, là hiểu lầm, vậy vị công tử này có thể trả bằng hồn lại cho lão phu không?"

Trả lại? Thứ đã nằm trong miệng nàng còn muốn nàng phun ra, chuyện này có thể sao: "Trả lại sao, cũng không phải là không được, chỉ cần người bồi thường mạng của người cho ta là được."

Vừa rồi Thanh Linh đã nói rõ, hắn thách đấu nhưng đánh không lại nàng, nên sống chết của hắn phải do nàng quyết định, mà bằng hồn chính là tiền thế mạng của hắn.

Quy Lâm sững sờ, hắn cùng lắm chỉ là mở miệng dò xét thử mà thôi, không ngờ đối phương lại không nể mặt cự tuyệt thẳng thừng như vậy.

"Người là muốn chết, hay là muốn lấy lại bằng hồn?" Nàng cười tủm tỉm uy hiếp nói.

"Xem như lão phu chưa từng nói qua chuyện này đi." Hắn cũng không phải là hạng người thua mà không chịu chung tiền, không cần thiết phải so đo với một tiểu tử nhỏ nhặt này: "Chỉ là bảo kiếm cần có vỏ kiếm thích hợp." Hắn lấy một cái vỏ kiếm từ trong lòng ra, ném cho Thanh Linh.

"Vậy thì xin hãy người dẫn đường cho chúng ta!" Thanh Linh nói.

"Khách quý chờ một chút" Quy Lâm nói, hắn vỗ tay, lập tức có hai nam tử vận thanh y xuất hiện, mỗi người dắt theo một con ngựa.

"Xin hai vị khách quý trước khi lên ngựa hãy bịt mắt lại." Quy Lâm lấy ra hai cái khăn dài màu đen, đưa tới trước mặt hai người.

Hai người nhận lấy cái khăn đen, chần chờ một lát mới cùng nhau lên ngựa, sau đó bịt kín mắt. Thanh Linh tuy bị hạn chế tầm nhìn, nhưng với tu vi hiện tại của nàng, dù nhắm mắt lại thì vẫn cảm nhận được xung quanh có hơi thở nguy hiểm hay không.

"Tĩnh Vương cũng vào rừng, xin hãy phái người đưa Tĩnh Vương vào Tiêu Dao Thành." Tàn Liễm nói với Quy Lâm.

"Đó là đương nhiên!" Quy Lâm vuốt vuốt râu nói.

Sau khi ngồi trên lưng ngựa di chuyển một lúc lâu, Quy Lâm vỗ vỗ ý bảo bọn họ đã có thể mở khăn bịt mắt ra.

"Xin hai vị hãy đi liên tục về phía trước, không lâu sau sẽ vào đến thành." Quy Lâm chỉ thị.

Hai người tháo khăn đen, bước xuống ngựa, lúc này Quy Lâm đã đi mất, hai người dựa theo chỉ dẫn của Quy Lâm, đi một mạch thẳng về phía trước.

Phía trước, tựa như có bóng người đang chớp lóe lên, đến gần nhìn lại mới nhận ra đó là Hách Liên Dực và Dung Thi Thi.

Phía sau Hách Liên Dực là một hang động lớn, sâu không thấy đáy, hang động cách Tàn Liễm và Thanh Linh một rãnh vực lớn như con sông, dây xích sắt thô to chính là cây cầu nối của hai bên bờ vực.

"Thì Nhi, nàng có chắc ở dưới vực sâu này thật sự có thánh quả không?" Sau mấy lần hỏi thăm của hắn, Dung Thi Thi mới chịu mở miệng nói cho hắn biết, thánh quả nằm bên dưới rãnh sâu.

Vốn lúc trước hắn cũng có vụng trộm đến đây thế dò xét qua một lần, nhưng vì cái hang này sâu không thấy đáy, hắn không dám mạo hiểm, nên bây giờ mới đưa Dung Thi Thi đến đây xem một chút. Muốn moi từ trong miệng nàng vị trí của thánh quả ở chỗ nào trong rãnh sâu, hay có đường tắt nào đi xuống dễ dàng hơn hay không.

"Đương nhiên, Vương gia còn chưa tin Thì Nhi sao?" Dung Thi Thi cười duyên nói, sâu trong mắt xẹt qua một chút ánh sáng lạ thường.

"Nhưng vực này có chiều sâu ít nhất cũng ngàn trượng, cho dù thánh quả có ở dưới đó, bốn vương muốn lấy cũng hữu tâm vô lực. Thì Nhi, chẳng lẽ không có đường nào khác để xuống dưới đó sao?" Hách Liên Dực mong đợi nhìn nàng ta.

"Vương gia, hình như có người đến." Dung Thi Thi đột nhiên nói.

Hách Liên Dực cũng nghe được động tĩnh, quay đầu phát hiện ra Tàn Liễm và Thanh Linh, hắn hít một hơi, lộ ra âm hiểm: "Không ngờ Tàn Liễm và Diệp

Nhị công tử lại chọn cách xông qua Mê Vụ sâm lâm, hừ, bản lãnh cũng không nhỏ. Thi Nhi, chúng ta đi trước đi."

Tần Liễm và Thanh Linh xuất hiện ở đây, có lẽ hẳn cũng không ngờ bọn họ trên đường xông vào rừng dày lại gặp được Quy Lâm, sau đó dựa vào chỉ dẫn mà thuận lợi vượt qua.

Hách Liên Dực ôm eo Dung Thi Thi qua, thi triển khinh công bay vút lên trên xích sắt.

Lúc Thanh Linh và Tần Liễm đi lại gần hang động, lại thấy bóng dáng Hách Liên Dực và Dung Thi Thi bỗng biến mất giữa không trung.

Bên kia vực sâu mau chóng truyền ra tiếng va chạm thiết khí, Hách Liên Dực bên kia có ý đồ chém đứt xích sắt.

Bờ vực gần hang động rất rộng lớn, còn có tầng tầng sương trắng lượn lơ bên trên, khiến cho tầm nhìn đến những người đối diện rất bị hạn chế. Dưới vực sâu ngàn trượng, nếu xích sắt nối giữa hai bờ vực bị đứt, sẽ không có cách nào để đi qua kia được.

Hách Liên Dực cầm kiếm ra sức chém xích sắt: "Tần Liễm, dù ngươi xông qua được Mê Vụ sâm lâm thì thế nào? Bỏn vương cũng vẫn có cách khiến ngươi không thể đến được Tiêu Dao Thành thôi!"

"Vinh Vương, ngươi đây là đang làm gì?" Tần Liễm dùng nội lực đẩy giọng truyền ra xa.

"Ha ha ha, Tần Liễm, nếu ngươi không sợ chết thì phóng ngựa qua đây đi" Hách Liên Dực cũng dùng nội lực truyền âm ra ngoài.

"Chúng ta có nên thừa dịp lúc xích sắt còn chưa đứt, nhanh chóng chạy qua bên đó không?" Thanh Linh hỏi Tần Liễm.

Tần Liễm lắc đầu: "Không được!" đối với hắn chuyện này cũng không có gì, nhưng hắn lại lo lắng lúc đến vực thì xích sắt bị đứt, nàng sẽ gặp phải nguy hiểm.

Thật ra dựa vào tu vi võ công của nàng thì cũng không hẳn sẽ gặp nguy hiểm, nhưng chỉ cần có một trên một phần ngàn khả năng nguy hiểm, hắn cũng không muốn nàng dấn thân vào: "Phu nhân, nàng đứng ở đây, ta quay lại tìm Quy Lâm, để hỏi hắn xem còn có đường nào khác vào Tiêu Dao Thành hay không."

"Được, ngươi phải cẩn thận." Nàng nói.

Tần Liễm đột nhiên kéo tay Thanh Linh qua, trong ánh mắt ngó người của nàng, một nụ hôn nhẹ nhàng đáp xuống mu bàn tay: "Vi phu sẽ nhanh chóng quay trở lại!" Hắn lại cười nói.

"Có người ở gần đây đó!" Thanh Linh giật tay khỏi tay của hắn, nóng nảy nói.

"Yên tâm, bọn họ không thấy được!" Trên mặt vực có nhiều lớp sương trắng như vậy, Hách Liên Dực và Dung Thi Thi chắc chắn không thấy được bờ bên đây xảy ra những gì.

Thân ảnh Tần Liễm chợt lóe một cái, người đã như ảo ảnh, biến mất ngay trước mắt Thanh Linh.

Không mất nhiều thời gian, Tần Liễm đã cùng Quy Lâm trở lại.

"Cuối cùng đường vào Tiêu Dao Thành ở đâu?" Thanh Linh trực tiếp hỏi.

"Đường vào thành chính là đi qua vực này, chỉ có con đường này." Lúc này, Quy Lâm cũng chú ý thấy xích sắt đã bị người bên bờ kia chém đứt.

"Không phải ngươi đang đùa bọn ta chứ? Làm hòng đường duy nhất vào thành, hừ, cách đãi khách của Tiêu Dao Thành các ngươi đúng là rất đặc biệt." Thanh Kinh ra vẻ tức giận, nàng tất nhiên biết Hách Liên Dực là người chém đứt dây xích, nói như vậy bất quá chỉ là muốn chọc Quy Lâm sinh ra tức giận với kẻ đã chém đứt mắt xích sắt kia mà thôi.

Quy Lâm rất tức giận, hắn móc ra một thanh tiêu, đặt xuống bên môi, nhẹ thổi.

Tiếng "chiêm chiêm chiêm chiêm" vang lên, từng bầy thực nhân điều che lấp bầu trời vỗ cánh bay đến bên bờ bên kia.

"Á, đau quá, cứu mạng!" Một giọng nữ từ đây thê lương từ bờ vực bên kia truyền qua.

Dung Thi Thi đã không có võ công, lúc thực nhân điều đột nhiên xuất hiện, nàng căn bản không kịp né. Đợi đến lúc theo bản năng đưa tay ôm đầu, đã có vào thực nhân điều đổ xuống cắn trúng vai ngực thịt của nàng ta. Máu tươi đầm đìa thoáng chốc nhuộm đỏ hai cánh tay, đau đến khiến nàng ta hôn mê bất tỉnh.

"Thi Nhi!" Hách Liên Dực gấp rút bảo vệ Dung Thi Thi, bây giờ nàng ta còn chưa thể chết được.

Trên người Hách Liên Dực bị thực nhân điều cắn được mấy ngụm thịt mới khó khăn phản ứng lại, gấp rút vận dụng hàn băng chưởng.

Hàn băng chưởng vừa được khởi động, đã khiến nhiều thực nhân điều trên bầu trời bị đông cứng mà từ không trung rơi xuống. Nhưng các tốp thực nhân điều sau nối trước, từng tốp từng tốp đến, hắn diệt mấy lần như vậy, sau đó lại bay tới càng nhiều hơn.

"Chết tiết, đây rốt cuộc là con chim quý quái gì vậy?" Áo bào trên người Hách Liên Dực bị cấn xé thành nhiều lỗ ngay cả ngân quan buộc tóc cũng bị chim ngậm đi mất. Một đầu tóc đen rối loạn còn hơn ổ gà, khuôn mặt dính toàn máu đầy dử tợn.

Hắn muốn bỏ lại Dung Thi Thi chạy trốn trước, nhưng không ngờ mấy con chim quý quái chết tiết này tựa như chỉ nhắm vào một mình hắn, vây kín hắn gió thổi không lọt, hắn không thể không xuất ra Hàn băng chương đối phó với chúng.

Trong Mê Vụ sâm lâm, hai nam tử trẻ tuổi một trước một sau bước ra, nam tử sau lưng che ô cho nam tử phía trước.

"Ai nha, Thái tử điện hạ, ngài chỉ đi đường thôi mà phong thái cũng tuyệt đối như tiên trời, rất tuyệt hảo." Một giọng nói éo là như thái giám vang lên mang theo đầy nịnh nọt.

"Nịnh hót, miệng đúng là ngày càng dẻo ra!" Một giọng dễ nghe của nam tử khác vang lên.

"Thái tử điện hạ, không phải Mã Kim nói điều, mà phong thái của ngài thật sự là không có ai sánh bằng nổi." Mã Kim tiếp tục vuốt mông ngựa nói.

"Ai nha, Thái tử điện hạ, ngài đi chậm một chút, để ánh nắng mặt trời phá hủy làn da non mịn của ngài thì sẽ không tốt đâu."

Thật ra cái gọi là ánh nắng mặt trời kia bất quá cũng chỉ là vài tia ánh sáng vụn vặt cố gắng chen chúc nhau xuyên qua tán cây rậm rạp mà thôi, căn bản sẽ không làm tổn thương da thịt như người kia nói.

Thanh Linh nghe tiếng nói chuyện phát ra từ phía sau, nên quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi đứng dưới ô giấy vẽ, thân vận hoa phục rực rỡ phát ra ánh sáng chói lóa, thiếu chút nữa đã đâm mù mắt người. Hắn còn mang theo một loại làn gió thơm ngát thuần khiết đi tới, cực kì giống như một con khổng tước đầy kiêu ngạo đang giương cánh dưới bầu trời âm đạm.

Dung nhan nam tử rất dễ nhìn, khó phân biệt được đực cái. Vóc người hắn cao gầy, khuôn mặt diêm dúa lẳng lơ, một đôi mắt hoa đào mỹ lệ, cánh môi đỏ thắm khẽ nhếch lên một độ cong tuyệt mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Trộm Bắn Tên Sau Lưng

Nam tử kia một thân trang phục quả thực là hoa lệ và bảnh bao. Ngay cả đi bộ cũng điệu đà muốn chết.

Dáng dấp bảnh bao, khuôn mặt phù phiếm nhưng dám đi vào Mê Vụ lâm sâm vẫn tuyệt nhiên là không đơn giản.

Nghe hạ nhân kêu người đó là Thái tử điện hạ, Thanh Linh âm thầm phỏng đoán hẳn chắc là Thái tử của một nước nào đấy.

Khi vị Thái tử kia đến gần, trên người hắn bay tới một mùi hương thơm ngát, không mùi tục tằng như son phấn mà là mùi hương ngọt đến thấm lòng người.

"Các hạ là?" Quế Lâm hỏi.

"Chủ tử ta chính là Thái tử Bắc Phiêu, không, là đệ nhất thiên hạ mỹ nam tử, Thái tử điện hạ Bắc Phiêu." Tên hạ nhân lưng thẳng lớn giọng giới thiệu.

Thanh Linh đã từng nghe nói qua diện mạo của Thái tử điện hạ Bắc Phiêu quốc rất đẹp, đẹp đến phi giới tính. Hôm nay gặp mặt quả thật là như thế. Chỉ là hắn đẹp

Từ Mạch liếc mắt liền thấy Tần Liễm một thân áo bào trắng như tuyết, mặt mũi thanh tuyệt mà diễm lệ, hắn lập tức có cảm giác nguy cơ tràn ngập, nhanh chóng móc từ trong ngực ra một chiếc gương, soi đi soi lại so sánh, lại quan sát Tần Liễm từ trên xuống dưới cuối cùng hắn cho ra một kết luận: "Người không đẹp bằng ta."

Tần Liễm mặt vẫn không biến sắc, Quế Lâm quái dị nhìn Từ Mạch một cái.

Khóe miệng Thanh Linh giật giật, vị này không chỉ đẹp mà còn ưa thích trang điểm.

"Phía trước có chuyện gì xảy ra thế?" Mã Kim tò mò lên tiếng hỏi, bên bờ bên kia, xuyên qua màn sương trắng mờ ảo có thể mơ hồ nhìn thấy một núi đông nghèn nghẹt cùng với những tiếng kêu lạ.

"Người kia công phu quả thật tốt." Quế Lâm buồn bực nói, hắn huy động nhiều thực nhân như thế cũng không thể giữ chặt đối phương. Hắn tiếp tục thổi tiêu, tiếp đó lại một bầy chim o o bay đến.

Hách Liên Dực đang cùng bảy thực nhân đấu đánh nhau, một đến mức muốn học máu, may mắn có người ra tay cứu hấn.

“Dừng tay” Một đạo âm thanh lạnh lẽo từ bờ bên kia truyền đến, “Pằng” một tiếng, cây tiêu trong tay Quế Lâm bị chấn bể.

“Đại hộ pháp.” Quế Lâm thẳm thì.

Tiếp theo đó là âm thanh huyền ảo của chiếc xích sắt, Thanh Linh đến gần vực thẳm, kinh ngạc nhìn một phần phía trên của xích sắt bị một nội lực rất lớn nâng lên.

Xích sắt bị hút lên, chậm rãi đưa về bờ bên kia, “két” một tiếng, đầu xích sắt bên kia được người trụ vững.

Thanh Linh vẫn còn đang cảm thấy kinh ngạc vì người kia nội lực thâm hậu thì một đạo hắc lãng dài ba thước triển khai, chậm rãi đến dưới chân nàng.

Mảnh hắc lãng thêu Mạn Châu Sa hoa màu đỏ trông đặc biệt âm trầm quý dị.

“Xin mời khách quý bờ bên kia tới đây.” Âm thanh lạnh lẽo từ bên kia truyền đến.

“Người đối diện ta là Đại hộ pháp Tiêu Dao thành, xin chur vị yên tâm” Quế Lâm thấy mọi người chần chừ liền không khỏi mở miệng.

Mấy người trước sau đều bước lên tấm hắc lãng đó, Thanh Linh giẫm lên miếng vải đen, bước chân vững vàng, một chút cảm giác sợ té xuống cũng không có.

Thanh Linh vừa sang được bờ bên kia thì thấy Hách Liên Dực và Dung Thi Thi

Nam tử đứng dưới một gốc cây ngô đồng, thân hình cao lớn, toàn thân áo đen, vạt áo thêu mảnh hoa Mạn Châu Sa quý dị.

Nam tử mặt mũi không khó nhìn, chỉ là dưới mí mắt hấn vẽ một vết đen dài, nhìn kiểu gì cũng thấy yêu dị, cả người hấn toát lên hơi thở âm trầm quý dị. Như vậy hấn chính là vị Đại hộ pháp Tiêu Dao thành – Thiên Nhất Tuyệt, mặc dù hấn tay nắm quyền hành nhưng trên người lại không chỗ nào không lộ ra quý dị, tuy nhiên người dân Tiêu Dao thành lại rất kính trọng hấn.

Thanh Linh đi theo Thiên Nhất Tuyệt vào thành, trước cổng thành có rất nhiều dân chúng hoan nghênh hấn.

Đi qua đường cái, trên đường có rất nhiều dân chúng cùng hấn chào hỏi.

Dân thần kính yêu như thế, người không biết sự tình còn tưởng Thiên Nhất Tuyệt mới là Thành chủ Tiêu Dao thành chứ không phải Tư Không Hoành.

Người từ bên ngoài vào thành đều được Thành chủ sắp xếp ở Mê Điều cung phía xa thành.

Thanh Linh vào thành không lâu, Tinh Vương cùng Bạch Nhiên cũng đã đến, bọn họ là do người trong thành Tiêu Dao tiến cử.

Thanh Linh vào Mê Điều cung mới đi được một đoạn đường liền thấy một con rết dài đang chuẩn bị bò lên chân nàng, nàng sợ đến mức rút Băng Hồn chém chết con rết.

“Tiêu tử thối, ngươi ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám giết chết sủng vật Tiểu Bá Vương của Bản Thái tử?” Tiếng gầm đầy giận giữ đột nhiên vang lên.

Mọi người bởi vì đạo âm thanh này mà dừng chân lại.

Thanh Linh hướng về phía âm thanh nhìn, vừa nhìn đến đã sợ hết hồn.

Chỉ thấy cái người tự xưng là thân tài khôi ngô, tướng mạo thì bình thường, sắc môi thâm đen tím bầm, móng tay dài cũng đen nhánh, trên cổ còn có một con rắn ngũ sắc, trên người có mấy con rết với bò cạp bò khắp nơi.

Đi theo hấn còn năm người tướng mạo bình thường thân hình cường tráng, mấy người đi tới, mặt đất bụi mịt mù, đầy uy phong khí phách.

Một thân độc vật, lại tự xưng là Bản Thái tử, ngoại trừ Tây Yển Thái tử thì còn ai nữa?

Tây Yển Thái tử Tây Thành Bá, ngoại hiệu Độc Thái tử, thích cùng độc vật làm bạn.

Thanh Linh biết mình chọc phải nhân vật nào liền thấy da đầu mình tê dại.

“Thái tử điện hạ bớt giận, mấy vị khách quý này cũng là vừa mới tới cũng không biết con rết này là của ngài, xin ngài khoan hồng độ lượng bỏ qua cho vị công tử này.” Một lục y nữ tử thái độ không kiêu ngạo

Người Tiêu Dao thành thích màu xanh lục, Thanh Linh phát hiện, bất luận là dân chúng trong thành hay thị nữ thị vệ trong phủ thành chủ đều một thân lục y.

“Cô nương này, ngươi lời nói nhẹ nhàng linh hoạt, trình tiết đối với nữ nhân là bảo vật vô giá, nếu ngươi tới nay nguyện đem trình tiết cho Bản Thái tử, Bản Thái tử có lẽ sẽ bỏ qua cho tên tiểu tử thối này.” Tây Thành Bá âm dương quái khí cười, ánh mắt nhìn Cẩm Nhi đầy hứng thú.

Cầm Nhi khuôn mặt đỏ lên, nén giận nói: “Thái tử nói đùa.”

“Thế nào? Không muốn? Không muốn thì lăn sang một bên cho Bản Thái tử.” Tây Thành Bá thu lại nụ cười, một ngón tay chỉ thẳng Thanh Linh. “Tiểu tử thúì, ngươi hôm nay phải đền Tiểu Bá Vương cho Bản Thái tử, nếu không lưu mạng lại.”

Rất cũng bị nàng chém làm hai nửa, lại còn muốn nàng bồi thường? Không đền được thì đền mạng thay thế? Hừ, chờ hán có bản lĩnh lấy được mạng nàng rồi hãy nói.

“Ngươi nói con rết này là của ngươi, ngươi có nhầm không?” Thanh Linh yếu ớt cười, không thêm đề uy hiếp của hán ở trong mắt.

Tây Thành Bá lớn tiếng nói; “Ngươi nói cái gì, Tiểu Bá Vương của Bản Thái tử chẳng lẽ Bản Thái tử còn nhận làm?”

“Vậy sao? Ngươi nói con rết này của ngươi, vậy ngươi gọi nó nó trả lời ngươi thì nó là của ngươi.” Thanh Linh tựa tiểu phi tiểu nói.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Trộm Bắn Tên Sau Lưng (2)

Rất làm sao nói được tiếng người, Tây Thành Bá cảm thấy bản thân bị đùa giỡn: “Mụ nội ngươi, cái này không phải là nói nằm sao?”

Thanh Linh vẻ mặt chột nghiêm nghị: “Con rết này rõ ràng của Bản công tử, Thái tử chớ ý thế hiếp người, nhìn trúng con rết nhỏ của bản công tử liền nói là của ngươi.”

Nghe Thanh Linh đột nhiên nói như vậy mọi người đều tỏ vẻ sững sờ.

“Tiểu tử thúì, dám nói bậy bạ trước mặt Bản Thái tử...”

“Người khác dạy dỗ con rết của mình, Tây Yên Thái tử chạy đến xem náo nhiệt gì?” Tần Liễm giọng điệu nhẹ nhàng, cắt đứt lời Tây Yên Thái tử chưa nói xong.

Từ Mạch lấy ra một cái gương nhỏ soi soi, rất hài lòng cười cười liền thu hồi gương, lúc này mới mở miệng. “Bất chớ đi cày xen vào việc của người khác.”

Tây Thành Bá thấy Tần Liễm cùng Từ Mạch một thân y phục bất phàm liền thầm đoán thân phận hai người này không đơn giản, không thể đắc tội. Xem xét Thanh Linh một thân quần áo bình thường, liền tự động bỏ qua lời nói của Tần Liễm cùng Từ Mạch, chỉ tay vào Thanh Linh cả giận mắng: “Tiểu tử thúì, Bản Thái tử xem ngươi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Hán vừa dứt lời liền ném một vật về phía Thanh Linh. <div>in?#e%q&u@y<<</div>

Vật kia vẫn còn bay giữa không trung liền bị một dải bạch lãng của Tần Liễm đánh bật trở về.

“Bịch bịch” Tây Thành Bá đột nhiên ở trước mặt Thanh Linh nặng nề quỵ xuống, “A!!” Hán kêu rất thê thảm, sắc mặt hán đột nhiên trắng bệch, đôi môi tím bầm phát run.

Tây Thành Bá là Thái tử một nước, lại phải quỵ xuống trước mặt Thanh Linh, đối với hán mà nói là thiên đại sỉ nhục. Hán hiện tại không chỉ cảm nhận được đau đớn mà còn cảm nhận được cảm giác nhục nhã, hán hận không thể đem Thanh Linh đi lóc xương lóc thịt.

Thanh Linh tựa như không thấy ánh mắt phi đao của hán, cười thật tươi nói: “Ây dô, quỵ xuống bồi tội? Biết sai biết sửa, thật là một đứa bé ngoan.”

Tây Thành Bá nghe vậy giận đến mức không thở được.

Mấy đại hán đi theo sau lưng hán thấy chủ tử chịu nhục, không nói hai lời liền vung quả đấm hướng Thanh Linh đánh tới.

Thanh Linh không đủ kiên nhẫn chờ bọn họ đâm mình, nàng dẫn đầu xuất thủ, bóng dáng lóe lên, chỉ trong chốc lát mấy người kia bị điểm huyết đạo không thể nhúc nhích.

Nam Hạ, Tây Yên, Đông Lăng, Bắc Phiêu là bốn nước lớn, thực lực tương đương nhau. Tây Thành Bá dù gì cũng là Thái tử của Tây Yên, bây giờ nàng vẫn không thể hoàn toàn đắc tội hán. Cho nên nàng vẫn không thể ra tay quá nặng với mấy hán tử kia, chỉ là trước hết không cho bọn hán cử động được thôi.

Mới vừa rồi Tây Thành Bá ném một cái đuôi bọ cạp to về phía Thanh Linh, kết quả bị Tần Liễm quăng trở về, vừa vụn rơi xuống lỗ mũi Tây Thành Bá. Đuôi bọ cạp liền kẹp vào lỗ mũi hán, máu thoáng chốc liền chảy ra.

Bị đuổi bỏ cạp kẹp không những bị thương mà còn trúng kịch độc, người bình thường bị bỏ cạp cắn độc thường phát tác luôn.

Độc Thái tử dám cùng bỏ cạp làm bạn, bị cắn một cái như vậy khẳng định không chết được nhưng về mặt của hắn không khỏi quá khoa trương đi.

“A, chân...chân của ta...” Tây Thành Bá diện mạo dữ tợn, kêu gào thảm thiết.

Mọi người tuy thấy hắn khổ sở vì đau nhưng bản thân hắn một thân toàn độc nên cũng ai dám lại gần.

“Mặt trắng nhỏ, tiểu tử thú, Bản Thái tử...không...sẽ không bỏ qua cho các ngươi! A...” Mặt hắn trắng bệch gào rú.

Bị người khác mắng là mặt trắng nhỏ, khuôn mặt Tần Liễm thoát cái liền lạnh xuống.

Mặt trắng nhỏ? Thanh Linh quay đầu nhìn gò má Tần Liễm một chút, chắc chắn, người này mặt đúng trắng đến nỗi làm người ta ghen tị nhưng mà lần đầu tiên gặp nhau liền bị mắng thành mặt trắng nhỏ, không đùa đấy chứ?

Nàng cười yếu ớt nhưng đầy hả hê, Tần Liễm giống như vô tình phát tay áo, thình lình móng nàng liền bị người dùng sức nhéo. Đau đến nỗi mắt nàng hiện lên một tầng hơi nước, quả nhiên, không muốn chết thì đừng tìm chết.

“Nhất là cái đồ mặt trắng nhỏ kia, Bản Thái tử...” Tây Thành Bá còn muốn ngoác mồm ra mắng thì bị một đạo ánh mắt lạnh như băng của Tần Liễm quét tới.

Một đạo bóng trắng đột nhiên loáng một cái, “Ba ba” Tây Thành Bá chợt bị ăn hai cái bạt tai, khi hắn phản ứng lại phát hiện Tần Liễm vẫn đứng ở chỗ cũ.

“Ai dám đánh bản thái tử, kẻ nào khôn kiếp...” Tây Thành Bá mặt mũi sưng đỏ, hắn lần nữa cảm nhận ánh mắt lạnh lẽo của Tần Liễm, cái loại ánh mắt tựa như băng phong lại lộ ra nguy hiểm làm hắn nghẹn lời, vô hình chung cảm nhận có chút sợ hãi, thậm chí còn không nói được ra lời. <div>in?</div>

#e%oq&u@y<>

Không ngờ nam tử bạch y này nhìn như vô hại lại có thể phát ra khí thế cường đại như vậy.

Thanh Linh nhìn Tây Thành Bá có vẻ không thích hợp, liền nghiêng đầu nhìn Tần Liễm, hắn vừa vặn quay lại nhìn nàng: “Chàng...” Nàng muốn hỏi cho rõ chân Tây Thành Bá rốt cuộc là bị thế nào? “Không phải Bốn tướng.” Tần Liễm nói.

Thanh Linh trái tim run lên, âm thầm nghi hoặc, không phải hắn thì là ai đã bắn tên? Ngược mắt, đột nhiên thấy cây tùng trước mặt có một nam tử ngọc thụ lâm phong đứng an tĩnh. Hắn về mặt lạnh nhạt, mắt sắc bén, thâm trầm nhìn về phía Thanh Linh.

Người kia là ai? Hắn xuất hiện từ lúc nào?

“Hắn là Đại hoàng tử Đại Khánh quốc Tề Tế Huyền.” Tần Liễm tựa như nhìn thấu nghi ngờ của nàng liền mở miệng giải thích.

Đại Khánh Quốc thực lực dưới bốn nước lớn.

“Đại Hoàng huynh, thì ra huynh ở đây, ở đây có gì chơi vui à?” Sau lưng Tề Tế Huyền truyền đến thanh âm thanh thúy của một thiếu nữ.

Nghe thấy thanh âm của nữ tử, khuôn mặt lạnh nhạt trong nháy mắt tràn ra ấm áp: “Khúc Nhân, không có gì vui đâu, đừng chạy loạn.”

Khúc Nhân mặc dù một thân trang phục thị nữ, trên người lại lộ ra quý khí. Lông mày nàng tựa nét xuân sơn, gương mặt tựa phù dung, da trắng loáng hồng nhuận.

“Nha.” Khúc Nhân không yên lòng đáp lời, ánh mắt xoay chuyển nhìn chỗ khác.

Lục y thị nữ Cẩm Nhi thấy Tây Thành Bá gương mặt thống khổ liền phân phó thị vệ diu hắn vào phòng nghỉ ngơi. Nhưng thị vệ thấy hắn một thân toàn độc vật cũng không ai dám tiến đến.

“Xảy ra chuyện gì?” Một hồi âm phong quét qua, Thiên Nhất Tuyết một thân hắc bào, vạt áo thêu hoa Mạn Châu Sa, như ma như quỷ hiện diện trước mặt mọi người.

“Đại hộ pháp.” Cẩm Nhi hướng Thiên Nhất Tuyết thi lễ, bẩm báo chuyện Tây Thành Bá chân đau không đứng được dậy, bởi vì trên người toàn độc vật mà không ai dám tiến đến.

Thiên Nhất Tuyết đến nhàn nhạt nhìn Tây Thành Bá, đi tới bên cạnh hắn, không có nửa đêm sợ hãi việc trên người hắn toàn độc vật. Một tay nâng người, thoáng cái đã biến mất trước mặt mọi người.

Mọi người dưới sự hướng dẫn của thị nữ, đi tới phong Thành chủ đã an bài.

Tề Tế Huyền cũng xoay người rời đi, đi được hai bước xoay người lại phát hiện Khúc Nhân vẫn chưa có ý muốn rời đi, hắn liền lên tiếng: “Khúc Nhân, đừng quá ham chơi, nhớ về sớm chút.” Nói xong liền xoay người rời đi.

“Dạ.” Nàng vẫn như cũ không yên lòng, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía nam tử dưới cây dù giấy dầu.

“Hắn đáng đẹp thật đẹp mắt.” Nàng tâm hồn thiếu nữ tự nhủ.

“Thái tử điện hạ, ngài chậm một chút, nha nha nha, cẩn thận cẩn thận, mặt trời sẽ phơi hồng da ngài.” Mã Kim đi theo thận trọng che dù.

“Đẻo mỏ, người đi nhanh đi cho Bản Thái tử.” Từ Mạch không nhin được mắt.

Từ Mạch đi qua gốc cây thanh tùng, phát hiện dưới tàng cây có thiếu nữ hai mắt si ngốc nhìn chăm chăm hắn. Chợt hắn phát hiện da thịt thiếu nữ mịn nhẵn như son, châu tròn ngọc sáng, tự nhiên như điêu khắc. Từ Mạch móc cái gương trông ngực ra soi soi, lại quay sang nhìn thiếu nữ một cái, lập tức có cảm giác trần ngập nguy cơ. Đáng ghét! Da mặt nàng ta còn muốn hoàn hảo hơn hắn!

Hắn tiến lên, nâng cằm thiếu nữ, ngưng mắt nhìn nàng, không, chính xác là nhìn da mặt nàng.

Khúc Nhân vẫn là lần đầu tiên bị một nam tử xa lạ đụng vào, đối phương lại có diện mạo rất đẹp mắt, hơn nữa trên người nam tử này còn có mùi hương thật quyến rũ a. Tim thoáng chốc bùm bùm nhảy thật nhanh, gương mặt trắng nõn ửng đỏ làm da thịt càng thêm mỹ lệ.

Từ Mạch nhếch môi: “Ta đẹp không?”

Khúc Nhân cảm thấy nụ cười này đẹp đến mức tận cùng, nàng bị nụ cười này làm cho hôn mê, đàn độn u mê trả lời: “Đẹp.”

Từ Mạch gạt đầu, hắn vốn là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, còn hoài nghi cái gì? Đây không phải là tự tìm thêm phiền não hay sao?

“Buồng tay!” Tề Tế Huyền lo lắng cho Khúc Nhân liền quay lại, liền thấy một nam tử đang nâng cằm nàng, hắn liền tức giận.

Khúc Nhân bị Tề Tế Huyền quát bừng tỉnh, dùng sức đẩy tay Từ Mạch ra, vội vàng hấp tấp đến bên cạnh Tề Tế Huyền.

“Bắc Phiêu Thái tử, thỉnh tự trọng!” Hắn giận giữ ngiên răng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Phiền Toái Tìm Tới Cửa

Khúc Nhi cúi đầu cắn môi dưới: “Đại hoàng huynh, chuyện này không liên quan tới hắn.”

“Đi về với ta!” Tề Tế Huyền kéo Khúc Nhi rời đi, Khúc Nhi bị kéo đi, vừa đi vừa cẩn thận nhìn Từ Mạch.

“Hừ, không phải chỉ là một nha đầu nhỏ nhỏ thôi sao, lớn lên xấu xí như vậy, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân - Bắc Phiêu Thái tử điện hạ của chúng ta sao có thể coi trọng xá nha đầu này. (Lời Editor: Theo nguyên văn của tác giả là mỹ nhân....Khụ khụ@.@)” Mã Kim giương nanh múa vuốt nói với bóng lưng Tề Tế Huyền.

Khúc Nhi liên tục bị Tề Tế Huyền lôi kéo, mãi cho đến khi trở lại phòng ngủ của Tề Tế Huyền.

“Đại hoàng huynh, huynh đừng tức giận, chuyện này thật sự không có liên quan tới Bắc Phiêu Thái tử.” Khúc Nhi mềm giọng giải thích.

Tề Khúc là công chúa của Đại Khánh quốc, Tề Tế Huyền vô cùng sủng ái người muội muội ruột này.

“Khúc Nhi, trước khi xuất cung, hoàng huynh đã nói với người cái gì?” Tề Tế Huyền bỏ tay Tề Khúc ra, tìm cái ghế dựa ngồi xuống.

“Hoàng huynh nói Khúc Nhi không được phép chạy loạn khắp nơi, cũng không được phép nói chuyện với nam tử xa lạ.”

“Muội đó, chẳng lẽ đã xem lời hoàng huynh là gió thoảng bên tai rồi sao, không chỉ nói chuyện với nam tử xa lạ, còn để cho người khác tùy ý sờ mặt mình.” Tề Tế Huyền thở dài nói, không phải là hắn cố ý quản nghiêm với nàng, mà là hắn biết rõ vị muội muội này của hắn, dù từ nhỏ ở trong thâm cung nhưng lúc nào cũng luôn được bảo bọc vô cùng tốt, thế nên nàng không hiểu chuyện đời, vô cùng đơn thuần, không thể phân biệt được thiện ác.

“Hoàng huynh đừng tức giận, sau này ta sẽ không như vậy nữa.” Tề Khúc thưa dạ nói.

“Á.” Bên ngoài truyền vào một tiếng thét kinh hãi: “Thái tử điện hạ, hộp son phấn ngài thích nhất không biết đã biến đâu mất rồi.” Bên ngoài cửa, Mã Kim về mặt đưa đám nói.

“Cái gì? Hộp son phấn bản thái tử thích nhất mất rồi? Cái đồ nịnh hót nhà người, người có làm tốt chuyện gì chưa hả?” Lúc Từ Mạch tức giận muốn giơ chân đạp lên người Mã Kim thì cửa phòng đối diện đột nhiên mở ra.

"Người ở phòng đối diện được thành chủ an là người à?" Sau khi Tề Tế Huyền bắt mắt nói xong một câu, liền đưa tay khép lại cửa phòng.

Tất cả khách nhân đi đường xa đến, đều được thành chủ an bài ở lại Mê Diêu cung. Chủ tử thì được sắp xếp ở cả phòng phía đông, còn người hầu đi theo phần lớn sẽ được tá túc ở lại các phòng phía tây.

Phòng khách phía đông rất lớn, các phòng được ngăn cách bởi bức bình phong, nên một vài hạ nhân vẫn có thể hầu hạ chủ tử từ bên ngoài.

Piazza đông có hai mươi mấy cái viện nhỏ, mỗi viện nhỏ có bốn phòng, bốn phòng được chia thành hai phần, hai phần phòng cách biệt được dành cho hai khách nhân có thân phận tôn quý ở lại.

Còn dư lại hai gian phòng là để cho thị vệ hoặc nha hoàn thân cận ở lại.

Không khéo là, Tề Tế Huyền và Từ Mạch lại vừa lúc được sắp xếp ở cùng một tiểu viện.

Còn vừa khéo là, Tần Liễm và Thanh Linh cũng được an bài vào chung một viện, dưới sự hướng dẫn của thị nữ Cẩm Nhi, hai người chia ra vào phòng ngủ của riêng mình.

Mấy ngày nay Thanh Linh không thể nào được ngon giấc, nên sớm đã cảm thấy mệt mỏi, sau khi Cẩm Nhi vừa rời đi, nàng trực tiếp xông vào trên giường hoa hoa lệ lệ ngủ một giấc.

Tỉnh dậy, lúc nàng đang tò mò quan sát gian phòng này một lúc, Tần Liễm đột nhiên đi đến, thuận tiện đóng cửa lại.

Thấy hắn tiến đến, nàng sửng sốt một tí, đột nhiên nhớ tới bản thân mình còn chưa đóng kỹ cửa lại, chỉ khép hờ.

"Thành chủ này cũng quá keo kiệt rồi." Nhìn lướt qua phòng khách được trang trí đơn giản, nàng thầm nói.

"Sao cũng được mà, tới đâu hay tới đó thôi." Tần Liễm lười nhác nói, ưu nhã đi đến bên giường của nàng, sau đó rất tự nhiên mà nằm xuống, một chân đặt trên giường, một chân lại thả rơi trên đất. Tư thế ngủ kia, thấy thế nào cũng *.

Thanh Linh đã từng gặp qua không ít tư thế ngủ của hắn, mỗi một lần xem đều phải nuốt nước miếng một lần, lần này cũng không ngoại lệ.

Sau khi nuốt một ngụm nước bọt, mới đi tới, không khách khí đập đập cái chân thả xuống đất kia của hắn: "Chân của Độc Thái tử đột nhiên xảy ra chuyện không phải là do chàng làm đó chứ?"

Hắn miễn cưỡng nâng mí mắt: "Không phải!"

"Chẳng lẽ chân hắn có bệnh?" Đây chỉ là phán đoán của nàng, vì lúc đó nàng không có tiến lên kiểm tra chân Tây Thành Bá, nên không chuẩn ra được chân hắn có bệnh hay không, nàng hỏi chỉ là cảm thấy chuyện hắn đột nhiên lại quý xuống với nàng là một chuyện rất kì lạ.

"Nàng muốn biết?" Hắn xoay người, đôi mắt đột nhiên sáng lên, nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

"Muốn." Nàng thành thật gật đầu.

"Nàng nghĩ tới nam nhân khác như vậy, vì phu rất không vui." Đôi mắt phượng khê trầm xuống, trong giọng nói u oán vô cùng ừm khuất, vô cùng dễ dàng làm cho Thanh Linh có loại cảm giác tội lỗi giống như là nàng khi dễ ức hiếp hắn vậy.

"Chàng đừng có đánh trống lảng nữa có được không?" Nàng lại đập hắn một cước nữa.

"Vi phu cũng chỉ đang bàn chuyện đó thôi, ai, khi nào thì nàng mới chịu nhớ tới và quan tâm vi phu giống như vậy đây."

Cái này cũng tính là bàn chuyện sao? Rõ ràng đã đi xa vấn đề mấy ngàn dặm rồi được không, một cho hắn còn nói giống như là chuyện hiển nhiên vậy.

Được, bây giờ nàng cũng không biết chuyện gì ngoài chuyện Độc Thái tử bỗng nhiên lại quý xuống trước mặt mình.

Từ khi nàng ngậm miệng lại, khiến bầu không khí trong phòng cũng trầm mặc một lúc lâu, Tần Liễm đành mở miệng trước: "Chân của Độc Thái tử không có bệnh khó nói nào cả."

"Chàng chắc chắn có người ở sau lưng bắn tên trộm sao?" Có thể động tay động chân với Độc Thái tử trong yên lặng không chút tiếng động, công phu người này cũng thật đúng là bí hiểm.

"Ừ!" Hắn lười nhác đáp lại.

"Chàng biết là ai không?" Nhìn bộ dáng của người này, chắc chắn đã biết được người bắn tên trộm kia là ai rồi. Bây giờ nội công và tu vi của nàng cũng không tính là thấp, vậy người có thể qua được mắt nàng mà động chân động tay với Độc Thái tử sẽ là ai?

Chẳng lẽ là Từ Mạch thích trang điểm kia? Hay là Tề Tế Huyền không biết xuất hiện từ lúc nào? Dù sao nàng cũng không biết được tu vi võ công của bọn họ.

"Muốn biết?" Mắt phượng Tàn Liễm lần nữa sáng lên.

"Là ai?" Nàng dĩ nhiên là muốn biết rồi.

"Vậy nàng hôn vi phu một cái trước đi." Ngón tay thon dài trắng nõn của hắn nhẹ lướt lên môi, ánh mắt sáng quắc.

Nàng nghe xong tê hết cả da đầu, đáy lòng âm thầm khinh bỉ người này thật quá trực tiếp thẳng thắn, không có chút cái gọi thận trọng gì gì đó: "Có thể đổi sang yêu cầu khác hay không?"

Hắn lắc lắc ngón trỏ trước mặt nàng, đôi môi kéo lên một hình cung duyên dáng khẽ phun ra hai chữ: "Không thể!" Đúng là cần ăn đòn!

Nàng nhìn xúc động muốn đánh người một quyền đang nhộn nhạo trong lòng mình xuống, kiểm tra xung quanh, chắc chắn các cửa sổ đã được đóng chặt, rồi lại cúi người xuống giống như người có tật giật mình vậy.

Hắn đột nhiên đưa tay lột xuống da mặt của nàng: "Vi phu vẫn nên lấy thứ này ra trước!" Làm những chuyện thế này vẫn nên dùng khuôn mặt của nàng để tương đối dễ nhìn một chút.

Nàng nhanh chóng hôn nhẹ một cái lên môi hắn: "Xong rồi đó, chàng mau nói ta biết đi."

Hắn xụ mặt xuống: "Phu nhân, nàng gọi cái này là hôn sao? Sao vi phu chỉ cảm thấy như mình vừa bị chim gõ kiến mổ một cái vậy? Nàng làm lại một lần nữa đi."

Cái vấn đề không mấy đơn thuần này với hắn rất phí sức, nàng nhăn nhó. Cúi người xuống, nhẹ dán môi mình lên môi hắn, khẽ len lỏi thâm dò xâm nhập vào môi của hắn. Sau khi thâm dò một vòng ở bên trong, hắn vừa định quán lấy, thì nàng đã nhanh chóng lui ra ngoài.

"Phu nhân, nụ hôn này không có cảm giác, nàng làm lại một lần nữa đi." Hắn vô liêm sỉ yêu cầu, nhìn chằm chằm mắt nàng tựa như muốn nuốt sống luôn cả người vậy.

Thanh nghe xong vừa cảm vừa tức, trực tiếp giẫm một chân lên giường, tay níu lấy vạt áo của hắn, hô lên: "Chàng đừng có quá đáng nha! Nói! Là ai!"

"Thiên Nhất Tuyệt!" Lúc này hắn rất dễ mở miệng.

Nàng hải lòng gật đầu, thầm nói trong lòng, không thể hành xử quá mềm lòng với người này được.

"Sao chàng biết được là hắn?" Nàng lại đặt thêm một vấn đề nữa.

Hắn chỉ cười mà không đáp, chỉ đưa ngón tay trắng nõn thon dài áp lên cánh môi, ý rất rõ ràng, muốn biết thì lập tức dâng một nụ hôn lên đây đi. Nàng còn níu lấy vạt áo của hắn, nên khoảng cách tới môi của hắn rất gần, ngẩng lại, hôn một chút cũng không sao, để hắn vui một chút.

Vì vậy, nàng đưa môi dán lên môi hắn lần nữa, trong một giây vừa tiếp xúc kia, hắn đột nhiên giơ tay đè lại sau gáy nàng, đôi bị động thành chủ động, biến nụ hôn bình thường thành sâu hơn.

Nụ hôn lưu luyến làm say lòng người, nàng chỉ cảm thấy tất cả tinh thần mình như đều đã bị nụ hôn kia cướp đi sạch.

Bỗng, tiếng đập cửa bên ngoài khiến cho nàng nhảy nhót hoàn hồn, nhưng hắn lại tựa như không nghe có người đang gõ cửa, vẫn hôn hừng hực trên môi nàng.

"Ừm..." Có người, nàng dùng sức muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn lại cố ý không chế lấy hai tay của nàng.

"Diệp công tử, nô tỳ đưa bữa tối đến, ngài có thể mở cửa ra không?" Có hai thị nữ mang com đang đứng bên ngoài, một người trong đó là Cẩm Nhi.

Hai thị nữ đứng ở ngoài cửa chờ thêm giây lát, nghe trong phòng có chút động tĩnh, Cẩm Nhi lại lên tiếng thêm lần nữa: "Diệp công tử?"

Lúc Thanh Linh vào phòng, Bạch Nhiên nhận nhiệm vụ canh giữ ở bên ngoài. Nhưng xem tình hình bây giờ, Bạch Nhiên có lẽ đã rời đi thì hơn.

Trong phòng, hắn giống như nghiện vậy làm thế nào cũng không chịu thả nàng ra, bá đạo mà ôm hôn.

"Không phải Diệp công tử ở bên trong đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?" Thị nữ bên cạnh Cẩm Nhi lo lắng nói.

"Diệp công tử, ngài không sao chứ?" Cẩm Nhi đơn giản có chút khẩn trương lớn tiếng hỏi.

"Chúng ta có nên xông vào xem một chút không?" Thị nữ ở bên cạnh Cẩm Nhi đề nghị.

Nghe tiếng nói chuyện nhỏ ngoài cửa, Thanh Linh cực kì lúng túng. Bắt được một cơ hội, lập tức liền dùng sức cắn lên môi hắn một cái, thừa dịp hắn bị đau, nàng vội đẩy ra ít khoảng cách.

"Các người lui ra" Nàng vừa tự do liền lập tức mở miệng, chỉ là giọng nói nàng vừa phát ra khiến ngay cả nàng cũng cảm thấy hoảng sợ mà giật mình.

Không những thốt ra giọng nữ tử, mà âm điệu trong đó còn khàn khàn, ẩn chứa vô vàng kiêu mi, vừa nghe đã biết đó là âm thanh nữ tử sau khi động tình.

Hai người ngoài cửa vừa nghe giọng điệu mất tự nhiên kia của nữ tử, lập tức đoán ra ở bên trong đã xảy ra gì, ngay lập tức khuôn mặt đỏ bừng: "Diệp công tử, tối nay nô tỳ sẽ quay lại." Cầm Nhi tự nhận đã các nàng đã quấy rầy chuyện tốt của người khác, vội vàng kéo thị nữ kế bên rời đi.

Bị quấy rầy chuyện tốt, khuôn mặt Tần Liễm rất khó chịu, vừa rồi đuổi Bạch Nhiên và Minh Lục đi, quả nhiên là một sai lầm vô cùng lớn!

Hắn còn muốn tiếp tục, nhưng đáng tiếc Thanh Linh sớm đã lui sang một bên sửa sang lại y phục cảnh giác nhìn hắn.

"Phu nhân, nàng đứng xa vậy làm gì?" Hắn đen mặt, nhìn hắn cảnh giác như vậy, hắn có đáng sợ thế sao?

"Thành chủ an bài cho ta và chàng cùng một viện quả thật chính là một quyết định sai lầm" Nàng nhẹ nhàng nói.

Hắn cười hi hi nói ngược lại: "An bài này của thành chủ là vô cùng tốt."

"Đừng nói nhảm nhiều nữa, chàng còn chưa nói cho ta tại sao Thiên Nhất Tuyết lại bắn tên trộm sau lưng nữa đó." Đệ Độc Thái tử quỳ xuống trước mặt Thanh Linh, không khác gì là đang kéo thêm thù hận cho nàng nha.

"Thiên Nhất Tuyết có võ công phi phàm, Độc thái tử quỳ xuống, là do khi lựa trắng của ta bay ra ngoài thì đúng lúc hắn cũng đã ném hai chiếc lá lên trên đuôi của Độc Thái tử. Nhưng vì tốc độ của chiếc lá kia quá nhanh, nên nàng mới không phát hiện ra." Hơn nữa sau khi Tây Thành Bá quỳ xuống, đã hoàn toàn che hai chiếc lá kia xuống dưới đuôi. Lúc đó hắn không vạch trần Thiên Nhất Tuyết, là vì cảm thấy không cần thiết, hơn nữa hai chiếc lá kia cũng không thể nói được cái gì.

Thanh Linh khiếp sợ hút một miệng khí lạnh, võ công Thiên Nhất Tuyết đúng là đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa như vậy, ngay cả hắn đi lại gần lúc nào, nàng cũng không hề phát hiện ra.

"Còn về phần tại sao Thiên Nhất Tuyết lại làm như vậy..." Hắn ngừng nói, lấp lửng một nửa.

"Nói mau." Nàng thúc giục.

"Phu nhân...." Hắn lại đưa ngón tay đặt lên môi lần nữa.

Người này lại tới, nhớ tới chuyện vừa mới xảy ra, sắc mặt nàng lập tức thay đổi, nhanh chóng lui về phía sau mấy trượng.

Người này một khi trở nên vô si thì luôn khiến người ta giận sôi: "Cái này ta không hỏi nữa, ta thấy ta vẫn là nên tự mình suy nghĩ thì hơn."

"Họ Diệp, còn có tên tiểu bạch kiểm kia nữa, hai người mau lẩn ra đây!" Một âm thanh giận dữ đột nhiên truyền đến từ bên ngoài, nghe tiếng, còn chưa thấy mặt cũng đã biết chủ nhân của giọng nói kia đang tức giận đến nhường nào.

"Mấy vị huynh đệ này, xin đừng gây chuyện ở đây" Bốn thị vệ canh giữ ở cửa, một trong bốn người lên tiếng.

Ngoài viện, có ba đại hán vóc người cường tráng kéo đến, đi cùng bọn họ là một nam tử trung niên khoác y phục màu xám tro.

"Cút ngay, nếu không lão tử sẽ diệt luôn cả các ngươi!" Đại hán Lý Sáng thô giọng nói.

"Huynh đệ, ở đây là Tiêu Dao Thành, xin đừng làm càn..." Thị vệ kia còn chưa nói dứt lời thì đã bị người giết chết.

"Còn ai dám ngăn nữa, lão tử diệt người đó."

Lý Sáng nói ra lời hung ác, mấy thị vệ còn lại thấy vậy cũng không dám can nữa.

"Họ Diệp, tiểu bạch kiểm..."

"Lý Sáng, lần này chúng ta tới chỉ tìm Diệp Đàm tính sổ thôi." Nam tử trung niên áo xám tro nói, thông qua hỏi thăm hắn mới biết được hôm nay người khiến cho Thái tử của bọn họ chịu nhục chính là Tần Liễm và Diệp Đàm.

Tần tướng Nam Hạ hắn có nghe thấy, tuổi còn trẻ đã trở thành một quyền tướng của quốc gia lớn, người này không thể khinh thường được, có thể không chọc thì tuyệt đối đừng chọc tới.

Còn ngược lại, cái tên Diệp Đàm kia, trước đây là một ma bệnh, cũng sẽ không được coi trọng mấy, thật không biết Nguyên Ung Đế của Nam Hạ có hồ đồ hay không, mà lại phái tên Diệp Đàm này đến đây.

"Họ Diệp, mau lẩn ra đây!" Lý Sáng hô to, hai cái đại hán khác đi theo cũng hô to cho đòi Thanh Linh lẩn ra đây.

"Họ Diệp, mau cút..." Lý Sáng mở miệng lần nữa, nói còn chưa hết, miệng đã bị hột đào đột nhiên bay tới chặn lại. Trong nháy mắt, cổ họng không ngừng bị nghẹn, giống như là bị hột đào lớn kia cắt vỡ một chút, nhất thời khiến hắn đau đớn khó chịu.

"Răng rắc răng rắc!" Thanh Linh vừa cắn một quả đào lớn trong tay, vừa thảnh thơi thông thả bước ra: "Ngươi bảo ai cắn?"

"Lữ tiên sinh, chính tiểu tử này đã để Thái tử điện hạ của chúng ta phải quỳ xuống." Một đại hán cường tráng khác nói.

Lữ tiên sinh là thái phó của Tây Yên Thái tử, lần này theo Tây Thành Bá đến Tiêu Dao Thành. Sau khi hắn biết Độc Thái tử bị buộc phải nhục nhã quỳ xuống trước Diệp Đàm, ngoài giận dữ ra, hắn còn muốn xem một chút người Diệp Đàm to gan lớn mật kia đến cùng là ai.

"Đừng dài dòng, chúng ta mau lên đi!" Lý Sáng nuốt hột đào xuống, chịu đựng đau rất ở cổ họng.

Ba người lần lượt vung quả đào đánh tới Thanh Linh, trước khi ba quả đào đó nện xuống, Thanh Linh ra tay, nhanh như chớp, nháy mắt đã vừa ra tay bẻ gãy cổ tay của ba người, vừa đập bay từng người một.

Ba người kia té trên đất đau đến nhe răng trợn mắt, nếu không phải ngại thể diện, bọn họ chắc chắn đã không ngần ngại mà kêu cha gọi mẹ rồi.

Lữ tiên sinh kinh hãi, ba người kia ít nhiều gì cũng là võ sĩ hạng nhất của Tây Yên, nhưng lại không chịu được hơn một chiêu của ma bệnh Diệp Đàm kia. Lập tức, hắn cảm thấy mặt mũi ngày càng không có ánh sáng, để lấy lại thể diện, hắn quyết định tự mình ra tay. Lữ tiên sinh thăm vận nội lực ngưng tụ lại trong tay, sau đó nhanh chóng chưởng về phía Thanh Linh.

Lữ tiên sinh không hề giống như ba chỉ biết cậy mạnh kia, trên tay hắn chính là nội công thật, chưởng phong còn rất mạnh mẽ hùng hồn, vừa nhìn đã biết ngay nội công người này không hề nông cạn.

Thanh Linh đối phó với hắn mặc dù có chút không thoải mái, nhưng vẫn chiếm thế thượng phong, một khi có cơ hội nàng liền tấn công phía dưới của hắn.

"Đồ vô sỉ!" Sau mấy chiêu, Thanh Linh mỗi một chiêu đều nhắm ngay đũng quần bị đá mạnh một cái, hắn tức giận mắng to.

Không biết Tần Liễm đã đi ra khi nào, chỉ biết hắn đã sớm dựa người lên ngưỡng cửa, nhìn Thanh Linh không ngừng công kích vào bên dưới của đối thủ, hắn không khỏi nhíu mày lại.

"Đồ thô bỉ, hèn hạ!" Lữ tiên sinh che đũng quần, tức giận mắng to.

"Lữ tiên sinh!" Lúc này nam tử che ngực từ dưới đất bò, nhìn thấy Lữ tiên sinh cuối cùng cũng bị một cước đập bay, hắn tức giận nhìn chằm chằm Thanh Linh, sau đó xông lên.

Không hề nghi ngờ, lần này, hắn cũng bị đập bay y hệt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Xảy Ra Chuyện Gì Hắn Chịu Trách Nhiệm

"Bản công tử không thèm bồi các ngươi chơi." Thanh Linh rất nhanh xoay người đi vào phòng.

"Họ Diệp kia, chờ đi!!!!" Trừ tráng đinh bên ngoài, hai đại hán khác đã giùng giàng muốn đứng lên.

Mất thấy Thanh Linh đi vào phòng, bọn hắn cũng muốn đuổi theo thì đã thấy nàng ôm một chần to mang ra ngoài. Hai người vẫn còn buồn bực không hiểu Thanh Linh mang chần ra làm gì, bất thành lình Thanh Linh ném chần về phía bọn họ.

Thanh Linh động tác nhanh nhẹn đem hai người kia đánh ngã, đem tráng đinh đứng ngoài chộp chung một chỗ.

"Họ Diệp.....ngươi, ngươi định làm gì?" Tráng đinh có chút hốt hoảng nói.

Nàng cười âm hiểm "Cũng không làm gì a, nếu bản công tử nhớ không lầm ba người các ngươi vừa hướng bản công tử bảo cứu. Bản công tử đã lớn đến tuổi này rồi mà vẫn không biết cứu như thế nào? Hay các ngươi thử cứu một lần cho bản công tử hiểu thế nào là cứu?" Nàng lấy ra cái chần mỏng, dùng chần mỏng đem ba người cuộn thành cái kén.

(Ở đây bản dịch ghi là "cứu" nhưng thật chất là "cuộn" và "lăn", nữ chính chơi chữ đó, nhưng tôn trọng bản dịch nên mình để là "cứu" ^^)

"Họ Diệp, bọn ta chính là Tây Yên Đại Vũ Sĩ, ngươi đây là đang làm nhục chúng ta, Thái tử điện hạ sẽ không tha cho ngươi." Lý Sáng không cam lòng cả giận nói.

"Bản công tử không thích nói nhảm." Cho nên nàng bắt đầu động chân, đem cái kén kia một cước đá ra ngoài.

Lữ tiên sinh thấy Tây Yên nhất lưu Đại Vũ Sĩ (đại loại là nhóm chiến binh giỏi nhất Tây Yên, mình để vậy nghe cho oai) bị người vây thành cái kén, cuối cùng còn giống như phế vật bị người ta đá ra ngoài. Hắn cảm thấy đây là thiên đại si nhục, tức giận đến nỗi mỗi cũng phát run, lập tức hít vào một hơi, hai mắt trợn ngược hồn mê bất tỉnh.

“Họ Diệp, lão tử rửa người chết không được từ tế.” Lý Sảng lớn tiếng mắng, hai người khác cũng bắt đầu hùng hùng hổ hổ.

Thanh Linh mất diếc tai ngo, rất nhân nhả một bên vừa huyết sáo, một bên chân đá cái kén.

Ừ, nội lực tăng mạnh, đánh người thật thoải mái.

Cái kén vẫn lăn đến cửa viện, Thanh Linh mới để cho người đem cái kén vác đi.

Thanh Linh quay lại thấy Tần Liễm vẫn nhân nhả dựa người vào khung cửa nhìn nàng, mỗi ngậm nụ cười nhân nhả.

Nàng đi tới trước mắt hắn: “Mới vừa rồi chàng nói ta có thể tùy ý dạy dỗ đám thủ hạ kia của Độc Thái tử, xảy ra chuyện gì chàng cũng sẽ chịu trách nhiệm. Hôm nay ta thực sự động thủ, coi như hoàn toàn đắc tội Độc Thái tử.” Dĩ nhiên không thể phủ nhận lúc Độc Thái tử quỳ trước mặt nàng, nàng đã hoàn toàn đắc tội hắn.

“Sau đó nếu có chuyện gì không may, chàng chắc chắn chàng sẽ chịu được trách nhiệm?”

Những người kia xông vào viện nàng đập phá, hắn muốn nàng tùy ý dạy dỗ người, không cần bận tâm cái khác, xảy ra chuyện hắn thay nàng chịu trách nhiệm. Bây giờ nàng rất tò mò, đắc tội Tây Yên Thái tử, hắn làm sao chống đỡ chuyện này cho nàng?

“Ta sẽ không để cho nàng xảy chuyện, nàng cứ yên tâm tin ở ta.” Giọng điệu của hắn vẫn đam phong khinh, lại làm cho người ta không nhịn được mà muốn tin hắn.

Đối với hắn mà nói, người nào khi dễ nàng chính là khi dễ trên đầu hắn, đối với người muốn khi dễ hắn, hắn từ trước đến nay đều thích ra tay trước.

“Ta có việc muốn nói với nàng, nàng mau theo ta vào nhà.” Hắn đột nhiên nghiêm túc nói: “Nhìn hắn khó có được vẻ mặt nghiêm túc, tâm nang trong nháy mắt căng thẳng, không phải chuyện nàng đắc tội Độc Thái tử tạo thành phiền toái lớn cho hắn đấy chứ? Hình như không đúng, nếu đây là phiền toái, lúc trước hắn sẽ không giết dây nàng đi dạy dỗ bọn người kia.

Ôm theo thấp thỏm, nàng theo hắn vào phòng.

Chân trước nàng vừa bước vào căn phòng, hắn liền lập tức đóng cửa, cũng đem nàng chống đỡ trên cửa.

Khuôn mặt khuyh thành của hắn phóng đại ngay trước mắt của nàng, hơi thở ấm áp phả vào gáy nàng, chăm chăm nhìn nàng không chút cố kỵ.

“Chàng,,chàng có gì muốn nói?” Nàng cảm giác không khí không đúng, đầu lưỡi liền thất lại.

“Phu nhân có vẻ rất thích tấn công nửa người dưới?” Hắn cười như không cười, mắt phượng hẹp dài híp lại, nguy hiểm quang mang trong đáy mắt chọt lóe lên.

Nàng rất không tinh ý liền trả lời: “Chiều sử dụng rất tốt mà, có vấn đề gì sao?”

Nghe nàng nói xong, nụ cười trên môi hắn càng sâu, sâu đến nỗi lông mày trên người nàng đều dựng đứng, nàng hậu tri hậu giác phát hiện mình nói sai.

Từng thấy qua mặt vô sỉ của hắn đối với nàng, nàng lập tức đổi lời nói, giả hoạt cười cười: “Thích tấn công nửa người dưới? Như ta đây là người chính trực quang minh, làm sao lại có thể dùng cách thức hạ lưu như thế?” Cuối cùng còn rất đáng đánh đòn mà nói: “Chẳng lẽ chàng thích sao?”

“Diệp Thanh Linh!” Nụ cười bên môi hắn càng sâu hơn, ánh mắt giá rét khiến da đầu nàng run lên.

Aiz, mỹ nam nói đôi mắt liền đổi được ngay a.

“Khụ khụ” Trong nháy mắt nàng cười thật to: “Phu quân, đó là ta nói bậy, phu quân chính nhân quân tử như vậy, còn lâu mới tấn công chỗ đó của người khác a.” Mặc dù hoàn toàn không phải lỗi của nàng, nhưng làm mỹ nam tức giận là nàng có lỗi, mỹ nam của nàng tức, nàng chính là gặp xui xẻo.

“về sau tuyệt đối không cho phép nàng tấn công chỗ đó của nam nhân.” Hắn ra lệnh, giọng điệu cố chấp. “Càng không cho phép bôi bẩn, đặc biệt là nam nhân khác!”

Âm thanh hắn dừng lại một chút rồi mới lên tiếng, khẽ cắn một hóp trên vành tai nàng, hạ thấp thanh âm mang theo một cổ dụ hoặc: “Nếu tay nàng có cảm giác nhột, vì phu không ngại cho nàng bôi bẩn vi phu.” Hắn tiến thêm một bước, vây nàng toàn bộ vào trong ngực hắn.

Sống lưng nàng cứng đờ, trong nội tâm thầm nghĩ, trừ phi đầu nàng bị thùng lỗ, nếu không nàng quyết không dám đánh chủ ý lên quần hắn.

Đầu hắn chôn ở cổ nàng, thanh âm trầm thấp cười nói: “Tay phu nhân hiện tại đang nhột sao?”

“....” Nội tâm nàng hướng hắn hô to, kim ngọc kỳ biểu (dạng kiểu đẹp người mà xấu nét ấy), ‘bông rách’ (nghĩa như trên) mà!

Nàng chợt nghe phía ngoài có tiếng huyền não, nghe như có tiếng đàn nhau cùng tiếng hô cứu hỏa.

Liếc cánh tay vẫn đang nhột chặt nàng, nàng ngẩng đầu lên hỏi hần: “Bên ngoài giống như đã xảy ra chuyện, chúng ta đi ra xem có được không?”

Hần buông nàng ra, gật đầu một cái, sau đó hai người cùng nhau đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Xảy Ra Chuyện Gì Hần Chịu Trách Nhiệm (1)

Thanh Linh ra đến trong sân liền thấy viện phụ cận ánh lửa ngút trời, khói đặc dày cuộn cuộn.. Viện kia hình như là chỗ ở của Lãnh Ly với Độc Thái tử.

Đi ra ngoài sân nhỏ, nàng thấy không ít người hầu, thị vệ cùng thị nữ hốt hải chạy đi cứu hỏa.

Mà chỗ ánh lửa không xa, Lãnh Ly một thân từ y đang xuất thủ, động tác lưu loát đánh ngã một tên đại hán. Mà lúc này dưới chân hần bảy tám tên đại hán nằm tựa như đã chết.

Tây Thành Bá ngồi xe lăn, thấy vậy, hai tay dùng sức nắm chặt tay vịn, tay vịn vì không chịu được sức của hần liền bắn ra ngoài. Hần ảo não đem đầu tay vịn bằng gỗ ném bỏ, rống giận: “Nam Hạ các ngươi khinh người quá đáng!”

Thanh Linh bắt được một tên người hầu bên cạnh Lãnh Ly hỏi chuyện gì đã xảy ra, người hầu này tóm tắt mọi chuyện khá đơn giản.

Phòng ngủ Tây Thành Bá với Lãnh Ly gần nhau, độc vật trên người hần bò vào phòng Lãnh Ly, kết quả Lãnh Ly dùng loại huân hương đặc biệt đem độc vật của Tây Thành Bá giết chết. Tây Thành Bá giận giữ lại thả một con rắn độc vào phòng Lãnh Ly.

Lãnh Ly vẫn không nói tiếng nào, dùng huân hương độc chết rắn, sau đó xông vào phòng Tây Thành Bá ném một loại hương phấn đặc biệt, kết quả đem độc vật trên người Tây Thành Bá giết chết. d

Tây Thành Bá tức giận, hần hàng năm vẫn cùng độc vật làm bạn, trên người có chút độc dược. Đợi Lãnh Ly về phòng không lâu, hần phái người độc chết thị vệ canh giữ ngoài phòng Lãnh Ly, bên ngoài lại đốt lửa thiêu.

Lửa lên, Lãnh Ly trốn ra được đã lại thấy Tây Thành Bá ngồi xe lăn, sau hần là hai Tây Yên Đại vũ sĩ.

Tây Thành Bá phân phó tám Đại vũ sĩ đối phó với Lãnh Ly, về phần kết quả hai bên như thế nào Thanh Linh đã đích mục sở thị.

Chỉ là Lãnh Ly không giết bất cứ ai, hần chỉ dùng mê hương làm bọn họ tạm thời bất tỉnh thôi.

Ánh mắt Tây Thành Bá ác độc quét qua Lãnh Ly, Thanh Linh cùng Tàn Liễm, mắt của hần dữ tợn đến đáng sợ: “Bản Thái tử hôm nay bị người Nam Hạ các ngươi làm nhục, sớm muộn gì ta cũng đòi lại.”

Đột nhiên một hơi thở âm hàn đến gần: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thiên Nhất Tuyết tựa như quý âm hành tung bất định, xuất hiện lặng yên không một loại tiếng động.

“Đại hộ pháp, Nam Hạ khinh người quá đáng, dùng quý kế khiến đại thái tử bị thương. Mới vừa rồi đại phu nói chân của bản thái tử không thể hồi phục được nữa.” Tây Thành Bá bức tức nói, chân của hần từ khi bạch lăng của Tàn Liễm đánh tới liền đau nhức. Đau đớn kéo dài đến lúc Thiên Nhất Tuyết cho mời đại phu đến cho dùng thuốc giảm đau mới hết.

Vì vậy hần nhận định chắc chắn thời điểm Tàn Liễm ném bỏ cạp trúng mũi hần cũng là lúc thần không biết quỷ không hay động tay động chân vào chân hần.

“Còn có hần.” Tây Thành Bá thẳng tay chỉ Lãnh Ly, lạnh lùng nói: “Đem bảo bối của bản thái tử tất cả độc chết.” Nghĩ đến chuyện này, hần tức giận càng sâu, ngực bởi vì nghẹn một con giận mà ần ần thấy đau.

Thanh Linh nhíu chặt lông mày, lạnh lùng đáp lại: “Chúng ta chẳng làm gì cái chân của ngươi cả, Tây Yên Thái tử chó ngậm máu phun người. Còn nữa, người ở chỗ đó đông như vậy, Tây Yên Thái tử lại một mực chắc chắn chúng ta ra tay, không phải là định tội quá sớm đấy chứ?”

Mặc dù Tàn Liễm nói cho nàng biết Thiên Nhất Tuyết là kẻ ra tay, nhưng bây giờ chứng cứ không có, nói ra có thể bứt dây động rừng.

Huống hồ nơi này là Tiêu Dao thành chứ không phải Nam Hạ, đây chính là địa bàn của Thiên Nhất Tuyết. Và lại Tiêu Dao thành thực lực bí hiểm, nếu không hết mức cần thiết, nàng sẽ không chứa mũi dùi vào Thiên Nhất Tuyết, thế rõ ràng là tự tìm phiền toái.

Tây Thành Bá chăm chọc cười to, cười lâu bên tai không dứt, hần ngưng cười rồi đột nhiên oán hận nói: “Hừ, Nam Hạ quả nhiên ác độc, hèn hạ, giáo hoạt, có gan làm mà không có gan nhận.”

“Đại hộ pháp.” Hần hướng thiên Nhất Tuyệt nói, gương mặt khắc nghiệt dữ tợn: “Bản Thái tử đề nghị Đại hộ pháp đuổi bọn Nam Hạ hèn hạ này ra khỏi Tiêu Dao thành, nếu không trong bọn họ nếu có người cười được Đại tiểu thư, đại tiểu thư há chẳng phải bị hủy trong tay bọn chúng hay sao?”

Tần Liễm Tựa tiểu phi tiểu, thanh âm nhẹ nhàng: “Tây Yên Thái tử nói sai rồi, người một thân độc vật, ai có thể đến gần người? Đại tiểu thư gả cho người chẳng phải phải làm quả phụ sao?” Hần nhìn tạ như đang khổ não, như đang vì đại tiểu thư mà kham ưu.

“Người...” Tây Thành Bá mặt mày nhất hoành (giống kiểu giận giữ mà lông mày thành 1 đường thẳng ấy ^^), hai mắt trợn lè đầy giận giữ, nhìn con người còn to hơn cả mắt trâu, lại hướng về phía Thiên Nhất Tuyệt nói: “Đại hộ pháp, Bản thái tử chính là bị thương ở Tiêu Dao thành các người, chuyện này người có hay không cho bản thái tử một cái công đạo? Bản thái tử nghĩ người chắc không muốn Tây Yên quốc với Tiêu Dao thành trở mặt thành thù chứ?” Giọng điệu của hần hàm chứa nhiều uy hiếp.

Đây là địa bàn của người khác, thế lực hần đơn bạc, trước mắt chỉ có thể dựa vào Thiên Nhất Tuyệt. Thiên Nhất Tuyệt từ nãy đến giờ một bộ dạng nhàn nhạt, tựa như chẳng liên quan gì đến mình, hần không thể không lên tiếng uy hiếp.

Tần Liễm cười nhạo một tiếng: “Nếu bốn tướng nhớ không lầm, Tây Yên bốn năm trước có ý đồ đánh chiếm Tiêu Dao thành, đích ngoại tổ phụ của Tây Yên thái tử dẫn mười vạn tinh binh xuất chinh.

Kết quả mười vạn tinh binh của Tây Yên bị Tiêu Dao thành đánh cho hoa rơi nước chảy, còn ép ngoại tổ phụ của Tây Yên Thái tử tự vẫn bên ngoài Mê Vụ sâm lâm.”

“Năm đó ngoại tổ phụ người cũng nổi danh kiêu hùng thiện chiến kết quả cũng không làm gì được Tiêu Dao thành, người lại đi uy hiếp Đại hộ pháp, có hay không thấy nhục cười?”

Thanh Linh biết Tần Liễm đang nói đến nợ cũ của Tiêu Dao thành với Tây Yên quốc, chính là đem Thiên Nhất Tuyệt với Tây Thành Bá khích bác ly gián.

Cố tình Tây Thành Bá lại đang bức bối, cho rằng Thiên Nhất Tuyệt vì chuyện của năm đó mà đối với hần có thành kiến, cho nên mới không chịu đứng về phía hần.

Thiên Nhất Tuyệt cũng nghe ra lời nói của Tần Liễm có ý đồ, vội vàng mở miệng cắt đứt lời nói của Tần Liễm: “Tây Yên Thái tử, nếu như người cùng mấy người này có thù oán, lúc nào ra khỏi thành hãy tính sổ với nhau, Bản hộ pháp không nhúng tay vào ân oán của các người.” Hần không thể vì Tây Thành Bá mà đắc tội Nam Hạ nên hần chỉ có thể bào trì trung lập.

“Bản hộ pháp tới đây trừ nhìn chuyện gì đang xảy ra còn có tin tức phải nói cho các vị, tới nay Thành chủ thiết yến các vị ở phủ Thành chủ, đến lúc đó kính xin chư vị nể mặt tham gia.” Thiên Nhất Tuyệt vội vàng nói sang chuyện khác.

“Bản hộ pháp còn có chuyện quan trọng, liền rời đi trước, cáo từ.” Thiên Nhất Tuyệt không muốn chiến hòa hai bên lại dẫn đến trên người hần, cố tình tìm một cái cớ rời đi.”

Viện của Tây Thành Bá cùng với Lãnh Ly bị thiêu, không còn cách nào có thể ở được nữa, lại bởi lần này người cầu hôn tuyệt không ít, cơ hồ đầy khách phòng ở Mê Điều cung cho nên Thiên Nhất Tuyệt trước khi đi cũng đã phân phiosddwa hai người an bài ở bên ngoài Mê Điều cung.

Sau khi những người khác biết được Độc Thái tử không có ở Mê Điều cung đều rồi rút thờ phào nhẹ nhõm, bọn họ không cần phải lo lắng đến việc đột nhiên độc vật trên người Tây Thành Bá cần loạn.

Tây Thành Bá mang theo lửa giận, chỉ tay vào ba người, thần sắc thống hận: “Ba người các người chờ đây!!!” Hần không thể làm gì bọn chúng trong Tiêu Dao thành, chờ đi ra khỏi chỗ này rồi hần sẽ chỉ ba tên kia biết đắc tội hần phải nhận hậu quả ra sao.

“Đi!” Tây Thành Bá phân phó hai tên Đại vũ sĩ đẩy xe lăn đưa hần rời đi.

Trong căn phòng, Mã Kim đang đầy một đầu mồ hôi huân hương cho áo bào kim quang phát sáng cao quý.

Trong phòng còn có một người nữa, mà người nọ lại đang giang tứ chi nằm trên giường ngủ thiên hôn địa ám.

Mã Kim nhìn nam tử đang ngủ trên giường, lắc đầu liên tục, Thái tử điện hạ của bọn hần có đáng ngủ thật là không dám khen tặng.

“Àm” Mã Kim vô ý làm rơi huân hương xuống đất.

Từ Mạch bị đánh thức, sắc mặt không thể gọi là tốt.

Mã Kim tìm đập thỉnh thích, vội vàng vàng vuốt mông ngựa: “Tháo tử điện hạ, ngài tỉnh rồi, nô tài dùng Nhã Lan hương huân áo bào ngài tốt rồi.” cô Nhã Lan l hương là độc quyền của Bắc Phiêu Hoàng thất.

Từ Mạch đứng dậy xuống giường, Mã Kim ngay lập tức cầm áo bào khoác lên cho hần.

“Thái tử mặc áo bào này vào nhất định hương thơm phiêu đến mười tám dặm, mê đảo nam nữ già trẻ, đoán chừng nữ nhi Thành chủ ngủ thấy mùi

huân hương này cũng sẽ quý xuống dưới chân ngài.” Mã Kim chân chó nước miếng văng tung tóe.

“Mê đảo nam nữ già trẻ? Dẻo mỗ, sao ngươi không bị mê đảo?” Từ Mạch khinh bỉ liếc Mã Kim, khóe môi cũng khẽ giương lên: “À, bản thái tử quên mất ngươi là bất nam bất nữ tiểu thái giám.”

Mã Kim nụ cười xu nịnh cứng đờ, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường: “Thái tử điện hạ tối nay ra trận đảm bảo có thể làm kinh ngạc bốn phía, không ai bì nổi.”

Từ Mạch móc trong ngực ra cái gương nhỏ mà đến cả lúc ngủ cũng nhất quyết không bỏ ra, gương nhỏ này rất tinh xảo, bảo thạch màu xanh lục bao quanh chiếc gương, quanh thân gương mài dũa Nhũ lan thảo.

Hắn soi gương rồi gật gật đầu hài lòng.

Thanh Linh cùng Tần Liễm đến phủ Thành chủ đúng lúc bữa tiệc vừa mới bắt đầu.

Bữa tiệc được tổ chức tại vườn U Hương, vườn U Hương đêm nay cảnh đẹp như họa, suối nhỏ chảy róc rách qua cầu, đình nghỉ mát nằm độc lập giữa hồ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Thiên Kim Thành Chủ

Editor: Yên Nhi

Dù trời đã tối, nhưng vẫn có vô số loại hoa mà Thanh Linh không biết tên tranh nhau nở rộ, nhiều đóa hoa no đủ mà xinh đẹp tuyệt trần. Yến hội được tổ chức tại trên một khoảng đất trống giữa trăm hoa, tiệc còn chưa bắt đầu mà mùi rượu đã tỏa ra nồng nặc, mùi hương khiến người ta cảm thấy thoải mái, chỉ ước gì mình cứ như vậy mà say đi.

Thanh Linh nâng mắt nhìn vị trí chủ vị, đằng trước có đặt hai chiếc ghế dựa trống, Thiên Nhất Tuyết một thân hắc y âm trầm đứng ở một bên, yên tĩnh đến khiến không một ai có thể khinh thường hắn được.

Hai bên dưới ghế chủ tọa đặt ba hàng ghế, chính giữa là đường đi có trải thảm hoa mỹ, lúc này trên hai hàng ghế đã có các khách mời của các nước khác ngồi.

Thanh Linh và Tần Liễm tìm một chỗ ngồi xuống, nàng đảo mắt qua một lượt, nhưng tìm mãi cũng không thấy được bóng dáng Hách Liên Dục, chẳng lẽ hắn bị thực nhân điều khiển đến trọng thương, không đứng dậy nổi nữa rồi sao?

"Thành chủ đến." Tiếng thông báo truyền vang lên, Thanh Linh và mọi người trong sảnh đồng loạt đưa mắt nhìn về phía thành chủ Tư Không Hoành đang bước tới.

Tư Không Hoành mặt mày đen đặc, thân hình cao lớn, một thân hoa phục lục sắc, đầu đội kim quan được khảm tám viên đồng châu lớn, bên hông treo một thanh bảo kiếm. Lúc đi đường về mặt hắn thoáng hiện lên căng thẳng, mặc dù bước chân vững vàng, nhưng Thanh Linh vẫn cảm thấy người này dường như không hề có chút khí phách của nhân vật đứng đầu một thành.

Tư Không Hoành mắt nhìn ghế chủ tọa, nơi mà mình đang đi tới, trên mặt đột nhiên xẹt qua một tia hoảng sợ. Về hoảng sợ chỉ lóe lên một cái liền lập tức biến mất, nhưng Thanh Linh vẫn phát hiện ra.

Thanh Linh liếc mắt qua ghế chủ vị trên kia, Thiên Nhất Tuyết vẫn đứng đó như cũ, nàng không hề phát hiện ở đó có thứ gì có thể khiến người khác hoảng sợ như vậy.

Lúc Tư Không Hoành đi ngang qua nàng, nàng lơ đãng nhận ra khuôn mặt của hắn có gì đó rất khác thường, khuôn mặt của hắn đã dịch dung khác đi!

Người khác có thể không nhìn ra, nhưng người am hiểu dịch dung như nàng sao có thể không phát hiện được.

Tư Không Hoành đi đến ghế chủ vị, phân phó nha hoàn rót rượu, hắn giơ ly rượu lên trước tất cả mọi người, hô: "Lão phu cảm tạ chư vị đã ưu ái tiểu nữ, có thể từ nơi ngàn dặm xa xôi chạy tới Tiêu Dao thành cầu hôn tiểu nữ, lão phu ở chỗ này xin kính chư vị một ly." Vừa nói xong, hắn một hơi uống cạn ly rượu.

Mọi người bên dưới cũng rồi rít uống hết rượu trong ly.

Chỗ bên cạnh Tư Không Hoành vẫn trống không, Thanh Linh thầm đoán vị trí kia có lẽ là giữ lại cho nữ nhi của thành chủ, chỉ là yến hội đã bắt đầu, vì sao nữ nhi thành chủ vẫn chưa xuất hiện?

Một trận gió mát kì lạ nổi lên trên mặt đất bằng phẳng, ban đầu vốn chỉ là con gió nhu hòa mát mẻ, nhưng dần dần lại càng lúc càng lớn, thổi phồng cả áo bào của những người đang dự tiệc, khiến từng sợi tơ nhảy múa cuồng loạn.

Ở trong con gió này, Thanh Linh cảm nhận được có một loại lực đang kích động dưới lớp đất nhu hòa, trận gió cũng do cái loại nội lực kia tác động tới mới phát lên.

"Nhìn kia, đó là cái gì vậy thế!" Có người kinh hãi hô lên.

Những đóa hoa vẩy xung quanh buổi yến hội, lúc này đột nhiên cánh hoa lại tranh nhau nở ra. Cánh hoa bị gió thổi bay khắp nơi, bay quanh quần trên không của buổi yến hội.

Dưới bầu trời sao sáng chói, những cánh hoa này cứ quanh quần trên không trung tạo nên khung cảnh đẹp tuyệt vời. Từ từ, các cánh hoa xoay tròn hội tụ thành một dãy dài.

Đầu dãy dài đó, một nữ tử ngũ quan thanh lệ tuyệt luân nhẹ nhàng xuất hiện. Nữ tử vẫn một thân áo ngực váy dài màu xanh biếc, bên ngoài khoác theo một chiếc mạng che mặt màu trắng sương. Tóc nhẹ buông, được búi đơn giản nghiêng sang một bên và gắn lên ba cây trâm ngọc phi thúy xinh đẹp.

Nữ tử đạp lên không trung, giữa ngàn vạn cánh hoa mà bước, thanh lệ thoát tục, tựa như tiên nữ hạ phàm từ tận chín tầng mây. Nàng giẫm nát hoa trong dòng chảy, gót ngọc không nhanh không chậm đi tới, vô vàng cánh hoa theo bước chân của nàng mà rơi rụng tán loạn, tiêu tiêu sái sái, mê loạn mắt người, cánh hoa rơi lên y phục tơ lụa trên người khách nhân, trên áo bào thượng phẩm, trên chiếc sân vương mùi lạnh âm ỉ, và rơi cả vào lòng hàng hà nam tử trẻ tuổi nồng nhiệt.

Tân khách ngồi trên sân, không ít kẻ nhìn bóng hình xinh đẹp kia đến si đến ngốc, ánh mắt như sói đói toát ra khát vọng tầm thường.

Có thể xuất hiện theo cách này, trong lòng mọi người đã ngầm tự hiểu thân phận của nữ tử này, nàng chắc chắn không ai khác chính là nữ nhi thành chủ. Vì vậy, bọn họ vội rút sửa sang lại y phục mà tóc mai của mình, để bản thân thoát nhìn được tuấn mỹ thêm chút ít.

Từ Mạch chứng kiến màn xuất hiện độc đáo như vậy, thâm hận bản thân mình đêm nay xuất hiện quá vô danh tầm thường. Cảm thấy có ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình, ngẩng đầu nhìn qua hướng đối diện, phát hiện Tề Khúc đứng sau lưng Tề Tề Huyền đang nhìn hẩn cười ngây ngô đến toát cả miệng.

Tề Khúc đối diện thấy hẩn nhìn sang, nhất thời kích động, dáng tươi cười trên mặt càng tăng thêm vài phần.

Từ Mạch như bị nụ cười của nàng lấy, cũng nhìn nàng cười cười theo.

Tề Tề Huyền đột nhiên quay đầu lại, phát hiện mọi người đang nhìn về phía Từ Mạch cười ngây ngô, hẩn ho một tiếng, Tề Khúc bị dọa lập tức ngậm miệng lại. Hẩn nhìn sang phía Từ Mạch, ánh mắt sắc bén như muốn bắn ra cả dao.

Nhìn thấy ánh mắt không mấy thiện cảm của Tề Tề Huyền, Từ Mạch không vui, nhưng cũng không trừng lại hẩn, mà chỉ cười ngày một sáng lạng hơn với Tề Khúc, thi thoảng còn bạo gan ném một ánh mắt quyết rũ câu người cho nàng ta.

Tề Tề Huyền tức giận đến đen mặt: "Cúi đầu xuống, không được nhìn hẩn." Hẩn nói với Tề Khúc.

Tề Khúc trước nay vô cùng nghe lời huynh trưởng, Tề Tề Huyền vừa nói thế, nàng lập tức cúi đầu. Từ Mạch đối diện thấy vậy, cười nữa cũng không ích lợi gì, liền khép miệng lại.

Lúc nữ nhi thành chủ trên không trung đi đến cách Thanh Linh không xa, Thanh Linh ngẩng đầu nhìn lên, cảm thấy nữ nhân này đẹp thì đẹp thật, nhưng ánh mắt lại có chút trống trải, không giận cũng không vui.

Nữ nhi thành chủ từ không trung bước xuống, Từ Không Hoành tiến lên đón, nắm chặt tay nàng, nói với mọi người xung quanh: "Đây chính là nữ nhi của lão phu, Từ Không Tiềm Vụ."

Lúc này, Từ Không Tiềm Vụ bỗng nhìn Từ Không Hoành một cái, Từ Không Hoành áp ứng buông tay ra.

Từ Không Hoành mắt tự nhiên cười cười, tiếp tục nói với mọi người: "Lão phu chỉ có một nữ nhi duy nhất là Tiềm Vụ, không nhẫn tâm để nàng bị ủy khuất, vì thế lão phu muốn tuyển một người con rể mà Tiềm Vụ thích và người đó có thể yêu thương Tiềm Vụ."

"Thành chủ, chỉ cần ngài gả nữ nhi cho bản thái tử, bản thái tử nhất định sẽ thật yêu thương nữ nhi của ngài, chỉ cần nàng bảo bản thái tử đi hướng đông, bản thái tử quyết sẽ không đi hướng tây." Tây Thành Bá kéo cao giọng nói.

"Ta không gả cho người què?" Từ Không Tiềm Vụ không nể mặt mũi, lạnh lùng từ chối.

Sắc mặt Tây Thành Bá lập tức cứng đờ, cười lớn ra tiếng: "Đại tiểu thư là đang nói giỡn sao?" Vẻ mặt của hẩn mặc dù đang cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lẽo, tức giận đến mức bóp nát ly rượu trong tay.

Hay cho một nữ nhân không biết suy nghĩ, hôm nay người dám cự tuyệt bản thái tử, ngày khác, bản thái tử nhất định sẽ khiến người phải cầu xin bản thái tử!

"Tư Không Tiêm Vụ ta không thích nói giỡn, ta không gả cho người quê." Nàng ta thẳng thừng lặp lại lần nữa

Tây Thành Bá rút cuộc không gượng cười được nữa, đề xúc động muốn lật bàn xuống: "Đại tiểu thư, hiện tại chân của bản thái tử đúng là không tốt thật, nhưng có thể chữa khỏi." Nếu không phải đang ở Tiêu Dao Thành, hẳn đã sớm hung hăng ra tay dạy dỗ nữ nhân này rồi.

Tư Không Tiêm Vụ không nhìn hắn nữa, cũng không nói thêm gì, làm như không hề nhìn thấy sự tồn tại của hắn.

Đáng giận, hắn có bao giờ bị một người nữ tử không thèm đếm xỉa tới như vậy chứ? Hắn rũ mắt xuống, che lại con ngươi đen nhánh đang tức giận bùng bùng, một tay nắm chặt cái chân què kia. Hắn đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt rét lạnh như rắn độc quét về phía Thanh Linh và Tần Liễm, thật lâu cũng không dời đi.

Tư Không Tiêm Vụ bước lên trước một bước, giọng thanh thúy dễ nghe cất lên: "Đa tạ các vị công tử đã ưu ái, ngoại trừ không gả cho người quê ra, Tiêm Vụ một lòng chỉ muốn gả cho một nam tử có thể tâm ý tương thông với mình."

"Thế nào mới gọi là tâm ý tương thông với Đại tiểu thư?" Tề Tề Huyền hỏi.

"Mười ngày sau, kính xin chư vị hãy tụ họp dưới chân núi Nhạc Hòa, đến lúc đó Tiêm Vụ sẽ nói cho mọi người biết thế nào mới xem như là tâm ý tương thông với ta." Nàng ta trả lời.

"Đại tiểu thư, tại sao phải bắt chúng ta tề tụ dưới chân núi Nhạc Hòa chứ? Bây giờ nàng nói luôn không được sao? Cần gì phải phiền phức như vậy." Một công tử quý gia lên tiếng hỏi.

"Ha ha, tiểu nữ không tiện nói ra, lúc đó kính xin chư vị nể mặt mà đến." Tư Không Hoành lên tiếng chặn dứt lời bàn tán.

Sau khi nói xong chuyện chính, Tư Không Tiêm Vụ lấy lý do thân thể khó chịu nên rời khỏi yến hội trước. Còn những người ở lại, không cường nỏi sự hấp dẫn của rượu Tiêu Dao Thành mà vui vẻ chè chén.

Rượu, thơm mát mà thuần hậu, là loại rượu ngon thượng đẳng. Thanh Linh không nhịn nổi sự dụ hoặc nên uống khá nhiều, nhưng nàng không ngờ khối thân thể này lại tửu lượng kém như vậy.

Kiếp trước nàng ngàn chén không say, mà bây giờ uống không có bao nhiêu, thế nhưng 'rầm' một tiếng, say đến mức phải nằm úp sấp nghiêng ngả ở trên bàn.

"Đừng nói là nàng đã say rồi nha?" Tần Liễm ở bên cạnh nhẹ giọng nói.

Nàng giống như không có nghe thấy hắn nói, chỉ đưa đôi mắt ngập nước mê ly không chớp mắt nhìn chăm chăm hắn, lúc say nàng đặc biệt vô cùng yên tĩnh nhu thuận.

Vì Thanh Linh say nên Tần Liễm đưa nàng rời khỏi yến hội trước, vừa nãy hắn còn nói nàng khi say thật yên tĩnh nhu thuận, không ngờ vừa rời khỏi yến hội lại bắt đầu náo loạn lên.

Hắn đỡ nàng bước đi, đi được nửa đường, nàng lại lặng lẽ đưa tay cởi bỏ đai lưng, sau đó đẩy bàn tay đang đỡ mình ra, mạnh mẽ cởi xuống áo khoác quăng qua một bên, lúc nàng còn muốn tiếp tục cởi nữa thì ánh mắt hắn đã trầm xuống vài phần.

Hắn nắm lấy tay ngăn động tác cởi đồ của nàng lại, nàng ngừng đầu lên, hai tròng mắt mê ly lộ ra vài phần ngây thơ, mở miệng nói: "Nóng."

"Nàng ráng nhịn một chút, chờ trở lại phòng rồi thì tùy ý để nàng cởi." Hắn híp lại đôi mắt phượng hẹp dài, giọng nói nhu hòa, nàng giống như hiểu hắn đang nói gì nghiêng đầu ngơ ngác nhìn hắn.

Say rượu còn nghe hiểu được lời hắn, coi như tửu lượng cũng không tới nỗi nào, hắn cảm thấy nàng đã yên tĩnh nên cũng buông tay ra.

Minh Lục theo sau hai người sớm đã nhặt áo bào lên, lặng lẽ đưa lại cho Tần Liễm.

Tần Liễm xoay người cầm áo bào, lúc xoay người lại, nàng đã cởi xong hết lớp y phục ngoài.

"Công tử!" Bạch Nhiên theo sau cũng lúng túng thốt lên, Nhị tiểu thư bọn họ quá không cẩn thận rồi, may mắn gần đây không có ai đi ngang qua, nếu không mặt mũi sẽ bị tổn hại rất nặng nề.

"Nhìn qua chỗ khác." Giọng Tần Liễm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói với hai kẻ theo sau.

"Mặc y phục vào." Tần Liễm vừa nói vừa định khoác lại áo khoác cho nàng, nàng lại đẩy hắn ra.

"Ta nóng, không mặc." Nàng lắc đầu, cực giống một đứa trẻ không muốn nghe lời.

Hắn tóm lại hai bộ vuốt không an phận, dụ dỗ: "Ngoan, nàng mặc áo khoác vào trước đi, lát nữa về nàng có cởi hết cũng không sao."

Hai người đi phía sau nghe vậy, đầu đầy hắc tuyến.

"Hừ, đồ mặt người dạ thú, chỉ sợ người còn đang ước gì có thể cột sạch y phục của Nhị tiểu thư chúng ta đi." Bạch Nhiên âm thầm nói trong lòng.

"Không cần, nóng." Nàng cố gồng thoát khỏi xiềng xích của hắn, nhưng hắn cầm quá chặt, làm sao cũng không thoát ra được.

"Ngoan, đừng làm rộn... Á..." Long mày của hắn đột nhiên cau chặt, kêu rên một tiếng, thì ra nàng cảm thấy gãy giữa không có kết quả nên liền dứt khoát cúi xuống cắn tay hắn.

"Thật đúng là nha đầu không an phận." Hắn bắt đắc dĩ cười, điểm huyết đạo nàng, sau đó tự mình cởi nàng đi về.

Trở lại tiểu viện ở Mê Điều Cung, hắn cởi nàng vào phòng ngủ rồi thả nàng xuống sau đó mới giải huyết đạo cho nàng.

Hắn cúi đầu nhìn mặt của nàng ra, ôm chặt eo của nàng, nhẹ nhàng thổi hơi nóng lên trên cổ nàng: "Phu nhân, còn thấy nóng nữa không?"

"Nóng." Nàng nói, giờ phút này đầu của nàng nửa tỉnh nửa mê mơ mơ hồ hồ, hai gò má ửng hồng, bộ dáng vô cùng ngây thơ, hắn nhìn một lúc nhịn không được hôn lên mặt nàng một cái.

"Nếu vậy, phu nhân cứ thoải mái cởi hết y phục trên người xuống đi." Giọng của hắn hơi trầm xuống, con ngươi đen nhánh thâm thúy giống như đôi bảo thạch, tĩnh lặng và có lực hấp dẫn.

Hắn thả tay đang ôm lấy eo nàng ra, nàng khẽ sững sờ trong chốc lát, sau đó lảo đảo nên bước đi về phía giường.

Hắn đứng sau lưng, lòng nhộn nhạo nghĩ tới chuyện sắp xảy ra tiếp theo, ánh mắt đói khát không kiên nhẫn gì lộ cả ra ngoài, nhưng sau chỉ sau thời gian một hồi chuông, ánh mắt đói khát kia bỗng ngưng đọng sang đại ra.

Nha đầu kia vừa đến gần giường, vậy mà lại lập tức ngã xuống ngủ.

Khóe miệng hắn hưng hăng co rút, một ngụm khí nghẹn lại trong ngực, không thể đi lên cũng không thể đi xuống cứ nghẹn ở giữa, cũng chỉ có nha đầu kia mới khiến cho hắn cảm thấy vừa yêu vừa hận như vậy!

Buồn bực một hồi, hắn cũng bò theo lên giường. Nhìn chằm chằm bộ mặt ngủ không biết chuyện gì của nàng, tâm tình khó nhịn, trần trọc trở mình. Mà nàng nằm cạnh bên, ngủ vô cùng bình yên.

Đột nhiên, trong đầu hắn chợt lóe qua một ý nghĩ, nhìn chằm chằm bộ mặt lúc ngủ của nàng, cười tà một tiếng.

Sáng sớm, ánh bình minh mờ mờ, từng sợi nắng màu vàng kim xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào trong, rọi sáng cả căn phòng.

Thanh Linh mở ra hai mắt mộng lung, vừa nhìn tình cảnh trước mắt xong, nàng giống như bị sét đánh trúng, trong nháy mắt đầu óc nhất thời trống rỗng không cách nào suy nghĩ, một hồi lâu sau mới lấy lại được tinh thần.

Bây giờ nàng giống như con bạch tuộc mà ôm lấy Tần Liễm, tất nhiên đây không phải là điểm quan trọng, điểm quan trọng chính là cả hai người đều không mảnh vải che thân!

Nàng nhớ tới qua mình say rượu, sau đó cảm thấy rất nóng, muốn cởi hết y phục để mát mẻ, sau đó, sau đó xảy ra những chuyện gì thì nàng không nhớ nổi.

Đừng nói là sau khi trở lại phòng, nàng cởi sạch y phục mình còn chưa đủ. Đầu óc cũng nóng lên liền y phục của tên này cũng lột sạch đi? Bây giờ y phục của hai người bị ném tán loạn trên giường.

Nàng không phủ nhận bản thân nàng vẫn luôn mơ ước sắc đẹp của tên này, nên chuyện say rượu mà 'khi dễ' tên này cũng là rất có khả năng.

Lúc này Tần Liễm vẫn đang ngủ say sưa, nàng đưa tay điểm vào huyết đạo trên người hắn.

Nếu như tên này tỉnh lại nhìn thấy cảnh nàng ôm hắn, không chừng sẽ nghĩ cách ép buộc nàng nha.

Cho nên nàng điểm huyết ngủ của hắn rồi mặc lại y phục lại chỉnh tề, coi như sau này hắn biết nàng 'ngủ' với hắn, nàng cứ chết không nhận thì hắn có thể làm gì được nàng, càng đừng mơ tưởng ép buộc được chút gì từ trên người của nàng.

Nàng tiện tay kéo chăn mỏng qua đắp cho hắn, đứng dậy, nhanh nhẹn mặc y phục, khôi phục lại bộ dáng Diệp Đàm chính nhân quân tử. Tuy nàng đã điểm huyết hắn, nhưng thời gian hắn ngủ mê man chắc chắn sẽ không lâu.

Thừa dịp trước khi hắn tỉnh lại, nàng phải nhanh rời khỏi đây, nếu không dựa vào trình độ vô sỉ của tên này, không chừng có thể bắt nàng hầu hạ hắn mặc y phục, chỉ suy nghĩ một chút thôi cũng đã cảm thấy da đầu tê dại.

Bây giờ nàng lại càng không thể gọi Minh Lục hay là Bạch Nhiên đi vào, để bọn họ đi vào nhìn thấy cảnh tượng Tần Liễm không một mảnh vải che thân ngủ trên giường nàng, có thể khiến cho bọn họ suy nghĩ linh tinh.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng, chân trước vừa mới bước ra, phía sau đã truyền tới một giọng nói dịu dàng: "Phu nhân muốn đi đâu vậy?"

Giọng nói dịu dàng của hắn giống như ma ám khiến nàng dừng lại bước chân, sao hắn có thể tinh nhanh như vậy chứ?

Nàng cứng ngắc quay đầu lại, bị phong cảnh sắc xuân có thể khiến cho người ta vừa nhìn liền lập tức chảy máu mũi ở trên giường đập vào trong mắt: 'Á.'
Nàng kinh hoàng hét chói tai một tiếng: "Chàng hạ lưu." Sau đó nàng chạy trốn ra khỏi phòng.

"Nhị công tử, đã xảy ra chuyện gì?" Ở ngoài viện Bạch Nhiên nhìn thấy Thanh Linh hốt hoảng chạy ra, hắn không khỏi nghi ngờ hỏi.

"Không có... Không có gì." Nàng dừng chân lại, lúng túng cười nói.

Bạch Nhiên nhìn chăm chăm vào mắt nàng hồi lâu, hồi nghi nói: "Thật sự không có chuyện gì sao?"

Hắn nhắc chân định đi vào phòng ngủ của nàng, nàng lập tức níu hắn lại, ho khan vài tiếng: "Bạch Nhiên, khó được dịp đến Tiêu Dao Thành một lần, ngươi đi theo ta tham quan vài vòng đi." Không chờ hắn trả lời nàng liền kéo hắn đi ra ngoài.

Tiêu Dao Thành là một nơi xinh đẹp giống như tiên cảnh, tùy ý liếc mắt cũng có thể nhìn thấy được những đóa hoa nở rộ cùng cỏ cây xanh biếc. Nước chảy dưới cầu nhỏ, đình đài và lầu các giống như tranh vẽ cũng có rất nhiều.

Úc Hương Viên là nơi cực kì nổi tiếng ở Tiêu Dao Thành, chỗ đó một năm bốn mùa đều có hoa tươi nở rộ.

Thanh Linh tùy ý đi dạo ở Úc Hương Viên, còn Bạch Nhiên vì cảm thấy nhàm chán nên bỏ sang chỗ có bóng cây ngồi xuống.

Đột nhiên, xuất hiện tám đại hán khỏe mạnh vây quanh Thanh Linh.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Hồ Phù Trần Gia Tây Yên Quốc

Vây quanh Thanh Linh là tám đại hán, trên tay bọn hắn cầm binh khí hoàn toàn không giống nhau, người cầm Loan Câu (cái móc), người cầm Đại Thiết Chùy (búa lớn), người cầm Lưu Tinh Chùy (2 cái búa có gai nhọn được nối với nhau bởi một xích sắt), người cầm đại đao đẳng binh khí.

Tây Thành Bá không phát hiện ra Bạch Nhiên ở tán cây thấp, Bạch Nhiên nhanh chóng đứng lên định lại chỗ Thanh Linh, lại bị nàng nhìn một cái lạnh lùng liền lùi về.

Bạch Nhiên nghĩ nhị tiểu thư không muốn hắn xuất hiện, vậy liệu nàng có nắm chắc đánh bại mấy người đó chứ? Dù sao gần đây võ công nàng tinh tiến không ít.

Tây Thành Bá ngồi ở chiếc xe lán làm bằng gỗ, cười gằn: "Diệp Đàm, hôm nay tên mặt trắng nhỏ Tần Liễm không có ở đây, ngươi chịu chết đi!" Hắn mang tới tám đại hán, người nào người nấy khí lực vô vùng lớn.

Mặc dù lần trước bị Lãnh ly cầm dị hương hun cho bất tỉnh, nhưng hôm nay tên Lãnh Ly đấy cũng không ở đây. Hắn tin tưởng bộ dạng nhĩ gầy kia của Diệp Đàm chắc chắn không phải là đối thủ của Tây Yên đại vũ sĩ.

"Tây Yên Thái tử, chúng ta không thể hào hào nói chuyện được sao? Cần gì giáp mặt đã đánh?" Thanh Linh nhíu mày đáp.

Diện mạo Tây Thành Bá dữ tợn cười to: "Ngươi đã biết sợ? Coi như sợ thì cũng không dùng được. Bản thái tử đã nói qua, đắc tội với bản thái tử tuyệt không có kết quả tốt." Hắn chịu khuất nhục từ tên tiểu tử Diệp Đàm kia, hôm nay hắn sẽ đòi lại toàn bộ. "Các ngươi tấn công hết đi!" Hắn phát tay ra lệnh cho tám tráng hán.

Úc Hương viên hương thơm lan tỏa đột nhiên ngập tràn sát khí, khách tới đây du ngoạn mắt thấy sát khí nổi lên, sợ đến nhanh chân chạy, <in?#e%q&u@y<

Ba người hướng Thánh Linh ném ra vòng răng cưa, Lưu Tinh Chùy cũng theo nhau mà đến, lực đạo cùng tốc độ rất lớn, sát khí khuấy động làm nhiều hoa cỏ nhanh chóng ủa tàn.

Thanh Linh phi thân giữa không trung, cuốn theo trận mưa hoa tuyệt đẹp, cánh hoa nhiều màu sắc xinh đẹp cùng với thiếu niên anh tuấn vô song hòa lẫn với nhau tạo nên một cảnh tượng đáng kinh ngạc, ngay cả Tây Thành Bá ngồi xem một bên cũng khó nhận ra về mặt thương thức.

Thanh Linh vận nội lực, tay không bắt được xích sắt của Lưu Tinh Chùy, không chế đánh vòng răng cưa trở về.

Răng cưa bay ngược trở về với tốc độ rất nhanh, lực đạo bén nhọn vô cùng, trong chớp mắt liền có hai đại hán bị đánh trúng ngã lún ra đất.

Tây Thành Bá kinh ngạc trừng lớn hai mắt, Lưu tinh chùy ít cũng nặng ngàn cân, vậy mà cái tên tiểu tử Diệp Đàm nhỏ gầy gió thổi cái liền bay lại có thể

nhẹ bằng không chế được nó. Hơn nữa động tác của Diệp Đàm gió chảy mây trôi, nhanh như gió, cho dù võ công cao cường hơn người cũng chưa chắc đã làm được điều đó a.

Đại hán còn lại hô to một tiếng, bọn họ cầm trong tay đại thiết chùy và đại đao hướng thẳng Thanh Linh. Dáng dấp bọn họ cao lớn, chiêu thức cũng linh hoạt tuyệt diệu nhưng tuyệt không bằng đáng người gầy nhỏ nhanh nhẹn của Thanh Linh.

Tây Thành Bá vừa quan sát vừa âm thầm lo lắng, hắn hiện tại không thấy bóng dáng Diệp Đàm, chỉ thấy một bóng dáng y phục màu lam như cá trườn lách giữa sáu vị tráng hán. Sau đó hắn nghe hòng trên trời nhìn tay của mình, từng mảnh cánh hoa bay lên giữa không trung nhất tề rơi xuống.

Mà Diệp Đàm thân thể nhỏ gầy, khuôn mặt lãnh lẽo đứng yên. Gió thổi qua cuốn những cánh hoa, đứng ở nơi cánh hoa rơi đầy đất, nàng vẫn thanh lãnh như cũ, khí chất cao quý không gì sánh bằng, giống như một vị thần cao cao tại thượng.

Tây Thành Bá chớp mắt còn có ý niệm cúi đầu trước Thanh Linh, nghĩ lại hắn đột nhiên sợ đến mồ hôi chảy ròng ròng.

Thanh Linh bỗng quay đầu lại nhìn Tây Thành Bá, ánh mắt như đao nhọn, từng bước từng bước đi lại đến chỗ hắn đang ngồi.

“Diệp Đàm, bản thái tử ra lệnh cho ngươi không được đến gần ta nửa bước!” Hắn vẫn cho rằng chỉ cần Tàn Liễm không có ở đây thì Diệp Đàm không phải là vấn đề khó giải quyết. Nhưng thật không ngờ nằm ngoài dự liệu của hắn, ai ngờ tên tiểu tử Diệp Đàm này với Tàn Liễm là người không thể đắc tội.

Thanh Linh cười lạnh một tiếng, bước chân như cũ vẫn không ngừng lại. Lúc nàng đến gần Tây Thành Bá, hắn đột nhiên vỗ vào tay vịn xe lăn một cái, mở ra một cơ quan ở giữa, theo đó hai mũi tên độc cùng nhau bay ra.

Hai mũi tên tốc độ rất nhanh nhưng tốc độ né của Thanh Linh còn nhanh hơn. Tránh qua mũi tên, nàng nhảy mắt tiến đến sau lưng Tây Thành Bá, một cước đem hắn ngã lăn quay.

Tây Thành Bá còn chưa kịp phòng bị, cả người cả xe lăn đều ngã chổng gọng, trong miệng còn ngậm một hộp bùa.

Hắn lật người, lấy tay đẩy xe lăn đang đè ở trên đùi ra, con mắt sắc bén hiện lên vẻ kinh hoàng nhìn Thanh Linh: “Diệp Đàm, ngươi dám vô lễ với Thái tử một nước, đợi bản thái tử từ Tiêu Dao thành trở về Tây Yên, d>in?#e%oq&u@y<

“Bản thái tử không phải là không giảng đạo lý với ngươi, nếu hiện tại ngươi chịu quỳ xuống dập đầu xin lỗi ba cái với bản thái tử, bản thái tử có thể bỏ qua cho ngươi, nếu không...”

“Nếu không thì thế nào?” Thanh Linh mĩa mai cười hỏi, từ trên cao nhìn hắn.

“Nếu không bản thái tử hướng Nguyên Ung đế Nam Hạ quốc đòi mạng ngươi, đến lúc đó ngươi có khóc mù mắt, bản thái tử cũng nhất quyết không bỏ qua cho ngươi.” Tây Thành Bá uy hiếp, hắn không tin Diệp Đàm đến cái này cũng không sợ.

“Đã như vậy thì giết hắn đi!” Một đạo âm thanh băng lãnh vang lên, Thanh Linh theo bản năng quay đầu liền thấy Tàn Liễm một thân bạch y đi đến.

Lúc này nhìn thấy hắn, tai nàng đỏ đến lợi hại.

Tây Thành Bá nhìn thấy người tới, mày rậm cau chặt, gương mặt thoáng chốc liền nặng nề: “Tàn Liễm, các ngươi dám can đảm giết bản thái tử, Tây Yên tuyệt đối không bỏ qua cho các ngươi.” Hai người này tại sao lại cuồng vọng đến vậy chứ?

“Tây Yên, Tây Lâm hoang mạc.” Tàn Liễm vẫn đạm phong khinh nói.

Tây Thành Bá nghe vậy, huyết dịch toàn thân chợt đông cứng thành băng. Sắc môi đen nhánh run run cười cứng ngắc: “Ngươi đang nói cái gì vậy?”

“Tây Lâm hoang mạc, tám vạn binh mã, thái tử còn cần bổn tướng nói thêm sao?” Âm thanh hắn rất nhu hòa lại khiến cho Tây Thành Bá trong lòng run sợ.

Thanh Linh nghe chuyện như rơi vào trong sương mù, không hiểu nhìn Tàn Liễm.

Tàn Liễm cười giải thích cho nàng: “Tây Thành Bá tự mình thao luyện binh mã ở Tây Lâm hoang mạc, theo luật lệ Tây Yên, đây là tử tội.

Nàng tin không ? Bây giờ nàng giết hắn hả giận, ta có biện pháp khiến Tây Yên không chỉ không trách tội nàng mà còn cảm tạ ân đức.”

Thế lực của hắn đến tột cùng có bao nhiêu lớn? Thân ở Nam Hạ mà chuyện cơ mật như Tây Thành Bá thao luyện binh mã hắn cũng biết. Thế nên lời vừa rồi của hắn nàng hoàn toàn tin tưởng.

Thì ra trong tay hắn có điểm yếu của Tây Thành Bá, khó trách lúc trước hắn bảo nàng không cần lo lắng việc đắc tội Tây Thành Bá, xảy ra chuyện gì có hắn chịu trách nhiệm.

Tây Thành Bá sắc mặt lo lắng: “Tàn Liễm...”

“Ngươi nghĩ bổn tướng đang nói hươu nói vượn? Haha” Tàn Liễm cười khê một tiếng. “Nếu như bổn tướng tiết lộ tin tức Tây Lâm hoang lạc cho hảo đệ

đệ của thái tử, người nghĩ hẳn sẽ thế nào?”

“Không!” Tây Thành Bá hoảng sợ, đệ đệ tốt Tây Thành Hạ luôn nghĩ cách để hạ bệ hắn.

Nếu Tần Liễm đem chuyện Tây Lâm hoang mạc tiết lộ cho Tây Thành Hạ, thông qua Tây Lâm hoang lạc hẳn sẽ điều tra ra hẳn chính là người đứng sau thao luyện binh mã.

Cuối cùng phụ hoàng khẳng định cũng biết, phụ hoàng hẳn hận nhất loại người có dị tâm, chuyện này mà bị phụ hoàng hẳn biết, chờ đợi hẳn không chỉ là danh hiệu Thái tử bị phế bỏ mà còn là cái chết.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Chương 84.2

“Hắn vì sao không chịu yên tĩnh làm cái chức danh Thái tử của hắn đi làm gì lại tự mạo hiểm thao luyện binh mã vậy?” Thanh Linh nghi ngờ hỏi.

Tần Liễm trả lời: “Từ bốn năm trước ngoại công của Tây Yên Thái tử tự vẫn, nhà ngoại Tây Yên Hoàng hậu vì thế mà xuống dốc mà nhà ngoại mẫu phi Tây Thành Hạ phát dương cường đại, Tây Thành Hạ dần dần uy hiếp đến vị trí Thái tử của Tây Thành Bá.”

Nói đến đây Thanh Linh coi như là hiểu: “Tây Thành Hạ uy hiếp, Tây Thành Bá mới cảm thấy nguy cơ mới mạo hiểm tích lũy thế lực của mình.”

Tây Thành Bá sắc mặt trắng bệch, hai người này nói về bí mật của hắn mà cứ như đang trao đổi chuyện nhà, hắn chán nản nói: “Ngươi nói, người muốn bản thái tử làm thế nào?” Tên Tần Liễm này thế lực ở Tây Yên rốt cuộc có bao nhiêu? Không chỉ rõ ràng các phe cánh thế lực ở Tây Yên mà chuyện hắn thao luyện binh mã ở Tây Lâm hoang mạc cũng bị hắn biết được, người này thật đáng sợ.

“Nàng muốn thế nào?” Tần Liễm dịu dàng trung cầu ý tứ của Diệp Thanh Linh. d>in?l#e%q&u@y<

“Hiện tại các người giết bản thái tử cũng không có chỗ nào tốt.” tây Thành Bá nói chen.

Chỗ tốt? Vừa nhắc tới chỗ tốt, hai mắt Thanh Linh lập tức tỏa sáng, nhìn chăm chăm Tây Thành Bá như đang nhìn một khối bảo thạch.

Tần Liễm không vui, đôi con ngươi dần dần tối tăm, tựa như giận dữ bầu trời. Hắn không thích nàng nhìn chăm chăm nam tử khác, tất nhiên là ngoại trừ hắn ra.

Tây Thành Bá bị Thanh Linh nhìn mà lông mày dựng đứng: “Diệp nhị công tử, hôm nay ngươi bỏ qua cho bản thái tử, bản thái tử xóa bỏ tất cả chuyện đã xảy ra, thế nào?”

Thanh Linh híp híp mắt, cười gian xảo: “Chưa ra cái gì.” Chỗ tốt gì cũng chưa đến tay mà đã thả hắn, thế là quá rẻ mạt.

Tây Thành Bá như con dê chờ bị mổ thịt, dưới ánh mắt sáng quắc của nàng, hắn càng ngày càng cảm thấy thống khổ.

“Ngươi vì sao cùng rắn độc với bộ cặp làm bạn được?” Nàng vẫn tương đối tò mò vì sao những độc vật kia không gây thương tổn cho Tây Thành Bá, nếu nà cũng có cái loại bách độc bất xâm như vậy thì thật là tốt biết bao.

“Bản thái tử từng dùng qua Kim Tuyền quý.” Người từng dùng qua Kim Tuyền quý máu có thể có tác dụng giải độc.

Tần Liễm cũng ăn Kim Tuyền quý, nàng lại từng uống qua máu của hắn nhưng lại không thể đạt đến mức độ thể chất bách độc bất xâm. Nếu như có thể luyện ra giải dược cho tất cả các loại độc trên thế gian, về sau nàng cũng không bao giờ phải lo lắng nữa.

“Bạch Nhiên, đi lấy cái bình rỗng lại đây.” Thanh Linh cao giọng phân phó, Bạch Nhiên sau khi nghe liền biến mất ở Úc Hương uyển.

Bạch Nhiên rất nhanh cầm theo cái bình rỗng xuất hiện: “Nhị công tử, bình đây.”

“Để bình xuống, ngươi tìm một chỗ hầm điểm đông tiền thảo canh, xong xuôi lại quay lại tìm ta.” Thanh Linh phân phó.

“Nhị công tử....”

Bạch Nhiên muốn hỏi nhưng lại bị Thanh Linh cắt đứt: “Nhanh lên.” Nàng nói.

Bóng dáng Bạch Nhiên một lần nữa biến mất ở Úc Hương uyển.

Thanh Linh lấy đoản kiếm Băng Hồn ra, cầm cái bình rỗng để lại gần tay Tây Thành Bá.

Tây Thành Bá thấy hành động nàng đình làm, liền có ý định muốn chạy trốn, nhưng hắn có một cái chân tàn làm sao có thể chạy a?

Thanh Linh tiến lên một bước tiếp cận hắn, Tây Thành Bá chợt ra tay, một quyền hướng đầu Thanh Linh đánh tới.

“Không biết tự lượng sức.” Nàng mím môi nói, Băng Hồn nắm trong tay liền xuất ra, Băng Hồn nện chính giữa nắm đấm của Tây Thành Bá.

Băng Hồn đã thương người đau gấp ba lần so với các vũ khí thông thường, Tây thành Bá cắn chặt môi dưới, máu đen rỉ ra trên đôi môi thâm đen của hắn.

Thanh Linh vô tình đạp thẳng một cước bên chân què của hắn, Tây Thành Bá rớt cuộc cũng không nhận được mà hét thảm một tiếng.

Mà nàng tâm lãnh huyết không một chút cử động, điểm huyết đạo của hắn, một phát bắt được cổ tay của hắn. Nàng liền phát hiện ngón tay trở của hắn có đeo Ngọc Ban chỉ màu xanh đen, ngọc sắc như lưu thủy, ngọc được một bàn tay hổ đang giương nanh múa vuốt bọc lại.

Có thể đeo trên tay Tây Yên Thái tử chắc chắn cũng không phải đồ gì kém cỏi, nàng nghĩ một lúc rồi dứt khoát đem Ngọc Ban chỉ rút ra.

Tây Thành Bá hốc mắt ướt át, đáng thương cầu xin: “Diệp.....Diệp nhị công tử, bản thái tử biết sai rồi, người đem Ngọc Ban chỉ trả lại cho ta đi, ân oán của chúng ta liền xóa bỏ. Ngày sau người đến Tây Yên, bản thái tử nhất định sẽ chiêu đãi người thật hậu hĩnh, sau này người có chuyện nhờ vả, bản thái tử nhất định không từ chối, bản thái tử chính là đem tất cả khả năng của mình mà giúp người a.”

Thanh Linh liếc nhìn Ngọc Ban chỉ trong tay, không phát hiện bất cứ một điều đặc biệt nào, nhưng đồ đã đến tay nàng có lý nào lại trả lại: “Nghe người nói vậy, hình như chiếc nhẫn này rất quý giá đối với người, như thế ta lại càng không trả.”

“Đưa ta xem Ngọc Ban chỉ một chút.” Tần Liễm lúc này mới lên tiếng, Thanh Linh liền đem nhẫn vứt cho hắn.

“Nhẫn ngọc này là phụ hoàng thưởng cho bản thái tử, bản thái tử coi nó như bảo bối. Diệp nhị công tử, bản thái tử còn rất nhiều bảo bối khác, tất cả đều cho người, chỉ cần người đem Ngọc Ban Chỉ trả lại cho ta.” Tây Thành Bá ánh mắt van xin nói.

“Người còn có bảo bối khác?” Nàng cười to, vừa muốn đưa tay vào móc ra liền cảm thấy ánh mắt rét lạnh của Tần Liễm bắn tới sau lưng.

Nàng chợt dợm vội thu tay lại, giải huyết đạo cho Tây Thành Bá: “Đem bảo vật giao hết ra ngoài, nếu không có vật bản công tử cảm thấy vừa mắt...”

“Có, nhất định sẽ có!” Tây Thành Bá động tác nhanh chóng đem tất cả bảo thạch dù có tiền cũng không mua được móc ra hết, đặt ở trên đất sáng lấp lánh.

Thanh Linh tựa như lo lắng bảo thạch một phút sau liền bị người cướp đi, nhìn rất tham, động tác nhanh như chớp đem hết bảo thạch quý giá thu vào túi mình.

“Bây giờ có thể trả lại Ngọc Ban chỉ cho bản thái tử không?” Tây Thành Bá vẻ mặt nhếch nhếch nói.

“Bản công tử nói qua là sẽ trả lại Ngọc Ban chỉ cho người sao? Huống chi một chút bảo thạch như vậy ta cũng không nhìn trúng.”

Tây Thành Bá lập tức khí huyết trào ngược, con bà nó, nếu không nhìn trúng mấy thứ bảo thạch kia mẹ nó người còn thu nhanh như vậy làm gì?

“Làm thế nào người mới bằng lòng trả Ngọc Ban chỉ cho bản thái tử?” Tây Thành Bá ần ần tức giận.

“Hồ phù Trần gia Tây Yên quốc!” Tần Liễm đem Ngọc Ban chỉ soi dưới ánh mặt trời, nhìn nhìn một chút sau đó mới chậm rãi nói.

Thanh Linh một lần nữa điểm huyết đạo của Tây Thành Bá, quay đầu lại liền thấy Tần Liễm dưới ánh mặt trời, da thịt trắng nõn mịn mà, văn tú như nước. Hắn nhìn thật xinh đẹp, tim nàng không nhận được mà đập thành thịch.

Tây Thành Bá thấy vậy trầm nghĩ chẳng lẽ hai người này là đoạn tụ?

“Hồ phù Trần gia Tây Yên quốc nhưng hiệu lệnh lại được các mật thám chia ra các nước, nàng cướp được một bảo bối.” Tần Liễm nói, Trần gia Tây Yên là nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu Tây Yên, ngoại công Tây Thành Bá dưới gối chỉ có một nữ nhi, hồ phù này truyền đến tay Tây Thành Bá cũng không có gì kì lạ.

Tây Thành Bá sắc mặt liền xám xịt, hắn hôm nay ra cửa quên coi Hoàng lịch mà đã đến tìm Diệp Đàm gây phiền phức, hôm nay quả thật là trộm gà không được còn mất nắm thóc.

Thanh Linh đi tới cầm lại Ngọc Ban chỉ từ tay Tần Liễm, giống như Tần Liễm đem nhẫn chiếu dưới ánh mặt trời liền thấy có con hồ tựa như sống đang chuẩn bị thoát ra ngoài.

“Trần gia Lệnh Tây Yên, ta không họ Trần, nhẫn này ta có thể dùng sao?” Thanh Linh nghi ngờ hỏi, mật thám chia ra tất cả các quốc, nàng sau này tin tức cực kì linh thông.

“Mật thám chỉ nhận lệnh, không nhận người.” Tần Liễm trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Cường Đạo Ăn Thịt Người Không Nhả Xương

Tây Thành Bá nhìn chăm chăm sườn mặt của Tần Liễm, trong lòng lạnh lẽo.

“Trà Ngọc Ban Chi lại cho Bản Thái tử!” Hần nói, trong giọng nói mang theo tuyệt vọng và giãy giụa.

Ánh mắt của Thanh Linh quai dị liếc nhìn hần một cái: “Hiện giờ Bản công tử là chủ nhân của Ngọc Ban Chi này, trả lại cho người sao, người là đang kể chuyện cười à?”

Lần này Tây Thành Bá thật sự phun ra một búng máu, lúc hần còn ở Tây Yên đều là đi ngang, không ngờ là đi tới Tiêu Dao Thành vậy mà bị khi dễ bất nạt khắp nơi. Hần hận, hần thật sự hận, hận chính mình gặp phải Diệp Đàm - một tên giống y chang cường đạo như vậy!

Lúc này Thanh Linh lại cười tủm tỉm nhìn hần, hần đã sợ hãi đến chết lặng, ánh mắt đại ra nhìn nàng.

Nàng đến gần hần, bắt lấy cổ tay của hần rồi lấy băng hôn cắt qua. Máu đỏ thẫm chảy ra như suối, Thanh Linh lấy ra một cái lọ hứng máu đang chảy xuống của hần.

“Người muốn làm gì?” Hần vốn nghĩ rằng mình đã run sợ chết lặng, lại lần nữa trở nên sợ hãi.

Lúc trước Bạch Nhiên bị Thanh Linh phân phó đi nấu canh Đông Tiễn Thảo đã trở lại, hần bung chén thuốc trong tay, nhìn thấy máu của Tây Thành Bá được Thanh Linh đựng vào lọ thì kinh ngạc nói: “Nhị công tử, ngài đây là?”

“Lấy máu, luyện chế thuốc giải, bỏ canh Đông Tiễn Thảo vào trong lọ đi.” Nàng trả lời, máu trên người của Tần Liễm nàng bắt luận thể nào đều luyện tiết xài, đành phải uất ức xài máu của Tây Thành Bá.

Canh Đông Tiễn Thảo có tác dụng duy trì máu không đông lại, chờ đến lúc nàng rảnh rồi, sẽ suy nghĩ phải làm thế nào luyện máu này thành thuốc giải độc có thể tùy thân mang theo bên mình.

Tây Thành Bá té xui, bi thương kêu lên: Sao hần lại gặp gỡ gia hỏa ăn thịt người không nhả xương này vậy chứ!

“Người giết bản Thái tử sẽ không có chỗ tốt gì đâu.” Máu từng chút chảy sạch, hần có thể cảm thấy sinh mệnh cũng đang từng chút xói mòn, chân chính cảm nhận được tuyệt vọng.

“Nói cho ta cách dùng Ngọc Ban Chi, ta sẽ dừng tay.” Nàng cầm Ngọc Ban Chi, lại không biết điểm liên lạc giữa những thám tử phân bố ở các quốc gia của Trần gia, tìm không thấy người liên lạc, thì dù có lấy được Ngọc Ban Chi thì nó cũng trở thành đồ phế thải mà thôi.

Tây Thành Bá mím chặt môi, không nói.

Nàng thở dài: “Không nói? Ai, để cho người chảy máu đến chết vẫn là tốt nhất. Người chết rồi thì cũng hết chuyện thôi, hắc hắc, chi là lại tiện nghi đệ đệ tốt Tây Thành Hạ của người rồi.” Nói xong, nàng dùng chủy thủ rạch một chút khiến miệng vết thương trên cổ tay hần lớn thêm chút nữa.

Ánh mắt Tây Thành phức tạp, giống như là đang giãy giụa.

“Như vậy đi, người nói cho ta điểm liên lạc của thám tử Trần gia ở Nam Hạ đi, ta liền lập tức dừng tay.”

Ánh mắt Tây Thành Bá khẽ xoay chuyển, làm lần giãy giụa cuối cùng: “Còn có, người không được để lộ ra chuyện của hoang mạc Tây Lâm.” Hần yêu cầu nói.

Thanh Linh nhìn về phía Tần Liễm, không tiếng động hỏi ý hần, sau khi hần gật đầu, nàng mới nói: “Có thể.”

Sau khi Tây Thành Bá thống khổ giãy giụa một phen, cuối cùng vẫn đồng ý nói cho nàng điểm liên lạc của thám tử Trần gia ở Nam Hạ.

Thôi thôi, giữ được rừng xanh thì sợ gì không có củi đốt.

“Có thể dừng tay chưa?” Hần nén giận nói.

“Gấp cái gì? Chi là muốn lấy một ít máu của người thôi mà.” Thanh Linh nói.

Bạch Nhiên ở một bên nhìn lộ ra vẻ mặt khinh thường, lấy hơn ba lọ máu của người ta rồi mà còn kêu mới một chút à?

“Các ngươi đang làm gì Thái Tử điện hạ vậy!” Lữ tiên sinh biết Tây Thành Bá tới tìm Diệp Đàm tính sổ, nhưng hấn đợi thật lâu cũng không thấy Tây Thành Bá trở về, liền mang theo hai võ sĩ Tây Yên tự mình đi ra tìm.

Hắn đi từ Úc Hương Viên đến nơi này, nhìn thấy tám võ sĩ Tây Yên nằm đầy đất, mà Thái Tử điện hạ tôn quý của bọn họ thì chặt vạt ngã trên mặt đất, tay còn bị người lấy huyết!

Lữ tiên sinh lửa giận ngập trời xông tới, mới vừa đi đến nửa đường, một tấm lụa trắng bất ngờ đánh tới, đánh hấn ngã trên mặt đất còn bị trọng thương. Hai vị võ sĩ ở phía sau hấn cũng bị y như thế, còn chưa kịp thấy rõ là ai ra tay là thì đã bị đánh ngã trên mặt đất.

“Còn đang suy nghĩ là người phương nào đến Úc Hương Viên gây sự đâu.” Thiên Nhất Tuyệt đi tới, đóa mạn châu sa hoa trên vạt áo rực rỡ mà chói mắt.

Có người bẩm báo với Thiên Nhất Tuyệt, Úc Hương Viên có người ở gây sự, cho nên khi hấn muốn đi qua Úc Hương Viên xem một chút.

Thanh Linh cảm thấy máu của Tây Thành Bá đã lấy không sai biệt lắm, lại lấy nhiều thêm chút nữa thì sẽ chết người, cuối cùng nàng thu tay lại, cũng ở trên miệng vết thương ở cổ tay hấn rắc chút bột cầm máu: “Yên tâm, thiếu chút máu này ngươi không chết được đâu.” Nàng mở miệng an ủi nói, lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng hấn.

“Chỉ là, ngươi là Thái Tử điện hạ cao cao tại thượng, ta trước sau vẫn là sợ ngươi. Vừa rồi thuốc độc mà ta đút cho ngươi 5 năm sau sẽ phát tác, kho phát tác thì trong vòng mười ngày sẽ chết. Ta rất tin tưởng độc này ở khắp Tây Yên của các ngươi sẽ không có ai có thể giải được, đương nhiên ngươi cũng có thể thử tìm người giải độc. Bị ta hạ độc, ngươi cũng không cần quá lo lắng, dù sao ta cũng là một người nói đạo lý.” Nói đạo lý? Loại cường đạo ăn thịt người không nhà xương này cũng sẽ nói đạo lý sao? Trong lòng Tây Thành Bá khinh bỉ vô số lần.

“Nếu trong 5 năm này ta an toàn khỏe mạnh, thì 5 năm sau ta sẽ đưa thuốc giải cho ngươi.” Nàng uy hiếp hấn, nếu như trong vòng 5 năm này hấn dám tìm nàng gây phiền toái, thì 5 năm sau nàng nhất định lấy mạng của hấn.

Tây Thành Bá lập tức trợn trắng mắt, ngất đi.

“Đại hộ pháp, bọn họ muốn giết Thái Tử điện hạ của chúng ta.” Sau khi khó khăn từ trên mặt đất bò dậy, Lữ tiên sinh nói, ánh mắt nhìn qua Thiên Nhất Tuyệt hi vọng hấn có thể chủ trì công đạo cho bọn họ.

“Đại hộ pháp, ngươi đã nói ân oán giữa chúng ta ngươi sẽ không nhúng tay đó.” Tần Liễm không nhanh không chậm nói.

“Bán hộ pháp tự nhiên là nói qua, mới vừa rồi bán hộ pháp chỉ là đi ngang qua, trước mắt còn có chút chuyện xin phép cáo từ trước, các ngươi cứ tự nhiên đi.” Thiên Nhất Tuyệt không màng tới ánh mắt khẩn cầu của Lữ tiên sinh, xoay người rời đi.

“Yên tâm, hấn sẽ không chết, chỉ là nếu như Lữ tiên sinh muốn tiếp tục ở đây dây dưa với chúng ta, nói không chừng Thái Tử điện hạ của các ngươi sẽ chết thật đó.” Sau khi Thanh Linh bảo Bạch Nhiên lấy đi hơn phân nửa lọ máu thì nàng đi tới nói.

Sắc mặt của Lữ tiên sinh hoảng loạn đi đến chỗ Tây Thành Bá, lúc đi ngang qua người Thanh Linh, tần nhãn trừng mắt nhìn nàng một cái.

Lúc này Tần Liễm xoay người rời đi, mà lúc hấn rời đi cũng không có kêu Thanh Linh.

Thanh Linh nhìn hấn không nói tiếng nào đã rời đi, lòng phiền muộn, còn có một cổ chua xót đột nhiên xuất hiện, hấn đang giận chuyện buổi sáng sao?

Nàng còn đang buồn bực, hấn đột nhiên quay đầu lại, nhử mày nói: “Còn thất thần cái gì? Không muốn đi sao?”

Té ra là nàng nghĩ nhiều, nàng nhẹ nhàng thở ra, bây giờ nàng bắt đầu sợ hấn sẽ đột nhiên không để ý tới nàng.

“Đương nhiên là đi rồi.” Nàng đuổi theo.

Hai người đi song song, trong lúc nhất thời hai người đều không nói chuyện, nàng là bởi vì chột dạ nên mới im lặng, ngược lại khiến cho không khí rơi vào lúng túng.

“Sao chàng lại đến Úc Hương Viên?” Lúc đi đến một chỗ không người, nàng không biết nói gì nên tìm đại một thứ gì đó để bắt chuyện.

Hấn liếc mắt nhìn nàng một cái, giống như là đang nói chuyện này còn phải hỏi sao: “Tất nhiên là bởi vì nàng tại đây rồi.”

“Chàng còn giận sao?” Nàng giật nhẹ ống tay áo của hấn.

Giận? Giận cái gì, hấn có chút không hiểu.

Nhìn thấy ánh mắt của hấn thẳng tắp nhìn nàng, nàng nghĩ rằng hấn là đang đợi nàng nhận sai.

Ai, bỏ lại mỹ nhân một mình rồi trốn đi đúng là lỗi của nàng: “Mỹ nhân..... Không..... Không, Tần Liễm, chàng còn ở giận chuyện buổi sáng sao?”

“Mỹ nhân?” Hấn cười như không cười nhìn nàng.

Nàng rút cổ một chút, trực giác muốn chạy trốn: “Liễm Nhi (*), ý ta là lúc ta không ở đó, chàng giận sao?” Nàng nhanh chóng nói mỹ nhân thành thành Liễm Nhi (*).

(*): Từ Mỹ là Liễm trong nghĩa hán việt đều là nước mênh mông tràn ngập, còn Nhân thì na ná giống từ Nhi ở tiếng Trung, suy ra là chị ấy đang nói lái sang từ khác để tránh bị anh Liễm trêu chọc đó.

Hắn ngừng bước, nhéo nhéo mắt của nàng, ý cười thật sâu, nụ cười làm nàng sờn tóc gáy: “Mỹ nhân?”

Hắn vẫn là nắm vấn đề này không tha, nàng cảm thấy da đầu tê dại, khỏe mắt ngo qua ngo lại, dựng lỗ tai lắng nghe, không phát hiện có người tới gần. Xem ra nàng cần phải sử dụng tuyệt chiêu: “Phu quân” Kéo ra một nụ cười vô cùng chân chó, bắt quá khuôn mặt của nàng bị véo đến biến dạng, kết hợp với nụ cười chân chó kia của nàng lại khiến người ta buồn cười.

Bị một người nam tử kêu một tiếng phu quân, khỏe miệng của hắn không khỏi co rút mấy cái. Nhưng mà mặc kệ nàng là đáng vè gì, chi cần nàng kêu hắn một tiếng phu quân, hắn vẫn là sẽ cảm lòng không đau mà vui mừng, lòng cũng sẽ mềm xuống.

“Phu quân, chàng véo đau ta.” Nàng chớp chớp mắt, liều mạng bài trừ một chút nước mắt ở hốc mắt để giả vờ đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Chương 85.2

“Nàng,..... Nàng thật đúng là...” Hắn buông lỏng tay, đôi nàng vừa bắt đắc dĩ vừa yêu chiều, biết rõ nàng đang giả bộ đáng thương, nhưng nhìn thấy viên mắt uơn ướt của nàng vẫn không nhịn được mà đau lòng.

“Phu quân, chàng thật tốt.” Nàng vuốt mông ngựa nói, nghĩ thầm, tuyệt chiêu đúng là dùng tốt nha.

Hắn liếc mắt trừng nàng một cái, nàng theo bản năng lui về phía sau: “ ‘Ăn sạch sẽ ’ vi phu xong rồi bỏ chạy, phu nhân, nàng càng lúc càng nhát gan với vô lại đó.”

Từ mỗi một lời nói hành động của nàng mới vừa rồi, hắn hiểu được nha đầu kia chắc là đang áy náy nghĩ rằng chính nàng là người lật sạch y phục của hai người cho nên sáng sớm sau khi tỉnh lại không dám đối mặt với hắn mà đào tẩu. Nha đầu ngốc này từ đầu đến cuối cũng không có hoài nghi là hắn, như thế rất tốt.

Nàng mới không phải nhát gan, chẳng qua sợ bị hắn áp bức mà thôi.

“Vi phu giận rồi.” Giọng nói của hắn dịu dàng, thậm chí không cảm giác được một chút phần nộ nào, nhưng nàng nghe xong vẫn không nhịn được mà lo lắng.

Nàng bắt lấy tay hắn, hôn xuống lòng bàn tay hắn một cái: “Phu quân, đừng giận nữa mà.”

Hắn đột nhiên kéo lớp da giả trên mặt của nàng ra, cúi đầu hôn một cái thật sâu lên môi của nàng.

Nụ hôn nóng bỏng này rất nhanh đã khiến cho nàng mềm nhũn cả người, hai tay không biết để đâu vòng trên cổ hắn.

Lúc nụ hôn dần dần đi xuống cổ nàng, trên cổ truyền đến nho nhỏ đau đớn, thì ra là hắn cắn nàng.

Hắn ôm chặt lấy eo của nàng, phả ra hơi nóng trên cổ của nàng, giọng khàn khàn nói: “Về sau không được từ bên cạnh ta trốn đi nữa, biết không?”

Bị dâm uy của hắn ép buộc, nàng không thể không gật đầu, hắn cười nhẹ một tiếng, tay đặt ở trên tóc của nàng, hắn hôn một cái lên môi của nàng, nói: “Ngoan.”

“Cảm giác ở trước mặt chàng ta giống như một tôn tử(Cháu trai).” Nàng nói thầm, mỗi lần ở trước mặt hắn, nàng luôn không thể thẳng lưng được.

Vừa mới nói xong, cánh tay đang ôm eo nàng chợt dùng sức một cái, khiến đầu đến nước mắt lưng tròng.

Hắn mím môi, cúi mắt xuống nhìn chằm chằm vào hai mắt của nàng, nghiêm túc nói: “Nàng không phải tôn tử, nàng là nữ nhân của ta!”

Ngắn ngủn mười ngày, giống như là trong chớp mắt, thoáng một cái đã trôi qua.

Trong mười ngày này, Tây Thành Bá chắc là đã chịu nhiều đau khổ, sẽ không dám đến tìm Thanh Linh gây phiền toái nữa.

Sáng sớm, Thanh Linh tỉnh lại từ trong lòng của Tần Liễm, vừa mở mắt thì nhìn đến khuôn mặt xinh đẹp của hắn.

Hắn cũng tỉnh lại, hôn một cái lên trán nàng: “Hôm nay hình như là ngày Tư Không Tiêm Vụ tuyển phu quân, chúc phu nhân may mắn, ôm được mỹ nhân về.” Hắn cười trừ chọc nói.

Nàng mới không có bừa bãi tìm nữ nhân cho Nhị ca của nàng đâu, nàng mở miệng cũng trêu chọc lại hắn: “Nếu như chàng mở một cái thi đấu tuyển thê tử, ngày tuyển thê tử đó, cho dù có đua đến đâu rơi máu chảy, ta cũng muốn cướp chàng về tay.”

Mắt phượng hẹp dài của hắn nguy hiểm nhú lại, thanh âm lạnh lẽo nói: “Thi đấu tuyển thê tử?” Gần đây nha đầu này nói chuyện càng ngày càng không đáng hoàng.

“Nàng đã ăn sạch sẽ vì phu rồi đó.” Đương nhiên, lúc ấy hắn còn thiếu một bước cuối nữa thì đã an luôn nha đầu này: “Nàng muốn ăn sạch xong rồi ném vì phu cho nữ nhân khác sao?”

Mỹ nhân (Tên thân mật bí mật của Liễm ca) suy nghĩ quá nhiều, nàng cũng chỉ nói giỡn thôi mà, sao nàng có thể nhường nam nhân của mình chính mình cho nữ nhân khác chứ.

“Phu quân, ta nói giỡn, sao ta có thể cam lòng tặng chàng cho người khác chứ? Vừa rồi ta không phải đã nói sao, ta chính là liễu mạng cũng sẽ cướp chàng về tay.” Nhìn dáng vẻ sắp nổi giận của hắn, nàng lại bày ra dáng vẻ tôn từ tới đỡ hắn.

Thằng nhãi này nghe nàng nói chuyện, sao không thể chọn trọng điểm mà nghe chứ?

“Diệp Thanh Linh, nếu như có một ngày nàng dám can đảm đẩy ta cho nữ nhân khác, ta nhất định sẽ giết nàng.” Ánh mắt của hắn u ám âm trầm, giọng điệu nhu hòa nói.

Nhìn hai mắt vô cùng u ám âm trầm của hắn, nàng không hề nghi ngờ lời hắn nói. Nhưng mà, nàng sẽ không cho hắn cơ hội để hắn giết nàng. Nam nhân của nàng, nàng chính là tự tay giết chết cũng sẽ không nhường cho nữ nhân khác.

“Phu quân cứ yên tâm, sẽ không có ngày đó.” Nàng trấn an sự đa nghi của mỹ nhân xong thảnh thơi.

“Đạo này phu nhân nói chuyện giống y hệt đánh rắm, càng ngày càng không xuôi tai.”

Mặt nàng trầm xuống, không xuôi tai thì có liên quan gì tới đánh rắm hả?

Lúc trước Hách Liên Dục bị thực nhân điều khiển thành trọng thương, hơn mười ngày nay, trải qua danh y của Tiêu Dao Thành tỉ mỉ trị liệu, hơn nửa dùng các loại linh dược để điều trị, thương thế của hắn đã tốt hơn.

Ngồi ở trên giường, Dung Thi Thi mái tóc chưa buộc nhìn Hách Liên Dục đang mặc y phục: “Vương gia.....” Nàng lã chã chực khóc, muốn nói lại thôi.

Hách Liên Dục mặc vào hắc bào được cắt may khéo léo đẹp để quý giá, ngũ quan càng tuấn mỹ giống như điêu khắc. Khuôn mặt như ngọc điêu khắc, dáng người cao ngát, khí chất bất phàm.

“Thi Nhi, nàng sao vậy?” Hách Liên Dục nhìn đến bộ dạng này của nàng, có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn là tính tình tốt hỏi nàng.

Mắt của Dung Thi Thi dịu dàng, càng thêm mềm mại đáng yêu: “Nếu sau khi Vương gia cưới được Tư Không Tiêm Vụ, đừng quên chuyện ngài đã答应 với Thi Nhi.”

“Thi Nhi, rốt cuộc nàng muốn Bản vương nói bao nhiêu lần nữa thì nàng mới có thể hiểu người Bản vương yêu chỉ có một mình nàng đây hả?” Mặc xong y phục, lại dùng ngón quan buộc tóc lên, thoát nhìn càng thêm tuấn mỹ, ngay cả thị nữ ở bên cạnh hầu hạ hắn thay y phục thị nữ nhìn thấy bộ dạng hắn tuấn mỹ như vậy cũng nhịn không được đỏ bừng mặt.

Sau khi Hách Liên Dục thay y phục xong thì kêu hạ nhân trong phòng lui ra ngoài: “Thi Nhi, cũng đã qua nhiều ngày như vậy, nàng vẫn chưa nghĩ ra còn có đường nào khác đi xuống vực hay không sao?”

“Vương gia, Thi Nhi thật sự không biết, chuyện này lúc trước không phải Thi Nhi đã nói với Vương gia rồi sao?” Hách Liên Dục luôn hỏi vấn đề này, nàng cũng bị hỏi đến phiền.

“Hơn mười ngày rồi, ngộ nhỡ hôm nay là ngày Tư Không Tiêm Vụ tuyển phu quân thì sao, thời gian chúng ta lưu lại đây đã không còn nhiều. Nếu như không lấy được Thánh Quả, vậy nàng cũng là phải đến không một chuyến rồi.” Ánh mắt Hách Liên Dục sắc bén nhìn chăm chăm hai mắt của nàng nói.

Dung Thi Thi gật đầu: “Thi Nhi biết, để ta lại cẩn thận suy nghĩ lại một chút.” Nàng có lệ nói.

“Được, Bản vương đi núi Nhạc Hòa trước, nàng ở chỗ này chờ bản vương trở về.” Hắn biết sẽ không hỏi ra được gì, nên đi ra ngoài trước.

Sau khi Hách Liên Dục rời đi không lâu, nàng tùy tiện tìm một cái cỏ đuổi thị nữ hầu hạ bên người nàng đi, sau đó lén lút rời khỏi Mê Diêu Cung.

Dưới sự chỉ dẫn của Cẩm Nhi, Thanh Linh một đường cười ngạo đi đến núi Nhạc Hòa, mà Tần Liễm vẫn kiên trì đi với nàng, vì vậy cũng thúc ngựa đi ở bên cạnh nàng.

Mùi hoa thơm ngát theo gió bay đến, Thanh Linh hít một ngụm không khí trong lành, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới đều nhẹ nhàng không ít.

Có một tòa cung điện lộng lẫy trang nghiêm ở sâu trong rừng cây như ẩn như hiện, Thanh Linh giơ tay chỉ về phía cung điện ở xa kia, cưỡi ngựa đi về phía Cẩm Nhi đang dẫn đường hỏi: “Cẩm Nhi cô nương, chỗ đó là chỗ nào?” Nhìn bên ngoài, khí thế của tòa cung điện khí thế kia còn to lớn mạnh mẽ hơn so với phủ thành chủ phủ.

“Chỗ đó là cấm địa của Tiêu Dao Thành - Tiêu Dao Cung” Cẩm Nhi trả lời.

Cung điện đẹp như vậy lại lấy làm cấm địa, thật đáng tiếc: “Vậy người có biết trong Tiêu Dao Cung có cái gì không?” Thanh Linh tiếp tục tò mò hỏi.

“Nô tỳ chỉ biết là bên trong có đặt tro cốt của các thế hệ thành chủ, xung quanh cấm địa có thiết kế trận pháp, ngoại trừ thành chủ và Đại hộ pháp ra, ai cũng không vào được.” Cẩm Nhi nói.

“Thì ra là thế” Nơi đặt tro cốt của các thế hệ thành chủ tốt hơn phủ thành chủ, Thanh Linh cũng không cảm thấy kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Tỷ Thí

Thanh Linh đến dưới chân núi Nhạc Hòa thì nơi đó đã tụ tập rất đông người.

Cây cối dưới chân núi nhỏ thấp, thưa thớt phân tán ở mỗi góc.

Lúc này phóng tầm mắt đi khắp nơi đều thấy các công tử tuấn mỹ bất phàm, bọn họ tuyệt đối là nhân cảnh bắt mắt nhất dưới chân núi Nhạc Hòa.

Các công tử trẻ tuổi ăn mặc tươm tất gọn gang, vật phẩm mang theo không gì là không tinh tú.

Dưới chân núi xây một lầu các bằng gỗ thật cao, lầu các bốn phía treo đầy lụa đỏ. Tư Không Tiêm Vụ một mình đứng trên lầu cao, tay nàng vẫn lựa móng phi dương, nhìn từ xa có cảm giác phiêu miểu như sương như mây.

Hôm nay nàng vận bạch y, trang sức trang nhã, tuy không trang điểm nhưng lại xinh đẹp như tiên từ vén mây.

Phía dưới lầu các đặt rất nhiều ghế để cung khách ngồi xuống nghỉ ngơi.

Có một số người không phân rõ phải trái thấy trên lầu chỉ có một mình Tư Không Tiêm Vụ liền lớn gan đi tới.

“Đại tiểu thư, nàng một mình ngồi ở đây không thấy chán sao? Hay là để tiểu vương đi lên bồi nàng.” Thân vương một nước nhỏ đùa giỡn nói.

Hắn từ dưới phi thân lên sắp đến gần lầu các thì Tư Không Tiêm Vụ mắt cũng không nháy một cái, nàng vẫn ưu nhã ngồi an tĩnh, chỉ nhẹ nhàng giơ tay lên phất một cái, người nọ đột nhiên kêu thảm một tiếng, sau đó rơi từ trên không xuống, miệng vừa phun ra một ngụm máu đã trực tiếp hôn mê.

“Tiêm Vụ không cần người bồi.” Nàng lạnh lùng nói, thanh âm truyền nội lực làm mỗi người đều có thể nghe đến rõ ràng (xin lỗi mọi người chữ tờ tự nhiên liên tưởng đến cái loa phường tờ).

Thiếu nữ tựa thiên tiên, võ công sâu không lường được, lại còn là người ra tay tàn nhẫn.

Các công tử phía dưới thấy một cảnh như vậy trong nháy mắt liền thu lại mấy phần tâm tư không đứng đắn, chẳng ai trêu chọc nàng để tìm chết cả.

Một làn gió thơm thổi tới, không biết từ đâu xuất hiện một con Hoa Hồ Điệp lớn.

Thanh Linh hí mắt tí mỉ nhìn mới phát hiện ra con Hoa Hồ Điệp to lớn ấy nguyên lai lại chính là vị Thái tử yêu trang điểm Từ Mạch.

Thanh Linh chợt nhớ đến tảng sáng hôm nay hoa cỏ trong Mê Diêu cung bị người hái sạch, sẽ không phải là con bướm bánh bao này sai người làm chứ?

Công tử ôn nhuận như ngọc, cánh hoa bay tà tà xung quanh, áo bào ngũ sắc phỉếm ánh sáng phát lên nhẹ nhàng cảnh này không ngoài ý muốn thu hút sự tò mò của mọi người.

Mọi người ríu rít ngẩng đầu, một ít ngẩng đầu quá cao, ai ngờ trong mấy rộ cánh hoa còn trộn cả hạt tiêu.

Thoáng chốc đã có mấy người bị hạt tiêu bay vào mũi liền nhảy mũi, hạt tiêu bay vào mắt thì chảy nước mắt.

“Đây là người nào a? Thật thất đức.” Có người đỏ tròng mắt cả giận nói.

Từ Mạch mười phần ưu nhã đáp đất, hướng về phía lầu các của Tư Không Tiêm Vụ ném đi một cái mị nhãn, tự động bỏ qua tiếng mắng chửi người.

Hắn nhìn những người đó từng người từng người một nhảy mũi hất xì, lau nước mắt chảy, chặc chặc, bộ dạng kia xấu muốn chết rồi, sao đại tiểu thư lại có thể vừa ý cơ chứ?

Xem xét lại mình ưu nhã mỹ lệ cực kì, nếu đại tiểu thư không chọn hắn làm vị phu thì mất tuyệt đối là có vấn đề.

“Từ Mạch thật quá độc ác.” Thanh Linh vừa ngược mắt nhìn lên một chút liền bị hạt tiêu rơi vào mắt.

Tần Liễm thấy Thanh Linh nước mắt lưng tròng liền đi tới nâng đầu nàng lên thổi mắt, giọng điệu ai oán: “Đáng đời, ai cho nàng nhìn loạn nam nhân khác.”

Nàng oan uổng a, nàng chỉ là tò mò xem Hoa hồ điệp khổng lồ trên không trung kia là cái gì, nào có nhìn loạn nam nhân khác.

Tư Không Tiêm Vụ lạnh lùng nhìn đoàn người phía dưới nhảy mũi không ngừng, hồi lâu, đợi bọn hắn thả lại sức nàng mới mở miệng: “Tiêm Vụ đa tạ chư vị công tử đã đến, hôm nay Tiêm Vụ muốn tìm một người cùng mình tâm ý tương thông. Trước đó, chư vị hãy nhìn ra sau một chút.” Mọi người xoay đầu hướng về phía sau thấy chỗ đất trống không xa chẳng biết lúc nào xuất hiện năm cái bia.

Lúc này có người đặt lên một bó cung tên mà hai cái bảng. Hai cái bảng đặt trên bàn mỗi cái đều có một thứ đồ riêng, một cái đặt một tấm vải trắng, một cái đặt hộp son môi.

Mọi người ríu rít tò mò đi đến, thấy mấy thứ đồ này liền lộ ra nghi ngờ.

Có mũi tên, có bia ngắm, chả lẽ Tư Không Tiêm Vụ muốn bọn họ so bắn cung? Nhưng vải trắng cùng với son môi nữ nhân kia là dùng để làm cái gì?

“Các vị công tử đoán quả thật đúng, Tiêm Vụ có ý định để cho mọi người tỷ thí một phen. Lần này tỷ thí muốn chia một phen, Tiêm Vụ tạm thời không thể tiết lộ, nếu thắng trận này có thể trực tiếp vào thẳng phần thi cuối cùng.

Người quyết định tham gia tỷ thí xin mời đến gốc cây ngô đồng rút thăm.” Nàng giơ tay chỉ vào người đang đứng một mình ở dưới gốc cây ngô đồng.

“Đại tiểu thư, vải trắng cùng với son môi để làm gì vậy?” Có người lớn tiếng thắc mắc.

“Thứ cho Tiêm Vụ không thể tiết lộ.” Tư Không Tiêm Vụ trả lời.

Người nọ thức thời liền không hỏi nữa.

Không bao lâu các công tử tham gia tỷ thí cũng rút được thăm.

“Nàng rút vào số thứ mấy?” Tần Liễm hỏi Thanh Linh.

Thanh Linh gương mặt khổ sở, thờ dãi: “Lượt cuối cùng, số 60 a.”

Bạch Nhiên lúc này đi tới, lau mồ hôi báo cáo: “Nhị công tử, Vinh vương rút được số 59.”

Người xếp phía trước nàng lại là Hách Liên Dục, nghe được tin này, nàng như cắn phải thuốc lắc (cái này là tác giả viết nha), trong nháy mắt liền hưng phấn hẳn lên, không ngờ Hách Liên Dục vẫn may cũng kém cỏi như vậy.

“Các vị công tử, Tiêm Vụ xin nhắc nhở mọi người, lần tỷ thí này nhất định có nguy hiểm, nếu xảy ra chuyện gì, Tiêm Vụ ta nhất định không truy cứu. Cho nên, nếu có người cảm thấy sợ hãi mà muốn thôi lui, tùy thời đều có thể.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

Người tham gia tỷ thí không ít người có suy nghĩ, chỉ là tham gia bắn cung, liệu có nguy hiểm gì xảy ra? Tư Không Tiêm Vụ nói vậy chắc cũng chỉ là hù dọa người ta.

Tư Không Tiêm Vụ quét mắt nhìn mấy người một cái, sau đó nói: “Hiện tại có người nào muốn thôi lui không? Nếu không xin mời các vị đến bàn kia nhận mũi tên.”

Tư Không Tiêm Vụ rất có kiên nhẫn chờ mọi người nhận hết mũi tên, từ trên lầu các treo lên một lá cờ, phía trên có chữ “hay” viết rồng bay phượng múa.

“Hôm nay tỷ thí chỉ có một chữ “hay”, đó chính là người nào bắn tên hay, người đó liền có thể thông qua tỷ thí.”

Mọi người đều cùng thở ra một hơi, tưởng có khó khăn gì, thì ra là so bắn tên hay.

“Tiêm Vụ nhắc nhở các vị một lần nữa, lần này tỷ thí có chuyện gì xảy ra, Tiêu Dao thành một mực bỏ qua không truy cứu.” Nàng nói xong liền ý bảo tranh tài có thể bắt đầu.

Tiếng đồng la (tiếng cồng đỏ, để vậy cho nó sang chảnh) gõ vang một tiếng, tỷ thí bắt đầu.

Những người đầu tiên lên tỷ thí, rất kì quái ở trên đài xoay vòng vòng, bắn được một mũi tên liền ngay lập tức hôn mê.

Bên ngoài không ít người cảm thấy kì lạ, rõ ràng là bia ngắm không xa, vì sao mấy người này không một ai bắn trúng được tấm bia?

Người thứ ba thi đấu là Thái tử Thủy quốc, hắn lấy mũi tên đi vào địa phương tỷ thí.

Sân tỷ thí có năm cái bia, hắn đến vòng ngoài nhìn miếng vải trắng cùng với hộp son môi một chút, thấy nó chừng có ích lợi gì liền lác đầu đi vào nơi bắn tên.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Chương 86.2

Hắn cầm tên, giương cung nhắm bắn, nhưng tên vừa bắn ra trong nháy mắt, hắn phát hiện cái bia vừa rồi liền biến mất. Không chỉ cái bia đó mà bốn cái bia còn lại cũng không thấy đâu.

“Gặp quỷ!” Hắn thì thầm, nhìn chung quanh một chút, lại thấy năm cái bia ở bên phải mình.

Hắn lần nữa nhắm cái bia, thượng huyền (xin lỗi, tớ cũng chẳng biết nó là cái gì) đem cung kéo thành hình trăng rằm.

Bên ngoài thấy cử động của hắn liền sợ ngây người, hắn cư nhiên không nhắm bia mà lại nhắm vào chỗ đông người. Lập tức, chỗ nào hắn ngắm mọi người liền rít nẻ ra, chỉ sợ hắn ngã trúng liền chết không thể nghi ngờ.

“Sân tỷ thí có gì đó rất quái lạ.” Thanh Linh khẳng định.

“Sân tỷ thí có bày trận pháp.” Tần Liễm nói.

Mọi người vốn tưởng rằng người nọ đang thi đấu bên trong không bắn loạn nữa, không ngờ, mũi tên của hắn đột ngột chuyển một cái, mũi tên liền bay ra ngoài sân tỷ thí, hướng chỗ nhiều người bay tới.

Bên ngoài sân tỷ thí, mấy người Thủy quốc thấy Thái tử của bọn họ hướng mũi tên ra ngoài mà sợ đến toát mồ hôi, bọn họ hô to Thái tử không nên đem tên bắn ra ngoài sân, vậy mà điện hạ lại thờ ơ như không nghe thấy gì.

Tên bắn nhanh hướng vào một Thân Vương Tây Yên quốc, cũng chính là Dương Vương, Tây Thành Bá què chân không được Tư Không Tiêm Vụ chào đón, toàn bộ Tây Yên đem tất cả hy vọng chuyển dời qua cho hắn.

Dương vương Tây Yên ngồi ở hàng ghế thứ nhất, tên bay tới, hắn rút bội kiếm đang dắt bên hông ra đỡ, tên bay tới sức lực không nhỏ, bội kiếm rung lên từng hồi.

Hắn cả giận mắng: “Tiểu tử người rớt cuộc có biết bắn tên hay không?” Nói chưa dứt lời đã thấy một đạo tên bắn nữa bay tới, hắn tránh được, nhưng mà vừa hạ kiếm xuống đã có thêm một tên nữa bắn ra, giống như chính hắn là cái bia di động.

Mà Thái tử Thủy quốc ở trong sân thi đấu mắt thấy cái bia di động, thực chất là Tây Yên Dương Vương, liền đem tên bắn liên tiếp.

Thái tử Thủy quốc bắn tên nhanh chóng, chỉ sợ chậm trễ một giây cái bia lại đột ngột biến mất, hắn bắn tên làm Dương vương Tây Yên chỉ còn cách đầu đầy mồ hôi trốn đông trốn tây.

“Thái tử Thủy quốc coi Tây Yên Dương vương thành cái bia ngắm.” Thanh Linh gạt nhẹ tay áo Tần Liễm đang đứng bên cạnh, giọng nói tràn ngập kích động.

Trận pháp kia làm cho đầu óc người không tỉnh táo lại còn có mờ ám nào khác?

“Thấy được.” Hắn âm thanh nhàn nhạt đáp lại nàng, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

“Thật may người thứ nhất thi đấu không phải ta.” Thanh Linh hoan hỉ nói.

Tên bắn trúng tay trái của Dương vương, lần này hắn không nhịn nổi nữa: “Tiểu tử, ngươi tìm chết!” Tay phải hắn bắt được một cung tên, dùng hết sức lực phi tới Thái tử Thủy quốc.

Thái tử Thủy quốc vẫn không rõ nguyên do, vừa định đem mũi tên cuối cùng bắn ra thì đột nhiên xuất hiện một mũi tên bất ngờ xuyên qua tim hắn.

“Thái tử điện hạ!” Đám người Thủy quốc kinh hô.

Thị vệ Tiêu dao thành nhanh chóng vọt vào sân tỷ thí, đem thi thể Thủy quốc Thái tử mang ra bên ngoài sân đấu.

“Thái tử điện hạ, ngài sao rồi?”

“Thái tử điện hạ, người mau tỉnh lại.”

“Điện hạ, người mà chết nô tài làm sao về bẩm báo với Hoàng thượng đây?”

“...” Đám người Thủy quốc vây quanh thi thể của Thái tử bọn họ khóc âm ỉ.

“Người dám giết Thái tử điện hạ Thủy quốc ta, ta liều mạng với người!” Một tên Thủy quốc cầm kiếm hướng Dương vương đâm tới liền bị Dương vương chặn lại.

“Hừ, Thái tử nhà các người bắn ba mũi tên về phía bốn vương, hẳn rõ ràng là muốn lấy mạng bốn vương, bốn vương chỉ là lấy gậy ông đập lưng ông thôi.” Dương vương buồn bực nói, nếu không phải thân thủ hắn mau lẹ, giờ người chết phải là hắn không thể nghi ngờ.

“Là Tư Không Tiêm Vụ, là Tư Không Tiêm Vụ giờ trò quỷ!” Hai người liền trước ra sân cũng có sự khác thường dẫn đến nhiều suy đoán, một người Thủy quốc đột nhiên tỉnh ngộ.

Những người khác cũng ríu rít khẳng định sân tỷ thí có quỷ, mà địa điểm do Tư Không Tiêm vụ chọn, nếu có quỷ cũng là do nàng ta bày ra.

“Tư Không Tiêm Vụ, người hại chết Thái tử điện hạ, ta muốn báo thù.” Một người Thủy quốc tay cầm kiếm phi thân lên lầu các.

Tư Không Tiêm Vụ ngồi yên phát tay một cái, người nọ lập tức từ trên không trung bay xuống. “Không biết tự lượng sức mình.” Nàng khinh thường nói, ánh mắt trống rỗng mà lạnh lẽo nhìn về phía người ngã phía dưới vẫn đang khô sở co giật.

Người nọ co quắp hai cái liền đoạn khí (chết), mấy người Thủy quốc khác bị chọc giận, tất cả đều nắm chắc binh khí trong tay hướng về phía nàng. Mà lúc này thị vệ Tiêu Dao thành xuất hiện đem người kéo đi.

“Tiêm Vụ đã nhắc nhở qua hai lần, tỷ thí ắt có nguy hiểm, nếu xảy ra chuyện Tiêu Dao thành một mực mặc kệ, nếu có người không phân rõ phải trái tính toán lên trên đầu Tiêm Vụ, Tiêm Vụ nhất quyết không tha thứ dễ dàng.

Tiêm Vụ nói lại lần nữa, ai sợ tùy thời có thể rút lui.”

Thái tử Thủy quốc chết, người Thủy quốc còn náo một trận, tất cả mọi người giờ đều biết sân tỷ thí có quỷ dị.

Cũng biết Tư Không Tiêm Vụ nữ nhân này vừa lạnh lùng vừa ác độc, võ công còn sâu không lường được, mặc dù có cười nàng ta vào cửa chắc chắn tháng ngày sau cũng không dễ sống. Tuy nói cười nàng có khả năng trở thành Tiêu Dao thành chủ kế nhiệm nhưng nhìn Tư Không Tiêm Vụ tính tình ngạo mạn chứng tỏ cũng không phải là một kẻ tử có thể nắm trong tay, Tiêu Dao thành về sau có khả năng vẫn do nàng ta định đoạt.

Từ lúc đó mấy người nhất gan sợ chết liền bỏ qua tỷ thí, có khoảng hai mươi người rút lui, đây hoàn toàn ngoài dự đoán của Thanh Linh.

Lại có ba người tiếp tục ra sân, trong ba người không một ai bắn trúng cái bia. Một người bắn mũi tên hướng ra bên ngoài đã thương người khác, hai người khác bắn tên cô quái đều hướng về phía mình, kết quả đều có thương tích.

Chón này tỷ thí tất cả đều lộ vẻ quỷ dị, muốn ngắm bắn trúng cái bia so với lên trời nghe chuông còn khó hơn.

“Đại tiểu thư, nếu như hôm nay không có người nào thông qua tỷ thí, vậy phải làm thế nào?” Có người không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Không có người thông qua tỷ thí tức là Tư Không Tiêm Vụ ta không phải gả cho ai trong số các người.” Tư Không Tiêm Vụ đáp lời.

Hách Liên Dục nghe vậy lòng liền căng thẳng, hồi lâu cũng không nhìn ra trong sân có gì kỳ quái. Nếu không qua tỷ thí, như vậy hẳn cũng không thể lấy được Đại tiểu thư, con đường tranh đấu lên ngôi vị cũng không có Tiêu Dao thành trợ lực, hẳn không khỏi âm thầm lo lắng.

Đã qua hơn nửa canh giờ cũng không có người bắn trúng tám bia, Thanh Linh ngủ gật vì quá nhàm chán. Có Tần Liễm bên cạnh, nàng không lo tên lạc bay tới, chắc chắn hắn sẽ đỡ cho nàng.

Tần Liễm thấy nàng nghiêng đầu ngủ gà ngủ gật liền hỏi: “Rất buồn ngủ sao?”

“Ừm.” Nàng gật đầu.

“Đi phụ cận một chút cho tỉnh táo.” Hắn lôi kéo nàng rời khỏi đám người, Bạch Nhiên vẫn đi theo xa xa phía sau.

Hắn mang nàng tới dưới gốc cây đại thụ trên thảm cỏ xanh ngắt, cõng ngoại bào xuống trải thảm cho nàng: “Trước ở đây ngủ một lát, lúc nào đến phiên nàng tỷ thí Minh Lục sẽ lại bẩm báo.” Với lại ở đây rất gần sân tỷ thí, có thể nhanh chóng trở về.

“Được.” nàng liền đặt lưng nằm lên áo bào của hắn, đột nhiên nàng ngồi bật dậy: “Chàng vẫn sẽ ở đây chứ?” mặc dù biết hắn sẽ coi chừng nàng nhưng nàng vẫn không nhịn được mà mở miệng hỏi, có lẽ trước khi ngủ muốn nghe được âm thanh của hắn thôi.

Hắn cười nhặt với nàng một tiếng, dịu dàng đáp lời: “Ừ.”

Nàng mặt mày cong cong, kéo tay của hắn, hết nhìn đông lại nhìn tây, nhanh chóng hạ xuống một nụ hôn ở lòng bàn tay hắn: “Phu quân, chàng thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Làm Thịt Người Một Bữa (1)

Editor: Yên Nhi

Trên cỏ xanh biếc, Thanh Linh nhắm mắt lại đi vào giấc ngủ, ánh mắt của nàng ánh nhắm lại thả lỏng, không hề phòng bị.

Tần Liễm ngồi ở một bên thường thường quay đầu, ánh mắt ôn nhu mà lại sùng nịch nhìn về mặt nàng ngủ.

Gió mát thổi qua, thời gian như dừng lại.

Nếu có thể mỗi ngày nhìn thấy vẻ mặt nàng ngủ thì cả đời này có lẽ hắn sẽ không còn cô đơn nữa.

Mũi tên, lụa trắng, son môi, Hách Liên Dực vẫn luôn đau khổ suy nghĩ rốt cục giữa ba người này có cái gì quan hệ. Suy nghĩ hồi lâu, cũng nghĩ không ra cái gì.

“Vương gia, ngài còn đang suy nghĩ mũi tên kia nên bắn như thế nào mới tốt sao?” Một thủ hạ tên Trương Kinh của Hách Liên Dực hỏi.

“Người có biện pháp gì tốt sao?” Hách Liên Dực mở miệng tùy ý hỏi.

“Thuộc hạ cũng không biết, nhưng mà tên Diệp Đàm kia có thể sẽ biết đấy.” Trương Kinh nghi ngờ nói.

Nhắc tới Diệp Đàm, Hách Liên Dực khinh thường nói: “Trước kia hắn là một tên ma bệnh cửa lớn không ra cửa sau không bước, kiến thức nông cạn, làm sao hắn có thể biết được chứ?”

“Vương gia, hắn có lẽ không biết, nhưng Tần tướng thì khó mà nói được, Vương gia ngài có biết bây giờ Diệp Đàm đang làm gì không?”

Hách Liên Dực ngược mắt nhìn về phía Trương Kinh: “Đừng có thừa nước đục thả câu, có chuyện gì cứ nói thẳng ra.” Từ lúc đầu đến bây giờ, đã mười mấy người lên sân khấu rồi nhưng không có một ai bắn trúng bia ngắm, có thể thấy được sân tỷ thí kia cực kỳ quái dị.

Hắn nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra manh mối nào, trong lòng càng ngày càng gấp.

“Hiện giờ Diệp Đàm đang ngủ ngon đó, mà Tần tướng lại ở bên cạnh hắn. Vương gia ngài nói thử đi, nếu như tên Diệp Đàm kia không có nắm chắc thì hắn sẽ chạy đi ngủ sao?”

Hách Liên Dực cũng cảm thấy Trương Kinh nói có lý, gần đây Diệp Đàm và Tần Liễm rất thân thiết, nếu như trận tỷ thí này có cái gì, Tần Liễm có lẽ sẽ nói cho Diệp Đàm biết. Mà hiện tại Diệp Đàm lại dám đi ngủ, không chừng hắn đã biết cái gì. Không được, vì cưới được Đại tiểu thư, hắn muốn đích thân đi tìm hai người kia thăm dò ý tứ bọn họ một chút.

Thanh Linh vốn là sắp ngủ, lại nghe được tiếng bước chân phía sau thì chợt thanh tỉnh, chỉ là nàng không có mở mắt ra, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

“Diệp công tử ngủ rồi sao?” Hách Liên Dực nở nụ cười, hỏi Tần Liễm.

Lúc trước Hách Liên Dực chém đứt xích sắt ở trên vực, đã coi như là hoàn toàn trở mặt với Tần Liễm, không nghĩ tới hỗn đản này cư nhiên còn có mặt mũi tới trước mặt Tần Liễm lác lư.

Tần Liễm thì sao? Sao hắn không đuổi Hách Liên Dực đi, này không giống như tác phong của hắn nha.

Ánh mắt của Tần Liễm vốn nhìn về phía Thanh Linh bỗng xoay qua nhìn Hách Liên Dực: “Lần trước Vinh Vương chém đứt xích sắt, làm hại Diệp Nhi công tử thiếu chút nữa không tới Tiêu Dao Thành cầu hôn Đại tiểu thư được, Vinh Vương còn nhớ rõ?”

Trên mặt của Hách Liên Dực lộ ra vẻ xấu hổ, nhưng rất mau biến mất, tùy tiện bịa ra một lý do: “Hiểu lầm, là hiểu lầm thôi, lúc ấy có người nói với Bản vương Tần tướng tới Tiêu Dao Thành là vì trợ giúp Tĩnh Vương ngăn cản Bản vương cầu hôn Đại tiểu thư, cho nên Bản vương mới chém đứt xích sắt

ngăn cản các người đi qua vực. Đầu do lúc ấy Bản vương nhất thời hồ đồ tin vào lời gièm pha của tiểu nhân, nên mới hiểu lầm Tàn tướng, không bằng, bây giờ Bản vương ở đây bồi tội với các người.”

“Nếu là bồi tội vậy cũng nên có dáng vẻ của bồi tội chứ, Vương gia tay không mà đến, nói vài câu qua loa như vậy, liền muốn người khác tha thứ cho mình sao? Ít nhất Bản công tử sẽ không tha thứ cho người.” Thanh Linh mở to mắt ngồi dậy, trực tiếp nói.

Hách Liên Dực âm thầm bực bội, tên Diệp Đàm này thật đúng là quá ngạo mạn! Bản vương nói vài câu bồi tội đã coi như cho các người mặt mũi rồi, cổ tình người còn không cảm kích.

“Cuối cùng Vương gia tới đây là có chuyện gì?” Tàn Liễm đánh vỡ không khí lúng túng giữa Hách Liên Dực và Thanh Linh.

Thanh Linh khó hiểu xem hắn, từ lúc nào mà hắn khách khí với Hách Liên Dực như vậy?

“Diệp Nhị công tử hình như đối với ti thi một chút cũng không lo lắng, Bản vương rất hiếu kì có phải Diệp Nhị công tử đã nắm chắc rồi hay không?” Hách Liên Dực tự động bỏ qua lời nói khiến cho hắn không vui lúc nãy của Diệp Đàm, vẻ mặt tươi cười hỏi.

“Diệp Nhị công tử tự nhiên là có nắm chắc.” Thanh Linh không nói gì, Tàn Liễm lại giằng trước trả lời thay nàng.

Nàng không hiểu, rốt cuộc trong hồ lô của tên Tàn Liễm này bán thuốc gì.

Mặt mày Hách Liên Dực giãn ra, bọn họ quả nhiên là nhìn ra cái gì đó trong trận tỷ thí này: “Trận tỷ thí này đưa ra lụa trắng và son môi là có ý gì?”

Hai người Tàn Liễm và Thanh Linh đều không có trả lời, Hách Liên Dực tự nhiên biết hai người này là không muốn tiết lộ.

“Diệp Nhị công tử?” Hách Liên Dực lên tiếng hỏi, Thanh Linh nhắm mắt, không thèm để ý đến hắn.

Mặt Hách Liên Dực trầm xuống, nghiêm túc nói: “Diệp Nhị công tử, chúng ta đều là người Nam Hạ, mặc kệ là người nào cưới được Đại tiểu thư thì đều có lợi đối với người Nam Hạ chúng ta. Người thân là con dân Nam Hạ, vì Nam Hạ của chúng ta, người hắn là phải nói hết những gì người biết ra mới phải.”

Hừ, nói đường hoàng như vậy, Thanh Linh khinh thường nhếch khóe môi: “Bản thân ta muốn hỏi Vương gia một chút lúc trước khi người chém đứt xích sắt trên vực thì có suy xét đến việc ta cũng là con dân của Nam Hạ hay không?”

Hách Liên Dực giải thích: “Đó chỉ là hiểu lầm. ....”

Một tiếng “Ba” vang lên, Tàn Liễm đột nhiên tát một cái lên mặt của Hách Liên Dực. Thanh Linh kinh ngạc nhìn về phía Tàn Liễm, cái tát kia của hắn đã ngoài dự kiến của nàng.

“Hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm, đều do Bản tướng nhất thời ngứa tay, nhịn không được muốn tát một cái. Bây giờ, Bản tướng bồi tội với Vương gia.” Tát người ta một cái xong, Tàn Liễm giống như không có chuyện gì xảy ra vội hốt nói, dáng vẻ thần nhiên tự đắc kia cũng đủ khiến Hách Liên Dực phẫn nộ.

Khóe môi của Hách Liên Dực tràn ra máu, hắn lau máu trên khóe môi, ngẩng đầu, trong mắt tích tụ oán độc. Thân là Vương gia của một nước, bị người ta tát nhục nhã như vậy khiến cho hắn khó có thể nuốt xuống cục tức này xuống.

Hắn muốn ra tay đánh trả lại Tàn Liễm một cái tát, lại nghe đến giọng nhẹ nhàng của đối phương: “Người muốn động thủ? Người xác định?”

Hách Liên Dực khó khăn thu tay lại: “Tàn Liễm!” Tức giận trong lòng bắt đầu nổi lên, người này, nếu như có cơ hội, hắn phải giết chết hắn!

Hiện giờ hắn đánh không lại Tàn Liễm, đánh nhau với hắn ngộ nhờ bị thương, như vậy trận tỷ thí tiếp theo hắn sẽ không tham gia được.

Ánh mắt Hách Liên Dực âm u, ánh mắt biến hóa không ngừng, thật lâu sau, hắn chậm rãi cười ra tiếng, cười dữ tợn nói: “Tàn Liễm, Bản vương sẽ nhớ kỹ lần hiểu lầm này!” Hắn không nên tới tìm hai người này, quả thực là tự rước lấy nhục mà.

Hắn phát tay áo muốn đi, Tàn Liễm lại bỗng nhiên nói: “Vương gia chẳng lẽ không muốn biết tấm lụa trắng và son môi kia dùng thế nào sao?”

Hách Liên Dực nuốt xuống một hơi, xoay người, cười lạnh: “Người có lòng tốt như vậy sao?”

“Dĩ nhiên là không rồi.” Thanh Linh thay Tàn Liễm nói: “Chỉ là, nếu như Vương gia muốn biết thật ra có thể lấy vài thứ tới đổi.” Tàn Liễm gọi Hách Liên Dực lại, nàng biết Tàn Liễm là cố ý muốn cho Hách Liên Dực biết tác dụng của tấm lụa trắng và son môi kia, cho nên nàng theo ý tứ của Tàn Liễm.

Nhưng trước khi nói cho Hách Liên Dực biết, nàng muốn làm thịt hắn một trận mới cam tâm.

“Điều kiện.” Từ trước đến nay Hách Liên Dực đều là người ‘Co được dẫn được’, hắn sẽ không bởi vì vừa rồi bị tát một cái nhục nhã thì buông tha cho tin tức có lợi mà Thanh Linh cung cấp cho hắn.

“Hạ Thành phố Lạc Đường, ba cửa hàng trên danh nghĩa của Vương gia.” Tàn Liễm nói.

Hách Liên Dực cười nhạo: “Cái gì? Các người nghĩ là đầu của Bản vương bị những nước à? Ba cửa hàng ở phố Lạc Đường kia sinh ý rục rờ, lại bảo Bản vương lấy tới đổi?” Thật là ý nghĩ kỳ lạ.

“Nếu như Vương gia ần theo lời ta nói làm, ta có thể khiến cho Vương gia trở thành người đứng đầu trong cuộc tỷ thí lần này đây, như vậy Vương gia có chịu lấy ba cửa hàng kia tới đổi hay không? Vương gia có thể suy nghĩ lại, nếu ngài được hạng nhất, có thể trực tiếp đi vào trận tỷ thí cuối cùng, cầu hôn Đại tiểu thư thì sẽ có phần thắng lớn hơn. Nếu như Vương gia cưới được Đại tiểu thư, không chừng sau này ngài chính là chủ nhân của Tiêu Dao Thành này, đến lúc đó ba cửa hàng kia ở trong mắt của ngài thì tính là cái gì, đó tuyệt đối là sợi lông cũng không bằng. Cho nên, chỉ cần ba cửa hàng kia thôi thì đã là quá tiện nghi cho Vương gia rồi.” Thanh Linh một hơi nói xong những lời này, mặc dù những câu này không quá hợp lý, nhưng nói như vậy lại có thể đi vào trong lòng của Hách Liên Dực.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Làm Thịt Người Một Bữa (2)

Editor: Yên Nhi

“Vậy người có nắm chắc lời người nói là đúng hay không?” Hách Liên Dực hoài nghi nói, nếu như Diệp Đàm biết, bản thân hắn có thể thuận lợi thông qua tỷ thí, cần gì phải nói cho hắn một trong những đối thủ của mình chứ? Sẽ không phải là hai người này đang đào bẫy dụ hắn nhảy vào đó chứ? Hắn lập tức cảnh giác lên.

Thanh Linh tự nhiên cũng nhìn ra sự nghi ngờ của hắn: “Không nắm chắc, nhưng không thử thì làm sao biết được là không được chứ? Vốn dĩ ta cũng muốn tự mình thử một phen, chỉ là tài bản cung của ta không tốt.”

Thật sự chỉ là tài bản cung không tốt thôi sao? Hách Liên Dực vẫn hoài nghi.

“Nếu như Vinh Vương không tin kia thì mời rồi đi, đừng có quấy rầy Diệp Nhị công tử ngu.” Tần Liễm nói.

“Bản vương chưa nói là không tin, chỉ là nếu như ần theo lời các người nói mà làm, nếu như bản vương tỷ thí thua thì phải làm sao?” Ba cửa hàng kia của hắn kiếm được rất nhiều bạc, đưa cho bọn họ, lỡ mà hắn tỷ thí thua vậy chẳng phải trở thành người coi tiền như rác sao.

“Nếu như ần theo lời Diệp công tử nói làm, tỷ thí được hạng nhất, ba cửa hàng của ngài sẽ thuộc về chúng ta. Nếu không được hạng nhất, Bản tướng bồi cho ngài số bạc thu được trong vòng một tháng của ba cửa hàng một tháng, như thế nào?” Tần Liễm nói.

Hách Liên Dực trầm mặc, mười mấy người đi vào sân tỷ thí nhưng không có một ai bắn trúng bia ngắm, ngay cả hắn cũng nhìn không ra cái gì. Đừng nói hạng nhất, ngay cả thông qua trận này tỷ thí hắn cũng không có nắm chắc. Mặc dù hắn biết Tần Liễm không có ý tốt, nhưng trước mắt hắn cũng không có biện pháp nào tốt hơn. Sau khi suy nghĩ thật lâu, hắn gật đầu.

“Như vậy, chúng ta lập văn tự đi.” Thanh Linh sợ hắn quyết nợ, cho nên đưa ra viết văn tự. Nàng ra hiệu Bạch Nhiên đang theo sau ở phía xa xa đứng trước, để cho hắn tìm giấy và bút mực tới.

“Các người còn sợ Bản vương quyết nợ sao?” Hách Liên Dực không vui nói.

“Đương nhiên sợ rồi.” Thanh Linh thẳng thừng nói.

Bạch Nhiên rất nhanh tìm tới giấy và bút mực, Thanh Linh ở trên giấy viết ít chữ sau đó đưa giấy đặt tới trước mặt của Hách Liên Dực: “Mời Vương gia điểm chỉ lên phía trên.”

Hách Liên Dực quét mắt nhìn chữ trên giấy, cảm thấy không thành vấn đề mới điểm chỉ xuống. Tiếp theo Thanh Linh liền nói cho hắn thứ mà hắn muốn biết.

“Chàng muốn đánh chủ ý gì.” Sau khi Hách Liên Dực đi thật xa, Thanh Linh hỏi Tần Liễm.

“Phu nhân có thể phu xướng phụ tùy, vì phu rất là vui mừng.” Thăng nhải này làm bầm lâu bầu, đắm chìm ở trung sự sung sướng của chính mình.

Sắc mặt Thanh Linh buồn bực, dùng sức chọc chọc hắn: “Trả lời ta nhanh đi, chàng muốn đánh chủ ý gì thế.” Lúc đầu mục đích nàng tới Tiêu Dao Thành chính là muốn ngăn cản Hách Liên Dực cưới được Đại tiểu thư, mà nay nàng không chỉ không thể ngăn cản hắn ngược lại ra chủ ý giúp Hách Liên Dực, việc này đã trái với ý nguyện ban đầu của nàng.

“Phu nhân nghĩ thử xem, trận chiêu thân chọn phu quân này chỉ là thuần túy là chiêu thân thôi à?” Hắn không trả lời mà hỏi lại.

Nghĩ đến thành chủ dịch dung, một thân hơi thở quý dị Thiên Nhất Tuyệt, cảnh vật ở Tiêu Dao Thành vô cùng đẹp như tiên cảnh, Thanh Linh liền trực tiếp lác đầu.

Cảm nhận được ánh mắt tán dương của mọi người, Hách Liên Dực âm thầm vui sướng, nhưng trên mặt lại không có lộ ra.

Lúc này, Tư Không Tiêm Vụ khẽ cười nhìn về phía Hách Liên Dực, nụ cười giống như hoa xuân rực rỡ, đẹp không sao tả xiết.

Trái tim Hách Liên Dực đập nhanh, Đại tiểu thư chỉ lộ ra nụ cười đối với một mình hắn, đó có phải nói ra rằng trận tỷ thí này hắn vô cùng có khả năng đạt được hạng nhất hay không?

Trong lòng vừa nghĩ, tài bắn cung tinh xảo như thế ngoại trừ Hách Liên Dực hắn ra thì còn có ai có thể làm được? Khó trách Diệp Đàm biết rõ dùng son môi kia như thế nào mới tốt nhất, nhưng cuối cùng cũng không có giấu giếm, thì ra Diệp Đàm căn bản không có tài bắn cung tinh xảo giống như hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Cái Đích Cho Mọi Người Chỉ Trích

Mắt Hách Liên Dực ngậm sóng tình, chân thành nói: “Tiêm Vụ, ta nguyện vì nàng vẽ lông mày điểm son môi, một đời một thế chỉ yêu mình nàng, cho ta một cơ hội được không?”

Hắn nói tình chân ý thiết (kiểu rất thật lòng thật dạ ấy), giống như hắn đối với nàng tình cảm đã thâm căn cố đế.

Tư Không Tiêm Vụ không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Mọi người bởi vì cái gật đầu của Tư Không Tiêm Vụ mà trở nên xôn xao, trong lúc nhất thời, bốn phía nều nổi lên ghen tị, kinh ngạc, khinh thường bắn tới Hách Liên Dực.

“Đại tiểu thư, hắn không so tài trên đấu trường, vậy không được tính.” Một người đỏ mặt ghen tị đứng lên đòi lại công đạo.

“Tiêm Vụ không nói qua phải so tài trên đấu trường mới được tính.” Tư Không Tiêm Vụ nhàn nhạt nói.

Nàng đã nói như vậy coi như những người khác sinh lòng bất mãn cũng không còn dám phản bác lại nữa.

Thanh Linh là người cuối cùng ra sân, nàng và đại đa số mọi người tỷ thí chung một dạng, không dùng tới son môi, thành thành thật thật cầm cung ngắm bắn tên, cuối cùng trúng bốn cái bia mới an bình rời khỏi.

Cuộc tỷ thí kết thúc, chỉ có mười người có cơ hội vào vòng thi kế tiếp. Thanh Linh nằm trong hàng ngũ mười người đó.

Tên tuổi mười người đều do một thị nữ bên cạnh Tư Không Tiêm Vụ đọc tên, trái tim Hách Liên Dực trong nháy mắt liền băng giá, không hề có tên hắn trong hàng ngũ mười người kia! Không, không thể như vậy, làm sao có thể như vậy! Mới vừa rồi không phải tư Không Tiêm Vụ hài lòng gật đầu sao?

Đang lúc Hách Liên Dực lòng tràn đầy không phục thì Tư Không Tiêm Vụ lúc này mới nhàn nhạt mở miệng: “Tỷ thí hôm nay người thắng là công tử Hách Liên Dực.”

Hách Liên Dực đang một lòng uất ức nghe vậy liền tan thành mây khói, Thân phận của hắn tôn quý bất phàm, tướng mạo đường đường lại còn có một tay bắn cung tài nghệ. Hắn là người thắng cuộc, Tư Không Tiêm Vụ thật tình mắt.

“Tiêm Vụ tính toán trong mười ngày này phải suy nghĩ thật kỹ một phen rốt cuộc có cần phải tổ chức một cuộc tỷ thí nữa không? Nếu như mười ngày sau không có tỷ thí vậy Hách Liên Dực công tử chính là phu quân của Tiêm Vụ.” Tư Không Tiêm Vụ nói xong liền biến mất khỏi lầu các.

Những lời nàng nói càng làm cho mọi ánh mắt ghen tị bắn tới trên người Hách Liên Dực, ánh mắt mọi người tựa như đao kiếm hành hình trên người hắn.

Đặc biệt là những người vừa thi đấu trên đấu trường xong, ăn đủ đau khổ thậm chí là bị thương mới có thể vào được hàng ngũ mười người đối với Hách Liên Dực càng thêm ghen ghét.

Mà Hách Liên Dực đối với tin tức kia lại rất hưng phấn, thậm chí hưng phấn đến mức choáng váng cả đầu óc, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt người khác.

Mười ngày sau nếu không cần thiết cử hành tỷ thí, Hách Liên Dực sẽ trở thành phu quân của Đại tiểu thư. Nhưng nếu không có Hách Liên Dực, tỷ thí tiếp theo nhất định sẽ được cử hành, cơ hội bọn họ cưới được Đại tiểu thư sẽ lớn hơn rất nhiều.

Trong chớp mắt, mọi ánh mắt ghen tị đều nổi lên sát khí.

Thanh Linh thấy vậy, môi nụ cười càng sâu. Đại tiểu thư trước khi đi nói mấy lời kia liền coi như đem Hách Liên Dực trở thành mục tiêu công kích.

Hách Liên Dực trở lại Mê Điều cung trên mặt vẫn treo nụ cười hung phấn như cũ.

Dung Thi Thi đã sớm trở lại, nghe thấy tiếng bước chân Hách Liên Dực, nàng liền mở cửa chạy ra ngoài.

“Chúc mừng Vương gia đứng nhất trong lần thí thi này.” Kết quả thí thi đã truyền đi khắp thành, vì vậy Dung Thi Thi cũng biết được kết quả.

Nàng cắn môi, vẻ mặt uất ức: “Về sau Vương gia cưới Đại tiểu thư...”

Hách Liên Dực thấy vậy vội kéo lấy eo nhỏ của nàng, cười nói: “Mặc kệ Bôn vương về sau cưới người nào, nàng trong lòng ta vĩnh viễn là quan trọng nhất, lần này nàng yên tâm rồi chứ?”

“Thi Nhi tất nhiên là tin tưởng Vương gia.” Nàng ở trong lòng hần cười duyên nói. Hách Liên Dực ôm nàng vào phòng ngủ: “Thi Nhi, chuyện Thánh quả nàng nghĩ thế nào?” hần âm thầm dùng nhiều phương thức thăm dò địa phương Thánh quả sinh trưởng nhưng đáp án lại là ngoại trừ Thành chủ cùng Đại hộ pháp, không ai biết nơi sinh trưởng của Thánh quả ở đâu.

Dung Thi Thi từng ngốc người ở phủ Thành chủ, nếu nàng trong lúc vô tình nghe được địa phương có Thánh quả từ miệng Thành chủ cũng không có gì lạ.

Dung Thi Thi thở dài: “Vương gia, thật sự là không có con đường nào khác ngoài Hạ Thiên Câu.”

Hách Liên Dực lông mày chợt ử dột: “Thi Nhi, chẳng phải nàng đi một chuyến vậy là vô ích? Có thể ngoài Thiên câu vẫn có Thánh quả sinh trưởng ở các địa phương khác.”

Dung Thi Thi nheo mắt, qua loa lấy lệ cời nói: “Vương gia, nếu Thi Nhi biết chắc chắn đã nói cho chàng rồi.”

“Vương gia, đã đến tiêu Dao thành được một thời gian rồi mà chàng không bồi Thi Nhi đi dạo đó.” Nàng vội vàng chuyển đề tài: “Thừa dịp sắc trời còn sớm, không bằng chúng ta đi dạo một chút.”

“Được.” Hách Liên Dực đồng ý với yêu cầu của nàng.

Trên đường người đông như dật, tiếng rao bán vang khắp nơi. Tiếng ồn ào quanh tai, Dung Thi Thi kéo Hách Liên Dực đi dạo trên con đường phồn hoa nhất Tiêu Dao thành.

Hách Liên Dực không biết nói cái gì với Dung Thi Thi mà làm nàng liên tiếp cười duyên.

Chợt có mấy người đi qua ngang người Hách Liên Dực liền rút chủy thủ đâm về người hần.

Hách Liên Dực phát hiện nguy hiểm đến gần, kéo Dung Thi Thi vào trong ngực, rút bội kiếm bên hông ra ngăn cản.

Lúc này lại xuất hiện mấy đạo quang ảnh hướng Hách Liên Dực đánh tới.

Hách Liên Dực không thể làm gì khác là đẩy Dung Thi Thi ra, tay trống vội vận Hàn Băng chương đem ám khí bay tới đều đóng băng rồi đem ám khí bắn trở về. Sau đó liền có mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, đó chính là tiếng của lũ người phi ám khí.

“A!” Có người cầm chủy thủ đâm về phía Dung Thi Thi, Dung Thi Thi hoa dung thất sắc (khuôn mặt xinh đẹp hoảng sợ đó—), lạnh lạnh hết lớn, thật may Hách Liên Dực thay nàng đỡ được chiêu đó.

Một nhóm người chưa kịp giải quyết đã có một nhóm khác xông lên. Những người này như muốn đẩy hần vào chỗ chết, vừa ra tay chính là nhằm vào tử huyết.

Không bao lâu đường phố cận mọi người đều rút rít chạy trốn.

Người càng ngày càng nhiều, Hách Liên Dực cau mày, hôm nay hần mang Dung Thi Thi ra ngoài đi dạo, không mang theo thị vệ bên mình. Nhiều người muốn giết hần xuất hiện ngày càng nhiều, cứ tiếp tục như vậy hần không bị giết chết coi như cũng chết vì mệt, hần nhìn chính xác một con đường, phá vòng vây mang theo Dung Thi Thi cùng nhau chạy trốn.

Dương Vương Tây Yên đứng ở góc khuất con phố, nhìn hách Liên Dực đột phá vòng vây mà thoáng thất vọng.

“Vương gia, Hách Liên Dực bản lĩnh quả thật không tệ, nhiều người vây công như vậy cư nhiên cũng có thể trốn thoát.” Thủ hạ Dương vương đánh giá.

“Thời gian có mười ngày, bản vương không tin Hách Liên Dực tốt số như vậy, có thể nhiều lần trốn thoát khỏi đội ngũ ám sát.” Dương Vương khinh thường nói.

Ở gian phòng trang nhã trong trà lâu, Thanh Linh cùng Tàn Liễm ngồi gần cửa sổ, Tàn Liễm đối diện nhìn chăm chăm vào gò má nàng. Nơi này không có người ngoài, nhờ vào uy quyền của Tàn Liễm mà nàng bất buộc phải khôi phục lại khuôn mặt.

Một màn Hách Liên Dực bị người ta ám sát giữa phố đều rơi vào trong mắt hai người, Thanh Linh thu hồi ánh mắt nhìn ra ngoài: “Vừa rồi ám sát Hách Liên Dực có ba nhóm nhân mã, bởi lời của Đại tiểu thư mà Hách Liên Dực lần này liền trở thành mục tiêu công kích.

Ta nghĩ các quốc gia tới cầu hôn hiện tại đều ghen tị Hách Liên Dực đến mức muốn lập tức giết chết Hách Liên Dực, xem ra mấy ngày nay hẳn không được an tâm rồi.”

“Đó là do hấn tự tìm” Tần Liễm nhàn nhạt đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Chương 88.2

“Chàng nói Đại tiểu thư có nghĩ đến việc bởi vì lời nói của nàng. . .Hách Liên Dực trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích?” Thanh Linh nghĩ ngợi.

“Lần này không thuận tủy là chọn rề.” Tần Liễm chỉ nhàn nhạt nói một câu.

Vậy lần này Tiêu Dao thành tổ chức chọn rề có mục đích gì?

Trực giác nàng cho thấy Tần Liễm đang không chút cố kỵ ánh mắt luôn dính lên người nàng làm nàng có chút không được tự nhiên: “Tại sao chàng cứ luôn nhìn chăm chăm ta? Cả ngày nhìn không chán sao?”

“Sẽ không.” Hấn tự nhiên trả lời, nhìn còn không đủ sao lại chán được đây?

“Vậy chàng đừng có nhìn ta như vậy được không?” Nàng thầm nói, ánh mắt hấn lúc này lộ ra đói khát làm nàng cảm thấy nguy hiểm.

“Không thể.” Hấn đương nhiên nói, đột nhiên hấn đứng dậy nghiêng người, cách cái bàn hai tay nâng mặt nàng, hôn chính xác vào môi nàng.

Hai mắt nàng mở to, nhìn vào nơi sâu thẳm trong đáy mắt hấn, đáy mắt hấn tựa như một vòng xoáy khiến nàng vùi sâu vào trong đó.

Hấn nhìn ánh mắt cuồng si của nàng, con ngươi híp lại, hôn nàng ngày càng cuồng dại.

Thời điểm hấn thả nàng ra môi của nàng cũng đã sưng đỏ. Nàng há miệng thở hổn hển, bực bội nhìn người đối diện thần khí thanh nhàn, rõ ràng là tiên nhân không nhiễm khói lửa nhân gian, nhưng khi khi dễ nàng lại rất hạ lưu.

“Đột nhiên ta nhớ tới, chàng đến Tiêu Dao thành vì Thánh quả đúng không? Nhiều ngày như vậy có tin tức gì chưa?” Nàng hỏi.

Hấn vì nàng nên mới tới Tiêu Dao thành, chuyện Thánh quả bắt quả chỉ là cái cớ.

“Chưa có.” Âm thanh dừng lại trong chốc lát, hấn lại nói. “Có.”

Tần Liễm đã phái một đội nhân mã đi Tiêu Dao thành trước, thừa dịp Thành chủ ngày đó tạm thời coi bỏ trận pháp trong Mê Vụ lâm sâm đã lần vào trong thành tìm kiếm tung tích Thánh quả, qua nhiều ngày tìm kiếm vẫn không có tin tức gì truyền đến.

“Có ý tứ gì?” Nàng không hiểu cái gì gọi là “chưa có” lại còn có “có”.

Hấn cười nhạt một tiếng: “Người của ta truyền đến thì không thấy vị trí của Thánh quả nhưng từ đó ta cũng hoài nghi một chỗ.”

Hách Liên Dực mệt mỏi mang theo Dung Thi Thi cùng chạy trốn lũ người muốn ám sát hấn.

Hấn tựa người vào một gốc cây, Dung Thi Thi giống như bị sợ không hề nhẹ, chui vào lòng hấn, thân thể không ngừng run rẩy.

“Thi Nhi, không sao.” Hách Liên Dực kéo nàng ra, nhẹ nhàng an ủi.

“Vương gia, họ là ai mà lại muốn giết chúng ta?” Nàng ngẩng đầu nhìn hấn nói.

Kia là những người nào? Trên đường bị đuổi giết, hấn chợt nhớ ra hôm nay trong cuộc tỷ thí mình là người chiến thắng, còn cả những lời nói của Đại tiểu thư nữa, hấn đột nhiên tỉnh ngộ.

Đại tiểu thư nói ra những lời đó làm cho người khác ghen tị hấn, những người đó khẳng định rằng nếu hấn chết, cơ hội bọn họ cười được Đại tiểu thư sẽ lớn hơn. Đáng chết! Đại tiểu thư nói những lời kia rõ ràng đem hấn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, nữ nhân này đến tột cùng là cố ý hay vô ý?

Mà Tần Liễm có phải đã đoán trước được hậu quả hay không? Cho nên hấn mới cùng Diệp Đàm liên thủ lừa hấn? Chết tiệt, hấn biết hai tiểu tử kia không phải người tốt lành gì mà, cố tình hấn còn hồ đồ tin tưởng.

“Thì Nhi, đừng lo lắng. Bỏn vương không chết dễ dàng thế đâu.” Hách Liên Dực lạnh lùng nói.

“Có Vương gia ở đây Thì Nhi tuyệt không lo lắng.” Cả người Dung Thi Thi ẩn vào trong lòng hắn, âm thanh kiều mị trả lời.

Nàng cuộn ống tay áo giúp hắn lau mồ hôi trên mặt, sấn sóc nói: “Vương gia, ngài khát không? Nếu khát chúng ta đến quán kia uống ly nước.”

Hách Liên Dực quả thật rất khát, nghe nàng nhắc tới liền gật đầu: “Cũng được.”

Hai người tìm một quán trà vào ngồi, gọi một ấm trà.

Sau đó là bốn người ăn mặc trông như người nghèo theo vào, ánh mắt quét một vòng, một người trong số đó không dấu vết gạt đầu với tiểu nhị một cái, sau đó họ ngồi bàn gần bàn của Hách Liên Dực.

Tiểu nhị đem bình trà lên, ân cần châm trà cho hai người.

Dung Thi Thi bung trà lên uống, tay vô ý buông lỏng, một giọt trà rơi trên nền đất tỏa khói sèo sèo.

“Nước trà có độc.” Dung Thi Thi hô to.

Hách Liên Dực vừa muốn uống hớp trà, nghe âm thanh của nàng, lập tức đem ly trà gọi về phía tiểu nhị. Sự tình bại lộ, tiểu nhị lập tức rút chủy thủ từ trên người đâm Hách Liên Dực, bốn người vừa vào cũng ngay lập tức rút kiếm gia nhập cuộc chiến.

Hách Liên Dực nhanh chóng giải quyết mấy người kia, Dung Thi Thi sợ đến mức không dám ở bên ngoài một lúc nào nữa, thúc giục Hách Liên Dực nhanh chóng trở về Mê Điều cung.

Trở lại tiểu viện ở Mê Điều cung, Dung Thi Thi về mặt mũi, đẩy cửa phòng dẫn đầu đi vào.

Nàng trực tiếp đi về phía giường hẹp, vừa định nằm lên liền phát hiện dưới lớp chăn có thứ gì đó đang chuyển động. Nàng lập tức vén chăn lên, thấy thứ phía dưới chăn liền hét lên một tiếng, hốt hoảng xoay người nhào vào lòng Hách Liên Dực.

“Thì Nhi, chuyện gì khiến nàng kinh hoàng đến thế?” Hách Liên Dực hỏi, mắt trực tiếp nhìn thẳng lên giường liền thấy một con rắn độc màu sắc diễm lệ đang ngóc đầu thè lưỡi. Con người hắn co lại, đẩy người trong ngực ra, cầm kiếm đến giường hẹp, một kiếm chém chết độc xà.

Hách Liên Dực thu hồi kiếm: “Hừ, trong Mê Điều cung mà cũng dám ngông cuồng như thế?” Những người này thật đúng là không giết chết hắn thì không bỏ qua rồi.

“Vương gia, làm thế nào bây giờ? Thì Nhi sợ.” Dung Thi Thi là chẳng chực khóc.

“Thì Nhi đừng lo lắng, chuyện này chắc chắn bốn vương phái người đến nói với Thành chủ, Mê Điều cung có người ám sát bốn vương, Thành chủ nên quản lý.”

Hách Liên Dực phái người bẩm báo với Thành chủ chuyện này, Thành chủ tỏ vẻ xấu hổ vì sự sơ sót của mình mới dẫn đến chuyện có người lên vào phòng Hách Liên Dực, cho nên phái một đội thị vệ đến cạnh Hách Liên Dực bảo vệ hắn, cũng tăng mạnh nhân thủ ở tiểu viện của hắn.

Thành chủ dù tăng thêm nhân thủ bảo vệ nhưng liên tiếp hai đêm đều có người lên vào hành thích hắn.

“Vương gia, Thì Nhi sắp chịu không nổi nữa rồi.” Thời thời khắc khắc lo lắng có người đến ám sát, Dung Thi Thi hồng mắt.

“Thì Nhi đừng lo lắng, có Bỏn vương ở đây không ai có thể tổn thương đến nàng.” Hách Liên Dực thề son sắt.

“Vương gia, lời này chàng đã nói không dưới năm lần rồi nhưng Thì Nhi vẫn cứ bị thương.” Dung Thi Thi sưng giọng, tối qua có người đến ám sát đâm trúng cánh tay của nàng, may chỉ là vết thương ngoài da.

“Vương gia, nếu không chúng ta ở riêng mấy ngày?” Dung Thi Thi đề nghị, đáy mắt lặng lẽ xẹt qua một tia sáng khác thường.

Hách Liên Dực sau đó liền trở nên cảnh giác, ánh mắt sắc bén nhìn nàng chằm chằm hồi lâu, cuối cùng cũng gật đầu: “Những ngày qua để cho nàng sợ hãi, chúng ta tách ra một thời gian cũng tốt, chỉ là...”

“Vương gia yên tâm, Thì Nhi trước kia dù sao cũng đã từng ở Tiêu Dao thành, biết địa phương nào nên ẩn thân, chỉ là không thích hợp với Vương gia. Vương gia ngài chắc chắn cũng không sợ bọn hắn đến nổi phải đi trốn, phải không? Ngài nói ngài là ai chứ?” nàng cố gắng một mực xua tan nghi hoặc của hắn.

Dù sao nàng cũng không nói ra nơi trốn, cùng lúc đó bỏ đi cái ý niệm của Hách Liên Dực.

“Vương gia có thể yên tâm, Thì Nhi chắc chắn sẽ không để cho mấy người kia có cơ hội bắt Thì Nhi để uy hiếp Vương gia.” Dung Thi Thi bảo đảm.

Hách Liên Dực trầm tư hồi lâu mới mở miệng nói: “Đã như vậy liền theo ý của nàng đi, lúc nàng rời đi bốn vương sẽ phái người hộ tống.”

“Vương gia, ngàn vạn lần không được.” Dung Thi Thi quả quyết nói.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Tử Mạch Đánh Người?

“Thi Nhi là lạng lẽ đi, không muốn có người đi theo, như vậy mục tiêu quá lớn.” Nàng kéo cánh tay của Hách Liên Dực làm nũng tiếp tục nói: “Vương gia, Thi Nhi sẽ cẩn thận, ngài không cần lo lắng.”

Không phải một người hộ tống nàng? Lúc đầu Hách Liên Dực vẫn luôn không muốn đồng ý, nhưng cuối cùng không chịu được nàng nhõng nhẽo năn nỉ ỉ ôi đành phải đồng ý: “Cứ theo ý của nàng đi.” Hắn bắt đầu dĩ nhiên.

Dung Thi Thi cải trang thành thị nữ lạng lẽ rời đi, Hách Liên Dực phái người lén đi theo nàng.

Nhưng mà người được phái đi theo Dung Thi Thi rất nhanh đã quay trở lại bẩm báo cho hắn nói: “Vương gia, thuộc hạ vô dụng, đã làm mất dấu của Dung trắc phi.”

“Đồ ăn hại! Còn không mau phái thêm người đi tìm.” Hách Liên Dực tức giận nói với người đang quỳ trước mặt hắn.

“Vâng, Vương gia.” Người nọ nói.

“Lui xuống đi!” Hắn không kiên nhẫn quát tay.

Sau khi người nọ lui ra ngoài, Hách Liên Dực nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt lộ ra nụ cười âm ngoan. Dung Thi Thi, người đứng là một nữ nhân giáo hoạt.

Sáng sớm, khi Thanh Linh tỉnh lại đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Tần Liễm, đến tận buổi tối cũng không nhìn thấy người trở về, Minh Lục cũng cả ngày không thấy bóng dáng.

Mấy ngày nay Tần Liễm vẫn luôn một tác không rời ở bên cạnh nàng, hiện tại hắn đột nhiên không còn ở bên cạnh nữa, nàng không khỏi cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Hóa ra trong lúc vô tình nàng đã có thói quen có hắn ở bên cạnh mình, thiếu hắn ở bên cạnh, là lần đầu tiên nàng cảm thấy tịch mịch từ lúc trùng sinh cho tới bây giờ.

Aiz, nàng thờ dài, rõ ràng tách ra còn chưa tới một ngày, sao nàng lại nhớ hắn như vậy chứ?

Thói quen thật đúng là một thứ đáng sợ.

Đáng ghét, tại sao trước khi biến mất gia hỏa này lại không nói cho nàng biết là hắn đi đâu chứ?

Sau khi Thanh Linh oán trách xong, sai người đưa nước ấm tới chuẩn bị tắm rửa sạch sẽ một chút. Trước khi tắm, nàng cài chặt chốt cửa phòng lại.

Đứng ở trước thùng tắm, nàng chậm rãi cởi y phục ra, để lộ ra dáng người xinh đẹp trắng nõn như điều khác. Bờ vai như được gọt thành, eo thon gọn. Từ xa nhìn tới chỉ cảm thấy sáng giống như ánh trăng ở trên trời.

Dùng tay thử nước ấm một chút, nước ấm vừa vặn, nàng hài lòng cười một tiếng. Đưa chân đi vào, không ngờ còn chưa có chạm được vào nước thì ở ngoài cửa đã truyền đến giọng nói khiến cho cơ thể của nàng cứng đờ, run lên một cái, thiếu chút ngã xuống.

“Mở cửa.” Giọng nói có thể so với tiên âm kia không phải là của Tần Liễm thì còn là ai nữa?

“Chàng đừng có đi vào.” Nàng vội la lên.

Khi nào tên này trở về không tốt, sao lại chọn lúc này mà trở về chứ. Nàng thu chân rồi lại duỗi vào lại, duỗi vào rồi lại thu hồi, do dự suy nghĩ có nên tiếp tục tắm rửa hay không.

“Nàng ở bên trong làm gì vậy, còn có cái gì ta không thể xem sao?” Hắn đứng ở ngoài cửa nói.

“Ta đang tắm, không được đi vào.”

“À.” Giọng nói của hắn kéo dài ra, vô cùng thích thú, tiếp theo ở cửa truyền đến động tĩnh, đó là tiếng tên gia hỏa vô sỉ nào đó đang dùng phần mũi nhọn của cây sáo ngọc ngăn của hắn mà cạy cửa. Khi mũi nhọn chạm được vào chốt cửa thì hắn tăng thêm lực tay một chút, gạt chốt cửa sang một bên, ngay sau đó thì cửa đã bị mở ra.

Lúc ở chỗ cửa truyền đến động tĩnh thì nàng liền cảm thấy nguy hiểm, không dám tắm rửa nữa, vội vàng hốt hoảng trực tiếp khoác áo ngoài lên, không chờ nàng mặc xong thì người nào đó đã đi vào, thuận tiện đóng chặt cửa.

“Chàng, tên hỗn đản này!” Thanh Linh túm chặt y phục lại cúi người nhặt đai lưng lên, ngẩng đầu tức giận nói.

Trình độ vô sỉ hạ lưu của tên này này quả thực khiến người ta tức giận mà!

Ở trong mắt hấn đáng vẻ lúc nàng tức giận nhe răng trợn mắt vô cùng đáng yêu, hấn đến gần thùng tắm nhìn lướt qua nước trong thùng còn rất sạch, lại nhìn lại nàng còn đang xoắn tóc, trong lòng biết là nàng còn chưa kịp tắm rửa thì hấn đã xông vào.

“Phu nhân tắm xong rồi sao?” Hấn giả vờ không biết hỏi một câu.

“Không có!” Nàng nghiêng đầu sang một bên nói.

“Phu nhân là đang chờ vì phu tắm chung sao? Được rồi, chúng ta tắm chung đi.” Hấn hưng phấn mà tự hỏi tự trả lời, ánh mắt sáng rực, nóng bỏng nhìn nàng. Hai tay bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng, tốc độ đó nhanh đến mức người khác không thể nào nhìn thấy rõ động tác của hấn.

Đến khi nàng quay đầu lại muốn ngăn cản thì hấn đã không còn mảnh vải che thân đứng đó chờ rồi.

Nàng sợ tới mức chạy ra ngoài bình phong, ở bên ngoài tức giận nói: “Chàng là tên hỗn đản, tốt nhất là để nước tắm dìm chết chàng đi.”

Bên trong bình phong truyền đến giọng nói trong trẻo kèm theo tiếng cười và tiếng nước của hấn: “Nước ấm vừa phải, đa tạ phu nhân đã chuẩn bị nước tắm cho ta.”

Đó là nàng chuẩn bị cho chính mình nha!

“Phu nhân, qua đây chà lưng cho vi phu đi.”

Tên dê tiện vô sỉ kia còn coi nàng thành nha đầu để sai bảo à: “Ta không vào.” Nàng nằm xuống giường nói.

“Rầm” mà một tiếng, tấm bình phong cách trở thùng tắm với bên ngoài đột nhiên sụp xuống, nàng theo bản năng nhìn qua, lập tức nhìn thấy một gương mặt yêu nghiệt dưới hơi nước mờ mờ đang dùng biểu tình vô tội nhìn nàng.

“Không phải vì phu làm” Rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi.

Nàng quay đầu đi, không thêm để ý đến hấn.

“Phu nhân giận rồi sao? Nàng có thể qua đây xả giận lên người vi phu nha.”

“Phu nhân, ta là phu quân của nàng, ngay cả phu quân của mình mà nàng cũng không dám nhìn thì cũng quá nhát gan rồi đó.”

“Phu nhân, vi phu không chà được phía sau lưng, nàng lại đây giúp vi phu đi.”

“.....” Hấn ở một bên không ngại phiền liên tục lải nhải.

Sao trước kia nàng lại không phát hiện ra tên này còn có một mặt dong dài như vậy chứ?

Nàng muốn đi ra ngoài, nhưng bộ dạng này của nàng mà đi ra ngoài thì thân phận nữ tử của nàng có thể bị người ta biết được. Hơn nữa nàng đã gỡ đai buộc ngực ra rồi để nó chung với đồ sắp thay ở gần thùng tắm.

Nàng bực bội lấy gối đầu qua bịt lỗ tai lại, nhưng vô dụng, giọng nói kia vẫn rõ ràng mà truyền vào trong tai của nàng.

Thấy nàng không để ý tới hấn, hấn tự cảm thấy không thú vị mà bĩu môi, không trêu đùa nàng nữa: “Phu nhân, trong phòng ngủ của vi phu cũng có chuẩn bị sẵn một thùng nước ấm đó.” Khi hấn trở về thì Minh Lục đã trở lại nên Minh Lục đã sớm sai người chuẩn bị nước ấm cho hấn.

Chỉ mới xa nàng một buổi sáng, hấn đã rất nhớ nàng, còn chưa tắm rửa thì đã nhớ nhưng muốn gặp nàng rồi, đầu nghĩ tới nàng cũng chuẩn bị tắm rửa.

Thanh Linh vọt một cái từ trên giường ngồi dậy, tên này nói không sai, hấn là phu quân mà nàng đã nhận định, đã là phu quân của mình rồi còn có cái gì không dám nhìn chứ?

Nàng bước đi qua, trong nháy mắt đôi mắt phượng quyền rũ như tơ trong làn hơi nước của hấn sáng rực lên.

“Phu nhân.....” Về mặt hấn đây chờ mong nhìn nàng.

Nàng tới gần thùng tắm, nằm ngoài dự kiến của hấn, hai tay nàng kéo lấy gương mặt yêu nghiệt quyền rũ của hấn, ở trên mặt hấn nắn bóp vô kéo đủ kiểu: “Tên xấu xa chàng nên đánh một trận!”

Nàng nhéo nhéo vò vò vài cái, hần liền trung ra ánh mắt đáng thương hề hề nhìn nàng, nàng rất không có tiền đồ mà mềm lòng thả tay buông tha cho hần. Nàng nhanh chóng nhặt lên y phục của mình vọt tới phòng ngủ của hần ở đối diện, trước khi đi còn ác ý mở rộng cửa ra.

Từ cửa nhìn vào, vừa khéo nhìn thấy thùng tắm kia rất rõ ràng.

“Nàng quay lại cho ta!” Hần cắn răng nói, hai tay thon dài mang theo bọt nước vung lên, hai cánh cửa giống như có một con gió thổi qua từ từ đóng lại.

Sau khi Thanh Linh tắm hai ba lần xong thì mặc tốt y phục, trở lại phòng ngủ của mình, phát hiện người kia đang thoải mái nằm ở trên giường của nàng.

Cái gì gọi là tu hú chiếm tổ, trước mắt chính là mình chứng tốt nhất!

“Cả ngày nay chàng biến mất là đi đâu?” Nàng đứng ở cạnh giường hỏi.

“Đi cắm địa, tìm Thánh Quả.” Sau khi hần xoay người một cái, nghiêng người qua, đáng về yêu mị.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương 89.2

Ngoại trừ cắm địa ra, người ở trong tối của Tàn Liễm cơ hồ đã lục tung cả Tiêu Dao Thành rồi mà vẫn không tìm thấy Thánh Quả, nghĩ tới nghĩ lui, nơi có khả năng có Thánh Quả nhất chính là cắm địa.

“Sao lại đi cả một ngày? Có phải còn chưa có tin tức của Thánh Quả hay không?”

“Gần cắm địa có một trận pháp rất lợi hại, hôm nay thiếu chút nữa không trở về được, càng miễn bàn đến chuyện đi tìm Thánh Quả.” Hôm nay hần bị trận pháp ở bên ngoài cắm địa vây khốn, chờ tới khi xông qua trận pháp đó đi vào thì trời đã tối.

“Ngoài ra, cắm địa Tiêu Dao Cung, khi trời tối thì bốn phía lập tức tràn ngập nồng nặc khói độc, Minh Lục bị trúng độc, nên ta đành phải tạm thời dẫn hần đi về trước.” Mang Minh Lục trở về chỉ là thứ yếu, không muốn nàng lo lắng mới là thật sự.

“Phu nhân, vì phu biến mất một ngày, nàng có lo lắng hay không?” Ánh mắt hần đầy chờ đợi nhìn nàng.

“Không lo lắng.” Nàng không lo lắng cho hần, nhưng mà nàng lại nhớ hần.

“A.” Trong nháy mắt mặt của hần liền ỉu xiu, buồn bực nói: “Nàng không thể lo lắng cho vi phu nhiều một chút sao? Nếu lỡ như vi phu không về được thì sao?” Nha đầu này, thừa nhận lo lắng cho hần sẽ chết sao!

Nàng cúi người, lấy ngón tay chọc chọc lên lồng ngực trắng như ngọc của hần: “Người ta hay nói tai họa để lại ngàn năm, tên hư hỏng chàng, nhất định không chết được, ta mới không thêm lo lắng đâu.”

Hần giờ lên một tay bắt lấy tay nàng kéo nàng ôm vào trong lòng, ở trên mặt nàng cắn một cái: “Vi phu sẽ không hư hỏng với người khác, muốn hư hỏng cũng chỉ có hưng hồng với một mình nàng thôi.”

Ngày hôm sau, khi Thanh Linh tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, thuận tay sờ giường bên một cái, Tàn Liễm không còn ở đây. Nghĩ đến hôm qua hần đến cắm địa còn không có tìm thấy được tung tích của Thánh Quả, hôm nay chắc là lại đi nữa.

Không có Tàn Liễm ở bên cạnh nàng cảm thấy vô cùng nhàm chán, sau khi dùng xong đồ ăn sáng cũng lười đi ra ngoài dạo, dứt khoát ở trong phòng ngủ, mãi đến lúc mặt trời lặn nàng bị đói tình mới lại ngồi dậy dùng bữa.

Tề Khúc vừa đi ra cửa phòng thì nhìn thấy Từ Mạch đang đi từ bên ngoài về, khuôn mặt của Từ Mạch đẹp như tranh vẽ, y phục hoa năm màu rực rỡ lóa mắt, hần đi ngược nắng mà đến nhìn giống như thiên thần.

Nàng sững sờ tại chỗ, si ngốc nhìn hần.

Từ Mạch nhìn thấy dáng vẻ si ngốc nhìn mình của Tề Khúc thì cảm thấy thú vị, không khỏi nổi lên tâm tư trêu đùa. Hần đi tới gần nàng, một tay chống lên tường ở phía sau nàng, vây nàng ở trong một phạm vi nhỏ.

Hần cười tủm tỉm nói: “Nàng tên là Khúc Nhi?”

“Đúng.” Nàng gật đầu thật mạnh, đôi mắt ngây thơ trong sáng.

“Bản Thái tử coi trọng nàng, nàng theo bản Thái tử qua Bắc Phiêu đi.” Hần thổi hơi nóng ở bên tai nàng, ngay lập tức mặt nàng đỏ ửng lên như hai quả

mây hồng, bộ dạng lấy lòng này của nàng, càng khiến cho tâm tư muốn trêu đùa nàng trầm trọng thêm, dưới ánh mắt si ngốc của nàng, hân hôn một cái lên môi nàng.

Mã Kim đi theo bên cạnh Từ Mạch nhìn thấy chủ tử nhà mình đùa giỡn thị nữ của người khác, tự động xoay đầu qua một bên.

Nàng giật mình trừng lớn hai mắt, bình ổn lại hô hấp, không thể tin nhìn đối phương.

Từ Mạch cầm lọn tóc rũ ở trước ngực nàng rũ lên, dùng đuôi tóc quét lên mặt nàng: “Theo bản Thái tử về Bắc Phiêu được không?”

“Không..... Không.....” Nàng ấp a ấp úng nói.

“Không cái gì? Nàng không phải thích bản Thái tử sao?”

Hắn đề sát mặt vào nàng, còn chưa từng có người nam tử nào dịu dàng đối với nàng như vậy, trong lúc nhất thời nàng vừa vui mừng vừa luống cuống, vừa muốn trốn.

“Không..... Ta.....” Nàng lắp bắp nói nửa ngày cũng chưa nói ra được cái gì, khuôn mặt bởi vì xấu hổ mà đỏ bừng giống như là được thoa thêm lớp phấn thượng hạng vậy, khiến cho da thịt càng thêm diễm lệ.

Từ Mạch cười khê xoa mặt của nàng: “Theo bản Thái tử về Bắc Phiêu được không?” Hắn dụ dỗ nàng.

Lúc này Mã Kim nhìn thấy Tề Tế Huyền đang đi từ xa tới, trong lòng thầm nói Tề Tế Huyền này rất che chở Khúc Nhi. Lần trước chủ tử của mình mới chạm vào nha đầu thú kia một chút, sau khi bị Tề Tế Huyền nhìn thấy thì khuôn mặt lập tức trở nên tức giận âm trầm đến dọa người.

Lần này nếu như để hắn ta nhìn thấy chủ tử của mình đùa giỡn nha đầu thú kia, còn không giận đến muốn rút kiếm giết người sao.

Mã Kim ho khan vài tiếng, nhắc nhở nói: “Thái Tử điện hạ, hoàng tử Đại Khánh tới.”

Từ Mạch mất diếc tai ngo, vẫn đùa giỡn Tề Khúc như cũ.

Hắn lại gần Tề Khúc như vậy, gương mặt cơ hồ sắp dán lên trên mặt nàng, Tề Khúc khẩn trương duỗi tay muốn đẩy Từ Mạch ra, nhưng một chút xíu sức lực này của nàng căn bản là không đẩy hắn ra được.

Vì vậy từ đằng xa nhìn thấy, đó là một người nữ tử nhỏ nhắn xinh đẹp đang bị người ta phi lễ, nàng giãy giụa nhưng không có tác dụng.

Tề Tế Huyền cách đó không xa nhìn thấy một màn như vậy, khuôn mặt âm trầm đen lại, lửa giận lập tức nổi lên. Hắn rút bội kiếm ra, bước nhanh như gió mà đến.

“Thái Tử điện hạ, hoàng tử Đại Khánh đánh tới rồi.” Mã Kim hét lớn về phía Từ Mạch, tiến lên ôm lấy đùi của Tề Tế Huyền.

Tề Tế Huyền một chân đá văng Mã Kim, rút kiếm chém về phía Từ Mạch. Từ Mạch lách mình né qua một bên, Tề Tế Huyền cả người sát khí, từng bước ép sát, từng chiêu đều là đánh vào chỗ hiểm của đối phương.

“Đại hoàng tử dừng tay!” Tề Khúc lớn tiếng nói, lần đầu tiên nàng nhìn thấy Từ Mạch thì đã ái mộ hắn, giờ phút này nhìn thấy hoàng huynh của mình hạ sát thủ với hắn, trong lòng vừa hoảng sợ vừa vội.

“Thái Tử điện hạ, tiếp lấy thanh kiếm này.” Mã Kim ném một thanh kiếm qua cho Từ Mạch.

Tề Tế Huyền xuống tay tàn nhẫn, Từ Mạch cũng không thể không ra tay. Thoáng chốc, đao quang kiếm ảnh. Tề Khúc ở một bên nhìn màn này bị dọa sợ hết hồn hết vía, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở kêu hai người dừng tay, nhưng hai người kia giống như không hề nghe thấy vẫn liều mạng đánh nhau như cũ.

Tề Khúc gấp đến độ dậm chân, vọt vào giữa hai người: “Đừng đánh nữa!”

Hai người kia sợ làm Tề Khúc bị thương, lập tức thu kiếm lại, nhưng vẫn muốn một bước, kiếm của Tề Tế Huyền đã đâm bị thương cánh tay của nàng.

“Đại hoàng tử, chuyện không liên quan đến ngài ấy, huynh đừng động thủ giết ngài ấy.” Tề Khúc nói.

“Nha đầu ngốc, hắn không làm gì được bản Thái tử đâu.” Từ Mạch ngạo mạn nói.

“Khúc Nhi, tên súc sinh này dám khi dễ muội, bản hoàng tử không thể chịu được.” Tề Tế Huyền tức giận đến đỏ mặt nói, rút kiếm ra, lại chuẩn bị muốn động thủ.

Tề Khúc thấy vậy, lập tức giả bộ té xỉu.

Tề Tế Huyền lo lắng cho nàng nên thu kiếm lại, ôm Tề Khúc vào phòng: “Thái tử Bắc Phiêu, nếu như lần sau lại để bản hoàng tử nhìn thấy người khi dễ Khúc Nhi thì đừng trách bản hoàng tử xuống tay không lưu tình.” Trước khi hắn đi vào phòng hung hăng nói một câu.

Ban đêm, trăng đã lên cao, đột nhiên bị một đóa mây đen bay tới che khuất, thật lâu cũng không tản đi.

“Đại hoàng tử, giường đệm đã chuẩn bị tốt rồi, mời ngài đi nghỉ ngơi.” Thị nữ Mai Vũ nói.

“Ừ, người lui ra đi.” Tề Tế Huyền nói, đột nhiên hắn nghe được một tiếng hét thảm ở bên ngoài, tiếng nói kia hình như có chút quen quen. Mí mắt của hắn đột nhiên giật giật, mơ hồ cảm giác không tốt.

“Hoàng huynh cứu Khúc Nhi.”

Nghe được câu này, máu khắp người của Tề Tế Huyền đều như đông lại, hắn rút kiếm lao ra khỏi phòng.

Vừa xông ra khỏi phòng, hắn liền nhìn thấy hai thủ vệ mà hắn an bài buổi tối canh giữ ngoài phòng của Tề Khúc đã ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Tiếng kêu thảm thiết là truyền ra từ trong phòng của Từ Mạch, Tề Tế Huyền càng tới gần phòng của Từ Mạch, trái tim càng đập mạnh.

Trong phòng của Từ Mạch, lúc này miệng của Tề Khúc đã bị người ta bịt lại, y phục bị người ta kéo ra, hai mắt đỏ bừng. Mà trong tay của Từ Mạch cầm cái gương được khảm một khối đá quý màu xanh lục, đó là cái gương mà bình thường hắn luôn mang theo bên người.

Hắn dùng sức đập mạnh lên trán Tề Khúc cái trán, đập đến mức trán của nàng chảy đầy máu tươi mà vẫn không bỏ qua, đợi khi hắn muốn giơ tay lên đập thêm lần nữa thì lúc này Tề Tế Huyền một cước đá văng cửa, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, nhất thời hai mắt của Tề Tế Huyền muốn nứt ra.

Từ Mạch đưa lưng về phía Tề Tế Huyền, hắn biết có người đá cửa đi vào, vội vàng ném gương xuống, nhảy qua cửa sổ mà chạy.

Lúc Mai Vũ vọt vào nhìn thấy màn này, sợ hãi kêu lên: “Công chúa!” Hai tay vừa ôm lấy Tề Khúc cũng vừa thay nàng khép chặt lại y phục.

Sau khi nghe được động tĩnh, thị vệ canh giữ ở bên ngoài viện cũng vọt đi vào.

Đôi mắt đen như vực sâu không thấy đáy của Tề Tế Huyền bắt đầu chuyển động, hoảng sợ đau lòng cùng tức giận ngập trời nói: “Chiếu cố tốt Công chúa!” Nói xong, hắn không chờ thủ hạ của mình tới, liền dẫn đầu nhảy ra cửa sổ đuổi theo Từ Mạch.

“Súc sinh, người đứng lại đó cho ta!” Tề Tế Huyền nổi cơn điên đuổi theo.

Từ Mạch cũng là liều mạng chạy, từ đầu đến cuối cũng chưa từng quay đầu lại. Hắn nhảy lên trên tường rào rồi nhảy vào một cái sân, cái sân kia vừa khéo là sân của Thanh Linh và Tần Liễm.

Tề Tế Huyền cũng theo sau mà nhảy vào sân, Từ Mạch đang chạy cách mình không xa.

Theo Từ Mạch chạy vội, y phục hoa năm màu trên người hắn cũng tung bay. Tề Tế Huyền đang đuổi theo giơ tay kéo lại y phục hoa năm màu đang tung bay của hắn, vừa định kéo người lại, không ngờ Từ Mạch cỡi y phục ra còn vút ám khí ra phía sau.

Tề Tế Huyền vừa né sang một bên, thì Từ Mạch đã chạy về phía phòng ngủ của chủ nhân viện này, trong chớp mắt đã không nhìn thấy bóng dáng.

Sau khi thị vệ canh giữ ở bên ngoài viện phát hiện ra, lúc bọn họ vọt vào sân, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của hai người nữa.

Nghe được ở bên ngoài viện có động tĩnh, Thanh Linh cảm thấy động tĩnh kia rất không thích hợp, không giống như là động tĩnh khi Tần Liễm trở về làm ra.

Nàng lập tức từ trên giường ngồi dậy, mới vừa mở ra cửa phòng, liền nhìn thấy Tề Tế Huyền cả người sát khí hai mắt đỏ hồng đá văng cửa phòng của Tần Liễm ra, trong miệng còn hô to Từ Mạch lần ra đây.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Kết Thù

Tề Tế Huyền lục soát từng căn phòng trong tiểu viện của Thanh Linh, Thanh Linh hỏi chuyện gì đã xảy ra hắn cũng không đáp lại nàng.

Thị vệ canh giữ ngoài tiểu viện vội vàng chạy vào báo với Thanh Linh. “Diệp công tử, Hoàng tử Đại Khánh hắn...”

Thanh Linh thấy bộ dáng Tề Tế Huyền như đang nổi cơn điên mơ hồ liền đoán rằng đó là chuyện nghiêm trọng, nàng sai thị vệ nghe ngóng chút tin tức ở các viện phụ cận, Thái tử Bắc Phiêu không có tung tích.

Tề Tế Huyền rất nhanh đã lục soát xong các phòng, chỉ còn lại phòng của Thanh Linh, Thanh Linh ngăn ở giữa cửa, hắn liền lạnh lùng nói: “Tránh ra.”

Sau đó không đợi nàng kịp phản ứng liền thô lỗ đẩy nàng ra, đi thẳng vào bên trong.

Thanh Linh cau mày, rõ ràng không vui, nhưng không tiện lập tức phát tác.

Tề Tế Huyền ở trong phòng quay một vòng vẫn không tìm thấy tung tích Từ Mạch: “Nơi này của ngươi có giấu người hay không? Nếu có mau giao người ra đây.” Hắn nhìn Thanh Linh bằng ánh mắt rất lạnh lẽo.

“Đến tột cùng đã có chuyện gì xảy ra? Vì sao ngươi lại tìm người ở chỗ ta?” Đối phương tuy thân phận là Hoàng tử Đại Khánh tôn quý nhưng nàng vẫn không cảm giác được nàng thấp hơn hẳn một cái đầu, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Tề Khúc quần áo trên người lộn xộn, trên trán còn bị Từ Mạch đập chảy máu, từng màn thoáng qua đầu Tề Tế Huyền, hắn tựa như vẫn còn nghe thoang thoang quanh tai tiếng hét thảm thiết. Ấn huyệt tức giận từ nãy giờ hiện tại hiện hết lên trên mặt, băng lạnh mà âm trầm.

Đôi mắt hắn sắc bén sâu thẳm như biển sâu: “Từ Mạch muốn nhục nhã thị nữ Khúc Nhân của Bản hoàng tử, Khúc Nhân không nghe theo hắn liền muốn giết chết, sau khi bị Bản hoàng tử phát hiện hắn liền nhảy qua cửa sổ bỏ chạy.

Bản hoàng tử một đường đuổi theo súc sinh kia đến gần viện tử của Diệp công tử, tận mắt nhìn thấy hắn vọt vào trong này rồi biến mất.”

Một thị nữ đáng giá để đường đường là một Đại hoàng tử Đại Khánh tự thân đuổi theo đến nơi này của nàng? Chỉ e thân phận của thị nữ kia cũng không tầm thường.

“Từ Mạch ở chỗ ta liền biến mất cho nên ngươi cho rằng ta giấu hắn đi?” Giọng điệu Thanh Linh cũng đã nhiễm một tầng lãnh khí.

“Tốt nhất là không có.” Giọng điệu của hắn vẫn hoài nghi như cũ.

Thanh Linh lạnh lùng cười một tiếng: “Đại Hoàng tử nếu vẫn còn hoài nghi vậy không ngại lục soát tất cả các gian phòng một lần nữa!”

“Không cần.” Tề Tế Huyền nói, vừa rồi lòng hắn loạn nên không nghĩ nhiều được như vậy, bây giờ suy nghĩ một chút, Diệp Đàm nếu thật đem người giấu đi, thời điểm hắn lục soát chắc chắn sẽ đứng ra ngăn cản.

“Đại hoàng tử.” Mai Vũ hốt hoảng chạy vào, vừa thấy Tề Tế Huyền nước mắt bắt giáng rơi xuống: “Đại hoàng tử, công chúa, không, Khúc Nhân đã xảy ra chuyện...”

Thanh Linh đảo mắt, Khúc Nhân quả nhiên không phải là một thị nữ tầm thường.

Vừa nghe tin Tề Khúc có chuyện không may, Tề Tế Huyền không đợi nàng nói hết lời, người như một đạo ánh vụt cái phi ra ngoài.

Mai Vũ nhấc chân cũng muốn đi, Thanh Linh vội vàng gọi nàng lại: “Cô nương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm ơn hãy nói tỉ mỉ với ta.” Nàng tuy là xin nhưng giọng điệu ngược lại lại rất cứng rắn, không cho Mai Vũ cự tuyệt.

Mai Vũ không thể làm gì khác ngoài cách tóm tắt đơn giản cho Thanh Linh, vài ba lời đã nói xong câu chuyện liền vội vàng nhấc chân chạy đi.

Thanh Linh mờ hồ cảm thấy có người xuống tay khơi mào mâu thuẫn Từ Mạch cùng Tề Tế Huyền, nàng không biết tác phong làm việc của tử Mạch nhưng vị Thái tử Bắc Phiêu hẳn muốn cưỡng bức một người mà người đó nếu không thuận theo, hẳn không nhất thiết phải cầm gương đập người chứ?

Tề Khúc không biết võ, Từ Mạch giết nàng dễ dàng như giết chết một con kiến, cần gì phải phiền phức đến nỗi lấy gương đập người? Còn khiến Tề Khúc phát ra tiếng kêu thảm thiết mà dân thêm phiền toái Tề Tế Huyền tới.

Chỉ là cũng không loại bỏ khả năng Từ Mạch thấy ngứa mắt, liền cổ quái cầm gương đập người, dù sao quả thật Từ Mạch dám đập Tề Khúc.

Từ Mạch đập Tề Khúc, một khi Tề Khúc bị trọng thương, mặc kệ sau lưng có người gài bẫy hay không, Từ Mạch và Tề Tế Huyền cũng chính thức kết thù.

Kết thù? Nàng đột nhiên nhớ tới lúc nàng mới tới Tiêu Dao thành, Thiên Nhất Tuyệt âm thầm phế một chân của Tây Thành Bá, thúc đẩy nàng và Tây Thành Bá kết thù, suýt chút nữa thành Nam Hạ và Tây Yên kết thù.

Lại nói mấy ngày gần đây bởi vì lời nói của Từ Không Tiêm Vụ mà bị người khác ghen tị dẫn tới ngày đêm bị ám sát.

Hôm nay Từ Mạch cùng Tề Tế Huyền kết thù, vô cùng có khả năng Bắc Phiêu cùng Đại Khánh đối địch.

Nhưng nếu Bắc Phiêu và Đại Khánh trở mặt có liên quan đến Tiêu Dao thành... Tâm rét lạnh, nàng nghĩ nàng đã biết mục đích của cuộc tuyển phu là gì rồi.

“Nhị công tử, có phải đã xảy ra chuyện hay không?” Bạch Nhiên cầm một cái áo khoác ngũ thải ban lan đi tới.

“Bắc Phiêu thái tử cầm gương đập công chúa Đại Khánh quốc sau đó chạy trốn, Hoàng tử Đại Khánh quốc một đường đuổi theo, kết quả đuổi tới đây thì mất dấu.” Thanh Linh nói.

“Đại Khánh quốc công chúa?” Bạch Nhiên lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

“Bên cạnh Hoàng tử Đại Khánh quốc có một thị nữ tên là Khúc Nhân, thân phận thực sự là công chúa Đại Khánh quốc.” Thanh Linh giải thích, lúc này ánh mắt của nàng lại bị cái áo bào ngũ sắc trên tay Bạch Nhiên hấp dẫn.

“Đây là?” Nàng cảm thấy cái áo bào này nhìn rất quen mắt, vừa nghĩ liền nhớ ra đây vốn dĩ là cái áo của Tử Mạch.

“A, ta trong viện nhặt được.” Bạch Nhiên trả lời.

Lúc trước Tề Tế Huyền kéo cái áo bào của Tử Mạch muốn bắt lấy người, nhưng Tử Mạch lại cởi áo bào chạy trốn, Tề Tế Huyền cảm thấy cầm cái bào này đi bắt người quá cản trở liền tạm ném áo bào qua một bên. Sau khi nghe Mai Vũ nói Tề Khúc xảy ra chuyện hấn cũng không kịp thu lại áo bào liền vội vã rời đi.

Thanh Linh nhận lại cái bào từ tay Bạch Nhiên nhìn một chút, ngưng mi như đang nghĩ cái gì. Đột nhiên nàng đưa áo lại gần mũi ngửi, lông mày nhíu lên, sắc mặt lại càng thêm nghiêm trọng.

Áo bào này thế nhưng không có lấy một chút mùi thơm.

Tên Tử Mạch này đi đến đâu cũng phải thơm nồng nàn, chỗ hấn xuất hiện luôn luôn có một cỗ mùi thơm phảng phất trong không khí, trên người hấn có thể là đeo thêm một túi thơm hoặc huân hương trên y phục.

Mùi thơm trên người hấn có thể bay rất xa, thế nên hấn không chỉ đeo túi thơm mà y phục của hấn chắc chắn đã được huân hương.

Người đập Tề Khúc có lẽ không phải Tử Mạch, ý niệm này chợt lóe lên trong đầu Thanh Linh.

“Àm.” Phòng Tàn Liễm ở đối diện đột nhiên vang lên tiếng động cắt đứt suy nghĩ của nàng.

“Có người.” Bạch Nhiên khẳng định nói.

Thanh Linh bắt đầu lo lắng, không biết người nọ trốn chỗ nào, Tề Tế Huyền rõ ràng đã lục soát phòng Tàn Liễm nhưng không có gì bất thường.

Nàng lướt qua Bạch Nhiên vọt vào phòng Tàn Liễm, rất nhanh chóng liếc mắt nhìn một vòng xung quanh, xông thẳng đến bên cửa sổ liền nhìn thấy một thân quân áo bạch y đang đánh ngã mấy thị vệ rồi phi ra ngoài.

“Đuổi theo.” Thanh Linh nói với Bạch Nhiên vừa tiến vào, Bạch Nhiên chỉ về phía tàn ảnh màu trắng bên ngoài hồ to: “Mau tới bắt người.”

Mấy thị vệ tuần tra đến gần vội vàng xông ra, ý đồ ngăn cản.

Người nọ chống lại sự ngăn cản của thị vệ, hấn phát độc phẫn, dễ dàng giải quyết các ngăn trở trước mặt.

Hấn đối với địa hình Mê Diêu cung rất quen thuộc, dễ dàng tránh thoát được các thị vệ tuần tra khác, rất nhanh liền có thể ra khỏi Mê Diêu cung.

Thanh Linh cùng Bạch Nhiên theo sát phía sau, bởi vì không thông thuộc địa hình nên cũng tốn không ít công phu để có thể bắt kịp.

Trước mắt xuất hiện hai con hẻm, hai con hẻm này cuối cùng lại nhập lại thành một con hẻm.

Người đó hướng một con hẻm để chạy trốn, Thanh Linh cùng Bạch Nhiên quyết định tách ra, mỗi người hướng một con hẻm chạy vào.

Bạch Nhiên dẫn đầu vào một con hẻm, Thanh Linh không vội vàng đuổi theo, nàng cảm thấy sau lưng có người đang theo dõi nàng.

“Ra ngoài!” Nàng quát một tiếng.

Phía sau lặng yên không một tiếng động hiện thân: “Diệp công tử, thuộc hạ Minh Tứ, công tử phân phó Minh Tứ âm thầm bảo vệ ngài, không nghĩ nhanh như vậy liền bị ngài phát hiện.”

Minh Tứ là một trong số những ám vệ của Tàn Liễm, Thanh Linh nhanh chóng liếc hấn một cái, người này nhìn gương mặt thật thà đàng hoàng, thò miệng cười lên có chút ngu dần.

“Nhiều lời vô nghĩa, cùng ta đuổi theo.” Thanh Linh nói xong, liền hướng người nọ chạy trốn vội vàng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chương 90.2

Vừa vọt vào ngõ hẻm liền xuất hiện tám hắc y nhân võ công cao cường ngăn trở trước mặt hai người.

Đội hai người giải quyết xong đám người áo đen thì người nọ cũng đã kịp chạy trốn. Thanh Linh không cam lòng chạy về phía trước nhưng nàng cũng đã đến cuối ngõ rồi mà bóng dáng người nọ vẫn không nhìn thấy, mất dấu cả Bạch Nhiên.

Cuối hẻm ngày thường vốn cũng không náo nhiệt gì, đêm đã khuya, trên phố lại càng trống rỗng. Thanh Linh liếc mắt nhìn quanh vẫn không phát hiện ra cái gì, đang định đi dọc theo con đường để trở về thì khốc mắt lo lắng thấy được một bóng dáng quen thuộc, nàng lập tức lách mình trốn được vào góc tối.

Nàng định thần nhìn lại, bóng người quen thuộc kia chính là Dung Thi Thi.

Dung Thi Thi vừa đi vừa cảnh giác nhìn đông nhìn tây. Thanh Linh liền lập tức cảm thấy quái lạ, nửa đêm nửa hôm nàng ta còn muốn đi đâu? Không cần nhiều lời, chắc chắn Dung Thi Thi có điều khuất tất.

Thanh Linh định theo chân Dung Thi Thi, nàng nhắc chân vừa muốn ra ngoài đột nhiên ngoài ý muốn thấy Hách Liên Dục, nàng lập tức ẩn thân tránh cho bị phát hiện.

Hách Liên Dục theo sau Dung Thi Thi một đoạn khá xa, đồng tử hẩn hơi co lại, gắt gao nhìn chăm chăm nữ nhân kia, khốc môi vẽ ra nụ cười âm lãnh. Dung Thi Thi cắt đuôi người của hắn, hừ, đủ giỏi hoạt, nhưng chính vận số lại không đủ tốt. Bỏ rơi người hẩn phải đi, lại không ngờ gặp phải hắn.

Tối nay hẩn đáp ứng Thành chủ yêu ước, đang từ phủ Thành chủ quay về lại ngoài ý muốn đụng phải Dung Thi Thi, hẩn liền âm thầm theo một đường đèn tận đây.

Tình hình này Dung Thi Thi là muốn lén lút làm chuyện gì đó sau lưng hẩn, đợi đến thời cơ thích hợp, nữ nhân này chắc chắn không thể lưu lại.

Thanh Linh chờ Hách Liên Dục đi xa hơn một chút mới xuất thân, lẳng lẽ đi theo đôi câu nam nữ kia, Minh Tứ thấy vậy cũng nhanh chóng đuổi theo.

Tề Tế Huyền trở lại tiểu viện thì Tề Khúc đã sớm đoạn khí (chết), đại phu đang thu thập hòm thuốc quay sang nói với hẩn: “Nén bi thương” rồi cũng nhanh chóng lui xuống.

Tề Khúc không còn sinh khí nằm trên giường, cái trán huyết nhục mơ hồ (máu thịt be bét), hai mắt mở to trừng lớn, lộ ra ánh mắt hoảng sợ kinh hoàng.

Tề Tế Huyền bước chân chậm rãi đến bên giường, nhìn người nằm trên giường không nhúc nhích, mắt tràn ngập khiếp sợ, hẩn không nghĩ Từ Mạch độc ác như vậy, cứ như vậy mà đập chết nàng.

Áy náy như thủy triều vọt lên trong lòng, đến hít thở cũng thấy lồng ngực ần ần đau. Là hẩn quá sợ sệt, chỉ mãi đuổi theo tên súc sinh Từ Mạch mà không để ý đến việc nàng cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa.

“Trước khi chết muội ấy có nói gì không?” Hẩn nhăn con đau xuống, hỏi thị nữ trông nom bên giường Tề Khúc.

Thị nữ này là người của Phủ Thành chủ phải tới hầu hạ hẩn, hẩn lần này đến Tiêu Dao thành, nữ quyến chỉ mang mỗi Tề Khúc theo cùng với thị nữ thiếp thân Mai Vũ, biết đến thân phận của Tề Khúc chỉ có Mai Vũ.

“Không có.” Thị nữ trả lời.

Tề Tế Huyền đau lòng nhắm mắt lại, nàng không phải không nói, chỉ là không có cơ hội mở miệng liền đoạn khí.

Hẩn đột nhiên mở mắt, trong mắt chỉ còn lại một mảnh huyết quang: “Hoàng huynh chắc chắn báo thù cho muội!”

Thành chủ Từ Không Hoành biết tin cũng vội tới bày tỏ lòng thương tiếc, liền tiếp thở dài: “Aiz, không ngờ Bắc Phiêu Thái tử lại xuống tay ngoan độc như thế, độc ác đập chết Tam công chúa. Aiz, đều do sắp xếp của lão phu lại để các người ở trong một viện, chuyện đến nước này, lão phu cũng không chối tội.

Bắc Phiêu Thái tử giết Tam công chúa, Tiêu Dao thành chắc chắn sẽ không làm ngơ chuyện này, mặc kệ hẩn trốn đi nơi nào, chỉ cần hẩn vẫn còn ở Tiêu Dao thành, lão phu nhất định tìm ra hẩn, cấp cho Đại hoàng tử một cái công đạo.”

“Đa tạ Thành chủ.” Tề Tế Huyền lạnh nhạt đáp lời, nghe thành chủ chịu ra tay tương trợ, giọng điệu hẩn cũng không có một tia cảm kích.

“Thành chủ.” Một thủ hạ của Từ Không Hoành đến gần, thì lễ một cái, hướng Từ Không Hoành bẩm báo: “Thành chủ, Bắc Phiêu Thái tử trốn trong phòng ngủ Tàn Thừa tướng Nam Hạ, mới vừa chạy ra ngoài, Diệp Đàm công tử sau khi phát hiện cũng mong chóng đuổi theo.”

“Cái gì? Thật sao?” Tề Tế Huyền kích động đứng dậy, trong mắt tràn ngập không thể tin.

“Thiên chân vạn xác.” Thị vệ trả lời.

Tề Tế Huyền đột nhiên đánh một quyền vào bàn, cái bàn lập tức vỡ thành từng mảnh. Cả tiểu viện Nam Hạ hần đã đích thân lục soát đều không có lấy một dấu vết của Tử Mạch, bây giờ lại hay tin Tử Mạch từ phòng Tàn Liễm chạy ra ngoài, hần vừa giận vừa hối hận tại thời điểm lục soát không để tâm chú ý.

“Thành chủ, bọn thuộc hạ cũng mau chóng đuổi theo, chỉ là không theo kịp Bắc Phiêu Thái tử.” Thị vệ kia lại nói.

“Phải thêm người đi tìm, mọi ngõ ngách trong Thành cũng không bỏ qua.” Tư Không Hoành phân phó.

Sau khi Tư Không Hoành rời đi, Tề Tế Huyền lưu Mai Vũ ở bên ngoài, cho tất cả mọi người lui ra. Đến khi trong phòng không có người nào hần mới mở miệng: “Mai Vũ người tốt nhất suy nghĩ kĩ, trước bên ngoài người gọi Khúc Nhân là gì?”

Mai Vũ trầm buồn bực vì sao hần lại hỏi cái này, nhưng nằng chỉ là một thị nữ, chủ tử hỏi cái gì nằng có nghĩa vụ phải trả lời cái đó: “Nô tỳ kêu Khúc Nhân.” Một lát sau lại nói: “Còn có nô tỳ vừa rồi thấy...thấy công chúa như vậy...”

Nằng từ nhỏ đi theo Tề Tế Huyền, cũng coi như trực tiếp nhìn Tề Khúc trưởng thành, bây giờ tận mắt chứng kiến Tề Khúc gặp chuyện không may, trong lòng nằng cũng là cực kì khó chịu. Nghĩ tới cái chết thảm thiết của Tề Khúc, nằng không nhịn được muốn khóc: “Trong lòng quýnh lên liền kêu Khúc Nhân là công chúa.”

Tề Tế Huyền trầm ngâm một lúc lâu mới mở miệng hỏi: “Trừ việc vừa rồi còn cái nào khác nữa không? Người tốt nhất nên suy nghĩ cho kĩ.”

“Không có...không có.” Mai Vũ không nhịn được liền bật khóc.

Tề Tế Huyền nhắm mắt lại, một bộ dạng mệt mỏi: “Người lui xuống đi.”

“Nô tỳ cáo lui.” Mai Vũ che mặt khóc lui ra.

Thanh Linh vẫn đi theo Hách Liên Dực cùng Dung Thi Thi, đi một đường tới cấm địa phụ cận Tiêu Dao thành.

Dưới chân núi trước mặt có một tòa miếu, nửa đêm canh ba, khách hành hương liền không có một người.

Dung Thi Thi đi vào trong miếu, Hách Liên Dực chờ đợi chốc lát rồi cũng theo vào.

Thanh Linh núp trên cây cổ thụ bên ngoài miếu, đợi hai người kia đi vào, nằng liền đi đến phía sau miếu, bay người lên nóc nhà, núp ở phía trên.

Bên trong một tiểu viện trong miếu có một cái giếng.

Thanh Linh thấy Dung Thi Thi nhìn quanh không có ai liền trèo vào miệng giếng.

Thời gian độ một chén trà, Hách Liên Dực cũng đi xuống giếng.

Thanh Linh cảm thấy chờ không sai biệt lắm, cũng đi đến bên cạnh giếng.

“Diệp công tử, ngài có muốn đi tiếp không?” Minh Tứ hỏi, mà ngay lúc này Minh Lục không biết từ đâu liền xuất hiện, nằng nghĩ chắc chắn Minh Tứ đã lưu lại ám hiệu gì đó cho Minh Lục.

“Nhị công tử, nếu không để chúng ta đi xuống dò đường?” Minh Lục nói vậy, cũng là để phòng người trên đầu quả tìm chủ tử nhà mình bị thương. Chỉ cần nằng xảy ra chút chuyện, khẳng định chủ tử bọn họ sống cũng không tốt, mà chủ tử bọn họ khó chịu, bọn họ cũng đừng mong được thoái mái.

“Không cần, Minh Tứ theo ta đi xuống. Minh Lục, người về báo với chủ tử người ta vẫn ổn, bảo hần đừng lo lắng.” Nói xong liền tung người nhảy xuống.

Minh Lục cùng Minh Tứ không kịp ngăn cản, liếc mắt nhìn nhau một cái rồi như lời Thanh Linh làm việc.

Dưới đáy giếng có chút nước, mới vừa rồi Dung Thi Thi cùng Hách Liên Dực xuống giếng, Thanh Linh không hề nghe thấy tiếng nước chảy bên dưới, mà hai người kia lại biến mất, nằng suy đoán đáy giếng chắc chắn có cơ quan bí mật.

Nằng lục lọi bốn phía vách giếng, không biết sờ thấy cái gì, “rắc rắc” một tiếng, vách giếng đột nhiên mở ra một cái hố, cái lỗ tựa như lỗ chó chui.

Thanh Linh thần thò nhìn động này một chút,, lại ở bốn phía lục lọi, không có phát hiện thêm một cơ quan nào nữa.

“Diệp công tử, chúng ta phải chui lỗ chó này sao?” Minh Tứ vừa xuống liền nhìn thấy cái động này.

Thanh Linh khò miệng khẽ gật: “Người cảm thấy ta là loại chính nhân quân tử không chui lỗ chó?” Nói rồi nằng liền cúi người chui vào.

“Nhưng đáng vẻ rất giống chó đang bò mà.” Minh Tứ trầm nói, cũng lấy tư thế chó bò vào cửa động.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 107: Ta Rất Không Tiết Tháo

Khi Tần Liễm trở lại sân của Mê Diêu cung, chuyện Tề Khúc bị Từ Mạch đánh chết đã sớm truyền đi ồn ào huyền ảo. Khi hắn về đến sân, không thể nhìn thấy người mình muốn gặp, trái tim không khỏi cảm thấy có chút mất mát.

Sau khi Bạch Nhiên đi theo Thanh Linh đuổi theo Từ Mạch mà không đuổi kịp thì cũng đi trở về.

“Người không trở về chung với nàng à?” Tần Liễm vừa nhìn thấy Bạch Nhiên lập tức hỏi, giọng nói của hắn vẫn thanh nhuận như nước giống như trước, nhưng giọng điệu lại thanh lãnh mà xa cách.

“Nhị công tử còn chưa trở về sao?” Bạch Nhiên kinh ngạc, hắn không trả lời lại, trên đường hắn quay trở về không có gặp được Thanh Linh còn tưởng rằng nàng ấy đã trở lại.

“Không có.” Tần Liễm nói, hắn xoay người, vạt áo xoay tròn tán ra thành hoa sen, tôn lên dáng vẻ tao nhã vô song, thanh nhã không nhiễm bụi trần.

Hắn trực tiếp trở về phòng của chính mình, đứng ở trước cửa sổ, lẳng lặng chờ Minh Lục xuất hiện.

Gió đêm thổi quá, vén lên sợi tóc bay phất phơ ở trên không trung, khuôn mặt lãnh diễm như ngọc.

Mây đen tản đi, mặt trăng lộ ra. Ánh trăng chiếu lên trên người của người đang đứng ở trước cửa sổ kia khiến cho dáng vẻ của người nọ lại có thêm vài phần cô đơn.

Minh Lục đẩy cửa ra đi vào: “Công tử.”

“Nàng ở đâu?” Hắn hỏi, giọng nói có chút vội vàng.

Minh Lục âm thầm tròn mắt, Diệp cô nương cũng không phải tiểu hài tử, người vừa mới biến mất không bao lâu, ngài đã gấp đến độ như vậy sao? Aiz, từ trước đến nay công tử của bọn họ luôn bình tĩnh khi gặp chuyện nhưng sao mỗi lần đụng tới chuyện của Diệp cô nương thì luôn nóng nảy vậy chứ.

Hắn chỉ im lặng trả lời muộn một chút mà ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết của Tần Liễm đã liếc qua đây khiến cho hắn sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra ướt cả lưng áo, không dám ngăn ngại suy nghĩ lung tung nữa, lập tức khai báo tung tích của Thanh Linh.

“Công tử, Diệp cô nương nói nàng rất an toàn, bảo ngài đừng có lo lắng cho nàng.”

“Chỉ nói có nhiều đó thôi à?” Tần Liễm nhướn mày, nha đầu không tim không phổi này, chẳng lẽ không thể nói câu nhớ hắn hay rất nhớ hay là mấy câu như là một ngày không thấy như cách ba thu sao?

“Vâng.” Minh Lục thành thật nói.

“Truyền lời lại cho nàng, nếu như nàng dám mang vết thương trở về, vi phu cần chết nàng.” Tần Liễm nói.

Minh Lục nghe vậy, trên trán hiện lên vài đạo hắc tuyến.

“Còn có, không được nhìn Hách Liên Dục nhiều, phải lúc nào cũng nhớ tới vi phu. Không chỉ là Hách Liên Dục, ngoại trừ vi phu ra nam nhân nào cũng không được nhìn nhiều.”

“Nàng mau chút trở về, bằng không tối nay vi phu không thể ôm nàng, ngủ không được thì phải làm sao bây giờ?”

“Phu nhân, sau khi trở về Hạ Thành chúng ta mau chóng thành thân đi, thật muốn cưới nàng tới tay.” Kỳ thật nguyên văn phải là thật muốn ăn nàng.

“.....”

Minh Lục ở bên cạnh nghe vậy tròn mắt há hốc mồm ra nhìn, từ lúc nào công tử nhà hắn lại nói nhiều như vậy chứ? Theo hắn suy đoán, Minh Tứ và Thanh Linh chắc đã đi vào chỗ kia rồi, phỏng chừng rất khó truyền lời vào: “Công tử, thuộc hạ chỉ sợ không thể truyền lời được.”

Tần Liễm đang hưng phấn lắm nhai nói, thì bị lời nói giống như thùng nước lạnh của Minh Lục dội xuống, trong nháy mắt ánh mắt dịu dàng lưu luyến của Tần Liễm lạnh xuống.

“Công tử, thuộc hạ cho rằng ngài nói chuyện cần phải có chút tiết tháo, chứ mà quá buồn nôn thuộc hạ sợ là sẽ không chịu nổi.” Minh Lục chân thành đề nghị.

“Người nói Bản tướng không có tiết tháo?” Tần Liễm lộ ra nụ cười tựa tiểu phi tiểu, hần đi đến bàn sách, cầm bút, nhanh chóng viết xuống mấy chữ to.

Nhìn thấy ánh mắt không tốt của chủ tử mình, Minh Lục lập tức sửa miệng: “Không. .... phải, không phải, công tử rất nho nhã, sao có thể không có tiết tháo chứ? Vừa rồi thuộc hạ là nói chính mình không có tiết tháo, tuyệt đối không có nói ngài.”

Tần Liễm vẫn là cười tựa tiểu phi tiểu, ném cho Minh Lục một tờ giấy, để cho hần ngày mai cầm tờ giấy kia đi ra bên ngoài viện đứng một ngày.

Minh Lục vừa tiếp nhận tờ giấy kia vừa nhìn, trên tờ giấy viết mấy chữ ‘Ta rất không có tiết tháo’, lập tức muốn trợn trắng mắt ngất xỉu.

Ngày hôm sau, Tề Tế Huyền tự mình đi vào sân viện của Tần Liễm và Thanh Linh, hần vừa mới bước vào cửa viện thì sau đó Tư Không Hoành đã đi theo tới.

“Tần công tử, tối hôm qua Diệp công tử đuổi theo Tử Mạch đi ra ngoài, bây giờ người có quay trở về chưa?” Tề Tế Huyền mở miệng hỏi, mặc dù hần đã từ chỗ thủ hạ của chính mình biết được tin tức Diệp Đàm vẫn chưa có trở về, nhưng trong lòng của hần sốt ruột muốn biết tung tích của Tử Mạch nên dứt khoát tự mình lại đây hỏi một lần.

“Còn chưa có về.” Sau khi Tần Liễm ngáp một cái thì lười nhác nói, tối hôm qua không có cơ thể mềm mại của người nào đó ôm ngủ, nên hần đã bị mất ngủ.

Sắc mặt của Tư Không Hoành ngưng trọng: “Diệp công tử đuổi theo Thái tử Bắc Phiêu ra khỏi Mê Diêu cung, cũng đã cả đêm rồi mà người còn chưa có trở về, Diệp công tử có thể cũng đã gặp bất trắc gì rồi hay không?”

Tần Liễm ngược mắt lên, giọng nói không chút để ý nói: “Thành chủ phái người lục soát cả thành một đêm rồi, chẳng lẽ cũng không tìm được người?”

Tư Không Hoành lắc đầu: “Không có, Thái tử Bắc Phiêu có thể ra tay tàn nhẫn với Công chúa Đại Khánh như vậy nên lão phu rất lo lắng Diệp công tử cũng đã bị Thái tử Bắc Phiêu. ....” Hần muốn nói lại thôi, ý tứ trong đó càng đậm.

“Diệp công tử còn chưa có trở về, Bản hoàng tử muốn chờ ở đây một chút, Tần công tử sẽ không để ý chứ?” Tề Tế Huyền nói.

“Tùy ý.” Tần Liễm nói.

Sắc mặt Tư Không Hoành áy náy, lo lắng trong mắt càng nặng: “Lão phu cũng chờ ở đây, nếu Diệp công tử không trở về, vạn nhất xảy ra chuyện. .... Aiz, trong lòng lão phu cũng sẽ không yên tâm.”

Tần Liễm cười, không thể biết được là vui hay giận nói: “Mỗi lần Thành chủ mở miệng đều là suy đoán Diệp công tử đã xảy ra chuyện, hay là trong lòng Thành chủ thật sự hy vọng hần đã xảy ra chuyện à?”

Sắc mặt Tư Không Hoành cứng đờ, lúng túng nói: “Lão phu chỉ là lo lắng Diệp công tử đã xảy ra chuyện gì mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Chương 91.2

“Các người cứ tùy ý đi, Bản tướng không chờ với các người đâu.” Tần Liễm đứng dậy, bỏ lại hai người ở đó rồi đi trở về phòng của mình ngủ.

Thanh Linh và Minh Tử chui vào từ cái động ở trên vách đá, động kia rất hỏ hẹp, bốn vách tường đều là bùn đất, có thể nhìn ra được động này đào rất cầu thả.

Trước mắt tối đen, may mà động tối hẹp này không dài, rất nhanh đã đi đến cuối. Ở cuối đường là một cánh cửa sắt nhỏ, Thanh Linh theo bản năng sờ khắp nơi ở gần cửa sắt, trong lúc lơ đãng tay đụng tới cơ quan, cửa sắt cũng theo đó mà mở ra.

Sau cửa sắt là một mật đạo, bốn vách tường trong mật đạo đều là đá, hai người dọc theo mật đạo rẽ trái rồi rẽ phải, đi khoảng gần nửa canh giờ. Đột nhiên, Thanh Linh nghe thấy có động tĩnh truyền tới phía trước, nàng lập tức thả nhẹ bước chân.

Minh Tử thấy vậy, cũng học theo nàng phóng thả nhẹ bước chân.

Trong mật đạo âm u tối đen, phía trước chợt có một luồng ánh sáng nhạt chiếu tới, nương theo luồng ánh sáng nhạt đó, Thanh Linh nhìn thấy được ở phía trước có cánh cửa, mà Dung Thi Thi đang đứng ở trước cửa.

Trong mật đạo âm u tối đen đột nhiên có một luồng ánh sáng, Hách Liên Dực đứng cách Dung Thi Thi không xa, vì không để cho Dung Thi Thi phát hiện, hần nhanh chóng lui về phía sau vài bước trốn vào trong bóng đêm.

Không biết Dung Thi Thi ở trước cửa làm cái gì, rất lâu sau nàng ta mới rời đi.

Thanh Linh nhìn thấy Hách Liên Dực lui về phía sau vài bước, trong nháy mắt liền trở nên căng thẳng, lập tức ra hiệu bảo Minh Tứ trốn vào ngay khúc quanh.

Lại một tiếng động nữa vang lên truyền đến, luồng ánh sáng chiếu vào trong động liền biến mất. Có lẽ là cửa mật đạo đã đóng lại, Thanh Linh vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, nàng biết Hách Liên Dực vẫn còn chưa đi.

Dung Thi Thi đi không bao lâu, Hách Liên Dực cũng mở cửa đi vào. Sau khi chờ hẩn đi vào một lúc lâu, Thanh Linh và Minh Lục cũng đi theo mở cửa ra.

Vừa mới mở cửa ra, Thanh Linh mới phát hiện cánh cửa này nằm ở trên vách đá thật cao, nàng vừa bước chân ra thì lập tức cứng đờ.

“Diệp công tử, chỗ này có một cái dây thừng.” Minh Tứ nói, dây thừng kia được cột ở trên một cục đá lớn.

Cửa ở ngay trên vách đá cao, Dung Thi Thi không có võ công, chắc là đã dựa vào dây thừng này mà đi xuống.

“Chúng ta đi xuống trước đi.” Thanh Linh nói, tiếp theo thì triển khinh công phi thân đi xuống.

Sau khi Minh Tứ đi xuống, hai người mới vừa đi hai bước, cánh cửa kia tự động đóng lại. Cánh cửa vừa đóng lại, trên vách đá này cũng không có gì lộ ra khe hở nào, từ phía dưới nhìn lên rất khó phát hiện ra được ở đó có cánh cửa.

Hai người đi tới nơi là có cái bậc thang, phía trên hai bên bậc thang có đặt đuốc. Xung quanh bậc thang đều tràn ngập sương mù màu trắng, sương mù này chính là khói độc đặc biệt chỉ có ở Tiêu Dao Thành.

Thanh Linh rất buồn bực, sao mật đạo này lại có khói độc? Suy nghĩ một chút, nàng lấy hai viên thuốc Giải Bách Độc từ trên người ra, chính mình ăn vào một viên, một khác viên đưa cho Minh Tứ.

Ở một bên cuối bậc thang, có một hồ nước rất lớn.

Phía trên hồ nước bốc lên nồng nặc khói độc, sương mù ở bốn phía chính là đến từ cái hồ nước quái dị này.

Giữa hồ nước có một thân cây, cành lá của nó trong suốt như thủy tinh, trên đỉnh có một quả trái cây đỏ tươi như máu, kích cỡ giống như quả táo.

Cây và quả, đỏ trắng đan xen, dị thường bắt mắt. Dung Thi Thi đi tới gần hồ nước, nhìn thấy quả kia, trong nháy mắt hai mắt sáng ngời, nốt ruồi giọt lệ ở dưới khóe mắt càng thêm quyến rũ.

Thánh Quả, trăm năm mới nở hoa, nở hoa được mười năm sẽ kết quả.

Quả trái cây đỏ tươi trước mắt nàng, chính là Thánh quả sau khi chín muồi. Thánh Quả có tác dụng cải tử hồi sinh, tẩy kinh phạt tủy, có công dụng tăng cường nội lực. Không nghĩ tới lần này trở về Tiêu Dao Thành, có thể dễ dàng lấy được Thánh Quả này như vậy, thật là trời cũng giúp ta!

Ánh mắt của nàng tham lam nhìn chằm chằm Thánh Quả, chỉ cần ăn quả Thánh Quả này, nàng sẽ có thể khôi phục lại võ công, cũng sẽ không bị quản chế khắp nơi như vậy nữa. Nàng cực kỳ chán ghét dáng vẻ đi hai bước thì phải thở dốc một lát bây giờ của mình, chính vì thân hình mảnh mai này, nàng cái gì cũng làm không được, mới không thể không nương nhờ vào Hách Liên Dực - người nam nhân đối trá kia.

Thánh Quả là bảo bối tối cao của Tiêu Dao Thành, vô số người cầu mà không được. Cho nên mặc dù nàng không ăn Thánh Quả, nàng cũng có thể lấy Thánh Quả để đổi lấy đồ mà nàng muốn.

Thanh Linh và Minh Lục một đường dọc theo cầu thang đi xuống, khi sắp đi đến cuối, nàng đột nhiên nghe thấy giọng của Dung Thi Thi.

Càng tới gần Thánh Quả, Dung Thi Thi càng kích động, hai tay nhịn không được sự sung sướng mà run rẩy. Bỗng nhiên nghe thấy động tĩnh truyền tới từ phía sau, nàng liền trở nên căng thẳng, quay đầu lại cảnh giác nói: “Ai!”

Giữa màn sương trắng Hách Liên Dực mặc hắc y đi tới, dáng người hần cao ngất, khuôn mặt như ngọc, mũi cao. Ánh mắt hần mắt âm lãnh, khóe môi chậm rãi nhếch lên cười, nụ cười kia vô cùng lạnh lẽo.

Mặc dù bốn phía đều là khói độc lượn lờ, nhưng mà trước đó khi hẩn và người của các quốc gia đi vào Mê Vụ sâm lâm của Tiêu Dao Thành thì người của Tiêu Dao Thành đã để cho bọn họ ăn vào một viên thuốc để chống lại khói độc xâm hại, được hiệu kia ít nhất cũng duy trì ba tháng, cho nên Hách Liên Dực căn bản không thêm đề ý tới khói độc này.

“Vương. . . . . Vương gia” Sắc mặt Dung Thi Thi bởi vì Hách Liên Dực đột nhiên xuất hiện mà sợ tới mức trắng bệch, ở giữa hồ nước rộng lớn thoát nhìn vô cùng điếm điếm đáng yêu.

“Thì Nhi, đó là cái gì?” Hách Liên Dực âm trầm hỏi: “Nếu như Bản vương đoán không sai, đó chính là Thánh Quả phải không?”

“Chính xác.” Hách Liên Dực đã đoán được, nàng dấu diếm cũng sẽ không có tác dụng, bây giờ chỉ cách duy nhất là nàng phải đoạt Thánh Quả tới tay rồi lập tức ăn nó.

Nàng đi lên phía trước một bước, vươn tay muốn lấy Thánh Quả vào tay, nhưng Hách Liên Dực đã nhanh hơn nàng một bước.

Hách Liên Dực dùng nội lực hút Thánh Quả vào trong tay, hất mở tay ra, một viên Thánh Quả đỏ tươi lớn cỡ quả táo đỏ tươi đã ở trong tay hắn.

Dung Thi Thi bỗng nhiên xoay người, phát hiện Thánh Quả ở trong tay Hách Liên Dực: “Vương gia!”

Hắn lạnh lùng cười: “Thi Nhi không phải nói Thánh Quả ở dưới vực sao?” Từ lúc bắt đầu nữ nhân này đã đề phòng hắn, cái gì gọi là yêu hắn, không muốn xa rời hắn, tất cả đều là lời nói dối để lừa hắn! Đáng giận, hắn hận nhất chính là nữ nhân lừa gạt hắn!

Hai người Thanh Linh và Minh Tử âm thầm quan sát Dung Thi Thi và Hách Liên Dực, tay nàng vừa lật, mấy cây ngân châm đã xuất hiện ở giữa ngón tay chuẩn bị tấn công.

Thánh Quả, đồ tốt như vậy, nàng không thể để cho Hách Liên Dực dễ dàng có được.

“Ha. . . . . Ha” Dung Thi Thi miễn cưỡng cười một tiếng: “Dưới vực cũng có, Thi Nhi cũng là đột nhiên nhớ ra cấm địa cũng có Thánh Quả, cho nên mới tới. Vương gia, ngài không phải đã đáp ứng giúp Thi Nhi tìm được Thánh Quả sao, bây giờ Thánh Quả tìm được rồi, ngài có thể đưa nó cho thiếp không?” Nàng thử hỏi.

Hách Liên Dực giống như nghe được chuyện buồn cười, cười ha hả, sao hắn có thể đưa Thánh Quả cho nàng? Lúc trước đáp ứng giúp nàng tìm Thánh Quả, chỉ là vì muốn biết địa điểm cụ thể của Thánh Quả mà thôi, không nghĩ tới từ đầu đến cuối nữ nhân này cũng không định nói cho hắn.

Ánh mắt của Dung Thi Thi bỗng nhiên tròn to: “Vương gia, sao Thánh Quả trong tay ngài lại tan ra?” Nàng đi từ trong nước qua.

Hách Liên Dực nhìn lại, phát hiện Thánh Quả trong tay hắn quả nhiên đang từ từ tan ra, vốn dĩ giống như quả táo, sau khi tan ra một phần nhỏ lại trở thành kích cỡ giống như quả trứng gà.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Giành Thánh Quả

Thánh quả vừa rời khỏi cây liền tan biến ngay lập tức, điều này làm Hách Liên Dực bất ngờ.

Mất thấy Thánh quả từng chút từng chút một biến mất, Hách Liên Dực nhanh chóng ăn nó, chỉ là chưa kịp xuống tay hắn liền cảm thấy có nguy hiểm ở phía sau, lập tức tránh qua một bên.

Thanh Linh bắn ngân châm về phía Hách Liên Dực, khi hắn tránh người, ngân châm toàn bộ phi vào trong nước.

“Người nào ở đó?!” Hách Liên Dực xoay người, cảm tức nhìn bậc thang bên kia, lại một lần nữa muốn ăn Thánh quả đang cầm trong tay.

“Thánh quả không thể ăn!” Thanh Linh từ bậc thang phi thân đến, Thánh quả đang dần hòa tan, nàng lo lắng Hách Liên Dực sẽ một miếng ăn hết liền vội vàng mở miệng: “Vương gia, Thánh quả tuy có diệu dụng (tác dụng kỳ diệu) nhưng liệu ngài có biết ăn Thánh quả lung tung sẽ nguy hiểm đến tính mạng?”

Nàng tính toán trước đem Hách Liên Dực dọa sợ, đến thời cơ thích hợp thì nhanh chóng đoạt lấy.

Hách Liên Dực dừng tay lại, dùng Hàn Băng chưởng đem Thánh quả đông cứng, nửa tin nửa ngờ hỏi lại: “Ngươi muốn gạt người sao? Làm sao ngươi có thể biết được điều ấy?” Diệp Đàm trong mắt hắn chính là loại người thiên cận, sau cuộc tỷ thí Tứ Không Tiêm Vụ chọn rể, Diệp Đàm bày cách cho hắn đoạt hạng nhất, hắn liền không dám coi thường người này nữa.

Cho nên việc Diệp Đàm hiểu Thánh quả cũng không phải là điều quá khó hiểu, Diệp Đàm nói ăn Thánh quả lung tung sẽ rất hung hiểm, hắn vừa không muốn tin tưởng, lại lo lắng điều Diệp Đàm nói là sự thật.

Sau đó hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Diệp Đàm, sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Thanh Linh từ từ di động bước chân đến gần Hách Liên Dực, hắn mặt mày dựng lên, cảnh giác lùi về phía sau, Thanh Linh liền không dám di động nữa, chậm rãi nói: “Diệp Đàm làm sao xuất hiện ở đây, điều đó không còn quan trọng, quan trọng là Diệp Đàm nhắc nhở Vương gia, Thánh quả này tốt nhất đừng ăn loạn. Vương gia không tin, ngài có thể ăn thử, chỉ là nếu Vương Gia vì vậy mà mất mạng, đừng trách Diệp Đàm ta không nhắc nhở ngài.”

Dung Thi Thi cũng lo lắng Hách Liên Dực một miếng ăn hết Thánh quả, Thánh quả chỉ có một, một khi bị hắn ăn hết, nàng không có cơ hội đoạt lại, cho nên nàng không khỏi mở miệng nói giúp: “Đúng vậy, Thi Nhi cũng từng nghe Thành chủ nói qua Thánh quả không thể ăn trực tiếp, nếu không hậu quả giống như Diệp công tử đã nói.”

Hách Liên Dực tỏ vẻ nghi ngờ ngày một sâu: “Hừ, không phải các người liên thủ lừa gạt bốn vương đấy chứ?”

“Vương gia, chàng nghĩ nhiều rồi, Thi Nhi cùng Diệp công tử không quen không biết, như thế nào lại liên thủ với hắn ta?” Dung Thi Thi nói: “Vương gia, Thánh quả vẫn còn hòa tan!”

Thánh quả tuy bị băng phong nhưng vẫn vô dụng, Hách Liên Dực trông càng có vẻ buồn rầu. Dung Thi Thi tiến lên ôm lấy cánh tay Hách Liên Dực làm nũng: “Vương gia, Thi Nhi nguyện ý nói cách hấp thụ Thánh quả cho chàng, nhưng chàng phải nhớ chia cho Thi Nhi một ít.” Tình thế bất đắc dĩ như vậy buộc nàng phải nói dối.

“Người nghĩ quá nhiều rồi đó!” Hách Liên Dực lạnh lùng nói, nữ nhân này không khỏi quả tham lam đi.

Hắn giận giữ vung tay lên, thân thể Dung Thi Thi tựa như thứ đồ bị người ta ném bỏ ngã vào trong nước, bọt nước bắn tung tóe, nàng hoảng sợ hét chói tai.

Thanh Linh thấy Hách Liên Dực động thủ với Dung Thi Thi liền bắt ngờ ra tay, động tác nhanh như tia chớp hướng về phía Thánh quả trong tay Hách Liên Dực. Minh Tứ núp trong bóng tối tựa như ảo ảnh liền xuất hiện sau lưng Hách Liên Dực, vừa ra tay liền chính là sát chiêu.

Hách Liên Dực phản ứng kịp thời nhanh chóng nghiêng người sang nhưng hắn không ngờ Thanh Linh lại có trợ thủ, sát chiêu của Minh Tứ đánh tới, hắn cuống quýt tránh thoát nhưng Thánh quả cầm trong tay lại bất ngờ bị Thanh Linh đá ra chỗ khác. Thánh quả cầm trong tay vốn không vững, bị đá bay vọt lên không trung, Thanh Linh thừa dịp liền đoạt lấy.

Hai người đồng thời cùng đánh tới làm Hách Liên Dực ứng phó không kịp, Thánh quả bị đoạt đi, hắn lập tức giận giữ: “Diệp Đàm, trả Thánh quả cho bốn vương!!!” hắn dưới cơn nóng giận tấn công Thanh Linh cùng Minh Tứ ngày càng mãnh liệt.

Đang lúc ba người đánh không thể tách rời ra, chỗ Minh Tứ vừa dừng âm thầm xuất hiện lục y nữ tử.

Nữ tử dung nhan nghiêng thành, nàng ôm cánh tay yên lặng đứng nhìn, dài lụa mỏng mềm mại rủ xuống đất, ánh mắt như hỏa như băng nhìn ba người.

Hách Liên Dực lùi về phía sau một bước, xuất Hàn Băng chương về phía Thanh Linh, Minh Tứ kịp thời ngăn ở trước người nàng. Hắn càng tức giận, lửa đảo!!

Thanh Linh rõ ràng cảm thấy Thánh quả trong lòng bàn tay đang tan ra từng chút từng chút một. Thánh quả đang dần tan rã, nếu không lập tức ăn, nàng tin tưởng không bao lâu sau Thánh quả sẽ biến mất hoàn toàn, Nàng liền hạ quyết tâm, một ngụm đem Thánh quả nuốt xuống.

Hách Liên Dực giận giữ, hai mắt tròn to: “Diệp Đàm, bốn vương quyết không tha cho ngươi!!” Một chương đánh tới, phía sau Thanh Linh là đầm nước, muốn tránh cũng không được, không thể làm gì khác ngoài vận nội lực chờ tiếp chiêu.

Dung Thi Thi vừa mới ngã vào trong nước, mắt thấy hai người tiến gần đến khu vực này, lo lắng bản thân bị liên lụy, nàng vội vàng lui về phía sau.

“Đại tiểu thư!” Dung Thi Thi bất ngờ nhìn thấy Tư Không Tiêm Vụ từ trên bậc thang đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Chương 92.2

Hách Liên Dực cũng thấy Đại tiểu thư đến, nghĩ thầm, Diệp Đàm ăn Thánh quả trân quý, đại tiểu thư chắc chắn không dễ dàng bỏ qua cho hắn, vì vậy hắn liền nhanh chóng lớn tiếng tố cáo: “Đại tiểu thư, Diệp Đàm hắn dám ăn trộm Thánh quả.”

Sóng mắt Tư Không Tiêm Vụ vẫn cứ bình tĩnh như vậy: “Tư Không thành chủ và Đại hộ pháp có lệnh, ai bước vào cấm địa, giết không tha!” (mọi người đừng vội phán xét Tư Không Tiêm Vụ, nàng cũng là có nỗi khổ riêng<<) Giọng nói lạnh như băng vừa dứt, nàng liền nhanh chóng ra tay.

Nơi này là Thánh địa, Thanh Linh nghe Tần Liễm nói nơi đây đặt rất nhiều các trận pháp, đi vào được đây quả thật cũng không dễ dàng. Không ngờ bản thân nàng lại gặp may, đập một hồ đi vào liền rơi trúng chỗ này, ngờ ngờ nghêch nghêch mà thoát khỏi trận từ địa kia.

Thật ra động này Dung Thi Thi đã sớm phát hiện ra, lúc ấy nàng bị thủ vệ phủ Thành chủ đuổi giết đến gần ngôi miếu này.

Nàng không còn cách nào khác ngoài trốn vào trong miếu. Ban đầu nàng lên trộm bảo vật trong phủ Thành chủ rồi bị phát hiện, cũng chính lúc đang trốn chạy nàng vô tình đụng phải cơ quan trên vách giếng. Cơ qun mở ra, con đường này lại dẫn thẳng đến cấm địa, bởi vì trốn trong cấm địa nên nàng mới có thể tránh được một kiếp nạn, lúc đó nàng vẫn chưa phát hiện ra Thánh quả, sau đó nàng tìm cơ hội trốn thoát khỏi Tiêu Dao thành.

Nghe đại tiểu thư nói, Hách Liên Dực biến sắc: “Diệp Đàm, ta với người liên thủ.”

“Được.” Thanh Linh gật đầu, mặc dù trong lòng rất không muốn cùng Hách Liên Dực liên thủ nhưng công phu của đại tiểu thư lại xuất quỷ nhập thần, nàng liên thủ cùng hắn mới có hy vọng nắm chắc phần thắng.

Minh Tứ trước bị Hách Liên Dực đóng băng, hắn dùng nội lực chấn vỡ băng, khi được giải thoát, hắn liền nhanh chóng vọt vào trận chiến của ba người.

Bốn người giao tranh kịch liệt ở bên trong Thánh địa, Dung Thi Thi nằm trong nước hoàn toàn bị lơ là, thừa dịp mấy người kia không rảnh để ý tới bên này, nàng liền nhanh chóng bật dậy chạy đi.

Võ công của Tư Không Tiêm Vụ cao hơn nhiều so với nàng dựa đoán, ba người cùng tiếp chiêu mà vẫn không người nào chiếm được chỗ tốt.

“Diệp công tử, ngài mau đi trước.” Minh Tứ ngăn trước người Thanh Linh, hắn lo lắng ba người cứ đánh như vậy, nói không chừng không những không đánh bại được nàng mà còn bị thủ vệ Thành vây lấy, vậy thì càng khó thoát.

“Ăn Thánh quả rồi lại còn muốn đi? Không có chuyện dễ dàng như vậy!!” Tư Không Tiêm Vụ cười lạnh, sau đó nàng hướng Hách Liên Dực nói: “Hách Liên Dực, ta có thể bỏ qua cho ngươi, chỉ cần ngươi không cần nhúng tay vào.”

Hách Liên Dực chỉ mong được vậy, lập tức ngừng tay, cười cười: “Đa tạ!”

Thanh Linh thầm mừng Hách Liên Dực là tên khốn kiếp không thể nhờ vả được, Minh Tứ tiếp tục quán lấy đại tiểu thư: “Diệp công tử, đi mau!!”

“Ngươi, cẩn thận.” Nàng nói rồi phi thân hướng về phía cầu thang chạy trốn.

Tư Không Tiêm Vụ trong mấy chiêu đem Minh Tứ quật ngã, liền nhanh chóng phi theo Thanh Linh.

Thanh Linh chạy như bay, Tư Không Tiêm Vụ rất nhanh đã đuổi kịp. Khi chạy ngang qua bức tường đá, nàng không còn cách nào dừng lại để khởi động cơ quan nên đành phải tiếp tục chạy về phía trước.

“Tạch tạch tạch” Đột nhiên Thanh Linh nghe được vài tiếng động khác thường, nàng trong nháy mắt phản ứng kịp, nơi này có cơ quan, nàng lùi bước chân về phía sau, chưa tới một phút, hai bên vách tường liền bắn ra rất nhiều ám khí.

Nàng thờ phào nhẹ nhõm, may mà nàng kịp thời dừng lại, quay đầu nhìn lại, Đại tiểu thư lại như thả chậm bước chân, nàng không còn nhìn thấy bóng dáng đại tiểu thư nữa. Dưới chân nàng nhẹ đi một chút, thi triển khinh công tận lực không để để giày chạm mặt đất, bay một khoảng cách khá xa mới rơi xuống đất.

Lúc rơi xuống không đụng vào cơ quan, thật quá may mắn. Nàng tiếp tục tiến về phía trước, không ngờ lại đụng phải hai lục y nam tử.

Hai người nam tử trước mặt này cho nàng cảm giác thật quái dị, trên người bọn họ tràn ngập khí tức tử vong, sắc mặt bọn họ trong ánh lửa hoàng hôn vẫn cứ trắng bệch như tờ giấy, không có lấy một tia huyết sắc. Hai mắt trống rỗng không sinh khí tựa như đôi mắt của Tư Không Tiêm Vụ.

Nàng nhìn hai người nàng, càng nhìn càng cảm thấy giống người đã chết nằm trong quan tài.

Bọn họ bắt đầu ra tay với Thanh Linh, Thanh Linh nhíu mày, nắm chặt đoản kiếm Băng Hồn trong tay, chạm mặt liền công thượng.

Hai người này võ công tuy cao nhưng so với đại tiểu thư lại dễ đối phó hơn, Thanh Linh nhanh chóng nắm bắt được cơ hội, dùng Băng Hồn đâm thật sâu vào ngực trái của một lục y nam tử, Băng Hồn rút ra, máu văng tung tóe.

Sau khi rút Băng Hồn ra khỏi ngực người kia, Thanh Linh tròn tròn mắt, nam tử kia cứ như vết thương kia không liên quan gì đến hắn, hắn tựa như không cảm thấy đau, cũng không thấy hắn chết, rất nhanh hắn liền tấn công lại.

Kế tiếp Thanh Linh đều dùng Băng Hồn đâm vào nơi yếu hại của bọn họ, tuy nhiên kết quả lại không khả quan, bọn họ đều không chết.

Đối mặt với hai con quái vật giết mãi không chết này, nàng cảm thấy thật buồn bực. Càng làm cho lòng nàng càng thêm buồn bực, không phải nói Thánh quả có tác dụng tăng tu vi sao? Nhưng nàng đã ăn Thánh quả, thế nào nội lực không thấy có biến hóa? Giống như nàng chưa từng ăn Thánh quả.

“Chém đứt đầu bọn họ.” Sau lưng Thanh Linh đột nhiên cất lên giọng nữ nhân.

Thanh Linh tựa như nữ nhân kia nói, liều mạng chém đứt đầu hai quái vật. Hồi lâu, khi mọi thứ đã xong, quay đầu lại liền nhìn thấy Tư Không Tiêm Vụ đứng sau lưng làm nàng sợ hết hồn.

Mới vừa rồi người nhắc nhở nàng chém đứt đầu hai quái vật kia là đại tiểu thư? Nàng không thể tin nhìn chằm chằm Tư Không Tiêm Vụ.

Nàng ăn Thánh quả, mới vừa lúc trước đại tiểu thư còn muốn giết nàng, vậy đối phương hà cớ gì lại nhắc nhở nàng chém đầu hai người kia? Nàng càng nghĩ lại càng đầy một bụng hồ nghi.

“Bọn họ là Hoạt tử nhân (dạng kiểu cương thi á), không biết đau đớn” Tư Không Tiêm Vụ lên tiếng nói.

Thanh Linh ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng: “Đại tiểu thư, ngươi...”

“sau khi ăn Thánh quả sẽ không lập tức có hiệu lực, một ngày sau nội lực mới bắt đầu tăng mạnh. Mật thất phía trên đều có Hoạt tử nhân trông giữ, ngươi không trốn thoát được.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

“Tại sao nói cho ta biết những thứ này?” Lúc này nàng lại không cảm thấy sát khí từ Tư Không Tiêm Vụ.

“Ngươi không cần biết, muốn thoát thì đi theo ta.” Tư Không Tiêm Vụ lướt qua nàng đi về phía trước.

Thanh Linh nhanh chóng đuổi theo, trực giác nàng đoán đại tiểu thư không muốn giết nàng, vậy mới vừa rồi nhắc nhở nàng chém chết hai tên kia. Và lại thực lực trước mặt, nàng còn không bằng đại tiểu thư.

Đại tiểu thư nếu có ý giết nàng sẽ trực tiếp động thủ, chỉ là nàng không hiểu, ở đầm nước đại tiểu thư còn có ý muốn giết nàng, vậy vì sao hiện tại thay đổi chủ ý không giết nàng nữa đây? Hay tạm thời đại tiểu thư chưa có ý muốn giết nàng mà chỉ diễn trò trước mặt Hách Liên Dục.

“Ta ăn Thánh quả, vì sao ngươi không giết ta?” Nàng đến gần Tư Không Tiêm Vụ hỏi.

Đại tiểu thư chưa có trả lời nàng, chỉ ném cho nàng một ánh mắt trong trẻo lạnh lùng rồi bước nhanh về phía trước.

Đường trước mặt có cơ quan, chỉ là Thanh Linh đi cùng đại tiểu thư liền nhẹ nhõm tránh thoát.

Thanh Linh nội tâm thâm thán cơ quan vi diệu. Nếu Tư Không Tiêm Vụ muốn đối phó nàng, khẳng định nàng không thể chạy thoát.

Nhưng nàng vẫn không thể tưởng tượng được ở nơi như thế này lại bắt đầu từ một cái giếng nước hoang vu xấu xí.

Trước mặt lúc này xuất hiện ngã ba, nàng theo đại tiểu thư nhắm một con đường mà đi. Càng đi về phía trước, con đường càng tỏ vẻ không tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Ý Tứ Của Đại Tiểu Thư

Thanh Linh đi theo đại tiểu thư, dần dần giống như đi vào một tòa địa cung (Note: Cung điện dưới lòng đất), nơi này có rất nhiều phòng, mỗi phòng đều được làm từ vách đá.

Đại tiểu thư dẫn nàng vào một căn phòng trong số đó, bên trong phòng bài trí đơn giản, chỉ có một giường một bàn và một ghế, còn có một viên dạ minh châu dùng để thấp sáng.

“Ngươi ở đây chờ một chút, ta phải rời khỏi một lát, chút nữa sẽ trở về. Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, nếu như ngươi không chờ ở đây mà tự ý rời đi một mình, ngươi tuyệt đối sẽ hối hận.” Đại tiểu thư nói xong, người liền biến mất ở trước mặt Thanh Linh.

Thanh Linh hoàn toàn không quen thuộc đối với nơi này, nếu nàng đã không có phát hiện ra ác ý của Đại tiểu thư, thì nàng sẽ không định rời khỏi trước.

Không bao lâu, Đại tiểu thư đã trở lại. Nàng ấy đứng ở ngoài cửa, trên tay còn cầm một tay nải.

Thanh Linh đi tới cửa: “Đại tiểu thư, ngươi dẫn ta tới đây để làm gì?” Kỳ thật Thanh Linh càng muốn hỏi chính là khi nào Đại tiểu thư dẫn nàng ra ngoài, nhưng nàng lại có cảm giác Đại tiểu thư sẽ không dễ dàng dẫn nàng đi ra ngoài như vậy.

Đột nhiên, còn không chờ Thanh Linh đi tới cửa, một tấm cửa đá thật nặng đột ngột rơi xuống đóng lại, trước khi cửa đá rơi xuống đóng lại thì Đại tiểu thư đã ném tay nải trong tay vào.

Thanh Linh tiến lên, vận nội lực vừa đẩy cửa đá, vừa hô to: “Đại tiểu thư, ngươi làm như vậy là có ý gì?” Chẳng lẽ muốn nhốt nàng ở chỗ này chờ người đến xử lý sao?

Ngoài cửa không có âm thanh trả lời, Thanh Linh tức giận dùng toàn bộ sức lực đi đẩy cửa đá, nhưng cửa đá vẫn vẫn không nhúc nhích. Nàng liền dừng lại không làm chuyện lãng phí sức lực nữa, ánh mắt nhìn đến tay nải Đại tiểu thư ném vào, suy nghĩ lại, vẫn là trước tiên nhìn thử xem đồ mà Đại tiểu thư ném vào cho nàng là cái gì.

Mở tay nải ra, khi nhìn thấy đồ bên trong, Thanh Linh không hiểu gì cả.

Bên trong có mấy loại hoa quả nàng chưa từng gặp qua, cùng với hai quyển bí kíp võ công, một quyển là Tàn Hồng Kiếm Pháp, quyển khác là nội công tâm pháp Phát Thủ Thiên Diệp.

Còn có một tờ giấy, phía trên ghi là bảo nàng trong vòng mười ngày luyện xong hai bộ công pháp này.

Thanh Linh nhìn nhìn hai quyển sách trong tay, thăm nghĩ trong vòng mười ngày làm sao có thể luyện xong thứ này chứ?

Nàng ăn Thánh Quả, Đại tiểu thư không giết nàng ngược lại cho nàng hai quyển bí kíp võ công, nàng sắp nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra dụng ý của Đại tiểu thư là gì, loại cảm giác bị người ta nắm mũi dắt đi thật sự rất khó chịu.

Mặc dù không thích bị người khác an bài, nhưng luyện hai bộ bí kíp võ công này đối với nàng cũng có chỗ tốt, đối với nàng mà nói có chỗ tốt hay đồ vật đưa đến trước mặt nàng, tự nhiên là nàng sẽ không bỏ qua.

Cuối cùng Đại tiểu thư có mục đích gì, sớm muộn gì nàng cũng sẽ biết được, bị người nắm mũi dắt đi chỉ là tạm thời, trước mắt chuyện quan trọng nhất chính là tăng cường thực lực của mình.

Buổi tối, bốn phía đều yên tĩnh.

Tần Liễm nằm trên giường trong phòng của mình, trong lòng thiếu một người, hần trần trọc khó ngủ: “Không biết nha đầu kia có nhớ mình giống như mình đang nhớ nàng hay không?”

Ngoài cửa sổ đột nhiên có động tĩnh, Tần Liễm chưa đứng dậy, lụa trắng đã ném ra ngoài cửa sổ.

“Tần công tử, xin thủ hạ lưu tình.” Người ở ngoài cửa sổ thấp giọng nói.

Tần Liễm lười biếng đứng dậy, dáng vẻ ưu nhã đi đến bên cửa sổ, nhân nhát liếc mắt nhìn người nọ ở ngoài cửa sổ người nọ một cái, vung tay lên, lụa trắng bay trở về trong tay hắn: “Đêm hôm khuya khoắt Đại hoàng tử đến có việc gì à?”

Tề Tế Huyền bị lụa trắng đánh ngã trên mặt đất, lúc này đang chậm rãi đứng dậy: “Tần công tử, có thể nói chuyện riêng một chút hay không?”

“Không cần, nói ở đây cũng được.” Tần Liễm nói.

Sau khi Tề Tế Huyền trầm mặc một lúc lâu thì mở miệng nói: “Vậy được rồi.” Hắn nhảy qua cửa sổ đi vào trong phòng.

“Tần công tử, hiện giờ Diệp công tử còn chưa có trở về sao?” Tề Tế Huyền vừa đi vào lập tức hỏi.

Tần Liễm nhíu mày, giọng nói thanh lãnh trả lời: “Có chuyện gì nói thẳng đi, Bản tướng không thích quanh co lòng vòng.”

Tề Tế Huyền tự biết đêm khuya mình làm vậy là làm phiền người ta, đối phương có chút không kiên nhẫn cũng phải, sợ đối phương sẽ mở miệng hạ lệnh đuổi khách, hắn liền trực tiếp nói: “Người và ta liên thủ đối phó Thành chủ Tư Không Hoành được không?”

Tần Liễm tùy ý tìm một ghế dựa ngồi xuống, giờ tay ý bảo hắn tiếp tục nói.

Tề Tế Huyền rũ mắt xuống, tinh thần chán nản: “Bản hoàng tử nghi ngờ hoàng muội của ta..... Cái chết của hoàng muội có quan hệ với Tư Không Hoành.” Nhớ tới cái chết của Tề Khúc, tim hắn giống như bị người ta rạch từng nhát từng nhát một, vô cùng đau đớn.

“Tư Mạch động thủ giết người có lẽ là đã bị thứ gì đó mê hoặc.” Mà ở Tiêu Dao Thành người có thể dễ dàng ra tay với bọn họ, trừ Thành chủ ra thì còn có ai cò bản lĩnh lớn như vậy?

Tần Liễm nghe vậy nhìn hắn một cái, thăm nghĩ người này ở trong tình cảnh vô cùng đau lòng như vậy mà còn có thể nhanh chóng nghĩ thông suốt những việc này, cũng thật sự không đơn giản.

“Người tới tìm Bản tướng liên thủ, dựa vào cái gì cho rằng Bản tướng sẽ đồng ý?” Chuyện không có quan hệ với hắn, hắn sẽ không nhúng tay vào.

“Quan hệ của Tần công tử và Diệp công tử rất tốt, một khi Diệp công tử xảy ra chuyện gì, người sẽ không để ý tới sao?” Tề Tế Huyền đã sớm nhìn ra quan hệ của Tần Liễm và Diệp Đàm không bình thường, nếu như Diệp Đàm cũng bị Tư Không Hoành hãm hại, Tần Liễm sẽ không có khả năng mặc kệ mà ngồi xem.

“Diệp công tử tới giờ vẫn chưa trở về, chẳng lẽ Tần công tử không nghi ngờ bây giờ có lẽ hắn không có đang đuổi theo Tư Mạch, mà là bị Tư Không Hoành vây khốn sao?”

Tề Tế Huyền đoán không sai, nếu như nha đầu kia xảy ra chuyện, Tần Liễm tuyệt đối sẽ không ngồi yên mặc kệ, nhưng vấn đề là hiện tại hắn đã biết được nàng không có bị Tư Không Hoành vây khốn, với lại Minh Tử cũng không có truyền về tin tức nàng gặp phải nguy hiểm: “Đại hoàng tử dựa vào cái gì mà suy đoán Tư Không Hoành sẽ vây khốn được Diệp công tử?”

“Việc này.....” Tề Tế Huyền cũng không trả lời được.

“Đại hoàng tử cho rằng ở Tiêu Dao Thành có thể đấu được với Tư Không Hoành, cuối cùng còn có thể toàn thân trở ra sao?” Tần Liễm hỏi, trước đây hắn đã phái người đến Tiêu Dao Thành tìm kiếm Thánh Quả trước, cũng là thể lực mà hắn tính toán xếp vào ở nơi này.

Trước khi thể lực của hắn còn chưa có hoàn toàn củng cố ở Tiêu Dao Thành thì hắn sẽ không phí sức còn chiếm không được chỗ tốt khiến hắn động tâm, mà đáp ứng liên thủ với Tề Tế Huyền đối phó Tư Không Hoành.

Tề Tế Huyền không nói gì, hần chỉ là nóng lòng muốn báo thù cho Tề Khúc, hần biết một khi rời khỏi Tiêu Dao Thành thì ngày báo thù rửa hận cho Tề Khúc sẽ rất xa.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Ý Tứ Của Đại Tiểu Thư (2)

Editor: Yên Nhi

Tần Liễm nhẹ nhàng cười một tiếng, ánh mắt xa cách mà lạnh nhạt: “Đêm đã khuya, Đại hoàng tử đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Bị hạ lệnh đuổi khách, Tề Tế Huyền ngăn ra: “Chẳng lẽ Tần công tử không quan tâm đến an nguy của Diệp công tử sao?”

“Bản tướng đang rất buồn ngủ, xin lỗi không tiếp được.” Tần Liễm xa cách nói.

Chuyện Thánh Quả bị trộm rất nhanh đã truyền tới trong tai của Thiên Nhất Tuyết.

Chỗ ở của Đại hộ pháp Tiêu Dao Thành, Thiên Thánh Cung trong cấm địa, trong đại sảnh, Thiên Nhất Tuyết ngồi ở trên chủ tọa. Hần khẽ cúi thấp đầu, hai bên tóc mai xòa xuống che đi hơn phân nửa kia vẻ mặt âm u của hần.

Trong đại sảnh bày tám viên dạ minh châu lớn đang đồng thời phát sáng, chiếu vào đá làm bằng ngọc trên sàn nhà làm phản xạ ánh sáng lạnh lẽo âm u.

Trước mặt Thiên Nhất Tuyết có một người đang quỳ, người đó là thủ lĩnh phụ trách bảo vệ cấm địa, hần cúi thấp đầu xuống, lặng lẽ chờ Thiên Nhất Tuyết xử lý.

“Có người đến cấm địa trộm Thánh Quả đều đi rồi, người mới phát hiện có người xâm nhập cấm địa, thực sự đáng chết!” Thiên Nhất Tuyết lạnh lùng nói, hần cách không đánh ra một chương đánh chết người nọ, không hề cho người nọ có cơ hội mở miệng cầu xin tha thứ.

Tư Không Hoành lặng lặng đứng ở một bên, đầu cúi thấp xuống, không dám thở mạnh, càng không dám nhìn về phía người ngồi trên chủ tọa.

Tư Không Tiêm Vụ từ bên ngoài phòng đi vào, trên cánh tay khoác thêm một tấm lụa mỏng nhìn giống như hai sợi đai ngọc tung bay, bước chân của nàng không nhanh không chậm, dáng vẻ tao nhã nhưng có thể khiến cho trăm hoa thất sắc.

Tư Không Hoành nghe được tiếng bước chân, nhìn sang phía cửa, nhìn thấy dung nhan mỹ lệ của Tư Không Tiêm Vụ đang đi vào, trong nháy mắt hai mắt của hần thoáng hiện lên tia sáng, trong mắt toát ra sự ái mộ.

Tư Không Tiêm Vụ đi vào đại sảnh, rõ ràng cảm thấy một cỗ lạnh lẽo: “Đại hộ pháp.” Nàng nhìn về phía Thiên Nhất Tuyết đang mặc hắc y ngồi ở trên ghế chủ tọa, trên vạt áo có thêu mạn châu sa hoa. Từ ngoài cửa đi vào đại sảnh, nàng keo kiệt không thèm ngoảnh nhìn đến Tư Không Hoành.

“Người ăn trộm Thánh Quả là ai?” Ánh mắt sắc bén của Thiên Nhất Tuyết dừng ở trên người Tư Không Tiêm Vụ.

“Diệp Đàm.” Nàng trả lời.

“Chuyện gì xảy ra? Không phải Thánh Quả là do người trông coi sao, vì sao lại để cho hần ăn trộm được chứ?” Thiên Nhất Tuyết nén giận nói, giọng nói vừa trầm thấp lại âm trầm.

Tư Không Tiêm Vụ rũ mắt không trả lời, biểu lạnh nhạt, giống như không hề quan tâm để Thiên Nhất Tuyết có tức giận hay không.

“Tư Không Tiêm Vụ, cho Bản hộ pháp một cái lý do.” Giọng Thiên Nhất Tuyết âm hàn nói.

“Không có lý do gì cả, tất cả đều do Tiêm Vụ làm việc thất trách.” Nàng nhàn nhạt nói.

“Đại tiểu thư sẽ không phải là đã coi trọng tiểu tử Diệp Đàm kia rồi chứ, cho nên không tiếc phản bội Đại hộ pháp, lặng lẽ mang Diệp Đàm đến hồ nước, để cho hần ăn trộm Thánh Quả phải không?” Tư Không Hoành âm dương quái khí nói.

Tư Không Tiêm Vụ không có phản bác, chỉ là khinh thường liếc mắt nhìn Tư Không Hoành một cái.

Ánh mắt khinh miệt này khiến cho Tư Không Hoành vô cùng bức bối: “Chẳng lẽ là bị ta nói trúng rồi?”

Ánh mắt lạnh lẽo của Thiên Nhất Tuyết liếc sang Tư Không Hoành: “Ngô Vũ người cầm miệng lại cho ta.”

Tư Không Tiêm Vụ mĩa mai cười: “Đại hộ pháp, Tư Không Hoành phụ thân ta còn ở trong tay người, làm sao ta dám phản bội chứ?”

Thành chủ chân chính đang ở trong tay của Thiên Nhất Tuyệt, bây giờ Thành chủ là do thủ hạ Ngô Vũ của Thiên Nhất Tuyệt dịch dung tới giả mạo.

Thiên Nhất Tuyệt hừ lạnh một tiếng nói: “Tốt nhất là không có.” Tình cảm của hai cha con Tư Không rất sâu, Tư Không Hoành còn ở trên tay hắn, hắn đã lường trước việc Tư Không Tiêm Vụ sẽ không dám phản bội hắn.

“Diệp Đàm đang ở đâu?” Thiên Nhất Tuyệt hỏi.

“Tiêm Vụ không biết.” Nàng trả lời không chút do dự: “Ta đã phái người đến khắp nơi điều tra rồi, tin tưởng không lâu sau là có thể tìm được người.”

Thánh Quả là đồ mà Thiên Nhất Tuyệt mong chờ đã lâu, thật vất vả mới thành thực lại bị người khác trộm mất, dĩ nhiên sự giận dữ trong lòng hắn không thể hạ rồi, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra: “Tư Không Tiêm Vụ, ngươi phụ trách trông coi Thánh Quả, hiện giờ Thánh Quả bị người khác trộm mất, ngươi đừng trách Bản hộ pháp không lưu tình đối với Tư Không Hoành!”

Tư Không Tiêm Vụ phạm sai, lẽ ra nên chịu hình phạt tàn khốc, Thiên Nhất Tuyệt cũng sẽ gia tăng ở trên người của Tư Không Hoành.

Lần này, Thánh Quả bị trộm, Tư Không Hoành không tránh được lại phải chịu hình phạt. (Giải thích tí: Hình phạt mà Thiên Nhất Tuyệt đang áp dụng chính là con làm sai cha chịu phạt ấy)

Bàn tay trắng nõn của Tư Không Tiêm Vụ nắm lại thành quyền, móng tay cắm sâu vào trong thịt, ánh mắt đang rừ xuống xẹt qua hận ý không để ai phát hiện.

“Chuyện Diệp Đàm trộm Thánh Quả một tạm thời không cần lộ ra, còn có, nhất định phải trong vòng một ngày tìm ra Diệp Đàm.” Thiên Nhất Tuyệt nói, sau khi ăn vào Thánh Quả thì sau một ngày công lực sẽ tăng nhanh, một khi công lực của Diệp Đàm tăng lên, muốn đối phó với hắn cũng không còn dễ dàng như vậy nữa, cho nên hắn cần phải không chể được Diệp Đàm trước khi công lực của hắn tăng lên.

“Vâng.” Tư Không Tiêm Vụ trả lời.

Thiên Nhất Tuyệt nhìn về phía Ngô Vũ: “Ngô Vũ, phái người nhìn chăm chăm vào Tàn Liễm.” Từ tình hình mấy ngày qua xó thể thấy được Tàn Liễm và Diệp Đàm luôn như hình với bóng, giao tình của hai người rất tốt, Diệp Đàm có thể sẽ trở về tìm Tàn Liễm, phái người nhìn chăm chăm Tàn Liễm sẽ không có sai.

“Vâng.” Ngô Vũ nói.

Thiên Nhất Tuyệt phát phát tay, ý bảo hai người trong phòng hãy lui ra.

Trời chưa sáng, sương mù buổi sáng đã dày đặc.

Ra khỏi phòng, bước chân của Tư Không Tiêm Vụ trở nên nhanh hơn.

Ngô Vũ nhanh chân đuổi theo: “Đại tiểu thư.”

Tư Không Tiêm Vụ dừng chân lại nói: “Có chuyện gì thì mau nói.”

Ngô Vũ tới gần nàng, nhếch miệng cười lên, nụ cười bi ối: “Đại tiểu thư, nghe nói mặt trời mọc trên Phượng Sơn cực kỳ đẹp, chúng ta đi xem được không?” Hắn vươn móng heo ra, lén lút sờ lên mông của nàng.

“Á!” Ngô Vũ đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hắn vừa mới sờ đến mông của nàng, Tư Không Tiêm Vụ lập tức tức giận, sau khi bắt lấy tay của hắn thì trực tiếp vặn gãy, rồi đá bay người ra bên ngoài.

Ngô Vũ ngã trên mặt đất, trợn trừng mắt nhìn nàng nói: “Tư Không Tiêm Vụ, ngươi thật to gan, dám làm như vậy với Bản thành chủ sao.”

Ánh mắt Tư Không Tiêm Vụ không hề có sự tức giận mà liếc mắt nhìn hắn, cười châm chọc nói: “Chỉ là một con chó thôi mà cũng vọng tưởng trở thành thành chủ chân chính à? Thật là buồn cười, về sau đừng có để bàn tay dơ bẩn của ngươi chạm vào Bản tiểu thư, ngươi không xứng.”

“Phi.” Sắc mặt Ngô Vũ vô cùng kém, hắn nhổ một ngụm nước miếng xuống đất: “Tay ta dơ bẩn? Ngươi, con mẹ nó, ngươi thật đúng là coi chính mình vẫn còn là Đại tiểu thư cao cao tại thượng của Tiêu Dao Thành à? Ha ha, hiện tại chúng ta đều là người giống nhau, đều là con chó của Đại hộ pháp. Ta coi trọng ngươi đó là phúc phần của ngươi, đừng có cho mặt mũi mà lại không biết xấu hổ như vậy!

Không đâu, ha ha ha, chúng ta vẫn là có chỗ không giống nhau. Bây giờ ngươi chỉ quá một nửa hoạt từ nhân, ngay cả nữ nhân chân chính cũng không phải.

A, ta đột nhiên nhớ ra mấy ngày trước ngươi trở thành thủ lĩnh bảo hộ Thành Chủ Lệnh, a, thân phận vẫn tôn quý như cũ, nên mới khinh thường người khác sao?

Sau một thời gian nữa, thân phận người bảo hộ Thành Chủ Lệnh sẽ truyền ra đi, xem thử người nam nhân nào còn dám cưới ngươi, ngươi cứ ở đó mà

chờ cô độc, sống hết quãng đời còn lại đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Bán Hoạt Tử Nhân

“Hai người các ngươi rất rảnh rỗi?” Thiên Nhất Tuyệt đột nhiên hiện thân, mang đến một cỗ âm phong. Tư Không Tiêm Vụ cảm nhận được hàn khí.

Bị Tư Không Tiêm Vụ vịn gãy tay, Ngô Vũ tức đến sốc hông, hần nhìn thấy Thiên Nhất Tuyệt, lập tức mở miệng tố cáo: “Thành chủ, Tư Không Tiêm Vụ nằng...”

“Ngươi muốn bán hộ pháp suy tính lên làm Thành chủ?” Thiên Nhất Tuyệt biết hần muốn nói gì lên lên tiếng ngắt lời hần.

Ngô Vũ kinh hãi: “Không phải...”

“Còn không mau cút đi.” Thiên Nhất Tuyệt lạnh lùng quát.

Ngô Vũ lập tức bò dậy, đầu cũng dám quay lại, chạy mất dạng.

Thiên Nhất Tuyệt nhàn nhạt liếc Tư Không Tiêm Vụ một cái rồi nhanh chóng rời đi, chỉ còn lại một mình nằng đứng tại chỗ.

“Bán Hoạt tử nhân.” Tư Không Tiêm Vụ thì thầm, khoe môi chậm rãi kéo ra một nụ cười lạnh.

Hoạt tử nhân Tiêu Dao thành là những con rối do Tành chủ dùng bí được luyện ra, bọn họ vô tri vô giác, không thể làm chủ suy nghĩ cũng như hành động của bản thân, cũng không có năng lực nổi dậy tông đường. Chỉ nhất mực tuân theo mệnh lệnh của Thành chủ, bọn họ một thân võ công cao cường nhưng song hành với nó là cái chết.

Luyện chế con rối cực kì hao tâm tốn sức, chỉ cần có chút sai lầm sẽ luyện ra con rối có ý thức, loại luyện chế thất bại này gọi là bán hoạt tử nhân.

Đệ nhất đại Thành chủ có di huấn, bất luận hoạt tử nhân hay bán hoạt tử nhân đều phải thủ hộ thành, không cho phép cưới gả.

Bọn họ nhất mực nghe theo di huấn, nếu bí mật kết hôn, một khi thực hiện Chu Công chi lễ, chắc chắn là hai mệnh tử (hai người cùng chết).

ở Tiêu Dao thành, hoạt tử nhân được dân chúng kính yêu nhưng một khi dám tự cưới gả sẽ phải chịu sẹ phi nhũ của tất cả mọi người.

Bí được luyện chế hoạt tử nhân luôn luôn nằm trong tay Thành chủ đại nhân, Tư Không Tiêm Vụ không biết Thiên Nhất Tuyệt đã sử dụng thủ đoạn nào mà có được bí được từ phụ thân nằng – Tư Không Hoành, còn không chế phụ thân đến bán sống bán chết.

Thiên Nhất Tuyệt sau đó muốn luyện chế nằng thành con rối, đáng tiếc thất bại, nằng hiện tại là bán hoạt tử nhân.

Nằng đã từng là một cô gái bình thường với ước mong được gả cho nam nhân mình thương, sau đó bách niên giai lão, bách phát tề mi. Nhưng hiện tại nằng bị Thiên Nhất Tuyệt biến thành bán hoạt tử nhân, nằng đã không còn là nữ nhân bình thường, cả đời nằng không thể cưới gả.

Chọn rẻ lần này cũng chỉ là một âm mưu mà thôi.

“Thiên Nhất Tuyệt!” Tư Không Tiêm Vụ hận đến cắn răng nói nhỏ, hồi lâu, nằng chột ngắc đầu cười to.

Thiên Nhất Tuyệt, ngươi sớm muộn cũng nhận quả báo, đáy lòng nằng thầm hận nói.

Sáng sớm, tia sáng đầu tiên vừa chiếu xuống vạn vật, vàng tươi chói mắt, lông lánh rải rác cả một vùng đất.

Minh Lục vội vàng gõ cửa phòng nhũ Tàn Liễm: “Công tử, người đã tỉnh chưa?”

Cửa phòng gỗ tựa như tiếng sấm đánh bên tai, dù là heo cũng tỉnh.

“Đi vào.” Âm thanh Tàn Liễm lạnh tanh bay ra ngoài.

Minh Lục vừa vào cửa liền bẩm báo: “Công tử, Minh Tứ truyền tin nói Diệp công tử đi theo Dung Thi Thi, trong lúc vô tình đi nhầm vào cấm địa, định ăn trộm Thánh quả, bị Đại tiểu thư bắt gặp.

Đại tiểu thư dưới con nóng giận nói muốn giết Diệp công tử, Minh Tứ liều mạng ngăn cản để Diệp công tử chạy trước, sau đó hần bị Đại tiểu thư quật ngã. Minh Tứ muốn đuổi theo nhưng mất dấu, hần nhanh chóng quay lại báo cáo.

Công tử, đại tiểu thư võ công thâm sâu, Diệp công tử nếu rơi vào tay nàng làm sao có thể thoát?”

“Tiêu Dao thành nếu dám giết nàng, bổn tướng nhất định sẽ đem Tiêu Dao thành bồi tang theo nàng!” Tần Liễm ác độc nói, con người xinh đẹp tràn ngập lệ khí. “Truyền tin cho Đại hoàng tử Đại Khánh, bổn tướng đồng ý liên thủ.” Tần Liễm phân phó.

Hai ngày sau.

Thanh Linh dùng hai ngày đem nội công tâm pháp Thiên Diệp pháp tiếp thu, trí nhớ nàng vốn không tệ, ngộ tính cũng không hề kém, hai ngày cũng đủ cho nàng có thời gian luyện thành công.

Giờ phút này nàng đang ngồi xếp bằng, theo như chương đầu tiên của cuốn nội công tâm pháp, một nén hương đã trôi qua, nàng dần dần cảm nhận dưới đan điền càng ngày càng có nhiều cỗ nhiệt lưu nóng bỏng xâm nhập. Nàng nhanh chóng vận hành một vòng chu thiên, khí huyết thông suốt, cả người cũng nhẹ nhàng hơn.

Tác dụng tẩy kinh phạt tủy của Thánh quả đã hiệu dụng, nàng bắt đầu luyện công, tiến triển nhanh kinh người, bản thân hoàn toàn có thể tự mình điều khiển nội công.

Ban đầu đại tiểu thư cho nàng mười ngày để luyện hết quyển nội công tâm pháp này, nàng mới đầu còn cho rằng đó là điều không thể, dựa vào tốc độ tăng tu vi như hiện tại, trong mười ngày khả năng luyện thành là rất cao.

Không biết có phải do Thánh quả nâng hiệu dụng hay không, nàng luyện liên tục ba ngày không ngừng nghỉ, đem nội công tâm pháp Thiên Diệp luyện cho xong, hơn nữa còn không cảm thấy mệt mỏi.

Thánh quả quả nhiên là đồ tốt, nàng phun ra một ngụm trọc khí. Mở mắt, đống dây mới phát giác ra bụng đói lợi hại, nhớ tới mấy loại trái cây đại tiểu thư ném vào.

Nàng từ bọc quần áo lấy ra mấy quả ngồi gặm, gặm gặm cũng thấy nhớ Tần Liễm, nhớ tới bộ dạng người kia hồi mới tới Tiêu dao Thành kén ăn, chọn đông chọn tây lại còn chu mỏ.

Nhớ hẳn dịu dàng cười yếu ớt, nhớ vòng ôm ấm áp của hắn, nhớ nụ hôn ôn nhu mãnh liệt của hắn.

Tất cả những gì liên quan đến hắn, nàng đều nhớ thật nhớ. Người kia có phải hạ cớ gì cho nàng hay không? Nếu không tại sao mới tách ra không bao lâu, nàng liền nhớ hắn một cách điên cuồng thế này chứ

Hắn đâu rồi, không có tin tức của nàng, hắn chẳng lẽ không lo lắng ư?

Rắc rắc rắc, nàng càng gặm càng cảm thấy trái cây này không có chút mùi vị gì cả.

Nhìn chằm chằm quả trong bàn tay, ngẩn người: “Tần Liễm, chàng là trái cây thì tốt rồi.” Như vậy nàng có thể thời thời khắc khắc đem hắn nhét vào trong ngực, thời điểm nhớ hắn liền móc ra ngấm.

Càng ngày lại càng thấy nhớ, nàng lắc lắc đầu, đem trái cây hai ba lần ăn hết, đứng lên lau qua miệng: “Để sớm gặp được hắn, ta phải nhanh chóng luyện cho xong Tàn Hồng Kiếm pháp, sớm ngày đi ra khỏi thạch thất này tìm hắn.”

Bỏ đi hết tạp, nàng bắt đầu tập trung luyện Tàn Hồng Kiếm pháp.

Thanh Linh không ngờ bản kiếm pháp này là khá thích hợp với đoản kiếm, nàng lại là người thích dùng đoản kiếm, như vậy thật tốt quá đi.

Trong đại sảnh Thiên Thánh Cung, Thiên Nhất Tuyệt ngồi trên chiếc ghế chủ tọa trên cao, khí tức âm trầm quý dị cuốn quanh thân hắn: “tư Không Tiêm Vụ, đã hai ngày trôi qua, tại sao vẫn chưa có tin tức của Diệp Đàm?”

Ánh mắt hắn âm trầm rét lạnh chiếu thẳng tới Tư Không Tiêm Vụ, nàng cảm thấy một trận đè nén hít thở không thông: “Tiêm Vụ đã phái người đi tìm kiếm khắp nơi trong cấm địa, nhưng đều không phát hiện ra tung tích của Diệp Đàm. Tiêm Vụ nghĩ có phải Diệp Đàm đã trốn thoát ra khỏi cấm địa rồi hay không?”

“Các cung khác có cho người lục soát không?” Thiên Nhất Tuyệt hỏi.

Tìm tư Không Tiêm Vụ đập mạnh, nơi nàng mang Thanh Linh tới chính là đầm nước lân cận địa cung.

Tren mặt nàng vẫn là vẻ mặt bình thường: “có thể lục soát được đã lục soát.”

“Được rồi, người lui xuống đi.” Hắn phân phó.

Sau khi Tư Không Tiêm Vụ lui ra, gọi tâm phúc Triệu Trầm: “Người nói cho Ngô Vũ, để hắn tung tin tức nói Diệp Đàm bị Tư Mạch bắt không rõ tung tích. Thành chủ lo lắng an nguy của Diệp Đàm, phái người đi khắp nơi tìm kiếm.

Còn nữa, khiến Thần chủ dán bố cáo, ai phát hiện tung tích của Diệp Đàm chắc chắn có trọng thưởng. Ngoài ra, người tự mình dẫn người lục soát mọi

nơi trong cấm địa, phái người nhìn chăm chăm Tư Không Tiêm Vụ.”

“Vâng.” Triệu Trầm nhận mệnh, cúi người cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Chương 94.2

Đêm yên tĩnh, trên phố không một bóng người. Tư Không Tiêm Vụ tự mình trở về phủ Thành chủ.

Nàng bước chân thả chậm, trong tiềm thức không hề muốn về lại phủ Thành chủ nhưng đó lại là nơi hai cha con nàng nương tựa nhau sống hơn mười năm. Phụ thân nay không còn ở phủ Thành chủ, nếu nàng không trở về chẳng phải tiện nghi cho mấy tên súc sinh thêm khát phủ Thành chủ kia sao?

Nghĩ như vậy, nàng bước thêm mấy bước nữa liền cảm nhận có người đi theo đằng sau. Mọi nàng khẽ nhếch, vẻ mặt vẫn như thường.

Thiên Nhất Tuyết vẫn hoài nghi việc hần vẫn chưa chiếm được ý thức của nàng.

Phía trước không có một bóng người, đột nhiên một bóng dáng màu trắng phong hoa tuyết đại bay ra, nhìn thoáng qua giống như tiên nhân hạ phàm.

Tần Liễm ngự phong mà đến, áo bào bông bành, tư thái tự nhiên nhưng quanh thân lại tản mát ra khí tức mãnh liệt.

Tư Không Tiêm Vụ thấy hần đến không có ý tốt, xoay người, thi triển khinh công chạy trốn.

Tần Liễm gia tăng tốc độ đuổi theo, bạch lăng trong tay áo bay ra, bạch lăng lướt qua, một số người núp trong bóng tối cất tiếng kêu thảm thiết rồi im bặt.

Tư Không Tiêm Vụ thấy sau lưng có tiếng hét, tâm không khỏi thất kinh, Thiên Nhất Tuyết phái người giám thị nàng, nàng đi một đoạn đường dài mới phát hiện ra. Mà Tần Liễm vừa mới xuất hiện liền có thể phát hiện có người âm thầm theo dõi nàng, võ công cao thâm của hần làm nàng kinh ngạc.

Tần Liễm đuổi theo, tay vẫn không nhúc nhích, cùng Tư Không Tiêm Vụ giữ một khoảng cách nhất định.

Tần Liễm đi theo Tư Không Tiêm Vụ vào sâu trong Mê Vụ Lâm Sâm liền nhanh chóng ra tay với Tư Không Tiêm Vụ.

Nàng không thể không dừng bước, một chưởng của tần Liễm quét tới, tiếng gió bên tai khiến nàng cảm nhận được áp bức. Nàng xoay người tiếp một chưởng kia, nhưng nàng đã đánh giá thấp đối phương, một chiêu của Tần Liễm mang theo khí lực kinh người, ép nàng lùi về phía sau vài bước, cuối cùng vẫn là không thể đỡ được, nàng lao đảo lùi ra sau rồi ngã xuống đất.

Nàng thường kiêu ngạo võ công của bản thân, không ngờ nay đụng phải người này mà ngay cả một chiêu cũng đỡ không nổi.

Một đạo Bạch Lăng quán chặt lấy người nàng, nàng càng động bạch lăng trời càng chặt.

“Diệp Đàm ở đâu?” Tần Liễm mở miệng, giọng lạnh lùng.

“Hiện tại hần vô sự.” Nàng nói.

“Người dẫn bốn tướng tới nơi này, có lời gì để nói.”

Hần lạnh lùng nói, nàng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hần, hần làm sao biết nàng cố ý dẫn hần đến nơi này?

Hần nhìn thấy trong mắt nàng có sự nghi ngờ liền nói: “Đại Tiểu thư tính tình kiêu ngạo, không thể nào vừa nhìn thấy bốn tướng liền bỏ chạy.” thaong nghĩ cũng biết nàng muốn dẫn hần đi.

“Người không sợ ta đưa người vào trận pháp?” nàng nói.

“Đưa bốn tướng vào trận pháp, người sẽ phải trả giá lớn.” Âm thanh hần lạnh nhạt, giọng điệu không kiêu ngạo.

“Không dối gạt Tần công tử, ta xác thực cố ý dẫn người tới đây. Diệp Đàm ăn trộm Thánh quả, Đại hộ pháp tuyệt đối không tha cho hần.

Nếu Tần công tử đồng ý với ta một chuyện, ta đảm bảo sự an toàn của Diệp Đàm, nếu không, Diệp Đàm khó bảo toàn tính mạng.” Nàng lời vừa dứt, bạch lăng trên người lại càng thu chặt, siết nàng hít thở không thông.

Mắt phượng hẹp dài của hần nhú lại, trầm lạnh: “Người đang uy hiếp bốn tướng?” hần khinh thường cười lạnh một tiếng: “Nếu nàng có mệnh hệ gì, bốn

tướng sớm muộn sẽ làm cho cả Tiêu Dao thành chôn theo nàng.” Giọng điệu của hắn cuồng ngạo cực kỳ, thần sắc nghiêm túc không giả dối, làm người ta không khỏi tin tưởng hắn nói được làm được.

Hắn không chút sợ hãi uy hiếp của nàng, nàng lại bị chính lời muốn đem Tiêu Dao thành bồi táng của hắn làm cho hoảng sợ.

Nếu như người khác nói ra những lời này, nàng sẽ cho rằng đó là thiên phương đêm đàm (nói năng hoang tưởng), nhưng hắn nói, nàng lại cực độ tin tưởng.

Tần Liễm khom lưng nhìn nàng, trên người hắn thoang thoang một mùi hương dễ chịu. Nàng cảm thấy cổ tay chợt lạnh, vẫn chưa kịp phản ứng, từ cổ tay truyền đến cơn đau khiến mắt nàng dâng lên thủy quang.

Tần Liễm dùng bạch ngọc địch một mặt được mài nhọn, cứa đứt kinh mạch trên tay nàng, bàn tay này coi như đã bị phế.

“Phế đi một tay của ngươi là do ngươi dám dùng tính mạng của nàng uy hiếp bản tướng.” Hắn vẫn đạm phong khinh nói.

Tư Không Tiêm Vụ nương nhờ từng mảnh vụn ánh trăng chiếu xuống, ngược mắt nhìn nam tử trước mặt này.

Một bộ bạch y, dung nhan yêu mỹ, phong thái xuất trần, đích thị là một nam nhân phong hoa tuyệt đại. Một người như vậy đáng lẽ phải như trich tiên, nhưng nàng chỉ đem tính mạng Diệp Đàm uy hiếp hắn, ánh mắt hắn không chớp đã phế đi một tay của nàng, nam nhân như vậy đâu phải là trich tiên, rõ ràng hắn là hiện thân của ma quỷ.

Phương mâu xinh đẹp của hắn hiện lên một mảnh thanh hàn: “Nói! Vị trí của Diệp Đàm.”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Dã Tâm Của Đại Hộ Pháp

“Quan hệ tình cảm chân thành tha thiết của Tần công tử và Diệp công tử khiến cho người khác hâm mộ, hiện tại tính mạng của hắn không đáng lo ngại, người có thể yên tâm.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

“Nàng ấy ở đâu.” Hắn không kiên nhẫn nói, ánh mắt lạnh lẽo mà nhìn chăm chăm vào nàng ta.

Dưới ánh mắt như vậy, nàng cảm thấy có loại cảm giác áp bách thật sâu: “Ồ trong địa cung của cấm địa.” Nàng nói đúng sự thật, nàng cũng không cần phải lừa hắn, nếu như hắn vì Diệp Đàm mà xông vào cấm địa, gây chuyện nháo lên với Thiên Nhất Tuyệt thì cũng là chuyện vui mà nàng muốn nhìn đến.

“Chỉ là, ta khuyên Tần công tử tốt nhất không cần đi tìm hắn. Hiện tại hắn tạm thời là an toàn, hắn ăn vụng Thánh Quả, người của Thiên Nhất Tuyệt đang tìm hắn ở khắp nơi, nếu như Tần công tử đi không chừng sẽ rước lấy rất nhiều phiền toái không cần thiết.”

Tiêu Dao Thành là địa bàn của Thiên Nhất Tuyệt, Tần Liễm đương nhiên sẽ không tùy tiện đi tìm nàng.

“Nói thẳng mục đích ngươi dẫn Bản tướng đến đây đi.” Trước hết cứ nghe thử xem lý do nàng ta giải thích về việc dụ hắn đến đây một chút cũng không sao.

“Xin Tần công tử hãy ra tay giúp ta đối phó với Thiên Nhất Tuyệt.” Trên đường nàng dẫn hắn tới vốn là định lấy tính mạng của Diệp Đàm làm áp chế, để cho hắn đáp ứng thỉnh cầu của nàng, nhưng không nghĩ tới nàng còn chưa kịp nói ra yêu cầu, thì đã bị hắn phế đi một cánh tay của mình.

“Làm sao để triệt hồi trận pháp của Mê Vụ sâm lâm?” Tần Liễm hỏi.

Tư Không Tiêm Vụ không nói, trận pháp của Mê Vụ sâm lâm là một tấm lá chắn thiên nhiên của Tiêu Dao Thành, phương pháp để triệt hồi trận pháp là cơ mật của Tiêu Dao Thành, không thể để lộ ra ngoài.

Nhưng nàng cũng hiểu được Tiêu Dao Thành là thiên hạ của Thiên Nhất Tuyệt, thế lực ở đây của Tần Liễm rất ít, liền tính hắn đáp ứng thỉnh cầu của nàng cũng không làm được gì. Nàng muốn để Tần Liễm đối phó với Thiên Nhất Tuyệt, nhất định phải để cho thế lực của hắn đi vào Tiêu Dao Thành.

Bởi vậy nàng không có nói cho hắn phương pháp để triệt hồi trận pháp, chỉ nói cách đi như thế nào mới có thể tránh được trận pháp của Mê Vụ sâm lâm.

Trận pháp có thể thay đổi, nàng nói cho phương pháp để hắn tránh được trận pháp thì cũng không tính là vi phạm, cùng lắm thì sau này lại sửa lại trận pháp là được.

“Ngươi là nửa hoạt tử nhân.” Hắn đột nhiên nói.

Lòng nàng rơi vào đáy cốc, nhất định là lúc này khi hấn phé bỏ kinh mạch trên tay của nàng đã phát hiện ra mạch đập của nàng không có đập, mới khẳng định nàng là nửa hoạt tử nhân.

“Tiêu Dao Thành, nửa hoạt tử nhân là không thể cười hay gả phải không?” Hấn cười lạnh nói: “Dùng chuyện chiêu thân để lừa những vương công quý tộc của các quốc gia đến, thiết kế để cho bọn họ phát sinh mâu thuẫn, thậm chí là kết thù.”

Phé bỏ chân của Tây Thành Bá, sân tỷ thí chiêu thân quý dị khiến cho người tham gia tỷ thí bán mũi tên ra bên ngoài đã thương người, những người bị đã thương đều là người có thân phận tôn quý của các nước.

Để cho Hách Liên Dục người đoạt được đệ nhất vòng tỷ thí chiêu thân trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, giết Công chúa Đại Khánh giá họa cho Từ Mạch Thái tử Bắc Phiêu. Người Tiêu Dao Thành âm thầm làm nấy chuyện này, đơn giản là muốn khiến cho các nước kết thù với nhau.

“Cuối cùng mục đích là muốn cho các nước đại loạn, thậm chí bởi vì thù hận lẫn nhau mà xảy ra chiến loạn.

Một khi các nước xảy ra chiến loạn, Tiêu Dao Thành của các người sẽ có thể nhân lúc rối loạn này mà đi ra thành tranh đoạt thiên hạ. A, dã tâm không nhỏ nha.”

Tư Không Tiêm Vụ ngắt đầu nói: “Tần công tử nói không sai, ta đúng là nửa hoạt tử nhân. Chỉ là người dân của Tiêu Dao Thành cũng không có dã tâm này, ta và phụ thân chỉ muốn bảo vệ Tiêu Dao Thành thật tốt, càng không muốn đi ra ngoài tranh đoạt thiên hạ. Người có dã tâm tranh đoạt thiên hạ chính là Thiên Nhất Tuyệt.”

Tần Liễm bỗng nhiên cười, lẩm bầm: “Tranh đoạt thiên hạ..... Không biết tự lượng sức mình.” Nụ cười bỗng nhiên lại thu lại: “Vị trí Thành chủ thuộc về Tư Không gia chỉ sợ phá đảo người rồi.”

“Người nói cái gì?” Lòng Tư Không Tiêm Vụ lạnh lẽo.

Tần Liễm không có trả lời nàng, hấn đột nhiên lại ra tay, lựa nhỏ ở ngón trỏ trực tiếp chỉ về phía đan điền của nàng, nàng dần dần cảm thấy lượng lớn nội lực của chính mình đang bị xói mòn. Nàng hoảng hốt, hấn đây là muốn hủy đan điền của nàng sao, phé đi võ công mà nàng luôn lấy làm kiêu ngạo sao.

Lập tức, nàng cảm thấy hoảng sợ: “Tần công tử.....”

“Bản tướng không thích bị người lợi dụng” Hấn thu tay lại, sau đó là thu hồi lựa trắng, trong nháy mắt biến mất ở trước mặt nàng.

Hấn nhìn ra nàng có ý đồ muốn lợi dụng hấn, giọng nói lạnh lẽo kia đã dọa nàng toát ra mồ hôi lạnh.

Hấn không có hủy đan điền của nàng, hành động mới vừa rồi chỉ là một chút cảnh cáo của hấn.

Mấy ngày liên tiếp đi qua, người của Thiên Nhất Tuyệt vẫn chưa tìm được Thanh Linh, trong lòng của hấn lại là càng ngày càng bức bối, hấn lại lần nữa sai người tìm kiếm mọi nơi ở cấm địa, ngay cả một góc cũng không buông tha.

Mà lúc này chuyện để cho hấn càng bức bối chính là bên ngoài Mê Vụ sâm lâm đột nhiên có một lượng lớn binh mã của nước Đại Khánh và nước Bắc Phiêu đóng quân.

Bên trong thành còn tràn vào rất nhiều thế lực xa lạ, hấn ần ần cảm thấy có chút bất an, lập tức phái người đi điều tra cuối cùng là chuyện như thế nào.

“Đại hộ pháp, thuộc hạ phát hiện có một gian thạch thất trong địa cung vô cùng khác thường.” Triệu Trầm - Một trong những tâm phúc của Thiên Nhất Tuyệt vội vàng tiến vào nói.

Lúc này, Tư Không Tiêm Vụ cũng ở một bên, nghe vậy, lòng nàng không khỏi trở nên căng thẳng.

“Có gì khác thường?” Thiên Nhất Tuyệt hỏi.

“Có một gian thạch thất bá luận là dùng cách nào cũng không thể mở ra, hơn nữa đám thuộc hạ còn nghe thấy ở bên trong có động tĩnh truyền ra.”

Nghe vậy, Thiên Nhất Tuyệt đứng dậy đi ra ngoài, định tự mình đi xem một chút, Tư Không Tiêm Vụ cũng đi theo sát, mà Triệu Trầm thì đi ở phía trước dẫn đường.

Trong mấy ngày này Thanh Linh đã nhìn thuộc lòng hai bộ công pháp kia rồi, cảm thấy giữ lại hai quyển sách này cũng không có ý nghĩa gì nhiều, vì thế nàng dùng nội lực biến hai quyển sách này thành bột phấn.

Sau khi ăn Thánh Quả, nội lực trong cơ thể của nàng càng lúc càng tăng lên, nhiên mà đột ngột tăng lên quá nhanh, hăng quá sẽ hóa dở, nàng cần phải điều tức thật tốt một chút.

Hơn nữa bản nội công tâm pháp Phát Thủ Thiên Diệp này, nàng vốn cho rằng mình đã luyện xong, nhưng hôm nay lúc vận công thì mới đột nhiên phát hiện mình chỉ là sắp luyện đến tầng cuối mà thôi, vẫn không thể đột phá tới tầng cuối. Thử rất nhiều lần đều như thế.

Giờ phút này, nàng nhắm mắt lại khoanh chân ngồi đó, giống như thiền sư nhập định. Nàng vận công lần nữa, cố gắng có thể xông qua rào cản, được đến đột phá mới.

Thiên Nhất Tuyệt và Tư Không Tiêm Vụ đi theo Triệu Trầm vào địa cung đến trước cửa một gian thạch thất.

Nhìn thấy gian thạch thất này, lòng Tư Không Tiêm Vụ trầm xuống, nàng biết Diệp Đàm đang ở bên trong gian thạch thất này.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Dã Tâm Của Đại Hộ Pháp (Tiếp)

Sau khi cửa của gian thạch thất đóng lại, khe cửa cực kỳ nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì sẽ nhìn không ra, còn tưởng rằng nó là một bức tường, có lẽ chính vì nguyên nhân này, người của Thiên Nhất Tuyệt phải lục soát lần thứ hai mới có thể phát hiện ra có chỗ khác thường.

Thiên Nhất Tuyệt ở ngoài cửa tìm được cơ quan, sau khi cửa mở ra, phát hiện Diệp Đàm đang nhập định, mà sau khi Diệp Đàm tròn mắt nhìn người tiến vào một cái, bỗng nhiên phun ra một búng máu, sau đó té xỉu trên mặt đất.

Lúc bọn họ tiến vào, nàng đang vận công điều tức tới thời khắc máu chót, không thể lơ là, mà khi bọn họ tiến vào đã quấy rầy nàng.

Nàng chỉ vô ý một chút, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, may mắn chỉ là phun ra một búng máu. Lúc này nàng chưa kịp điều chỉnh tốt hơi thở, lại thấy được Thiên Nhất Tuyệt và Tư Không Tiêm Vụ đi vào. Rốt cuộc Tư Không Tiêm Vụ là địch hay là bạn thì nàng chưa rõ, tuy nói nàng ăn Thánh Quả, Tư Không Tiêm Vụ không có giết nàng ngược lại cho nàng hai quyển bí kíp võ công, nhưng ai biết được phía sau nàng ta đánh chủ ý gì chứ?

Nội thương của nàng còn chưa điều trị tốt, tự biết trước mắt không phải thời cơ tốt để chạy trốn dứt khoát giả bộ ngất đi, sau đó lại tìm cơ hội chạy trốn.

Thiên Nhất Tuyệt nhìn chằm chằm Thanh Linh, tinh quang trong đôi mắt tối đen thoáng hiện. Hắn tới gần Thanh Linh, tránh cho Diệp Đàm tỉnh lại, hắn dùng thủ pháp điểm huyết đặc biệt phong bế một ít huyết trên người của Diệp Đàm. Hắn tin rằng, không tới ba tháng, Diệp Đàm tuyệt đối không thể tỉnh lại.

Nhưng hắn vạn lần không nghĩ tới chính là hắn vốn muốn phong bế huyết đạo của Thanh Linh, lại ngoài ý muốn giúp Thanh Linh phá tan nội công tăng cuối của Phát Thủ Thiên Diệp.

Thanh Linh âm thầm cao hứng mình có thể luyện đến tầng cuối của Phát Thủ Thiên Diệp nhưng ít nhiều huyết đạo trên người của nàng bị phong bế. Chỉ là tiếp theo, nàng muốn phá tan những huyết đạo bị phong bế này thì phải phí một chút công phu.

“Đưa hắn ta tới phòng thuốc.” Hắn hạ lệnh phân phó: “Còn có, phải thêm người canh giữ ở ngoài phòng thuốc.”

“Ngươi muốn luyện chế nàng thành hoạt tử nhân?” Tư Không Tiêm Vụ nói, phòng thuốc ở cấm địa ngoại trừ là nơi luyện thuốc ra, vẫn là nơi luyện chế hoạt tử nhân.

Hoạt tử nhân? Thanh Linh kinh hãi, Thiên Nhất Tuyệt luyện chế nàng thành con rối sao? Nhớ tới lúc trước gặp qua hai cái quái vật đánh thế nào cũng đánh không chết kia, nếu như nàng cũng biến thành như vậy, Tần Liễm phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn hắn canh giữ nàng - một cộc gỗ cả đời sao?

“Hoạt tử nhân không khó nghe chút, nói chính xác phải là người bảo vệ Thành Chủ Lệnh.” Thiên Nhất Tuyệt nói, sau khi Diệp Đàm ăn Thánh Quả thì nội công sẽ tăng cao, sau khi luyện chế hắn thành con rối, tuyệt đối chính là đánh đầu thắng đuôi, một thanh bảo đao không gì cản nổi.

Nghĩ tới điều này, Thiên Nhất Tuyệt đã bắt đầu hưng phấn.

“Còn không phải đều giống nhau à, đều là hoạt tử nhân.” Tư Không Tiêm Vụ cười lạnh nói.

Triệu Trầm ở bên cạnh luôn trầm mặc, bất mãn với giọng điệu nói chuyện của nàng, vì thế mở miệng nói: “Đại tiểu thư, Diệp Đàm ăn vụng Thánh Quả của Tiêu Dao Thành chúng ta, Đại hộ pháp không có lập tức lấy mạng hắn, mà là muốn hắn dốc sức lực vì Tiêu Dao Thành chúng ta, như vậy đã xem như là tiện nghi cho hắn rồi.”

Thanh Linh nghe vậy, thầm nói, nếu phải trở thành một hoạt tử nhân vô tri vô giác, nàng thà rằng chết sướng hơn.

“Đẫn hắn đi.” Thiên Nhất Tuyệt không kiên nhẫn nói, xoay người ra khỏi thạch thất.

“Vâng.” Tư Không Tiêm Vụ tiến lên nhắc Thanh Linh lên, trực tiếp khiêng trên vai.

Bỗng nhiên, thân mình của Tư Không Tiêm Vụ cứng đờ, cùng là thân nữ nhân nàng đã nhận ra sự khác thường của Thanh Linh, nàng rất nhanh hiểu được người mình đang khiêng trên vai vậy mà là một nữ tử!

Tư Không Tiêm Vụ một đường khiêng Thanh Linh tới phòng thuốc, Triệu Trầm mang theo người đi theo phía sau.

Một gã sai vặt mặc lục y đi từ trong phòng thuốc ra, hần vừa nhìn thấy nàng liền lập tức chạy sang đây: “Đại tiểu thư, người này là người thủ hộ Thành chủ lệnh mà Đại hộ pháp muốn luyện chế phải không?”

“Không tồi, đi trước dẫn đường đi.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

Đi vào phòng thuốc, bên trong có mười mấy dược sư đi tới đi lui, dáng vẻ giống như rất bận rộn.

Gã sai vặt dẫn Tư Không Tiêm Vụ đi vào một gian phòng, bên trong tràn ngập mùi thuốc nồng đậm. Thanh Linh vừa ngửi mùi thuốc, vừa âm thầm phỏng đoán xem đó là thuốc gì.

Luyện chế con rối ở Tiêu Dao Thành thì trước khi luyện chế phải cho người ngâm bí dược để hấp thụ dược khí, ngâm đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày, để dược khí chậm rãi thấm vào dung hợp với cơ thể, lúc này mới bắt đầu luyện chế.

Mà trong lúc này, người bên ngoài phải không ngừng đưa dược khí tỏa ra khi nấu thuốc đưa vào trong phòng.

“Gần đây phòng thuốc rất bận sao?” Tư Không Tiêm Vụ hỏi gã sai vặt.

“Đúng vậy, Đại tiểu thư, mấy ngày nay tất cả chúng ta đều bận luyện chế thánh dược cho dân chúng trong thành, chờ lát nữa, thì sẽ luyện chế xong thánh dược rồi chia cho dân chúng trong thành.” Gã sai vặt nói.

“Thánh dược không phải ba năm mới phát một lần cho dân chúng trong thành sao? Nếu như bản tiểu thư nhớ không lầm thì năm trước mới phát thánh dược mà.” Tư Không Tiêm Vụ nhíu mày nói.

Thánh dược chính là thuốc giải khỏi độc của sương mù.

Bá tánh của Tiêu Dao Thành có thể hàng năm sinh hoạt ở nơi tràn ngập khói độc này như vậy, không phải bởi vì bọn họ trời sinh không sợ độc của sương mù, mà là mỗi ba năm bọn họ sẽ ăn thánh dược một lần, cho nên bọn họ mới không sợ khói độc của sương mù.

“Đại hộ pháp phân phó luyện thánh dược quá đột ngột, tiểu nhân cũng đang buồn bực đây.” Gã sai vặt nói: “Đại tiểu thư, nếu như không có gì phân phó thì tiểu nhân xin cáo lui trước.” Tư Không Tiêm Vụ gật đầu, ý bảo hần có thể lui ra. Nàng đi ra khỏi phòng thuốc, nhìn thấy thủ vệ bốn phía của phòng thuốc dày đặc, không khỏi nhíu mày.

Sau khi cảm giác trong phòng không còn hơi thở của người nào khác, Thanh Linh lập tức vận công ý đồ phá tan huyết đạo.

Tin tức Đại tiểu thư của Tiêu Dao Thành lại là nửa hoạt tử nhân không biết được truyền ra ngoài như thế nào, tin tức này rất nhanh đã truyền vào trong tai của những người các quốc gia đã đến cầu thân.

Ở Tiêu Dao Thành, thế nào gọi là nửa hoạt tử nhân, sau khi bọn họ hơi nghe ngóng một chút thì sáng tỏ.

Nửa hoạt tử nhân không thể gả hay cưới, vậy trận chiêu thân lần này của Tiêu Dao Thành là thế nào?

Không biết là ai dẫn đầu, một đám người cầu thân đến từ các quốc gia kéo tới trước cửa phủ Thành chủ, ồn ào muốn có một câu trả lời hợp lý.

Ngô Vũ thấy thế, phái người đi ra ngoài nói chính mình không có ở trong phủ Thành chủ, nhưng người bên ngoài không đồng ý, một hai muốn tự mình đi vào kiểm tra thì mới bỏ qua. Bọn họ muốn xông tới, thị vệ của phủ Thành chủ gắt gao ngăn cản.

Ngô Vũ nhìn thấy người ngoài cửa thế tới rào rạt, sai người chạy nhanh đóng cửa lớn lại trước khi bọn họ xông tới, sau đó phái người nhanh chóng đi bẩm báo cho Thiên Nhất Tuyết.

“Mở cửa, Tư Không Hoành, mau lăn ra đây cho mọi người một câu trả lời.” Một nam tử trẻ tuổi tính tình nóng nảy nói.

“Còn không mở cửa, chúng ta sẽ đập cửa đi vào đó.”

“Còn nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì, Tư Không Hoành đã nói rõ là không chịu gặp người mà.”

“.....”

Bên ngoài phủ Thành chủ, rất nhanh đã trở nên hỗn loạn, trong bọn họ có người mắng to Tư Không Hoành, có người lấy đồ tông cửa, có người trực tiếp thi triển khinh công phi thân đi vào bên trong phủ, đánh nhau với thị vệ bên trong phủ.

Trong quán trà gần phủ Thành chủ, hai người Tàn Liễm và Tề Tế Huyền đang ngồi sát cửa sổ, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung mà nhìn cảnh tượng hỗn loạn bên ngoài phủ Thành chủ.

Sau khi Tề Tế Huyền uống một ngụm trà, nói: “Tần công tử, người của ngài làm việc thật là nhanh, không đến một nén hương, những người đến cầu thân từ các quốc gia đều biết được chuyện Đại tiểu thư là nửa hoạt tử nhân.”

“Đại hoàng tử ngài làm việc cũng không chậm, chỉ mấy ngày ngắn ngủi, đã truyền tin tức Tư Không Tiêm Vụ là nửa hoạt tử nhân tới hoàng thất của các quốc gia.” Tần Liễm nói.

“Chuyện Tư Không Tiêm Vụ là nửa hoạt tử nhân, trong tay của ngài và ta cũng không chứng cứ, nếu như Tư Không Hoành phủ nhận thì phải làm sao bây giờ?” Tề Tế Huyền lo lắng nói.

“Hắn phủ nhận thì đã muộn rồi.” Tần Liễm nói, từ lúc Ngô Vũ đóng chặt cửa lớn của phủ kia, người cầu thân đến từ các quốc gia đã càng thêm tin tưởng lời đồn đãi là sự thật, Ngô Vũ cũng đã mất đi cơ hội tốt nhất để giải thích rồi. Hơn nữa, Tần Liễm cũng sẽ không để cho Ngô Vũ có cơ hội mở miệng giải thích.

Nếu như lúc đầu Ngô Vũ đứng ra giải thích thì trong kình Tần Liễm cũng có biện pháp khiến cho Ngô Vũ nói không nên lời, mặc dù nói ra, Tần Liễm cũng có biện pháp khiến cho người khác tin tưởng lời hắn ta nói là giả.

Lúc này Minh Lục đi vào, nói: “Công tử, theo như sự phân phó của ngài, nên bố trí đều đã bố trí tốt.”

Tần Liễm gật đầu, người của hắn đã có phần lớn tiến vào trong Tiêu Dao Thành, một khi xảy ra sự cố nào, cũng không đến mức rơi vào thế bị động.

“Phải thêm nhiều người đến cấm địa tìm Diệp Đàm.” Tần Liễm phân phó nói.

Trong Thiên Thánh Cung, Thiên Nhất Tuyết vừa mới nghe được chuyện ở phủ Thành chủ, lập tức tức giận đến xanh cả mặt.

Người đến bẩm báo chuyện ở phủ Thành chủ đang quỳ trên mặt đất nom nớp lo sợ cúi thấp đầu xuống, không dám ngẩng đầu nhìn Thiên Nhất Tuyết.

“Rốt cuộc là ai truyền ra chuyện Đại tiểu thư là nửa hoạt tử nhân?” Thiên Nhất Tuyết giận dữ hỏi Triệu Trầm đứng ở phía dưới.

“Thuộc hạ lập tức phái người đi điều tra” Triệu Trầm thấp giọng nói.

Thiên Nhất Tuyết vỗ trán, cá giận nói: “Ngô Vũ tên hỗn trướng kia, trốn đi thì có ích lợi gì, ngược lại càng khiến cho người ta càng thêm hoài nghi! Trờ về nói cho thành chủ của các người, để hắn giải thích rõ ràng với những người cầu thân đến từ các quốc gia là Đại tiểu thư không phải là nửa hoạt tử nhân.”

“Vâng.” Người quỳ trên mặt đất nói.

“Đại hộ pháp, không xong rồi, những người cầu thân đến từ các quốc gia đã xông vào đánh nhau với thị vệ trong phủ Thành chủ rồi.” Lại thêm một người tiến vào bẩm báo tin tức về phủ Thành chủ.

Thiên Nhất Tuyết nghe vậy, rốt cuộc không thể ngồi yên được nữa: “Triệu Trầm, sai người canh chừng Tư Không Tiêm Vụ.” Hắn phân phó xong, lập tức vội vàng đi khỏi Thiên Thánh Cung, đi ra khỏi cấm địa hướng về phái phủ Thành chủ.

Trong phòng thuốc, Thanh Linh thành công vận công phá tan huyết đạo bị phong bế trên người, vừa được đến tự do, nàng cách không đánh một chiêu đánh vỡ nóc nhà rồi phi thân ra ngoài.

Khi nàng rơi xuống trên mặt đất, lập tức có vô số người mặc lục y xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Đại Náo Phủ Thành Chủ.

Mấy lục y nhân canh giữ bên ngoài được phòng thấy Thanh Linh trốn thoát, tay lẫn lẫn cầm binh khí nhìn chằm chằm nàng.

Thanh Linh nhìn về được phòng, nhếch môi cười, Thiên Nhất Tuyết muốn luyện hóa nàng thành Hoạt tử nhân? Để xem ai luyện hóa ai?

Thiên Nhất Tuyết, chuyện này nàng nhớ kĩ.

Mất lộ tia hung quang quét qua mấy người lục y nhân, nàng cười yếu ớt không một tia sợ hãi. Nàng vừa luyện xong Phất thủ Thiên Diệp cùng Tàn Hồng kiếm pháp, còn chưa kịp xem uy lực thế nào, vừa đúng có đám người này thử chút công phu mới.

“Đem Diệp Đàm quay trở lại được phòng.” Triệu Trầm lạnh giọng nói.

Lục y nhân vây quanh người Thanh Linh nhận mệnh, toàn bộ cầm kiếm đâm thẳng về phía nàng.

Bọn họ vẫn chưa đến gần Thanh Linh đột nhiên bị một cỗ chưởng lực vô hình thổi bay.

Thanh Linh nhìn hai tay của mình, mặt tràn đầy vui mừng, không ngờ nàng mới chỉ ra hai tầng công lực mà đã có thể đánh ngã một đám người.

Những người này vốn dĩ không phải Hoạt tử nhân, ngã trên đất, mọi người ai cũng rên rỉ đầy đau đớn.

Nàng không có tâm trí cùng bọn họ dây dưa liền phi thân chạy trước, chân đạp qua mặt bọn họ, còn ác ý nhún một cái. Những người đó ngã trên đất vốn đau không nói nổi, lại bị nàng nhấn tâm đạp thêm phát nữa, nửa cái mạng coi như mất.

“Đi bắt Diệp Đàm!!!!” Triệu Trầm dẫn người đuổi theo Thanh Linh.

Thanh Linh đứng dưới một thân cây, mặt đất bao phủ bởi một tầng lá khô. Nàng tư thái thong dong, phất tay một cái, từng mảnh lá cây bay lên. Lạc diệp (lá khô) bay múa tựa hồ diệp, cuốn quanh thân nàng, nhảy múa cùng ba ngàn sợi tóc trông như mỹ nhân bước ra từ ảo cảnh.

Ánh mắt nàng trong trẻo, dung nhan thanh tú, phong thái ưu nhã. Nàng cười nhạt một tiếng, tay vung lên, từng mảnh lạc diệp tựa đao phong bay thẳng về phía mấy người đang đuổi theo nàng.

Những người đuổi tới có người bị lạc diệp cắt sâu vào huyệt, có người bị cắm thẳng vào hai mắt, thậm chí có người bị lạc diệp cắt mất đôi tai.

Hai mắt Triệu Trầm bị lạc diệp làm bị thương, lập tức máu từ trong hốc mắt chảy ra, trước mắt bỗng chốc tối sầm xuống nhưng hắn vẫn không quên hạ lệnh, ngón trỏ chỉ thẳng Thanh Linh: “Bắt lấy hắn!!!!”

Phương hướng tay hắn chỉ không phải vị trí của Thanh Linh, thấy vậy nàng cười to, aizz, chó của Thiên Nhất Tuyệt quả nhiên trung thành.

Thủ vệ canh giữ cấm địa khác nghe thấy động tĩnh vội vội vsngf vàng chạy về hướng này, ríu rít xông lên ý đồ muốn bắt lấy nàng.

Đối với võ công bây giờ của Thanh Linh, muốn thoát ra khỏi đám người này quả thật rất dễ dàng, nhưng nàng vẫn chưa quen thuộc cấm địa, vòng tới vòng lui cũng không ra khỏi cấm địa.

“Đi theo ta.” Đột nhiên Tư Không Tiêm Vụ từ đâu xuất hiện nói với nàng.

“Ngươi sẽ không dẫn ta đi thạch thất chứ?” Thanh Linh cảnh giác nhìn nàng, ở thạch thất đợi nhiều ngày người nàng đã mọc meo hết lên rồi. “Nếu như ngươi còn bí kíp võ công muốn ta luyện, đưa luôn ở đây đi.”

Tư Không Tiêm Vụ sùng sốt, lập tức dờ khóc dờ cười. “Ngươi còn muốn bí kíp võ công? Nghĩ hay thật, ta dẫn ngươi ra khỏi cấm địa.”

Ánh mắt Thanh Linh viết rõ hai chữ “hờnghi”, tựa như muốn nói ngươi tốt bụng đến thế sao? Nàng hơi đắn đo một lát, từ lúc gặp Tư Không Tiêm Vụ đến giờ, nàng ta cũng chưa bao giờ tổn thương nàng, mặc dù nàng đề phòng Tư Không Tiêm Vụ nhưng nàng không thể không tin tưởng Tư Không Tiêm Vụ.

Gật đầu một cái liền cùng Tư Không Tiêm Vụ rời khỏi.

“Đại tiểu thư cùng Diệp Đàm ở đó, mau đuổi theo!!!!” có lực y nhân phát hiện ra hai người, vội vàng hét to.

Thanh Linh dừng lại bước chân, xoay người phất tay, đám thị vệ đuổi tới bị một cỗ lực lượng vô hình thổi bay.

Tư Không Tiêm Vụ âm thầm kinh ngạc, Diệp Đàm luyện Phát thủ Thiên Diệp tiến triển thần tốc, người ăn Thánh quả với người không ăn quả nhiên có sự chênh lệch.

Thiên Nhất Tuyệt cười ngửa đi đến Phủ Thành chủ, sau lưng hắn có thủ hạ chạy như điên tới.

Thủ hạ vừa tới trước mặt hắn liền dừng ngựa.

“Đại hộ pháp, Diệp Đàm bỏ trốn, Đại tiểu thư nhìn có vẻ như đã bị người đã thương cũng bỏ trốn cùng Diệp Đàm.” Thủ hạ kia vừa mở miệng liền vội vàng bẩm báo, đem chuyện vừa xảy ra trong cấm địa nói một lượt cho Thiên Nhất Tuyệt.

Thiên Nhất Tuyệt nghe vậy khí huyết công tâm: “Đáng chết!” Tay hắn nắm chặt dây cương, lòng bàn tay bị dây cương cứa ra máu, hắn vậy mà không cảm thấy một tia đau đớn.

Diệp Đàm ăn trộm Thánh quả rồi bỏ trốn, hắn muốn luyện chế Diệp Đàm thành con rối cũng không được, hắn không cam lòng quay đầu ngựa chạy về hướng cấm địa, đột nhiên hắn lại nghĩ tới cái gì: “Ngươi nói Đại tiểu thư cùng chạy trốn với Diệp Đàm?”

“Vâng.” Thủ hạ kia trả lời.

Nghe được trả lời, sắc mặt Thiên Nhất Tuyệt đang ủ dột liền tươi tỉnh hẳn lên, khóe môi vẽ ra nụ cười, hắn quay đầu ngựa lại phủ Thành chủ.

Tư Không Tiêm Vụ bị hắn luyện thành bán hoạt tử nhân, vả lại Thành chủ vẫn nằm trong tay hắn, nàng trốn cũng thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Chuyện Diệp Đàm chạy trốn cùng Tư Không Tiêm Vụ tạm thời chưa để ý đến, trước mắt phải giải quyết các quốc gia đến cầu hôn đang náo loạn phủ

Thành chủ cái đả. Hắn phái nhiều nhân thủ đi tìm Diệp Đàm cùng tư Không Tiêm Vụ, còn bản thân quay về phủ Thành chủ.

Trong phủ Thành chủ, các quốc gia cầu thân không thể không khai đao, phong cân hỗn loạn mà đầm máu.

“Tần công tử, thị vệ phủ Thành chủ đông đảo, các quốc gia cầu thân cứ nào loạn như vậy sớm muộn gì cũng bị áp đảo.” Tề Tế Huyền nói.

Tần Liễm nhìn về phía Minh Lục: “An bài một đội nhân mã ở lân cận vào phủ Thành chủ trước.” Hắn sợ dĩ không điều động nhóm người này là chờ đến lúc các quốc gia cầu thân và thị vệ phủ Thành chủ động thủ, chỉ cần động thủ là có thể dễ dàng kết thù.

“Vâng.” Minh Lục rất nhanh biến mất.

“Ta và ngươi cũng nên vào phủ Thành chủ xem náo nhiệt một chút.” Tề Tế Huyền nói.

Tần Liễm gật đầu, đứng dậy cùng Tề Tế Huyền vào phủ.

Ngô Vũ tự núp mình trong phòng, đối mặt với rối loạn ở phủ Thành chủ, hắn lo lắng đi đi lại lại trong phòng.

Tới gần gõ ở phủ Thành chủ đều là người có thân phận tôn quý, có thể đắc tội một hai người nhưng đắc tội người không nên đắc tội, chọc giận cả quốc gia, đến lúc đó các quốc gia vây công Tiêu Dao thành, đối với Tiêu Dao thành là một đại nạn.

Ngô Vũ muốn đàn áp mấy người đó nhưng không dám dấn thương họ.

“Thành chủ, Đại hộ pháp nói ngài phải giải thích rõ ràng với các nước, Đại tiểu thư của chúng ta không phải là bán hoạt tử nhân.” Ngô Vũ phải đại thị vệ hướng Thiên Nhất Tuyệt bẩm báo chuyện phủ Thành chủ.

Đánh cũng đã đánh rồi, còn ra giải thích cái gì nữa! Ngô Vũ càng nghĩ càng cảm thấy phiền.

“Thành chủ, những người đó đã xông vào nội viện.” Ngoài cửa lại có thị vệ bẩm báo.

“Chuyện gì xảy ra? Không phải ngoại viện có bố trí trận pháp sao? Bọn họ còn có thể xông tới?” Ngô Vũ cả kinh.

“Trận pháp giống như đã bị người phá giải.”

Ngô Vũ càng thêm lo lắng đi tới đi lui, trong phủ Thành chủ có nhiều chỗ bố trí trận pháp, làm sao đã bị người khác phá giải rồi hả?

Tin tức Tư Không Tiêm Vụ là bán hoạt tử nhân vừa truyền đi trước, tần Liễm đã sớm phái người vào phủ Thành chủ thăm dò một phen, phát hiện có trận pháp liên âm thâm phá giải.

Bởi vì mới phá giải chưa lâu nên người trong phủ vẫn chưa phát hiện có điều kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Đại Náo Phủ Thành Chủ (2)

Nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng giao tranh, sắc mặt Ngô Vũ trở nên thâm trầm, chuyện này hắn không thể tránh mặt được nữa rồi. Mở cửa phòng đi ra nội viện.

Khắp nơi phủ Thành chủ đều tràn đầy tiếng đánh nhau, Ngô Vũ dùng nội lực đem âm thanh khuếch đại: “Dừng tay!”

Thành chủ rốt cuộc cũng xuất hiện, các quốc gia cầu thân rồi rít dừng tay tụ tập về phía trước.

“Tư Không Hoành, Đại tiểu thư rốt cuộc có phải là bán hoạt tử nhân hay không? Ngươi tốt nhất nên cho chúng ta một câu trả lời hợp lý.” Một người trong số đó đứng dậy nói.

Những người khác cũng vội vàng la hét Tư Không Hoành nên cho một câu trả lời thỏa đáng.

“Các vị bình tĩnh, chớ nóng vội, nghe bản Thành chủ giải thích.” Ngô Vũ bày ra dáng vẻ Thành chủ nói: “Lời đồn đãi bên ngoài nói Đại tiểu thư là bán hoạt tử nhân không có căn cứ, là chuyện giả dối không có thật, các vị không nên tin tưởng.”

Tề Tế Huyền cùng Tần Liễm đi vào phủ Thành chủ lúc này mới bước ra mở miệng: “Thành chủ nói chuyện này là giả, vậy mời Thành chủ đưa ra chứng

có, nói suông như vậy làm sao khiến mọi người tin phục?”

Ngô Vũ nghiêm sắc mặt, tức giận nói: “Lão phu dưới gối độc chi có một nữ nhi Tiêm Vụ, nàng là bảo vật trong lòng lão phu, lão phu làm sao có thể trơ mắt nhìn nàng biến thành bán hoạt tử nhân, tới cuối đời không thể lập gia đình?”

Tần Liễm vốn là thái độ khoan tay đứng xem trò vui, nhưng lúc này Linh Lục lại tới, nói nhỏ vào tai hắn: “Công tử, các huynh đệ chịu trách nhiệm tìm tung tích Diệp công tử ở cấm địa truyền tin đến, Diệp công tử suýt chút nữa bị Thiên Nhất Tuyệt luyện hóa thành Hoạt tử nhân.”

“Hiện tại nàng sao rồi?” Tần Liễm trong nháy mắt căng thẳng, mi tâm hiện rõ vẻ lo âu nồng đậm.

“Diệp công tử chạy được.” Minh Lục nói.

“Nàng đang ở đâu?” Tần Liễm lo lắng hỏi.

“Các huynh đệ vẫn đang đi tìm, rất nhanh chắc chắn sẽ có tin tức truyền tới.”

Mắt Tần Liễm phát ra tia sáng lạnh lẽo bức người, Thiên Nhất Tuyệt, có vẻ như người thực sự không muốn sông nữa!

“Nếu Đại tiểu thư không phải con gái người, chẳng lẽ lòng người vẫn cho nàng là bảo bối?” Tần Liễm đứng trong đám người, một bộ bạch y không gió vẫn bay, ưu nhã quý khí không câu chấp, nhìn thôi cũng đủ làm người thoải mái.

Hắn vốn khinh thường đối phó với Tư Không Hoành, nhưng nghe đến chuyện Thiên Nhất Tuyệt muốn luyện hóa Thanh Linh thành Hoạt tử nhân, hắn giận.

Ngô Vũ là con chó trung thành của Thiên Nhất Tuyệt, hắn giờ phút này không thể làm gì khác ngoài đem tức giận phát tiết lên người Ngô Vũ, tự mình ra tay giải quyết Ngô Vũ. Ngô Vũ giật mình trong lòng, trên mặt vẫn điềm nhiên như không: “Tần công tử nói câu này có ý gì?”

Tần Liễm bí hiểm cười một tiếng, Ngô Vũ chỉ cảm thấy trước mặt bạch quang chợt lóe, một hội cuồng phong thoáng qua, “xoẹt” một tiếng, mặt nạ da người trên mặt Ngô Vũ bị kéo xuống.

Da mặt bị xé chỉ trong chớp mắt, trong lòng Ngô Vũ một chút chuẩn bị cũng không có, đầu óc trong nháy mắt trống không, không biết nên ứng đối chuyện vừa xảy ra thế nào, trong lúc nhất thời sững sờ đứng im một chỗ.

Mọi người thấy khuôn mặt của nam tử trẻ tuổi dưới khuôn mặt Tư Không Hoành, kinh ngạc trừng lớn hai mắt. Bọn họ rất nhanh đã phản ứng kịp, đây vốn là dịch dung, Tư Không Thành chủ này là giả mạo.

“Các vị, nghe lão phu giải thích một chút.” Ngô Vũ sau khi lấy lại tinh thần vội vàng cất tiếng.

“Thành chủ quả nhiên là cái lão hoàn đồng.” Tần Liễm không ngần ngại không ngại nói.

Chính là người này đã xé mặt nạ của hắn, Ngô Vũ ác độc nhìn chăm chăm gò mà Tần Liễm.

“Thành chủ là giả, chuyện chọn rể cũng là giả?” Tề Tế Huyền lạnh lùng nói.

Những người khác đều có cảm giác bị người lừa bịp, ánh mắt phần nộ bay thẳng về phía Ngô Vũ.

Tay chân Ngô Vũ lạnh lẽo: “các vị, bản Thành chủ...”

“Đồ giả mạo cũng muốn xưng là bản Thành chủ? Tây Yển Dương Vương trong đám người cất to tiếng mắng: “Ai cho người mạo danh Thành chủ? Thành chủ chân chính hiện giờ đang ở đâu?”

Ngô Vũ thấy sự tình bại lộ không có cách nào giấu diếm được nữa liền xoay người chạy, Tần Liễm làm sao có thể để cho hắn dễ dàng chạy trốn? Hắn đuổi theo, đánh một chưởng trúng lưng Ngô Vũ.

Ngô Vũ trực giác phía sau có nguy hiểm, quay người, song chưởng tiến lên, lại vẫn không đỡ được chưởng lực bá đạo của Tần Liễm, hắn bị đánh bay ra ngoài, miệng phun một ngụm máu.

Tề Tế Huyền dẫm chân lên ngực hắn hỏi hắn vì sao giả mạo Thành chủ? Thành chủ chân chính hiện giờ đang ở đâu? Bất luận Tề Tế Huyền ép hỏi thế nào, Ngô Vũ cũng không nói ai là người chỉ điểm mình giả mạo thành Thành chủ, cũng không biết rõ tung tích của vị Thành chủ Tư Không Hoành.

Tề Tế Huyền tức giận, đánh hắn mấy quyền: “Nếu không có người chỉ điểm người giả mạo Thành chủ, sao người lại giết Hoàng muội của ta? Mạng cho nhà người, bản hoàng tử hiện tại muốn phân thân người?”

“Đợi chút, Tam công chúa rõ ràng là do Thái tử Bắc Phiêu giết, tại sao lại nói ta giết nàng?” Ngô Vũ ngẩng đầu phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Phu Quân, Chàng Cắn Ta Đau

“Người thật biết giả biện.” Tề Tề Huyền cười lạnh lẽo, trừ người Tiêu Dao Thành ra, còn có ai có khả năng ra tay với khách quý trong Mê Dao Cung chứ?

“Mượn chiêu thân dụ ta tới Tiêu Dao Thành là ý của ai? Cuối cùng thì Thành chủ đang ở đâu?” Tây Yên Dương Vương tiến lên nói: “Nếu như người nói ra, Bản vương sẽ bảo toàn mạng nhỏ cho người.”

Ngô Vũ hừ một tiếng, không định mở miệng nói gì.

Tần Liễm khẽ cười một tiếng, điểm huyết đạo của Ngô Vũ khiến cho hắn không thể cử động: “Đại hoàng tử, mượn kiếm dùng một chút.” Hắn nói với Tề Tề Huyền.

Tề Tề Huyền tháo bội kiếm xuống ném cho hắn, sau đó đứng sang một bên.

Ngô Vũ chỉ thấy Tần Liễm mặc bạch y trắng như tuyết thân nhiên đi tới, dáng vẻ ưu nhã thông dong, cảnh đẹp ý vui, một người nam tử giống như tranh vẽ vốn dĩ không nên động vào máu tanh. Nhưng khi hắn cầm theo kiếm đi về phía hắn, hắn cảm nhận được sát khí âm lãnh từ trên người đối phương tỏa ra.

Tần Liễm không có nói nhiều thêm câu nào, dùng kiếm chậm rãi đẩy y phục của Ngô Vũ ra, lộ ra lồng ngực.

Mũi kiếm chạy dọc trên ngực của Ngô Vũ, hàn ý của kiếm ngấm vào da thịt, thấm vào trong xương tủy. Hắn bắt đầu cảm thấy sợ hãi, hắn muốn chạy trốn nhưng mà cơ thể không thể cử động được “Người..... Rốt cuộc người muốn làm gì..... Á” Hắn đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tần Liễm lấy kiếm chém đứt một cây xương sườn của Ngô Vũ, tiếp theo sò sò rút cây xương sườn kia từ trong thân thể của hắn ta ra, máu từ trong lồng ngực của Ngô Vũ phun ra như suối.

Động tác của hắn không nhanh không chậm, vô cùng ưu nhã, lại khiến cho Ngô Vũ cảm giác mình giống như cá đang nằm trên thớt, bị người ta tước từng miếng thịt, nhận hết đau đớn nhưng không thể phản kháng. Cảm giác được mùi vị của cái chết, lúc nào cũng luôn phải chịu đựng sự dày vò.

Cây xương sườn kia bị Tần Liễm tàn nhẫn vứt trên mặt đất, nhưng người vây xem khác nhìn thấy vậy, ánh mắt lập tức đại ra, một nam tử đẹp giống như tranh vẽ thế kia vậy mà có thể làm ra chuyện tàn nhẫn mà khiến cho người khác có cảm giác màn này cảnh đẹp ý vui thật đúng là hiếm thấy.

“Người nào sai người giả mạo Thành chủ?” Tần Liễm dùng giọng nói bình thường hỏi, mũi kiếm lại từng chút từng chút một lướt trên ngực của Ngô Vũ: “Bản tướng không muốn nghe nói nhảm.”

“Chính là.....” Ngô Vũ còn đang giãy giụa việc mình có nên nói thật ra hay không.

“Không nói?” Tần Liễm hí mắt cười: “Người nói xem kiếm tiếp theo nên chọn cây xương sườn nào thì được đây?” Giọng điệu của hắn ra vẻ như đang hỏi ý kiến, nhưng cơ hồ là khi vừa nói xong thì lại rút một cây xương sườn từ trên người Ngô Vũ ra.

Tiếng kêu thảm thiết của Ngô Vũ vang vọng cả đất trời, tiếng kêu thảm thiết kia khiến cho người nghe sồn tóc gáy: “Chính là Đại hộ pháp.” Ngô Vũ cắn răng nói, Phủ Thành chủ xây ra chuyện, Thiên Nhất Tuyệt Tuyệt chậm chạp không có tới, trong lòng hắn đã sớm bất mãn. Hiện tại hắn sắp bị tên ma quỷ Tần Liễm này tra tấn chết rồi, vậy mà Thiên Nhất Tuyệt Tuyệt còn chưa xuất hiện. Nếu như Thiên Nhất Tuyệt Tuyệt đã bắt nhand, vậy cũng đừng có trách hắn bất nghĩa mà phản bội Thiên Nhất Tuyệt.

Một trận gió lạnh thổi qua, khiến cho Ngô Vũ thiếu chút nữa không thể mở mắt ra được.

Thiên Nhất Tuyệt vẫn là tới chậm một bước, Ngô Vũ không chịu được tra tấn mà khai hắn ra ngoài: “Cũng dám giả mạo Thành chủ, còn vu hãm Bản hộ pháp, đáng chết.” Ngô Vũ đã phản bội hắn, vậy hắn không cần thiết phải giữ lại tính mạng cho Ngô Vũ.

Hắn ra tay muốn lấy mạng của Ngô Vũ, Tần Liễm đưa tay ngăn lại: “Đại hộ pháp muốn giết người diệt khẩu sao?” Tần Liễm lạnh giọng nói.

Ngô Vũ nhìn thấy Thiên Nhất Tuyệt muốn động thủ giết mình, sợ tới mức vội vàng bật thốt lên nói: “Chính là Đại hộ pháp bảo ta giả mạo Thành chủ, giết Công chúa Đại Khánh rồi giả họa cho Thái tử Bắc Phiêu cũng là ý của hắn, tất cả mọi chuyện đều có ý của Đại hộ pháp, ta cũng là bị ép buộc, các người muốn tính sổ thì tìm hắn tính đi, tất cả không có liên quan đến ta.”

Hắn không muốn chết, nhưng Thiên Nhất Tuyệt muốn để hắn chết, vì vậy bắt buộc hắn phải nói ra những việc này, khiến cho Thiên Nhất Tuyệt bị những người này cuốn lấy. Chỉ cần Thiên Nhất Tuyệt bị những người này chế trụ, hắn có lẽ còn có một con đường sống.

Lời Ngô Vũ nói quả nhiên khiến cho mọi người đồng loạt dời ánh mắt phần nộ sang Thiên Nhất Tuyệt.

“Các vị, đừng nghe hắn nói hươu nói vượn, Bản hộ pháp cũng vẫn luôn bị hắn lừa gạt, cho tới bây giờ mới biết được hắn giả mạo Thành chủ.” Thiên

Nhất Tuyệt nói giải thích.

“Hắn nói hươu nói vượn, vậy người có thể lấy chứng cứ ra chứng minh.” Trong đám người, có một người tức giận nói.

“Chiêu thân là giả, ngay cả Thành chủ cũng là giả, Tiêu Dao Thành của các người quả thực là đang chơi chúng ta.” Lại thêm một người bắt mẫn nói.

“.....”

Nhất thời, những giọng nói chất vấn vang đầy bên tai của Thiên Nhất Tuyệt. Thiên Nhất Tuyệt không muốn đắc tội những người đến cầu thân từ các quốc gia, một mực chắc chắn chính mình không biết gì cả.

Tần Liễm nghe thấy tiếng cãi vã ồn ào, mày khẽ nhíu lại, lẳng lặng đứng một bên.

Minh Lục đi tới thấp giọng nói với hắn: “Công tử, đã tìm được Diệp công tử rồi.” Sau đó lại nói cho hắn chỗ của Thanh Linh.

Mắt Tần Liễm lập tức tỏa sáng, giống như làn gió chạy thẳng ra khỏi phủ Thành chủ. Hắn nhớ nàng muốn chết, đã biết tung tích của nàng rồi, hắn một khắc cũng không nhịn được, trực tiếp chạy đi tìm người.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Chương 97.2

Về phần Thiên Nhất Tuyệt, muốn giải quyết hắn, tạm thời cũng không vội, nơi này còn có Tề Tề Huyền, hắn vẫn nên đi nhìn nha đầu kia trước đã rồi nói.

Sau Thanh Linh và Tư Không Tiêm Vụ đi ra cấm địa, ngoài ý muốn đụng phải Minh Tử và những ám vệ khác của Tần Liễm.

Minh Tử nhìn thấy nàng, thì vẫn luôn lải nhải ở bên tai nàng bên tai việc Tần Liễm nhớ nàng như thế nào, còn có chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay ở ngoài cấm địa cũng thuận tiện nói cho nàng biết luôn. Từ trong miệng của Minh Tử nàng biết được chuyện Tư Không Tiêm Vụ là bán hoạt tử nhân, cả đời không thể lấy phu quân.

Mới vừa đi ra khỏi cách cấm địa không xa, nàng lập tức nhìn thấy được không ít người dân trong thành đang vội vàng chạy đến Thánh Miếu.

Thánh Miếu này có miệng giếng, lần trước Thanh Linh chính là từ miệng giếng của Thánh Miếu này đi vào Thánh Địa.

Thanh Linh thuận tay tóm lấy một người qua đường đang từ Thánh Miếu đi ra, tò mò hỏi: “Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao? Sao lại có nhiều người chạy đến thánh miếu như vậy?”

Tư Không Tiêm Vụ lo lắng người qua đường nhận ra nàng là Đại tiểu thư, nghiêng mặt sang một bên không cho người qua đường nhìn thấy.

Người qua đường là một nam tử trẻ tuổi, bị Thanh Linh tóm lấy khiến cho hắn hoảng sợ, sau đó nói cho nàng biết việc hôm nay Thánh Miếu phát Thánh Dược. Còn bảo nàng nhanh đến Thánh Miếu lấy Thánh Dược, chậm chân sẽ không còn.

“A.” Bỗng nhiên nam tử hét lên: “Thánh Dược ta muốn lấy về cho cha ta đâu rồi? Rớt đâu rồi?” Hắn cúi người tìm khắp nơi, cuối cùng không tìm được nên rời đi.

Thanh Linh cúi mắt, nhìn thấy một viên thuốc nằm ở bên gầy của mình. Nàng cúi người nhặt lên, vừa đặt lên mũi nghe, kinh ngạc phát hiện viên thuốc này tỏa ra một mùi hương quen thuộc giống y mùi mà nàng ngửi được ở trong phòng thuốc. Mà mùi thuốc trong phòng thuốc kia, đúng là mùi thuốc bí dược dùng để luyện chế hoạt tử nhân.

“Người qua đây nghe thử xem, có gì không đúng không.” Nàng đưa thuốc cho Tư Không Tiêm Vụ.

Tư Không Tiêm Vụ tiếp nhận viên thuốc ngửi ngửi, không phát hiện ra vấn đề gì cả: “Không có gì sai cả.”

“Không mùi trong viên thuốc này giống với của mùi bí dược.” Thanh Linh nói, từ trước đến nay nàng luôn miễn cảm với mùi thuốc, nàng bẻ đôi viên thuốc ra, lại để cho Tư Không Tiêm Vụ ngửi thử.

Lần này Tư Không Tiêm Vụ cũng nghe ra được vị thuốc không đúng: “Thiên Nhất Tuyệt thật sự bị điên rồi, hắn vậy mà muốn biến người trong thành trở thành hoạt tử nhân.”

Thấy Thanh Linh không hiểu mà nhìn mình, nên nàng tiếp tục giải thích nói: “Bên trong Thánh Dược lại bỏ vào bí dược, ăn nhiều bí dược trong một thời gian dài thì không cần luyện chế cũng có thể biến thành hoạt tử nhân (con rối).”

Vì lợi ích của bản thân, còn muốn biến người trong thành người thành hoạt tử nhân, Thiên Nhất Tuyệt đúng là đủ tàn nhẫn.

“Diệp công tử, Tiêm Vụ có một chuyện muốn nhờ.” Tư Không Tiêm Vụ đột nhiên nói, mặc dù đã biết Diệp Đàm là nữ tử, nhưng vẫn theo thói quen gọi nàng là Diệp công tử.

“Nói.” Thanh Linh nói.

Tư Không Tiêm Vụ đột nhiên chấp tay cung kính nói: “Tiêm Vụ cầu Diệp công tử có thể ra tay đối phó Thiên Nhất Tuyệt.” Nếu không giết chết Thiên Nhất Tuyệt, sớm muộn gì Tiêu Dao Thành sẽ bị hủy ở trong tay hắn.

“Ngươi cho rằng chỉ dựa vào sức của một mình ta thì có thể đối phó với Thiên Nhất Tuyệt sao?” Thanh Linh hít mắt lại nói.

“Tiêm Vụ tin tưởng chỉ cần Diệp công tử ra tay, Tần công tử cũng sẽ ra tay.” Tư Không Tiêm Vụ nói, sau khi nàng nói cho Tần Liễm biết biện pháp an toàn đi qua rừng Mê Vụ sâm lâm, Tiêu Dao Thành liền có thêm một cỗ thể lực xa lạ không lồ.

Nàng tin tưởng cỗ thể lực xa lạ kia nhất định có quan hệ với Tần Liễm.

Chỉ cần Tần Liễm ra tay, thì chuyện đối phó với Thiên Nhất Tuyệt sẽ có phần thắng lớn hơn.

Thanh Linh đột nhiên cười lạnh lùng: “Tư Không Tiêm Vụ, ta ăn Thánh Quả ngươi không chỉ có không có giết ta, ngược lại đưa cho ta bí kíp võ công vì chính là để ta ra tay đối phó với Thiên Nhất Tuyệt đi? A, quả thật nên nói, ngươi là vì khiến cho Tần Liễm ra tay đối phó với Thiên Nhất Tuyệt.” Nàng ăn Thánh Quả, Thiên Nhất Tuyệt nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, cuối cùng Tần Liễm sẽ vì nàng mà đối nghịch với Thiên Nhất Tuyệt.

“Có câu tích thủy chi ân đương dừng tuyền tương báo (*), ngươi có việc muốn nhờ, ta nhất định sẽ đáp ứng ngươi. Nhưng ngươi lại tính kế ta, mà ta ghét nhất bị người khác tính kế.” Cho nên khi Tư Không Tiêm Vụ thỉnh cầu, nàng cũng không dễ dàng nói đồng ý.

(*): Tích thủy chi ân, dừng tuyền tương báo: ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp.

“Có loại tâm tư này, là ta không đúng, ta ở đây hướng ngươi bồi tội.” Bỗng nhiên, Tư Không Tiêm Vụ quỳ xuống trước mặt Thanh Linh: “Cầu Diệp công tử đồng ý ra tay đối phó với Thiên Nhất Tuyệt.”

Vì Tiêu Dao Thành mà nàng ta có thể quỳ xuống, trong lòng Thanh Linh thật sự có chút xúc động, nhưng trên mặt lại rất bình tĩnh.

“Diệp công tử, ngươi muốn thế nào mới bằng lòng đáp ứng?” Tư Không Tiêm Vụ nóng nảy nói.

“Ra tay có thể, thậm chí muốn mạng của Thiên Nhất Tuyệt cũng có thể, nhưng à.....” Thanh Linh ngừng một lát, lòng của Tư Không Tiêm Vụ căng thẳng.

“Nhưng là một khi ta ra tay bắt được Thiên Nhất Tuyệt thì Tiêu Dao Thành nhất định phải là của ta.” Khi nàng nói ra lời này, ánh mắt mang theo ánh sáng tự tin, hai mắt lấp lánh, đoạt mất ánh sáng của mặt trăng (Mặt trời mặt trăng)

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Chương 97.3

“Chỉ cần ngươi bắt được Thiên Nhất Tuyệt, đoạt được Thành Chủ Lệnh trong tay của Thiên Nhất Tuyệt, đối xử tử tế với bá tánh trong thành thì Thành chủ của Tiêu Dao Thành chính là Diệp công tử, mà Tư Không Tiêm Vụ cũng nguyện cả đời đi theo làm tùy tùng cho ngươi.” Tư Không Tiêm Vụ trình trọng nói.

“Ngươi lại dễ dàng đáp ứng như vậy sao?” Thanh Linh sững sốt một chút, nàng biết được người có Thành Chủ Lệnh thì chính là chúa tể của Tiêu Dao Thành.

Nhưng nàng không phải là người của Tiêu Dao Thành, mặc dù có Thành Chủ Lệnh, người khác cũng sẽ mãnh liệt phản đối nàng trở thành Thành chủ, nhưng nếu như có Tư Không Tiêm Vụ duy trì nàng, tình hình tất nhiên sẽ khác.

“Chỉ cần ngươi có thể đối xử tử tế với người dân trong thành thì ta nhất định sẽ giúp ngươi một tay.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

“Ta mơ ước vị trí Thành chủ của phụ thân ngươi, ngươi còn có thể nói với ta như vậy, ta rất bất ngờ.” Thanh Linh vẫn không thể tin tưởng vào lời nói của nàng ta.

“Diệp công tử có điều không biết, phụ thân ta sớm đã bị bệnh nặng, mặc dù không có rơi vào trong tay của Thiên Nhất Tuyệt, ngày đại nạn (Ý là chết ấy) cũng không xa.

Huyết mạch Tư Không gia đời đời đều là con một, ta lại trở thành nửa hoạt tử nhân, không thể sinh con dục cái, vị trí Thành chủ thuộc về Tư Không gia cho tới ngày hôm nay sớm hay muộn gì cũng phải thay người.

Không nói đến thế lực của Tiêu Dao Thành bị Thiên Nhất Tuyệt khống chế, khó đối phó, võ công của hắn lại cao thâm khó dò, muốn đối phó với hắn, sợ là không có một ai trong Tiêu Dao Thành là đối thủ của hắn.” Cho nên sau khi Diệp Đàm ăn Thánh Quả, nàng đã không muốn giết Diệp Đàm, ngược lại đưa Tàn Hồng kiểm pháp và Phát Thủ Thiên Diệp chỉ có thành chủ mới có thể luyện cho Diệp Đàm, hi vọng sau Diệp Đàm luyện thành công, nàng có thể lợi dụng Diệp Đàm cùng với Tàn Liễm tới đối phó với Thiên Nhất Tuyệt.

“Ta tin người lần này.” Thanh Linh nói, dù sao bút trưởng Thiên Nhất Tuyệt muốn luyện nàng thành hoạt tử nhân kia, sớm hay muộn gì nàng cũng phải tính sổ. Nếu như Tư Không Tiêm Vụ nói như vậy, nàng không ngại thuận nước đẩy thuyền, đáp ứng.

“Ta thật sự tò mò, rốt cục chuyện chiêu thân của Tiêu Dao Thành là ý của Thành chủ hay là ý của Thiên Nhất Tuyệt?” Thanh Linh bỗng nhiên nói.

“Phụ thân ta bệnh nặng, khi ông nhận ra dã tâm của Thiên Nhất Tuyệt, thì Thiên Nhất Tuyệt đã không thoát khỏi sự khống chế của ông rồi, cho nên phải mượn lực lượng từ bên ngoài để loại bỏ Thiên Nhất Tuyệt, nên phái tâm phúc đưa thiệp mời chiêu thân đến các quốc gia.” Cho nên mới có chuyện Tiêu Dao Thành phát thiệp mời chiêu thân tới các quốc gia.

Sau khi Thiên Nhất Tuyệt biết tin lạo tức giận dữ, rốt cuộc không nhận được động thủ muốn hoàn toàn khống chế Tư Không Hoành, còn âm thầm luyện Tư Không Tiêm Vụ thành nửa hoạt tử nhân.

Còn nhân cơ hội người đến cầu thân từ các quốc gia ở Tiêu Dao Thành, âm thầm gian lận, sai người giả làm người đến cầu thân từ các quốc gia rồi gây chuyện khiếm các nước kết thù.

Người ăn nhiều bị dùng để luyện chế hoạt tử nhân của Tiêu Dao Thành, hơn nữa trong thời gian dài, không cần luyện chế cũng có thể biến thành hoạt tử nhân. Cho nên việc cấp bách trước mắt, chính là phải hủy diệt nhóm thánh dược còn chưa có tới kịp chia cho người dân trong thành.

Thanh Linh và Tư Không Tiêm Vụ xâm nhập vào trong Thánh Miếu, thị vệ trong cấm địa nhìn thấy hai người vốn đã đào tẩu lại hiện thân, mừng như điên, tiến lên muốn bắt lấy hai người.

Nhưng bọn họ chưa lại gần các nàng thì đã bị một cỗ lực lượng vô hình đánh cho bị thương.

Hai người xâm nhập vào Thánh Miếu, khí thế khiếp người, không thể ngăn cản. Hủy toàn bộ Thánh Dược mà Thánh Miếu sắp chia cho người dân trong thành.

“Thánh Dược mà Đại hộ pháp Thiên Nhất Tuyệt cho các ngươi, là bị dùng để luyện chế hoạt tử nhân, không muốn biến thành hoạt tử nhân thì đừng có ăn.” Thanh Linh nói xong, liền cùng Tư Không Tiêm Vụ giống như con gió biến mất trong Thánh Miếu.

Thanh Linh lưu lại lời nói kia, khiến cho đám người ở đây xao động.

Mặc dù người bảo vệ Thành Chủ Lệnh được người dân trong thành yêu mến, nhưng nếu như không biết gì mà bị người ta thao túng biến thành con rối thì trong lòng bọn họ chính là một ngàn vạn không muốn.

“Các hương thân, Đại tiểu thư cấu kết với người ngoài trộm lấy Thánh Quả, hiện giờ còn hủy đi Thánh Dược, nàng không xứng làm Đại tiểu thư của chúng ta. Nàng là một tội nhân, mọi người ngàn vạn lần đừng tin lời người họ nói.” Một người thị vệ cao giọng nói.

Từ trước đến nay người dân trong thành luôn kính trọng Đại hộ pháp nhất nên sẽ không hoài nghi, bọn họ không muốn tin Thiên Nhất Tuyệt để người phát Thánh Dược giả cho bọn hắn.

Cho nên lúc này nghe thấy thị vệ của cấm địa nói như vậy, ồn ào đồng ý với là lời Thanh Linh nói là giả.

Ở trong phủ Thành chủ Thiên Nhất Tuyệt bị người đến cầu thân từ các quốc gia vây quanh, muốn đòi hắn công đạo. Thiên Nhất Tuyệt vất vả dùng tài ăn nói của mình luôn miệng nói là hắn là không biết gì cả, nhưng những người này căn bản không nghe lọt tai, như cũ mồm năm miệng mười ồn ào ở bên tai hắn.

“Đại hộ pháp, có người gây chuyện ở Thánh Miếu, hủy hoại Thánh Dược.” Một thủ hạ của Thiên Nhất Tuyệt lớn tiếng nói, hắn không dám nói ra trước mặt mọi người là Tư Không Tiêm Vụ chính là người gây chuyện, đồ phải đưa tới càng nhiều phiền toái hơn.

Loạt thuốc kia không dễ gì có thể luyện chế được nên Thiên Nhất Tuyệt vừa nghe xong, cuối cùng mặc kệ những người này ồn ào, rời khỏi phủ Thành chủ, tự mình đi Thánh Miếu xem.

Trên đường, thủ hạ của hắn nói người hủy Thánh Dược là Đại tiểu thư và Diệp Đàm: “Truyền lệnh xuống, toàn lực đuổi bắt Diệp Đàm và Tư Không Tiêm Vụ.” Thiên Nhất Tuyệt tức giận nói, sau đó nhanh chân chạy đến Thánh Miếu.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Chương 97.4

Thanh Linh mới vừa thoát khỏi người của Thánh Miếu đuổi theo mình, vừa ngược mắt lên, một bóng dáng màu trắng đột nhiên đập vào mắt.

Chỉ thấy Tần Liễm mặc một bộ bạch y bay bay, như một làn khói nhẹ nhàng bay tới.

Nhiều ngày không nhìn thấy hắn, nàng rất nhớ hắn. Giờ phút này nhìn thấy hắn, nàng vừa vui vừa hoảng loạn.

Đột nhiên, nàng nhớ tới hình như đã lâu rồi mình chưa có tắm rửa, tóc cũng rối giống ổ gà rồi.

Nữ tử ở trước mặt nam tử mà mình âu yếm, luôn hy vọng đối phương nhìn thấy đều là đáng vẻ xinh đẹp của mình.

Nàng đã nhiều ngày chưa tắm rửa như vậy, sau khi ra khỏi cấm địa cũng chưa kịp tìm một chỗ để rửa mặt chải đầu, nàng ngửi ngửi y phục trên người mình trên, oa, mùi vị ngay cả chính nàng ngửi thấy cũng cảm thấy ghét bỏ.

Mắt thấy Tần Liễm sắp đi tới gần, lúc sắp đi đến trước mặt nàng, nàng hét lên: “Chàng đừng tới đây.” Nàng không muốn để cho hắn ngửi thấy mùi thúi trên người của nàng.

Giờ phút này Tần Liễm vừa nhìn thấy nàng, hận không thể lập tức ôm nàng vào trong lòng, làm sao có thể nghe lời nàng mà dừng đi qua chứ?

Phát hiện Tần Liễm không để ý tới nàng, nàng giống hải tặc làm chuyện xấu, xoay người chạy, vừa chạy vừa kêu hắn không được lại đây.

“Nàng chạy cái gì? Quay lại đây cho ta!” Tần Liễm nói, hắn có đáng sợ như vậy sao? Vừa thấy hắn liền trốn.

Vốn dĩ trong lòng đều là nỗi nhớ đầy ắp đối với nàng, nhưng nhìn thấy nàng vừa thấy mình liền chạy, hắn vừa buồn bực vừa bực bội. Thật muốn bắt nha đầu này tới hung hăng trừng phạt một chút.

“Ta đã lâu không tắm rửa rồi, chàng không được qua đây.”

Nghe được lý do nàng chạy trốn, hắn lập tức cười khở, đuổi theo nàng, sau khi bắt được nàng, trực tiếp xách nàng lên rồi đi vào trong rừng sâu.

“Chàng đừng xách ta mà, ta tự mình đi.” Bị người xách rất mất mặt nha, còn may gần đây không có ai nhìn thấy.

“Tự đi? Nàng lại muốn chạy đi đâu?” Hắn thả nàng xuống, đặt nàng ở trên một cây đại thụ, đề lên, một phát ngậm lấy miệng nhỏ của nàng.

Đầu lưỡi cứng rắn xâm nhập miệng nàng, giống như muốn trừng phạt nàng, hắn ở bên trong càn quét lung tung. Đồng thời lại giống như muốn dùng cách này để nói cho nàng biết, hắn vô cùng nhớ nàng.

Mùi vị tốt đẹp trong miệng nàng làm hắn mê muội, thế cho nên khiến cho hắn mất đi lý trí, sa vào trong đó, thật lâu cũng không thể tự thoát ra được.

Dưới sự cuồng hôn của hắn, thân mình của nàng đã sớm đã mềm oặt, ngay cả đứng cũng không vững. Bàn tay to của hắn ở lúc thân mình của nàng mềm xuống liền dõng xuống bên eo nàng, gắt gao ôm chặt. Nàng vô lực vòng hai tay lên trên cổ hắn, thỉnh thoảng đáp lại hắn, dung túng hắn càn quấy với nàng.

Hắn cuồng dã hôn dần dần trở nên ôn nhu, nàng mở mắt to ngập nước, dựa vào bàn năng đi hôn hắn, đáp lại hắn.

Nhiều ngày không gặp, nàng cũng thật sự rất nhớ hắn, thật muốn coi hắn thành trái cây mà ăn sạch. Trên thực tế, nàng bị hôn đến đầu óc trống rỗng, không chút nghĩ ngợi liền giống như đang ăn trái cây mà cắn xuống.

Đột nhiên bị nàng cắn một cái, hắn kêu lên một tiếng. Nha đầu này lá gan lớn rồi, lại dám cắn hắn!

Bàn tay to để ở bên hông nàng dùng sức bóp một cái tượng trưng cho trừng phạt, nàng cảm giác eo sắp cắt đứt, đau đến hai mắt chảy ra nước mắt.

Không biết qua bao lâu, mãi đến khi nàng không chịu nổi hắn đòi lấy nữa thì hắn mới kết thúc nụ hôn dài kia: “Còn dám lại vừa nhìn thấy ta liền chạy hay không hả?” Giọng nói trầm thấp của hắn vang lên ở bên tai nàng, há miệng cắn một cái lên vành tai oánh nhuận của nàng.

“Đau. ....” Người này lại dám dùng sức cắn, nàng cúi mắt nhìn cần cổ trắng như ngọc của hắn, cũng rất muốn há miệng cắn xuống, trả thù một chút. Chỉ là, nàng có lòng này nhưng lại không gan đó.

Hắn còn chưa nhả ra, cắn càng dùng sức hơn.

Nàng kêu lên đau đớn, hắn không dao động, xem ra là phải sử dụng đòn sát thủ: “Phu quân, chàng cắn ta đau.” Một tiếng phu quân này, nàng kêu mềm mại dịu dàng, cũng không ngoại lệ nha, lòng người nào đó liền mềm nhũn, còn nhả lỗ tai của nàng ra.

Nàng mừng thầm trong lòng, trên mặt lại bày ra bộ dạng đáng thương hề hề.

“Không đau một chút, nàng sẽ không nhớ kỹ.” Hắn nói, ở trên trán nàng búng một cái.

“Hu hu.” Nàng bày ra biểu tình ủy khuất, lấy tay xoa xoa trán.

“Nàng..... Aiz” Hắn bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng, đối với nàng, mắg không được, đánh lại đau lòng. Hắn hôn lên trán nàng một cái, cuối cùng vẫn nhận mệnh xoa xoa cho nàng.

Nàng nhếch miệng cười, đặt cằm lên trên vai hắn: “Không phải là chạy trốn, ta thật sự là nhiều ngày không tắm rồi, ta sợ mùi thúi trên người mình xông đến chàng.”

“Sợ cái gì, cho dù nàng có rớt vào hố phân, ta cũng sẽ không ghét bỏ nàng, sẽ vớt nàng vớt lên rồi ôm vào trong lòng.” Mặc kệ nàng biến thành dạng gì, hắn vẫn là sẽ đặt nàng trong lòng bàn tay thương nàng yêu nàng nha.

Da mặt của Thanh Linh hung hăng co rút: “.....” Rớt hố phân? Người này không thể nói dễ nghe chút sao.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Ra Tay

Trán Tần Liễm chống đỡ trán Thanh Linh: “Về sau không cho phép nhìn thấy ta liền chạy, có nghe hay không?” Hắn cảnh cáo, hai tay vẫn cố chấp ôm chặt ôm hông nàng.

“Không dám, sau này dù có rơi vào hầm phân, cả người thúi chết cũng không dám chạy trốn khỏi chàng nữa.” Nàng thành thật nói.

Hắn ngẩng đầu khẽ cười một tiếng, bấm một cái trên gương mặt nàng: “Lúc này mới ngoan.”

Mặt bị bấm đau, vỗ vỗ tay hắn, bất mãn nói: “Chàng lúc nào cũng thích bấm mặt ta, mặt sắp bị chàng bấm hư rồi.”

Ánh mắt hắn kì quái nhìn nàng, khẽ cười: “Chỉ với da mặt dày của nàng mà cũng có thể hư được sao?” Giọng điệu tràn ngập khinh bỉ, còn có ý bấm thêm cái nữa.

Nàng ảo não nhấc chân, một cước dẫm lên chân hắn, ngửa đầu nói: “Có cái gì không thể, da mặt ta vẫn rất mỏng.”

Bị nàng giẫm một cước, hắn không tức giận, ngược lại còn vỗ vỗ đỉnh đầu của nàng: “Được rồi, da mặt nàng mỏng nhất.” Hắn cúi đầu, một lần nữa hôn lên môi nàng.

Thanh Linh trộm nghe thấy có tiếng đánh nhau truyền tới, nàng tính mở miệng hỏi hắn có nghe thấy âm thanh gì không nhưng tất cả lời nói bị hắn nuốt hết vào cổ họng.

Nàng giật nhẹ áo hắn, cảnh báo hắn nên dừng lại, kết quả lại xé rách áo, người này cứ nhiên đứng không vững, thân thể hướng nàng ngã xuống, đè ép nàng xuống đất. Tay hắn chống xuống đất, tránh cho nàng bị thương.

Nàng lập tức phản ứng kịp, người này dám giả vờ đứng không vững, khôn kiếp!

Hắn ngẩng đầu, đường cong tinh xảo của chiếc cằm rất mê người, mê hoặc lòng người: “Phu nhân đã nóng lòng như vậy, vì phu sẽ không để nàng thất vọng.” Dứt lời liền cúi đầu hôn nàng.

Nàng vội đem đầu tránh ra chỗ khác, gờ tay che môi hắn: “Chàng có nghe thấy tiếng đánh nhau hay không?”

Hắn bất mãn kéo tay nàng ra, cúi đầu chuẩn xác ngậm lấy môi nàng, thanh âm hàm hồ: “Bọn họ đánh nhau là việc của bọn họ, chúng ta thân thiết là việc của chúng ta.”

“.....” Thanh Linh im lặng, hai mắt nhìn trời.

Hoàn hảo Tần Liễm khắc chế được dục vọng, ép buộc mình dừng lại động tác. Thay nàng khép chặt vạt áo, sau đó hai cánh tay ôm lấy nàng “Phu nhân, chúng ta thành thân nhanh lên được không? Cứ thế này vì phu bị nàng hành hạ chết mất.” Âm thanh hắn khàn khàn: “Hoặc chúng ta động phòng trước.” Phụng mầu của hắn lờ sáng, mang theo cảm dỗ mê người. Hắn rất muốn nàng nhưng lại không nỡ ép buộc nàng.

Nàng lẳng lặng, trong lúc nhất thời không biết phải phản ứng ra sao, hắn cho là nàng đang suy nghĩ, liền im lặng đợi câu trả lời của nàng, thế nào cũng không đoán được nha đầu này vừa mở miệng chính là sát phong cảnh: “Tần Liễm, âm thanh đánh nhau dường như càng ngày càng gần, chúng ta đi xem một chút được không?” Nàng vừa rồi tập trung nghe tiếng đánh nhau, đối với câu hỏi của Tần Liễm lại không lọt tai một chữ.

Tần Liễm ai oán nhìn nàng một cái, vẻ mặt mất mát.

Lòng nàng liền lộp bộp hạ xuống, thầm nói mỹ nhân thế này là thế nào? Mới vừa rồi không phải còn rất tốt sao? Nàng đến gần mặt hắn, khẽ hôn hắn một cái: “Chàng làm sao vậy?” Mỹ nhân đột nhiên có cảm xúc bất mãn, nàng phải hảo hảo trấn an hắn.

Hắn mím mím môi, đứng lên, thuận tay cũng kéo cả nàng lên, tính tình tiểu hài tử bất mãn: “Không có gì, mặc kệ bao lâu, ta cũng sẽ chờ nàng, nàng trốn không thoát khỏi ta đâu.” Hắn sớm muộn gì cũng đem nàng ném vào tân phòng!

“Chàng yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không chạy nữa.” Mặc dù nàng vừa nói cho dù có rơi vào hầm phân, có hun chết hắn, nàng cũng không chạy nữa. Vậy mà mỹ nhân lại quá đa nghi, nàng không thể không mở miệng đảm bảo thêm lần nữa.

Hai người sóng vai ra khỏi cánh rừng, còn chưa hoàn toàn ra khỏi liền có người phát hiện ra hai người.

“Chính hắn hủy diệt thánh dược, chúng ta mau bắt lấy hắn gia cho Đại hộ pháp xử lý.” Bên ngoài bia rừng, dân chúng Tiêu Dao thành một tay cầm dài đòn cùi, tay kia chỉ thẳng vào nàng.

Thanh Linh ở trong rừng nhìn ra liền nhìn thấy ám vệ của Tần Liễm, Tư Không Tiêm Vụ đang cùng đánh nhau cùng dân chúng Tiêu Dao thành.

Có người hô to bắt nàng, nàng liền hiểu đây chính là dân chúng ở lân cận Miếu Thánh đuổi tới.

Một nhóm người chìa dao về phía Thanh Linh, không đợi Thanh Linh ra tay, bạch lăng trong ống tay áo Tần Liễm liền bay ra ngoài đem mấy người kia quét bay. Bọn họ ngã xuống đất, miệng phun máu tươi, không cách nào đứng dậy được.

Vậy mà lại xuất hiện năm người ngoại lệ, bọn hắn mất đi tức giận. Bọn họ dường như không cảm nhận được đau đớn, lần lượt xông lên, lại một lần nữa bị quăng ra xa, dù có quật thế nào cũng không chết.

“Bọn họ là Hoạt tử nhân.” Thanh Linh nhanh chóng khẳng định.

Thiên Nhất Tuyệt cũng đã đến, thấy Tư Không Tiêm Vụ rat ay tàn nhẫn đối với người của hắn liền mở miệng, thanh âm khàn khàn: “Tư Không Tiêm Vụ, ngươi dám phản bội bản hộ pháp, tính mạng của hắn bản hộ pháp tuyệt không lưu lại.” Nghe Thiên Nhất Tuyệt nói, Tư Không Tiêm Vụ liền hiểu đang nói đến Tư Không Hoành.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Ra Tay 2

“Ngươi nên nhớ, chính ngươi là người đã hại chết hắn.” Thiên Nhất Tuyệt lãnh khốc vô tình nói.

Tâm Tư Không Tiêm Vụ trầm xuống, bức bội đến không cách nào hô hấp được, nàng lại bị dân chúng cầm vũ khí vây công đâm chém. Máu nhuộm đỏ lục y thanh nhã, nàng cắn bản không cảm thấy đau, mặc tâm cho bọn họ chém.

Giờ khắc này nàng cỡ nào hi vọng mình là một hoạt tử nhân không có ý thức, như vậy cũng không cần phải thừa nhận nỗi đau sắp mất đi phụ thân.

Tư Không Tiêm Vụ đứng im không phản kháng, Thanh Linh không thể nhìn nổi nữa liền vọt tới bên cạnh đưa nàng sang một bên.

Thiên Nhất Tuyệt âm trầm cười một tiếng, từ trong lồng ngực lấy ra đồ vật tựa như nhạc khí màu tử kim (màu tím ánh vàng).

“Thành chủ lệnh.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

“Thành chủ lệnh là cái gì?” Thanh Linh vừa nghi ngờ hỏi, vừa giáp công đánh nhau với mấy người.

Tư Không Tiêm Vụ còn chưa kịp giải thích, Thiên Nhất Tuyệt liền đem nhạc khí màu tử kim đặt lên môi thổi.

Tiếng âm khí trầm thấp, Tư Không Tiêm Vụ vừa nghe được âm thanh kia, trong nháy mắt ánh mắt thành kính nhìn Thiên Nhất Tuyệt. Thanh Linh một bên đánh nhau không kịp nhìn thấy sự khác thường của nàng.

“Bất Diệt Đàm lại.” Tiếng Thiên Nhất Tuyệt vừa dứt, Tư Không Tiêm Vụ liền ra tay với Thanh Linh.

Không chỉ Tư Không Tiêm Vụ, đến cả các hoạt tử nhân khác cũng nhanh chóng vọt tới gần Thanh Linh.

Thanh Linh hiểu Tư Không Tiêm Vụ có gì đó bất thường, nhất định nguyên nhân do cái tử kim nhạc khí Thiên Nhất Tuyệt vừa thổi kia.

Tần Liễm vẫn đề ý an nguy của Thanh Linh, thấy Tư Không Tiêm Vụ ra tay, bạch lăng trong tay nhanh chóng cuốn Thanh Linh vào vòng lụa, dẫn nàng đến bên cạnh mình.

Sau đó bạch lăng liền hướng Thiên Nhất Tuyệt, hắn không tiếp chiêu, thân hình nhanh chóng lùi ra phía sau.

Có dân chúng đột nhiên tức giận hét to: “Có người bắt kính đối với Đại hộ pháp, chúng ta mau giết hắn!”

Thanh Linh cười to, cất giọng nói: “Các ngươi còn không biết vị Đại hộ pháp tôn kính của các ngươi muốn biến tất cả mọi người thành con rối không có linh hồn, ý thức chứ?”

Thánh được mà các ngươi ăn chính là bí được để luyện chế hoạt tử nhân, các ngươi bị Thiên Nhất Tuyệt lừa còn không biết, lại còn cố gắng bán mạng cho hắn. Chờ hắn biến các ngươi thành hoạt tử nhân, các ngươi cứ chờ bị đoạn tử tuyệt tôn đi!”

Thiên Nhất Tuyệt dừng thối: “Diệp Đàm, ngươi đừng nói bậy!”

Hắn dừng lại, Tư Không Tiêm Vụ trong nháy mắt liền tỉnh táo lại.

Dân chúng trong thành do lòng kính yêu đối với đại hộ pháp của bọn họ mà nhất nhất tin tưởng lời hắn nói.

“Ngươi nói bậy, mọi người mau mau giết hắn!” dân chúng cùng nhau vọt tới.

Bóng dáng Thanh Linh lóe lên, chớp trung một thành dân (dâm chúng trong thành), đem Băng Hồn cắm sâu vào trong ngực hắn.

“Đừng giết huynh đệ của ta!” Một thành dân kinh hô, đoàn kiếm kia còn đâm vào vị trí tử yếu của vị huynh đệ này.

Nhưng người huynh đệ của hắn ngược lại không chết, còn có ý đồ muốn ra tay với Thanh Linh: “Thấy được chưa? Hắn là người đã chết, nếu các ngươi không tin, có thể bắt mạch của hắn, mạch của hắn không hề đập.” Nói xong liền một cước đem người nọ đá bay.

“Huynh đệ của ta mấy ngày trước còn rất tốt cơ mà, hôm nay vừa ăn thánh dược vào liền biến thành như vậy.” Thành dân cả kinh nói.

Dân chúng hôm nay chưa kịp ăn thánh dược liền dừng bước lại, ánh mắt không thể tin được nhìn vị đại hộ pháp đáng kính của bọn họ.

“Các ngươi còn hoài nghi cái gì? Các ngươi không thấy Thành chủ lệnh vốn dĩ nên ở trong tay Thành chủ mà giờ lại trên tay hắn...” Thanh Linh còn chưa dứt lời nói, thanh âm từ nhạc khí kia bất chợt lại vang lên. Tư Không Tiêm Vụ, người dám phản bội bản hộ pháp, đáng chết! Tiếng nói ác độc vang lên trong lòng Thiên Nhất Tuyệt.

Nhạc khí trong tay Thiên Nhất Tuyệt hình như chính là Thành chủ lệnh, nó có thể khống chế mà cũng có thể phá hủy thủ hộ giả Thành chủ. Giờ phút này hắn đang thổi Thành chủ lệnh, tính toán muốn phá hủy Tư Không Tiêm Vụ khiến cho nàng biến mất mãi mãi trên thế gian.

“Thiên Nhất Tuyệt đã tâm bưng bưng, sát hại Thành chủ đoạt Thành chủ lệnh, ngươi như hắn không đáng giá để các ngươi bán mạng.” Thanh Linh lớn tiếng nói.

Thành chủ lệnh từ trước đến giờ đều do Thành chủ cất giữ, nếu Thành chủ còn ở đây, thế nào lại đến phiên Đại hộ pháp cầm Thành chủ lệnh?

Không cần giải thích thêm, các thành dân đã hiểu Thành chủ là do Thiên Nhất Tuyệt hại, bọn họ dần tin tưởng lời Thanh Linh nói là thật. Đại hộ pháp muốn biến tất cả bọn họ thành Hoạt tử nhân, khiến mọi người đoạt tử tuyệt tôn, đây chính là đang phá hủy Tiêu Dao thành!!!!

Các thành dân trở nên giận giữ, họ cầm lại đao kiếm, chỉ hướng Thiên Nhất Tuyệt hét lớn, họ muốn giết tội nhân Thiên Nhất Tuyệt của Tiêu Dao thành!

Thiên Nhất Tuyệt lại thổi Thành chủ lệnh, gương mặt Tư Không Tiêm Vụ dần dần trở nên vặn vẹo, ngã xuống đất lăn lộn, một bộ dạng khổ sở.

Thanh Linh nhìn Tần Liễm một cái, Tần Liễm liền hiểu ý, bạch lăng trong tay liền đánh úp về phía Thiên Nhất Tuyệt.

“Đại hộ pháp.” Thủ hạ của Thiên Nhất Tuyệt – Tống Lượng, giục ngựa chạy tới, hắn nhảy xuống ngựa, hướng Thiên Nhất Tuyệt thi lễ: “Có một nhóm người xông vào phủ Thành chủ, đưa các quốc gia cầu hôn đi, lúc này có lẽ đã ra khỏi thành.”

Thiên Nhất Tuyệt vừa rời khỏi liền phân phó người giám sát phủ Thành chủ, hắn tính toán đợi xử lý xong chuyện thánh dược liền trở về trấn an những người đang tức giận vì bị hắn lừa.

Thiên Nhất Tuyệt giận giữ nói: “Trận pháp trong Mê Vụ Lâm Sâm không vậy khốn bọn họ sao?”

“Người đi cầu hôn lần này đều là người có võ công cao cường, ngài lại không cho chúng thuộc hạ dả thương bọn họ. Thuộc hạ không thể ngăn cản bọn họ, bọn họ dường như biết cách tránh qua mọi trận pháp nên không thể vây giữ bọn họ lại.” Tống Lượng nói.

“Đại hộ pháp, bên ngoài trận pháp còn bày bố trận binh của thất quốc, tướng lĩnh của bọn họ đều nhất trí nói rằng chuyện tuyển phu lần này là giả mạo,, nếu trong ba ngày Đại hộ pháp không cho một câu trả lời thỏa đáng, bọn họ liền...”

“Liên thế nào?” Thiên Nhất Tuyết cau mày nói.

“Đại hộ pháp... phải giao mạng ra, nếu không sẽ phóng hỏa đốt rừng, san bằng Tiêu Dao thành!” Tổng Lược nói.

Nếu thất quốc thật liên hiệp, Tiêu Dao thành tuyệt chống cự không nổi.

Thanh Linh nghi ngờ thân phận đám người này, có thể đem chuyện tuyền phụ ở Tiêu Dao thành lộ ra ngoài, người này không đơn giản!

“Chàng biết người đưa các quốc gia cầu hôn kia là ai không?” Nàng nhỏ giọng hỏi Tần Liễm.

“Là người của ta.” Tần Liễm trả lời.

“Người của chàng?” Thanh Linh kinh ngạc, người này làm sao có thể đem người xâm nhập vào Tiêu Dao thành?

Tướng lĩnh các quốc gia nói nếu không trả lời hợp lý liền phải nộp mệnh của Thiên Nhất Tuyết, nói vậy cùng người này không thoát khỏi liên quan chứ?

Quả thật Tần Liễm giao phó nhân thủ hướng các tướng lĩnh nói ra chuyện tuyền phụ là giả, còn đem tất cả lỗi lớn nhỏ đều quy trên người Thiên Nhất Tuyết, lại sử dụng một chút thủ đoạn để các tướng lĩnh kia tin tưởng.

Các tướng thất quốc mới tức giận đòi người, không thì nộp mạng.

Tần Liễm gật đầu: “Tư Không Tiêm Vụ từng nói cho ta biết cách tránh các trận pháp trong Mê Vụ Lâm sâm”

Người các quốc gia cầu hôn đều bị mạng đi, thất quốc bày binh uy hiếp, bị dân chúng trong thành nhận rõ bộ mặt thật, tâm tư muốn đoạt thiên hạ của Thiên Nhất Tuyết coi như vỡ tan.

Diện mạo Thiên Nhất Tuyết bị vạch trần, thời khắc này liền chống đối hẳn, thời cơ đoạt lòng người này, Thanh Linh liền xuất kích, hướng Thiên Nhất Tuyết giao thủ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Coi Lờ Vi Phu Nói Như Gió Thổi Bên Tai

Thiên Nhất Tuyết thấy Thanh Linh chạy qua: “Bắt lấy Diệp Đàm.” Hắn nói với nhóm thủ hạ của hắn.

Không chỉ có Thanh Linh chạy về phía hắn, Tần Liễm cũng mang theo ám vệ của hắn chạy tới, những người dân trong thành phần nộ kia cũng toàn bộ chạy tới đây, âm ỉ muốn giết hắn - tên tội nhân của Tiêu Dao Thành.

Trong nhất thời, khắp nơi đều hỗn loạn.

Không bao lâu, cuối cùng hộ vệ mà Thiên Nhất Tuyết mang đến cũng không thể ngăn cản mọi người.

“Tất cả đều là một đám người không biết tốt xấu.” Thiên Nhất Tuyết âm trầm nói, lấy Thành Chủ Lệnh ra đặt bên miệng thổi lên. Không bao lâu, bốn phía đều lộ ra hai mắt trống rỗng, những người mặc áo lục có khuôn mặt cứng nhắc, cả người bọn họ đều lộ ra hơi thở tử vong và hắc ám.

“Là người thủ hộ Thành Chủ Lệnh.” Có người dân trong thành cả kinh nói.

Trong lòng Thanh Linh kinh hãi, mấy người đột nhiên xuất hiện kia, tất cả đều là hoạt tử nhân.

Bọn họ vừa xuất hiện, trong lòng những người dân trong thành liền cảm thấy lo lắng, có một ít người nhát gan đã bắt đầu lùi bước.

“Bắt lấy hai người kia, những người còn lại nếu như ngăn cản, giết không cần hỏi.” Thiên Nhất Tuyết chỉ vào Tần Liễm và Thanh Linh phân phó nói, ngược lại đối với những người dân trong thành muốn tiến lên giết hắn nói: “Các người muốn tìm cái chết?”

Có không ít người dân trong thành sợ chết, ban đầu còn hét to muốn giết Thiên Nhất Tuyết, nhìn thấy người mặc áo lục xuất hiện ở bốn phía với sau khi nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Thiên Nhất Tuyết thì trong nháy mắt khí thế bắt đầu yếu xuống. Nhìn Thiên Nhất Tuyết, không dám lại gần, rồi rít om lấy vũ khí của mình né ra.

Dưới sự phân phó của Thiên Nhất Tuyết, người mặc áo lục ở bốn phía giống như thủy triều mà đi lại đây, một đoàn lục y giống như một mảnh rừng rậm hắc ám.

Những hoạt tử nhân này, dáng người của mỗi người đều cường tráng, võ công cao cường, vũ khí trong tay không giống nhau, nhưng là loại vũ khí thích

hợp nhất với bọn họ. Ra tay nhanh, chuẩn, tàn nhẫn. Bọn họ nhiều người, nhóm ám vệ của Tần Liễm hai tay khó địch nổi bốn tay, đối chiến với những người mặc áo lục, cơ hồ đều là mới mấy chiêu là mất mạng.

Rất nhanh, cũng chỉ còn dư lại Tần Liễm và Thanh Linh bị những người mặc áo lục vây quanh.

Mà Thiên Nhất Tuyệt ở bên ngoài, ngồi trên lưng ngựa, dáng vẻ tâm tình vô cùng tốt mà ngồi nhìn bọn họ.

Sau khi Thanh Linh đánh nhau với những người đó, thở dài: “Những người mặc áo lục này thật là lợi hại.”

“Nếu ta đoán không sai, những hoạt tử nhân này là Tiêu Dao 99 Sát.” Tần Liễm nói: “Tiêu Dao 99 Sát của Tiêu Dao Thành, bọn họ có 99 người, là nhóm hoạt tử nhân tinh anh trong tinh anh của Tiêu Dao Thành.”

Khó trách những người này vừa hiện thân, bốn phía đều tràn đầy hơi thở tử vong.

Thanh Linh cười lạnh, 99 tuyệt đỉnh cao thủ, đối phó với hai người nàng và Tần Liễm, Thiên Nhất Tuyệt cũng thật coi trọng bọn họ. Thân hình của 99 người không ngừng biến ảo, bọn họ phối hợp rất ăn ý, phòng thủ, phản kích, tiến lùi đều rất hợp lý.

Đối phó với những người này, thực sự rất khó khăn.

Một nhóm người, đồng thời lấy kiếm đánh tới, dày đặc kiếm ở dưới ánh mặt trời ánh lên ánh sáng chói mắt.

Tần Liễm vùng vẫy trắng trong tay, mang theo khí thế mạnh mẽ như sóng lớn, cuốn đi kiếm trong tay của bọn họ. Thân ảnh của hắn nhoáng lên, giống như một đạo bạch quang đi giữa nhóm người mặc áo lục, bạch quang lướt qua, một cái đầu người của nhóm người mặc áo lục đứt lìa, bình bịch bình bịch mà lăn trên mặt đất.

Cổ tay Thanh Linh xoay tròn, đánh ra Phát Thủ Thiên Diệp, từng cái lá cây dưới chân bay lên, lá cây hóa thành lưỡi dao sắc bén, đánh úp về phía cổ của những người mặc áo lục, đầu của bọn họ cũng giống vậy mà từng cái một rơi xuống.

Giờ phút này, nơi này đã trở thành Tu La trận.

Trên mặt đất, đầu rơi đầy đất, máu nhiễm đỏ trên mặt đất dưới chân, bốn phía đều tràn đầy mùi máu tươi, hơi thở tử vong bao phủ trong lòng mọi người ở đây.

Cách đó không xa, những người dân trong thành không dám lại đây cũng là lần đầu tiên nhìn đến loại tình cảnh máu tanh này, bọn họ có người sợ tới mức không dám cử động tí nào, có người sợ tới mức nâng chân lên chạy.

Sau khi đầu của những người đó rơi xuống, họ không có lập tức ngã xuống mà là cảm vũ khí trong tay chuẩn xác chạy về phía Thanh Linh và Tần Liễm.

“Tại sao lại như vậy?” Thanh Linh khiếp sợ nhìn những hoạt tử nhân không có đầu này, làm sao còn có năng lực công kích chứ?

Thành Chủ Lệnh theo Thiên Nhất Tuyệt thổi lên, Thanh Linh sáng tỏ, bọn họ bị chặt đứt đầu, vẫn như cũ có thể dưới sự dẫn dắt của âm thanh Thiên Nhất Tuyệt thổi mà chuẩn xác phán đoán được vị trí của nàng.

Trong lúc nàng ngẩn người, Tư Không Tiêm Vụ nhảy ra từ trong một đám người mặc áo lục người, nhắm về phía Thanh Linh.

Thiên Nhất Tuyệt vốn định giết Tư Không Tiêm Vụ, nhưng cuối cùng vẫn không có giết nàng.

Tư Không Tiêm Vụ là nửa hoạt tử nhân, Thành Chủ Lệnh vừa ra, nàng sẽ bị Thiên Nhất Tuyệt khống chế. Lúc này nàng là không có ý thức, chỉ biết chấp hành nhiệm vụ mà Thiên Nhất Tuyệt giao cho nàng.

“Cẩn thận!” Tần Liễm kéo nàng qua một bên, nghênh diện chống lại Tư Không Tiêm Vụ.

Lựa trắng đánh Tư Không Tiêm Vụ bay về phía Thiên Nhất Tuyệt đứng, Thiên Nhất Tuyệt dùng sức đánh ra một chưởng, Tư Không Tiêm Vụ đã bị hất đánh đến chỗ xa.

Những hoạt tử nhân bị chém đứt đầu kia như cũ không ngừng lại, còn một tên muốn giết nàng và Tần Liễm, thật là một đám quái vật sát thế nào cũng giết không chết mà.

Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì nàng và Tần Liễm sẽ bị một chết, chỉ có đoạt lấy Thành Chủ Lệnh trong tay của Thiên Nhất Tuyệt thì mới có thể không chế được những người này.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Chương 99.2

Tần Liễm cũng biết điểm này, chỉ là Thiên Nhất Tuyết biết hấn khó đối phó, liền để phần lớn hoạt tử nhân đều đối phó với hấn. Hấn bị những hoạt tử nhân này cuốn lấy, trong nhất thời cũng không thể nào ra tay để đối phó Thiên Nhất Tuyết được.

Thanh Linh chợt phi thân lên, ngay sau đó một đám người mặc áo lục cũng phi thân đến giữa không trung, cũng ném xích sắt dài trong tay ra.

Xích sắt bay tới với tốc độ cực kỳ nhanh, trong chớp mắt đã trói lại tay chân của Thanh Linh.

Hơn hai mươi nối bóng người mặc áo lục bay qua bay lại giữa không trung, bóng dáng biến ảo, rất nhanh đã trói Thanh Linh lại thành một cái kén khổng lồ.

Tần Liễm lơ đãng nhìn qua, thấy nàng bị trói lại, tức giận điên cuồng vung lụa trắng trong tay.

Lụa trắng tung bay giống như đai lưng của thiên nữ, dáng người của nam tử bạch y nam tử nhẹ nhàng, chiều thước duyên dáng giống như vũ đạo, sắp mê hoặc ánh mắt của người khác.

Vốn là một vũ đạo hoa lệ cảnh đẹp ý vui mà thường thấy trong các buổi thịnh yến, nhưng ở trên người của nam tử bạch y thì lụa trắng ở trong tay của hấn đã trở thành lưỡi dao sắc bén, huyết nhục quanh người bay tán loạn như lông vũ bay đầy trời. Một đám hoạt tử nhân kia, đều bị lụa trắng trong tay hấn vung ra đánh cho thành thịt vụn, thân thể hoàn toàn bị hủy diệt.

Thiên Nhất Tuyết thấy vậy, kinh hãi, trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh lại. Nam tử bạch y kia, cuối cùng nội lực sâu bao nhiêu, mới có thể biến toàn bộ mười mấy hoạt tử nhân võ công cao cường kia thành thịt mạt.

“Ầm” một tiếng, âm thanh lớn thiếu chút nữa chấn vỡ màng nhĩ của người khác.

Xích sắt ở trên người Thanh Linh bị nàng phóng ra nội lực cường đại mà chấn vỡ, vừa được giải thoát, nàng lập tức nhắm phía Thiên Nhất Tuyết, khí thế sắc bén, thể đến khó đỡ.

Thiên Nhất Tuyết lại lần nữa khiếp sợ, hấn không hề nghĩ tới Diệp Đàm bị xích sắt trói thành cái kén vậy mà còn có thể nhúc nhích, thể nhưng có thể tránh thoát trói buộc.

Tần Liễm nhìn thấy Thanh Linh tránh thoát trói buộc, nhẹ nhàng thở ra, khẽ mỉm cười.

Thanh Linh tới gần Thiên Nhất Tuyết, vừa ra tay muốn đoạt lấy Thành Chủ Lệnh trong tay hấn, nhưng sau khi đánh qua mấy chiêu với Thiên Nhất Tuyết, nàng vẫn không thể cướp đồ tới tay.

“Muốn đối phó với Bản hộ pháp, ngươi còn non lắm” Thiên Nhất Tuyết khinh thường cười khể.

Tần Liễm cũng từ trong đám người mặc áo lục vọt lại đây, Thiên Nhất Tuyết nhìn thấy hấn, nhớ tới tình cảnh những người mặc áo lục vừa rồi bị hấn ta chém biến thành thịt vụn. Nên đối với Tần Liễm hấn có sự kiêng kỵ nhất định.

Nếu chỉ có một mình Diệp Đàm, hấn sẽ không đề vào mắt, nhưng mà nếu như Tần Liễm và Diệp Đàm hợp lực ra tay đối phó với hấn, hấn không có nắm chắc phân thắng. Hấn muốn tránh Tần Liễm, thu thập Diệp Đàm trước rồi tính sau.

Vì thế hấn đột nhiên thu tay lại, lui về phía sau vài bước, thân hình nhoáng lên, bóng người đã lẩn vào trong rừng cây.

Thanh Linh lập tức đuổi theo, đi vào trong rừng, Thiên Nhất Tuyết đột nhiên biến mất ở trước mặt nàng.

Khi Thiên Nhất Tuyết xuất hiện lần nữa, năm ngón tay của hấn hóa thành thảo, muốn chộp xuống đầu của Thanh Linh. Thanh Linh không tránh né, nhếch môi, ý cười lạnh lùng nơi khóe môi lan tràn. Trước mặt khắc năm ngón tay hóa thành thảo kia chộp lên đầu của nàng, thân mình của bỗng nhiên cúi thấp xuống, Băng Hồn trong tay đâm tới lòng bàn tay của hấn.

Khi Thiên Nhất Tuyết nhìn đến đoàn kiếm, đứng lúc thu tay lại, ngay lúc hấn thu tay lại, Thanh Linh đã dùng Phát Thủ Thiên Diệp, dùng nội lực hút những phiến lá rụng đầy đất lên đánh về phía mặt của hấn. Hấn vung tay lên, lá rụng biến thành bột phấn mà tan đi.

Thanh Linh vung đoàn kiếm, đánh về phía Thiên Nhất Tuyết.

“Tần Hồng kiếm pháp, Phát Thủ Thiên Diệp, công pháp mà chỉ có Thành chủ mới có tư cách luyện. Tư Không Tiêm Vụ, tiện nhân này.” Thiên Nhất Tuyết âm trầm nói, thật không nghĩ đến Tư Không Tiêm Vụ lại có thể đưa hai bộ bí kíp võ công của Tiêu Dao Thành này cho người ngoài luyện.

Thiên Nhất Tuyết đúng là một đối thủ mạnh, Thanh Linh và hấn đã đánh hơn mấy chục chiêu mà vẫn không chiếm được chút tiện nghi nào.

Thanh Linh buồn bực, lại lần nữa dùng Phát Thủ Thiên Diệp cuốn lấy lá rụng lên rồi đánh về phía dưới của hấn, hoàn toàn ném sạch sẽ lời dận không được công kích hạ thân của người khác mà Tần Liễm đã nói.

“Hạ lưu!” Thiên Nhất Tuyết tức giận nói, trong rừng khắp nơi đều là lá cây, Diệp Đàm giống như không biết mệt, không ngừng cuốn từng phiến lá rụng

lên, nơi nào không đánh chỉ đánh tới hạ thân của hắn! Vạt áo trên y phục của hắn đều bị lá cây đánh ra thành vài cái động.

Thanh Linh đứng là không thấy mệt, vẫn luôn có một lực lượng cuộn cuộn không ngừng tự chảy vào trong đan điền, nàng càng đánh càng hưng phấn. Thiên Nhất Tuyết phát tay, một cỗ lực lượng vô hình đánh về phía Thanh Linh, Thanh Linh né tránh, sau đó hai cây đại thủ chỗ nàng vừa mới đứng âm âm ngã xuống.

Không bao lâu, hai người đánh sang những đồ vật xung quanh, toàn bộ cây cối đều ngã xuống, một mảnh hỗn độn.

Lúc Tần Liễm chạy tới, đứng lúc nhìn thấy nữ tử mà hắn âu yếm dùng lá cây đánh rớt lưng quần của Thiên Nhất Tuyết, khắp nơi trên y phục đều có lỗ to lỗ nhỏ. Hắn vỗ trán, cười bất đắc dĩ.

Nhìn thấy trên người Thiên Nhất Tuyết có nhiều chỗ bị thương, mà nữ nhân của hắn thoát nhìn trừ bỏ chặt vật tí ra thì không có bị thương chỗ nào, hắn cũng không có vội vã tiến lên.

“Tần Liễm, chàng không được lại đây.” Thanh Linh nói, nàng phải tự tay đối phó với tên Thiên Nhất Tuyết muốn luyện nàng thành hoạt tử nhân.

“Được.” Tần Liễm cười nhạt nói.

Theo sau, lại có thêm một đám hoạt tử nhân đuổi theo Tần Liễm mà tới, Tần Liễm lại lâm vào trong chiến đấu cùng với hoạt tử nhân.

Một đội ám vệ khác của Tần Liễm, thu được tin tức chủ tử bị hoạt tử nhân cuốn lấy, cũng lập tức chạy tới gia nhập đánh nhau với hoạt tử nhân.

Thiên Nhất Tuyết cảm thấy dưới người lạnh lạnh, cúi đầu, phát hiện quần của chính mình rách xuống, hai cái đùi trông trơ, trong nháy mắt sắc mặt trở nên xanh mét. Vốn dĩ hắn còn không có để mắt tới Diệp Đàm, nhưng tình hình hiện tại khiến cho hắn không thể không để mắt tới tên Diệp Đàm vô sỉ hạ lưu này.

Hắn cuốn lấy gió dùng tốc độ không thể tưởng tượng được mà đánh úp lại, một chương đánh bay Thanh Linh.

Thanh Linh không ngăn được chương kia của hắn bị đánh bay ngã lên trên mặt đất, Thiên Nhất Tuyết nhanh chóng tới gần nàng.

Mà Thanh Linh ngã trên mặt đất, cuốn lên lá rụng đánh úp về phía chân hắn.

Nhất thời Thiên Nhất Tuyết đứng không vững ngã xuống đất, dáng người Thanh Linh linh hoạt nhảy lên, khi Thiên Nhất Tuyết sắp đứng dậy, đâm đoàn kiếm trong tay lên trên đùi của hắn, đâm đâm đâm vào đùi phải của hắn.

Hắn nhất thời không thể đứng lên, Thanh Linh đi đến bên cạnh hắn, rút ra đoàn kiếm lại đâm vào một chân khác của hắn sau đó cũng nhanh chóng đoạt lấy Thành Chủ Lệnh trong tay hắn.

Hai chân bị Thanh Linh lấy đoàn kiếm Băng Hồn hung hăng đâm, làm bị thương, Thiên Nhất Tuyết phát ra tiếng kêu cực kỳ bi thảm, giãy giụa muốn đứng lên. Thanh Linh không cho hắn cơ hội, một quyền đánh lên trên đầu của hắn, trực tiếp đánh hắn hôn mê bất tỉnh.

“Thành Chủ Lệnh ở đây, ta ra lệnh cho các người, toàn bộ dừng tay, mau chóng rời đi nơi này.” Sau đó Thanh Linh thổi Thành Chủ Lệnh lên rồi nói.

Những hoạt tử nhân còn đang chiến đấu cùng với Tần Liễm lập tức dừng tay, nghe theo sự phân phó của nàng nhanh chóng rời đi.

Chế trụ Thiên Nhất Tuyết, sau khi Thanh Linh ngừng tay, cuối cùng sức lực trong cơ thể cũng cạn kiệt, một mồ hôi lập tức ập đến. Mí mắt nặng nề, thật muốn lập tức nhắm mắt ngủ.

Tần Liễm đi tới, lúc đi ngang qua Thiên Nhất Tuyết, vừa định ra tay giết hắn.

“Dừng tay! Đừng giết hắn” Thanh Linh vội la lên.

Tần Liễm dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng.

Thanh Linh ngáp một cái, cười gian xảo rồi nói: “Ta sẽ không để cho hắn chết dễ dàng như vậy đâu.”

“Được, ta sẽ không giết hắn.” Tần Liễm lấy chân đá hai đùi trắng tinh của Thiên Nhất Tuyết, để nhóm ám vệ của hắn mang Thiên Nhất Tuyết đi.

Hắn nhìn phía Thanh Linh, lại cười nói: “Phu nhân, nàng lại coi lời nói của vi phu như gió thổi bên tai.” Nụ cười kia nhìn thế nào cũng đều cảm thấy nguy hiểm.

Bị hắn nhắc tới, Thanh Linh nhớ tới chuyện hắn không cho nàng công kích hạ thân của nam tử khác, nhưng mà chiều đó thật sự dùng rất tốt mà!

Thanh Linh sợ hắn sẽ phạt nàng, dứt khoát giả ngu làm ra vẻ không hiểu lời mà hắn nói, muốn lảng tránh việc này: “Phu quân, ta mệt quá, muốn ngủ.” Nàng tới gần hắn, nhảy lên ghis hai tay ôm lấy cổ hắn, vùi đầu vào trong lồng ngực của hắn rồi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 127: Nhận Chủ

Tần Liễm nhìn thiếu nữ nằm trong ngực mình, lắc đầu bật cười, nha đầu này lại ăn vạ, tay vuốt dọc sống lưng nàng: “Lần này cho qua, không cho phép có lần tiếp theo.” Tuy miệng hắn nói vậy nhưng trong thâm tâm lại nghĩ, chỉ cần nàng thích, muốn chơi thế nào cũng được.

Thanh Linh cùng Tần Liễm đi ra khỏi khu rừng liền thấy một đám lục y thị vệ đang giao chiến với ám vệ của Tần Liễm. Nàng lấy Thành chủ lệnh đã đoạt được từ Thiên Nhất Tuyệt, hô to: “Thành chủ lệnh ở đây, tất cả mau dừng tay!” Âm thanh nàng trung khí mười phần, tuyệt đối có khí thế.

Lục y thị vệ cùng ám vệ của Tần Liễm rồi rít ngừng lại động tác, hơn phân nửa thị vệ tại đây nhìn thấy Thành chủ lệnh trong tay Thanh Linh lập tức quỳ một chân xuống đất, hành lễ đối với nàng.

Còn một số ít thị vệ trung thành với Thiên Nhất Tuyệt đứng im không nhúc nhích, cảnh giác nhìn Thanh Linh. Một tên đứng ra tức giận mắng: “Các huynh đệ, mau đứng lên đi. Diệp Đàm đoạt Thành chủ lệnh từ tay Đại hộ pháp, còn bắt Đại hộ pháp, các ngươi không cần hành lễ với hắn.”

Người này tên gọi Trương Không, hẳn chính là người truyền tin tức cho Thiên Nhất Tuyệt, nay thấy Thành chủ lệnh trong tay Thanh Linh, hẳn liền cho rằng Đại hộ pháp đã bị Thanh Linh bắt đi.

Mấy lục y thị vệ vây quanh cũng vội vàng phụ họa: “Đúng, không cần hành lễ với hắn, hắn không xứng.”

Thanh Linh không nói gì, khoe miệng cong lên cười yếu ớt, ung dung nhìn bọn hắn.

Trương Không nói xong liền căm tức nhìn Thanh Linh: “Diệp Đàm, mau thả Đại hộ pháp ra!”

Thanh Linh hừ lạnh một tiếng: “Thả hắn? Đừng hòng!” Âm thanh khí hùng, giọng điệu cứng rắn: “Thiên Nhất Tuyệt mưu hại Tư Không Thành chủ, chỉ cần một tội danh này, hắn đã không xứng đáng làm Đại hộ pháp Tiêu Dao thành. Còn nữa, hắn dám luyện hóa Đại tiểu thư thành bán Hoạt tử nhân, dùng kẻ “tuyển phu” mà giảng bày các quốc gia đến cầu hôn khiến thất quốc tức giận khôn cùng, chính hắn đã đẩy Tiêu Dao thành vào tình trạng thù trong giặc ngoài.

Giả Thánh được phân phát dân chúng với ý đồ luyện hóa toàn bộ Tiêu Dao thành, khiến đại đa số thành dân đoạt tử tuyệt tôn.

Thiên Nhất Tuyệt tội ác chồng chất, nói hắn là tội nhân Tiêu Dao thành cũng không sai, cho dù hắn có chết vạn lần cũng không bù đắp được lỗi lầm mà hắn đã gây ra.

Các vị cũng biết việc tuyển phu lần này là giả, tin tức truyền đi thất quốc, ta mạng hắn đi cũng là muốn cho Thất quốc một câu trả lời thỏa đáng”. Mặc dù nàng nói vậy nhưng nàng chắc chắn sẽ không dễ dàng thả Thiên Nhất Tuyệt đi như vậy.

Nàng hùng biện một phen, mọi người đều thấy đó là hợp lý, Thiên Nhất Tuyệt làm nhiều chuyện đáng trách đối với Tiêu Dao thành như vậy, cho dù hắn chết một trăm lần cũng không oan uổng. Vì vậy những thị vệ hành lễ đối với Thanh Linh vẫn không đứng lên, nhiều thành dân luôn miệng hô Thiên Nhất Tuyệt đáng chết.

Trương Không gặp phải tình huống này cũng rồi ren một bận, sau đó mới mở miệng nói: “Các huynh đệ, chớ tin lời thêu dệt của hắn, hắn đang vu oan cho Đại hộ pháp. Người bắt kính với Đại hộ pháp, giết không tha! Lấy mạng hắn tạ tội cho Đại hộ pháp.” Hắn nói xong liền căm kiếm xông về phía Thanh Linh đứng.

Ám vệ của Tần Liễm muốn ngăn người này, lại thấy Thanh Linh ra dấu đứng yên. Nàng không đem Trương Không để trong mắt, đứng yên chờ kiếm của Trương Không. Khi Trương Không cựa tiếp cận, nàng liền nhẹ nhàng tránh thoát, đồng thời xuất trường kiếm đánh bay.

Trương Không bị trúng chiêu của Thanh Linh, bay một vòng từ trên không trung ngã bịch xuống đất, tạo thành một cái hố trên mặt đất. Đầu bị đập nát, máu cùng não trộn với đất cát, trông kinh khủng không dám nhìn.

Những lục y thị vệ khác chứng kiến từ đầu đến cuối thấy Thanh Linh chỉ cần dùng một chiêu đã đánh cho Trương Không trực tiếp xuống điện Diêm Vương báo danh, vốn nội tâm rục rịch lập tức liền trở nên an phận. Ánh mắt nhìn Thanh Linh còn lộ tia sợ hãi.

Chết một tên Trương Không mà chấn nhiếp được những tên khác. Thanh Linh thu hết vẻ mặt của bọn hắn vào đáy mắt, một lần nữa đem Thành chủ lệnh giờ cao, hô to: “Nếu ta các ngươi không điếc, mắt các ngươi không mù thì những chuyện nào đã phát sinh các ngươi đều biết.

Về phần những lời ta vừa nói là thật hay giả, các ngươi cũng có thể phân biệt được.

Hiện tại Thành chủ lệnh nằm trong tay ta, Tiêu Dao thành tất cả do ta định đoạt, ai không phục đứng sang một bên.”

Những người này có người cũng có ý nghĩ không an phận, nhưng ngấm lại cái chết thảm hại của Trương Không, cũng không có gan dám đứng ra.

“Nếu đã nhận chủ, tại sao các người không quỳ xuống hành lễ?” Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng của nữ tử từ đằng sau vang lên.

Mọi người đưa ánh mắt nhìn hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy Tư Không Tiêm Vụ dẫn theo một đám người quanh thân đậm đặc khí tức tử vong. Những người đó sắc mặt tái nhợt cứng đờ, mặc một thân lục y, trên ống tay áo có thêu hoa Mạn Châu Sa hoa màu đỏ sậm như màu máu đã khô.

Sắc mặt tái nhợt, y phục đặc trưng, vừa nhìn đã nhận ra đây chính là các Thủ Hộ giả của Tiêu dao thành.

Tư Không Tiêm Vụ dẫn người tới trước mặt Thanh Linh, những người khác thấy vậy rồi rút dạt sang hai bên đường.

“Thuộc hạ tham kiến Chủ thượng.” Tư Không Tiêm Vụ hành lễ, giọng nói lạnh lạnh.

Các Thủ Hộ giả đứng sau cũng theo sau hành lễ: “Thuộc hạ tham kiến Chủ thượng.”

Âm thanh đồng nhịp, vang vọng trời xanh, uy danh chấn thiên, khí thế mạnh bạo.

Không ít người bị khí thế kia chấn trụ, một nam nhân thân áo lục y gầy yếu, đó có thể là người lợi hại nhất Thủ Hộ giả Tiêu dao thành, bọn họ cho là hắn đang mừng rỡ như điên, không ngờ sắc mặt hắn lại lạnh nhạt, lời nói ra cũng là bình tĩnh không gợn sóng: “Đứng lên!” Âm thanh hắn lạnh nhạt, giữa hai lông mày ẩn giấu một cỗ ngạo khí.

Những lục y thị vệ kia thấy đến cả người Đại tiểu thư- người tôn quý nhất trong Tiêu Dao thành cũng nhận Diệp Đàm làm chủ, bọn họ không có lý do gì lại không nhận chủ.

Thân phận chủ nhân Thành chủ lệnh của Diệp Đàm ở Tiêu Dao thành từ đó được xác lập.

“Diệp công tử, Diệp công tử, van cầu ngài tìm Thái tử Điện hạ giúp nô tài.” Mã Kim dùng sức lách ra từ trong đám người, trông hắn tựa như con cào trạch chen đến trước mặt Thanh Linh.

Từ khi Từ Mạch mất tích, Mã Kim vẫn bị Tề Tế Huyền giam giữ, phủ Thành chủ bị vây công, hắn mới có cơ hội thoát ra ngoài.

Được mã Kim nhắc tới Thanh Linh mới chợt nhớ ra cái tên Thái tử diệu đã thích trang điểm hình như đã biến mất một thời gian rất dài, nàng hỏi Tư Không Tiêm Vụ liệu có biết vị trí của Từ Mạch hay không.

Tư Không Tiêm Vụ nói Từ Mạch bị Thiên Nhất Tuyệt nhốt ở địa lao, còn vị trí cụ thể thì nàng không biết.

Thanh Linh sau đó đã sai người lục soát một lượt cấm địa, một góc cũng bỏ qua.

Không tới hai canh giờ liền có người bẩm báo với Thanh Linh, trong Thiên Thánh cung, ở thư phòng Thiên Nhất Tuyệt tìm thấy một mật thất nhưng không có cách nào mở ra.

Thiên Thánh cung lục kim rực rỡ, rường cột chạm trổ, khí thế mạnh mẽ.

Thanh Linh cùng Tàn Liễm đi vào Thiên Thánh cung, hai người Lục Minh cùng Bạch Nhiên đi phía sau, đám người trực tiếp đến thư phòng Thiên Nhất Tuyệt.

Trong thư phòng, Tư Không Tiêm Vụ đứng trước cửa mật thất trầm tư, trên cửa có một dấu bàn tay, cửa này vốn bị giá sách che kín, nay giá sách đã được rời đi.

“Cánh cửa này dù đẩy thế nào cũng không ra, xung quanh cũng không tìm thấy cơ quan.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

Thanh Linh gạt đầu, quan sát cánh cửa này trong chốc lát, ấn tay vào dấu tay trên cánh cửa, vận nội lực đẩy. Nàng vận hết nội lực, cánh cửa mới dần ra một chút, trên mặt nàng thoáng qua nét mừng rỡ, thì ra cánh cửa này không phải là đẩy không ra, mà là phải có đủ nội lực, nội lực của Tư Không Tiêm Vụ chưa đủ sâu, dĩ nhiên không thể mở cửa. Nàng tiếp tục vận nội lực đẩy cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Nhận Chủ 2

Tàn Liễm thấy mồ hôi thấm ra trên trán nàng, cuộn ống tay áo lên, động tác lau mồ hôi cho nàng rất dịu dàng. “Đừng cố quá. Ta có thể giúp nàng mà.”

“Không sao, ta có thể.” Nàng trả lời.

Nàng cắn răng ra sức đẩy cửa đá, cuối cùng cánh cửa hé lộ chút ít, đủ cho một người đi qua.

“Ừm, mệt chết ta! Cái cửa đáng chết này!” Đẩy được ra một chút mà Thanh Linh tốn không ít sức lực, nàng tức giận đá đá cánh cửa chọt “két” một tiếng, cánh cửa mở ra hoàn toàn. Cánh cửa hở ra một lỗ nhỏ, nàng chỉ là vô tình mà đá trúng cơ quan.

Cơ quan này phải đẩy được cánh cửa ra mới xuất hiện.

Trong lỗ nhỏ có một cái hộp thon dài, nàng lấy ra xem, đây lại chính là cách điều chế Thánh dược cùng cách luyện chế Hoạt tử nhân. Nàng vui mừng đem tờ giấy cất kỹ, cái hộp bị nàng vứt sang một bên.

Tiêu Dao thành quanh năm bao phủ bởi độc vụ (sương có độc), bởi vì có Thánh dược nên thành dân ở đây mới có thể sinh hoạt thoải mái mà không sợ trúng độc. Nàng có được bí truyền Thánh dược, đồng nghĩa với việc nàng có thêm một sinh mệnh nữa.

Cửa mở ra rất nhỏ cho nên chỉ có Tần Liễm, Thanh Linh cùng Tư Không Tiêm Vụ đi vào.

Phía sau cánh cửa là một thạch thất rộng lớn, bên trong có viên dạ minh châu soi sáng, ở giữa phòng kê một chiếc giường đá.

Người nằm trên giường gầy đến mức chỉ còn lại da bao quanh bên ngoài bộ xương, tay chân bị xích sắt ghim chặt.

Tư Không Tiêm Vụ vừa nhìn thấy khuôn mặt người ấy liền nhào đến: “Phụ thân!” Nàng lay lay người Tư Không Hoành nhưng ông không thể mở mắt ra được nữa.

Thanh Linh nhìn thân thể Tư Không Hoành đã cứng lại, tới gần quan sát mới phát hiện ra ông đã chết từ lâu.

Một lát sau nàng và Tần Liễm rời đi, để lại không gian cho phụ nữ (cha và con gái) bọn họ.

Ra khỏi thạch thất Thanh Linh ngáp không ngừng, nàng mệt quá rồi, thực sự là rất buồn ngủ. Tùy tiện vào một gian phòng trong Thiên Thánh cung, sai người dọn dẹp qua một chút.

Không đợi người dọn dẹp xong nàng úp mặt trên bàn ngủ thiếp đi.

Thị nữ sửa soạn tốt giường chiếu, quay lại nhìn gương mặt tuần dật của Tần Liễm, hai má khẽ ửng hồng: “Công tử còn gì phân phó?”

“Người lui ra, thuận đường phân phó, không phận sự miễn lại gần.” Tần Liễm nói.

“Vâng.” Thị nữ cúi đầu lui ra ngoài.

Tần Liễm nhẹ nhàng ôm nàng lên, lúc ôm cảm nhận rõ rệt nàng gầy đi nhiều: “Mấy ngày nay nàng thực ăn không ít khổ.” Hắn thì thầm, nhìn nàng bằng ánh mắt triu mến.

Ôm nàng đến trên sập, giúp nàng thay quần áo ngủ. Sau đó hắn cũng nằm xuống, đưa tay kéo nàng vào trong ngực, hai khuôn mặt dán vào nhau.

Nhìn nàng gầy, lòng hắn đau, khuôn mặt nàng đã nhỏ nay lại càng nhỏ hơn, hắn vươn tay yêu thương vuốt ve hai bên má nàng. Trong mơ hồ nàng cảm thấy trên mặt ngứa một chút, mắt không buồn mở liền gạt tay hắn ra, sau đó chui sâu vào lòng hắn.

Nhìn tiểu nữ nhân đem cả người rúc vào lòng, chân mày hắn khẽ nhíu lại, hắn còn chưa nhìn đủ mà. Kéo nàng ra một chút liền nhìn cái miệng nàng chep chep ra chiều rất bất mãn.

Nhìn đáng vẻ nàng lúc này, lòng hắn liền mềm nhũn, đưa mặt lại gần hôn lên khuôn miệng nhỏ nhắn.

Đôi môi thom thom mềm mềm xinh xắn, hắn từ từ nhắm nháp hương vị của nàng, dần dần, hơi thở hắn trở nên rối loạn, càng ngày càng cảm thấy hôn môi là chưa đủ, hắn cường thế hút đi mùi đàn hương trong khoang miệng nàng, ở bên trong làm xằng làm bậy đem nàng lay tỉnh.

Nàng dùng sức đẩy hắn: “Chàng là tên khốn kiếp!” Mắt nàng tròn ngược, hừng hờ mắng mở.

“Phu nhân, vì phu thực không cố ý.” Bộ dạng hắn đáng thương nhìn nàng xù lông.

Rõ ràng là hắn trêu chọc nàng lại cố tình làm ra vẻ đáng thương, tựa như nàng mới là người trêu chọc hắn.

Nàng giận giữ nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên bỏ nhào về phía hắn, bộ dạng hung ác như con thỏ nhỏ nóng nảy, chuẩn xác cắn trúng môi hắn: “Không cho phép chạm vào ta!” Nàng thần sắc ngoan độc, nhưng trong mắt hắn một chút uy hiếp cũng không có.

Cảnh cáo xong, nàng lại chui vào ngực hắn ngủ tiếp.

Vuốt ve dấu răng trên môi, hắn bật cười: “Thật là một tiểu nha đầu không có lương tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Thành Chủ Tân Nhiệm (1)

Editor: Yên Nhi

Thanh Linh tỉnh dậy thì người được phái đi tìm Tử Mạch cũng có tin tức truyền về.

Tử Mạch bị giam trong một thạch thất trong Địa Cung, sau khi hắn được cứu ra sau, biết được lý do Thiên Nhất Tuyệt nhốt hắn vào thạch thất, cũng biết là sau đó Thanh Linh đã phái người cứu hắn ra ngoài, tự mình đến nói cảm ơn với Thanh Linh rồi để nàng phái người đưa hắn ra khỏi thành.

"Điện hạ chịu khổ rồi, một lát nữa Diệp Đàm sẽ phái người đưa Điện hạ ra khỏi thành, trước đó, kính xin Điện hạ giúp một chút chuyện nhỏ." Thanh Linh nói.

Tử Mạch cười nói: "Người cứu Bản Thái tử, có yêu cầu gì cứ việc nói ra, chỉ cần Bản Thái tử có thể làm được, sẽ đáp ứng người."

"Đa tạ Thái tử." Thanh Linh nói: "Người đâu, dẫn Thiên Nhất Tuyệt tới."

Nghe được cái tên Thiên Nhất Tuyệt này, Tử Mạch lập tức cắn răng nghiêng lợi, hận không thể cầm kiếm giết hắn ta.

"Thiên Nhất Tuyệt dùng chuyện chọn chiêu thân chọn rể để thiết kế những người đến cầu hôn của các quốc gia, Tiêu Dao thành quyết định giao ra tánh mạng của hắn để cho các quốc gia một công đạo." Thanh Linh vừa nói xong, vỗ tay hai cái thì có người tới áp tải Thiên Nhất Tuyệt ra ngoài lập tức một đao chém đứt đầu của Thiên Nhất Tuyệt.

Đột nhiên xảy ra một màn này, Tử Mạch sợ hết hồn.

Thanh Linh sai người đựng đầu của Thiên Nhất Tuyệt vào trong một cái hộp: "Điện hạ, trong này là đầu của Thiên Nhất Tuyệt, là lời công đạo mà Tiêu Dao thành cho các quốc gia. Kính xin lúc Điện hạ đi hãy mang nó theo, cũng nói lại cho những người cầu hôn của các quốc gia."

Tử Mạch gật đầu đáp ứng.

Sau đó Thanh Linh phái người đưa hắn ra khỏi thành.

"Chỗ quý quái này, đời này Bản Thái tử sẽ không tới nữa, không, là kiếp sau sau nữa của kiếp sau sau nữa cũng sẽ không trở lại!" Lúc Tử Mạch sắp đi tức giận nói, xoay người, đưa lưng về phía Thanh Linh mà rời đi, Mã Kim ở phía sau hấp tấp đuổi theo.

Tử Mạch lấy ra một cái gương bình thường, vừa đi vừa soi gương, đau lòng hét lên: "Nhìn một chút đi, nơi quý quái này đã hành hạ Bản Thái tử thành cái dạng gì rồi nè, da vẻ trắng xanh, tóc khô giống như rom rạ, làm người ta tức nhất chính là còn có thêm hai nếp nhăn."

Mã Kim biết chủ tử nhà mình đang phiền não, cười đùa khuyên nói: "Điện hạ đừng tức giận, ngài phong tư xuất chúng, phong tình vạn chủng, chỉ là một bóng lưng thôi cũng có thể mê đảo hàng vạn hàng ngàn thiếu nữ, thiên hạ đệ nhất mỹ nam chính là ngài."

Sau khi Thanh Linh nhìn chủ bộc hai người biến mất khỏi tầm mắt, cất bước đi trở về nơi mới vừa nghỉ ngơi, muốn nhìn xem một chút Tàn Liễm tên kia dậy chưa.

Tên kia không phải là muốn bồi nàng, mới nằm ở trên giường sao? Kết quả hắn ngủ say như heo.

Trở lại trong phòng, thấy tóc dài của Tàn Liễm xổ ra, giống như u hồn đi lại ở trong phòng. Tóc dài rũ xuống đến bắp chân, theo động tác đi lại của hắn, vài sợi tóc bay bay, không khỏi có vài phần cảnh đẹp ý vui.

Hắn đưa lưng về phía nàng, nàng chợt nổi lên tâm tình muốn đùa giỡn, thả nhẹ bước chân muốn lặng lẽ từ phía sau lưng bịt kín ánh mắt của hắn, chỉ là hắn cao hơn nàng rất nhiều, nàng vừa mới nhón chân lên, không ngờ hắn đột nhiên xoay người, nàng bị giật mình sợ hết hồn, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất. Hắn trực tiếp kéo nàng ôm vào trong lòng, miệng ngậm chặt vành tai của nàng nhẹ nhàng cắn một cái.

Từ vành tai truyền đến xúc cảm ấm nóng mềm mại còn mang theo đau nhói, một cổ tê dại mà nàng cũng không còn xa lạ gì truyền khắp toàn thân, hai chân mềm nhũn, nàng vội vàng ôm lấy cổ của hắn mới không bị ngã, nếu là bị ngã trên đất vậy thì cũng quá mất mặt rồi.

"Nghịch ngợm." Hắn ở bên tai nàng cười cung chiều nói.

"Chàng làm loại chuyện đùa giỡn ta này thật là càng ngày càng thuần thực nha." Nàng ảo não kéo tóc của hắn.

"Là phu nhân dạy dỗ tốt." Hắn vô liêm sỉ nói.

Tin tức Thành chủ Tư Không Hoành của Tiêu Dao thành chết ở Thiên Thánh Cung truyền ra ngoài, cả thành nổi lên oanh động không nhỏ. Khi Tư Không Hoành còn sống đã vì Tiêu Dao thành làm rất nhiều chuyện, cũng được người dân trong thành kính yêu, trong lúc nhất thời, cả thành bởi vì cái

chết của ông mà bầu không khí tràn ngập bi thương.

Thiên Nhất Tuyệt cũng một lần nhận được sự kính yêu của người dân trong thành, nhưng hẳn làm nhiều chuyện có lỗi với Tiêu Dao thành như vậy, bây giờ người dân trong thành đối với hắn chính là căm thù đến tận xương tủy.

Bây giờ, ở Tiêu Dao thành, Thành chủ chết, Thiên Nhất Tuyệt cũng không xứng làm Đại Hộ Pháp. Hai người kia vừa chết, sau này Tiêu Dao thành cuối cùng sẽ được ai quản lý chính là vấn đề mà mọi người chú ý nhất.

Thanh Linh từ trong miệng của Tư Không Tiêm Vụ biết được, trừ người thủ hộ Thành Chủ Lệnh ra, hộ vệ của Tiêu Dao thành chủ yếu có ba thế lực lớn, ba thế lực lớn này cũng là quân đội của Tiêu Dao thành. Bọn họ theo thứ tự là Hộ Lâm Quân, Vệ An Quân, Long Vũ Quân.

Hộ Lâm Quân chủ yếu là bảo vệ Mê Vụ sâm lâm, không để cho người ngoài tùy ý xông vào trong rừng. Vệ An Quân là quân canh giữ trong thành. Long Vũ Quân là quân đội có võ lực mạnh nhất trong thành chủ yếu để đối kháng địch nhân bên ngoài, có địch nhân bên ngoài muốn đánh chiếm thành thì nhiệm vụ của bọn họ chính là đánh lui địch nhân.

Ba quân đều nghe theo mệnh lệnh của người cầm Thành Chủ Lệnh.

Trong thành không thể một ngày không chủ, trong ba ngày, sau khi hạ táng Tư Không Hoành, có tin tức truyền ra từ Phủ Thành Chủ Phủ, Thành chủ tân nhiệm là Vạn Cách thủ lĩnh Vệ An Quân, Đại Hộ Pháp chính là Diệp Đàm.

Theo sự hiểu biết của Tư Không Tiêm Vụ, Vạn Cách là người chính trực chừng mực, xử sự tốt, trong thủ lĩnh ba quân hẳn là người được người dân trong thành kính yêu.

Vạn Cách là Thành chủ tân nhiệm, người dân trong thành tất nhiên không có phản đối, nhưng là Diệp Đàm, theo bọn họ biết Diệp Đàm cũng không phải là người của Tiêu Dao thành. Mặc dù hắn đã chế trụ Thiên Nhất Tuyệt - tên đại ác nhân kia, người dân trong thành cũng cảm kích và kính trọng hắn, nhưng nếu như để cho một ngoại nhân như hắn làm Đại Hộ Pháp của bọn họ, bọn họ là không tình nguyện, thậm chí là căm thù.

Vì vậy, dân chúng phản đối Diệp Đàm trở thành Đại Hộ Pháp tân nhiệm của Tiêu Dao Thành, kết thành một đội lớn đến đại náo trước cửa Phủ Thành Chủ, hô to không thể để cho Diệp Đàm trở thành Đại Hộ Pháp.

Thanh Linh xuất hiện tại trước cửa Phủ Thành Chủ Phủ thì ánh mắt bất mãn từ dân chúng đều tập trung trên người của nàng.

"Diệp Đàm, ngươi không phải là ta người của Tiêu Dao Thành, ngươi không xứng làm Đại Hộ Pháp của chúng ta, ngươi tốt nhất từ đầu tới cuối thì chạy trốn về đó đi." Một nam tử trẻ tuổi trong đám người lớn tiếng nói: "Thành chủ, để cho một người ngoài như Diệp Đàm làm Đại Hộ Pháp của chúng ta, là muốn đưa Tiêu Dao thành cho người ngoài sao? Không, tuyệt đối không được, để cho Diệp Đàm cút về đi."

"Đúng rồi, Diệp Đàm không xứng với làm Đại Hộ Pháp của chúng ta, cút về đi." Lại có một người nói.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Thành Chủ Tân Nhiệm (2)

Editor: Yên Nhi

"Cút về!" Một nam tử trung niên nói.

"Cút về..." Những người khác cũng lên tiếng hô to.

"Nhị công tử, ngài xem bây giờ phải làm sao đây?" Bạch Nhiên thấy một đám dân chúng cùng kêu to bảo Diệp Đàm cút về, âm thanh kia vang to đầy trời, lớn đến nỗi khiến cho lỗ tai của người nghe sắp thủng.

"Nhanh đi tra một chút lai lịch mấy người lúc này vừa mới bắt đầu đã kêu vang dội nhất kia đi, còn có, những dân chúng đang kích động tới trước cửa Phủ Thành Chủ gây chuyện cũng tra lai lịch của bọn họ luôn đi, một khi thấy có gì khác thường dạng thì giải quyết sạch sẽ." Thanh Linh nói, vẻ mặt nhàn nhạt, nhìn thấy mọi người phản đối mình, nàng lại không thấy tức giận, cũng không có mất mát.

"Vâng." Bạch Nhiên rất nhanh lui xuống.

"Các vị, xin hãy bình tĩnh lại, nghe lão phu nói." Vạn Cách Thành chủ tân nhiệm cũng không nghĩ tới Diệp Đàm làm Đại Hộ Pháp tân nhiệm của Tiêu Dao Thành sẽ bị dân chúng phản ứng kịch liệt như vậy.

Giọng nói của Vạn Cách dùng nội lực truyền ra, mặc dù mọi người đều nghe được, nhưng những dân chúng kia đều làm bộ mất điếc tai ngơ, ngược lại câu nói "Cút về" thì càng kêu càng lớn. Hắn thử nói lại một lần nữa: "Xin hãy bình tĩnh lại, nghe lão phu nói một câu đi."

Dân chúng vẫn không để ý tới hán như cũ, trong nháy mắt hán cảm thấy có chút nhức đầu, có đông đảo dân chúng đại náo ở trước cửa Phủ Thành Chủ Phủ, hán vừa mới nhậm chức nên không thể dùng thủ đoạn cứng rắn đuổi nhiều người đi như vậy, nếu không rất dễ làm mất lòng dân.

Hơn nữa, đuổi bọn họ đi rồi, ai biết tiếp theo sẽ làm phát sinh chuyện gì? Phải nghĩ ra biện pháp để giải quyết mới là quan trọng nhất.

Lúc này, dân chúng rồi rít quay sang Thanh Linh đang đứng ở trước cửa phủ, tức giận ném đi rau húp và hột gà thối.

Thanh Linh phát tay, những rau húp và hột gà thối vẫn không có thể đến gần nàng, lập tức rơi lên trên mặt đất.

Vạn Cách vô tội đứng ở một bên bị liên lụy, hán phát tay vung rớt rau húp: "Đại Hộ Pháp, ngài xem bây giờ nên làm thế nào cho phải đây?" Hán cau mày nói với Diệp Đàm, thành thật mà nói, có thể đánh bại Thiên Nhất Tuyệt, hơn nữa đối mặt với trường hợp như vậy mà hán còn có thể không buồn bực hay tức giận, hán đối với Diệp Đàm rất thương thức. Thở dài trong lòng, Diệp Đàm này nếu như là người của Tiểu Dao Thành thì tốt rồi, nếu vậy dân chúng cũng sẽ không phản đối kịch liệt như vậy.

"Không vội, chờ bọn hán hô một rồi nói sau." Thanh Linh nói.

"Cái gì? Điều này có thể không gấp?" Vạn Cách nghiêng đầu nhìn hán, gấp đến độ giơ chân. Bởi vì hán nóng lòng mà thất thần, một quả hột gà thối đập trúng đầu hán, mùi trứng gà tanh hôi khiến hán thiếu chút nữa ngất đi.

"Tất cả dừng tay! Nếu không dừng trách Bản Thành Chủ không khách khí!" Vạn Cách tức giận nói, vẫn là lần đầu tiên bị người đập hột gà thối vào đầu, mặc dù hán rất tức giận, nhưng không phương pháp này không thể áp dụng với đám đông, nhiều người dân trong thành như vậy, hán cũng không thể dùng vũ lực trừng phạt tất cả bọn họ.

Người dân trong thành thấy Thành chủ bị hột gà thối đập trúng, sợ Thành chủ thật sự nổi giận, cho nên bọn họ dần dần ngừng tay. Nhưng vẫn như cũ cao giọng hô to để cho Diệp Đàm rút ra khỏi Tiểu Dao thành.

Lúc này, Bạch Nhiên trở lại: "Nhị công tử, đã điều tra xong, những người đó đều là bè cánh trung thành với Thiên Nhất Tuyệt còn sót lại."

"Nhanh như vậy mà đã tra rõ rồi à?" Thanh Linh kinh ngạc nói.

Bạch Nhiên nói: "Lúc những người này vừa tới trước cửa phủ làm loạn, Tàn tướng đã sai người đi thăm dò. Theo Minh Lục báo về, chút dư đảng của Thiên Nhất Tuyệt ở các nơi kích động dân chúng trong thành tới đây làm loạn."

Sau khi ám vệ của Tàn tướng một khi tra rõ người nào là bè cánh còn sót lại của Thiên Nhất Tuyệt thì lập tức lặng yên không một tiếng động giải quyết người đó, nếu không, những dân chúng hiện giờ tới nơi này gây sự cũng không chỉ có những người này. "Khó trách hiện giờ người kia không có xuất hiện ở bên người nàng, nguyên lai là ở sau lưng yên lặng giúp nàng giải quyết mọi chuyện."

"Người nên giải quyết đã giải quyết cả rồi à?" Thanh Linh hỏi.

"Dạ vâng." Bạch Nhiên nói.

Khỏe miệng Thanh Linh nhếch lên, nàng vẫn đứng ở trước cửa không nhúc nhích, chủ yếu muốn nhìn một chút cuối cùng là người nào đối với nàng đảm nhiệm Đại Hộ Pháp phản ứng kịch liệt nhất, nhất là những người kích động dân chúng tới làm loạn.

Hôm nay nên người nên biến mất đã biến mất, nàng nên đứng ra.

Nàng vươn tay, vẫy tay lên không trung, bốn phía chợt có gió mạnh cuốn lấy lá cây thổi tới. Cây cối gần đó, lá cây ly kỳ rơi xuống, được gió cuốn giống như bướm lấy bay về phía Thanh Linh.

Hàng ngàn lá cây từng chút một bay về phía nam tử mặc lam y đứng ở trước cửa, tình cảnh tráng lệ, lá cây bay múa, mê hoặc mắt người, vòng quanh ở quanh người nam tử, đẹp không sao tả xiết.

Không ít dân chúng bị cảnh này mê hoặc, tiếng la dần dần yếu đi.

Chỉ thấy nam tử kia vung tay lên, trong nháy mắt lá cây hóa làm từng điểm sáng xanh, bay cực nhanh về phía tòa lầu các cao lớn gần đó, Rầm rầm", khi điểm sáng xanh biến mất thì cả tòa lầu các ầm ầm sụp đổ, âm thanh vang khắp trời.

Bọn họ bị âm thanh này làm cho kinh hãi đến mức phải ngậm miệng lại.

"Các ngươi có biết được chiêu mà ta vừa mới sử dụng là cái gì không?" Hai tay Thanh Linh để ở sau lưng, trên mặt nở nụ cười yếu ớt tràn đầy tự tin.

"Là Phát Thủ Thiên Diệp." Có người nhận ra đó là công pháp chỉ có Thành chủ mới có thể luyện.

"Không sai, là Phát Thủ Thiên Diệp, là nghĩa phụ Tư Không Hoành của ta đưa cho ta." Thanh Linh mặt không đỏ nói láo, dù sao Tư Không Hoành đã chết, về phần nàng có thật sự là nghĩa tử của hán hay không, người khác cũng khó mà kiểm chứng.

Bạch Nhiên thấy nàng nói láo, vẻ mặt thông dong mà tự nhiên, giọng điệu rất phấn khích, nói giống y như thật, không khỏi nói thầm, công phu nói láo của

Nhị tiểu thư càng ngày càng tốt rồi.

Nghĩa phụ? Trong nháy mắt dân chúng lập tức sững sờ, nếu như Diệp Đàm là nghĩa tử của Thành chủ tiền nhiệm, vậy Diệp Đàm không phải cũng được coi là người của Tiêu Dao Thành sao?

"Không dối gạt chư vị, mấy năm trước Tư Không Hoàn ra khỏi thành gặp được ta, dưới cơ duyên xảo hợp mà nhận ta làm nghĩa tử. Nghĩa phụ ta là người Tiêu Dao Thành, vậy tất nhiên ta cũng giống nghĩa phụ, là người của Tiêu Dao thành.

Mấy năm trước nghĩa phụ có tính toán truyền chức Thành chủ cho ta, cho nên đã truyền Phát Thủ Thiên Diệp cho ta. Chư vị cũng đều biết Phát Thủ Thiên Diệp là bí kíp võ công mà chỉ có Thành chủ mới có thể luyện, nếu như hân không có lòng để cho ta thừa kế chức Thành chủ thì há có thể truyền công pháp này cho ta chứ?

Chỉ là, ta cho rằng mình không có cách nào đảm nhiệm vị trí Thành chủ, cho nên mới nhường cho Vạn Cách Thành chủ."

Thành Chủ Lệnh ở trong tay nàng, có làm Thành chủ hay không thì với nàng mà nói không quan trọng, chỉ cần có thể nắm được thế lực của Tiêu Dao thành vào trong tay là được.

Trước sau gì nàng cũng phải về Hạ Thành, không thể lưu lại lâu ở trong thành để xử lý tất cả công việc nên dứt khoát để cho Vạn Cách đảm đương vị trí Thành chủ, nàng làm Đại Hộ Pháp tay cầm quyền to của Tiêu Dao Thành.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Say Rượu Giở Trò Lưu Manh

"Dạ!" Ở bên cạnh, Lưu Thúy đáp lời, thân mình hơi khom, nhanh chóng lui ra ngoài tìm mấy ma ma cùng đi bên ngoài tìm Mạnh phu nhân!

"Hừ, ta xem đó là Vận Trình quận chúa cùng Vương Phi quá lo lắng, mẫu thân của ta chắc có chuyện mới đi trở về!" Mạnh Dao hơi ngẩng đầu vênh mặt, nàng vừa mới mất mặt ở trước mặt mọi người, trong lòng không thoải mái, bây giờ như vậy chẳng qua là làm cao mà thôi, ánh mắt nhìn mọi người giống như mang theo một chút từ trên cao nhìn xuống, mắt hơi híp, nhưng ánh mắt nhìn An Ảnh Nhã lại rất lạnh, ở trong lòng nàng xem ra An Ảnh Nhã cùng An Ảnh Lệ chẳng qua không khác một nha đầu thường ngày nịnh bợ nàng mà thôi. Nhưng hôm nay An Ảnh Nhã thể nhưng không có cho sự phép của nàng, lại tự ý làm chủ đem tin tức mẫu thân mình tìm không thấy nói cho Nạp Lan Tĩnh, rõ ràng trong lòng có tâm tư khác, nghĩ vậy, Mạnh Dao lại càng hung hăng trừng mắt nhìn An Ảnh Nhã!

Nạp Lan Tĩnh đem ánh mắt của nàng thu ở đáy mắt, lại cười nhưng không nói, giữ chặt tay Vũ nhi, thấy cũng không lạnh, mới gật gật đầu!

"Tham kiến đại tiểu thư!" Qua một hồi lâu, Lưu Thúy mới mang người tiến vào, trên trán dường như còn có chút mồ hôi, có lẽ do vừa mới đi gấp!

"Ân!" Nạp Lan Tĩnh gật gật đầu, cũng không nói lời nào, rồi lại hình như mang theo một tia sáng tỏ!

"Này, bên ngoài tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng Mạnh phu nhân!" Lưu Thúy cúi đầu, trong thanh âm mang theo ngưng trọng không giống thường ngày, hơi cau mày, như không làm tốt chuyện chủ tử phân phó, muốn nhận phạt!

"Ta đã nói mẫu thân nhất định là hồi phủ, nhất định phụ thân có việc gấp!" Mạnh Dao nghe xong Lưu Thúy nói, nâng đầu càng cao, hình như mũi còn phát ra tiếng "hừ" lạnh lùng, ánh mắt lại càng mang theo chút khinh thường, nhưng mà, trên mặt nàng càng như vậy nhưng trong lòng càng không yên, trong ngày thường Đoàn thị đi tới đâu đều phải cùng chính mình nói một tiếng, ngày hôm nay sao chưa nói đã đi? Nhưng Mạnh Dao rốt cuộc là sợ mất thể diện, những lời này tự nhiên sẽ không để cho Nạp Lan Tĩnh biết được!

"Theo Mạnh cô nương nói như vậy, ta liền yên tâm!" Nạp Lan Tĩnh cười cười, trên mặt không có bất luận gợn sóng gì, ngón tay nhẹ nhàng sửa sang lại Lưu Tô phía trước một chút, mấy phu nhân bên cạnh chỉ nhìn Nạp Lan Tĩnh cùng Mạnh Dao, trong lòng cho rằng việc này chắc chắn không hề đơn giản như vậy, tức thì cũng không nói chuyện!

"A, đây không phải Mạnh phu nhân sao!" Thu Nguyệt đứng ở phía sau Nạp Lan Tĩnh, mắt sắc nhìn thấy phía sau mọi người, liền hơi cao giọng, ngón tay lại chỉ hướng Đoàn thị!

Mọi người nghe được lời Thu Nguyệt, đều quay đầu nhìn lại, mang theo một tia ngạc nhiên, chỉ thấy, phía sau mọi người, Đoàn thị đứng ở chỗ khuất sườn ốc bên cạnh, vừa mới bước ra được một chân, một cái chân khác còn đang ở bên trong, nhìn ánh mắt mọi người, bước ra cũng không được, bước vào cũng không xong, miệng hơi hơi giương, dường như cũng có chút kinh ngạc!

"Mạnh phu nhân để mọi người tìm thật lâu, cũng không nghĩ đến sườn ốc của hạ nhân a!" Nạp Lan Tĩnh liếc mắt nhìn Mạnh Dao một cái, nhếch khóe miệng, đáy mắt mang theo chút lãnh ý, thanh âm trong trẻo, giòn giòn truyền ra ngoài, dường như mang theo chút trào phúng!

"Ta, ta!" Đoàn thị bị Nạp Lan Tĩnh hỏi không biết nên nói cái gì, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, nàng nhưng cũng không rõ, nàng nhớ rõ là đang đứng ở trong

viện, nhưng lúc mở mắt lại ở trong phòng xa lạ, nàng có phần hoang mang mở cửa cũng không nghĩ tới lại vừa vặn để cho mọi người trông thấy!

"Chắc Mạnh phu nhân có việc, Mạnh tiểu thư nhưng thật ra đều cùng nói cho chúng ta!" Nạp Lan Tĩnh lạnh lùng cười, dùng lời nói của Mạnh Dao trả lại cho Đoàn thị, phu nhân bên cạnh đã có người nhìn không được cười ra tiếng, bình thản này của Hữu tướng đến phòng hạ nhân Tả tướng phủ, có thể có sự tình gì, nếu thật có chuyện, cũng là chuyện xấu xa!

"Người!" Mạnh Dao tức giận chỉ vào Nạp Lan Tĩnh, nàng lúc ấy chẳng qua nhất thời lo lắng mới lỡ lời nói như vậy, bây giờ Nạp Lan Tĩnh nói đến, rõ ràng đang cười nhạo bản thân mình. Nhưng nàng cũng không khỏi liếc mắt trừng Đoàn thị một cái, để cho nàng xử lý một cái hà bao, làm sao lại đi phòng ở hạ nhân, đi cũng được thôi, lại vẫn để người ta trông thấy!

Nạp Lan Tĩnh liếc mắt nhìn Mạnh Dao một cái, cũng không cùng nàng nói chuyện, giấu cọt trong ánh mắt lại càng thêm rõ ràng, "Nhưng mà ta thật hiểu kỳ, Mạnh phu nhân đến phòng ở hạ nhân, đến tốt cùng là có chuyện gì có thể làm cho Mạnh phu nhân hạ mình như vậy, Thu Nguyệt, đi mở cửa ra, ta nghĩ các vị phu nhân cũng rất hiểu kỳ như ta đấy!" Khóe miệng Nạp Lan Tĩnh cười lạnh, nàng thật muốn nhìn một cái, Đoàn thị này nên giải thích như thế nào, Mạnh Dao lại nên tự bào chữa như thế nào!

"Dạ!" Thu Nguyệt ứng tiếng, nhìn Mạnh Dao cùng Đoàn thị cũng không nói chuyện, lập tức đi tới trước mặt Đoàn thị, hơi cúi người, "Mạnh phu nhân, thất lễ!" Nàng tức thì đưa tay đẩy cửa phòng ra!

Đoàn thị muốn nói cái gì, cuối cùng lại cảm thấy không thích hợp, đây dù sao là ở quý phủ nhà người ta, hơn nữa nàng bây giờ còn không có nắm được đến tốt cùng xảy ra chuyện gì, thậm chí cũng không biết Mạnh Dao cũng không có hãm hại Nạp Lan Tĩnh thành công, nàng nâng chân bước ra bên ngoài từng bước, nhường khoảng không cho Thu Nguyệt tiến vào!

Cửa bị Thu Nguyệt đẩy lập tức mở, bên trong chắc thời gian dài không có người ở, rơi xuống nhiều tro bụi, chính là không ăn khớp ở đây là giường mạn màu xanh kia, toàn bộ giường đều che chắn kín đáo, chân nền còn rớt xuống một góc! Ánh mắt chúng phu nhân nhìn Đoàn thị lại càng thêm quái dị!

"Đi đem màn sa trên giường kia kéo lên, ta thật muốn nhìn xem bên trong có cái gì bí mật!?" Nạp Lan Tĩnh hừ lạnh một tiếng, chạy tới cửa sườn ốc, mà các vị phu nhân cũng đi theo phía sau Nạp Lan Tĩnh, giữa ban ngày ban mặt, che mạn giường, lại làm người ta không khỏi nghĩ đến nơi khác!

Sắc mặt Đoàn thị nhất thời trắng bệch, khi nàng vừa mới tỉnh lại thì ngồi ở trên ghế, bởi vì trong lòng sốt ruột, vẫn chưa đem gian phòng xem xét kỹ, liền vội vàng đi ra, trong lòng của nàng ần ần có một sợi bất an, tựa hồ bị người lợi dụng, nhưng hôm nay nàng cũng không thể giải thích, giải thích càng nhiều, sợ sơ hở lộ ra càng nhiều hơn. Nàng cũng không thể nói là có người kéo nàng vào, mặc dù là thật, có thể chứng minh nàng vô tội, nhưng người khác nhất định lại hoài nghi trong sạch của nàng, một nữ tử vô duyên vô cớ được kéo đến một cái gian phòng xa lạ, trên giường còn ngổn ngang, mọi người đương nhiên sẽ nghĩ tới nữ tử này là bị người làm bẩn, đến lúc đó, nàng cho dù chứng minh nàng vô tội, Hữu tướng cũng không chấp nhận được nữ tử bị người khác chạm qua ở bên mình, cuối cùng bản thân mình sẽ rơi vào kết cục bị đuổi ra khỏi phủ!

"Vâng, đại tiểu thư!" Thu Nguyệt đáp lời, mạnh mẽ đem màn sa kia gạt rút ra, chỉ thấy được trên giường một mảnh ngổn ngang, chân nền bị ném tùy ý, gối đầu bị để ở một bên, đệm giường cũng có nếp nhăn, Thu Nguyệt hơi hơi cau mày, nhưng nhìn phía dưới chân kia đè ép một cái gì đó màu đỏ!

Thu Nguyệt suy nghĩ một chút tức thì đưa tay cầm vật kia lôi đi ra, "A!" Thu Nguyệt nâng lên nhìn, mặt ứng hồng lên, vội vàng ném xuống đất!

Trong lúc đó thứ màu đỏ, thêu yện ương màu vàng hóa ra là một cái yếm, đánh rơi trên mặt đất, tâm tư mọi người dường như càng thêm hiểu được chuyện gì, đều mang theo một cổ hèn mọn khinh thường nhìn Đoàn thị!

"Đầu ta vừa có chút choáng váng, a hoàn diu ta tiến vào, đây là phòng ở người khác, tìm ra cái đồ vật này thì có liên quan gì đến ta!" Đoàn thị cắn cắn môi, trong lòng không khỏi hung hăng hít một hơi, ai muốn đem nàng đưa vào chỗ chết vậy, hơi hơi cau mày, bây giờ biện pháp bảo vệ mình, chỉ có không chỉ không xác nhận bất luận kẻ nào, đem việc này chuyển lớn hóa nhỏ, nếu như càng nháo càng lớn, chỉ sợ, cho dù không có gì, nhưng làm hỏng mặt mũi Hữu phủ, lúc trở về lão thái thái cũng sẽ không buông tha bản thân mình!

"Sao? Như thế càng kì quái hơn, gian phòng này nguyên là một vị ma ma lớn tuổi ở, bởi vì qua đời, gian phòng này vẫn để không tới giờ!" Nạp Lan Tĩnh cau mày, dường như thật sự suy nghĩ lời Đoàn thị nói, nhưng lời nói ra gắt gao chặn đường lui của Đoàn thị, ý của nàng nói là cái yếm này của hạ nhân, nhưng cổ tình nơi này ban đầu là một ma ma ở, tự nhiên sẽ không dùng cái yếm sắc sỡ thế này, hơn nữa, lão ma ma đã mất, cả phòng này đầy bụi bặm, đó có thể chứng minh lời Nạp Lan Tĩnh nói hình như cũng không sai!

Đoàn thị hít một hơi, Nạp Lan Tĩnh đây muốn đem chính mình bức đến đường chết, chỉ trách bản thân mình, đây là ở Tướng phủ, xảy ra chuyện, Tướng phủ nàng cũng thoát không được quan hệ, mình tuyệt đối có biện pháp chứng minh bản thân bị bắt vào đây, cùng lắm thì cuối cùng ai cũng bị bề mặt mà thôi!

"Nếu thân thể Mạnh phu nhân không khoẻ, vậy nên nhanh chóng nghỉ ngơi một chút, phòng chừng lát nữa làm xong đàn tràng thôi!" Nạp Lan Tĩnh đột nhiên chuyển đề tài câu chuyện, nguyên bản lời nói khí thế bức nhân, lại dường như có một tia làm cho người ta cảm thấy muốn đem chuyện này áp chế đi xuống. Các vị phu nhân nhưng cũng hiểu được, nếu thật sự nháo lên, dù sao cũng là Nạp Lan phủ, tất không thoát khỏi quan hệ, với lại cũng không có ai có thể chứng minh cái yếm này là của Đoàn thị, đương nhiên cũng không thể để cho người kiểm tra Đoàn thị đến tốt cùng có rơi một cái yếm hay không!

Đoàn thị trong lòng thả lỏng, chỉ cần Nạp Lan Tĩnh không dây dưa đi xuống, mọi người tuy có nghi ngờ nhưng cũng sẽ không nói cái gì nữa, mặc dù trong kinh thành có chút lời đồn, nhưng cuối cùng không có chứng cứ rõ ràng, chính mình thả một cái tin khác, việc này sợ cũng trôi qua như vậy! Dù sao đây rốt cuộc có liên quan đến thể diện Hữu tướng, nếu như hấn xử lý mình, chứng minh thiếp của hấn thật làm cái chuyện có lỗi với hấn!

"Không sao, đa tạ quận chúa quan tâm, vừa mới do nha đầu đỡ ta đi vào, cuối cùng thành thất lễ!" Đoàn thị cười cười đối với Nạp Lan Tĩnh, hiểu rõ, Nạp Lan Tĩnh cùng chính mình giống nhau, cũng không muốn sự tình nháo đến không thể văn hồi, chẳng qua, nàng hơi đối đối sắc mặt, nha đầu của nàng

cũng không thấy! Chớ không phải ...? Đoàn thị hơi hơi lặng lẽ mở to mắt, chẳng lẽ do nha đầu kia giờ trở quấy, muốn hủy chính mình?

"Mạnh phu nhân, a hoàn của ngài đâu, thời gian dài như vậy nhưng chưa từng nhìn thấy nàng!" An Ảnh Nhã nhìn hai người tựa hồ cũng không tính toán truy cứu tiếp nữa, có phần sốt ruột, người sáng suốt đều nhìn ra, việc này nhất định có kỳ quái, Mạnh phu nhân này làm sao lại vô duyên vô cớ vào phòng ở hạ nhân Tướng phủ, chắc chắn bị người thiết kế, hơn nữa, cho dù là Mạnh phu nhân cùng người tăng tị với nhau, nhưng suy cho cùng Tướng phủ này canh phòng nghiêm ngặt, tất nhiên đó là người Tướng phủ, tốt nhất đó là Nạp Lan Diệp Hoa, thời điểm dùng cơm trưa, nam tần cùng nữ tần tách ra, nói không chừng hai người ở cùng một chỗ, chỉ cần điều tra ra, đến lúc đó Nạp Lan Diệp Hoa mất hết thanh danh, nàng thật muốn nhìn một cái, Nạp Lan Tĩnh làm sao tự cho là thanh cao!

"Ta cũng thấy kỳ lạ, ta khát nước nên để nàng đi lấy nước tới, cũng chưa thấy quay về!" Đoàn thị trắng mắt liếc nhìn An Ảnh Nhã, thật vất vả sắp bình ổn việc này, lại bị An Ảnh Nhã nói một câu, ngược lại khiến người ngoài chú ý!

"Sao? Hôm nay nhiều người, bọn hạ nhân chắc đều bận rộn, Luru Thúy, lại đi tìm giúp a hoàn của Mạnh phu nhân đến đây!" Nạp Lan Tĩnh theo lời nói của Đoàn thị lập tức ra lệnh, hai người kẻ xướng người họa, ngược lại thật giống như sự thật, Đoàn thị có chút choáng váng đầu, người bên cạnh nàng vội vàng đem nàng đi vào gian phòng bên cạnh ngôi trước, nha đầu kia lại đi lấy nước, đến bây giờ còn chưa quay lại, chắc đi lạc đường, nhưng mà người ở chỗ này cũng không tin lời này, đều qua ngọc thiện một lúc, nha đầu kia làm gì cũng nên đi trở về, hơn nữa, Đoàn thị như thế nào lại tự dưng choáng váng đầu, thời gian hôn mê lại dài như vậy!

"Cửa sổ tại sao lại mở ra?" Thu Nguyệt đứng ở trong phòng, hơi hơi nhíu mày, dường như có chút không giải thích được, bây giờ đã vào đông, sừng óc này vẫn luôn không có ai ở, làm sao sẽ mở cửa sổ, lập tức đi tới, nhưng lại nhìn thấy trên cửa sổ còn vương mảnh vải màu xám!

"Tiểu thư, người xem!" Thu Nguyệt từ dưới lấy ra, hai tay đưa tới trước mặt Nạp Lan Tĩnh!

"Này!" Nạp Lan Tĩnh mắt nhìn, gắt gao cau mày, ánh mắt lại hướng về phía Đoàn thị, tựa hồ là mang theo ý hỏi, đến tột cùng chuyện gì xảy ra!

"Ai nha, đây không phải là, ôi, phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn, đánh bậy đánh bạ lại vào loại phòng ở này!" Đoàn thị trên mặt cả kinh, nhưng ý tứ trong lời nói đó là, Tướng phủ có người làm chuyện cẩu thả, nhưng còn không có sửa sang lại tốt, chắc nghe thấy thanh âm Đoàn thị đi vào, hai người liền vội vã chạy ra ngoài, bằng không cũng sẽ không sợ ý đem cái yếm lưu lại!

Song có điều, các vị phu nhân mới không tin trên đời thực sự có chuyện trùng hợp như thế, hơn nữa cổ tình hết lần này tới lần khác lại là thời điểm Tướng phủ làm tang sự, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên mảnh vải màu xám kia, hơi hơi nhíu mày, nếu như nhớ không sai, nam tần khách đến đây cũng không nhiều, chỉ có một người, mặc trên người chính là loại quần áo màu sắc này!

Nghĩ vậy, tất cả mọi người đều hướng về phía An Ảnh Nhã, An Thuận Hầu quý vì Hầu gia, làm sao sẽ đến tham gia một cái tang lễ của một người thấp, rõ ràng bởi vì cá nhân mà đến, không trách nhìn thấy An Ảnh Nhã cùng Mạnh Dao thân cận như vậy, nói không chừng người ta thật ra là thân tỷ muội!

Nạp Lan Tĩnh buông mi xuống, thu liễm ý cười trong mắt, Đoàn thị này ngăn trở ánh mắt Tứ di nương, chính mình cũng sẽ làm cho người ta điểm huyết nàng, bỏ vào gian phòng của Tôn ma ma, hơn nữa đến đây phần lớn đều là vợ cả, không ai nguyện ý vui lòng tán gẫu cùng Đoàn thị một cái thiệp được nâng làm bình thể, ngược lại tạo cơ hội cho Nạp Lan Tĩnh xuống tay!

Hơn nữa, Nạp Lan Tĩnh cũng dự đoán, Đoàn thị không dám nói không biết, hoặc là bị người bắt đi vào, nàng là sợ, sợ người khác hoài nghi trong sạch của nàng, sợ làm cho Hữu tướng mất mặt, cho nên nhất định đáp ứng dẹp xuống chuyện tình, tất nhiên đây đều là chính nàng cố ý làm như vậy!

Nạp Lan Tĩnh nhìn sắc mặt mọi người, ý cười càng phát ra dày đặc, mảnh vải này chính mình cố ý nhìn quần áo An Thuận Hầu mà tìm, vì để mọi người hiểu lầm, sợ là không ai không nghi ngờ, đường đường một cái An Thuận Hầu sẽ đến tang lễ của thiệp thất! Chỉ tiếc, các nàng trước sau sẽ không nắm rõ, Nhị di nương này vốn là người trong tộc của lão thái thái, mà An Thuận Hầu là thân huynh trưởng của Nhị di nương, đều là cùng lão thái thái một chữ họ "An", mới có thể lại đây. Hơn nữa trước đó vài ngày hai nhà bởi vì chuyện Nạp Lan Khuynh nháo có chút không thoải mái, hân hân mặt trước mọi người, phải đem An Cù trục xuất khỏi phủ, nhưng lại để hân trở về phủ, không công khiến Nạp Lan Tĩnh được lợi, An Thuận Hầu lần này đến đây, chỉ sợ cũng vì giải quyết bất mãn giữa hai nhà đi!

Đoàn thị cùng Mạnh Dao thật chưa từng chú ý đến An Thượng Thư, chỉ nhìn sắc mặt khác thường của mọi người, lại từ đầu đến cuối không rõ khối vải này đến tột cùng có huyền cơ gì!

"Tiểu thư, tìm được rồi!" Đang nói, Luru Thúy tức thì dẫn theo một cái nha hoàn tiến vào, hơi khom người hướng Nạp Lan Tĩnh hành lễ, "Nha đầu kia nguyên là đi ra ngoài, may mà có người canh cổng trông thấy, nhóm nô tỳ liền đi ra ngoài tìm, liền nhìn thấy nàng đang giữ ở phía sau xe ngựa Mạnh phu nhân!" Luru Thúy đứng thẳng thân mình đem quá trình nói cho mọi người nghe!

"Tiện tì! "Nha đầu kia mới vừa đi tới trước mặt Đoàn thị, chỉ nghe ba một tiếng, Đoàn thị hung hăng đánh nha đầu kia một cái tát!

"Phu nhân thứ tội, phu nhân thứ tội!" Nha đầu kia trên mặt cả kinh, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng ngày thường Đoàn thị thích tìm nha hoàn trút giận, nha đầu kia mặc dù có nhiều tỳ khuất cũng không dám nói cái gì, chỉ đành quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ!

"Chẳng qua cho người tìm một ít nước tới, sao đi lâu như vậy?" Đoàn thị trong lòng tức giận, vừa đưa tay còn muốn đánh tiếp, nhưng lại thấy bên cạnh có người nhìn, vội vàng thu tay, trên mặt vẫn âm trầm lợi hại như trước!

"Hồi phu nhân, là Vương Phi phái người nói cho nô tỳ, nói phu nhân phân phó nô tỳ chờ ở sau xe ngựa!" Nha đầu kia hút hức cái mũi, bị Đoàn thị đánh một cái tát, trên mặt hừng hực đau rát, An Ảnh Nhã cùng Đoàn thị các nàng thương lượng kế sách tốt, nha đầu kia là tâm phúc của Đoàn thị, đương nhiên cũng hiểu rõ, liền đem An Ảnh Nhã xem như người một nhà, lời của nàng tự nhiên không nghi ngờ, hơn nữa nàng cũng hiểu rõ tính tình Đoàn thị,

không chấp nhận được người khác làm trái ý nàng, nha đầu kia hiển nhiên một khắc cũng không dám chậm trễ ra sân!

"Người nói vậy!" An An Nhã vừa nghe nha đầu kia chỉ hướng về phía nàng, trong lòng quýnh lên, nàng vẫn luôn luôn cùng một chỗ với Mạnh Dao, làm sao phải người tìm nàng, quả thực là hoang đường!

"Nô tỳ không có nói bật, nô tỳ đi tìm tiểu thư liền đụng tới nha hoàn của Vương Phi, nói là phu nhân tìm nô tỳ, để nô tỳ ở sau xe ngựa, nô tỳ cũng không nói gì, cầu phu nhân làm chủ cho nô tì!" Nha đầu kia có thể làm tâm phúc Đoàn thị, đương nhiên không phải một người không có tâm tư. Hà bao này do Đoàn thị phân phó nàng đem đặt ở bên trong nhà xí, để các vị phu nhân trông thấy, hà bao này cũng là bị người khác tráo đổi, mà Mạnh Dao luôn luôn tại trước mặt mọi người, đương nhiên không phải Mạnh Dao, nhưng cổ tình nàng đến nhà xí lại phát hiện, hà bao Đoàn thị đưa nàng bị mất, nàng vội vàng đi ra ngoài tìm xem liền đụng phải một người a hoàn, nói là người của An Ảnh Nhã, Đoàn thị đang tìm nàng đây, phân phó nàng đợi ở phía sau xe ngựa!

Nha đầu kia mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng e ngại Đoàn thị nổi giận, không dám hỏi lại, liền vẫn chờ ở sau xe ngựa. Hiện tại tuy rằng nàng nhìn về mặt An Ảnh Nhã có chút dọa người, trong lòng rất rõ ràng, người có thể quyết định sinh tử của nàng là Đoàn thị, chỉ cần nàng một mực chắc chắn An Ảnh Nhã truyền lệnh, cho dù hà bao kia đã đánh mất, ở trong suy nghĩ của Đoàn thị cũng là mưu kế của An Ảnh Nhã, cùng chính mình không quan hệ, cũng chỉ có như vậy mới có thể bảo hộ một mạng của chính mình!

"Tiện nhân!" Chỉ nghe ba một tiếng, bàn tay Mạnh Dao chuẩn xác không sai đánh vào trên mặt An Ảnh Nhã, nha đầu kia nhấc tới nhà xí thì về mặt Đoàn thị cùng Mạnh Dao lập tức đổi đổi, dù sao kẻ sách này chỉ có ba người các nàng biết, hơn nữa, tìm không thấy Đoàn thị cùng nha đầu kia đều do An Ảnh Nhã nói ra, Mạnh Dao lại càng hoài nghi các nàng bị An Ảnh Nhã lừa bòn!

"Ta không có!" An Ảnh Nhã bị đau, nhanh chóng bịt mắt, trong ánh mắt lại tràn đầy tức giận, "Mạnh Dao, chú ý thân phận của ngươi, chẳng qua là một cái nha đầu không phẩm vị sao dám hung hăng can quấy như vậy!" An Ảnh Nhã tức giận nhìn Mạnh Dao, đều do nàng quá ngu xuẩn, nếu không phải chính nàng không đem hà bao giấu kỹ, làm sao để Nạp Lan Tĩnh nhìn thấy được!

"Người rốt cục thừa nhận đi, là ngươi, trách không được ngươi nhìn không thấy mẫu thân liền vội vàng ba ba nói cho Nạp Lan Tĩnh, rõ ràng chính là ngươi, đem hà bao này ném vào nhà xí trừ bỏ ta cùng với mẫu thân chỉ có ngươi biết, không phải ngươi thì còn có thể là ai!" Mạnh Dao nghe An Ảnh Nhã dùng thân phận đe áp nàng, tức giận trong bụng càng tăng lên, cùng là tiểu thư tướng phủ, Nạp Lan Tĩnh đã là quý quận chúa, mà bản thân mình lại cái gì cũng không phải, trong lòng Mạnh Dao thân phận này vốn là cái gai, bây giờ còn bị một cái Vương Phi hữu danh vô thực, không có thể diện răn dạy, trong lòng làm sao không khỏi không phát cáu!

"Dao nhi, không được nói vậy!" Đoàn thị nghe xong lời nói của Mạnh Dao, trong lòng cả kinh, nữ nhi của nàng nàng hiểu rõ, dưới con thịnh nộ cái gì cũng dám nói, chính là nàng đã nói chậm! Mọi người càng nghe càng hiểu được, hóa ra hà bao này thực sự do chính Mạnh Dao đổi, còn muốn ném vào nhà xí, là muốn nói cho mọi người, kẻ xấu này ở ngay tại tướng phủ, mặc dù không thành công chỉ ra Nạp Lan Tĩnh nhưng còn có một chiêu này, khiến tướng phủ cũng không thoát được quan hệ!

"Mạnh cô nương, nói cũng không thể nói như vậy, lúc trước là ngươi cầu chúng ta hỗ trợ, là ngươi để ta giúp ngươi ngăn cản ánh mắt di nương kia, để tỷ tỷ yểm trợ ngươi, hiện tại ngươi chớ không phải là muốn qua sông rút ván!" Thanh âm An Ảnh Lệ sợ hãi truyền đến, nàng tuy ngày thường lấy Mạnh Dao làm chủ, sai đâu đánh đó, trên người cũng không có ngạo khí như An Ảnh Nhã, nhưng An Ảnh Nhã rốt cuộc là thân tỷ tỷ của nàng, sao lại có thể nhìn An Ảnh Nhã bị ức hiếp mà không ra mặt!

Mọi người nay xem như thông suốt, trách không được di nương kia tìm không được Vũ nhi, thực sự là kẻ sách của các nàng, mà An Ảnh Nhã nói cho Tứ di nương, cũng không phải hảo tâm, giờ đây xem như chân tướng rõ ràng!

"Đù, chuyện của các ngươi, các ngươi đi ra ngoài nói, đây ở trên tang lễ của tổ mẫu, nếu như các ngươi còn tranh cãi ầm ĩ nữa, mời các ngươi lập tức đi ra ngoài!" Nạp Lan Tĩnh lạnh mặt, trong thanh âm dường như có chút kiềm nén không để cho chính mình phát hỏa!

Mọi người ánh mắt hướng về phía Nạp Lan Tĩnh tràn đầy tán thưởng, mặc dù hiểu rõ chân tướng sự tình, nhưng dù sao cũng đang tang lễ lão thái thái, nếu như ra ít sự tình rốt cuộc là điềm xấu, ý tứ trong lời nói Nạp Lan Tĩnh đó là không truy cứu việc này. Vợ cả trong đại gia tộc, phải biết tiến lui khoan dung mới có thể đi vào, trong lòng chúng phu nhân đều phỏng đoán, không biết tương lai ai có phúc khí có thể đem Nạp Lan Tĩnh đón vào trong phủ nhà mình!

"Ngu xuẩn!!" An Ảnh Nhã nhìn đáng về Nạp Lan Tĩnh cao cao tại thượng kia, trong lòng tức thì không thoải mái, dựa vào cái gì mình bị người chê cười, nàng nhưng có thể yên ổn cao quý như vậy, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Dao lại càng khinh thường, nếu không vì nàng ngu xuẩn như vậy, Nạp Lan Tĩnh làm sao có thể đắc ý, xem Đoàn thị, không đem chân tướng tại sao mình tiến sùn ốc nói ra, lại lập liếm bao che cho Nạp Lan Tĩnh, thật sự là ngu không ai bằng!

"Người nói ai ngu xuẩn?" Mạnh Dao nghe thấy lời An Ảnh Nhã, đôi mắt trừng thật to, từ nhỏ đến lớn, mặc dù Hữu tướng thương yêu nhất chính là đích tỷ Mạnh Vi, nhưng đối với bản thân mình cho tới bây giờ cũng chưa hề quả nặng nửa câu, bây giờ lại bị An Ảnh Nhã chỉ vào mũi mà mắng, làm cho nàng làm sao có thể cam tâm!

"Nói ngu xuẩn chính là ngươi, hừ, bên cạnh ta dẫn theo hai cái a hoàn, ngươi luôn luôn ở tại bên cạnh ta, khi nào thấy ta phân phó các nàng truyền lời cho a hoàn kia, quả thực là ngu xuẩn!" An Ảnh Nhã tức giận mắng chửi, nhưng trong lòng có tính toán khác, Mạnh Dao này là cái tính nóng nảy, chỉ cần nàng nổi nóng liền có thể nháo lên, chỉ hy vọng chính mình đem nàng mắng tỉnh, làm cho nàng biết là Nạp Lan Tĩnh nói, để Mạnh Dao đại náo Nạp Lan phủ, chính mình cũng muốn ở bên cạnh cười nhạo!

"Người đâu, đem các nàng đuổi ra ngoài, trên tang lễ tổ mẫu làm sao có thể để các nàng giờ thối ngang ngược!" Nạp Lan Tĩnh hừ lạnh một câu, làm sao mà nàng nhìn không ra mục đích của An Ảnh Nhã, đáng tiếc, bản thân mình tuyệt đối sẽ không để cho nàng thực hiện được, hơn nữa, nếu không có loại

người ích kỷ như An Ảnh Nhã, suy nghĩ chỉ lo chính mình, có lẽ chuyện tình ngày hôm nay sẽ không đơn giản thuận lợi như vậy!

"Người!" An Ảnh Nhã cùng Mạnh Dao còn muốn nói điều gì, lại bị người khác bịt miệng đẩy đi ra ngoài, không cho các nàng nói nửa câu!

Nạp Lan Tĩnh nhìn bóng lưng các nàng, ý cười trên mặt càng đậm, nàng cũng không lo lắng, sau khi ra ngoài các nàng giáp mặt sẽ giằng co. Trong kinh thành, các phu nhân có chút thể diện đều xem rõ ràng, sợ không đến nửa ngày trong kinh thành sẽ truyền ra, mấy chuyện xấu An Ảnh Nhã cùng Mạnh Dao bày trò, Đoàn thị hồng hạnh vượt tường, ở trên tang lễ Nạp Lan phủ trộm cắp tình lang An Thuận Hầu, nghĩ vậy, mắt Nạp Lan Tĩnh hơi hơi mị, nàng thật muốn nhìn một cái, Hữu tướng này sẽ xử trí Mạnh Dao cùng Đoàn thị như thế nào, sợ là không chỉ có lấy máu nhận thân đơn giản như vậy đi. Hơn nữa nghe nói Phùng thị là một người cực ghen tị, nếu đã biết việc này có thể hay không cùng An Thuận Hầu nháo loạn!

Nghĩ vậy, Nạp Lan Tĩnh có chút không thể chờ đợi được kết quả, Mạnh Dao này tung tin chính mình không phải con gái Nạp Lan Diệp Hoa, chính mình liền cũng để nàng ném thử chút tư vị bị người lấy máu nhận thân, cũng làm cho nàng xem, cảm giác lời đồn đãi nổi lên bốn phía là như thế nào!

Trong viện rốt cục cũng yên tĩnh trở lại, đạn trường chỗ đó hình như cũng làm xong rồi, các hòa thượng đều niệm Phật hiệu đi ra, phía sau nâng quan tài lão thái thái, đó là đi hạ táng, mà tang lễ này cũng xem kết thúc, các vị phu nhân tức thì ly khai!

Ăn tập tục nơi đây, con dâu cùng tôn tức đều phải đi theo khóc tang, nhưng Cung thị cùng Nạp Lan Diệp Hoa cùng cách, Tứ di nương cùng Vũ nhi đều mang thai, tự nhiên không thể đi theo, liền Nạp Lan Diệp Hoa đi theo ra ngoài!

Tang lễ thiếp thất phải làm nhỏ, sau không có tổ chức tiệc, Nạp Lan Diệp Hoa đến tối muộn mới vừa về, mấy người trong nhà liền cùng một chỗ dùng bữa, xem như là tiễn lão thái thái đi đoạn đường cuối cùng!

Tứ di nương vốn nên ở bên cạnh hầu hạ, nhưng ngày hôm nay động thai khí, cần phải tĩnh dưỡng, mà Niệm Nô ngày thường được Nạp Lan Diệp Hoa sủng ái nhất chẳng qua chỉ là một cái thông phòng, nếu là trước kia Nạp Lan Diệp Hoa sẽ mang theo nàng cùng nhau lại đây, nhưng hiện tại Nạp Lan Diệp Hoa xảy ra 'chuyện đó', đối với Niệm Nô cũng lạnh nhạt ít nhiều, đó là lý do mà bữa tiệc này cũng chỉ có Nạp Lan Tĩnh, Vũ nhi, Nạp Lan Diệp Hoa, cô cô Nạp Lan Tĩnh _ Nạp Lan Mật Nhi cùng biểu muội Nạp Lan Tĩnh, Ân Huệ!

"Ca ca, mấy năm nay ít nhiều nhờ có người không chịu thua kém, nương mới không chịu nhiều ủy khuất!" Nạp Lan Mật Nhi nhìn sắc mặt Nạp Lan Diệp Hoa khó coi, tưởng hấn ngại chính mình bất quá là vợ một thương nhân, không muốn cùng chính mình nói chuyện, liền khẩn trương mở miệng lấy lòng!

"Đây chẳng qua là việc nên làm!" Nạp Lan Diệp Hoa nhíu nhíu mày, Nạp Lan Mật Nhi tuy rằng đúng là thân muội muội của chính mình, nhưng đã ra ngoài nhiều năm như vậy, cũng chưa từng liên lạc, cuối cùng cũng có chút xa lạ!, "Người ở Ân phủ vài năm này trôi qua như thế nào?" Suy nghĩ một chút, suy cho cùng thì cũng là người một nhà liền thuận miệng hỏi vài câu!

Nạp Lan Mật Nhi mắt sáng ngời, nghe Nạp Lan Diệp Hoa dường như còn đang quan tâm nàng, nhưng trên mặt vội vàng thu liễm ý cười, "Ai, chẳng qua vẫn vậy, nam nhân nào không phải không thay đổi thất thường, sớm ba chiều bốn!" Nạp Lan Mật Nhi hơi hơi thờ dãi, lúc trước nàng gả cho thương nhân cũng là bất đắc dĩ, trước đây chính mình tâm cao khí ngạo, không muốn làm thiếp, chỉ có thể lấy tiền thương gia, nguyên tưởng rằng hấn sẽ đối đãi chính mình tốt, nhưng chỉ được vài năm đầu không tồi, lại gặp Nạp Lan Diệp Hoa thi đỗ Trạng Nguyên, làm quan, còn quan tâm mình, nhưng nhìn Nạp Lan Diệp Hoa làm quan càng làm càng lớn, không có ý tứ để ý chính mình, người nợ nhìn thấy bản thân mình không thể giúp hấn cái gì, đối với mình càng ngày càng lạnh nhạt, bây giờ trong phủ nhiều thiếp thất như vậy, tuổi trẻ xinh đẹp, dung nhan mình già đi, hấn đương nhiên không muốn liếc mắt nhìn một cái!

"Uh, dùng xong rồi, các người chậm rãi dùng đi!" Nạp Lan Diệp Hoa khụ một tiếng, đem bát cầm trong tay buông xuống, tâm tư muội muội hấn như thế nào hấn làm sao lại không hiểu, thế nhưng muội phu hấn trừ bỏ biết tính toán sổ sách cái gì cũng không biết, gia nghiệp tổ tiên truyền xuống tới tay một người tội tệ như vậy, nếu để cho hấn làm quan, chẳng phải đánh bại thanh danh chính mình, trong lòng Nạp Lan Diệp Hoa vốn có chuyện, tự nhiên không muốn nghe Nạp Lan Mật Nhi trước mặt hấn oán giận, lập tức dứt khoát đứng lên rời đi!

Nạp Lan Mật Nhi sắc mặt cứng đờ, không nghĩ tới Nạp Lan Diệp Hoa trước mặt nhiều lần vẫn bối như vậy lại làm cho mình bị bề mặt, về mặt thực rất khó xem, nhưng nhìn Nạp Lan Diệp Hoa đi ra ngoài, mới hoàn sắc mặt!

"Đây là Tĩnh nhi đi? Đều đã lớn như vậy rồi, cô nhớ khi đó mới nhỏ xíu thế này thôi này!" Trên mặt Nạp Lan Mật Nhi lộ ý cười, nhìn Nạp Lan Tĩnh một thân y phục giá trị xa xỉ, còn có cây trâm kia, nàng ở phủ thương gia nhiều năm như vậy tự nhiên phân biệt hàng tốt xấu, hôm nay thời điểm vừa mới tiến vào sân nhỏ lão thái thái, lập tức nhìn ám lo đốt chung quanh đều là vàng ròng, tuy nói nhà quan lại, khắp nơi lộ vẻ Phú Quý, nhưng phủ chính mình không thể nào so sánh được, nhưng lại nghe nói Nạp Lan Tĩnh được phong hào cái gì quận chúa, đương nhiên lại càng không đơn giản, nghĩ vậy, cặp mắt liền lóe tinh kè!

"Ha ha, biểu muội cũng đã lớn thành đại cô nương rồi đó!" Nạp Lan Tĩnh cười ha ha, nhưng trong lòng lạnh không ít, cô cô này của nàng, nhưng cũng chỉ nghe nói qua từ trong miệng lão thái thái, từ khi gả làm vợ thương nhân, giai đoạn đầu còn quay về tổ trạch Nạp Lan phủ, từ lúc Nạp Lan Diệp Hoa làm trạng nguyên, có phủ đệ của chính mình liền chưa bao giờ quay về, mình nếu nhớ không sai thì thời điểm Nạp Lan Diệp Hoa làm Thị Lang mẫu thân của mình mới gả cho Nạp Lan Diệp Hoa, Nạp Lan Mật Nhi sợ là cũng chưa từng gặp qua mẫu thân của mình đi, như thế nào trông thấy bản thân mình lúc nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Lòng Của Ta Hay Thân Thể Của Ta, Cuối Cùng Đều Thuộc Về Chàng

Editor: Yên Nhi

Xa cách mấy ngày, lại lần nữa quay trở về Hạ Thành, nhìn thấy cảnh vật vẫn quen thuộc như trước.

Thanh Linh và Tàn Liễm ngồi ở trên một chiếc xe ngựa, xe ngựa vào cửa thành Hạ Thành, đi thẳng về phía Phủ Hộ Quốc Tướng Quân. Tàn Liễm không xuống xe ngựa, cố ý muốn đưa nàng trở về phủ.

Thanh Linh vén màn che lên nhìn cảnh sắc ở bên ngoài đến say sưa, đột nhiên một bàn tay thon dài thanh tú duỗi đến, kéo màn che xuống.

Tàn Liễm kéo nàng vào trong lòng, một tay ôm lấy eo của nàng, một tay nâng cằm của nàng lên.

Con người xinh đẹp của hắn thật giống như giọt sương trong suốt óng ánh, rất dễ làm cho người ta thất thần, lại giống như một hồ nước sâu thẳm, thâm thúy mà thần bí. Nhìn vào đôi mắt này, nàng cảm giác cả người mình giống như bị hút vào và đắm chìm ở trong đó, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu thay đổi.

Dọc theo đường đi, mỗi lần người này lộ ra ánh mắt như thế thì sẽ động tay động chân đối với nàng, tìm nàng đập rất nhanh: "Chàng... chàng lại muốn thể nào, cũng... cũng sắp đến Phủ Tướng Quân rồi, chàng đừng có làm loạn." Giọng nói yếu xìu mềm mại khiến lòng hắn hơi ngửa một chút.

Đối với nàng, hắn vốn là đề nện một loại khát vọng, nghe thấy giọng nói vô cùng quyến rũ này, hắn không thể khắc chế được nỗi khát vọng trong lòng, cúi đầu ngậm lấy đôi môi của nàng.

Nụ hôn này nồng nhiệt như một ngọn lửa cháy mạnh, dường như muốn thiêu đốt nàng, nàng hoàn toàn không thể kháng cự, khát vọng trong lòng bị khơi lên, càng không thể vãn hồi. Dần dần, nàng không hề chú ý cái gì nữa, ôm chặt lấy cổ của hắn, không còn chỉ là bị động thừa nhận nụ hôn của hắn nữa, mà là chủ động hôn hắn.

Cảm nhận được nàng nhiệt liệt đáp lại, trên mặt hắn hiện ra nét vui vẻ, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, hưởng thụ nụ hôn của nàng.

Sau khi hôn sâu một lúc lâu xong, nàng dựa vào trong ngực hắn, hơi thở rối loạn: "Cũng sắp đến Phủ Tướng Quân rồi chàng không thể làm loạn."

"Không sao, ta đã bảo Minh Lục đi đường vòng xa hơn rồi." Hắn nói đường vòng xa hơn chính là con đường về phủ xa nhất.

"Cái người này... chàng quá đáng ghét." Nàng tức giận nói, nắm đầm hữu khí vô lực đánh lên trên ngực của hắn.

Hắn chậm rãi nở nụ cười, lúc này khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng lộ ra vẻ yêu diễm kia càng phát ra vẻ tà mị, cúi đầu, hôn lên môi nàng: "Hiện tại hôn nàng một lần thì kiểm lỗi một lần, sao lại không làm?"

Hắn qua loa nói, trở lại Hạ Thành, hắn không thể thường xuyên bồi ở bên cạnh nàng giống như lúc ở Tiêu Dao thành nữa. Suy nghĩ một chút liền bức bối, đau khổ nhất là buổi tối không thể tùy ý ôm lấy thân thể mềm mại của nàng vào lòng mà ngủ nữa: "Không muốn ta làm loạn với nàng, tốt nhất là nàng nên sớm một chút trở thành nữ nhân chân chính của ta đi."

Thanh Linh nghĩ thầm, còn không có chân chính trở thành nữ nhân của người, người cũng đã dùng sức áp bức ta, nếu mà trở thành nữ nhân người thì còn đến mức nào nữa?

Dưới sự phân phó của Tàn Liễm, Minh Lục vòng quanh Hạ Thành một vòng lớn, cuối cùng mới đến Phủ Hộ Quốc Tướng Quân.

Thanh Linh từ trong ngực Tàn Liễm ngồi dậy, sau khi sửa sang lại một chút, vén màn che lên muốn đi ra ngoài.

"Phu nhân, nàng cứ đi như vậy sao?" Giọng nói của Tàn Liễm u oán.

Thanh Linh vừa mới vươn chân ra lại thu về, quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt giống như oán phụ đau khổ vẫn luôn phòng không gối chiếu một mình để chờ đợi phu quân nhiều năm không trở về của Tàn Liễm kia. Lòng nàng mềm nhũn, lập tức tự trách mình thật sâu, sao có thể phũ phàng một cái rồi đi như vậy chứ? Sao nàng có thể vô lương tâm giống như những tên nam nhân cận bã vứt bỏ nữ tử mà mình yêu kia được chứ.

Không thể, nàng không thể vô lương tâm như vậy, cũng không thể làm cho mỹ nhân đau khổ thất vọng như vậy được.

Nàng hạ màn xe xuống xoay người lại, nâng mặt của hắn lên hôn xuống, sau khi hôn xong, nàng nói trấn an hắn: "Cuối cùng ta cũng sẽ gả cho chàng, dù là lòng của ta hay thân thể của ta, cuối cùng đều thuộc về chàng."

"Ngaoan, chàng mau trở về đi." Sau khi nàng thấy khóe miệng của hắn khẽ cong lên, lập tức xoay người, rời khỏi xe ngựa.

"Đầu heo, không phải, Đại Hối, mau đuổi theo." Bạch Nhiên quay đầu lại hướng về phía một nam tử thân hình cao lớn trên người mang theo hơi thở tử vong la to.

Nam tử này là trước kia là Thiên Nhất Tuyệt Đại Hộ Pháp của Tiêu Diêu Thành, bây giờ hắn đã không cần mang theo mặt nạ đầu heo kia nữa, chỉ đeo một mặt nạ màu bạc bình thường.

Khi Thanh Linh rời khỏi Tiêu Diêu Thành thì đã mang theo hắn, rất nhiều người đều biết Thiên Nhất Tuyệt đã chết, dĩ nhiên không thể lại gọi tên của hắn. Thanh Linh tùy tiện suy nghĩ liền tùy ý lấy cho hắn cái tên là Đại Hối. - Yên Nhi

Đại Hối giống như trận gió nhanh chóng lướt qua Bạch Nhiên, không biết hắn có phải có ý hay không, còn đứng Bạch Nhiên ngã xuống đất.

Bạch Nhiên bò dậy, tức giận hét to, "Đầu heo chết tiết nhà ngươi, ngươi là có ý à."

Thanh Linh chân trước vừa mới bước vào Phủ Tướng Quân, chân sau người trong cung đã tới rồi.

"Thánh chỉ đến." Người không xuất hiện, giọng nói chói tai của Trương công công truyền chỉ đã tới trước.

Thánh chỉ vừa đến, những người khác ở trong phủ phải ra ngoài quỳ nghênh đón thánh chỉ.

Thanh Linh quỳ xuống, nghe Trương công công tuyên đọc thánh chỉ.

Lần này thánh chỉ chỉ ý có liên quan với nàng, ý tứ cơ bản của lần đi Tiêu Diêu Thành này, mặc dù không có cưới được thiên kim của Thành chủ, nhưng lại trở thành Đại Hộ Pháp của Tiêu Diêu Thành, nhưng cũng là lập công.

Hơn nữa Nam Hạ cố ý muốn kết thành đồng minh với Tiêu Diêu Thành, nàng là một người Nam Hạ lại trở thành Đại Hộ Pháp của Tiêu Diêu Thành, vừa đứng trở thành người trung gian giữa việc kết làm đồng minh của Nam Hạ và Tiêu Diêu Thành. Vì vậy long nhan cực kỳ vui mừng, phong nàng là Bình Nhạc Huyền Hầu, phần thưởng là 3000 hộ thực ấp (Y là 1 khu vực có 3000 hộ dân). Mong nàng có thể ở trên chuyện Nam Hạ và Tiêu Diêu Thành kết làm đồng minh mãi mãi mà tận tâm tận lực.

"Hầu Gia, xin tiếp chỉ đi." Trương công công hơn hờ nói. - Yên Nhi

"Tạ ơn Hoàng thượng" Đột nhiên được Phong Hầu, Thanh Linh kinh ngạc sững sờ trong chốc lát, nhưng rất nhanh nàng vươn hai tay ra nhận lấy thánh chỉ.

Không chỉ có nàng kinh ngạc mà tất cả mọi người ở chỗ này cũng kinh ngạc, nhất là những người hạ nhân kia, kinh ngạc trùng to mắt đến mức con mắt sắp rớt cả ra.

Bọn họ cũng không nghĩ tới, Nhị công tử ngày xưa bệnh tật quần thân tùy thời đều có thể tắt thở này cũng có một ngày được phong Hầu.

Lâm Thị đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía sau lưng Thanh Linh mang theo không cam lòng và ghen tỵ. Thật không biết cuối cùng Diệp Đàm này gặp phải vận cứt chó gì nữa, đi một chuyến đến Tiêu Diêu Thành lại trở thành Đại Hộ Pháp, sau khi trở về Hạ Thành thì được phong làm Bình Nhạc Huyền Hầu.

Ở Nam Hạ, chức Bình Nhạc Huyền Hầu là Chính Tam Phẩm. Trong lòng nàng không ngăn được ảm buồn phiền. Đại nhi tử Diệp Tự của nàng đi theo Diệp Thiên Minh vào sinh ra tử trên sa trường nhiều năm, mới lấy được chức Bình Bộ Thị Lang là Tòng Tam Phẩm.

Mà Diệp Đàm chỉ là đi Tiêu Diêu Thành một chuyến, sau khi trở về trở thành Bình Nhạc Huyền Hầu - Chính Tam Phẩm, lập tức vượt qua Tự Nhi.

Những năm gần đây, Diệp Đàm bệnh tật quần thân là người chẳng làm được trò trống gì lại đột nhiên vượt qua nhi tử của nàng, đoạt danh tiếng của hắn. Trong lòng nàng không thể nào tiếp nhận, cũng khó có thể dễ dàng tha thứ được chuyện Diệp Đàm còn xuất sắc hơn nhi tử của nàng.

Diệp Thiên Minh đi tới, vẻ mặt thần nhiên: "Con trưởng thành rồi, trở thành Bình Nhạc Huyền Hầu, sau này làm việc nên chú ý nhiều một chút, cái khác, vì phụ cũng sẽ không nói thêm nữa."

"Cám ơn lời khuyên của phụ thân." Thanh Linh nói. - Yên Nhi

"Ừ." Diệp Thiên Minh gật đầu, vỗ hai cái lên bả vai nàng, sau đó xoay người rời đi.

"Đàm Nhi trở thành Bình Nhạc Huyền Hầu, chúc mừng nha." Lâm Thị ngoài cười nhưng trong không cười nói, ánh mắt âm trầm rơi vào trên người của Thanh Linh.

"Chúc mừng." Diệp Tự hồ hững nói, trong lòng đối với người nhị đệ gặp được vận cứt chó lấy được vị trí Bình Nhạc Huyền Hầu này cũng vô cùng khinh thường.

Diệp Minh khinh thường liếc mắt nhìn Thanh Linh một cái, hừ nhẹ một tiếng liền đi.

Thanh Linh trở lại Mặc Trúc Viện, thấy khắp nơi trong sân đều là lá cây, hơn nữa lá cây rơi xuống còn chất đống rất nhiều, vừa nhìn cũng biết là đã rất nhiều ngày chưa có quét dọn rồi.

Khóe miệng nàng nhếch lên độ cong lạnh lùng, chủ tử không có ở đây, những người này đã quên mất bổn phận của mình rồi.

Con sâu mọt đục khoét trong Mặc Trúc Viện, cần phải nhổ sạch rồi.

Trong không khí, còn có mùi rượu bay tới.

Sắc mặt nàng trầm xuống, dưới chân chậm rãi đạp lên lá cây, phát ra tiếng vang kéo kệt.

Thì ra là mấy gã sai vặt của Mặc Trúc Viện nghe được âm thanh kéo kệt này, nhưng không khỏi cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Nàng đi về phía chỗ ở của bọn sai vặt, một tên sai vặt kêu Trương Sử vội vàng từ phía sau nàng đi ra ngoài, ngăn ở trước mặt nàng, cười hi hi nói: "Nhị công tử vừa trở về, không bằng về phòng nghỉ ngơi một chút trước đi."

Thanh Linh cũng không thèm nâng mắt lên, đẩy hắn sang một bên, đi vào trong phòng của bọn hắn.

Trong nhà, có rượu có thịt, còn có những con mạt chược nằm tán loạn.

Nàng đá văng một vỏ rượu không chắn ở dưới chân ra, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trong nhà, không khỏi cau mày: "Lá cây trong sân đã mấy ngày chưa quét rồi?" Nàng hỏi Trương Sử, khẩu khí rất lạnh nhạt, giống như là đang nói đến chuyện trong nhà. - Yên Nhi

Trương Sử có loại cảm giác xấu, do dự nói: "Một... Mươi... Ba ngày!"

"Chỉ có ba ngày?" Đột nhiên nàng thờ ơ nhìn thoáng qua, ánh mắt rét lạnh lướt qua người Trương Sử.

"Đúng..." Hắn nhỏ giọng nói.

Thanh Linh lạnh lùng cười một tiếng: "Người coi Bản công tử là cái gì cũng không hiểu phải không, viện này có phải ba ngày chưa quét hay không, người cho rằng ta không nhìn ra được phải không? Viện này ít nhất bảy ngày chưa quét rồi."

Lòng Trương Sử run lên, cười cứng ngắc nói: "Nhị... Nhị công tử, quả thật chỉ mới ba ngày chưa quét. Bởi vì, mấy ngày nay gió thổi lớn quá..."

"Cần rồi!" Nàng đột nhiên giận dữ: "Không nói thật phải không? Bạch Nhiên, kéo hắn xuống đánh 50 đại bản."

Trương Sử vừa nghe 50 đại bản, đó không phải là muốn mạng của hắn hay sao? Hắn bị dọa sợ đến mức run rẩy nói: "Nhị công tử bớt giận, tha mạng." Trước kia Nhị công tử rất hiền hậu, sao lần này trở về thì lại thay đổi chứ. - Yên Nhi

"Cuối cùng là mấy ngày không có quét?" Thanh Linh hỏi.

"Mười... Ngày" Lúc này Trương Sử đang hoảng nói: "Nhị công tử, nô tài biết sai rồi, ngài tha cho nô tài đi."

"Bạch Nhiên, sau khi đánh những người liên quan đến chuyện này 20 đại bản thì tổng cổ toàn bộ ra ngoài. Còn nữa, phân phó xuống, Mặc Trúc Viện không nuôi người rảnh rồi." Nàng nói xong, lập tức ra khỏi phòng, không để ý tới tiếng cầu xin tha thứ truyền tới từ sau lưng.

Trở lại phòng, Thanh Linh sai người dọn dẹp lại một lần nữa, sau khi rửa mặt một phen, Bạch Nhiên cũng đã đuổi những người đó đi rồi.

"Bạch Nhiên, sao không thấy Hương Thảo?" Nàng đã vào viện được một lúc lâu rồi mà vẫn không thấy Hương Thảo xuất hiện.

Thanh Linh biết rõ nhà đầu Hương Thảo kia mà nghe đến tin tức nàng trở về, nhất định là sẽ không thể chờ đợi được mà lao ra gặp nàng. Nhưng mà bây giờ nàng lại không nhìn thấy Hương Thảo, nàng không khỏi lo lắng có phải Hương Thảo đã xảy ra chuyện gì rồi hay không.

Bạch Nhiên lắc đầu: "Thuộc hạ cũng không biết, bây giờ sẽ bắt đầu đi tìm hiểu." - Yên Nhi

Rất nhanh, Bạch Nhiên hỏi thăm được tin tức của Hương Thảo.

Sau khi nàng rời đi Hạ Thành không được mấy ngày, Hương Thảo đã bị Diệp Minh bắt đến viện của hắn để hầu hạ hắn.

Nghe được tin tức này, trong nháy mắt trái tim của Thanh Linh trầm xuống, tự mình đi một chuyến đến viện của Diệp Minh.

Nàng xông vào viện của Diệp Minh, vừa đi vào trong được mấy bước thì đã nhìn thấy Hương Thảo ngồi chồm hổm trên mặt đất ở bên trong phòng khách rửa chân cho Diệp Minh.

Không biết tại sao, Diệp Minh đột nhiên đá một cước vào chậu rửa chân, còn nhắc chân đạp lên trên mặt của Hương Thảo.

"Gia vừa nhìn thấy người, liền nghĩ đến tên ma bệnh kia, cả người đều không thoải mái!" Khuôn mặt Diệp Minh âm trầm nói.

Hương Thảo bụm mặt, muốn khóc lại không dám khóc thành tiếng, nước mắt lưng tròng. - Yên Nhi

"Cút!" Diệp Minh giơ chân lên muốn đạp thêm một cước nữa cho hả giận, chỉ là chân hắn còn chưa có nâng lên đã ra, một chân khác bất ngờ bị hai phiến lá cây đánh trúng, tiếp đó hai chân mềm nhũn, cả người ngã chổng vó xuống đất.

"Tiểu... Nhị công tử, ngài đã trở lại." Hương Thảo nhìn thấy người xuất hiện ở trước cửa, lau nước mắt, vui vẻ nói.

Thanh Linh gạt đầu, phân phó Bạch Nhiên ở bên cạnh: "Mang Hương Thảo về trước đi."

Diệp Minh ngã xuống đất nghiêng đầu qua, nhìn thấy nam tử thanh tú giống như thiên thần đột nhiên giáng xuống đứng ở trước, ánh mắt hân hoan lạnh lẽo: "Là người hại ta ngã xuống?"

"Đúng vậy thì như thế nào." Thanh Linh nói một cách giống như chuyện này là đương nhiên.

Diệp Minh từ dưới đất bò dậy: "Sao ngươi lại ra tay đánh ta?" - Yên Nhi

"Chỉ bằng việc ngươi tùy tiện động đến người của ta." - Yên Nhi

"A, người của ngươi, ngươi là đang nói đến tiện ty kia?" Diệp Minh cười lạnh.

Cổ tay Thanh Linh chuyển một cái, hai mảnh lá cây lại lần nữa bay ra, làm cho Diệp Minh mới vừa bò dậy lại té xuống: "Đây chỉ là cảnh cáo, sau này, người của ta ngươi không được động vào nữa." Nàng mở miệng kiêu căng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Kính Trà

Diệp Minh đang ở sân khác nghe bên này có động tĩnh liền chạy sang. Hắn ra lệnh ngăn Bạch Nhiên lại, không cho mang Hương Thảo đi.

Chỉ là bọn hắn căn bản không phải đối thủ của Bạch Nhiên, mới hai ba chiêu đã bị đánh cho nằm co quắp trên đất.

Nhìn người của mình bị đánh thê thảm, Diệp Minh phẫn uất nắm một quyền lên đất, nghiêng răng nói: "Hương Thảo là nô tỳ trong viện của ta, nhị ca muốn đưa nàng đi, cánh tay nhị ca cũng dài quá rồi."

Thanh Linh nhíu mày, lạnh nhạt nói: "Hương Thảo sao lại biến thành nô tì trong viện của ngươi rồi?"

"Hương Thảo là người mẫu thân điều từ Mặc Trúc viện tới, ngươi mang nàng đi chắc chắn chưa thông báo với mẫu thân." Nếu không Diệp đảm cũng không trực tiếp vào viện hấn cướp người. "Ngươi dẫn người đi chính là không tôn trọng mẫu thân. Không kính trọng mẫu thân chính là bất hiếu, chuyện này nếu để phụ thân biết được xem ngươi giải thích thế nào. Thúc thoả thì mau dừng tay lại cho ta."

"Hương Thảo là người của mẫu thân ta- Đông Lăng An công chúa sắp xếp bên cạnh Nhị nha đầu, cũng coi như nàng là người của Đông Lăng quốc, nàng khi nào lại đến lượt mẹ ngươi làm chủ?" Thanh Linh mạnh mẽ chất vấn, cũng chẳng thèm cùng Diệp minh nói mấy lời vô nghĩa, xoay người liền đưa người đi theo.

Cướp người trước mặt hắn chính là đánh thẳng vào mặt hắn, Diệp Minh tức giận đến nói thân thể cũng phát run, cảm cái bồn rửa mặt hướng phí ít Thanh Linh mà đập.

"Ai yêu!" Lâm thị vừa bước chân vào viện của Diệp minh, cái bồn rửa mặt liền rơi trước chân bà ta, bị dọa sợ thất hồn táng đảm, liền tiếp lùi về sau.

"Diệp Đảm, ngươi dám khi dễ Minh Nhi?" Lâm thị chưa tỉnh hồn lại thấy Diệp minh nhếch nhác ngồi trên mặt đất, Diệp đảm ngoài ý muốn lại xuất hiện ở đây, trong lòng bà ta liền theo bản năng nghĩ Diệp Đảm khi dễ đứa con quý báu của bà ta.

Bà ta vội vã chạy vào phong đỡ Diệp Minh dậy.

"Mẫu thân, Nhị ca xông vào viện ta cướp người, chuyện này mẫu thân phải quản lý." Sau đó Diệp minh mồm năm miệng mười, thêm mắm dặm muối kể hết sức sinh động chuyện vừa xảy ra.

Nghe xong lời Diệp Minh nói, vốn Lâm thị nhìn Diệp Đảm cũng không thuận mắt, giờ phút này nhìn Diệp Đảm bằng ánh mắt sắc nhe đao, bộ dáng như muốn đem người băm thành nghìn mảnh. "Diệp Đảm, ngươi đứng lại!"

Thanh Linh vừa bước chân ra ngoài liền dừng lại, phân phó Bạch Nhiên mang Hương Thảo đi trước, quay đầu lại chính là bộ mặt đầy giận dữ của Lâm thị. "Mẫu thân, Đảm Nhi có việc, Đảm Nhi đi trước." Nàng miễn cưỡng qua loa lấy lệ, xoay người liền quả quyết bước đi.

Lâm thị nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng mà tức đến hít thở không thông: "Diệp Đảm, đừng nghĩ bản thân được phong tước Hầu gia liền thấy bản thân rất giỏi, hừ, chúng ta đi." Bà ta vội vã quay về phòng nhìn Diệp Minh.

Thanh Linh trở lại Mặc Trúc viện liền đi nhìn Hương Thảo trước, tự mình thu xếp cho nàng xong xuôi mới trở về phòng. Nàng nằm chết dí trên giường, chỉ là còn chưa kịp cởi quần áo liền bị Diệp Thiên Minh phái người gọi qua.

Đi vào đại sảnh, Thanh Linh liền nhận thấy không khí đó gì đó không đúng. Diệp Thiên Minh sắc mặt nhìn rất kém, Lâm thị ngồi một bên dùng khăn lau mắt không ngừng.

Nhìn tình hình này nàng liền đoán được chắc chắn Lâm thị đã nói điều gì đó không tốt về nàng. Aiz, thời điểm nàng là Diệp Thanh Linh, Lâm thị thường xuyên kiến cố gây sự với nàng, hiện tại nàng dùng thân phận Diệp Đàm, Lâm thị lại vẫn cứ sinh sự. Nàng cùng Lâm thị chắc chắn phải người chết ta sống mới được.

“Đàm Nhi hôm nay trở thành Bình Nhạc Huyền Hầu, cánh cứng cáp, ta đây thân làm mẫu thân muốn quản cũng không quản được rồi.” Lâm thị nhìn Diệp Thiên Minh một cái, lại cầm khăn lên lau lau hai cái tượng trưng.

“Đàm, người đến viện Minh Nhi cướp người?” Diệp Thiên Minh lạnh mặt nói.

Thanh Linh tiến lên một bước nói: “Phụ thân, rõ ràng ngài biết Hương Thảo là nha đầu mà thân mẫu (mẹ ruột) ta* an bài bên cạnh chăm sóc Nhị muội, cho nên nàng ta ở đâu phải do Nhị muội định đoạt.

Lại nói Hương Thảo cũng không phải người trong viện Tam đệ, ta chỉ mang người của Nhị muội đi, sao lại trở thành cướp người rồi?”

Diệp Thiên Minh tựa như đã quên Hương Thảo là người nào, liền mở miệng hỏi: “Hương Thảo là người mẫu thân người* an bài bên cạnh Thanh Linh?”

*Bởi vì nv nữ chính không có quá nhiều tình cảm với Diệp Thiên Minh nên mình xưng hô “ta- phụ thân”. Diệp Thiên Minh tựa hồ cũng không thích hai người con này nên mình đề là “ta- người”, mình dịch theo cảm nhận riêng của mình thôi, không được thì mọi người ý kiến đề mình sửa.

“Phải” Thanh Linh gật đầu, Diệp Thiên Minh đến cả người bên cạnh Thanh Linh bao năm cũng không nhớ nổi. Bị coi nhẹ đến như vậy, nàng không khỏi đối với nguyên chủ của khối thân thể này bi ai.

“Lão gia, thiếp hiện tại là đương gia chủ mẫu phủ Tướng quân, một nha đầu thiếp cũng không được quản?” Lâm thị u uất nhìn Diệp Thiên Minh.

Bà ta không ngờ tới Diệp Thiên Minh lại gật đầu: “Đông Lăng An công chúa an bài người bên cạnh Đàm Nhi và Thanh Linh, nàng quả thật không có quyền an bài.

Mặc dù nàng san bài nhưng nếu Đàm Nhi với Thanh Linh không đồng ý, vẫn phải trả người về.”

Lâm thị lập tức ghen một hơi, thét to: “Tại sao?”

“Bởi vì những người kia khế ước bán thân không thuộc Phủ Tướng quân.” Diệp Thiên Minh lạnh nhạt nói.

Khó trách không tìm thấy khế ước bán thân của Hương Thảo, thì ra là như thế. Lâm thị không cam lòng mím chặt môi, nhưng những lời tiếp theo Diệp Thiên Minh nói không khỏi làm khoe môi bà ta nâng lên một nụ cười hả hê.

“Đàm, mẫu thân người không có quyền tùy ý an bài người của Thanh Linh nhưng thời điểm người không ở trong phủ, mẫu thân người liền đưa đến viện Tam đệ, người không hài lòng thì trực tiếp nói với mẫu thân người.

Nhưng người lại cố tình không thông báo một tiếng liền trực tiếp xông vào viện Minh Nhi cướp người, đối với mẫu thân người chính là bất kính

Hiện tại ta để người hướng mẫu thân người nhận sai, người về sau chớ có bất kính với mẫu thân nữa.” Diệp Thiên Minh không để cho Thanh Linh mở miệng.

“Người tới, chuẩn bị trà.” Diệp Thiên Minh phân phó.

“Phụ thân...”

“Người không phục?” Thanh Linh nghĩ mở miệng phản bác nhưng Diệp Thiên Minh lại lạnh lùng nhìn nàng, không có ý định cho nàng cơ hội mở miệng.

Lâm thị nháy mắt với Trương ma ma: “Trương ma ma, người đi chuẩn bị trà.”

Trương ma ma rút trà ra ly, bung đến trước mặt Thanh Linh: “Nhị công tử, trà đây ạ.”

Thanh Linh liếc nhìn bàn tay đang run lẩy bẩy, lại hiện màu hồng hồng rõ ràng của Trương ma ma. Ngẩng mặt lên nhìn lại thấy vẻ mặt ảm đạm của bà ta.

Nàng không cần đưa tay đụng chén trà kia cũng biết nó rất nóng.

Trương ma ma bung ly trà này qua chắc chắn là phân phó của Lâm thị. Quả nhiên, nàng quét mắt nhìn qua thấy đuôi mày bà ta thoáng qua nét cười hả hê.

Thanh Linh đưa mắt nhìn ly trà của Trương ma ma hồi lâu mà vẫn không có động tĩnh gì.

Trương ma ma bung ly trà, bị phỏng cũng không dám kêu, bà ta mang theo ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ từ Lâm thị.

“Đàm, người chậm chạp không chịu nhận trà là do trong lòng không phục, không muốn kính trà ta sao?” Lâm thị giọng điệu nghiêm túc, đáy mắt mang theo ý cười không dễ phát giác.

Ly trà Truong ma ma bung trên tay, Diệp Đàm cho dù hiểu rõ nước trà nóng cũng không dám không cầm, bởi hấn không nhận chính là không chịu nhận lỗi lầm. Hấn nếu cầm ly trà mà cầm không vững, khả năng cũng không xong, Truong ma ma cầm lâu như vậy mà không sao, hấn làm sao dám kêu?

Nhưng chỉ cần hấn đưa tay ra lấy, Truong ma ma ắt hấn có biện pháp làm cho hấn không đụng được vào ly trà.

Ly trà nếu rót xuống đất, bà ta chắc chắn có thể chỉ trích hấn bất hiếu, cố ý hắt đổ ly trà.

Hấn bất hiếu, chính là làm cho Diệp Thiên Minh chán ghét. Bắt đầu từ đây tình cảm cha con dần trở nên xa cách.

Hai cha con bất hòa, đây chính là chuyện vui đối với bà ta.

“Đàm Nhi!” Ánh mắt Diệp Thiên Minh tức giận nhìn Thanh Linh, bản thân nhi tử làm sao lại không chịu nhận lỗi, đương nhiên hấn sẽ tức giận.

Lâm thị bên cạnh nhanh chóng quạt gió thổi lửa*: “Lão gia, Đàm Nhi hiện tại cánh đã cứng cáp rồi, đừng nói thiếp không quản được, đến cả lão gia cũng quản không nổi nữa.”

*khá giống câu “Giậu đổ bìm leo”, ý chỉ người hay “đi xe kích” ấy.

Thanh Linh cười: “Mẫu thân gấp cái gì? Đàm Nhi không nói không kính trà cho người mà.”

Nàng vươn tay tiếp nhận ly trà, đem ly trà cầm vững, không cho Truong ma ma cơ hội táy máy tay chân. Ly trà quả thật rất nóng chỉ là nàng không sợ, ngược lại thậm chí nội lực đem nước trà đã nóng lại càng nóng.

Lâm thị thấy nàng cầm ly trà trong tay mà không có chuyện gì xảy ra, sắc mặt lập tức cứng đờ, không khỏi nhìn Truong ma ma.

Truong ma ma không dám tiếp nhận ánh mắt hung dữ của Lâm Thị, xấu hổ cúi thấp đầu.

“Mẫu thân, Đàm Nhi biết lỗi rồi, mời ngài uống trà, tha lỗi cho Đàm Nhi.” Thanh Linh đưa ly trà đến trước mặt Lâm thị, mặt cười cong cong.

Lâm Thị biết nước trà nóng, bản thân bà ta không thể không nhận ly trà, do dự một hồi lâu mới run rẩy đưa tay ra nhận.

Thanh Linh đựng vào tay Lâm thị, nàng nhẹ buông tay, ngón trở khê búng, nước trong ly trà tất cả đều đổ vào bụng Lâm thị.

Lâm thị bị toàn bộ trà nóng hắt vào bụng kêu thảm thiết, há mồm liền chỉ trích: “Diệp Đàm, người...” Người bất hiếu thì cũng thôi đi, sao lại còn hắt tất cả trà vào người ta?

Thanh Linh vội vàng hấp tấp lùi về phía sau, sắc mặt trắng bệch, vội vàng cắt đứt lời nói của Lâm thị: “Mẫu thân không muốn tha thứ cho Đàm Nhi thì người cứ nói thẳng, cần gì làm đổ trà, còn làm dơ áo mình.”

“Người...” Lâm thị bị Thanh Linh cướp mất lời nói, tức giận đến nổi thất khiếu cũng đều bốc khói, cả giận quát: “Nước trà nóng như vậy người định làm bỏng chết ta sao? Ai da, bỏng chết ta rồi.”

Hốc mắt bà ta phấp phấp quang, uất ức nhìn Diệp Thiên Minh: “Lão gia...” Muốn nói lại thôi, trong đó uất ức tựa như càng nhiều.

Thanh Linh lúc này kinh ngạc lớn tiếng nói: “Nước trà rất nóng? Mẫu thân người bị phỏng? Tại tay ta da dày thịt béo, không hề cảm thấy nóng.” Về mặt nàng rất vô tội, cái gì cũng không biết.

Thanh Linh đột nhiên xoay người, cảm tức nhìn Truong ma ma: “Truong ma m, người đưa ly trà nóng như vậy là muốn làm gì?”

Diệp Thiên Minh trầm mặt, đột ngột đứng lên: “Người tới.” Hấn phân phó, lập tức có hai thị nữ đi vào: “Đưa phu nhân về phòng, bôi phu nhân ít thuốc.” Lâm thị là nữ quyền, chỗ bị phỏng là vùng bụng, tất nhiên hấn không thể gọi đại phu, vì vậy chỉ có thể để thị nữ bôi thuốc.

“Lão gia, chén trà của Đàm Nhi...”

“Được rồi, nàng cũng bị bỏng rồi, trở về bôi thuốc đi.” Diệp Thiên Minh mặt kiên nhẫn phát tay nói, tiếp theo liền phân phó người kéo Truong ma ma xuống đánh mười cốn.

Được thị nữ đỡ, Lâm thị không cam lòng rời đi.

Lâm thị sau khi rời đi, Diệp Thiên Minh cũng bảo Thanh Linh lui ra.

Trở lại phòng, Lâm thị vừa bôi thuốc xong Diệp Minh liền đi vào.

“Ta cứ nghĩ Diệp Đàm chỉ là một con tốt, không nghĩ tới hấn cùng với sao chổi Thanh Linh cùng một dạng, cũng không phải là loại đèn dầu đã cạn.” Lâm

thị tức giận nói, lại nghĩ đến Thanh Linh, rồi nhớ đến nữ nhi đã chết của mình, bị thương ập tới, không không chế được nước mắt cứ thế thi nhau rơi xuống.

Diệp Minh hốt hoảng nói: “Mẫu thân, người đứng khóc, Diệp Đàm khi dễ người, Minh Nhi chắc chắn sẽ trút giận cho người.”

Lâm thị lau nước mắt, giọng cười: “Mẫu thân không phải khóc vì bị Diệp Đàm khi dễ, chỉ là đột nhiên mẫu thân nhớ tới tỷ tỷ người.”

“Tỷ tỷ...” Nghĩ đến cái chết bi thảm của Diệp Thanh Ngọc, Diệp Minh cũng thấy thương tâm “Đúng là cái đồ sao chổi độc ác, hại chết tỷ tỷ ta.”

“Còn có sao chổi ca ca của nàng ta nữa, hai huynh muội hẳn không có ai là người tốt. Đùng đề ta nắm được nhược điểm, nếu không....” Nét mặt âm độc không hề sùng với số tuổi của hắn.

Đại thọ năm mươi của Diệp Thiên Minh cũng đến, Lâm thị bắt đầu bận rộn lo thọ yến trong phủ.

Thanh Linh hiện tại đang nghĩ đến đại thọ năm mươi của Diệp Thiên Minh, nàng cũng không biết phải tặng cái gì, suy nghĩ thật lâu cũng nghĩ không ra. Lúc này Tần Liễm lại truyền tin, hẹn nàng xuất phủ gặp hắn.

Trở về phủ đã nhiều ngày, nàng còn chưa ra khỏi đại môn lần nào, càng chưa gặp hắn.

Hiện tại nàng cũng cảm thấy nhớ hắn, đối với yêu cầu của hắn, nàng cũng không cự tuyệt.

Tần Liễm hẹn nàng ở một quán trà, nàng vừa đến thì đụng mặt hắn ngoài cửa.

Hắn đi tới trước mặt nàng, bạch y xuất trần bồng bềnh, phong thái trang nhã đến tận xương. Thấy nàng, khóe miệng hắn nhếch lên, nét cười yếu ớt mà mê người chậm rãi nhộn nhạo, đáy mắt một mảnh dịu dàng bao phủ.

Nàng theo hắn đi vào nhà gian, vừa bước vào, hắn liền đóng sập cửa ôm chặt lấy nàng hôn mãnh liệt. Dừng hành động để nói với nàng, hắn vô cùng nhớ nàng.

“Đại thọ năm mươi của phụ thân sắp đến, ta vẫn chưa nghĩ ra nên tặng quà gì, chàng có ý tưởng gì không?” nàng nằm trong ngực hắn, ngửa đầu lên hỏi.

“Không có, đại thọ Diệp tướng quân ta cũng không biết phải tặng quà gì.” Tần Liễm nói: “Nàng nói xem Diệp tướng quân thích cái gì?”

“Ta không biết.” nàng nhỏ giọng nói, đối với người phụ thân này, nàng không hiểu rõ lắm.

“Vậy nàng có biết ta thích cái gì không?” Ánh mắt hắn sáng ngời nhìn nàng.

“Chàng thích gì?” Nàng còn giống như chưa từng hỏi sở thích của hắn.

Hắn nhếch môi cười, xinh đẹp mà câu tâm động phách, hai ngón tay hắn nâng cằm nàng lên, cúi đầu liền hôn xuống.

Hôn nàng mang theo êm ái cùng thương yêu, lưỡi hắn miêu tả hình dáng môi nàng, cái cảm giác tốt đẹp khi hôn nàng, hắn nhớ như khắc vào đầu, khảm vào xương.

“Ta chỉ thích một mình nàng.” Hồi lâu sau hắn mới kết thúc nụ hôn, vui thật sâu vào trong hõm vai nàng.

Người này lại kéo chuyện sang hướng khác rồi! Nàng hỏi là hỏi sở thích của hắn, không phải người!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Giành Nữ Nhân

Editor: Yên Nhi

Bây giờ Thanh Linh không nghĩ ra phải đưa món đồ có thể làm nổi bật nào làm quà mừng thọ cho Diệp Thiên Minh, sau khi ra khỏi phòng ở quán trà, nàng kéo Tần Liễm tùy ý đi vào một tiệm bán đồ cổ. Định tùy tiện chọn món thông thường, lại khiến cho người khác không tìm được nhược điểm để chê trách để làm qua mừng thọ.

Ở trong tiệm bán đồ cổ, nàng chọn trúng một pho tượng ngọc có chất lượng Nam Cực Tiên Ông.

"Chương quây, pho tượng Nam Cực Tiên Ông này bao nhiêu bạc?" Thanh Linh giờ đồ trong tay lên hỏi chương quây.

"Những món đồ công tử nhìn trúng trong tiệm cứ lấy đi là được, về phần bạc thì không cần đưa." Chương quỳ cười híp mắt nói.

"Như vậy làm sao được, nên trả thì vẫn phải trả." Thanh Linh từ trong lòng móc ra mấy tấm ngân phiếu, vừa muốn đưa cho chương quỳ thì Tàn Liễm đưa tay ngăn lại.

"Không cần đưa bạc." Hấn nói.

Nàng kinh ngạc nhìn hấn, sau đó lại nghe hấn nói: "Tiệm này là của ta." Hấn dừng lại một chút rồi nói: "Ta cũng là của nàng, nàng nhìn trúng thứ gì cứ lấy đi là được."

Ta cũng là của nàng, Thanh Linh nghe được lời nói như vậy rất là hài lòng. Như vậy, nàng sẽ không khách khí nữa nên lại chọn mấy món đồ rồi lấy đi.

Ra khỏi tiệm bán đồ cổ, Tàn Liễm đột nhiên nói có chuyện phải rồi đi trước.

Nàng đi về phía phủ Hộ Quốc Tướng Quân, Đại Hối đi theo ở phía sau đang ôm đầy đồ trong lòng, còn có Bạch Nhiên hai tay trống trơn giống như Thanh Linh.

Từ khi Thiên Nhất Tuyết trở thành Đại Hối thì ít nói và thành thật hơn, Bạch Nhiên thấy rõ điểm này nên bắt đầu giở trò khi dễ Đại Hối, có việc gì cần đến sức lao động thì toàn bộ đưa cho Đại Hối làm.

Trước mặt xuất hiện một trận hỗn loạn, từ trong đám người đông đúc. Một nữ tử mặc giá y màu đỏ vọt ra, nàng vừa chạy vừa quay đầu lại.

Ở phía sau lưng nàng ta có một người nam tử mặc hi phục màu đỏ đang đuổi theo: "Tiện nhân, người đứng lại đó cho ta!" Nam tử tức giận nói, phía sau hấn có vô số gã sai vặt đi theo.

Bước chân của nữ tử mặc giá y màu đỏ không ngừng lại, lao đảo nghiêng ngã chạy trong đám người. Đột nhiên, nàng bị vấp phải váy rồi ngã xuống đất, nam tử lập tức đuổi theo, dùng sức nắm lấy mái tóc dài của nàng, đau đến mức mặt của nàng lập tức trắng bệch.

"Tiện nhân, ta cho người chạy này, cho người chạy này." Nam tử một tay nắm lấy tóc dài của nữ tử, một tay kia tát vào trên mặt của nữ tử.

Trên khuôn mặt trắng nõn của nữ tử lập tức hiện lên mấy vết đỏ, khóe môi cũng chảy ra máu. Nghĩ đến bị tát mạnh như vậy, nhất định là rất đau, nhưng từ đầu đến cuối nữ tử này không hề lên tiếng cầu xin tha thứ, cũng chưa từng khóc lóc. Nàng ấy cũng chưa từng phản kháng, trên thực tế nữ tử nhỏ bé yếu đuối như nàng ở trước mặt một người nam tử đang tức giận, cũng sẽ không có lực phản kháng.

Tên nam tử kia, Thanh Linh biết, hấn là nhi tử của Ninh Tung Ninh Quốc Công.

Ninh Quốc Công là ngoại tổ phụ của Hách Liên Dục, năm xưa dưới gối chỉ có một nữ nhi, mấy năm sau nữ nhi vào cung trở thành Ninh Thục phi.

Lúc tuổi già lại sinh được một nhi tử, Ninh Quốc Công đặc biệt yêu thương người nhi tử mà mình lúc già mới có được này.

Bề ngoài của Ninh Tung cũng rất tốt, mày kiếm, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, hi phục trên người đỏ như lửa càng khiến cho vẻ tuấn mỹ của hấn rõ ràng hơn.

Thanh Linh không có nhìn thấy rõ khuôn mặt của nữ tử kia, nữ tử kia bị Ninh Tung tát mạnh, không hề khóc lóc hay cầu xin tha thứ tiếng nào, sự quật cường của nàng ấy khiến cho Thanh Linh rất thương thức.

Cho nên lúc đi ngang qua, Thanh Linh không khỏi nhìn nhiều thêm một chút, đứng lú nhìn thấy rõ mặt của nữ tử kia.

"Hoán Y!" Nữ tử bị người đánh trên đường cái vậy mà lại là Hoán Y, Hoán Y là một trong số những người mà nàng coi trọng.

Lúc này Hoán Y cũng nhìn thấy Thanh Linh, mặt của nàng bị đánh sưng đỏ, rõ ràng là rất đau, ngay khi nhìn thấy Thanh Linh, nàng lại cười lên.

Nhìn thấy Hoán Y ở ngoài đường bị người ta khi dễ như vậy, trong nháy mắt, trong lòng Thanh Linh vô cùng đau xót, trong lòng vô cùng tức giận. Thân hình nàng lóc lên một cái, nàng đi tới bên người Hoán Y, bắt lấy tay mà Ninh Tung đang đánh Hoán Y.

"Người là người phương nào, lại dám xía vào chuyện của Bản công tử." Giọng Ninh Tung vô cùng ác liệt.

Thanh Linh nín thở, không có mở miệng nói nhảm với hấn, dùng sức bẻ tay của hấn lại, sau khi nghe được tiếng xương cốt bị gãy vang lên thì dùng sức ném đánh bay Ninh Tung ra ngoài.

"Công tử!" Một vài tên sai vặt lúc này tới cùng Ninh Tung chạy lại đỡ hấn dậy, mấy tên còn lại giờ quả đám vọt tới.

Bạch Nhiên tiến lên, ngăn ở trước mặt Thanh Linh, ra tay đánh nhau với những người đó. Tình cảnh bất ngờ trở nên hỗn loạn, người đi ngang qua đây bị dọa sợ đến mức không dám lại gần, vội vàng tránh đi.

"Hoán Y." Thanh Linh đỡ nàng, đau lòng lau vết máu bên khóe miệng của nàng.

"Sương... Nhị công tử, người trở lại." Nàng cong môi cười một tiếng nói.

Hoán Y vẫn luôn đối xử với nàng rất tốt, coi nàng như muội muội của mình mà đối đãi. Trờ lại lâu như vậy, nàng lại không có đi gặp Hoán Y, cũng không có hỏi thăm tin tức của Hoán Y, nàng không khỏi áy náy nói: "Thật xin lỗi."

Hoán Y vỗ vỗ tay của nàng, cười dịu dàng nói: "Đồ ngốc, người lại không làm có làm chuyện gì có lỗi với ta mà, không cần phải nói xin lỗi."

Lúc này Ninh Tung từ dưới đất bò dậy, nhổ nước miếng, tức giận nói: "Tiểu tử kia, người dám giành nữ nhân với Bản công tử sao, người muốn chết à!" Hấn vung tay không bị thương lên, sau khi nắm thành quả đấm thì xông về phía Thanh Linh.

Bạch Nhiên bị những người khác ngăn lại, không có cách nào đi bảo vệ cho Thanh Linh.

Đại Hối đang ôm đầy đồ trong lòng, Thanh Linh không có phản phó hấn, hấn vẫn đứng yên ở một bên.

Thanh Linh buông tay đang đỡ Hoán Y ra, đứng lên, đánh mấy chiêu với Ninh Tung.

Thanh Linh đập mạnh vào bụng của Ninh Tung, hấn cúi đầu che bụng liên tiếp lùi lại. Ninh Tung khi dễ Hoán Y, mặc dù nàng tức giận đến mức muốn giết hấn, nhưng mà hấn là nhi tử Ninh Quốc Công yêu thương nhất, nhận được hàng vạn sủng ái. Bây giờ chưa đến lúc phải giết hấn, nên chỉ giáo huấn hấn một chút, khiến cho hấn chịu khổ một chút là được.

"Cuối cùng người là ai?" Ninh Tung cắn răng nói, lúc trước Diệp Đàm không hay ra phù nên hấn không nhận ra Diệp Đàm.

Lúc này hấn lại nhìn thấy người của mình cũng bị Bạch Nhiên đánh ngã, nghẹn một bụng tức giận.

"Công tử, thuộc hạ nhận ra, hình như hấn chính là Nhị công tử Diệp Đàm của Phủ Hộ Quốc Tướng Quân, vừa được Hoàng thượng phong là Bình Nhạc Huyền Hầu." Một gã sai vặt của Ninh Tung bị đánh nằm trên mặt đất, ôm bụng nói.

Ninh Tung oán hận nói: "Diệp Đàm, Bình Nhạc Huyền Hầu, khó trách lại lớn lối như vậy, hấn vậy mà dám khi dễ đến trên đầu Bản công tử!"

Thanh Linh đỡ Hoán Y dậy, không để ý ánh mắt như dao mà Ninh Tung nhintới, dẫn Hoán Y rời đi.

"Hoán Hoán, ta đưa người trở về y quán xử lý vết thương một chút trước." Thanh Linh nói, nơi này cách Y quán của Hoán Y không xa.

Trong nháy mắt Hoán Y cúi đầu xuống, không nói gì.

"Người làm sao vậy?" Nhìn thấy sắc mặt của Hoán Y có cái gì đó không đúng, lòng của Thanh Linh lập tức treo lên.

"Y quán không còn nữa." Hoán Y nức nở nói.

"Chuyện gì xảy ra? Lúc ta không có ở Hạ Thành, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Thanh Linh vịn hai vai của nàng, vội vàng hỏi.

Sau đó Hoán Y nói, nói ra lý do.

Có một ngày Ninh Tung mang theo vết thương, trong lúc vô tình xông vào Y quán của nàng, coi trọng nàng, muốn nạp nàng làm thiếp.

Làm thiếp thất của người ta dĩ nhiên là nàng không đồng ý, hơn nữa trước kia nàng đã từng thề, kiếp này trừ Mạch Chiêu Nam ra, sẽ không lấy ai khác. Bây giờ Mạch Chiêu Nam đã chết, nhưng nàng vẫn không có quên lời thề. Mặc dù Mạch Chiêu Nam không có ở đây, nàng cũng muốn thực hiện lời hứa cả đời.

Nàng không muốn làm thiếp của Ninh Tung, biết rõ mình không chộc nổi hấn nên muốn len lén trốn đi. Sau đó lại bị hấn phát hiện, dưới con nóng giận hấn đã phá hủy Y quán của nàng, nàng không muốn trở thành thiếp của hấn, hấn càng muốn để cho người ta biết nàng là thiếp của hấn thiếp, cho nên muốn nàng mặc lên giá y rồi đưa vào phủ Quốc Công.

Hôm nay hấn tới đón nàng, nàng bắt được cơ hội nên chạy trốn, sau khi hấn phát hiện thì dẫn người đuổi theo, sau đó chính là một màn giống như Thanh Linh đã nhìn thấy.

"Bây giờ người tính thế nào?" Thanh Linh hỏi.

Hoán Y lắc đầu, "Ta cũng không biết." Bị Ninh Tung đè mất tới, nàng rất khó chạy trốn.

"Còn muốn tiếp tục mở Y quán sao?" Thanh Linh tiếp tục hỏi.

"Tạm thời không muốn, hiện tại trên người ta không có đồng nào, không có nhà để về, không bằng người chứa chấp ta đi, để cho ta đi theo bên cạnh người đi." Hoán Y đùa giỡn nói.

"Á." Hoán Y cười khổ, "Ta quên mất, người mà ta đắc tội là Ninh Tung, hôm nay người vì ta mà đắc tội với hấn, nếu như ta lại đi theo bên cạnh người chẳng phải là sẽ khiến cho người gặp nhiều phiền toái hơn sao?"

"Người nguyện ý ở bên cạnh ta, ta rất vui. Về phần Ninh Tung, người không cần lo lắng." Coi như Hoán Y không đi theo nàng, Ninh Tung cũng sẽ tới tìm

Kiểm chuyện: "Người cứ an tâm ở lại bên cạnh ta đi." Dù có như thế nào, nàng cũng nhất định sẽ xuất hết toàn lực bảo vệ Hoán Y thật tốt.

"Mới vừa là nói đùa với người thôi, ta còn là thích ngày ngày đi hành y cứu người, đi theo bên cạnh người khẳng định sẽ không tiện." Hoán Y nói.

Thanh Linh gật đầu, "Vây cũng đúng."

Sau khi Thanh Linh kéo nàng đến Y quán gần đó xử lý tốt vết thương cho nàng thì an trí nàng ở một biệt viện mà nàng mới mua, cũng phái người qua bảo vệ nàng.

Ninh Tung bị Thanh Linh đã thương, phu nhân Ninh Quốc Công tự mình tới cửa trách mắng.

Gần tối, Thanh Linh vì chuyện này mà bị Diệp Thiên Minh gọi vào thư phòng.

"Đi Tiêu Dao Thành một chuyến, phụ thân cho là người đã hiểu chuyện hơn, làm việc cũng đúng mực hơn. Thật sự không nghĩ đến hôm nay người lại vì một nữ nhân mà đánh Ninh Tung, đắc tội phủ Ninh Quốc Công." Mặt Diệp Thiên Minh âm trầm nói.

Hoán Y là người mà nàng coi trọng, cho dù phải đắc tội phủ Ninh Quốc Công thì nàng cũng không tiếc: "Phụ thân, Hoán Y cô nương đã từng có ân với ta, hôm nay ở trên đường nhìn thấy nàng bị Ninh Tung khi dễ như vậy, ta không thể làm như không nhìn thấy."

Nàng kéo ra lý do là vì cứu ân nhân nên mới ra tay, Diệp Thiên Minh tự nhiên cũng không thể lại trách cứ nàng nữa, chỉ là thở dài một tiếng, nói: "Nhưng là người làm như vậy sẽ đắc tội với phủ Ninh Quốc Công, hôm nay phu nhân Ninh Quốc Công đến phủ, phụ thân khuyên can mãi, mới làm cho chuyện này lắng xuống."

Ninh Quốc Công quyền cao chức trọng, môn sinh dưới trướng vô số kẻ, đắc tội với lão ta thì sẽ chọc vào không ít phiền toái nhỏ, nhưng nếu có Diệp Thiên Minh ra mặt, chuyện Thanh Linh đánh Ninh Tung cũng dễ giải quyết.

"Đàm Nhi đa tạ phụ thân." Thanh Linh nói.

"Được rồi, người đi xuống đi, sau này làm việc không được lỗ mắng như vậy nữa." Diệp Thiên Minh trầm giọng nói.

Lúc trước Thanh Linh đuổi không ít người làm trong viện, Lâm Thị lấy lý do số lượng người không đủ để nàng sai sử, lại phái hai người thị nữ và hai gã sai vặt tới đây để nàng sai sử.

"Nhị công tử, bốn người này có cần nhận lấy hay không?" Bạch Nhiên hỏi.

"Nhận lấy đi, để cho bọn họ ở bên ngoài viện hầu hạ là được, còn có, phái người trông chừng bọn họ." Lâm Thị tốt bụng như thế, nàng tất nhiên sẽ không tin Lâm Thị thật sự có ý tốt.

Sáng sớm, Lâm Thị đứng dậy, rửa mặt xong, ngồi ở trước gương trang điểm.

Trương ma ma từ ngoài cửa đi tới, cười với Lâm Thị nói: "Phu nhân, người ở Mặc Trúc viện đã truyền về tin tức rồi."

Động tác Lâm Thị cầm ngọc trầm lên đầu khẽ ngừng một lát: "Có hỏi thăm được quà mừng thọ mà Diệp Đàm tặng lão gia là cái gì sao?"

Nàng phái bốn người đến Mặc Trúc viện, chính là cơ sở ngầm mà nàng an bài ở đó.

"Đúng vậy." Trương ma ma trả lời: "Quà mừng thọ mà Diệp Đàm định tặng cho lão gia là một pho tượng ngọc Nam Cực Tiên Ông."

Nghe vậy, ánh sáng trong mắt Lâm Thị càng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Thám Tử Trần Gia

Khóe miệng Lâm thị khẽ nhếch, vuốt ve một bên tóc mai: "Mấy ngày trước bảo người tìm một tên đạo tặc nhanh nhẹn, đã tìm được chưa?"

"Tìm được ạ, người kia được mệnh danh là Nhất đẳng Thần thủ*" Trương ma ma giờ ngón cái lên nói.

*Nhất đẳng Thần thủ: trộm đạo đứng đầu.

"Có thể tin được không?" Lâm thị vẫn lo lắng nhất là điểm này.

“Phu nhân có thể yên tâm, giang hồ coi trọng quy củ, chỉ cần có tiền, hần sẽ không tiết lộ bất cứ thông tin về người thuê.” Trương ma ma nói.

Lâm thị gật đầu: “Tốt lắm.” Thời điểm bà phân phó Trương ma ma tìm người đã dặn không thể tiết lộ cho đối phương biết thân phận của bà, dù chuyện có vỡ lở cũng không can dự gì tới bà.

Danh tiếng của tiểu tử Diệp Đàm này đang rất cao, bà chắc chắn không để hần ở trên cao quá lâu được.

“Phu nhân có cần nhìn tận mắt người nợ không ạ?” Trương ma ma hỏi.

Lâm thị lắc đầu: “Không cần, người đi gặp hần là đủ rồi.” Bà sẽ không đi gặp tên nợ, càng không cho hần cơ hội nắm lấy nhược điểm của bà.

“Dạ.” Trương ma ma vừa đáp vừa nhanh chóng lui về phía sau.

Sau chính ngo, Diệp Minh một mình ngồi dưới gốc cây cổ thụ, tay đang loay hoay cây nỏ.

Một gã sai vặt đi qua, Diệp Minh liền giơ tay nhắm ngay đầu hần.

Biết Diệp Minh có một sở thích quái gở là lấy nỏ tài làm bia ngắm bắn, gã sai vặt bị sợ đến mức chân nhũn cả ra, về mặt meo máo quỳ trên nền đất: “Tam... Tam công tử, tha cho tiểu nhân một mạng...”

“Thôi đi, sợ đến như vậy, chẳng còn ý nghĩa gì nữa.” Diệp Minh đang hăng hái liền uể oải thu tay lại: “Tới đây.” Hần kêu gã sai vặt tới gần.

“Chuyện bảo người làm người đã làm xong chưa?” Diệp Minh miễn cưỡng hỏi.

“Đã làm xong ạ” Gã sai vặt từ trong ngực móc ra một chai thuốc bột: “Tam công tử, thuốc này tan trong rượu liền vô sắc vô vị, được hiệu quả mãnh liệt, người dùng phải chỉ cần sau nửa khắc, khi thuốc phát tác liền làm cho người ta cảm thấy... Éc...” Hần nhất thời không biết lấy từ gì để hình dung, thuận miệng cười hắc hắc: “Dục tiền dục tử.”

Diệp Minh liếc nhìn bình thuốc trên tay hần, cầm lấy cái bình trong tay nhìn nhìn một chút, sau đó bỏ vào trong ngực, tiếp tục vuốt cây nỏ trong tay: “Thuốc này nếu không lợi hại như lời người nói, cứ chuẩn bị làm bia cho bản công tử ngắm bắn đi.” Trong con ngươi hần u quang chột lóe, ha ha, ma bệnh, bản công tử mòn mỏi chờ màn kịch hay của người.

Trời tối đen như mực, không có lấy một ánh sao trên bầu trời đặc quánh.

Đang lúc đêm khuya, có một đạo bóng đen nhảy vào Mặc Trúc viện, hướng thẳng đến phòng ngủ của Thanh Linh.

Thanh Linh đang nằm trên giường, lúc này nội lực của nàng không giống như trước, bởi vì nội lực thâm sâu, giác quan của nàng cũng nhanh nhạy hơn gấp mấy lần. Trong bán kính mười trượng, gió thổi có lay nàng đều biết, mặc dù nàng đang ngủ nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận được.

Tiếng bước chân của người đang tới có điểm không đúng, Thanh Linh lập tức mở mắt, trong đêm tối, cặp mắt kia trong trẻo mà lạnh lùng.

Nàng có thể cảm nhận người vừa tới đang đứng trước cửa phòng nàng, nàng nghiêng đầu, nhìn cái cửa sổ. Trong đêm tối, ánh mắt sắc bén của nàng có thể nhìn thấy một sợi khói bay vào.

Là khói thuốc mê, mặc dù khói này không mùi không vị nhưng trong lòng nàng đã chắc chắn xác định đây là khói thuốc mê, nàng lập tức lấy ra một viên thuốc giải bách độc rồi cho vào miệng, sau đó tiếp tục nằm ngủ như chưa có chuyện gì xảy ra. Nàng muốn xem khách không mời mà tới này đến tột cùng là muốn làm gì,

Người bên ngoài đem khói thuốc mê thổi vào bên trong một lát, sau đó từ cửa sổ bên ngoài ném một viên đá.

Thanh Linh nhắm mắt bất động, người này rất cẩn thận, dùng khói mê vẫn chưa yên tâm nên ném cục đá vào. Đối phương cho rằng nếu nàng không bị ảnh hưởng bởi mê hương, chắc chắn sẽ có phản ứng khi có tiếng động.

Sau khi ném xong cục đá, người nợ lại đợi trong chốc lát, thấy bên trong không có động tĩnh mới lớn mật đi vào bên trong.

Người nợ vừa vào đến phòng ngủ của Thanh Linh liền bắt đầu tìm đồ, thấy thứ gì đáng giá nhanh chóng nhét ngay vào ngực. Động tác của hần vô cùng nhẹ, lại rất nhanh, nhìn qua đã biết là tên trộm chuyên nghiệp.

Hần xoay người, thấy trên bàn có một cái hộp, mở ra thấy bên trong là một pho tượng Nam Cực Tiên Ông bằng ngọc: “Chắc chắn chắc, cái này không tệ, chính là quá đáng tiếc.” Hần loay hoay gì đó ở pho tượng rồi mới để y nguyên như cũ,

Nam Cực Tiên Ông đáng tiền lại không lấy, người này ngược lại có ý tứ.

Tiếp hần đến cạnh cả sổ như muốn rời đi nhưng hần đột ngột xoay người lại, tinh lực soát thêm vài thứ đáng giá.

Thanh Linh lúc này đã đứng dậy, như một u hồn đứng sau lưng hần. Người nợ đang bận tìm đồ, cũng không chú ý đến đằng sau.

“Huynh đệ, tìm được bao nhiêu bảo bối rồi?” Giọng nói sâu kín của Thanh Linh vang lên từ đằng sau hần.

“Không được nhiều.” Đầu người nọ không thèm quay lại, tiêu sái trả lời, một phút sau hắn như ý thức được cái gì, vội vàng nhét cái hộp vừa lấy vào trong ngực, quay người lại liền ném thuốc mê vào người Thanh Linh, xoay người nhanh như chớp nhảy ra khỏi cửa sổ.

Thanh Linh cười lạnh: “Công phu chạy trốn khá tốt.” Đáng tiếc lại đụng phải nàng, nàng không cho hắn có cơ hội nhảy ra khỏi cửa sổ, khi hắn bay ra ngoài, nàng nhanh tay kéo lấy chân hắn, không đợi hắn kịp có phản ứng, nàng nặng nề đập hắn xuống đất, một cước đạp lên lưng hắn.

“Nhìn công tử, bên trong đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Nhiên nghi ở phòng cách vách, nghe thấy tiếng động lập tức chạy qua xem.

“Trộm vào nhà.” Thanh Linh nói, sau đó nàng thấp sáng nên trong phòng, gọi Bạch Nhiên vào.

“Công tử tha mạng, ta trả lại người tất cả mọi thứ ta trộm được, người mở lòng từ bi tha cho ta đi.” Người nọ bị giẫm dưới chân, ngược đầu cầu xin tha thứ, tay lại đột nhiên ném ra ám khí.

Thanh Linh vận nội lực hút ám khí vào tay, lạnh giọng nói: “Người tự đâm đầu vào chỗ chết.” Đạp người, cũng ném ám khí vào người hắn. Người nọ nhanh nhẹn tránh đi nhưng vẫn bị mấy cái ghim vào tay.

Khoảng cách gần như thế mà vẫn có thể tránh thoát ám khí của nàng, người này công phu quả thật không tệ, đáng tiếc lại làm ăn trộm.

Người nọ bị nàng đá bay giữa không trung, vô tình cái hộp từ trong ngực nàng rơi xuống đất, chiếc nhẫn ngọc ban chỉ bắn ra ngoài.

Người nọ bị đạp đụng vào tường rồi rơi xuống đất, cánh tay chảy máu, hắn gất gao cắn răng cố nhịn đau. Ánh mắt hắn chạm đến Ngọc Ban chỉ, đôi mắt dần dần mở lớn.

Ngọc ban chỉ màu xanh đậm, bên trong có con hổ giờ nanh múa vuốt được chạm nổi, đây chính là Hồ phù Trần gia Tây Yên.

“Người thật là chán sống rồi?” Bạch Nhiên cả giận mắng.

Bàn tay hắn vung lên định cho tên trộm đạo này một bài học nhớ đời thì người nọ đột nhiên kinh ngạc nhìn Thanh Linh, mở miệng: “Hồ phù... thì ra ngài là Chủ Thượng.” “Bạch Nhiên dừng tay!” Thanh Linh ngăn cản Bạch Nhiên ra tay, có thể biết được Hồ phù, còn nhận nàng là chủ tử, nàng đoán đây chính là Thám tử Trần gia Tây Yên.

Trần gia an bài thám tử ở Nam Hạ, có người làm đồ phụ*, có người làm trộm đạo, có người lại là phu tử**, có người là thương nhân, có người là...

*Đồ phụ: người bán thịt (mình để đồ phụ cho đỡ thô thiển)

**Phu tử: người dạy học.

Ngày thường, nhìn bọn hắn không có gì khác thường nhưng bọn họ sẽ ngấm ngấm thông qua đủ loại thủ đoạn để thám thính tin tức.

“Tiểu lâu nhất dạ thính phong vũ.”* Thanh Linh bỗng nhiên lên tiếng, đây chính là ám ngữ Tây Thành Bá từng nói với nàng.

Bạch Nhiên sững sờ đứng một bên, nghi ngờ nhìn nàng, tình huống này là thế nào? Nhị tiểu thư thế nhưng lại đột ngột xuất khẩu thành thơ.

“Nã bả thái đao sát trư dương.”* Người nọ mở miệng trả lời lại ám ngữ, hai câu thơ này hoàn toàn không ăn khớp nhau về mặt ngữ nghĩa.

*Hai câu thơ này có nghĩa là: Cả đêm mưa dột nơi tiểu lâu / Heo dê bị giết bởi đao phay.

Nghe vậy Thanh Linh chậm rãi nở nụ cười, trong lòng thêm khẳng định người này chính là thám tử của Trần gia, thua thiệt người Trần gia thế nào mà lại tìm được hắn.

Nghe hai người ông nói gà bà nói vịt, Bạch Nhiên càng thêm nghi ngờ: “Nhị công tử, ngài làm gì vậy? Còn hắn là ai?” Người này hà cớ gì Nhị tiểu thư là Chủ Thượng.

Thanh Linh nói rõ mười mui chuyện Hồ Phù cho hắn.

“Người tên gì?” Thanh Linh hỏi

“Thuộc hạ tên Khiếu Thư Nghiễn, Thứ trong cuốn sách, Nghiễn trong nghiên mực.”

“Không ngờ người làm nghề trộm đạo mà có cái tên đậm mùi sách vở đến thế.” Bạch Nhiên khinh bỉ.

“Không mượn người xen vào.” Khiếu Thư Nghiễn không vui nói: “Chủ Thượng, ngài xuống tay cũng quá nặng.” Hắn ôm bụng khó nhọc đứng lên.

Thanh Linh đưa cho hắn một bình thuốc chữa thương, nàng không lập tức xuống tay giết hắn coi như đã không tệ rồi. Đến gần Khiếu Thư Nghiễn, nàng phát hiện trên mặt hắn có dị thường. Nụ cười của nàng càng sâu thêm, dịch dung? Thì ra là đồng môn.

Nàng đưa tay lột lớp da ngoài xuống: “Người nào phái người tới?”

Khuôn mặt hần trắng noãn mà thanh tú, tuổi chỉ khoảng mười chín đôi mươi.

Khiếu Thư Nghiễn vẫn chưa hết khiếp sợ khi thấy Thanh Linh lọt lóp mặt nạ của hần, nghe được câu hỏi của nàng, sau khi định thần liền lập tức trả lời: “Đối phương không chịu tiết lộ thân phận, chẳng qua ta tra được đối phương chính là mẫu thân ngài, Hộ Quốc tướng quân phu nhân.” Hần dù sao cũng là thám tử Trần gia, tra rõ thân phận người thuê hần đến Mặc Trúc viện không hề khó.

Sau đó hần đem mục đích tới đây nói cho Thanh Linh: “Chủ Thượng, nếu thuộc hạ sớm biết đó là ngài, có đánh chết thuộc hạ cũng không đồng ý với lão yêu bà kia đụng đến Nam Cực Tiên Ông của ngài.”

Thanh Linh trầm nghĩ con người của Khiếu Thư Nghiễn cũng không tệ, đánh bậy đánh bạ mà cũng tìm được ra một thám tử Trần gia mà không cần phiền phức.

“Chủ Thượng, xin cho thuộc hạ một cơ hội lấy công chuộc tội.” Khiếu Thư Nghiễn thành khẩn nói.

Thanh Linh không nói gì, đi tới bên cạnh bàn cầm lên Nam Cực Tiên Ông đã bị hần giờ trò. Chỉ cần liếc mắt nàng đã phát hiện ra chỗ bị tẩy máy.

“Chủ Thượng?” Thấy vẻ mặt nhàn nhạt của Thanh Linh, Khiếu Thư Nghiễn có phần không đoán được tâm tư của nàng.

Thanh Linh đột nhiên nâng môi cười: “Được, ta cho ngươi một cơ hội. Ngày mai chính là đại thọ năm mươi của phụ thân ta, chỉ cần ngươi làm cho ta một việc, mọi chuyện liền rất dễ dàng nói chuyện.”

“Chỉ cần Chủ Thượng phân phó, thuộc hạ sẽ dốc toàn lực làm việc.” Khiếu Thư Nghiễn nói.

Ngày mới, mặt trời ló rạng ở chân trời phía Đông, Trương ma ma tiến vào phòng của Lâm thị.

Đêm qua Diệp Thiên Minh không nghỉ trong phòng bà ta, Trương ma ma đi vào không có quá nhiều cổ kị.

Nghe thấy tiếng bước chân của Trương ma ma, Lâm thị ở trên giường ngồi dậy vội vang hỏi: “Đêm qua người kia có đắc thủ không?”

“Đã đắc thủ.” Trương ma ma mặt mày hớn hờ.

Mặt Lâm thị dần lộ ra nụ cười: “Người nọ không hổ danh là Đệ nhất Thần thủ.”

“Đúng vậy, lão nô tìm người đảm bảo có thể tin tưởng.” Trương ma ma vỗ ngực đảm bảo.

Tần Liễm sáng sớm đã qua phủ Tướng quân, cùng Diệp Thiên Minh khách sáo mấy câu liền hướng Mặc Trúc viện đi tới.

Thanh Linh đang chải đầu khéo mắt liếc thấy một bóng dáng màu trắng đi vào, nàng không khỏi kinh ngạc: “Làm sao chàng tới sớm vậy?”

“Ngươi lui ra đi.” Tần Liễm không vội vã trả lời nàng mà cầm cái lược từ tay Hương Thảo.

Hương Thảo ngừng lại động tác, nhìn Thanh Linh.

“Không cần, Hương Thảo chưa chải đầu cho ta xong mà.” Thanh Linh hoạt bát nháy mắt.

Tần Liễm lạnh mặt nhìn Hương Thảo, Hương Thảo run người, yếu ớt lên tiếng: “Nhị...nhị công tử, nô tỳ cáo lui trước.” Nói xong liền chạy ra khỏi cửa như một làn khói, lúc ra ngoài còn nhân tiện khép cửa lại.

Tần Liễm đi tới sau lưng Thanh Linh, đưa hai tay ôm chặt eo nàng. Cúi đầu hôn vụn vặt bên thái dương nào.

Nụ hôn như mưa, bàn tay vuốt ve gò má nàng trượt xuống cần cổ thon dài.

“Nhột.” Nàng cười né tránh nụ hôn của hần, hần lại không ngừng truy đuổi: “Chàng tha cho ta đi, thật sự rất nhột mà.” Nàng vươn tay đẩy mặt hần ra, đáng tiếc hần cũng nắm chặt tay của nàng.

“Tiểu nha đầu không có lương tâm, vài ngày không gặp có nhớ vì phu hay không?” Hần rử rí nói, nụ hôn vẫn dừng tại trên cần cổ không chịu rời.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 136: Phu Quân Đừng Làm Loạn

Editor: Yên Nhi

“Nhớ.” Sợ hắn không hài lòng với câu trả lời của nàng mà làm bậy với nàng, nàng lại vội vàng nói: “Ta là thật sự rất nhớ chàng.”

Hắn cắn mấy cái ở trên cổ nàng, sau đó lại nhả ra, ở bên cổ nàng cổ hít thở: “Nhớ sao? Nhưng mà vì phu không cảm giác ra, mấy ngày không có ở bên cạnh vì phu, nàng đúng là học được cách nói dối.”

Thanh Linh nói thầm trong lòng, mấy ngày không gặp, chàng đúng là biết đùa giỡn ta.

Hắn lại hô lên cổ nàng: “Nhớ ta, vậy tại sao không tới tìm ta?” Giọng nói có chút khàn khàn trầm thấp, mang theo sự ủy khuất và u oán khiến cho mặt của nàng giật giật.

Tìm chàng? Vậy không phải là đưa dê vào miệng cọp sao?

Trên cổ truyền đến nhẹ nhàng đau đớn, tay chân nàng bắt đầu mềm nhũn ra, hô hấp cũng bắt đầu nhanh hơn. Không nhận nổi nụ hôn giống như trừng phạt của hắn, nàng rút người lại, dùng giọng nói êm dịu nói: “Chàng đừng nào loạn, ôi, chàng nhẹ chút, bằng không sẽ lưu lại dấu hôn.”

Hôm nay là đại thọ năm mươi tuổi của Diệp Thiên Minh, người có mặt mũi ở khắp nơi sẽ đến chúc thọ. Nếu như bị người khác nhìn thấy trên cổ của nàng có vết hôn lưu lại do bị người khác hôn qua thì mặt mũi của Nhị ca tuyệt đối sẽ bị nàng làm mất sạch.

“Yên tâm, vì phu có chừng mực.” Giọng nói mỉa hoặc vang lên, khiến cho lòng nàng rối loạn.

Tên vô si này lớn mật thật, tay của hắn bắt đầu không an phận chạy khắp nơi trên người nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng lên, hai mắt mê ly, đầu ngửa ra, tầm mắt chạm đến sườn mặt ôn nhuận như ngọc của hắn, hô hấp càng thêm dồn dập: “Phu quân, đừng nào loạn có được hay không?”

“Không được” Hắn ngừng đầu, về mặt sau khi động tình của hắn vô cùng yêu mị, mê hoặc lòng người: “Vì phu muốn bù lại tất cả những tổn thất mấy ngày này.”

Tên này thật đáng giận!

Nàng thầm mắng trong lòng, nhưng cũng biết vào lúc này thời điểm không thể dùng biện pháp mạnh để ứng phó với người này, phải dùng biện pháp mềm mỏng một chút. Vì thế, giọng nói của nàng lập tức mang theo khóc nức nở và ủy khuất nói: “Phu quân. ....”

“Mặc kệ, nàng phải bồi thường cho vì phu.” Hắn lấy một tay che lại hai mắt đáng thương hề hề của nàng, cúi đầu dùng nụ hôn lấp lại miệng của nàng.

Sao chiều này lại không dùng được! Suy nghĩ của nàng vừa mới hiện lên những câu này, nụ hôn nóng bỏng của hắn lập tức quét sạch tất cả suy nghĩ trong đầu của nàng, chỉ còn sót lại sự trống rỗng.

“Về sau nhờ ta thì phải đến Tướng phủ tìm ta, biết không?” Hắn ôm nàng đang xụi lơ mềm nhũn vào trong lòng, dùng giọng điệu ôn nhu mà dụ dỗ nàng.

“Vì cái gì không phải là chàng tới tìm ta?” Đầu óc của nàng còn đang rối loạn, mơ màng mà nói.

“Nàng muốn để cho ta tới tìm nàng sao?” Hắn cười như không cười nói.

Nàng giật mình một cái, trong nháy mắt tỉnh táo lại: “Không cần!”

“Đi tìm ta, hoặc là ta đi tìm nàng, chỉ có thể trong hai mà chọn một.” Hắn nói.

Nàng xoay đầu qua một bên không muốn để ý tới hắn, hắn xoay mặt của nàng lại muốn đối diện với nàng, nàng bực mình há miệng cắn lên tay hắn: “Chỉ biết khi dễ ta, chàng thật là quá xấu rồi!” Sau khi nhả ra, nàng tức giận nói.

Ánh mắt của hắn đột nhiên sáng lên, hưng phấn nói: “Hôn nàng cũng coi như là khi dễ sao? Vậy vì phu để cho nàng khi dễ lại là được rồi.” Hắn rất vui lòng để cho nàng khi dễ mình: “Đến đây đi, phu nhân, nàng cứ thỏa thích khi dễ ta đi.”

Tên này lại chuyển đề tài nữa rồi.

Quên đi, đối với loại da mặt dày này, nàng so đo làm gì chứ? Uống phí sức lực.

“Nhị công tử, người còn không có mặc tốt sao? Khách khứa đã tới không sai biệt lắm rồi, tiệc mừng thọ của lão gia sắp bắt đầu rồi, ngài vẫn là mau lên, đừng .....” kéo dài nữa.

Ngoài cửa Bạch Nhiên còn chưa nói dứt lời, giọng nói trong trẻo mang theo chút tức giận truyền ra từ trong phòng: “Câm miệng.”

Bạch Nhiên hoảng sợ, không mở miệng nữa, chỉ là trợn trắng mắt hèn mọn mà nhìn nam tử ở trong phòng. Tên họ Tần này lại tới khi dễ Nhị tiểu thư.

Sau khi Tần Liễm sửa sang lại y phục giúp nữ tử đang ở trong lòng mình xong thì đứng lên, sau đó cũng tự sửa sang lại y phục của mình.

Thanh Linh nhìn nam tử phong hoa tuyết đại khí chất cao quý mặc bạch y trắng như tuyết ở trước mặt, không khỏi nhớ tới mấy chữ: Mặt người dạ thú.

“Nghĩ cái gì vậy?” Dáng vẻ mê ly nhìn chăm chăm hấn của nàng, rõ ràng mắt của nàng đang nhìn hấn, vậy mà nàng còn có thể thất thần, trong lòng hấn vô cùng không vui.

“Nghĩ tới mặt người dạ thú.” Nàng không khỏi buột miệng nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Nàng nói cái gì?” Hấn hí lại đôi mắt phượng hẹp dài.

Vừa mới nói ra khỏi miệng, nàng lập tức ý thức được chính mình vừa mới nói lời ngu xuẩn như vậy, ánh mắt chuyển động nói: “Coi như ta cái gì cũng chưa nói đi.” Xoay người, hai chân giống như bôi dầu mà chạy nhanh ra khỏi phòng.

Hấn đuổi theo nàng, ngăn ở trước mặt nàng, cười khê nói: “Nàng chạy cái gì, ta còn có thể ăn nàng hay sao?” Tiếp theo hấn lấy một viên thuốc từ trong cổ tay ra đưa cho nàng: “Ăn nó.”

Nàng nhận lấy viên thuốc, không hiểu mà hỏi: “Viên thuốc này là gì?”

“Đội một lát nữa trên tiệc mừng thọ không thể thiếu được phần phải uống rượu, nàng uống rượu một ly đã ngã, tửu lượng kém như vậy thật sự khiến cho ta lo lắng.” Chỉ là nhớ tới về nhiệt tình và chủ động sau khi say rượu của nàng, hấn thật ra cũng rất thích, còn rất hy vọng nàng chỉ say rượu ở trước mặt hấn: “Viên thuốc này là dùng cho giải rượu, ăn nó vào bảo đảm nàng ngàn ly không say.”

Giải rượu, tên này là đang quan tâm nàng sao, chờ chút, khi nào mà nàng trở thành một ly đã ngã rồi? Rõ ràng là rất nhiều ly mà?

Nghĩ đến ở Tiêu Dao Thành sau khi nàng say rượu lại làm bậy đổi tên này, nàng xấu hổ, đỏ mặt uống viên thuốc.

Tần Liễm và Thanh Linh trước sau đi vào đại sảnh trong phủ, tìm được vị trí rồi ngồi xuống. Còn chưa tới giữa trưa, đại sảnh cũng đã có rất nhiều khách quý đến từ khắp nơi ngồi đầy sảnh. Bọn họ ngồi vào chỗ của mình, vừa cắn hạt dưa hay uống trà rồi vừa nói chuyện phiếm với người bên cạnh.

Trong tay những tên sai vặt đứng phía sau nhóm khách quý đều đang cầm quà tặng mừng thọ sắp tặng.

Ở Nam Hạ có phong tục như vậy, ăn mì mừng thọ mới có thể coi như là mừng thọ chân chính. Đối thượng người đi mừng thọ, quà mừng thọ không nên đưa ra sớm, tốt nhất là ở khi người đó được chúc và ăn qua mì mừng thọ, bắt đầu mừng thọ thật sự thì mới đưa ra.

Lúc này Diệp Thiên Minh xuất hiện, các khách quý lần lượt đứng lên chấp tay chúc mừng đại thọ năm mươi tuổi của Diệp Thiên Minh.

Ở trong số những khách quý này, Thanh Linh phát hiện công chúa Ngao Nguyệt. Có lẽ là do ít thấy, cho nên lúc này mới phát hiện ra Ngao Nguyệt, nàng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Ngao Nguyệt ngồi ở một chỗ bình thường, nàng ấy giống như cảm giác được ánh mắt của Thanh Linh nhìn về phía mình, ngẩng đầu, chống lại tầm mắt của Thanh Linh, sau đó chậm rãi nở nụ cười với Thanh Linh. Nụ cười ôn nhu, còn mang theo vẻ thẹn thùng của nữ nhi gia.

Nhưng mà, Thanh Linh càng nhìn càng cảm thấy kỳ lạ, Ngao Nguyệt thanh lãnh kia vậy mà cười với nàng như vậy.

Thanh Linh nghiêng đầu, lập tức nhìn thấy được người mà nàng không muốn nhìn thấy - Hách Liên Dục. Hấn đang nói chuyện với cùng Diệp Thiên Minh, đứng ở bên cạnh hấn là Dung Thi Thi trang điểm điểm lệ.

Nàng nhớ là khi ở Tiêu Dao Thành hai người này cũng đã xé rách mặt rồi, lúc này sao lại ở cùng với nhau?

Dung Thi Thi còn không chưa có nói hết mấy cuốn tâm pháp còn thừa lại của Hàn Băng Chương ra, còn có giá trị lợi dụng, Hách Liên Dục dĩ nhiên sẽ không dễ dàng để cho nàng rời khỏi mình.

Mà Dung Thi Thi một không có tiền hai không có thế lực, có một Vương gia có thân phận tôn quý để dựa vào, nàng dĩ nhiên sẽ nguyện ý ở lại bên cạnh hấn.

Cho nên hai người này đều coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra, lại ở cùng với nhau.

Từ ngoài cửa, Diệp Minh đi vào, phía sau hấn đi theo một tên sai vặt ôm hộp quà. Sau khi Diệp Minh đi vào thì nhìn khắp nơi một chút, nhìn thấy chỗ của Thanh Linh, lập tức đi qua.

“Nhị ca, hóa ra huynh ở đây sạp.” Diệp Minh cười sáng lạn nói, hấn kéo một cái ghế bên người Thanh Linh ngồi xuống.

Thanh Linh nghi hoặc liếc mắt nhìn hấn, mặt trời sắp mọc ở hướng Tây rồi sao? Tam đệ này của nàng vậy mà lại về mặt vui cười đối với nàng?

Diệp Minh rót ly trà, vừa mới uống một ngụm lập tức nhíu mày: “Trà này có chút đặc, không dễ uống.” Sau đó hấn sai người đưa bình trà khác tới.

Hấn mở nắp bình ra ngửi ngửi, vừa lòng gật đầu: “Bình trà này ngậm cũng không tệ lắm.”

Hắn quay đầu nhìn chăm chú sườn mặt của Thanh Linh, khách mời ở gần hai người rất nhiều, cho nên khi hắn nói đã giảm thấp âm lượng, chỉ có hai người nghe thấy: “Nhị ca, lúc trước chuyện của nha đầu Hương Thảo kia, là ta không đúng.”

Huynh nói không sai, Hương Thảo vốn dĩ không phải người trong viện của ta, huynh mang nàng đi cũng không sai, nhưng mà lúc đó ta không hiểu chuyện nên phát cáu náo loạn với huynh.

Bây giờ nghĩ lại thật đúng là không nên vì một chút việc nhỏ đó mà náo loạn với Nhị ca, Nhị ca, huynh có biết vì chuyện của Hương Thảo mà náo loạn với huynh, lòng ta vô cùng phiền muộn, mấy ngày rồi cũng không thể ngủ ngon.”

Thanh Linh khinh bỉ nhướn mày, người có ngủ ngon hay không có liên quan gì đến ta chứ?

“Nhị ca, ta đã suy nghĩ cẩn thận, chúng ta là huynh đệ, không nên vì một chút việc nhỏ như vậy mà náo loạn, nếu không sẽ khiến cho người ngoài chê cười. Cho nên, về chuyện của Hương Thảo, ta dùng trà bồi tội với huynh, còn xin Nhị ca có thể tha thứ cho hành vi không hiểu chuyện lúc trước của ta.” Giọng của Diệp Minh rất chân thành mà nói.

Hắn lấy chén trà ở trước mặt Thanh Linh qua, tự mình châm trà.

Tên sai vật ở phía sau hắn bỗng nhiên ho nhẹ, Thanh Linh nhìn sang, tên sai vật kia đang nháy mắt với nàng.

Nàng lập tức hiểu, tên sai vật ôm hộp quà phái sau Diệp Minh, chính là Thư Nghiên đã dịch dung.

Đột nhiên Thư Nghiên ho khan một tiếng. Là đang nhắc nhở nàng trà có vấn đề.

“Mời Nhị ca uống trà.” Diệp Minh hai tay dâng trà lên.

Thanh Linh không có lập tức tiếp nhận, nhàn nhạt cười, nói: “Kỳ thật chuyện ngày hôm đó, ta cũng có lỗi, ta không nên không giải thích rõ ràng với Tam đệ mà dẫn Hương Thảo đi. Cho nên, ta cũng nên châm ly trà tới bồi tội cho Tam đệ.” Nói xong nàng thuận tay rót ly trà.

“Nhị ca, như vậy làm sao được?” Diệp Minh nói.

“Vốn dĩ là ta có lỗi, trà này nên kính Tam đệ thì vẫn phải kính.” Nàng lại không hai tay dâng trà lên giống như Diệp Minh, mà là trước hết nhận lấy ly trà trong tay của Diệp Minh.

Về mặt của Diệp Minh lộ ra chút vui mừng, khi hắn cho rằng Thanh Linh sẽ lập tức uống hết ly thì đột nhiên Thanh Linh lại buông ly trà kia ra.

“Tam đệ,” Nàng bày ra dáng vẻ còn chân thành hơn Diệp Minh: “Kỳ thật tình cảm giữa huynh đệ cũng giống như hai ly trà này vậy.”

Nàng nhẹ nhàng để hai ly trà vào bên nhau rồi đột nhiên kéo ra, lại thay đổi vị trí của ly trà vài lần: “Va chạm càng nhiều, nước trong ly trà cũng đổ ra càng nhiều, tình cảm giữa chúng ta cũng càng giảm xuống nhiều.”

Hai ly trà kia là giống nhau, sau khi Thanh Linh nhanh chóng thay đổi vị trí vài lần, Diệp Minh đã không còn biết được ly trà nào là ly mà hắn rót. Sắc mặt cứng đờ, hắn căn bản không có tâm tư nghe nàng nói cái gì.

Nàng lại nhanh chóng thay đổi vị trí của hai ly, tốc độ nhanh đến mức khiến cho Diệp Minh choáng váng.

Sắc mặt Diệp Minh trở nên rối rắm, con mẹ nó tên ma bệnh này, người nhanh chút uống hết ly trà ta rót đi.

“Hai ly trà không ngừng va chạm, cuối cùng sẽ có một lúc nước trà sẽ bị đổ sạch. Giống vậy, va chạm giữa chúng ta càng nhiều thì sẽ có càng nhiều mâu thuẫn, cuối cùng sẽ có một ngày tình cảm giữa huynh đệ sẽ hao hết.

Vì bù đắp lại tình cảm giữa huynh đệ chúng ta, ta kính Tam đệ một ly trà, còn xin Tam đệ hãy uống hết.” Thanh Linh bung lên một ly trà trong đó đưa cho hắn.

Diệp Minh trừng lớn mắt nhìn ly trà Thanh Linh đưa qua, trong lòng vô cùng rối rắm, hắn không xác định ly trà này có phải là ly mà hắn rót hay không: “Nhị ca, ta.....” []

Hắn muốn tìm một cái cớ nào đó để không phải uống ly trà này, nhưng vào lúc này Thanh Linh lại nói: “Tam đệ, hãy tha thứ cho Nhị ca, uống hết ly trà này đi.”

Diệp Minh chậm rãi vươn tay nhận lấy ly trà, do dự không chịu uống.

Thanh Linh cầm lấy một ly trà khác, sau khi uống một ngụm nhỏ thì nói: “Sao hương vị của trà này có chút lạ.”

Nghe vậy, sắc mặt của Diệp Minh giãn ra, vừa rồi hắn châm trà đã ở dọc theo miệng của ấm trà bôi một chút thuốc bột mà hắn chuẩn bị trước đó, cho nên ly trà rót ra đầu tiên sẽ có vấn đề.

Thuốc này vốn dĩ bỏ vào trong rượu sẽ không màu không mùi không vị, nhưng hắn lại bỏ vào trong trà, cho nên hương vị trà có chút lạ, có thể là do có liên quan tới thuốc kia. Nghĩ như vậy, ly trà trong tay hắn là không có vấn đề.

[] “Tam đệ, đệ uống thử ly trà kia xem, hương vị như thế nào?” Thanh Linh nói.

Diệp Minh vô cùng yên tâm uống hết ly trà: “Trà cũng không tệ lắm, khi vào miệng hương vị mặc dù có chút lạ, nhưng sau khi uống hết thì tốt rồi. Nhị ca, nhanh uống hết trà đi, để lạnh sẽ không tốt.”

Thanh Linh gật đầu, uống sạch ly trà: “Sau khi uống xong ly trà này, mùi thơm vẫn còn lưu mãi trong miệng, là trà ngon.” []

[] “Đúng vậy.” Khóe miệng của Diệp Minh cong lên độ cong đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Thúi Lắm

Canh giờ không sai biệt lắm, nặc dù rượu và đồ ăn vẫn chưa được đưa lên nhưng tân khách cũng đã ngồi đông đủ vào vị trí. Ba huynh đệ Diệp thị cùng phu thê Diệp Thiên Minh cùng mấy người khách quý ngồi cùng bàn. Ba huynh đệ được an bài chỗ ngồi cạnh nhau, Diệp Minh ngồi giữa Thanh Linh và Diệp Tự.

“Hoàng Thượng giá lâm, Thục Phi nương nương giá lâm.” Thanh âm sắc bén khó nghe từ miệng thái giám từ ngoại cửa vang lên.

Mọi người trong phòng khách đều kéo ghế đứng dậy, bóng dáng màu vàng vừa vào trong, mọi người không hẹn mà cùng đồng thanh hô to: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế, Thục Phi nương nương thiên tuế thiên tuế.”

Nguyên Ung Đế dắt Ninh Thục Phi đi vào, cười nói: “Chư vị ái khanh bình thân.”

Đại thọ năm mươi của Diệp Thiên Minh, Nguyên Ung Đế lại tự mình đến chúc thọ, đúng là cho Diệp Thiên Minh đủ mặt mũi. Không ít đồng liêu vừa hâm mộ vừa ghen tị Diệp Thiên Minh.

Diệp Thiên Minh cung kính dẫn Hoàng Thượng cùng Thục Phi nương nương vào trong, ngồi tại bàn dành cho khách quý.

“Diệp Tướng quân, trăm không có tới muộn chứ?” Nguyên Ung Đế cười hỏi.

“Không muộn, vi thần còn chưa dùng mì trường thọ.” Diệp Thiên Minh trả lời, phong tục của Nam Hạ nếu chưa ăn mì trường thọ thì không phải là mừng thọ.

“Lão gia, giờ truyền hạ nhân bưng mì trường thọ lên được chưa?” Lâm thị hỏi.

“Được.” Diệp Thiên Minh gật đầu.

Lâm thị liền phân phó người làm mang mì đặt trước mặt Diệp Thiên Minh.

Tân khách ngồi xung quanh tính toán đợi Diệp Thiên Minh ăn xong mì liền đứng lên chúc mừng.

Diệp Minh đang trầm tính toán trong lòng thời gian thuốc phát tác, thuốc kia phát tác không báo trước, hoàn toàn có thể khiến Diệp Đàm không kịp ứng phó.

Ghé mắt nhìn Diệp Đàm, mong chờ biểu cảm khó nhịn của Diệp Đàm.

Vừa đúng hôm nay Hoàng Thượng cũng ở đây, Diệp Đàm nếu trong lúc được phát tác làm mất mặt trước long nhan, cái chức Bình Nhạc Huyền Hầu liền cứ thế rơi mất, không những chọc giận Hoàng Thượng mà phụ thân hoàn toàn có khả năng sẽ từ mặt hắn.

Diệp Minh ác độc nghĩ, chột bụng quận lại, một cổ khí tức không báo trước cứ khí phóng ra ngoài không khí.

Diệp Thiên Minh vừa đem mì đưa lên miệng, trong sân phòng liền vang lên tiếng động lạ. Tiếng vang rất kỳ lạ, rất lớn, không phải lớn bình thường, mà có cảm giác như sấm đánh bên tai không khác biệt lắm.

Mỳ trường thọ vừa ăn được một miếng liền cứ thế bị đứt, cái này là điềm xấu. Diệp Thiên Minh tức giận ngẩng đầu, muốn xem xem kẻ nào to gan lớn mật đánh rắm làm hại ông cần đứt mỳ trường thọ.

Vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Diệp Minh khuôn mặt đỏ hồng, một bộ dạng lúng túng cúi đầu.

Ở trước mặt mọi người, Diệp Thiên Minh không tiện trách móc nặng nề, cúi đầu lặng lẽ ăn hết mì trong bát.

Trong bụng Diệp Minh giống như là có thứ gì đó quậy phá, đau đến mức sắc mặt hắn cũng phải đanh lại. Uế khí trong cơ thể cứ thế phóng ra liên tiếp, hắn rõ ràng nhận thấy quần ẩm ướt cùng với một mùi thối khó ngửi truyền đến.

Tiếng rầm rừ vang lên đôm đốp như đánh bàn tính, khác hẳn lần cận đều nghe thấy rõ ràng, ánh mắt quái dị rồi rít nhìn Diệp Minh.

Đều nói rầm vang không thúi, rầm thúi không vang (lời tác giả), nhưng uế khí của Diệp Minh so với hàm cầu tiêu còn thúi hơn.

Khách nhân đang ngồi đều cố bịt mũi nín thở, bọn họ thật muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành nhưng ngại Hoàng Thượng ở đây, bọn họ đều không dám tùy ý lộn xộn.

Diệp Minh cắn răng cố nén cơn đau bụng, ánh mắt ác độc nhìn Thanh Linh. Chén trà có bói thuốc, con ma bệnh thế mà không có uống. ...mà hắn lại là người uống. Đáng chết, hắn vậy mà bị con ma bệnh này đùa giỡn.

Hoàng Thượng ở đây, khách quý cũng đều ở đây, Diệp Minh cứ thế mà phóng uế khí. Lâm thị tâm thần đều nóng nảy, trong tay áo tay nắm chặt thành quyền vừa buông lỏng lại nắm vào, vừa nắm vào lại buông lỏng, cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần, cuối cùng bà ta nhìn Diệp Minh: “Minh Nhi, con làm sao vậy? Thân thể nếu không thoải mái thì lui xuống thôi.” Đưa nhỏ này đầu óc bị nước vào phải không? Bụng không thoải mái không nhanh chóng rời đi mà còn ở lại nơi này.

Lâm thị đâu biết Diệp Minh bỏ thuốc vào trong trà cho Diệp Đàm uống, kết quả Thanh Linh không uống mà lại chính hắn uống. Thuốc trong người phát tác không báo trước, không chỉ uế khí phóng ra mà chính vật dơ bẩn cũng theo đó đi ra.

Hắn bây giờ không phải không muốn đi mà là đau đến nỗi không thể đứng lên, và lại nếu đứng lên, y phục dính một mảng dơ bẩn không thể cho người ngoài thấy.

Trong trường hợp trọng yếu như vậy mà hắn lại luống cuống, không suy nghĩ cũng biết mặt mũi đã hoàn toàn mất sạch, nếu ma bệnh hại hắn như vậy, hắn cũng khiến cho con ma bệnh sống không tốt, hắn khổ sở nói: “Mẫu thân, bụng Minh Nhi đau quá!” Hắn ngược lại nhìn Thanh Linh: “Nhị ca, chén trà vừa rồi huynh thả gì vào vậy? Minh Nhi đau bụng quá.”

Diệp Minh vừa dứt lời, Lâm thị liền giận giữ mắng mỏ: “Đàm, hắn là đệ đệ của ngươi, làm sao ngươi lại có thể hại hắn?” Trong lòng liền khẳng định chuyện này do Diệp Đàm làm, không sai đi đâu được.

Ánh mắt Diệp Thiên Minh sắc bén nhìn Thanh Linh, trong đó ẩn chứa sự tức giận.

Nguyên Ung Đế lại dò xét nhìn Thanh Linh.

Những người khác lại mang theo khinh thường nhìn Thanh Linh.

Mặt ngọc của Tần Liễm thoáng cái liền lạnh xuống, lạnh lạnh mở miệng, âm sắc cũng nhu hòa, Lâm thị nghe hắn không nể mặt nói: “Không hỏi nguyên do liền cứ thế định tội người khác, Diệp phu nhân làm việc bình thường đều không biết tốt xấu như thế này sao?” Ánh mắt hắn lạnh lẽo mang theo uy hiếp nhìn Lâm thị.

Lâm thị bị ánh mắt bức người của hắn nhìn đến, cảm giác trái tim nặng trĩu, hô hấp khó khăn, muốn mở miệng phản bác nhưng trong cổ họng giống như có cái gì chặn lại. Bị một tiểu bối khiển trách, bà không nên được giận hờn một tiếng.

Tần Liễm chuyển ánh mắt rời khỏi Lâm thị, sắc mặt khôi phục lại sự thông dong thường ngày, không nhanh không chậm nói: “Bốn tướng nhớ vừa rồi trà là do Tam công tử sai người đưa lên, trà xuất hiện vấn đề, Tam công tử không nghi ngờ người đưa trà có thể sẽ động tay động chân, ngược lại liền cứ thế nhận định là Nhị công tử, đó là cái đạo lý gì vậy

Và lại khi Nhị công tử châm trà, Tam công tử ở một bên nhìn chăm chăm, Nhị công tử lấy đâu ra cơ hội bỏ thuốc?”

“Ta cũng rất nghi hoặc vì sao Tam đệ vừa mở miệng ra liền định ta chính là người bỏ thuốc vào trong trà của đệ ấy.” Thanh Linh cười yếu ớt, chết tiệt, ở trước mặt mọi người lại bị tiêu chày, Diệp Minh muốn ta xấu mặt trước mặt mọi người hay sao? Ha ha, món nợ này ta nhớ kỹ.

Thanh Linh cùng Tần Liễm cùng xuất khẩu, khách nhân liền đem ánh mắt tò mò cùng nghi hoặc nhìn Diệp Minh.

Diệp Minh che bụng, đau đến cắn răng, đầu óc hỗn loạn không thể tìm ra được lý do nào tốt hơn, chỉ có thể gượng ép nói: “Nhị ca hiềm nghi lớn nhất, ta đương nhiên sẽ hoài nghi huynh ấy trước tiên.”

Diệp Tự thấy mặt mày hắn khổ sở như vậy, lại thấy vật dơ bẩn dơ bẩn của hắn, cau mày nhắc nhở: “Tam đệ có lẽ bị tiêu chày, đệ trước tiên lui xuống mời đại phu đến khám thôi.” Ngay sau đó sai người đưa Diệp Minh xuống.

Diệp Minh bất mãn nhìn hắn: “Đại ca...”

“Tam đệ, Hoàng Thượng ở đây, không thể hồ đồ.” Diệp Tự nghiêm túc nói.

“Người đâu, đỡ Tam công tử xuống.” Diệp Thiên Minh trầm thấp nói.

Diệp Thiên Minh vừa lên tiếng liền có hai gã sai vặt kéo Diệp Minh xuống. Đến giờ phút này, Diệp Minh có không cam lòng thế nào đi nữa cũng đành bất lực.

“Phụ thân, đây là lễ mừng thọ của Minh Nhi.” Lễ thọ hần chuẩn bị, hần phải tặng quà xong mới có thể lui xuống được.

“Đề trên bàn đi.” Diệp Thiên Minh đậm mặt nói: “Mau đỡ Tam công tử xuống.” hần phân phó mấy gã sai vặt.

Hai gã sai vặt kéo Diệp Minh xuống, y phục của Diệp Minh bắn một mảng lớn không thể che dấu lọt hết vào mắt mọi người, tân khách không nhịn được xùy xùy ra tiếng.

“Khuyển tử không hiểu chuyện, mạo phạm Hoàng Thượng, kính xin Hoàng Thượng thứ tội.” Diệp Thiên Minh đứng lên khom lưng hành lễ cung kính nói.

“Hôm nay là đại thọ năm mươi của Tướng quân, những việc này tạm thời không đề cập đến, trăm cũng chuẩn bị quà mừng thọ cho người.” Nguyên Ung Đế không đề cập đến chuyện xấu vừa rồi, rất cho Diệp Thiên Minh mặt mũi, không đề cho ông khó chịu, tiếp theo liền sai Thái giám nâng vật lên.

Những người khác thấy vậy cũng nhanh chóng tặng quà mừng thọ, đem quà đặt lên bàn. Không bao lâu, trên bàn quà giống như một ngọn núi nhỏ.

Lâm thị nhìn chằm chằm bàn lễ, Diệp Thiên Minh mở miệng nói muốn mở quà trước mặt mọi người, bà chuyển mắt một lần cười nói: “Lão gia, ba đứa nhỏ nhà ta đều hiếu thuận, không biết bọn họ tặng lão gia cái gì, không bằng lão gia mở quà bọn nhỏ ra xem trước?”

“Diệp Tướng quân, trăm cùng tò mò không biết ba vị công tử tặng người cái gì.” Nguyên Ung Đế cũng nói, ánh mắt đen tối không rõ.

Hoàng Thượng cũng muốn nhìn, lão gia không thể cự tuyệt trước mặt bà. Nàng cho người động tay chân ở Tiên Cực Nam Ông của Diệp Đàm, chỉ cần hôm nay Diệp Đàm dám tặng Nam Cực Tiên Ông, hừ hừ, bà tin tưởng sau ngày hôm nay, Diệp Đàm không thể lớn lối được nữa.

Thanh Linh lúc này đứng lên khiêm tốn nói: “Hoàng Thượng cùng mẫu thân muốn nhìn quà mừng thọ phụ thân của ba huynh đệ chúng ta, phụ thân, người cũng nên mở quà đi thôi.”

“Diệp tướng quân, trăm nghe nói Đại công tử vừa định hôn sự phải không?” Nguyên Ung Đế hỏi Diệp Thiên Minh.

“Bẩm Hoàng Thượng, đúng vậy.” Diệp Thiên Minh trả lời.

“Trăm nhìn Nhị công tử tướng mạo đường hoàng, tác phong nhanh nhẹn, cũng không thua kém Đại công tử, trăm chợt có lòng muốn làm thông gia với khanh.”

Câu nói của Nguyên Ung Đế làm dậy sóng ngầm trong lòng các quan viên, nay Diệp Tướng phủ vinh sùng vô hạn, nếu có thêm một phò mã, không biết còn vinh quang đến mức nào nữa.

Lâm thị nghe lời nói của Nguyên Ung Đế rất khiếp sợ, tâm thần cũng bị hút đi theo câu nói kia, cũng không rảnh mà chú ý đến Thanh Linh nữa.

Thanh Linh nghe vậy không có phản ứng gì lớn, nhanh chóng tìm ba hộp quà trong đồng quà tặng. Bàn lễ vật ngăn trở nàng và Lâm thị, lúc mở hộp quà bà ta cũng không biết nàng mở của ai.

Lễ vật của Thanh Linh và Diệp Minh không khác nhau là mấy, thoạt nhìn còn có thể giống hệt nhau.

“Trăm muốn hứa hôn Ngao Nguyệt công chúa kiều ngạo của trăm cho Diệp Đàm, Diệp Tướng quân thấy thế nào?” Nguyên Ung Đế mang theo ánh mắt dò xét nhìn Diệp Thiên Minh.

Thanh Linh mở ra ba hộp quà đặt trước mặt Diệp Thiên Minh, không nhanh không chậm nói: “Hoàng Thượng, thứ cho Diệp Đàm không thể đồng ý.”

“Vì sao?” Nguyên Ung Đế cười hỏi, trên mặt không nhìn ra giận dữ.

Thanh Linh nói: “Diệp Đàm đã có người thương, hơn nữa Diệp Đàm đồng ý với nàng nhất sinh, nhất thế, nhất song nhân*, cho nên Diệp Đàm không thể lấy Ngao Nguyệt công chúa, kính xin Hoàng Thượng thứ tội.

Diệp Đàm tin tưởng Ngao Nguyệt công chúa dịu dàng hiền thực, tướng mạo như tiên giáng thế về sau nhất định sẽ tìm được một đức lang quân tài giỏi hơn thân.” Nàng không phải Diệp Đàm chân chính, nếu đồng ý hứa hôn, Nhị ca chắc chắn sẽ gặp phiền toái.

*Nhất sinh, nhất thế, nhất song nhân: Một đời, một thế, một đôi người.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Thọ Lễ

Editor: Yên Nhi

Ninh Thục Phi ngồi ở bên người Hoàng đế Nguyên Ung, đoan trang cao quý, nghe lời Thanh Linh nói, khuôn mặt kiêu ngạo nhũn lại: “Kiếp này chỉ lấy một người, tình cảm của Nhị công tử và nữ tử kia thật là sâu nặng, thật sự khiến người khác hâm mộ. []

[] Bồn cung rất tò mò không biết nữ tử kia là ai? Lại có thể khiến cho Nhị công tử kiếp này không phải nàng sẽ không cưới thế tử.” Nhìn nụ cười trên khuôn mặt của nàng, Thanh Linh lại cảm thấy nụ cười kia có giấu dao. []

“Bản công chúa cũng tò mò nàng ấy là ai, nếu như có thể, còn mời Nhị công tử mời nàng tới.” Ngao Nguyệt nhìn thẳng Thanh Linh nói.

Nàng ấy là ai? Ngay cả Thanh Linh cũng không biết thì phải mời như thế nào đây? Mặt của nàng không đổi sắc tiếp tục nói dối: “Chuyện này..... Không tiện mấy, thân thể của nàng ấy không được tốt, đại phu có căn dặn nàng ấy không thể tùy ý đi lại, cho nên nàng ấy không thể đi ra gặp mặt Nương nương và Công chúa, còn xin Thục phi nương nương và Công chúa thứ lỗi.”

“Nàng ta ở đâu? Bản công chúa rảnh rồi sẽ tự mình đi xem nàng ta.” Ngao Nguyệt cười nói: “Nhị công tử chẳng lẽ cảm thấy làm như vậy cũng không tiện hả?”

Thanh Linh buồn bực, Ngao Nguyệt nắm nàng chuyện người trong lòng của nàng không buông là thế nào đây?

“Đúng thật không tiện.” Nàng lạnh nhạt nói. []

“Nhị công tử, người cứ một mực từ chối, hay là vốn không có người kia phải không?” Ngao Nguyệt không mặn không nhạt nói.

Nếu như Diệp Đàm nói dối, chính là phạm tội khi quân.

“Đương nhiên không phải là không có.....” Thanh Linh mở miệng, chỉ là lời còn chưa dứt, một giọng nói giống như thần tiên đã đánh gãy lời nói của nàng.

“Người trong lòng của hần đang ở trong phủ của Bản tướng, Công chúa còn muốn đi xem?” Tần Liễm cười như không cười nhìn Ngao Nguyệt, trong mắt lộ ra hàn ý làm lòng người run rẩy.

Thanh Linh nhìn sang Tần Liễm, sừng mặt như ngọc trơn bóng của hần lập tức rơi vào trong mắt của nàng, nhìn hần, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác thỏa mãn. Người trong lòng của nàng, đúng là ở Tướng phủ nhà.

[] Ngao Nguyệt há miệng, muốn nói lại thôi, đi Tướng phủ tìm người, đó không phải tự khiến mình mất mặt sao? Trong lòng nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Nếu bản công chúa rảnh rồi tất nhiên sẽ đi.”

“Trong lòng của người đã có người, còn không phải nàng không thành thân, vậy chuyện này sẽ hủy bỏ.” Hoàng đế Nguyên Ung nói với Thanh Linh.

Mặc dù chuyện này được hủy bỏ, Lâm Thị lại càng cảm thấy Diệp Đàm được Hoàng Thượng coi trọng. Mắt của nàng thoáng nhìn, nhìn thấy trước mặt của Diệp Thiên Minh đặt ba hộp quà đã mở ra, một hộp trong đó là pho tượng Nam Cực Tiên Ông. Khóe miệng nàng đắc ý nhếch lên: “Lão gia, nhìn xem thọ lễ bọn nhỏ đưa này.”

“Hả?” Lâm Thị bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Pho tượng Nam Cực Tiên Ông này cũng rất tinh xảo, lão gia, ta có thể cầm lên xem không?” []

“Tùy ý đi.” Diệp Thiên Minh lạnh nhạt nói.

Lâm Thị duỗi tay ra lấy Tiên Ông, ngón trỏ của nàng cố ý vô tình nhắm vào cổ của Tiên Ông, sau đó cảm thán: “Á.” Nàng phát ra tiếng kinh hô: “Này..... Tiên Ông này sao lại bị đứt đầu?”

Nam Cực Tiên Ông cũng là Thọ Tiên Ông, trong buổi mừng thọ tặng Thọ Tiên Ông sẽ có ngụ ý là: Mong người được mừng thọ sẽ được sống lâu. Nhưng mà tặng người ta một pho tượng Tiên Ông bị đứt đầu, vậy không phải là đang nguyện rủa người ta không được sống lâu sao?

Các khách mời lại phát ra tiếng thôn thức, nhi tử tặng phụ thân mình một pho tượng Tiên Ông bị đứt đầu, đây là đang nguyện rủa phụ thân mình chết mà, người nhi tử này cũng quá bất hiếu rồi.

“Đàm Nhi, phụ thân con có chỗ nào có lỗi với con à, sao con lại tặng một pho tượng Tiên Ông bị đứt đầu chứ.” Lâm Thị trở nên phẫn nộ nói, Diệp Đàm tặng pho tượng Tiên Ông đứt đầu cho Diệp Thiên Minh, nguyện rủa Diệp Thiên Minh không được sống lâu chính là một việc bất hiếu.

[] Cái gì, cư nhiên là Diệp Đàm tặng Tiên Ông bị đứt đầu, các khách mời lại trở nên kinh ngạc. Không nghĩ tới Diệp Đàm này đáng vẻ thoát nhìn thành thật khiêm tốn, vậy mà lại là một nhi tử bất hiếu.

Trước đây Diệp Đàm bị bệnh tật quần thân, chẳng làm nên trò trống gì, Diệp Thiên Minh vốn đối với người nhi tử là Diệp Đàm này không có bao nhiêu cảm tình. Trải qua chuyện này, Lâm Thị tin rằng tất cả cảm tình mà Diệp Thiên Minh đối với tên nhi tử bất hiếu Diệp Đàm này sẽ biến mất sạch sẽ.

Hoàng thượng coi trọng Diệp Đàm, nhưng sau khi ngài ấy biết Diệp Đàm là một nhi tử bất hiếu, nhất định sẽ không còn trọng dụng Diệp Đàm, [] con đường làm quan của Diệp Đàm sẽ vì vậy mà bị cắt đứt.

Bị phụ thân chán ghét, Hoàng Thượng không thích, mặc kệ Diệp Đàm là ở Diệp phủ hay là ở trong triều đình đều sẽ bị lạnh nhạt. Đến lúc đó, Diệp Đàm cũng chỉ là một người mặc cho người ta gây khó dễ, nàng muốn giải quyết hẳn còn không dễ dàng sao?

Mặt của Diệp Thiên Minh đen lại ẩn chứa tức giận tùy thời đều có khả năng bùng nổ. Bị nhi tử của chính mình nguyên rủa không được sống lâu, dù cho hẳn lại có tính tình tốt cỡ nào cũng không thể nào nhận được: “Đàm Nhi, Tiên Ông là con tặng à?”

“Dĩ nhiên không phải.” [] Thanh Linh khẳng định nói.

“Sao lại không phải, rõ ràng chính là con tặng.” Lâm Thị nói, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ đắc ý. Diệp Đàm, tới lúc này rồi mà người còn muốn phủ nhận sao, ôi, đáng tiếc là đã muộn rồi.

Nàng nhàu mày, dáng vẻ vô cùng nghi hoặc: “Đàm Nhi không hiểu vì sao mẫu thân lại một mực chắc chắn Tiên Ông này là ta tặng chứ, món đồ này rõ ràng là Tam đệ tặng mà.”

Lâm Thị lạnh lùng cười một tiếng: “Diệp Đàm, con còn muốn trọn to mắt mà nói dối sao?”

Thanh Linh không gấp không tức giận, thản nhiên nói: “Mẫu thân, ngài đóng hộp lại nhìn nắp hộp quả xem, để xem rốt cục phần lễ vật này là ai đưa.” Trước khi Diệp Minh rời đi đã đưa thọ lễ cho Diệp Thiên Minh, rất nhiều người đều nhìn thấy, hộp đó nhìn như thế nào, người đã từng nhìn thấy cũng sẽ rõ ràng.

Không chờ Lâm Thị động thủ, Diệp Thiên Minh đã đóng hộp kia lại. []

Khi Lâm Thị nhìn đến bên ngoài hộp, kinh ngạc đến nỗi cảm sắp rớt xuống đất, bởi vì hộp này đúng là hộp quả của Diệp Minh.

“Làm sao có thể?” Lâm Thị không thể tin được, làm sao Nam Cực Tiên Ông lại chạy tới hộp quả của Minh Nhi?

Thanh Linh cười lạnh, Lâm Thị để cho Thư Nghiên buổi tối lên vào phòng của nàng, chặt đứt đầu của Tiên Ông, lại dùng đồ dán đầu lại, tạm thời khiến cho người khác không nhìn cái đầu này đã bị cắt đứt. Nhưng chỉ cần ở ngay đầu của Tiên Ông ẩn nhẹ một cái, đầu và mình của Tiên Ông sẽ lập tức bị tách ra.

Mới vừa rồi khi Lâm Thị duỗi tay đi chạm vào Tiên Ông, nàng không có bỏ qua màn Lâm Thị chạm tay vào đầu của Tiên Ông.

Lâm Thị tìm Thư Nghiên gian lận ở trên đầu của Tiên Ông trên, một khi nàng ở ngày tổ chức tiệc mừng thọ của Diệp Thiên Minh đưa Tiên Ông này ra, Lâm Thị sẽ tìm cơ hội để cho mọi người biết nàng tặng Tiên Ông bị đứt đầu cho Diệp Thiên Minh, là một nhi tử bất hiếu.

Kể từ đó, nàng sẽ rơi vào kết cục là bị Diệp Thiên Minh chán ghét, còn có bị những người khác khinh thường.

Lâm Thị tính kế nàng như vậy, vậy nàng sẽ dùng lại chính thủ đoạn mà Lâm Thị đối phó với nàng lên trên người của Diệp Minh.

Thọ lễ mà Diệp Minh muốn đưa tất nhiên không phải là món này, Thanh Linh nói cho Thư Nghiên, mặc kệ nàng ấy dùng thủ đoạn nào, đều phải âm thầm lặng lẽ đổi thọ lễ của Diệp Minh thành pho tượng Tiên Ông bị đứt đầu kia. Thư Nghiên không có làm nàng thất vọng, ở dưới mí mắt của Diệp Minh mà thay đổi thọ lễ.

[] Lâm Thị rất nhanh đã phản ứng lại, chuyện này khẳng định là do Diệp Đàm giờ trò quỷ, nàng đứng lên: “Diệp Đàm, vừa rồi ba hộp quả này là do con mở ra, nhất định là vào lúc đó con đã dùng thủ đoạn nào đó, đổi đi thọ lễ của Minh Nhi, lấy việc này để hãm hại Minh Nhi. Diệp Đàm, làm sao tâm tư của con lại ác độc như thế!” Biểu tình trên mặt của nàng vừa kinh hãi vừa đau lòng mà chỉ trích Thanh Linh.

Thanh Linh nhìn về phía nàng, nhàn nhạt nói: “Mẫu thân, ngài là phu nhân của Hộ Quốc tướng quân, nói chuyện mời chú ý đúng mực. []

Khi ta mở hộp quả ra, Đại ca và Tĩnh Vương cũng ở bên cạnh nhìn, nhưng Đại ca và Tĩnh Vương có nhìn thấy ta dùng thủ đoạn nào sao?” Tĩnh Vương ngồi ở bên trái nàng, sau khi Diệp Minh rời đi, Diệp Tự ngồi ở bên phải của nàng.

“Nhi công tử cũng không có dùng thủ đoạn gì cả.” Tĩnh Vương nói.

Lòng của Lâm Thị tâm không ngừng trầm xuống, không cam lòng mà mím môi lại.

“Ta không có nhìn thấy gì cả.” Diệp Tự rừ mắt nói. []

Lòng của Lâm Thị trở nên lạnh lẽo nhưng ngoài miệng vẫn cứng rắn nói: “Tiên Ông này cũng không phải là Minh Nhi mua, mà là Diệp Đàm con mua! Nhất định trước đó con đã dùng thủ đoạn nào đó đổi đi thọ lễ của Minh Nhi.”

“Ta chưa từng mua qua pho tượng đó.” Thanh Linh thông thả nói.

“Bốn vương nhớ là đã từng nhìn thấy qua pho tượng Tiên Ông này ở trong một cửa tiệm bán đồ cổ tên là Hòa Ngọc.” Tĩnh Vương mở miệng nói.

Lâm Thị từ lời nói của Tình Vương nhìn thấy được một tia hy vọng: “Lão gia, Tiên Ông này tuyệt đối không phải do Minh Nhi mua, xin lão gia hãy phái người mời chương quầy của tiệm bán đồ cổ Hòa Ngọc đến đây, như vậy có thể biết được pho tượng Tiên Ông này là do ai mua.”

[] Sau khi Diệp Thiên Minh do dự một lát, nói: “Chuyện này cứ để xong xuôi rồi lại truy cứu, hôm nay Hoàng Thượng ở đây, đừng có để mấy chuyện không vui này quấy rầy đến Hoàng Thượng.”

Hoàng đế Nguyên Ung cười nói: “Diệp tướng quân quá lo lắng rồi, chuyện này liên quan đến danh dự của Bình Nhạc Huyện Hầu, mặc dù Diệp tướng quân không truy cứu, trăm cũng sẽ truy cứu, mới vừa rồi trăm đã sai người đi mời chương quầy của tiệm bán đồ cổ kia rồi.”

Hoàng Thượng vậy mà cũng nhúng tay vào chuyện này, đây là chuyện khiến cho mọi người không ngờ được. []

Không bao lâu, chương quầy của tiệm bán đồ cổ đã đến.

“Chương quầy, pho tượng Tiên Ông này chính là đồ trong tiệm của các ngươi à?” Diệp Thiên Minh chỉ vào pho tượng Tiên Ông ở trên bàn hỏi.

“Bẩm Diệp tướng quân, trong tiệm của tiểu nhân từng có một pho tượng Tiên Ông bị đứt đầu. Mấy ngày trước tiểu nhân mới phát hiện đầu của Tiên Ông đứt, vừa định thu hồi nó lại thì Tam công tử đã đi vào, còn mua đi pho tượng Tiên Ông bị đứt đầu kia.

Chỉ là lúc ấy trên người của Tam công tử không có mang theo tiền, cho nên đã viết một tờ biên nhận mượn tiền.” Dáng vẻ của chương quầy vô cùng thành thật nói.

“Ngươi nói vậy!” [] Lâm Thị lập tức trở nên giận dữ.

“Phu nhân, tiểu nhân không có nói vậy, chỗ ta còn có biên nhận mượn tiền do chính tay Tam công tử viết này.” Chương quầy nói, lấy một tờ biên nhận mượn tiền đưa cho Diệp Thiên Minh xem.

Diệp Thiên Minh nhận lấy biên nhận mượn tiền kia, lại sai người lấy chữ viết của Diệp Minh tới để so sánh đối chiếu, phát hiện nét chữ trên biên nhận mượn tiền kia và chữ viết của Diệp Minh là giống nhau: “Diệp Minh tên nhi tử bất hiếu này!” Hắn tức giận nói, lồng ngực kịch liệt phập phồng.

Trong lòng Thanh Linh âm thầm nói tán thưởng, người của Tần Liễm làm việc thật đúng là chu đáo, ngay cả nét chữ trên biên nhận mượn tiền với nét chữ của Diệp Minh cũng nghĩ tới.

“Người đâu, nói cho tên nhi tử bất hiếu kia, không có mệnh lệnh của ta, sau này không được bước ra khỏi cửa viện của hắn một bước, để cho hắn suy nghĩ lại thật tốt cho ta!” Diệp Thiên Minh tức giận nói.

Nghe ý tứ trong lời nói của Diệp Thiên Minh, hắn chỉ là cấm túc Diệp Minh mà thôi, trừng phạt như vậy cũng quá nhẹ, Thanh Linh vô cùng bất mãn đối với việc này.

“Lão gia, chương quầy này đang nói vậy, biên nhận mượn tiền này khẳng định cũng là giả.” Lâm Thị vội vàng nói: “Người đâu, kéo người đang nói năng bậy bạ này ra ngoài.”

“Nàng cảm miệng cho ta, nàng còn ngại âm ỉ chưa đủ nhiều sao?” Diệp Thiên Minh tức giận nói, thật sự là một nữ nhân không biết đúng mực, hôm nay nếu như không phải nàng nhiều chuyện muốn xem thọ lễ là cái gì thì làm sao có thể kéo ra chuyện Tiên Ông bị đứt đầu ở trước mặt mọi người chứ, hại hắn mất mặt ở trước mặt mọi người.

Nhìn thấy Diệp Thiên Minh tức giận, Lâm Thị không dám nói thêm gì nữa. Nàng không khỏi cười khò, cũng tự trách mình nhất thời sợ ý, thấy Diệp Đàm như vậy, vậy mà tự tay đẩy Minh Nhi vào trong hố lửa.

“Lão gia, Bạch Nhiên có việc bẩm báo.” Bạch Nhiên nắm một tên gã sai vặt, từ ngoài cửa đi vào. []

“Bạch Nhiên, đây là có chuyện gì?” Thanh Linh thân là chủ tử của Bạch Nhiên, dẫn người mạo muội đi vào, nàng tất nhiên là phải hỏi hắn.

Lâm Thị nhìn thấy gã sai vặt mà Bạch Nhiên mang vào, neho mắt lại, gã sai vặt kia nàng biết, là người thường đi theo bên cạnh Diệp Minh.

“Nhị công tử, hôm nay Tam công tử lại. .... Đánh rắm” [] Sắc mặt Bạch Nhiên có chút xấu hổ: “Là bởi vì ngài ấy ăn Kinh Lô” Kinh Lô là độc dược, có thể khiến cho người ta đột nhiên bị tiêu chảy.

“Còn việc Kinh Lô từ đâu mà có, để cho tên tiểu tử này chính miệng nói đi.” Bạch Nhiên chỉ chỉ vào gã sai vặt mà hắn mang đến.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 139: Nàng Là Trân Bảo Của Vi Phu

“Lão gia, thuốc của Tam công tử là nô tài mua, Tam công tử phản phò nô tài bôi thuốc vào miệng chén trà rồi mới bung trà lên. Nô tài không ngờ Tam công tử lại uống chén trà có bôi thuốc.

Lão gia, nô tài cũng chỉ là nghe theo lệnh Tam công tử mới mua thuốc rồi hạ thuốc, cầu xin lão gia bỏ qua cho nô tài.” Tên người hầu cũng đã nghe nói đến chuyện xấu của Diệp Minh ở lễ mừng thọ, biết sự tình rất nghiêm trọng, hần liền thành khẩn khai báo, nhận lỗi.

“Chén trà có dính thuốc kia là Tam đệ muốn mời ta, trời xui đất khiến thế nào chính hần lại uống vào.” Thanh Linh còn không sợ đổ thêm dầu vào lửa.

Tĩnh Vương lại bên cạnh bổ sung một câu: “Nói như vậy Tam công tử rắp tâm muốn hại người, ai ngờ lại thành ra hại mình.”

Mọi người đồng thời lắc đầu, Diệp Minh đúng là bất hiếu, nguyên rủa phụ thân ám hại huynh trưởng.

“Nghịch chương!” Diệp Thiên Minh đề nén lửa giận, một quyền nện thật mạnh lên bàn.

Lâm thị sợ hết hồn, khuôn mặt chuyển màu trắng bệch: “Lão gia, chắc chắn Diệp Đàm thông đồng với tên người hầu kia để hãm hại Minh Nhi. Minh Nhi là một đứa trẻ ngoan, chàng nhất định phải tin tưởng hần.”

“Người không cần phải nói nữa, Diệp Minh thành ra như vậy tất cả là do người ngày thường quá nuông chiều nó.” Diệp Thiên Minh dừng dừng, lạnh nhạt không cảm xúc nói.

Nội tâm Thanh Linh không khỏi cảm thấy nực cười, những năm này Diệp Minh luôn bên cạnh Diệp Thiên Minh, hôm nay sự việc xảy ra, ông ta lại phải sạch trách nhiệm, đổ tất cả lên đầu một mình Lâm thị.

“Tên tiểu tử Diệp Minh này thật tốt.” Nguyên Ung Đế âm dương quái khí: “Tặng Tiên Ông bị chặt đầu, còn có ý đồ hãm hại huynh trưởng. Người hần hãm hại không chỉ là nhị công tử của Diệp Tướng quân mà còn là Bình Nhạc Huyền Hầu trăm tự tay sắc phong.”

Hãm hại một lại trúng ngay vị quan Tam phẩm Huyền Hầu, tội danh này không hề nhỏ.

Nguyên Ung Đế mở miệng nói vậy. Diệp Thiên Minh đã nhìn ra Nguyên Ung Đế có thái độ bất mãn với Diệp Minh.

“Hoàng thượng, là do vi thần vô phượng dạy dỗ nghịch tử mới để xảy ra chuyện mất mặt như ngày hôm nay.” Về mặt Diệp Thiên Minh sợ hãi nói: “Vi thần nhất định phải trừng phạt thật nặng nghịch tử bất hiếu này, ba ngày sau, vi thần liền đem tên nghịch chương này đến Bắc trấn, để hần tự sinh tự diệt.”

Thanh Linh nhìn Diệp Thiên Minh, nàng cảm giác khuôn mặt hần phủ đầy sương, khí tức quanh thân lại lạnh lùng. Hần khiến Diệp Minh tự sinh tự diệt chẳng khác nào hần tự thừa nhận Diệp Minh không còn là con trai hần.

Phụ thân này của nàng tâm đủ lạnh.

Bắc trấn ở Nam Hạ là địa phương căn cõi, cũng chính là nơi triều đình xử lý người trong Hoàng thất.

Lâm thị nghe vậy, tâm hoàn toàn rơi vào đáy cốc.

Minh Nhi xuất thân nhà cao cửa rộng, trong nhất thời bị đuổi đến địa phương kia, hần làm sao mà sống?

Hai chân bà ta mềm nhũn, ngã ngồi ở trên ghế, hai tay phát run, mở miệng muốn khuyên Diệp Thiên Minh thay đổi chủ ý: “Lão gia... chuyện này...”

“Chuyện này tuyệt đối không thương lượng.” Diệp Thiên Minh một hơi đoạn tuyệt ý niệm của bà ta.

“Phụ thân, trừng phạt Diệp Minh như vậy có phải quá nặng hay không?” Diệp Đàm nói: “Kính xin phụ thân suy tính lại một lần nữa.”

“Không cần suy tính.” Giọng điệu Diệp Thiên Minh hoàn toàn không tốt.

Lâm thị sững sờ như người mất hồn, ngồi yên không nhúc nhích, chợt, bà ta bật dậy như xác chết, nhảy dựng lên, bước nhanh tới chỗ Thanh Linh: “Đàm, chuyện này chắc chắn có hiểu lầm, Minh Nhi là đứa bé ngoan ngoãn như vậy làm sao có thể làm ra chuyện sai trái như thế?

Hần nhất định là nhất thời bị quỷ ám mới có thể có lá gan làm ra chuyện này, hần không phải cố ý.

Mẫu thân thay hần van người cầu xin lão gia có được hay không? Cầu xin người khuyên lão gia đừng đưa hần tới Bắc trấn.”

Thay Diệp Minh cầu cạnh, trông nàng giống người ăn no rừng mỡ không có chuyện gì làm sao? Nhưng Lâm thị tự mình cầu xin, ở trước mặt người ngoài suy cho cùng nàng vẫn không thể cự tuyệt thẳng thừng: “Phụ thân, chuyện này người xem...” Nàng không từ chối Lâm thị, cũng không cầu xin cho Diệp Minh, nàng chỉ lộ ra vẻ mặt khó xử nhìn Diệp Thiên Minh.

“Người nào cầu cạnh cũng vô dụng” Diệp Thiên Minh đạm mạc nói.

“Lão gia, Minh Nhi là nhi tử của ngài, ngài không thể độc ác như vậy được.” Lâm thị khóc lớn.

Ồn ào ầm ĩ, còn ngại chưa đủ mất mặt sao? Gương mặt Diệp Thiên Minh lộ rõ vẻ mặt kiên nhẫn: “Người đâu, phu nhân bị kinh sợ, đưa phu nhân về

phòng.”

Hắn phân phó một tiếng lập tức có người kéo Lâm thị ra ngoài.

“Chuyện hôm nay khiến Hoàng Thượng chê cười.” Diệp Thiên Minh xoay người, lưng túm nói.

“Dưới gối Diệp Tướng quân vậy mà cũng có nghịch tử, trầm gần đây giao việc cho Diệp Tướng quân có vẻ khá nhiều khiến Diệp tướng quân mệt mỏi mới sợ ý với Tam công tử như vậy.

Đoạn thời gian này Diệp Tướng quân nên ở trong phủ nghỉ ngơi, đồng thời xử lý cho tốt mọi việc trong phủ, về phần công vụ trên tay người tạm thời giao cho Thái Úy xử lý.”

Nghe Nguyên Ung Đế nói lời này tựa như đang suy tính thay Diệp Thiên Minh nhưng thực chất là đang làm suy yếu dần thế lực trong tay ông.

Đoạn thời gian này không có xác minh thời gian, nếu không có sự đồng ý của Hoàng Thượng, Diệp Thiên Minh chẳng phải vẫn luôn nhàn rỗi ở nhà?

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Diệp Thiên Minh biết Hoàng Thượng đang muốn thế lực của mình suy yếu nhưng lại phải thiên ân vạn tạ đối với Hoàng Thượng.

“Tốt lắm, tốt lắm, hôm nay dù sao cũng là thọ yến của Diệp tướng quân, ái khanh đừng vì chuyện này mà phiền lòng.

Đồ ăn có thể mang lên được chưa? Trầm thấy đói bụng rồi đây.” Nguyên Ung Đế cười to nói.

“Vâng.” Diệp Thiên Minh ngay sau đó sai người mang thức ăn và rượu lên.

Thanh Linh nén cười, Nguyên Ung Đế cười to còn người phụ thân này của nàng chắc đang nội thương rồi.

Thọ yến kết thúc, Thanh Linh ra ngoài nhỏ giọng hỏi Bạch Nhiên: “Người làm thế nào bắt tên sai vật bên cạnh Diệp Minh kia khai ra vậy?”

Bạch Nhiên nói lại: “Là Lục Minh nói cho thuộc hạ biết tên sai vật kia là người mua thuốc, không biết bọn họ dùng cách gì, thời điểm thuộc hạ tìm thấy hắn, hắn đã thành thành thật thật khai ra rồi.” Hắn cũng chỉ là dẫn người tới thôi mà.

Nhất định Minh Lục cũng chỉ là nghe lệnh của Tần Liễm mới đi bắt tên sai vật kia, đây là pohur tướng quân, Tần Liễm làm cách nào có thể bắt người nhanh như vậy? Chẳng lẽ trong phủ cũng có người của Tần Liễm.

Trong phủ khách mời cũng đã dần dần vắng hết, Tần Liễm bước ra khỏi tân phòng, hướng Thanh Linh đi tới: “Nhị công tử.”

“Tần tướng muốn về hay sao?” Người vẫn còn đẩy bên ngoài, nàng chỉ còn cách khách sáo.

“Phải, Nhị công tử không phải nói muốn qua phủ Thừa Tướng nhìn người thương hay sao, hiện tại bốn tướng cũng muốn về phủ, chúng ta cùng đi thôi.” Hắn nói xong liền xoay người ra cửa.

Khóe miệng Thanh Linh giật giật, nàng có nói qua muốn đi phủ Thừa Tướng nhìn người thương sao?

“Cái đó, hôm nào ta sẽ đi.” Nàng hô to.

Hắn quay người lại nhanh chóng đi tới, bạch y như tuyết phấp phới trong tuyết trông đến vui mắt, phượng mâu của hắn nhú lại, nguy hiểm quang mang lóe lên: “Nàng chắc hôm khác mới đến?”

Hắn đến gần nàng nhỏ giọng nói: “Nếu nàng không đi liền biết hậu quả như thế nào?”

Uy hiếp! Tuyệt đối là uy hiếp! Con người này thật đáng ghét.

“Ta đi.” Nàng cắn răng.

“Đứng ngăn người nữa, mau đi thôi.” Hắn lại nhanh chóng đi ra khỏi đại môn Tướng phủ.

Ngao Nguyệt nhìn Thanh Linh lên xe ngựa của Tần Liễm, sắc mặt rầu rĩ nhìn Hách Liên Dục: “Hoàng huynh, Diệp Đàm đi cùng tần Liễm, chuyện của chúng ta sợ rằng...”

“Người không cần phải quan tâm, chỉ cần làm tốt chuyện người cần làm là được.” Hách Liên Dục lạnh nhạt nói, hắn cầm lấy dây cương từ một tên hầu, xoay người lên ngựa rồi rời đi.

Mỗi lần lên xe ngựa của Tần Liễm, Thanh Linh đều có cảm giác bản thân đang bước lên thuyền giặc. Tần Liễm nằm nghiêng, tư thái phong lưu, ánh mắt lại như sói đói nhìn nàng chăm chăm.

Không được, nàng phải phá cái không khí mập mờ trong xe mới được.

“Làm sao chàng bắt được tên người hầu của Diệp Minh?” Nàng hỏi.

“Tiểu tử Diệp Minh kia bốn tướng nhìn không thuận mắt.” Có ý đồ khi dễ nữ nhân của hắn, hắn đều cảm thấy không vừa mắt.

“Người của chàng làm sao bắt được hắn? Chẳng lẽ trong phủ Tướng quân cũng có người của chàng hay sao?” Đây là câu hỏi mà nàng muốn biết nhất.

“Không có.”

Nàng lại gần hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn, hồ nghi hỏi: “Không có? Chàng gạt người, thành thật khai báo cho ta.” Không có người trong phủ Tướng quân, hắn làm sao bắt người nhanh như vậy?

Hắn thuận thế ôm eo nàng kéo nàng vào trong ngực, mà sát cánh môi nàng rồi mới chậm rì rì nói: “Được rồi, vi phu thành thật khai báo, vi phu an bài Minh Tam ở trong phủ Tướng quân.” Minh Tam là một trong những ám vệ của hắn: “Về sai phu nhân có lời gì muốn nói với vi phu, cứ truyền lời cho Minh Tam.”

“Thật ra bắt tên kia cũng không khó, vi phu sai người điều tra tiệm thuốc kia, rất nhanh liền tra ra tên sai vật tên Kinh Lôi bên cạnh Diệp Minh.” Hắn vẫn đạm phong khinh nói.

Thanh Linh nội tâm khiếp sợ, bên trong thành nhiều tiệm thuốc như vậy mà người của hắn trong thời gian ngắn liền có thể tra xức rõ ràng.

“Dưới trướng của chàng có người có biệt tài giả chữ người khác?” Hôm nay chương quỹ bán đồ cổ lấy ra biên lai, chữ viết cũng phong cách giống y hệt Diệp Minh, nàng không khỏi có chút tò mò, người có thể đem chữ viết giả dạng giống y như thật ấy là ai?

“Chữ viết là ta bắt chước.” Hắn nói.

“Không ngờ chàng lại có bản lĩnh này.” Nàng thán nói.

“Chàng an bài Minh Tam ở phủ Tướng quân có mục đích gì?”

Dĩ nhiên là trông chừng nàng rồi, nhưng hắn không dám nói thẳng: “Tất nhiên là để bảo vệ phu nhân.”

Người hắn nhận định là thê tử của mình, mặc dù nàng không ở bên cạnh, hắn cũng muốn nắm bắt tất cả tin tức của nàng, an bài Minh Tam tại phủ Tướng quân chính là để dễ dàng biết được tất cả hành động của nàng.

“Chàng nói điều.” Nàng một phát đâm thẳng vào ngực hắn: “Chàng muốn coi chừng ta đúng không?”

Hắn cười nhạt một tiếng, ôm chặt nàng: “Nàng là trân bảo của vi phu, vi phu tự nhiên muốn trông chừng nàng thật kỹ, yêu nàng, bảo hộ nàng, không để cho nàng bị thương tổn.”

Nghe vậy, nàng nhếch miệng cười một tiếng, trong lòng ngọt ngào như đổ mật: “Chàng chỉ giới dụ dỗ ta, sao chàng có thể đáng ghét đến vậy?” Nàng ngửa đầu, thừa dịp hắn không đề phòng liền cắn một phát lên cằm hắn, thời điểm nàng nhả ra vẫn còn rõ dấu răng trên cằm.

“Nghịch ngợm.” Hắn cứng chiều nhìn nàng, một tay bẹo má nàng.

Nàng ôm cổ hắn: “Cảm ơn chàng hôm nay đã giúp ta.” Nếu không Diệp Minh cũng sẽ không phải chịu sự trừng phạt nặng đến vậy, cũng không lập tức mượn tay Diệp Thiên Minh loại trừ Diệp Minh dễ dàng như thế.

“Bởi vì ra ta với nàng mà Tam đệ bị Diệp Thiên Minh đuổi đi Bắc trấn, ta chỉ sợ nàng trách ta.” Diệp Minh dù sao cũng là Tam đệ của nàng, hắn như vậy là đang đổi phỏ với tiểu cữu tương lai, hắn chỉ sợ nàng tức giận đối với hắn.

“Phụ thân ta còn có thể tâm ngoan thủ lạt đưa Diệp Minh đến Bắc trấn, ta dĩ nhiên cũng chẳng ưa thích Tam đệ một chút nào, vì sao ta phải giận chàng?” Trong phủ Tướng quân, trừ Diệp Đàm đối với nàng vẫn luôn luôn là một vị huynh trưởng mẫu mực, những người khác đối với nàng chẳng khác gì người dưng nước lã. Không có quan hệ gì với nàng, dù có chuyện gì xảy ra, nàng đều không quan tâm.

“Cảm ơn chàng.” Nàng nói một lần nữa, cảm ơn hắn cứ thế mà dung túng nàng.

“Phu nhân, nàng cảm ơn ta chỉ giắt ngoài miệng như thế thôi à?” Ánh mắt hắn đột nhiên tỏa sáng, nàng ần ần có cảm giác xấu.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Đệ Có Bệnh Phải Trị

Thanh Linh “.....” □ Nàng nhất định là đầu óc bị nước vào nên mới có thể nói cảm ơn với hắn, hiện tại xem đáng về của hắn, chắc chắn là lại đang nghĩ

cách để áp bức nàng.

[]

Nàng xoay đầu sang chỗ khác làm bộ như mình không nghe thấy lời hắn nói.

Hắn vui vẻ cười ra tiếng, xoay đầu của nàng qua, tháo mặt nạ da người trên mặt của nàng xuống, để nàng nhìn thẳng hắn: “Phu nhân, muốn cảm ơn vì phu, vậy thì hôn vì phu một đi. Không thì, vì phu hôn nàng cũng được.”

“Ta không muốn.” [] Khi đầu của hắn tới gần, nàng cười rồi tránh đi, kết quả, vốn dĩ nụ hôn này sẽ dừng trên môi của nàng thì lúc này lại dừng ở trên mặt nàng.

Khiến cho hắn có chút bức mình, thuận thế cắn lên má của nàng.

[] “Này, chàng còn muốn để ta gặp người nữa hay không hả, chàng nhẹ chút đi.” Nàng tức giận nắm lấy tóc dài của hắn kéo ra.

“Về sau không được bướng bỉnh như vậy nữa.” Hắn nhả ra, thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, hôn lên môi của nàng một.

Lúc nào mùi vị trên môi của nàng cũng làm hắn say mê, thuận theo khát vọng trong lòng, chế trụ cổ của nàng, bắt đầu hôn sâu. Đồng thời cũng đánh thức khát vọng đã ngủ đông bấy lâu nay trong lòng nàng, dụ dỗ nàng môi lưỡi dây dưa với hắn.

Cơ thể của nàng mềm nhũn, khát vọng trong lòng bị hắn khơi dậy. Nàng gắt gao ôm chặt lấy cổ của hắn, lúc đầu không chút để ý mà đáp lại, tới bây giờ đã dần thay đổi thành nhiệt liệt đáp lại.

Hắn ôm chặt nàng, nàng ôm chặt hắn, hai người giống như hai cây mây và dây leo quấn lấy nhau, không ngừng dây dưa, giống như muốn quấn chặt lấy đối phương cho đến khi chết mới thôi.

“Nhị công tử.” Lúc này giọng nói giết phong cảnh của Bạch Nhiên đánh vỡ không khí ẩm áp ở bên trong xe.[]

Trong nháy mắt bên trong xe không có ai đáp lại, Bạch Nhiên đã đoán trước được hai người này đang ở bên trong xe yêu đương vụng trộm. Bây giờ Nhị tiểu thư nhất định là đang bị tên họ Tần kia cuốn lấy, không đếm xỉa tới hắn cũng là bình thường, chuyện như vậy hắn đã sớm nhìn thấy nhiều rồi nên cũng không thấy có gì kỳ quái cả.

“Nhị công tử, lúc này lão gia nói có việc tìm ngài.” Mặc dù Bạch Nhiên vô cùng không muốn ở ngay lúc hai người kia đang phát triển gian tình mà đánh gãy hai người, nhưng mà Diệp Thiên Minh sai hắn tìm Thanh Linh về, việc này hắn cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Thanh Linh nghe được lời Bạch Nhiên nói, trong nháy mắt đầu óc bắt đầu trở nên tỉnh táo, theo đó chính là ý thức bị tay của tên Tần Liễm không biết lúc nào mà đã duỗi vào trong vạt áo của nàng kia, lúc này đang di chuyển khắp nơi trên người nàng.

Tên này, thật là hạ lưu mà!

Thoáng chốc, khuôn mặt vốn dĩ đã nhiễm đỏ ửng của nàng càng đỏ hơn: “Ngô..... Thả ra..... Ngô.....” Nàng muốn bảo hắn thả nàng ra, nhưng tên này càng hôn càng sâu, rơi vào đường cùng, nàng tóm được cơ hội đã lập tức cắn hắn một.

Hắn bị đau, từ trong miệng thom của nàng rời khỏi. Trên cánh môi trơn bóng còn dính chất lỏng trong suốt, trong yêu đã mang theo một chút hơi thở mỉa mai. Ngay lập tức hắn nhìn chăm chăm nàng lập tức trở nên sâu thẳm âm u, đáng vẻ này của hắn vừa nhìn thấy thì đã biết là hắn đang bất mãn và tức giận vì bị người khác đánh gãy chuyện tốt.

“Phụ thân tìm ta, ta phải đi về, tay chàng.....” Tay của hắn còn chưa có lấy ra tới, đầu của nàng cúi thấp xuống, gương mặt đỏ đến nỗi có thể nhỏ ra máu.

Hắn gắt gao mím môi lại, không nói lời nào, chỉ là ôm chặt lấy nàng vào trong ngực: “Nha đầu nàng này thật sự có thể tra tấn vì phu mà.” Giọng của hắn khàn khàn vô cùng mê người.

“Rõ ràng là chàng tra tấn ta mà.” Nàng nhỏ giọng nói thầm.

Hắn buông nàng ra, sau khi giúp nàng chỉnh lại y phục, hắn dùng giọng điệu bá đạo nói: “Sau khi về phu phải nhớ ta đó.”

“Không nhớ.” Nàng cười xoay đầu sang chỗ khác.

Hắn nhéo gương mặt đang đỏ hồng của nàng một: “Sớm muộn gì vì phu cũng phải thu thập nàng.”

Trên người được nàng chỉnh lại thật tốt, nàng vừa muốn xốc màn xe lên đi ra ngoài, không ngờ, một chân của mình bị hắn bắt lấy, sau đó hắn kéo một. Cả người trực tiếp bị kéo vào trong lòng của hắn. Chưa tới một phút, hắn đã hôn xuống, tiếng kinh hô mà nàng phát ra đều bị hắn nuốt vào trong miệng.

Bị hắn ôm vào trong ngực, sau khi bị hắn hưng dữ hôn một lúc lâu, rốt cuộc hắn cũng buông tha cho nàng.

Trở lại Phủ Tướng Quân, Thanh Linh trực tiếp đi đến thư phòng của Diệp Thiên Minh.

[] “Phụ thân, lúc này ngài tìm ta sao?” Sau khi nàng đi vào thư phòng thì hỏi.

“Ừ, ngồi xuống đi.” Diệp Thiên Minh chỉ vào một ghế rồi nói với nàng.

Lúc này sắc mặt của Diệp Thiên Minh vô cùng nghiêm túc, nàng không nhịn được mà hỏi: “Phụ thân, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

“Lúc này ở trong triều, cuộc tranh đấu gay gắt giữa Tĩnh Vương và Vinh Vương càng lúc càng kịch liệt, Tần Liễm là người đứng về phía Tĩnh Vương, sau này người vẫn nên ít lui tới gặp mặt với Tần Liễm sẽ tốt hơn.”

“Ý phụ thân là sao?” Diệp Thiên Minh sẽ khuyên nàng như vậy, chẳng lẽ hẳn bị Hách Liên Dực lôi kéo rồi sao?

“Cũng không có ý tứ gì khác cả, vì phụ chỉ không muốn Diệp phủ cuốn vào trong tranh đấu giữa bọn họ mà thôi.”

Trong cuộc tranh đấu giữa các hoàng tử, Diệp Thiên Minh luôn muốn duy trì trung lập. Thanh Linh nhẹ nhàng thở ra, cũng may, Diệp Thiên Minh không có bị Hách Liên Dực lôi kéo.

“Được rồi, người đi ra ngoài đi.” Diệp Thiên Minh nói. []

Không nghĩ tới Diệp Thiên Minh chỉ nói mấy câu như vậy xong rồi đuổi nàng đi: “Vâng, phụ thân.” Thanh Linh nói.

Sau khi Thanh Linh đi không bao lâu, quản gia Thường Quý cũng đi vào thư phòng.

Thường Quý lấy ra biên lai mượn tiền mua pho tượng tiền ông bị đứt đầu của Diệp Minh ra, nói: “Lão gia, tờ biên lai mượn tiền này là giả.”

“Biên lai mượn tiền không phải đã bị Bản tướng quân ném đi rồi sao?” Diệp Thiên Minh nhíu mày nói, lúc đó dưới con tức hấn đã ném biên lai mượn tiền đi rồi.

“Lão nô lại nhặt nó nhặt lại, còn xin lão gia thứ tội.” Thường Quý cúi đầu nói.

Diệp Thiên Minh kim chế con giận: “Ngược lại, bản tướng quân thiếu chút nữa đã quên mất công phu bắt chước tranh chữ của người khác của người là đệ nhất.” Thường Quý có thể nhìn tờ biên lai mượn tiền kia là giả cũng không kỳ lạ gì: “Người nói một chút xem chữ viết trên tờ biên lai mượn tiền và chữ viết của Minh Nhi có chỗ nào khác nhau.”

“Chữ viết trên biên lai mượn tiền thoát nhìn thì vô cùng giống chữ của Tam công tử, phong cách viết nhìn thì có vẻ giống nhau, kỳ thật không phải như vậy, phong cách viết của Tam công tử vừa thô ráp vừa phóng khoáng, mà chữ trên biên lai mượn tiền, tổng thể mà nhìn thì trong thô ráp lại lộ ra một chút phóng khoáng.” Thường Quý nói.

“Lão gia, lão nô có thể lấy kinh nghiệm đảm bảo, tờ biên lai mượn tiền này là giả.” Bởi vì trời sinh hấn đã giỏi về bắt chước tranh chữ của người khác, đối với nhiều tranh chữ bắt chước hay giả mạo, hấn đều có thể liếc mắt một là đã nhìn thấu.

Sau khi Thường Quý cân nhắc một chút, lại nói: “Lão gia, về chuyện tiền ông bị chặt đầu này, có lẽ Tam công tử là bị trùng chiêu của người khác, ngài xem thử chuyện đuổi Tam công tử đến Trấn Bắc có cần phải suy xét lại hay không?”[]

Sau khi Diệp Thiên Minh trầm mặc một lúc lâu, ngẩng đầu nói: “Không cần.” Hấn đã ở trước mặt Hoàng thượng làm ra quyết định, thì làm sao có thể dễ dàng thay đổi như vậy, huống chi bây giờ chỉ dựa vào mấy câu này của Thường Quý, nếu nói cho người khác thì người nào sẽ tin tờ biên lai mượn tiền này là giả chữ?

“Đạo này Diệp phủ quá mức nổi bật, Diệp phủ khó tránh khỏi sẽ trở thành cái đinh trong mắt của người khác.” [] Đầu tiên là hấn trở thành Hộ Quốc Tướng Quân, tay cầm quyền to. Sau đó Nhị nhi tử của hấn lại trở thành Đại hộ pháp của Tiểu Dao Thành, trong tay cũng có một thế lực nhất định.

Bởi vì Diệp phủ quá mức nổi bật như vậy, cho nên ngay cả Hoàng Thượng cũng nhìn không được, mới có thể nín lấy một chút lỗi nhỏ như vậy mà bảo hấn tạm ngừng những công vụ trong tay mà nhàn rỗi ở trong phủ: “Tính tình của Minh Nhi không tốt, không thiếu chuyện nó sẽ bị người khác nắm lấy nhược điểm, chỉ có đưa nó đi Trấn Bắc, thứ nhất là để mài dũa tính tình của n, thứ hai là vì đề phòng người khác tìm cơ hội mà xuống tay từ trên người Minh Nhi.”

Thường Quý thở dài một hơi: “Vâng, từ trước tới giờ lão gia vô cùng cẩn thận, ở trên triều đình khiến cho người ta không tìm ra được lỗi sai. Không nghĩ tới lần này lại bởi vì chuyện của Tam công tử mà bị Hoàng Thượng mượn lấy đề tước đi một phần quyền lực.”

Diệp Thiên Minh không để bụng nói: “Không sao, Nguyên Ung Đế tước những quyền lực đó của Bản tướng quân, Bản tướng quân còn không để vào trong mắt. Đúng lúc, trong khoảng thời gian này, Bản tướng quân cũng muốn yên tĩnh để trừ tính lại thật tốt một phen, không có mấy chuyện phiền lòng đó quấy nhiễu, đúng là không còn gì tốt hơn.”

Trong ba ngày này, Diệp Minh vẫn luôn bị tiêu chảy. Loại độc được giống như Kinh Lôi này có thể khiến cho người ta đột nhiên tiêu chảy, không có giải được, cho dù đại phu có tới xem cũng vô dụng.

Người ăn phải Kinh Lôi chỉ có thể chờ được hiệu của nó tự mất đi, thì cơ thể mới có thể khôi phục lại bình thường. Lúc trước Diệp Minh cũng là vì Kinh Lôi không có giải được, nên mới có thể nghĩ đến bỏ thuốc này cho Diệp Đàm.

Trong ba ngày này Diệp Minh cơ hồ đều sống ở trong nhà xí trung. Bởi vì ngày mai hắn đã bị tổng cổ khỏi phủ mà đến Trấn Bắc, cho nên Diệp Thiên Minh sẽ không cảm tức hắn nữa, cho phép hắn đi lại khắp nơi ở trong phủ.

Lúc này, hắn đang ôm bụng đi ra từ một căn nhà xí, bước chân lung lay, cả người mệt mỏi không có sức lực, có thể giống như lời ‘dục tiên dục tử’ mà lúc trước gã sai vặt đã nói.

Chỉ mới ba ngày, hắn đã gầy đi không ít, sắc mặt trắng bệch giống như người bị bệnh nguy kịch.

“Tam công tử, ngài chậm một chút.” Diệp Minh đi ra từ trong nhà xí, cơ hồ không thể đứng vững, lập tức có hai gã sai vặt đi lên đỡ hắn.

“Ma ốm đáng chết.” Diệp Minh cắn răng thấp giọng oán hận nói, nhưng hắn vừa mới mắng, lập tức nhìn thấy được Thanh Linh đang đi ở phía trước.

Hừ, thật sự đúng là nói tới ai thì người đó xuất hiện mà.

Diệp Minh đẩy hai gã sai vặt đang đỡ hắn ra, vọt tới phía sau Thanh Linh, không nói hai lời vung nắm tay lên đánh về phía Thanh Linh.

Thanh Linh không cần xem phía sau, cũng biết là có người đang công kích nàng, bước chân di chuyển một chút, lập tức tránh khỏi nắm tay của Diệp Minh.

Một cú đánh lén này của Diệp Minh không thành công, ngược lại bởi vì bị tiêu chảy mấy ngày nay khiến cho hai chân mềm nhũn mà chặt vật ngã xuống đất: “Diệp Đàm, người đừng đắc ý quá sớm, đi Trấn Bắc, rất nhanh ta nhất định sẽ trở về, chờ ta trở về từ Trấn Bắc, nhất định khiến người đẹp mặt.”

Thanh Linh dừng lại bước chân, nở nụ cười tươi với hắn rồi nói: “Cơ thể Tam đệ đã tốt chưa? Còn thả rắm hay không? Còn có đại - tiểu tiện mất khống chế hay không?”

[] Đáng giận, tên ma ốm này việc nào hay không nói lại nói tới việc này, Diệp Minh bò dậy, sắc mặt tức giận đến mức đỏ lên: “Ma ốm, người chờ đó cho ta!” Một ngày nào đó hắn sẽ chinh chết tên ma ốm này.

“Phet phet phet” Diệp Minh vừa mới nói xong, tiếng đánh rắm liên tiếp vang lên, hắn vội vàng lấy tay gạt gạo che mông để chặn lại loại vật dơ bẩn kia sắp lao ra ngoài cơ thể.

Cơ thể Thanh Linh thoáng một, người đã đi tới trước người Diệp Minh, bất ngờ vỗ vỗ bụng của hắn: “Cơ thể Tam đệ còn chưa tốt sao?” Nàng bày ra dáng vẻ của một người huynh trưởng, giọng điệu vô cùng quan tâm mà nói với Diệp Minh, sau đó nàng lại nhanh chóng lui về phía sau, đứng cách Diệp Minh ba thước (*: 1 thước bằng 1/3 mét).

‘Bịch bịch’ bị Thanh Linh ác ý vỗ lên bụng, cuối cùng Diệp Minh không nhịn được, vật dơ bẩn trong cơ thể theo đó mà đi raL “Ma ốm, người cố ý!”

Ánh mắt Thanh Linh khiêu khích nhìn hắn, giống như đang nói ta chính là cố ý đó, người có thể làm gì ta? Nàng cười tủm tỉm nói: “Tam đệ, đệ lại đại - tiểu tiện mất khống chế rồi, chắc chắn, người đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn như vậy, xem ra đây là bệnh, còn bệnh không nhẹ nha.

Đệ có bệnh thì phải trị, trở về nằm nghỉ cho tốt, đừng ra ngoài đi lung tung, đỡ phải bệnh tình lại tăng thêm.”

Diệp Minh ôm bụng nhắc chân vừa muốn chạy tới nhà xí, nghe thấy lời nói xúc phạm người như vậy, lửa giận tăng lên, quay đầu lại tức giận trừng mắt lên giống như muốn ăn thịt người: “Người mới có bệnh! Ma ốm, người chờ đó, chờ ta từ Trấn Bắc trở về, nhất định khiến người đẹp mặt!” Nói xong vội vàng chạy tới nhà xí.

Còn chưa có đi Trấn Bắc đã muốn báo thù? Chỉ là không biết người còn có cơ hội để trả thù hay không nha: “Nghe nói tình huống hôm nay của Tam đệ có chuyển biến tốt đẹp, số lần đi nhà xí bắt đầu giảm bớt, phỏng chừng mấy ngày nữa sẽ hoàn toàn khỏi phục.”

“Nghe nói là như vậy.” Bạch Nhiên nói. []

“Bạch Nhiên, khiến hắn ở trên đường đi Trấn Bắc tiếp tục bị tiêu chảy.” Về mặt Thanh Linh âm hiểm mà cười nói.

Trở lại Mặc Trúc Viện, Thanh Linh vừa mới ngồi xuống còn chưa kịp uống một ngụm trà, lập tức có người tự xưng là người của Phủ Vinh Vương đưa tới một tấm thiệp mời.

Hách Liên Dục hẹn nàng? Cảm thấy việc này đúng là chuyện lạ nha.

“Nhị công tử, Vinh Vương hẹn ngài làm gì vậy?” Bạch Nhiên hỏi.

Thanh Linh đặt thiệp mời sang một bên: “Trên thiệp mời không có nói, chỉ nói hẹn ta đến Bái Nguyệt Đình.”

“Nhị công tử có muốn từ chối hay không?”[]

“Không cần.” Nàng đến muốn nhìn một chút Hách Liên Dục lại muốn giờ trò gì.

[]

Khi Thanh Linh ẩn theo canh giờ trên thiếp mời mà đi vào Bái Nguyệt Đình, từ xa nàng đã nhìn thấy người trong đình không phải là Hách Liên Dục, mà là Ngao Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Ngao Nguyệt Thổ Lộ

Đình Bái Nguyệt an vị giữa hồ thu, gió nhẹ thổi từng đợt từng đợt đưa đến những cơn gió lạnh.

“Nhị công tử, làm sao lại là Ngao Nguyệt công chúa?” Bạch Nhiên hồ nghi nói.

“Ta cũng không biết, nhưng nếu đã đến thì cũng nên gặp một chút.” Thanh Linh nhếch môi cười nói.

Bốn góc đình màn trướng hồng (MTLTH. Đdlđ) rủ xuống, gió nhẹ lướt qua, màn trướng phiêu đảng.

Ngao Nguyệt một thân hồng y Thúy Yên (tên một loại vải), búi tóc buông lỏng, trang dung thanh nhã. Tuy nàng đang giả bộ thanh lịch nhưng vẻ quý khí, đoan trang bức người của Hoàng Thất thì không cách nào giấu nổi.

Nàng ngồi trong đình, trước mặt đặt một chiếc cổ cầm.

Cảnh vật trong màn trướng mờ ảo, mỹ nhân, cổ cầm, một bức tranh như thơ như họa thật vui tai vui mắt.

“Diệp Nhị công tử đã đến.” Ngao Nguyệt nhìn Thanh Linh, thân nhiên cười nói, tay hướng chiếc ghế đá đối diện: “Mời ngồi.”

Thanh Linh cũng không hề khách khí, hất tà áo sau rồi mới ngồi: “Là Công chúa hẹn Diệp Đàm tới đây?”

“Đúng vậy.” Ngao Nguyệt trả lời, vẫy tay ý bảo thị thiếp bên cạnh lui xuống. Thanh Linh cũng theo đó bảo Bạch Nhiên lui ra.

Bạch Nhiên lui ra theo đúng ý Thanh Linh, lúc này Ngao Nguyệt mới nói: “Bản công chúa mượn danh nghĩa Hoàng huynh hẹn công tử ra đây, mong công tử thứ lỗi.” Nàng tuy thân là một công chúa, nhưng nàng cũng là một thiếu nữ.

Một thiếu nữ trắng trợn hẹn nam tử ra ngoài, dù có là người Hoàng Thất thanh danh cũng sẽ hồng, nàng không còn cách nào khác ngoài mượn danh nghĩa Hách Liên Dục.

“Công chúa hẹn Diệp Đàm ra đây là có chuyện gì muốn nói sao?” Nàng cười dài hỏi.

Ngao Nguyệt che miệng cười, nói: “Trước hết Nhị công tử có thể nghe Ngao Nguyệt đàn một bài được không?”

Tự xưng là Ngao Nguyệt, buông xuống thân phận công chúa, vào vai người đánh đàn, Ngao Nguyệt đang muốn làm cái gì?

“Diệp Đàm xin rửa tai lắng nghe.” Thanh Linh khiêm tốn nói.

Mười ngón tay xanh nhạt của Ngao Nguyệt mon trón trên dây đàn, tiếng đàn thanh thúy tựa ngọc thạch va chạm nhau từ ngón tay nàng chạm rải vang lên. Nàng ngồi trước cổ cầm như thi như họa, lông mày lá liễu ẩn tình nhìn Thanh Linh, ngón tay di chuyển trên từng sợi dây đàn như thay thiên ngôn vạn ngữ.

Thanh Linh nhẹ nhàng cau mày, bài Ngao Nguyệt đánh nàng vô cùng quen thuộc, tên gọi là “Sát cánh”, là bản tình ca nổi tiếng của Nam Hạ.

Ngao Nguyệt đánh khúc đàn này, chẳng lẽ đang tỏ tình với nàng?

Người trong lòng Ngao Nguyệt không phải Phong Lộng hay sao? Hiện tại lại đánh khúc này cho nàng nghe, nhất định có mờ ám.

Đàn xong khúc nhạc, Ngao Nguyệt ngưng mắt nhìn Thanh Linh: “Nhị công tử có nghe ra đây là bài hát gì không?” Hỏi xong nàng liền thẹn thùng cúi đầu.

Dĩ nhiên Thanh Linh biết đây là bài hát gì nhưng nàng còn giống như phải suy tư trong chốc lát rồi mới ngập ngừng trả lời: “Bài hát này nghe khá quen thuộc, dường như Diệp Đàm đã từng nghe qua nhưng nghĩ mãi mà không nhớ ra đã nghe ở đâu.”

Khóe môi Ngao Nguyệt khẽ giật, ở Nam Hạ phàm là người đàn khúc này ai cũng biết đây là bài gì. Diệp Đàm xuất thân nhà cao cửa rộng, dù không tinh thông cầm kỳ thư họa nhưng hiểu biết sơ qua ắt phải có. Nói không biết đây là bài hát gì là thật hay giả?

Một hồi lâu, Thanh Linh cũng không nói gì thêm nữa, không khí giữa hai người bỗng chốc lọt vào yên tĩnh, Ngao Nguyệt vì đánh vỡ không khí khô cứng

này liền hỏi tiếp: “Nhị công tử đã nghĩ ra bài hát này nghe ở đâu chưa?”

“A, đúng rồi, ta đã từng nghe các cô nương ở Phong Tuyết lâu đàn qua.”

Phong Tuyết lâu, chốn phong nguyệt nổi danh nhất trong kinh thành.

Ngao Nguyệt nháy mắt đứng lê, khuôn mặt lộ vẻ giận dữ, một bàn tay vỗ mạnh lên bàn: “Diệp Đàm!” Đáng ghét, hần dám so sánh nàng với gái lầu xanh.

“Công chúa, người sao vậy?” Thanh Linh vô tội hỏi lại.

Thôi, bây giờ không phải lúc tức giận với Diệp Đàm, Ngao Nguyệt hít sâu một hơi, quyết định nói ngay vào điểm chính: “Khúc đàn vừa rồi là ‘Sát cánh’, thực không dám giấu diếm, Ngao Nguyệt thích Nhị công tử đã lâu, ta đàn khúc này là mong muốn có một ngày cùng công tử bí dục song phi*.”(MTLTH. Dđlqđ)

*Bí dục song phi: làm chim liền cánh, ý muốn nói mong ước trở thành phu thê.

Thích đã lâu? Vậy Phong Lộng là cái gì? Thanh Linh âm thầm giễu cợt trong lòng, trên mặt lại cười nhạt: “Công chúa, Diệp Đàm đã có người thương, ta đã từng nói qua với công chúa, Diệp Đàm kiếp này không phải nàng không cưới, và lại chỉ nguyện cưới một mình nàng.”

“Rốt cuộc nàng là ai? Có thể so sánh với bản công chúa sao?” Ngao Nguyệt mím môi nói.

Thanh Linh đứng lên dứt khoát nói: “Công chúa là nữ nhân tốt, chỉ là công chúa không phải người trong lòng của Diệp Đàm. Có thể được sự ái mộ của công chúa là vinh hạnh của Diệp Đàm, nhưng Diệp Đàm vĩnh viễn không ở cùng một chỗ với công chúa, kính xin công chúa đừng hao tổn công phu trên người Diệp Đàm nữa, cáo từ!” Nàng không có thời gian rảnh ngồi đây cùng Ngao Nguyệt tốn hơi thừa lời, vừa nói xong không đợi Ngao Nguyệt phản ứng kịp, dứt khoát quay lưng rời đi.

Ra khỏi đình, hai thị nữ bên cạnh Ngao Nguyệt mặt lạnh lùng vươn tay ngăn Thanh Linh lại: “Không được phép vô lễ với công chúa.” Thanh Linh không được sự cho phép của Ngao Nguyệt công chúa liền rời đi, đó chính là vô lễ.

Hai người thị nữ lạnh lẽo nhìn Thanh Linh, tóc Diệp Đàm không gió thổi mà bay, các nàng chưa kịp đến gần liền có một cỗ sức mạnh vô hình đánh bay các nàng.

Ngao Nguyệt khề híp mắt, hai thị nữ bên người nàng võ công cũng không hề kém, còn chưa ra chiêu đã thua, Diệp Đàm này đúng là không thể khinh thường.

“Diệp Đàm, chàng rốt cuộc muốn bản công chúa phải làm thế nào mới thích bản công chúa?” Ngao Nguyệt không cam lòng từ trong đình chạy ra.

Thanh Linh mắt đét tai ngơ, gọi Bạch Nhiên một tiếng rồi rời đi.

Thị nữ Xuân Trúc bên cạnh Ngao Nguyệt nhìn chằm chằm bóng lưng Diệp Đàm tức giận nói: “Tên Diệp Đàm này quá can rờ, hần cho mình là ai? Cũng chỉ là một đồng c*t trâu, công chúa thương hần chính là phúc tám đời nhà hần, lại còn không biết lý lẽ...”

“Được rồi, cảm ơn” Ngao Nguyệt lạnh nhạt mở miệng: “Phái người thăm dò người trong lòng Diệp Đàm đã có tin tức chưa?”

“Chưa có tin tức gì.” Xuân Trúc đáp.

Ngao Nguyệt trầm mặc, sau một hồi mới mở miệng nói: “Người phái người điều tra một nữ tử tên Hoán Y.” Cách đây không lâu, Diệp Đàm vì nữ nhân này mà đánh nhau với biểu ca Ninh Tung.

Nàng hoài nghi cái người tên Hoán Y đó là người trong lòng của Diệp Đàm, nếu không phải người thương cũng chắc chắn có một tầng quan hệ sâu xa nào đó.

“Nhị công tử dạo gần đây số thật đào hoa.” Vừa trở lại trong phủ, Bạch Nhiên đã lên tiếng trêu ghẹo.

Thanh Linh liếc hần một cái: “Câm miệng, bảo Thư Nghiễn đến gặp ta.”

“Vâng.” Bạch Nhiên nhận mệnh lui ra.

“Chủ thượng, người tìm ta?” Thư Nghiễn mặc một thân y phục người hầu, kẻ này từ khi biết Thanh Linh là chủ tử của mình liền ở luôn Mặc Trúc viện không đi, ngày ngày ở đây ăn uống miễn phí.

“Lập tức đến Túy lâu hỏi thăm người từng là công tử đầu bài Phong Lộng công tử, tra hỏi hiện tại hần đang ở đâu.” Thanh Linh nhanh chóng phân phó, Trần gia an bài thám tử tại kinh thành có gần trăm người, mà Thư Nghiễn vừa vặn là một trong mấy người đứng đầu. (MTLTH.dđlqđ)

Ngao Nguyệt đột nhiên nói thích nàng là một chuyện khó có thể xảy ra, nàng muốn biết nàng ta có âm mưu gì, tiện thể giải quyết luôn nàng công chúa Ngao Nguyệt phiền toái này.

Gió lạnh chợt thổi, lá vàng bay đầy đất. Chúng cứ quanh uẩn trên không trung tựa như hồ điệp thi vũ (bướm bướm nhảy múa), cuối cùng chậm rãi rơi

xuống đất, một tầng lại một tầng.

Thanh Linh dẫm lên lớp lá vàng êm ái đi về phía tòa viện bình thường nhất ở trong thành.

“Sương Nhi, muội đến rồi à?” Hoán Y đang xử lý đám được thảo nghe được tiếng bước chân quen thuộc liền vui mừng chào hỏi Thanh Linh.

Y quán của Hoán Y bị Ninh Tung phá hủy, nàng tạm thời không có chỗ để đi, Thanh Linh liền an bài nàng ở một hậu viện bình thường trong thành.

Mấy ngày nay Hoán Y không chịu ngồi yên, trông ra một đám thảo được, giờ nàng đang ngồi chăm sóc bọn chúng.

Thanh Linh nhìn đám được thảo mọc xanh tốt không khỏi thở dài nói: “Những được thảo này được tỷ chăm sóc thật tốt.”

Hoán Y để cái xẻng xuống cười nói: “Tất nhiên, ta ngày ngày tỉ mỉ chăm sóc nó, không tốt mới là lạ. Đứng rồi, sao hôm nay muội lại tới đây?”

“Đĩ nhiên là vì nhớ tỷ rồi, Hoán Y, hôm nay có làm Hồng đậu quế hoa cao* không?” Thanh Linh đến gần nàng, ánh mắt mong đợi nhìn chăm chăm nàng.

*Hồng đậu quế hoa cao: bánh quế nhân đậu đỏ.

“Muội thật là.” Hoán Y giờ ngón tay lấm lem bùn đất dí trán nàng: “Thì ra không phải muội nhớ ta, mà là nhớ Hồng đậu quế hoa cao của ta.”

“Ui chao, tay tỷ thật bẩn.” Thanh Linh ghét bỏ nói.

“Hôm nay ta không làm, và lại không có đậu đỏ, hiện tại cũng không có cách nào làm được. Vừa hay hôm nay muội tới, theo ta ra ngoài dạo một chút đi, ta rất nhiều ngày không ra cửa rồi, ra ngoài giải sầu tiện thể mua đậu đỏ luôn.” Hoán Y nói.

“Được” Thanh Linh vui mừng trả lời.

Thanh Linh kéo tay Hoán Y xuyên qua đám người trên phố, hai người hết nhìn đông lại ngó tây, vừa đi vừa cười nói vui vẻ.

Cùng Hoán Y đi dạo phố làm Thanh Linh có chút hoảng hốt, thời gian dường như đang quay ngược trở lại kiếp trước.

Khi đó nàng, đại ca cùng Hoán Y cứ có thời gian rảnh sẽ gặp mặt cùng đi dạo phố. Nàng và Hoán Y cũng giống như lúc này vui sướng đi phía trước, đại ca ôm lấy đồng đồ họ mua đi phía sau, khuôn mặt lộ vẻ bất đắc dĩ nhìn họ.

Ba người đi dạo phố là đoạn thời gian tươi đẹp nhất trong kiếp trước của nàng, nàng không thể quay về, vĩnh viễn không thể quay lại được nữa, càng nghĩ tâm lại càng đau.

Cái chết oan khuất của đại ca vẫn là một vết đao khắc sâu vào trong lòng nàng, thoáng đựng máu sẽ chảy, đau đến tê tâm phế liệt, đau đến nổi hít thở không thông.

Đôi mắt Thanh Linh phủ một tầng hơi nước, nàng cảm thấy mình rất vô dụng, cho tới bây giờ vẫn không thể báo thù cho đại ca, đến cả hung thủ chân chính là ai nàng cũng mơ hồ không rõ.

Mấy ngày trước nàng đã phân phó thám tử Trần gia tìm hiểu chủ nhân của viên đá màu đỏ dính trên ngọc bội, viên đá này hình như được khắc chìm một bông hoa tường vi, đây là những gì nàng còn nhớ trước khi chết ở Hộ quốc tự đêm đó.

Trừ việc này ra, nàng còn phái một nhóm người điều tra tổ chức thần bí chỉ điểm Thi Thi ẩn thân bên người Mạch Sương.

Nàng chỉ mong khi biết rõ hai điểm này có thể khiến kẻ giết dây hại chết đại ca nổi lên mặt nước.

Về phần bức mật chiếu giả kia nàng chưa có ý định lấy lại từ tay Tàn Liễm.

Bước chân của Thanh Linh dần chậm lại, Hoán Y đi phía trước, quay đầu phát hiện sắc mặt Thanh Linh không đúng lắm liền hỏi: “Nhị công tử, người làm sao vậy?” Khi ở bên ngoài, nàng sẽ tự động gọi Thanh Linh là “Nhị công tử.”

“Không có gì.” Thanh Linh nhanh chóng đáp lại, cố gắng mở to cặp mắt ý muốn đem lớp hơi nước thổi khô: “Đi thôi, xem phía trước có gì hay ho không nào.” Nàng kéo tay Hoán Y chạy lên trước.

Ninh Tung một thân cảm y thêu tường vân, trời sinh hán tuần mỹ cao lớn. Thấy hai người Diệp Đàm và Hoán Y ở phía trước, sắc mặt hán thoáng chốc tối tăm lạnh lùng.

Hắn vẫn không quên sự sỉ nhục Diệp Đàm đem đến cho hắn, dám cướp nữ nhân hắn để ý, giờ phút này thấy Diệp Đàm, hắn lại không nhịn được muốn dạy dỗ tên kia.

Nhưng lúc này hắn lại thấy Hoán Y cười rực rỡ khi đối mặt với Diệp Đàm, tức giận ngày càng dâng trào: “Nữ nhân hạ tiện.”

Tay hắn nắm chặt thành quyền muốn xông lên, mấy tên người hầu đi theo hắn liền nhắc chân chạy theo: “Công tử, đợi chúng tiểu nhân, công tử đi chậm chút.” Bọn họ vội vàng chạy theo Ninh Tung.

Ninh Túng nhanh chóng chạy, không ngờ mới chưa đi được bao xa, bả vai liền xuất hiện một bàn tay y thon dài nhỏ nhắn kéo lại.

“Cút!” Hấn rống lên giận giữ, quay đầu lại ngoài ý muốn thấy một gương mặt tuyệt mỹ

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Chương 113

“Biểu ca, cần gì phải phát hỏa lớn như vậy?” Ngao Nguyệt cười khanh khách, chậm rãi rút bàn tay đang đặt trên vai Ninh Túng ra, thông thả đi đến trước mặt hấn.

“Ngao Nguyệt, hiện tại ta không có thời gian tán gẫu với muội, mau tránh ra.” Ninh Túng phiền não.

Ngao Nguyệt vẫn không nhúc nhích, hấn chuyển bước sang bên trái, Ngao Nguyệt cũng nghiêng người sang trái, tiếp theo hấn tránh người sang phải, Ngao Nguyệt liền nghiêng luôn người sang phải.

“Rốt cuộc muội muốn làm gì?” Ninh Túng lúc này đã rất tức giận.

Khuôn mặt tươi cười của Ngao Nguyệt liền thu lại, lạnh lùng giễu cợt nói: “Chỉ bằng với cái tính khí này của huynh kiểu gì cũng hù dọa các cô nương, chẳng trách Hoán Y cô nương đã mặc giả y rồi còn chạy trốn.”

“Ngươi...” Bị đâm trúng chỗ đau, Ninh Túng nghẹn lời không nói được câu nào?

Ngao Nguyệt lại mở miệng, thanh âm lạnh lạnh: “Ta dám nói huynh cứ giữ cái tính khí thối như vậy không những không đoạt được Hoán Y cô nương về mà còn chọc Diệp Đàm nổi điên đánh huynh giống như đánh chó, khiến huynh lại trở thành trò cười cho cả kinh thành.”

Khuôn mặt Ninh Túng tím hơn cả gan heo, không phục nói: “Lần trước vì không cẩn thận nên ta mới bị Diệp Đàm đánh ngã, lần này chắc chắn ta sẽ khiến hấn rã rời đầy đất, đoạt tiện nhân kia về.” Rửa sạch mọi nhục lúc trước.

Hấn nói qua liền đẩy Ngao Nguyệt qua một bên, hùng hùng hổ hổ chạy đi tìm Diệp Đàm tính sổ.

“Cậy mạnh tranh giành nữ nhân, huynh vĩnh viễn không thắng được Diệp Đàm.” Ngao Nguyệt lạnh nhạt nói sau lưng hấn.

Ninh Túng dừng lại, căm tức nhìn nàng.

Ngao Nguyệt mỉa mai cười một tiếng: “Huynh trừng ta cũng vô dụng, tranh giành nữ nhân cậy mạnh là chưa đủ, nhất định phải dựa vào đầu óc.”

“Muội có biện pháp gì?” Ninh Túng nhìn nàng cười lạnh hỏi.

Ngao Nguyệt gật đầu: “Nếu biểu ca tin muội, vậy chúng ta tìm một nơi để nói chuyện.” Nói xong nàng xoay người đi thẳng vào quán rượu bên cạnh.

Ninh Túng suy nghĩ một chút, hấn vẫn biết người biểu muội này của hấn không ngốc, có lẽ nàng sẽ có biện pháp. Hấn di chuyển bước chân, cuối cùng cũng đuổi theo Ngao Nguyệt.

Lúc này, Thanh Linh đang ở cùng Hoán Y trong một tiệm quần áo.

Hoán Y chọn vải vóc, Thanh Linh chỉ đứng một bên nhìn.

“Muội xem tấm vải này màu sắc trông có đẹp không?” Hoán Y ôm một cuộn vải màu xanh lam đến trước mặt Thanh Linh.

Thanh Linh vươn tay sờ: “Chất vải không tệ, màu sắc cũng ưa nhìn. Tỷ xưa nay chọn đồ đều là đồ tốt, không cần phải hỏi muội đâu.”

“Vải này để may y phục cho muội, tỷ không hỏi muội, nhờ sau muội không thích chẳng phải là uổng phí thời gian sao?” Hoán Y sáng giọng.

Đôi mắt Thanh Linh trong thoáng chốc sáng lên: “Có thật không? Tỷ muốn may xiêm y cho muội?” Nữ công của Hoán Y không chỗ nào có thể chê được, nàng từ trước đến nay may y phục rất đẹp mắt

“Dĩ nhiên là thật rồi.”

“Hoán Y, tỷ thật tốt.”

Hoán Y chọn vài cuộn vải có giá thành không thấp, lúc tính tiền chợt có âm thanh nam tử từ ngoài cửa vọng vào.

“Chường quỹ, vài vóc cô nương này vừa mua tính hết cho bản thiếu.” Khuôn mặt Ninh Túng rất chân thành, một bước đến trước mặt Hoán Y.

Hoán Y thấy Ninh Túng lại gần, gương mặt hiện rõ vẻ kinh hoàng.

“Không cần Ninh công tử phí tâm” Thanh Linh quả quyết cự tuyệt, lấy từ trong ống tay áo một tờ ngân phiếu đưa cho chường quỹ.”

“Ha ha, thì ra Diệp Nhị công tử cũng ở đây.”

Thanh Linh gạt đầu với hần một cái, kéo tay Hoán Y trực tiếp rời đi.

“Diệp Nhị công tử, Hoán Y cô nương, hai người đợi một chút.” Ninh Túng nhanh chân chắn trước mặt hai người: “Hoán Y cô nương, chuyện lúc trước thật xin lỗi vì đã làm tổn thương cô nương, nàng có thể cho ta cơ hội đền bù cho nàng được không?” Gương mặt hần hiện rõ vẻ chân thành.

Thanh Linh nhìn hần từ trên xuống dưới một lượt, cười rất vô hại: “Tha thứ chuyện cũ, nói hay lắm, chỉ cần người cho bản công tử thọc một gậy, chuyện trước kia người làm với vợ hôn thê của ta có thể hoàn toàn xí xóa. Hoán Y, nàng cảm thấy thế nào?” Nói xong còn càn rỡ quét mắt nhìn dưới đũng quần Ninh Túng.

Ý tứ rất rõ ràng, muốn nhận được sự tha thứ của Hoán Y, trừ phi nàng đoạn tử tuyệt tôn Ninh Túng.

Khóe miệng Ninh Túng co giật, giận đến mức thiếu chút nữa mắng to, tên Diệp Đàm này hần nghĩ hần là ai, muốn lão tử đoạn tử tuyệt tôn, không có cửa đâu! Khó khăn nhìn xuống một cục tức, nụ cười của hần cứng đờ: “Hoán Y cô nương, Diệp Nhị công tử đang nói đùa phải không?”

“Hần không nói đùa, ý của hần cũng chính là ý của ta.” Bởi vì có Thanh Linh bên cạnh mà lá gan của Hoán Y cũng to lên không ít.

Hai mắt của Ninh Túng bốc lửa, @#\$%, đê tiện, người cho rằng mình là tiên nữ sao? Cho chút mặt mũi mà cũng dám lên mặt? Trong lòng Ninh Túng thầm mắng to, ngoài miệng lại ngọt nhạt một phen: “Hoán Y cô nương, yêu cầu này chẳng phải quá phi lý sao?”

“Xem ra Ninh công tử xin lỗi chẳng có chút thành ý gì cả, Hoán Y, chúng ta đi thôi.” Thanh Linh vừa nói vừa đi vòng sang bên cạnh Ninh Túng.

“Hoán Y cô nương, ta thật muốn đền bù cho nàng mà.” Ninh Túng gấp đến độ không còn lời nào có thể nói được nữa.”

Nhưng Thanh Linh đã kéo tay Hoán Y nghênh ngang rời đi.

Ninh Túng nhìn chăm chăm bóng lưng Thanh Linh, vẻ mặt âm u bất định. Một ngày nào đó, hần sẽ bắt Diệp Đàm quỳ trước mặt hần như một con chó cầu xin sự tha thứ.

“Ninh Túng đi một chuyến đến Mẫn Châu lại như biến thành người khác vậy?” Hoán Y nhỏ giọng hỏi.

Lúc trước Mẫn Châu xảy ra hạn hán, thân là Lại Bộ Thị lang, Ninh Túng bị Nguyên Ung đề điều đi Mẫn Châu làm Khâm sai Đại thần, áp tải một xe đầy quan ngân cứu nạn dân chúng.

Hoán Y rất ngạc nhiên với thái độ của Ninh Túng, tại sao lại

có thể biến hóa nhanh đến vậy?

*“Mặc kệ hần, chắn chắn hần cũng chẳng có ý nghĩ tốt đẹp gì.” Thanh Linh nói, lần trước trên đường nhìn thấy Ninh Túng đang ức hiếp Hoán Y, nàng tự nhiên cũng đoán Ninh Túng cũng chẳng thật lòng gì cho cam.
(M.T.L.T.D. dd1qt)*

Ninh Túng là công tử thế gia, tính khí cao ngạo, khép nép cầu xin bọn họ tha thứ, không có mờ ám mới là lạ.

“~~~~~”

“Côt lắm, đứng nghĩ nhiều nữa, nhanh đi mua đậu đỏ về làm Quế Hoa cao cho muối.” Thanh Linh làm nũng.

Hai người tới quán bán đậu đỏ, Hoán Uy cúi người xuống xem xét chất lượng đậu đỏ. Thanh Linh đứng cạnh nhìn nàng bất chợt cảm giác có người nhéo mình một cái: “Kẻ nào?” Nàng nhanh chóng quay đầu lại liền nhìn thấy gương mặt điển đào chúng sinh của Tần Liễm.

Người nào sao lại tới đây rồi? Dẫn đi chuyển thế nào mà không có tiếng động vậy? Mà tại sao Bạch Nhiên không nhắc nàng một tiếng? “Này, chàng đừng kéo ta chút!”

Hoán Uy nghe thấy ồn ào cũng quay lại, nhìn người tới là Tần Liễm liền yên lặng chăm chú chọn đậu đỏ.

Tần Liễm xách Thanh Linh sang bên cạnh: “Tự nàng nghĩ đi, đã bao nhiêu ngày nàng không gặp ta rồi?” Thanh âm hẳn rất nhẹ nhàng nhưng sao nàng lại thấy lạnh gáy quá vậy?

Trong lòng Thanh Linh ‘lộp bộp’ mấy tiếng, hình như đã bảy tám ngày rồi nàng không đi tìm hắn.

“Trả lời ta.” Hai ngón tay thon dài của hắn đặt dưới cằm nàng, từ từ nâng cằm nàng lên, đôi mắt thâm thúy như đầm lầy.

Một nam nhân thâm tình nhìn một nam nhân khác ngay giữa phố là có chuyện gì xảy ra vậy? Sao người này thích làm mấy loại chuyện mất mặt ngoài đường vậy?

Nàng có phải đến tay hắn ta lại uể uải sau hai bước, hắn

lưng áo nàng đẩy tay hắn ra, rút về phía sau lưng, nàng lại từng bước ép sát theo nàng, nàng không dám lui nữa, ngửa đầu nhìn hắn cười hề hề, duỗi ngón tay ra đếm: “Mới có hai ba ngày thôi nhỉ?” Nàng chột dạ trả lời.

Nhìn gương mặt ngu ngốc của nàng, hắn dở khóc dở cười, bất đắc dĩ đưa tay nhéo mặt nàng: “Là bảy ngày năm canh giờ rồi hai chúng ta không gặp nhau, trong bảy ngày này nàng vậy mà không đến tìm ta, có thể thấy nàng không hề thấy nhớ ta.”

Đây là đường cái, đây là đường cái! Mấy lời u oán như phu quân nói với thê tử này phù hợp trong hoàn cảnh này sao?

Không được rồi, nàng phải nhanh chóng đuổi cái người này đi mới được, tránh cho hắn lại nói mấy lời dọa người ở đây. Nàng ho nhẹ một tiếng: “Chàng về trước đi, mai ta sẽ tìm đi chàng.”

“Vì sao là ngày mai? Hôm nay không được sao?” Hắn không vui nhàu mày. (M T L T H d t l q d)

“Không được, hôm nay ta muốn đi dạo phố với Hoán Uy.” Chuyện ngày mai để ngày mai nói, trước phải đuổi người này đi mới là trọng điểm.

“Hôm khác đi dạo phố với Hoán Uy sau, hôm nay nàng phải đi theo ta.”

“Không được, Hoán Uy đồng ý làm Quế hoa cao nhân đầu đỏ cho ta ăn, hôm nay ta nhất định phải đi theo nàng ấy.” Nàng kiên trì nói.

Tần Liễm trong nháy mắt cảm nhận rõ bị thương: “Ta trong lòng nàng còn kém hơn cả một cái ánh sao?” Dám bỏ rơi hấn mà đi theo Hoán Uy!

Thanh Linh không thèm để ý đến hấn nữa, thấy Hoán Uy mua xong đậu đỏ liền nhanh chóng kéo tay nàng rời đi.

Tần Liễm tức anh ách, nàng vậy mà ném hấn qua một bên: “Đồ Điệp, coi như nàng lợi hại!” Mím mím môi, thân hình thoắt cái đã đi theo Thanh Linh, hấn muốn xem đó là cái ánh gì mà còn quan trọng hơn cả hấn.

Minh Lục đi phía sau không khỏi cảm thấy buồn cười: “Công tử ghen với cái ánh ngọt!”

Tần Liễm tức giận đôi buồn buồn mà theo ở phía sau, đi vào một cái hẻm nhỏ, Thanh Linh quay đầu lại phát hiện ai đó đang ai oán nhìn nàng, tâm liền cứ thế mà mềm nhũn.

Nàng dừng bước chân chờ hấn lại gần, đợi hấn đến gần, nàng nhìn xung quanh thấy không có ai, nhấc chân lên nhanh chóng hôn một cái lên môi hấn. Nàng đang muốn lười thì bất chợt tay hấn quấn quanh eo nàng, ghì nàng thật chặt vào lòng.

Hấn cúi đầu, ác liệt hôn nàng.

Cảm giác hô hấp cứ như bị hấn nuốt hết, thân thể mềm yếu ngã vào ngực hấn, đôi mắt phủi một lớp sương mờ.

Nụ hôn mãnh liệt khiến đầu nàng trống rỗng, lý trí bị rút sạch, không cách nào có thể suy nghĩ được, mặc hấn muốn

làm gì thì làm.

Hoán Uy đi trước một đoạn đường mà không thấy ai liền quay đầu lại, ngoài ý muốn lại thấy một màn này, mặt nàng hồng rực như có thể hăm được ra máu.

Hai người này, nôn nóng quá đi.

“Ta cùng với cái bánh gì kia, cái nào quan trọng hơn?”

Mỗ nam bụng dạ hẹp hòi so đo với cả cái bánh.

Lúc này Thanh Linh cũng đã hiểu nguyên do hấn hờn dỗi, hấn nghĩ trong lòng nàng hấn còn kém hơn cả Hồng đậu Quế hoa cao. Nàng không khỏi bật cười: “Tần Liễm, mấy ngày không gặp sao chàng trở nên khờ như vậy?”

Nàng vỗ vỗ gương mặt hấn: “Trong lòng ta chàng tất nhiên quan trọng, Hồng đậu quế hoa cao làm sao sánh bằng.”

Hấn bĩu môi: “Còn gì nữa? Không đúng, phải là trong lòng nàng ta là người quan trọng nhất.”

Khi mọi người đã vào đến viện nhỏ của Hoán Uy, không lâu sau Hoán Uy lưng mâm Hồng đậu Quế hoa cao lên.

Tần Liễm cầm một khối nếm thử, cau mày: “Sao nàng lại thích cái loại bánh ngọt này vậy?” Hấn ngẩng đầu phát hiện Thanh Linh ăn rất thỏa mãn.

Minh Lực nói nhỏ với hấn: “Công tử, ‘Tình lục’ có viết, muốn bắt được tâm nữ nhân, trước hết nên bắt lấy cái dạ dày của nàng.”

‘Tình lục’ là thoại bản dân gian khá nổi gần đây: “Cho nên công tì mặc dù không thích loại bánh này nhưng nếu công tì có thể làm ra loại bánh này, Diệp cô nương tuyệt không gạt công tì qua một bên nữa.”

Mặt Tần Liễm sụp xuống: “Ai nói bản công tì bị gạt qua một bên? Còn nữa, người vậy mà có thời gian đọc thoại bản, gần đây rảnh rỗi lắm sao?”

Minh Lục lập tức ngậm miệng, không dám phát âm thêm một từ nào nữa.

Tần Liễm để miếng bánh ngọt còn thừa lại, đi ra ngoài.

Minh Lục đuổi theo: “Công tì, người định đi đâu?”

“Trở về làm Hồng đậu Quế hoa cao.”

Tần Liễm nhẹ giọng đáp lại, khẽ miêng Minh Lục giật giật.

Minh Lục cứ nghĩ công tì bảo làm Hồng đậu quế hoa cao chỉ là nói chơi, không ngờ vừa mới trở lại Tần Tương phỉ, công tì vậy mà vào phòng bếp thật.

“Công tì vào bếp!!!!”

Tin tức này trong thời gian một chung trà liền lan ra cả phỉ.

Mọi người nghe được tin này đều sợ đến ngây người, công tì tựa như trích tiên không nhiễm khói lửa nhân gian của

bọn họ vậy mà vào bếp! Quá thật rất khó tin!

Tần Liễm phát tay bảo mọi người lui hết ra chỉ chừa lại một lão ma ma dạy hấn làm bánh, một buổi chiều trôi qua, hấn không sợ phiền người khác, cứ một mâm lại một mâm bánh ra lò. (M.T.L.T.H.dđlqđ)

“Công tì, thuộc hạ có thể không ăn thì được hay không?”
Minh Lục buồn bã hỏi ý kiến, điểm tâm công tì làm rất khó coi, còn khó ăn hơn cả khó coi.

Lão ma ma bị Tần Liễm bắt ăn thì cũng chịu không nổi, vội tìm một cái cớ chạy đi.

Trong phòng bếp nhất thời chỉ còn lại Tần Liễm và Minh Lục.

“Không được, ta phải bắt được dạ dày nàng, ta phải bắt được tâm nàng.” Tần Liễm vừa lăm lăm vừa rắc một đồng muối vào bát bột mì.

“Công...tì...” Minh Lục rất muốn nhắc công tì nhà mình một câu, chỉ là chưa kịp mở miệng Tần Liễm đã rắc muối vào xong.

“Có chuyện gì sao?” Tần Liễm đặt lọ muối sang bên cạnh.

“Công tì, thuộc hạ đột nhiên bị đau bụng, công tì có thể gọi A Thất đến ném tì được không?” Minh Lục xấu bụng đây cho người khác.

“Đi đi.” Tần Liễm khoát tay.

Khuôn mặt Minh Lục như được đại xá, nhanh chóng chạy cái người đang học ‘Quy tắc chung của thành ngữ’ trong phòng chứa cũi – A Thắt chộp tới tận phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Chương 114

A Thắt nghe nói công tử xuống bếp, còn để cho hắn đi ném thử, thoáng chốc vui mừng như muốn nhảy cao ba thước. Liên tục mấy ngày phải học ‘quy tắc chung của thành ngữ’, hắn cũng đã đủ chán rồi, nay công tử xuống bếp, hắn cảm thấy mỗi một đường như đã biến mất.

Hắn vừa lao vào phòng bếp liền nhìn thấy Tàn Liễm đang bung một mâm bánh ngọt ra để hắn ném thử vị, hắn thờ dài nói: “Công tử diệu thủ hồi xuân*, làm ra điểm tâm chắc chắn mỹ tuyệt nhân hoàn**, vị nhất định rất kê lạc***.”

*Diệu thủ hồi xuân: Khen ngợi y sư tài giỏi, chữa trị được bệnh nặng.

**Mỹ tuyệt nhân hoàn: vật tuyệt đẹp trong nhân gian.

*** Kê lạc: Ngày nay người Trung Quốc vẫn hay dùng từ ‘Kê Lạc’ - gần gả để chỉ một sự vật không có ích hay không còn dùng được nhưng người ta vẫn tiếc chưa muốn ném vào thùng rác. Từ này liên quan đến một điển cố trong Tam quốc diễn nghĩa.

(Kê lạc ra đời gắn liền với cái chết của quan chủ bạ Dương Tu dưới trướng Tào Tháo. Dương Tu vốn là quan chủ bạ rất thông minh tài trí nhưng ông cậy tài hay xóc đều ngạo mạn với Tào Công. Chuyện kể rằng có 1 lần Tào Công cho người xây một khuôn viên mới. Sau khi xây xong Tào Tháo đến kiểm tra, đi vòng vòng mọi chỗ đều gặt gù khen đẹp nhưng đến lúc nhìn lại cánh cổng ông nhủ mảy rồi lấy bút viết lên cánh cổng 1 chữ "Hoạt". Mọi người không biết ý Tào Công thế nào nhưng thấy vậy chắc hẳn có gì không ổn nên hỏi xem có ai hiểu ý không. Dương Tu biết chuyện liền gọi thợ vào nói: Tào Công chê cánh cổng rộng quá chứ có gì đâu, chữ Hoạt nằm trong chữ Môn (cổng) là chữ Khoát (rộng) đó. Các người thu nhỏ lại là được. Quả nhiên sau khi xem lại thấy đúng ý mình Tào Tháo cười và hỏi ai hiểu ý ta hay vậy, mọi người nói là do Dương Tu chỉ. Tào tuy khen nhưng trong bụng không vui vì có kẻ hiểu bụng mình.

Một lần khác có người đem biếu hộp bánh bơ sữa. Tào Tháo không ăn ngay mà viết lên nắp hộp 3 chữ :Nhất Hợp Tô rồi để trên bàn. Dương Tu nhìn thấy liền lấy hộp bánh ra ăn 1 miếng rồi còn phân phát cho mọi người mỗi người một miếng. Mọi người sợ hãi hỏi sao dám ăn không có lệnh chúa công thì Dương Tu cười nói: chúa công viết Nhất - Nhân Nhất Khẩu - Tô tức là một người một miếng bánh sữa rành rành ra đây sao còn không ăn cho ngài vừa lòng(nguyên chữ Hợp tách riêng ra theo chiều dọc thì gồm 3 chữ Nhân + Nhất + Khẩu). Tào Tháo biết chuyện cười không trách tội nhưng trong bụng thầm căm ghét Dương Tu hơn.

Tào Tháo có 2 con lớn là Tào Phi và Tào Thự đều rất thông minh tài trí, Tháo bản thân không biết nên lập ai làm thế tử. Một hôm để thử tài hai người Tháo truyền lệnh cho 2 con dẫn quân đi ra ngoài thành mua kết bia và vịt quay về ăn nhậu, lại ra lệnh cho cấm vệ quân là không cho phép ai xuất nhập cổng thành. Phi dẫn quân ra thấy lính gác ngăn lại theo lệnh của vua liền quay về. Thự lúc đó chơi thân với Dương Tu, thấy vậy bèn hỏi Tu nên làm thế nào. Tu xui Thự: người lĩnh mệnh của bệ hạ ra ngoài thành, ai cản lại cứ việc chém trước tâu sau chứ còn gì nữa. Thự làm theo. Tháo thấy vậy khen Thự thông minh tài trí hơn Phi và có ý định lập Thự làm thế tử. Nhưng sau đó có kẻ biết chuyện nói lại cho Tháo rằng chính Dương Tu mách nước cho Thự, Tháo càng tức lắm.

Thêm chuyện Tào Tháo sợ có kẻ ám sát mình khi ngủ nên hay nói với thị vệ là ta ngủ hay mộng du giết người lắm đừng kẻ nào lại gần lúc ta ngủ. Một lần khi Tào đang ngủ thì chần rơi xuống, một tên lính hầu thấy vậy liền đến bên kéo lại chần phủ lên người Tào. Tào vùng dậy rút gươm đâm chết tên lính rồi lăn ra ngủ tiếp. Đến sáng tỉnh dậy thấy mọi người lam ma tên lính liền giả vờ hỏi ai giết thị vệ của ta. Mọi người nói chính chúa công đêm qua mộng du đã giết hắn, Tào tỏ vẻ ân hận thương xót sai làm ma hậu. Chỉ có Dương Tu biết bụng Tào Tháo nên đến bên quan tài tên lính nói lớn: Không phải chúa công mộng du ngủ mê đâu, mà đích thị nhà ngươi mới ngủ mê" Có kẻ ghen tức thấy vậy liền hót với Tào Tháo>Tháo càng căm tức có ý tìm cách giết Dương Tu.

Rồi chuyện gì đến cũng phải đến, Hôm đó Tào Tháo đang chuẩn bị ăn món canh gà thì quân lính vào hỏi mật khẩu cho đêm đó. Tháo đang gặm chân gà uống rượu buột miệng nói luôn Kê Lạc. Dương Tu nghe mật khẩu liền thu xếp hành lý rồi nói oang oang với các tướng rằng chuẩn bị rút quân đến nơi rồi gói gém trước cho đỡ mất công. Các tướng hỏi tại sao thì Tu đáp: Gân gà ăn thì dai không nuốt được mà vứt đi thì tiếc, chả phải như Hán Trung sao lấy ngay không được mà rút về cũng không đành, nhưng rồi cũng sẽ phải rút thôi các người cứ nghe ta. Các tướng thấy Tu nói phải cũng làm theo. Tháo biết được nói giận sai chém Tu vì tội làm náo loạn quân sĩ. Nhưng quả nhiên hôm sau ra lệnh rút quân.

Tu chết thật đáng tiếc vì thứ nhất Tu có tài cao, thông minh ứng đối rất giỏi hiếm người sánh kịp. Nhưng quả thật đáng tiếc hơn vì cậy tài ngạo mạn với một kẻ gian hùng độc ác lại cũng là bậc văn chương chữ nghĩa hơn người. Sống bên cạnh bậc vua chúa khác gì sống cạnh cọp beo, phải biết mình biết người có tài cũng phải giấu trong lòng đừng khoa trương ngạo thị sẽ rước họa vào thân. Dương Tu chết vì tài.)

“Rất kê lặc?” Tần Liễm tựa tiểu phi tiểu: “Ngươi dùng thành ngữ quá nhiều, đầu óc rất dễ bị hồ đồ, ngươi ăn hết mấy thứ này cũng tốt cho não.” Hân đối

với A Thát ôn hòa nói. (M T L T H. dđlqđ)

Một lúc lâu sau, A Thát miễn cưỡng vỗ vỗ cái bụng đã tròn vo, vẻ mặt đưa đám nhìn công tì nhà mình: “Công tì, về sau ngài chỉ cần bảo thuộc hạ học thuộc ‘quy tắc chung của thành ngữ’ là được rồi.” Điểm tâm công tì làm so với thức ăn của họ còn khó ăn hơn.

“Được thôi, nhưng trước hết ngươi phải ăn hết đồng điểm tâm này đi đã.” Tần Liễm chỉ tay vào bốn năm mâm bánh ngọt vẫn để trên bàn.

A Thát nhìn chằm chằm đồng bánh mà thiếu chút nữa liền hôn mê: “Công tì, thuộc hạ có thể không ăn không?”

“Không thể.” Tần Liễm lạnh lùng trả lời.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Túc phủ mỗi lần nghe nói công tì vào bếp, sắc mặt mọi người đều xám ngoét. Đồ công tì làm ra, công tì ăn không nổi liền quăng cả đồng bát lợn họ xì lý.

Diệp phỉ, Mặc Trúc viện.

Thư Nghiễn đi vào gian trong trong Mặc Trúc viện, thấy trong phòng không có người ngoài mới dám bẩm báo: “Chui Thượng, đã nhận được tin tức của Ninh Túng và Phong Lộng, ngài muốn nghe người nào trước?”

“Ninh Túng.” Thanh Linh nhân nhát trả lời, sáng sớm nay nàng phân phó Thư Nghiễn đi điều tra Ninh Túng,

không, chính xác hơn là điều tra cả phủ Ninh Quốc Công.

Ninh Quốc Công quyền cao chức trọng, vẫn là người mạnh mẽ ủng hộ Hách Liên Dực. Nếu mất đi sự ủng hộ của phủ Ninh Quốc Công, khi Hách Liên Dực tranh đoạt ngôi vị sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

Muốn đối phó Hách Liên Dực, nàng tính ‘rút cùi đáy nồi’, ra tay trước đối với phủ Ninh Quốc Công. (M.T.L.T.H. đã gửi)

“Thời gian trước, Mãn Châu có nạn hạn hán, Ninh Túng làm Khâm sai Đại thần phụ trách áp tải quan ngân (bạc có ký hiệu của triều đình), hắn được lệnh có thể dùng trực tiếp quan ngân hoặc đến phủ cận nơi bị hạn hán mua lương thực phân phát cho người dân...”

“Nói đơn giản.” Thanh Linh nói.

Thư Nghiễn gật đầu: “Ninh Túng tự mình chuyển đi phần lớn lương quan ngân.” Hắn lấy ra một quyển sách giao cho Thanh Linh. “Đây là sổ sách mua lương thực cho người dân thuộc hạ lấy được từ chỗ Ninh Túng.”

Thanh Linh nhận lấy rồi nhanh chóng mở ra xem qua, nàng phát hiện quan ngân mua lương thực cho dân chúng chỉ là một phần rất nhỏ.

Sổ sách Ninh Túng trình lên Thánh Thượng ắt là số giả.

Tham ô quan ngân ở Nam Hạ là trọng tội, Ninh Túng hẳn là Khâm sai Đại Thần. Hắn sẽ nhận tội mà cần có

nhân ra nhân sự Đại Nhân, biết rõ pháp luật mà còn có tình phạm pháp, tội càng nặng thêm một bậc.

(M.T.L.T.D. ddlgd)

Thư Nghiễn nói miệng nói tiếp: “Ninh Túng mua gạo phát cho dân chúng đều là gạo cũ, còn trộn lẫn cả cát. Có người phát hiện ra chuyện này đã từng đến cáo trạng ở Tri phủ Mãn Châu, kết quả bị Ninh Túng phái người đuổi đi.

Có mấy người không chịu đi, kết quả bị đánh chết, sau lần đó không có người nào đến cáo trạng nữa.”

Thanh Linh nói: “Mãn Châu là một vùng đất không nhỏ, tuy cách Đại Thanh có chút xa, Ninh Túng mua gạo cũ còn trộn cả cát rồi phát cho dân chúng, chuyện lớn như vậy không lý nào không có chút tin tức nào truyền vào Đại thành được.”

Giải thích duy nhất chính là chuyện này đã bị người đè xuống, mà có thể đè được chuyện lớn như vậy, ngoại trừ Ninh Quốc Công ra thì chỉ còn Hách Liên Dục.

“Quan ngân Ninh Túng tham ô hiện đang ở đâu?”

Thanh Linh hỏi, Ninh Túng là công tử ngậm thìa vàng mà ra đời, trời sinh tính cố tình làm vậy, hẳn không phải hạng người ham tiền tài. Mao hiêm tham ô quan ngân, đây là chủ ý riêng của hắn ư?

“Không biết chuyện gì xảy ra, thuộc hạ vẫn tiếp tục cho người đi thám thính tin tức.”

Thanh Linh bắt đầu lo lắng, đóng quan ngân nhiều như vậy đột nhiên biến mất không chút tuna tích, như quả

thực không tìm được tung tích đồng quan ngân kia, thì đoạn của đôi phương đúng là không thể khinh thường.

“Ninh Túng áp tải quan ngân đến Mãn Châu mới mua lương thực hay đến Mãn Châu mới mua?”

“Là chưa đến Mãn Châu.” Thục Nghiễn trả lời.

Thanh Linh cười nhạt một tiếng, mặt mày sáng rỡ động lòng người: “Nếu như vậy thì đúng rồi.”

(M T L T D. d d l q d)

Thục Nghiễn thấy vẻ mặt tự tin của nàng, hẳn ngược lại cảm thấy có chút hồ đồ, rốt cuộc cái gì gọi là “Vậy thì đúng rồi”?

“Thục Nghiễn, người cho người điều tra đường áp tải quan ngân lại một lần nữa, hơn nữa đặc biệt chú ý đến những địa phương xe quan ngân dừng lại.” Nàng hoài nghi đại bộ phận quan ngân bị mất kia không chính thức được đưa đến Mãn Châu, khả năng đã bị động tay chân trên đường vận chuyển.

Áp tải quan nhân vào Mãn Châu sau đó mới tiến hành hạch tra* nhưng Ninh Túng vừa là Khâm sai Đại thần, lại vừa là người đảm nhận trách nhiệm mua lương thực. Cho nên chuyện này nằm hoàn toàn trong bàn tay hắn, hắn mua lương thực, đám quan kia liền có thể miễn hạch toán.

*Hạch toán: kiểm kê, ghi sổ.

Nàng đoán Ninh Túng khi cho người hạch tra xe quan ngân liền nhân cơ hội đó mà giấu đi đại bộ phận quan

ngân, sau đó mới vào Mãn Châu mua lương thực.

“Còn tung tích của Phong Lộc?” Thanh Linh hỏi.

“Phong Lộc hiện tại đang bị Hách Liên Đức bắt giữ, cụ thể ở đâu, bọn thuộc hạ vẫn còn đang điều tra.” Thanh âm Thục Nghiên dần trầm xuống: “Bọn thuộc hạ chắc chắn mau chóng tìm ra tung tích cụ thể.”

Hách Liên Đức bắt giữ Phong Lộc, Ngạo Nguyệt đột nhiên nói thốt năng, Hách Liên Đức chắc chắn không thoát khỏi liên quan.

Sẽ không phải Hách Liên Đức bắt Phong Lộc uy hiếp Ngạo Nguyệt, khiến Ngạo Nguyệt dùng mỹ nhân kế đối với nàng, nếu thành công là lôi kéo thêm một Diệp phi? Mà Ngạo Nguyệt vì an nguy của Phong Lộc mới đồng ý yêu cầu của Hách Liên Đức?
(M T L T M.dddld)

Nhưng nàng vẫn cảm thấy Ngạo Nguyệt sử dụng mỹ nhân kế với nàng không đơn giản là việc kéo Diệp phi lên một con thuyền chung.

“Người lui xuống đi, bảo Bạch Nhiên tìm ta.” Thanh Linh phân phó.

Thục Nghiễn lui ra, một lúc sau Bạch nhiên xuất hiện: “Nhi công tử, ngài tìm ta sao?”

Thanh Linh cười yếu ớt: “Lúc trước ta cho người âm thầm huấn luyện một nhóm người, đến giờ sao rồi?”

Trước đây nàng không có thể lực ở trong thành, có thể điều động nhân thủ để sai khiến cũng rất hạn chế, cho nên nàng muốn xây dựng một thể lực của riêng mình.

Từ lúc nàng từ Tiêu Dao thành trở về Dạ thành, nàng không những bí mật mang tên Đại Hối kia về mà còn dẫn theo một phần thị vệ cấm địa. Nàng phân phó bọn hắc chò sau khi nàng đi ba ngày mới xuất phát đến Nam Dạ tìm nàng.

Nhưng chỉ dựa vào đám nhân thủ Tiêu Dao thành nàng mang về là không đủ dùng, cho nên trong đoạn thời gian này nàng bắt tay vào bồi dưỡng thể lực của mình.

“Tất cả đều vẫn tiến triển thuận lợi dựa theo kế hoạch, tuy hắc chò không còn là người nữa nhưng công phu mắng người thì không ai bằng.” Bạch Nhiên bảm bảo.

Đại Hối mặc dù là hoạt tử nhân nhưng bản lĩnh thì vẫn còn. Trước kia hắc thân là Đại hộ pháp, cũng tự mình huấn luyện không ít. Vì vậy hiện tại hắc thân mắng người còn thuận miệng hơn so với Bạch Nhiên.

Hương Thảo lúc này mới từ ngoài cửa đi vào: “Nhị công tử, hôm nay là ngày khai trương tân y quán của Hoán Uy cô nương, ngài cơ muốn ra cửa sớm một chút không?”

Hoán Uy chữa bệnh nhiều năm, xem bệnh cho người cũng đã thành thói quen. Lần trước y quán bị người ta phá hủy, nàng rảnh rỗi một thời gian liền thấy cả người không được tự nhiên.

“Đ... A... A... A... A... A...”

Đĩ nhiên là phải đi sớm rồi. Thanh Linh trả lời.

Lần trước Ninh Túng xin lỗi Hoán Y, nàng cảm thấy chắc Ninh Túng sẽ không quay lại gây khó khăn nữa mới quyết định mở lại y quán, Ninh Túng sẽ không lại phá hủy nó chứ?

Khi nàng nói quyết định mở lại một tiệm y quán mới cho Thanh Linh, Thanh Linh suy nghĩ hồi lâu mới không ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.